Ưu Đàm Hoa

Tuyết hồ công tử

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Ưu Đàm Hoa

Tuyết hồ công tử

Đánh máy: BacQuai và các cao thủ Việt Kiếm

Hồi 1

Thiên sơn Nhất Thứ Hà Thời Phản
Tam Bách Anh Hùng Tam Bách Khâu
Từ đất Cam Túc người ta có thể Sang Tây vực bằng hai con đường. Một là
qua ải Gia Dụ Quan¸ hai là Ngọc Môn Quan.
Nhưng do địa hình hiểm trở¸ đường xá gập ghềnh nên chỉ trừ đám quan
quân triều đình¸ chẳng khách thương hồ nào muốn vượt vạn Lý Trường
Thành bằng ải Gia Dụ.
vì vậy¸ Ngọc Môn Quan hầu như là đường thông thương chính giữa Tây
vực và Trung Nguyên.
Đất Tây vực không phải là nơi dành cho những kẻ yếu đuối. ở đây ngày
nắng cháy da¸ cát bay rát mặt¸ con người luôn cảm thấy nhỏ bé trong những
hoang mạc rộng lớn như biển cả. Nơi mà nước quý hơn vàng. Ban đêm¸ cái
lạnh cắt da làm run rẩy những khách lữ hành đang co ro bên đống lửa hồng.

Tháng năm tuyết vẫn chưa tan hết, mà còn phủ trắng đỉnh Thiên sơn.
Nhưng con người vẫn không nề hà khí hậu khắc nghiệt, thiên nhiên hiểm
trở, dựa vào Sức mạnh của lòng tham, từng đoàn ngựa, lạc đà lầm lũi xuyên
qua hoang mạc thu thập của cải cho mình, bằng những chuyến hàng xuôi
ngược.
Đã không ít người mãi mãi nằm lại bên đường thiên lý, vùi thây trong lớp
cát.
Có người chết tất là phải có nghĩa trang. Nhưng nghĩa trang lớn nhất của
người Hán ở Tây vực lại không phải của khách thương hồ, và nằm ở chân dãy
nam rặng Thiên sơn. Hơn ba trăm ngôi mồ vô chủ, không có tính danh, nhiều
năm chẳng ai thăm viếng. Dù đã đến tiết Thanh Minh, vẫn chìm dưới làn
tuyết phủ.
Ba trăm cao thủ tinh hoa của võ lâm Trung Thổ đã vượt vạn dặm đường
đến đây và mãi mãi nằm lại, không ai Sống Sót.
Họ đến đây vì lời đồn đại rằng bí kíp vô Quy chân kinh, của vô Quy
Thượng Nhân được chôn dấu ở Thiên sơn. Chẳng ai được nhìn thấy vật kỳ

bảo và cũng chưa kịp chém giết nhau¸ thì đã lăn ra chết vì một loại kỳ độc
dược thả bay theo gió.
và đương nhiên kẻ đã bày ra mưu kế thâm độc này Sẽ được thừa hưởng tất
cả tài Sản và thủ lục võ học của nạn nhân.
Đó là một người bịt mặt¸ toàn thân hắc y¸ âm u như bóng quỷ hồn. Gã bật
cười ghê rợn rồi bắt đầu lục Soát¸ thu thập những gì quý giá trên mình ba
trăm xác chết.
Nhưng gã không ngờ rằng có một người đã nhìn thấy tất cả. Người này
không có ý định tranh đoạt chân kinh nên chỉ núp Sau một tảng đá trên Sườn
núi mà quan Sát¸ cho thoả tính hiếu kỳ.
Àng ta đã ở đây năm năm¸ và rất ngạc nhiên khi thấy mấy trăm cao thủ võ
lâm kéo đến đây¸ phávo vẻ tĩnh mịch của vùng núi non giá lạnh này.
Khi thấy hành động của gã hắc y Mông Diện¸ ông hiểu ngay gã chính là
thủ phạm của vụ thảm Sát¸ lòng bừng bừng căm giận¸ tung mình xuống quát
vang:
- Tên cẩu tặc kia¸ người quả là kẻ thâm độc nhất trên đời¸ dụ dỗ quần hào
đến đây rồi hạ độc hòng thu lợi. Thẩm mỗ quyết phân thây người để

tế mộ
các nạn nhân.
Gã hắc y giật mình quay lại, nhận ra một võ Sĩ trung niên tướng mạo anh
tuấn, hiên ngang tay cầm trường kiếm, gã nhìn quanh, không ai nữa liền yên
tâm, bật cười âm hiểm:
- Ngươi là kẻ ngu xuẩn mới chường mặt ra chịu chết.
Gã rút kiếm xông đến tấn công người lạ, kiếm quang hừng hực Sát khí.
Họ Thẩm vung kiếm đón chiêu. Hai bên giao đấu đã gần trăm hiệp mà
không phân thắng bại. Gã hắc y bất ngờ tung ra một nắm độc phấn, chụp lấy
đối phương. Họ Thẩm hít phải, nghe khí huyết ngưng trệ, biết mình đã trúng
độc, phẫn nộ gầm lên như hổ dữ, dồn toàn lực vào chiêu kiếm cuối cùng để
đổi mạng với hắc y.
Tên ác ma không ngờ họ Thẩm lại có chiêu kiếm kỳ ảo, lăng lẹ như vậy.
Gã cố chống đo nhưng không còn kịp nữa. Lưỡi kiếm của võ Sĩ trung niên đã
cắt hai ngón tay hữu và rạch một đường nơi vai tả. Gã rú lên vì đau đớn, tung
mình đào tẩu. Nếu gã đừng quá Sợ hại, ở lại thêm ít phút nữa, Sẽ thấy đối thủ

của mình gục xuống. Gã đinh ninh rằng họ Thẩm không Sợ độc nên đành bỏ
của chạy lấy người. Bao nhiêu tâm huyết coi như đổ Sông đổ biển.
Họ Thẩm thấy đối thủ bỏ chạy¸ cố gượng ngồi lên vận khí chống lại chất
độc. Nhưng loại kỳ độc này quả là khủng khiếp¸ theo máu lan dần ra khắp
toàn thân.
Àng tuyệt vọng nhìn về phía xa xăm như chờ đợi một ai. Quả nhiên¸ từ
Sau dãy núi¸ một nữ lang mặc áo hồ cừu trắng xuất hiện. Trên tay hàng là một
hài tử bốn năm tuổi.
Thấy trượng phu đang ngồi vận công biết chàng đã thọ thương. Nữ lang
kinh hoàng phi thân đến như tên bắn. Nàng đặt con xuống mặt tuyết dặn dò:
- Thanh Kỳ ngồi im¸ tuyệt đối không được kinh động¸ để mẫu thângiúp cha
con trị thương.
Đứa bé ngoan ngoãn gật đầu¸ lặng lẽ giương đôi mắt Sợ hãi nhìn Sắc mặt
xanh xao của thân phụ. Nữ lang ngồi xuống Sau lưng họ Thẩm¸ đặt Song thủ
vào mệnh môn¸ dồn chân khí giúp chồng trục độc.
Nửa canh giờ Sau¸ mồi hôi hai người toát ra như tắm¸ nữ lang kiệt lực rút

tay về. Họ Thẩm có vẻ khá hơn¸ mắt mở nhìn thê tử âu yếm nói:
- số ta đã tận¸ chất độc này tuyệt không thể trục được¸ nương tử bình tâm
nghe ta dặn dò.
Nữ lang cắn răng nuốt lệ¸ bồng con đặt vào lòng trương phụ:
- Tướng công! sinh tử hữu mệnh. Chúng ta đã có năm năm hạnh phúc bên
nhau¸ thiếp dù có chết theo chàng cũng mãn nguyện. Nhưng hài nhi còn bé
bỏng¸ đợi con lớn lên¸ báo được thù này rồi thiếp Sẽ xuống hoàng tuyền
Sumhopọ với chàng.
Họ Thẩm ôm lấy nàng¸ ngầm ngùi nói:
- Tên ác ma đã bị chặt đứt hai ngón ở bàn tay hữu và rạch một kiếm nơi
vai tả. Nghe khẩu âm thì hình như hắnlà người Giang Nam. sau này nàng bải
Kỳ nhi theo dấu vết ấy mà truy tìm. Hơn nữa gã là cao thủ độc đạo¸ lòng dạ
tàn ác vô Song¸ dám hạ thủ một lần giết hơn ba trăm mạng. Nàng hãy chôn
cất thi hài quần hùng¸ thu thập các vật quý giá và bí kíp võ công. sau này Kỳ
nhi đem vào Trung Thổ hoàn lại cho hậu nhân của họ. Để nền võ học Trung
Nguyên không bị mai một.
Nữ lang gật đầu¸ gục vào vai chồng khóc nức nở:

- Thiếp nếu chẳng vì lời thề Suốt đời không vượt vạn Lý Trường Thành¸
thì Sẽ bồng con truy tung tích tên ác tặc mà báo thù cho chàng. Nay đành
phải chờ Kỳ nhi lớn lên thôi.
Kỳ nhi thấy mẹ khóc cũng khóc theo¸ nó ôm chặt lấy thân phụ như Sợ mất
đi người mình yêu dấu.
Nữ lang nhìn con¸ đau đớn trách chồng:
- Nếu tướng công không tS hiểm võ công Ma Giáo là tà đạo¸ thì ngày nay
đâu đến nỗi chết vì độc để cho con thơ phải mất cha!
Thẩm Thiên Tân buồn rầu đáp:
- Nương tử cũng biết là ta đã thề độc với Sư phụ nên không thể học Ma
Kinh được. Còn Kỳ nhi không bịràng buộc bởi lời thề¸ nàng có thể dạy dỗđể
con có đủ bản lãnh xông pha nơi chốn giang hồ hiểm ác. Nhược Hồng! Ta
kiệt Sức rồi¸ chất độc đã lan dần đến tâm mạch. Xin hẹn nhau kiếp lai Sinh.
Đôi mắt Nhược Hồng chợt loé lên vẻ tà mị¸ nàng vung chỉ điểm huyệt
Thẩm Thiên Tân¸ đặt ông nằm trên mặt tuyết¸ rút trong áo lông ra một hộp
gỗ nhỏ. Chứa đầy những chiếc kim vàng. Nàng nhẹ nhàng cắm kim vào bảy
huyệt quanh tâm thất như: Khí Hộ¸ Dư Phù¸ Khố Phòng¸ ốc ế¸ Nhũ

Trung¸
Thiên Dột¸ Thẩn Phong.
sau đó¸ đặt tay hữu vào giữa ngực chồng vận công phong toả tâm mạch
rồi cắm chiếc kim cuối cùng vào huyệt CựKhuyết. Lúc này¸ hơi thở Thiên Tân
đã đứtnhưng tim còn đập rất nhẹ.
Nhược Hồng xé vạt áo trắng¸ cột chặt Kỳ nhi vào lưng¸ nhẹ nhàng bồng
trượng phu trở về nhà. Nơi ở của họ là một căn thảo xá ba gian¸ chung quanh
có vườn hoa¸ Nhược Hồng đặt trượng phu lên giường rồi vào trong lấy thuốc.
Nàng nhét tất cả vào miệng Thiên Tân¸ bảo tử hài:
- Kỳ nhi! Mẹ phải đưa thi hài thân phụ lên tận đỉnh Thiên sơn¸ nơi mà tuyển chẳng bao giờ tan. Như vậy mới giữ gìn thi thể không hư nát. Nếu Sau
này tìm được kỳ dược để khởi tử hồi Sinh¸ Sẽ có cách cứu được người. Con ở
nhà phải cẩn thận¸ nếu gặp Sói lang cứ trèo lên xà nhà mà ẩn nấp.
Kỳ nhi là đứa bé gan dạ và hiếu thuận nên gạt nước mắt gật đầu. Nhược
Hồng khoác áo lông cừu¸ dắt bảo kiếm vào lưng rồi bồng thi hài Thiên Tân
nhắm đỉnh cao nhất trong dãy Thiên sơn mà phi nhanh.
Trời đã chính ngọn mà vẫn không thấy nắng¸ mặt trời tháng ba chìm trong

màn mưa tuyết. Nhược Hồng đã ăn vội mấy cái bánh hấp¸ vận toàn lực lướt
trên băng tuyết. Nàng và trượng phu từng dắt nhau lên vùng băng ngàn năm
này nên rất quen thuộc đường đi nước bước. Hơn nữa¸ khinhcông của Thiên
Ma Thánh Nữ lẫy lừng thiên hạ. Đạp tuyết vô ngấn nên hơn hai canh giờ đã
đến nơi.
Nhược Hồng thấy tim trượng phu còn đập¸ nàng mừng rỡ¸ nhẹ nhàng
đâtuống mặt băng rồi rảo quanh tìm chỗ. Lát Sau¸ nàng tìm thấy một động
khẩu nhỏ Sâu chừng hơn trượng¸ nền hàng đóng băng dày ba thước. Nàng rút
kiếm đâm xuống¸ vạch một đường hình chữ nhật¸ vừa với kích thước của
chồng. Nàng chặt nhỏ lớp băng¸ đào thành một lỗ huyệt¸ đặt thi thài Thiên
Tân vào.
Xong xuôi¸ nàng ra ngoài cắt một khối băng dày gần thướcđặt lên trên.
Qua lớp băng trong Suốt¸ có thể lờ mờ nhìn thấy dung mạo thân yêu.
Nhược Hồng bật khóc:
- Tướng công! Ma Kinh dù tà đạo nhưng cũng là kỳ học của võ lâm. Thiếp
quyết không chịu thua Số phận¸ cố công nghiên cứu. Biết đâu ngày

nào dó Sẽ
hồi Sinh được chàng¸ để phu thêđoàn tụ. Bằng không¸ thiếp Suốt đời ở đây kề
cận¸ khói hương thờ phụng.
Thấy trời đã chiều¸ Nhược Hồng lạy ba lạy rồi xuống núi. Khi về đến nhà
trờivừa Sụp tối.
*
* *
Một năm Sau¸ gã hắc y trở lại với năm mươi thuộc hạ¸ lục Soát khắp vùng
mà chẳng thấy một ai. Ngoài ba trăm ngôi mộ thấp nằm trơ dưới làn tuyết
phủ. Gã có tìm đến căn thảo xá của Nhược Hồng nhưng thấy nhà cửa bỏ
hoang đã bị lũ Sói phá nát. Gã cho đào thử vài ngôi mộ nhưng thấy da thịt¸ y
phục đều tan rã vì chất độc¸ không có vũ khí cũng như vật tuỳ thân. Gã căm
hận dậm chân tiếc rẻ rồi kéo quân đi.
Nhưng gã đâu ngờ cách đó hai mươi lăm dặm¸ dưới chân núi cao nhất¸ có
một toà nhà gỗ nhỏ- Làm bằng thân cây rừng chồng lên nhau. Nơi ấy là chỗ
trú thân của Nhược Hồng và tiểu hài tử Thẩm Thuyên Kỳ. Ngoài ra còn có
một lão thợ Săn người Duy Ngô Nhĩ. Ba tháng trước¸ lão bị đàn Sói

bao vây,
được Nhược Hồng cứu mạng nên nguyện làm nô bộc để đền ơn. Thấy lão
trung hậu, Nhược Hồng thunhận để lo việc lương thực, nấu nướng. Còn nàng
dành hết thời gian dạy dỗ ái tử.
Dù rất thương con, nhưng từ ngày trượng phu lâm nạn, trên gương mặt
nàng không còn thấy bóng nụ cười. Thiên Ma Thánh Nữ Lý Nhược Hồng-
Thiên kim tiểu thư của giáo chủ Ma Giáo Lý Bách- Đã trở lại tính cách một
ma nữ lạnh lùng, như trước ngày chưa gặp tình quân Thẩm Thiện Tân.
vì tình yêu, họ đã vượt qua ranh giới. Chính tà, quyết chung Sống với
nhau, nên bị cả hai phái Côn Luân và Ma Giáo từ bỏ trục xuất khỏi Trung
Nguyên, Suốt đời không được quay lại cố hương.
Kỳ nhi dù còn bé nhưng đã tận mắt thấy thân phụ bị hại, nênlòng thù hận
nung nấu tâm can. Mỗi lần được mẹ đưa lên đỉnh Thiên sơn thăm mộ, nó đều
tự nhủ Sẽ giết kẻ đã cướp đi người cha yêu quý.
Trong vòng mười năm Kỳ nhi đã thuộc hơn trăm quyển thủ lục võ lâm của
các cao thủ thọ hại- và cả pho Côn Luân kiếm pháp cũng như võ

công Ma
Giáo. Nhược Hồng đem những tuyệt học trong quyển Ma Kinh dạy cho ái tử.
Những vì tôn trọng di chí của trượng phụ, nên lúc nào nàng cũng nhắc Kỳ nhi
phải noi gương chính đạo của người hiệp Sĩ.
Một hôm, đúng vào ngày giỗ của Thiên Tân, Nhược Hồng cúng tế xong,
bảo con quỳ xuống trước bàn thờ rồi nghiêm khắc nói:
- Kỳ nhi, năm nay con đã mười lăm tuổi, căn bản võ công đủ để rèn luyện
võ vô Quy Chân Kinh. Ngay ngày mai con Sẽ đi Sâu vào núi, tìm nơi lạnh giá
hoang vắng và tu tập. Phụ thân con khi tìm thấy chân kinh thì đã mất nguyên
dương đồng nam, nên không thể luyện được. Giang hồ hung hiểm, lòng người
Sâu độc như lang Sói, muốn tồn tại được mà báo phụ thù thì phải có bản lãnh
cao cường và cơ trí minh mẫn. Trong vòng hai năm, con phải tự tìm cách
mưu Sinh nơi hoang mạc, chống chỏi với Sói lang, tìm Sự Sống trong cảnh
hiểm nghèo. Nếu con vượt qua khó khăn, luyện thành tuyệt học thì mẫn thân
mới yên tâm để con vào Trung Thổ tầm cừu.
Kỳ nhi biết mẫu thânlà người kiên quyết, nên lặng lẽ vâng lời. sáng

hôm
Sau¸ chỉ một mảnh áo lông cừu và thanh kiếm trênlưng¸ hoả tập trong áo¸
ThuyênKỳ từ biệt mẹ và lão bộc Ngoã Khắc. Lão vào lấy cung tên của mình
chạy ra trao cho chàng:
- Kỳ nhi!Ta đã bốn mươi năm Sống trong rặng Thiên sơn¸ biết nơi đây gấu
Sói rất nhiều. Con hãy cầm lấy cung tiễn để phòng thân và kiếm miếng ăn.
Thấy mẫu thân không phản đối¸ Kỳ nhi nhận lấy rồi cảm tạ.
Khi thấy bóng con đã chìm khuất trong làn mưa tuyết¸ Nhược Hồng mới
đưa tay gạt lệ đến bên bàn thờ nói:
- Tướng công! Thiếp vì mối hận thù mà đẩy con vào hiểm cảnh¸ lòng đay
xót vô cùng. Nhưng mong chàng hiểu cho¸ thiếp không muốn Sau này Kỳ nhi
Sẽ mất mạng vì Sơ Suất trước thủ đoạn hiểm độc của giang hồ.
*
* *
Đã hai mùa xuân trôi qua¸ vẫn chưa thấy bóng Thẩm Thuyên Kỳ trở lại.
Nhược Hồng bắt đầu lo lắng¸ nàng tự trách mình nến ăn ngủ không yên¸ Suốt
ngày tựa cửa ngóng trông.
Nhưng đến giữa tháng tư¸ nàng đang ngồi vá áo cho con bỗng nghe

tiếng
Sói tru ghê rợn. Nàng thất Sắc xách kiếm chạy ra cửa¸ thì thấy từ xă một đàn
Sói mấy chục con đang phóng nhanh về phía thảo xá. Nhưng lạ thay¸ chính
giữa bầy Sói là một con gấu xắm to lớn đang chở một người trên lưng.
Lão bộc Ngoã Khắc cũng xách giáo đứng cạnh nữ chủ nhân. Khi còn cách
mười trượng¸ đàn Sói đứng lại và người trên lưng gấu tung mình lướt đến.
Nhận ra phi khinh công Thiên Ma thân pháp¸ Nhược Hồngbiết ái tử đã trở về¸
và mừng đến Sa lệ¸ giang vòng tay đón lấy con.
Thẩm Thuyên Kỳ ôm chặt lấy mẫu thân thì thầm:
- Hài nhi thương nhớ mẫu thân vô hạn!
Ngoã Khắc cười bảo:
- Chỉ có hai năm mà công tử đã cao hơn phu nhân cả cái đầu.
Nhược Hồng đẩy con ra ngắm nghĩa rồi nghiêm giọng hỏi:
- Dù gặp lại con ta rất mừng nhưng việc luyện công thành hay bại¸ mau
nói rõ.
Thuyên Kỳ cười đáp:
- Mẫu thân yên tâm¸ hài nhi nào dám phụ lòng kỳ vọng của từ mẫu. Không
những đã luyện thành tuyệt học mà còn thu phục được cả một bầy lang Sói và

dấu dữ.
Nói xong¸ chàng đưa tay vào miệng huýt Sáo¸ bầy dạ thú chạy đến nằm
phủ phục trước Sân như lũ chó nhà hiền lành. Bỗng từ trên cổ gấu xámkhổng
lồ một con vậtg nhỏ nhắm phóng như tia chớp Sang bám trên vai Thuyên Kỳ.
Chàng bắt lấy đưa ra khoe với mẹ:
- Mẫu thân¸ đâylà Tiểu Hồ¸ một loại linh thú kỳ lạ của Thiên sơn¸ dù nhỏ
bé nhưng khôn ngoan và dũng mãnh hơn hổ báo.
Tiểu Hồ như hiểu được lời chàng¸ kêu lên mấy tiếng chít chít đắc ý. Nhược
Hồng thấy con vật dài khoảng hai ngang tay¸ lông trắng mượt mà¸ đầu cáo
nhưng mõm dài với hàm răng Sắc bén như răng Sói. Hai mắt đỏ như hồng
ngọc.
Ngoã Khắc lại gần xem kb rồi bảo:
- Con vật này đã có trong truyền thuyết của người Tây vực hàng trăm năm trước nhưng chưa ai bắt được. Nó được lai tạo giữa loài cáo tuyết và Sói
rừng. Lớp lông xinh đẹp kia rất bền chắc¸ không Sợ cung tên¸ dáo mác. Còn
tính hung dữ của nó thì thực khủng khiếp. Chỉ một cái nhảy đã xa hơn trượng
và nhanh như chớp¸ hàm răng Sắc như dao. Trong vùng băng tuyết

này không

con vật nào dám đối đầu với nó cả.

Nhược Hồng hỏi:

- Kỳ nhi đem lũ Sói và con đại hùng kia về đây làm gì?

Chàng cười đáp:

- Hai năm nay¸ chúng Sống với hài nhi và đã dạy dỗ chu đáo. sau

này Sẽ

quanh quẩn ở đây mà bảo vệ cho mẫu thân.

Ngoã Khắc nắm tay chàng:

- Kỳ nhi mau vào tắm rửa¸ lão Sẽ nấu một bữa cơm mừng hội ngộ.

Tuyết hồ công tử

Đánh máy: BacQuai và các cao thủ Việt Kiếm
Hồi 2
Lan Châu Lệ Đoản Phùng sư Bá
Thiểm Địa Tâm Trường Bái Cửu Công

Nửa tháng Sau, có một thiếu niên chưa đến đôi mươi, thần thái ung dung,
gương mặt Sạm đen. Dù không thể gọi là nữ nam tử nhưng lại có Sức thu hút
kỳ lạ. Gã hơi cao, đôi mắt to trong Sáng và trên môi lúc nào cũng như phảng
phất nụ cười.
Khi gã xuống ngựa, ghé vào một tửu quán bên này Ngọc Môn Quan, người ta mới thấy gã có dáng đi uyển chuyển của loài báo. Đặc biệt trên cổ
áo có một chiếc khăn lông cáo rất đẹp. Đó chính là Thẩm Thuyên Kỳ.
Chàng đặt bọc hành lý và trường kiếm lên bàn, gọi tiểu nhị đem cơm rượu.
Lần đầu qua quán vào Trung Thổ nên chàng thích ngắn nhìn mọi vật. Ăn
xong, chàng mở bọc hành lý bảo chưởng quầy tính tiền. Cả quán như Sáng

bừng lên vì ánh vàng lấp lánh, các nén vàng mười nằm đầy trong bọc như
mời gọi những tấm lòng tham.
Tên tửu bảo cũng có lương tâm nên nói nhỏ:
- Công tử đem theo nhiều kim ngân, Sao lại hớ hênh để mọi ngườithấy
được, lỗ có kẻ Sanh tâm cướp đoạt thì Sao?
Chàng nhìn hắn gật gù, bảo:
- Huynhđài là người nhân hậu, ra xin cảm tạ. Nén vàng này để trả tiềm
cơn, còn dư xin tặng kẻ hữu tâm.
Tên tửu bảo không ngờ gã thiếu niên lại hào phóng như vậy, mừng rỡ Sụp
xuống vái tạ:
- Công tử rộng rãi như trời biển, tiểu nhân xin đội ơn.
Thuyên Kỳ lẳng lặng đứng dậy bước ra, lên ngựa tiếp tục cuộc hành trình
vạn lý vào Trung Thổ. Được chừng mười dặm, hai bên đường quan dạo
không còn nhà cửa nữa mà là những cánh rừng thưa thớt, vắng vẻ.
Bỗng từ Sau, tiếng vó ngựa dồn dập, năm đại hán mang đao đang phóng
như bay, chúng vượt qua chàng, quay đầu chặn đường. Nhìn những gương
mặt râu ria hung ác, ai cũng biết bọn chúng là cường đạo. Tên có khăn đỏ cột
ngang trán gằn giọng nói:
- Tên tiểu tử kia, muốn toàn mạng hãy dâng nạp hết vàng bạc cho các đại
gia.
Thẩm Thuyên Kỳ lạnh lùng hỏi:
- Chư vị là ai mà coi thường lương pháp, chặn đường cướp của?
Gã khăn đỏ cười hô hố đáp:
- Biên ải Ngũ Hùng chính thị bọn ta. Đáng lẽ không giết kẻ thiếu niên, nhưng nay người đã hỏi danh thì không thể tha được.
Gã vung đao, thúc ngựa đến chém liền. Thuyên Kỳ vẫn thản nhiên như
không hề thấy dao quanh lấy loáng.
Khi lưỡi dao còn cách được chàng vài gang tay thì Tiểu Hồ đã như ánh

chớp phóng đến cắt đứt yết hầu cường đạo. Gã rú lên đau đớn rồi lăn xuống
đất. Bốn tên kia Sững Sờ. Chưa kịp phản ứng, đã bị Tiểu Hồ nhảy lên cắn xé.
Khi tên thứ hai gục ngã, bọn còn lại mới biết đối thủ của mình là một con cáo
lông trắng mắt đỏ kia. Bọn chúng múa đao chống cự nhưng vô ích. Tiểu Hồ
không Sợ đao kiến, nhưng bóng ma trắng toát, xuyên qua đao ảnh cắm hàm
răng Sắc bén củanó vào thân thể đối phương. Mỗi cái táp là một mảnh thịth,
một cánh tay đứt lìa. Ba tên đều thọ thương thất kinh hồn vía giục ngựa chạy
dài.
Thuyên Kỳ huýt Sáo gọi linh vật trở về. Chàng rút khăn lau vết máu trên
miệng và bộ lông của nó rồi lẩm bẩm:
- Tiểu Hồ hung dữ quá, lần Sau nếu không có lệnh của ta thì chỉ được cắn
tay chân địch thủ mà thôi.
Con vật kêu lên một tràng tỏ vẻ hiểu ý. Đi thêm vài mươi dặm, ngang một
giòng Suối, chàng dừng ngựa đưa Tiểu Hồ xuống tắm rửa. Người và vậtvẫy
vùng, đùa giỡn một lúc rồi mới chịu lên.
Hơn mười ngày Sau, Thẩm Thuyên Kỳ đến Lan Châu. Chàng vô cùng bỡ
ngỡ trước cảnh phồn vinh của thủ phủ đất Cam.
Dù mục đích cuối cùng của chàng là Giang Nam- Theo lời trăn trối của
tiêu phụ- Nhưng không loạitrừ trường hợp hung thủ quê quán vùng Duyên
Hải, nhưng cư trú, lập nghiệp nơi khác. vì vậy, trong từng chặn đường của
mình chàng phải để ý đến tất cả những cao thủ thành danh tuổi năm mươi
đến Sáu mươi.
Thân mẫu chàng đã nhiều năm Suy nghĩ và kết luận rằng cửu thành nhân

phải là một người có thế lực mới đủ Sức dương một cái bẫy khổng lồ, để ba
trăm cao thủbị dẫn dụ đến Thiên sơn cùng một lúc.
Thẩm Thuyên Kỳ quyết ở lại Lam Châu vài ngày để điều tra. Chàng vào
ngụ trong một khách Sạn Sang trọng có tên Lan Châu đại khách điếm.
Tắm gội xong, chàng dùng cơm trưa rồi đi dạo một vòng. Bằng phương
pháp loại trừ, chàng chỉ đặt nghi vấn vào những nhân vật không liên quan đến
ba trăm cao thủ thọ hại. Qua những di vật họ để lại, Nhược Hồng đã xác định
được lai lịch của người chết.sau này, khi đã bắt được hung thủ, bà Sẽ bảo ái tử
công bố với võ lâm, để hậu thân của họ nhận cốt đem về. Các ngôi mộ đều
được chôn theo thứ tự và tên tuổi được ghi vào danh Sách.
Mười hai năm qua, cũng có nhiều người đến Thiên sơn tìm kiếm, nhưng vì
không có mộ chí nên chẳng thể nhận người thân. Họ chán nản quay về. Lý
Nhược Hồng biết điều đó nhưng bà không thể xuất hiện, vì Sợ đánh động lão
ác ma.
Thẩm Thuyên Kỳ lang thang khắp thành để thưởng thức cảnh vật, đến
chiều, ghé vào một tửu quán rộng rãi để dùng cơm và nghe ngóng tin tức.
Lúc nãy, chàng đã thấy trên đường có rất nhiều khách giang hồ, trên lưng,
ngoài đao kiếm còn có túi vải đựng những hộp vuông dường như là lễ vật? Có
lẽ họ đến đây để chúc thọ một nhân vật cao niên nào đó.
Khi bước vào quán, chàng biết mình nhận xét không lầm. Mấy chục bàn
đầy ắp người, đang bàn luận vềbuổi lễ thọ ngày mai ở Lạc gia trang.
song
Long Đao Lạc Tân Chí là bậc trưởng bối võ lâm, tuổi đã bát tuần, có quan hệ

với chưởng môn, long đầu các môn phái, bang hội trong giang hồ. vì vậy, lễ
mừng thọ năm nay được nhiều người đến dự.
với tuổi tác như vậy, Thuyên Kỳ không hề ngờ vực lão, nhưng chàng cũng
múôn đến để quan Sát quần hào. Đây là dịp may hiếm có, dẫu không hy vọng
gặp hung thủ, cũng loại trừ được mấy trăm hào kiệt khỏi danh Sách truy tầm.
Chàng biết việc tầm hung như mò kim đáy biển, nhưng vì phụ thù quyết
không quản ngại. Hai năm Sống với Sói lang, hổ báo, chàng đã học được tính
kiên nhẫn vô vàn của loài dã thú rình mồi.
Chàng hỏi thăm tiểu nhị, được biết Lạc gia trang nằm ởcửa đông thành
Lan Châu và giờ cử hành đại lễ là giờ Tỵ.
sáng hôm Sau, chàng dậy Sớm ra phố, vào tiệm bán đồ châu ngọc để tìm
mua lễ vật. Thấy một bộ ấm chén trà bằng ngọc bích rất xinh xắn, chàng hỏi
mua thì lão chủ tiệm xun xoe nói:
- Công tử quả là người có nhãn quang tinh tế, bộ ấm chén này là bảo vật
có từ đời nhà Hán độc nhất vô nhị. Tiểu nhân xin công tử trả cho một trăm
lượng hoàng kim.
Chàng thấy lão có vẻ gian xảo, nên vận công phu Ma Giáo Di Hồn của Ma
giáo, chiếu hàn quang vào mắt lão rồi hỏi:
- Ngươi nói thật đi, đây có phải là vật giả hay không?
Lão chủ tiệm đờ đẫn như mơ ngủ:
Đây là ngọc thường đời Tống, còn bộ Hán ngọc thì ở trong nhà.
Thuyên Kỳ lạnh lùng hỏi tiếp:
- Bộ ấm chén Hán ngọc ngươi mua được với giá bao nhiêu?
- Bẩm công tử, lão nhân tình cờ mua được của một nho Sĩ nghèo với giá
ba mươi lượng bạc. Lão ấy không tiền mua thuốc cho vợnên phải bán đi.
- Được, ngươi vào mau lấy ra, ta Sẽ trả cho bốn chục lượng bạc.

Lão lặng lẽ vào lấy ra bộ chén tinh xảo bằng ngọc bích, Sờ vào nghe tay
mát lạnh.
Chàng bảo lão viết hoá đơn tính tiền và hỏi tên tuổi, địa chỉ của người chủ
cũ. Khi chàng đi khỏi, lão chủ tiệm nhìn bốn nén bạc mười lạng trên bàn mà
không hiểu chuyện gì đã xảy ra.
Đầu giờ Tỵ, Thẩm Thuyên Kỳ mặc áo thư Sinh màu lam, Tiểu Hổ vắt vẻo
trên cổ như tấm lông cáo trắng muốt, càng làm tăng Sức hấp dẫn của chủ
nhân.
Chàng hoà theo dòng người, tay bưng lễ vật tiến vào đại Sảnh. Ngay cửa là
một chiếc bàn gỗ phủ vải đỏ, nơi nhận lễ vật và xướng danh quan khách. viên
tổng quản Lạc gia trang nhã nhặn cúi chào chàng rồi hỏi:
- Xin công tử cho biết tính danh và nội dung lễ vật.
Chàng điềm đạm đáp:
- Tiểu Sinh là Thẩm Thuyên Kỳ, quê ở Tây vực, không môn phái, vì ngưỡng mộ hiệp danh của Lạc tiền bối nên đến dâng thọ một bộ ấm chén
bằng Hán ngọc.
viên tổng quản giật mình vì bảo vật này không dưới ba trăm lượng vàng.
Lão hắng giọng xướng lên:
- Thẩm công tử ở Tây vực.
Chàng ung dung bước vào trong, Trần tổng quản gọi người thay thế rồi
đích thân bưng bộ ấm chén vào đại Sảnh kiểm tra. Khi thấy đúng là của quý,
lão mừng rỡ ra kề tai Lạc trang chủ nói nhỏ:
- Xin đại ca lưu ý chàng công tử trẻ tuổi có chiếc khăn quàng lông cáo
trắng kia. Chàng ta đã dâng một bộ ấm chén bằng Hán ngọc đúng như mong
mỏi của đại ca.
Lạc Tân Chí tuổi đã cao, không uống được rượu nữ, mà chỉ mê trà. Từ lâu

vẫn ước ao có được bộ ấm chén quý hiếm. Nhưng vì lão chủ tiệm muốn giữ
làm của giao bảo nên dấu biệt không cho ai biết. Nay được thoả nguyện, Lạc
trang chủ vô cùng cảm kích. Ông chăm chú quan Sát chàng thiếu niên hào
phòng. Phần Thẩm Thuyên Kỳ, chàng giả đò thưởng ngoạn các vật trang trí
và kiến trúc trong đại Sảnh, chắp tay Sau lưng đi loanh quanh khắp nơi, đảo
mắt nhìn những bàn tay hữu. Đến giữa giờtỵ. cuộc lễ bắt đầu thì chàng đã xác
định không ai trong độ tuổi năm, Sáu mươi lại cụt hai ngón tay.
Yến tiệc được dọn lên, Lạc trang chủ cười ha hả tuyên bố:
- Người xưa thường nói: “Nhân Sinh thất thập cổ lai hy”. Nay lão phu đã
Sống đến tuổi tám mươi, lại được chư vị anh hùng yêu mến đến chúc thọ, lòng
già vô cùng cao hứng. Xin mời an toạ uống chén rượu nhạt với lão phu.
Nói xong, lão ngồi xuống chiếc đại ỷ lót gấm hồng có thêu chữ thọ thật
lớn. Dù đầu đã hói bóng nhưng hàm râu bạc trắng và gương mặt đầy đặn
hồng hào, khiến họ Lạc trông rất phúc hậu đẹp lão.
Từng người một theo lời xướng danh của Trần tổng quản, lần lượt lên
chúc tụng. Cuối cùn, khi đọc đến tên Thẩm Thuyên Kỳ và lễ vật, mọi người
không khỏi lấy làm lạ. Họ quen Lạc Tân Chí từ lâu và đều biết lão rất mê bộ
ấm chén này. Nay họ Thẩm tình cờ đáp ứng đúng tâm nguyện của thọ ông, dù
chẳng hề có quan hệ gì.
Thuyên Kỳ vén áo Sụp xuống lạy ba lạy:
- Tiểu bối kính chúc trang chủ trường thọ để chống đỡ cho chính khí võ
lâm.
Lão cao hứng bước xuống đỡ chàng lên, cười ha hả rồi bảo:
- Không phải vì công tử đã cho vật quý mà lão nói càn. Thực ra

tướng
mạo công tử đã lộ rõ vẻ anh hùng cái thế, Sau này danh lừng vũ nội. Xin mời
cùng ngồi chung bàn với lão phu để già này được hỏi han đôi điều?
song Long Kiếm Lạc Tân Chí không chỉ là đại hành gia về kiếm thuật mà
còn là người giỏi tướng pháp. vì vậy, lời nói của ông làm quần hào chấn
động, cố nhìn xem họ Thẩm có gì đặc biệt. Nhưng chỉ thấy chàng dung mạo
hoà nhã, không xinh đẹp nhưng cũng dễ coi và khiến lòng người mến mộ. Chỉ
có các nàng hiệp nữ tuổi đôi mươi mới cảm nhận được hết mị lực của chàng
trai lạ mặt này. Họ càng nhìn chàng càng cảm thấy muốn được thân cận.
Lão trang chủ nắm tay, dắt chàng đến bàn của các vị trưởng bối. Họ cũng
đang ngấm ngầm quan Sát chàng thiếu niên đã được họ Lạc khen tặng. Xưa
nay, Lạc Tân Chí chưa bao giờ nói càn.
Thẩm Thuyên Kỳ cung kính thi lễ rồi ngồi xuống ghế, Lạc trang chủ nâng
chén mời mọi người. Quần hùng hoan hỉ uống cạn rồi bắt đầu động đũa.
Bàn của họ chỉ có tám người, lão giới thiệu Sáu người kia với chàng:
- Bang chủ Cái Bang, Quái Cái Bạch Trì Thượng.
- Chưởng môn Côn Luân, Tiểu Kiếm vương Thục.
- Không văn thiền Sư, thủ toà Đạt Ma Đường- Thiếu Lâm Sự.
- Nhàn vân đạo trưởng, chưởng môn võ Đang.
- Diệu Hà Sư thái, chưởng môn Nga My.
- Hậu Thiên Kiếm Hạ Tri Chương, chưởng môn phái Hoa sơn.
Trên bàn có đủ chay mặn nên hai cao thủ Thiếu Lâm và Nga My không
phải phàn nàn gì.
Quái Cái là một lão già tuổi thất tuần, tóc hoa râm, áo đầy những miếng
vá.’ Lão hấp háy đôi mắt tinh thái hỏi Thẩm Thuyên Kỳ:
- Công tử rời Tây vực và Trung Nguyênđể thăm ai?
Chàng buông đũa kính cẩn đáp:

- Tiểu Sinh muốn được mở rộng kiến văn nên xin phép tử mẫu vào du
ngoạn cảnh đẹp Trung Thổ, chứ không có mục đích nhất định.
Lão cười bảo:
- Mấy vị cao niên đây đều kiêng rượu, chẳng hay công tử có thể bồi tiếp
lão phu vài chung được chăng?
Chàng ở vùng băng tuyết quanh năm uống rượu để chống rét nên tửu
lượng rất cao, liền nhận lời. Hai người chén tạc chén thù rất hào hứng. Quái
Cái gặp kỳ phùng địch thủ, cao hứng bật cười Sang Sảng:
- Khoái thật! Ta cứ tưởng thiên hạ không còn người biết uống rượu nữa,
chỉ với tửu lượng này cũng đủ chứng tỏ lão họ Lạc xét người không lầm.
Bỗng Trần tổng quản từ ngoài vội vã bước vào, theo Sau là một hán tử áo
đen tay bưng hộp lễ vật. Trần tổng quản vòng tay nói:
- Đại ca! Người này là đệ tử của Long Hổ Bang ở Thiểm Tây, vì đến muộn
nên muốn đích thân dâng lễ vật.
Lạc TânChí cười ha hả, xô ghế đứng lên bảo hán tử:
- Không ngờ quý bang chủ lạicó lòng nghĩ đến lão phu, quả là đáng mừng!
Gã đệ tử LongHổ Bang quỳ xuống chúc tụng rồi nói:
- Món quà này rất phi thường, xin trang chủ mở ngay tại đây cho mọi người được thưởng lãm.
Thuyên Kỳ nghe Tiểu Hồ rít nhẹ, biết ngay có chuyện lạ, chàng vận công
phòng bị.
Lạc Tân Chí vui vẻ đặt hộplễ vật lên bàn rồi mở ra. Đôi mắt tinh của anh
của ông chợt nhận ra con độc xà đen tuyền phản xạ tự nhiên lùi lại một bước.
Nhưng con rắn đã như mũi tên phóng vào ngực ông, chỉ còn một gang nữa là
vô phương cứu chữa. Các cao thủ chung bàn kinh hãi than thầm. Ngờ đâu,
chiếc khăn lông cáo trên cổ Thuyên Kỳ đã như ánh chớp bạc bay vút

đến
cuốn lấy độc xà. Cả hai rơi xuống đất, mọi người định thần nhìn lại mới biết
chiếc khăn chính là một con cáo tuyết kỳ lạ. Nó đang ngấu nghiên nhai con
độc xà một cách ngon lành.
Quái Cái thở phào nói:
- Con rắn này là vật rất độc, có tên Kim Tuyến Hắc Xà. Nếu không có con
cáo bé kia thì Lạc lão đã hồn du địa phủ.
Họ quay lại nhìn tên hán tử, thấy gã vẫn quỳ nguyên chỗ không hề động
đậy. Lạc Tân Chí giận dữ chỉ mặt gã mắng:
- Lão phu với Long Hổ Bang có thù oán gì Sao lại ám toán ta?
Không văn thiền Sư trầm giọng bảo:
- Hắn đã bị điểm huyệt nhưng không hiểu ai ra tay. Trong chư vị, ai là người luyện được môn Cách Không chỉ lực?
sáu vị cao niên ngơ ngác nhìn nhau lắc đầu. Họ đồng loạt quay về phía
chàng công tử trẻ tuổi. Tiểu Hồ lúc này đã chén xong độc xà, tung mình quấn
quanh cổ chủ nhân.
Lạc Tân Ghi cười nói:
Án cứu mạng, Lạc mỗ xin tạc dạ và rất tự hào vì đã nhìn ra bậc kỳ tài trong đám thiếu niên.
Quần hào lúc này đang rời bàn tiệc, xúm lại quanh hiện trường xem Sự
thể.
Thuyên Kỳ đứng dậy vòng tay tay thưa:
- Tiền bối quá lời khiến tiểu Sinh thêm hổ thẹn, bây giờ xin phép được tra
hỏi gã kia xem ai là người chủ Sử?
Lạc Tân Chí hậm hực nói:
- Chính gã đã nhận mình là đệ tử Long Hổ Bang, còn tra xét làm gì?
Chàng cười đáp:
- Chẳng ai dại gì mà nhận mình là giặc. Có lẽ đây là âu mưu ly gián phe
bạch đạo và Long Hổ Bang, hầu tạo phong ba chốn giang hồ.
Nhàn vân đạo trưởng gật đầu tán đồng:
- Thẩm công tử có lý, bần đạo cũng nghĩ vậy. Lạc huynh cứ ở đây

duy trì
lễ mừng thọ, bọn ta đưa hắn vào hậu Sảnh điều tra.
Lạc lão hắng giọng, mời mọi người tiếp tục ăn uống, Trần tổng quản nắm
cổ gian tặc xách vào trong.
Nhàn vân và Thuyên Kỳ lặng lẽ đi theo, năm vị kia ở lại với trang chủ.
vào đến thư phòng, Trần tổng quản đặt gã xuống đất, đưa tay giải huyệt
nhưng hán tử vẫn giữ nguyên tư thế, không hề động đậy. Lão biến Sắc gượng
cười:
- Tâm pháp của công tử quả là ảo diệu, lão phu không cách nào giải nổi,
xin bái phục.
Nhàn vân đạo trưởng giật mình,vì họ Trần nổi danh thiên hạ với đôi phán
quan bút, chuyên nghề điểm huyệt Danh hiệu Thiên Thủ Thần Bút không phải
tự nhiên mà có được.
Ông nhìn Thuyên Kỳ với vẻ dò xét rồi hỏi:
- Công tử định thẩm vấn bằng cách nào?
Chàng thản nhiên đáp:
- Tây vực có môn tà pháp Nhiếp Hồn Công. Tiểu Sinh may mắn học được.
Xin nhị vị cảnh giới giúp cho.
Hai lão lùi lại đứngSát cửa phòng chờ xem thủ đoạn của chàng. Thuyên Kỳ
cẩn thận, bóp miệng gã thò ngón tay vào xét hai hàm răng.
Lát Sau, chàng lấy ra một viên Sáp nhỏ, thở dài bảo:
- Chủ nhân của gã này quả là tàn ác, bắt thuộc hạ ngậm Sân độc dược để
tự Sát.
Nhàn vân khâm phục, đưa ngón cái lên khen ngợi:
- Công tử tuổi trẻ mà tâm cơ tinh tế, bần đạo vô dùng bội phục!
Thuyên Kỳ giải á huyệt rồi chiếu đôi ma nhãn vào mắt gã, bắt đầu hỏi:
- Người có phải là đệ tử Long Hổ Bang hay không?
- Không!
- vậy người thuộc bang hội nào?
- Thông Thiên Giáo.

- Giáo chủ là ai?
- Không biết!
- Người chỉ huy trực tiếp của ngươi có danh tính và chức vụ gì?
- Không biết tính danh, chỉ xưng hô bằng Tây Đường chủ. Từ giáo chủ đến
các bộ pháp và đường chủ đều bịt mặt nên không thể nhận ra.
- Tổng Số nhân thủ của Tây Đường khoảng bao nhiêu?
- Khoảng một ngàn người, phân bố khắp các tỉnh miền tây Trung Nguyên.
- Mật hiệu liên lạc là gì?
- Ngân bài và Số hiệu.
- Tôn chỉ của Thông Thiên Giáo là gì?
- Độc bá võ lâm, thống trị giang hò.
Hai lão gia rùng mình trước thế lực và dã tâm của tà giáo. Thuyên Kỳ biết
không thể khai thác gì hơn liền vận thần công, ánh mắt chói loà, chàng thì
thầm ra lệnh:
- sau khi rời khỏi nơi này, ngươi lập tức trở về quê cũ làm ăn, quên đi Thông Thiên Giáo và quên cả cuộc nói chuyện hôm nay.
Gã gật đầu, rùng mình một cái rồi gục xuống. Chàng quay Sang bảo Trần
tổng quản:
- Xin tiền bối giam giữ hắn lại, chờ nửa đêm thả ra cho hắn về quê đoàn tụ
với vợ con.
Nhàn vân thấy chàng lại lịch bí ẩn, thủ đoạn tà quái nhưng tâm địa thiện
lương, lão yên lòng thở phào:
- Bọn bạch đạo chúng ta, khi đối phó với tà ma thường bị thua thiệt vì không hiểu hết thủ đoạn thâm độc của chúng. Nay đã có công tử cơ trí Siêu
phàm, tài nghệ uất chúng, bần đạo rất yên tâm.
Chàng cau mày Suy nghĩ rồi nói:
- Tiểu Sinh rất mệt mỏi, xin được ở lại đây hành công. Tiền bối trở ra đại
Sảnh, thông báo những điều vừ hỏi được về Thông Thiên Giáo cho quần hùng
biết. Đó cũng là cách cảnh tỉnh võ lâm trước hiểm hoạ Sắp đến. Tan tiệc

xong, mời chư vị trưởng bối vào đây, tiểu Sinh có chuyện muốn giãy bày.
Nhàn vận nhận lời, bước ra ngoài. Trần Tử Âu ở lại cảnh giới cho chàng
điều tức. Tiểu Hồ đã quen việc bảo vệ chủ nhân nên đôi mắt đỏ trong như
ngọc, nhìn họ Trần với vẻ nghi ngờ.
Nửa canh giờ Sau, chàng xả công thì bẩy lão bất tử cũng vừa vào đến.
Không văn thiền Sư niệm phật:
- A di đà phật! Nhờ thí chủ mà võ lâm Sớm phát giác dã tâm của Thông
Thiên Giáo. Thật là công đức vô lượng.
Lạc trang chủ mời mọi người an toạ rồi bảo a hoàn pha trà. Thẩm Thuyên
Kỳ lúc đầu hơi ái ngại, Sợ chưởng môn phái Côn Luânnhận ra mối quan hệ
giữa chàng và Côn Luân Thần Kiếm Thẩm Thiên Tân. Nhưng nhớ lại lời kể
của mẫu thân rằng môn đồ cả hai phái đều không biết Song thân chàng bị trục
xuất ra quan ngoại, nên chàng cũng yên lòng. Tiếu Kiếm vương Thục là đại
Sư huynh của cha chàng, ông rất yêu thương người Se đệ tài hoa, đã từng vì
việc của Thiên Tân mà đánh nhau với Ma Giáo. sau vì bị Sư phụ quở trách
nên mới bỏ qua mối hận cũ. Tuy nhiên, ông vẫn thầm oán giận Thánh Nữ Ma
Giáo đã hại một đời hào kiệt của Sư đệ mình.
Họ vương đã nghe Nhàn vân đạo trưởng thuật lại chuyện chàng dùng
Nhiếp Hồn Đại pháp hỏi cung tên hán tử. Ông nhớ đến môn Ma Nhãn Di Hồn
của Ma Giáo nên Sinh lòng ngờ vực, hỏi chàng:
- Lão phu xin hỏi thực, chẳng hay công tử có phải là môn đồ của Ma Giáo
hay không?
Cũng may mà tính lão cương trực nên hỏi thẳng như vậy. vô tình lại giúp

chàng, vì thực ra chàng có luyện Ma Kinh nhưng không hề gia nhập Ma Giáo.
Thuyên Kỳ thản nhiên kính cẩn đáp:
- Tiền bối yên tâm, tiểu Sinh chưa hề là môn đồ của bất cứ phái nào.
Lão cảm nhận được Sự thành thật trong ánh mắt chàng nên an lòng.
Thuyên Kỳ đứng dậy vòng tay thưa với mọi người:
- Tiểu bối cúi xin chư vị tiền bối giúp cho một việc.
Lạc trang chủ thọ ơn cứu mạng của chàng nên ứng tiếng:
- Công tử cần gì xin cứ nói, lão phu dẫu không đủ Sức, cũng nhờ đồng đạo
tương trợ, tận lực thi hành ý nguyện của công tử.
sáu người kia đều là thâm giao với lãonên cũng phải tỏ thái độ, Quái Cái
cười khà khà bảo:
- Ngoài chuyện cứu mạng Lạc Tân Chí, phong thái của công tử cũng khiến
lão phu yêu mến, xin đừng e ngại:
Thuyên Kỳ biết Cái Bang thế mạnh, người đông, có đến hàng chục vạn đệ
tử. Nếu chịu ra tay giúp đỡ, cơ may tìm được cừu nhân càng dễ dàng hơn.
Chàng vui mừng Sụp xuống lạy tạ rồi nói:
- Bang chủ đã nhận lời, Thẩm Thuyên Kỳ xin đội ơn. Lần này tiểu Sinh vào
Trung Nguyên để tìm một cao thủ tuổi hơn ngũ tuần, bàn tay hữu bị chặt mất
hai ngón út và áp út. Ngoài việc lão nói giọng Giang Nam, không còn gì để
nhận dạng. Có khả năng lão là long đầu một bang hội đầy thế lực từ hơn
mười năm trước.
Quái Cái thắc mắc:
- Công tử tìm lão ấy làm gì?
Chàng nghiến răng đáp:
- Lão ta chính là kẻ đã âm hại tiên phụ.
vương Thục thở dài hỏi:
- Chẳng hay lệnh tiêu phụ tính danh là gì?
Chàng lúc đầu không định nói ra nhưng nhìn những gương mặt chính trực
chung quanh không nỡ dấu giếm, nghiến răng đáp:

- Thiên phụ là Côn Luân Thần Kiếm Thẩm Thiân Tân.
Họ vương nghe như Sét đánh bên tai, mừng rỡ cúi xuống đỡ chàng lên,
chăm chú quan Sát, nghẹn ngào hỏi:
- Ngươi hãy đọc khẩu quyết chiêu cuối cùng trong pho Công Luân Kiếm
pháp cho ta nghe thử xem?
Thuyên Kỳ nuốt lên, đọc thầm vào tai lão. vừa dứt câu, vương Thục xiết
chặt chàng vào lòng bật cười thê thiết. Mọi người Sững Sờ trước cuộc kỳ ngộ
này, cất tiếng chúc mừng:
- Không ngờ Thẩm đệ lại có được ái tử anh hùng đến vậy, xin chúc mừng
vương huynh.
Tiếu Kiếm gạt lệ, dắt cháu đến ngồi bên mình hỏi han:
- sư đệ của ta ngộ hại trong trường hợp nào?
Thuyên Kỳ bèn thuật lại chuyện xưa dưới chân rặng Thiên sơn. Ai nấy
đều căm hận tên ác tặc. Mười hai năm nay họ ra Sức truy tìm manh mối vụ
thảm án mà không tìm ra dấu vết. Nay mới biết Sự thật và đôi chút dấu hiệu
về hung thủ.
Bàn bạc đến tận nửa đêm, Sáng ra Thuyên Kỳ cáo biệt chư vị trưởng bối,
tiếp tục cuộc hành trình. Lòng chàng giờ đây tự tin hơn, vì Sau lưng có hậu
thuẫn của các phái bạch đạo trên giang hồ. Hai mươi vạn đệ tử Cái Bang Sẽ
ra Sức truy tìm hung thủ cụt tay, và luôn giữ liên lạc với chàng.
*
* *
sau khi vượt Hoàng Hà, mục tiêu đầu tiên của chàng là Tổng đà Long Hổ
Bang ở Tây An. Trong danh Sách ba trăm người thọ nạn năm xưa, không có
ai là đệ tử bang hội này, bang chủ Long Hổ Bangnổi tiếng thần bí, lúc nào
cũng bịt mặt, ngay bang chúng cũng không biết diện mạo của ông ta.

Nhưng vừa qua khỏi thành Hàm Dương ba chục dặm, mặt trời Tây Thục
như đổ lửa xuống đầu, Tiểu Hồbực bội rít lên. Chàng hiểu ý, ghé vào một tửu
quán bên đường, bảo tiểu nhị đổ đây một chậu nước lớn để Tiểu Hồ tắm mát.
Còn chàng ngồi xuống bàn gọi vài thức nhắm. Trong quán có không ít khách
giang hồ nhưng ngoài mấy tay đạo Sĩ áo xanh, kỳ dư đều là cao thủ độc hành,
không thuộc bang phái nào.
Bỗng ngoài Sân có người dừng ngựa, một nữ lang áo hồng tuổi trạc đôi
chín, áo đẫm mồ hôi bước vào. Nhan Sắc nàng làm tửu quán như Sáng rực lên.
Đám hán tử giang hồ trố mắt nhìn không chớp. Năm gã đạo Sĩ cũng không
dằn được lòng phàm, len lén liếc nhìn người đẹp.
Nàng dường như đang lo lắng điều gì nên không để ý đến những cặp mắt
Si mê chung quanh, cất tiếng bảo tiểu nhị:
- Ngươi mau đem cho ta một bình trà và mâm cơm chay, hôm nay là ngày
trai tịnh.
Gã tiểu nhị vui vẻ vì được phụ vụ nữ nhân nên mau mắn bưng trà ra trước.
Người ngọc quá khát uống liền một hơi ba chung. Có kngười không nén được,
bật cười làm thiếu nữ giật mình thẹn thùng.
Cơm chay dọn ra, nàng dù rất đói cũng cố ăn chậm rãi. Chỉ vừa hết chén
thứ hai, nàng ngước nhìn ra cửa quán, biến Sắc vì thấy một người áo trắng
đang đứng như pho tượng. Nàng cau mày buông đũa đứng dậy chỉ mặt gã
mắng rằng:
- Tên quái vật kia Sao cứ theo đuổi ta mãi như vậy?Có giỏi thì đến tổng
đàn Long Hổ Bang mà đấu với phụ thân ta. Nửa đường hiếp đáp nữ nhân đâu

phải kẻ anh hùng?
Thuyên Kỳ chăm chú nhìn người mới đến, thấy gã tóc dài ngang lưng, trán
cột khăn xanh, mặt mũi âm u như quỷ dữ. Đôi mắt dài nhỏ cộng với chiếc mũi
diều khiến dùng mạo thêm phần đáng Sợ.
Gã mỉm cười đáp:
- Trong võ lâm ai cũng biết Tàn Chi Quỷ Đao sầm Tham chẳng bao giờ tự
nhận mình là anh hùng. Ta đã gặp nàng ở đây tội gì phải đến Tân An nữa?
Nàng tưởng có tuấn mã là thoát được tay ta hay Sao?
Gã chậm rãi bước vào, hàn quang lấp loáng nhìn mọi người. Ai nấy đều
khiếp Sợ trước oai danh của tay đao tàn độc này nên cúi đầu lẩn tránh. Gã bật
cười ngạo nghễ bảo thiếu nữ:
- Nàng thấy không, ta dù xấu xí nhưng uy danh khiếp đảm thiên hạ, hơn
hẳn lũ mặt trắng bất tài kia. Như vậy không xứng đáng với nàng Sao?
Quần hào bị Sỉ nhục, giận run người nhưng chẳng dám hó hé. Dưới đao
của họ sầm, chưa một ai chết toàn thây.
Thiếu nữ phận nộ rút kiếm chĩa vào ngực run rẩy nói:
- Ta thà chết chứ không chịu thất thân vời loài ác tặc như ngươi.
Thuyên Kỳ Sợ nàng liều mình liền đứng lên, bước đến cạnh nàng mỉm
cười:
- Cô nương quả là tinh liệt, tiểu Sinh xin vì người ngọc tiếp thử vài chiêu
Quỷ Đao.
Nàng choáng váng trước nụ cười ma lực của chàng, ấp úng nói:
- Xin công tử nên lượng Sức, kẻo tiện thiếp hại lây đến chàng.
Thuyên Kỳ bật cười vang:
- Chẳng qua cô nương quá coi trọng gã đấy thôi. Chỉ cần ba chiêu tiểu
Sinh cũng đủ lấy mạng Quỷ Đao.
sầm Tham cười ghê rợn:
- Tiểu quỷ khoác lác, nếu trong ba chiêu, ngươi thắng được ta, sầm

mỗ xin
Suốt đời làm nô bộc.
Chàng quay lại hỏi nữ lang:
- Bình nhật họ sầm có phải kẻ độc ác hay không?
Nàng e lệ trả lời:
- Thành thật mà nói, Quỷ Đao vốn không phải là hiếu Sắc và cũng chỉ giết
những kẻ xấu xa. Dù đao pháp tàn độc nhưng không thể gọi y là kẻ ác nhân.
Chẳng hiểu Sao lần này lại quyết bắt cho được thiếp?
Quỷ đạo giơ ngón cái khen ngợi:
- Nàng quả là kỳ nữ, bị ta truy đuổi mà không nói Sai nửa câu. sầm mỗ xin
bái phục. Thực ra ta bắt nàng không phải vì háo Sắc, mà chỉ muốn thương
lượng với bang chủ Long Hổ Bang một việc lớn.
Thuyên Kỳ thầm Suy tính rồi bảo gã:
- Cũng may cô nương đây không nói xấu các hạ, ta Sẽ nương tay chỉ đánh
rơi Quỷ Đao thôi chứ không lấy mạng.
Chàng chậm rãi rút trường kiếm chỉ xéo lên trời, như chờ họ sầm xuất thủ
trước.
Gã Sững Sờ linh cảm hôm nay đã gặp kình địch,phong thái ung dung của
chàng thiếu niên khiến gã chột dạ. sầm Tham rút Quỷ Đao xanh biếc đánh
một chiêu thăm dò. Nhưng đối thủ thân pháp như bóng ma, xoay chuyển
trong luồng đao quang, tránh khỏi dễ dàng. Gã kinh hãi tăng thêm ba thành
công lực, xuất chiêu thứ hai, đao phong lạnh lùng rít lên như xé gió.
Thuyên Kỳ thản nhiên rung kiếm nhanh vào lưỡi đao, sầm Tham thấy mũi
kiến như có mắt, chọn đúng chỗ Sơ hở chết người mà len vào, gã gật mình
nhảy lùi.
Thực khách trong quán thấy gã thất thủ, bắt đầu tin tưởng vào bản lãnh
chàngcông tử thiếu niên nên ồ lên tán thưởng.

Quỷ Đao động Sát khí, vận toàn lực xuất tuyệt chiêu. Đao ảnh giăng mắc
đấu trường, hơi thép lạnh toả ra dàn dụa, như chiếc kén bao chặt đối phương.
Thuyên Kỳlạnh lùng vung kiếm, những đốm hàn tinh dầy đặc như Sao trời.
Tiếng đao kiếm chạm nhau tinh tang, thánh thót.
sầm Tham bị chiêu kiếm kỳ ảo khoá chặt đường đao. Gã kinh hoàng khi
nhận ra lưỡi kiếm đã lướt ngay cổ họng, nhưng lại biến thế, đảo bản đập
xuống huyệt Dương Khê nơi bàn tay hữu. Gã đau đớn buông đao đứng lặng
người, không biết nên hận hay nên tạ ơn tha mạng?
Cử toạ vỗ tay hoan hô như Sấm dậy. Thiếu nữ mừng rỡ, quên cả thẹn
thùng chạy đến nắm chặt tay chàng khen ngợi:
- Công tử kiếm thuật thông thần, tiện thiếp vô cùng bái phục.
Chàng không nói gì, chỉ lặng nhìn Quỷ Đao mỉm cười, như muốn xem thái
độ gã thế nào.
sầm Tham cũng nhìn chàng, gã nhận ra ánh mắt thân thiện, hoà dịu không
chút đắc ý, liền Sụp xuống lạy ba lạy:
- sầm mỗ y ước nguyện làm nô bộc cho công tử. Xin cho biết đại danh để
xưng hô.
Chàng mừng rỡ, bước lại đỡ gã lên:
- Tại hạ là Thẩm Thuyên Kỳ, rất mừng được kết bạn với bậc anh hùng như
các hạ.
Gã lắc đầu kiên quyết:
- sầm mỗ Suốt đời không nói hai lời, xin chủ nhân đừng băn khoăn.
Thuyên Kỳ thấy nơi đây rắn rồng lẫn lộn, không tiện đàm đạo với gã nên
bảo nhỏ:
- Các hạ đã, quyết tâm, ta không dám khiên cưỡng. Mau tìm nơi vắng vẻ
uống vài chén tương phùng.
Chàng gọi chủ quán tình tiền rồi huýt Sáo gọi Tiểu Hồ Linh thú như

tia
chớp từ trong bay ra nằm vắt vẻo trên cổ chàng.
Thiếu nữ áo hồng e lệ đảo đôi mắt phượng, nghiêng mình nói:
- Thiếp tên gọi là vi vân Phụng xin tạ ơn Thẩm công tử đã ra tay tương
trợ.
Chàng đáp lễ rồi trầm giọng hỏi nhỏ:
- Tiểu Sinh mong cô nương cho biết lệnh tôn năm nay niênkỷ bao nhiêu?
Nàng rất ngạc nhiên nhưng vẫn đáp:
- Gia phụ tuổi đã hơn thất tuần, nhưng chẳng hay công tử hỏi vậy với ý gì?
Chàng mỉm cười nói trớ đi:
- Lệnh tôn tuổi hạc đã cao, Sao cô nương lại không kề cận chăm Sóc mà lại
bạt thiệp trường đồ?
vân Phụng thẹn thùng cúi đầu thỏ thẻe:
- Thiếp ở mãi Tân An cũng buồn chán, nên lén bỏ đi, đến thăm bằng hữu ở
Hàm Dương. Nhưng chỉ mới được một ngày đã vội về ngay.
Nàng dừng lại rồi liếc chàng, án cần mời mời:
- Gia phụ là người khoáng đạt, quý trọng anh tài, kính thỉnh công tử đến tệ
xá cho thiếp được phụng bồi.
Chàng hỏi lại:
- Nay sầm Tham đã là bạn đồng hành của tiểu Sinh, Sinh tử có nhau, vậy
nếu đến quý bang có gì trở ngại chăng:
vân Phụng dịu dàng nói:
- Chuyện cũ xin đừng nhắc đến, thiếp xin mời cả sầm huynh ghé chơi.
Họ sầm lặng lẽ chờ ý kiến của chủ nhân Thuyên Kỳ gật đầu:
- vì cô nương đã có lời mời, tiểu Sinh rất vinh hạnh. Nhưng xin nàng hồi
gia trước, vài ngày nữa chúng ta Sẽ đến.
vân Phụng mừng rỡ cáo biệt, chờ nàng đi khuất, Thuyên Kỳ cùng Quỷ
Đao cũng lên đường. Quần hào trong quán nhìn theo với vẻ ngưỡng mộ, bàn
bạc mãi về chàng công tử có con hoả nhãn Tiểu Hồ trên vai.

Đi chừng vài dặm, thấy bên đường có quán rượu nghèo vắng vẻ. Chủ quán
đang ngồi ngáp vặt, đập ruồi. Hai người dừng cương vào gọi rượu.
Biết họ sầm đuổi theo vân Phụng không kịp ăn, nên chàng bắt gã phải
làm vài chén cơm rồi mới uống rượu. Quỷ Đao từ ngày xuất đạo chưa hề gặp
đối thủ. Nay mới ba chiêu đã rơi đao nên vô cùng khâm phục Thuyên Kỳ.
Phong thái chàng lại hoà nhãn, thân thiện khiến hắn thực tâm mến mộ, chứ
không phải chỉ bởi lời giao ước.
Gã ngạc nhiên nhận ra trong đôi mắt to đen của chàng, đôi lúc ánh lên nỗi
Sầu khổ, hận thù. Như dấu kín một nỗi buồn vô tận.
Chờ gã ăn no, Thuyên Kỳ nói:
- Chúng ta đều là bậc trượng phu, nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng không nên
câu nệ tiểu tiết. Từ nay các hạ gọi ta là công tử còn ta Sẽ gọi các hạ bằng sầm
Huynh, như vậy dễ nghe hơn.
sầm Tham cảm kích gật đầu:
- Công tử lòng dạ rộng rãi, sầm mỗ xin phụng ý.
Chàng hài lòng nâng chén mời gã. Ba chénlớn đã làm họ sầm khoan khoái
hơn. Chàng hỏi gã:
- sầm huynh định bắt vân Phụng để thương lượng với Long Hổ Bang chủ
việc vì?
Gã buông đũa thở dài nói:
- Nhà sầm mỗ ở bên giòng Sông vị Thủy. Một hôm gia đình câu được con
cá lớn, chưng lên đem dâng cho gia mẫu. Nào ngờ bà ăn xong toàn thân bại
liệt, thuốc thang đã hai năm mà không hề thuyên giảm.; Có người bà con là
môn đồ trong Long Hổ Bang tiết lộ bang chủ y thuật thông thần. sầm mỗ đã
mấy lần cầu khẩn nhưng lão không chịu cứu, vì vậy mới bày kế bắt con tin.

Thẩm Thuyên Kỳ mỉm cười:
- Lão có nói lý do tại Sao không giúp đỡ hay chăng?
- Có! vì gia mẫu là môn đồ Ma Giáo, trước đây theo Thánh Nữ Lý Nhược
Hồng, nên họ vi từ chối. Lão bảo nến gia mẫu chịu thoát ly Ma Giáo thì lão
Sẽ giúp cho. Nhưng gia mẫu thà chết chứ không bội giáo.
Chàng xúc động, không ngờ gặp lại những người có quan hệ với mẫu thân
mình. Trầm ngâm một lúc chàng bảo gã.
- Lúc đầu, ta không có ý định đến tổng đàn Long Hổ Bang. Nhưng vì lệnh
mẫu, ta quyết đến xem Sự thể thế nào.
sầm Tham cảm kích, mỉm cười hỏi lại:
- Chẳng lẽ nhan Sắc của vi vân Phụng không làm công tử chú ý Sao?
Chàng lắc đầu không đáp, gọi chủ quán tính tiền. Hai người trực chỉ Tây
An. Ba ngày Sau họ đến tổng đàn Long Hổ Bang. Thuyên Kỳ đưa bái thiếp,
lát Sau vi vân Phụng tươi như đoá hải đường ra đón tiếp:
- Thiếp vừa về đến chiều qua, không ngờ trưa nay nhị vị đã quang lâm.
Thật vô cùng Sung Sướng. Xin mời nhập Sảnh.
Tổng đàn nằm cách thành Tây An bốn dặm, dựa lưng vào một ngọn đồi
cao, tường xây toàn bằng đá núi vững chắc. Đại môn cao hơn trượng với hai
cánh cổng bằng gỗ dày nặng nề.
Trước cửa đại Sảnh là hai pho tượng Long Hổ bằng đá hoa cương, trông
rất oai và có thần.
Bên trong rộng rãi, Sáng Sủa nhờ những cửa Sổ treo rèm xanh. Trên bức
vách cuối Sảnh đắtp nổi hình Long Hổ. và hàng chữ Long Hổ Bang mạ vàng
óng ánh.
Dưới chân tường có chiếc ghế thái Sư bằng gỗ đen bóng, và Sáu chiếc đại ỷ
vây quanh một kỹ trà.

vân Phụng mời hai người an toạ rồi bảo a hoàn dâng trả:
- Tiểu Cúc vào trong mời bang chủ ra tiếp khách.
Lát Sao một lão nhân mặc thanh bào, trên ngực thêu hình Long Hổ, mặt
che Sa tanh xanh bước ra. Thuyên Kỳ và sầm Tham đứng dậy nghinh tiếp. vi
bang chủ có vẻ bất ngờ khi thấy họ sầm. Lão lạnh lùng ngồi xuống chủ vị,
hắng giọng hỏi gã:
- Quỷ Đao giữ đường truy bắt ái nữ của ta, lại còn dám vác mặt đến đây
ư?
Hai người giật mình, chẳng ngờ vân Phụng lại không dấu giếm việc này,
bối rối lặng im. vân Phụng đỡ lời:
- Phụ thân đã hứa không nhắc đến chuyện cũ nữa mà!
vi bang chủ gật đầu, chăm cú quan Sát Thẩm Thuyên Kỳ. Lão đã nghe ái
nữ nói về chàng công tử này với vẻ Say mê, ngưỡng mộ nên múôn tìm hiểu
xem chàng có gì đặc biệt. Nhưng ngoài dung mạo hoà nhã, dễ mến, Thuyên
Kỳ không thể gọi là mỹ nam tử. Lão hỏi chàng:
- Ta nghe nói công tử chỉ trong ba chiêu đã thu phục Quỷ Đao, võ công ấy
quả đáng khâm phục. Chẳng hay hai người đến đây vì mục đích gì?
Thuyên Kỳ vòng tay đáp:
- Cung bẩm bang chủ,tiểu Sinh cùng họ sầm đến đây cúi đầu mong bang
chủ ra tay tế độ, chữa trị cho mẫu thân họ sầm.
vi bang chủ ngửa cổ cười khanh khách:
- Rất tiếc ta đã có lời thề không chữa trị cho môn đồ Ma Giáo. Dù công tử
có ơn tương trợ với tiện nữ, ta cũng chẳng thể phá lệ.
Thuyên Kỳ cau mày hỏi lại:
- Tiểu Sinh muốn được biết lý do của lời trọng thệ ấy?
- Nể mặt công tử là bậc anh hùng, ta Sẽ thố lộ Sự thực. Chính vì Ma Giáo
mà ta Suốt đời không được lộ diện trước mặt mọi người.
- Xin hỏi có cách nào khác để giải quyết lời thề ấy không?

Lão gật đầu:
- Có một cách! Nếu trong ba chiêu công tử không thua, vi Thừa Khanh
này Sẽ tự phá lệ, trị bệnh cho mẫu thân của họ sầm.
vân Phụng thất Sắc thảng thốt:
- Thân phụ! Ngay cô trượng còn không có khả năng ấy, Thẩm công tử Sao
định lại Long Hổ Tam Chiêu?
vi bang chủ thản nhiên đáp:
- Chỉ có cách đó mà thôi. Không có con đường thứ hai!
sầm Tham vòng tay nói với Thuyên Kỳ:
- Công tử! Tử Sinh hữu mệnh, xin người đừng vì kẻ nô bộc này mà liều
mạng.
Thuyên Kỳ nổi lòng hào khí cười mát, nói:
- Bang chủ đã có lòng thương, chỉ cho lối thoát, tiểu Sinh xin bồi tiếp tam
chiêu.
Thấy ái nữ hoa dung ủ dột, nướcmắt hoen mi, vi bang chủ truyền âm an
ủi:
- Phụng nhi yên tâm, ta không đả thương tình lang của con đâu.
Nàng mừng rỡ, chạy vào lấy kiếm cho lão. Đại Sảnh rộng rãi nên chẳng
cần phải ra Sân. Hai người đứng đối diện nhau thủ thế. Biết lão không bao giờ
xuất thủ trước, Thuyên Kỳ ôm kiếm chào rồi xuất chiêu, kiếm ảnh trùng tùng
như đan lưới. vi Thừa Khanh không dám coi thường vung kiếm xuất chiêu
Long Hổ Trấn Môn. Kiếm quang trùng trùng bay lượn như móng vuốt mãnh
thú chụp vào các tủ huyệt. Tiếng thép chạm nhau vang rền thấy đối phương
vẫn ung dung, lão dồn thêm công lực xuất chiêu Long Hổ Tại Thiên, thanh
kiến như chia thành hai đao kiếm quang lồng lộn xô đến tấn công tả hữu.
sầm Tham không ngờ vi bang chủ kiếm thuật đã đạt đến mức kỳ tuyệt như

vậy, gã than thầm trong bụng, lo lắng cho chủ nhân.
Nhưng thân ảnh Thuyên Kỳ đã hoà với kiếm quang, xoay tít như chong
chóng, không còn phân tả hữu, trước Sau nữa. Chàng như cơn lốc cuốn đến
nuốt gọn chiêu kiếm đối phương. vi Thừa Khanh kinh hãi quát lên như Sầm,
tung mình lên xuất chiêu Long Hổ Bang Phong vân. Kiếm khí lạnh lẽo như
đám mây mù chụp xuống đầu địch thủ, Thuyên Kỳ cũng rú lên thánh thót,
nương theo kiếm quang như mũi tên xuyên vào đám mây thép trên đầu.
Tiếng binh khí chạm nhau ngân dài không dứt. Mọi người định thần nhìn lại,
thấy cả hai người vẫn an toàn, lòng vui khôn xiết. Thuyên Kỳ vòng tay thưa:
- Tiểu Sinh may mắn qua được ba chiêu. Cảm tạ bang chủ đã nương tay.
Nhưng chỉ mình lão biết ai đã nương tay cho ai. Mũi kiếm của chàng đã
đặt vào ngực trái lão nhưng lại rút về.
vi Thừa Khanh nửa mặt cười Sảng khoải, lột bỏ khăn mặt, để lộ dung mạo
phương phi, đoan chính. Lão bước đến nắm tay chàng thân thiết nói:
- Lão phu xin cảm tạ công tử đã giải thoát khỏi lời thề dấu mặt. Mười tám
năm trước, giáo chủ Ma Giáo Lý Bạch đã đồng ý cho ta thoát ly giáo phái với
điều kiện Suốt đời không lộ mặt, cho đến khi có người phá được Thiên Ma
Tam Thức của họ Lý.
Lão dắt chàng đến ngồi bên trà kỷ, bảo vân Phụng:
- Phụng nhi! Con không có gì để đãi Thẩm công tử ư?
Nàng đỏ mặt đáp:
- Xin thân phụ và nhị vị chờ một lát.
Nàng như cánh bướm vui vẻ lượn vào hậu Sảnh chuẩn bị vài món nhắm.
sầm Tham mừng đến Sa lệ, gã chỉ muốn quỳ Sụp xuống lại tạ chủ nhân.

Thẩm Thuyên Kỳ linh cảm. vi Thừa Khanh có quan hệ mật thiết với chàng
nên dọ hỏi:
- Dám hỏi bang chủ, vì Sao lại thoát ly Ma Giáo?
Lão uống một hớp trà rồi từ trốn thuật lại chuyện xưa:
- Ta và Lý Bách là kết bái huynh đệ, sau này lão kết hôn với bào tỷ của ta
nên tình thân càng kết chặt. Lão là giáo chủ của Ma Giáo còn ta là đại hộ
pháp Mười tám năm trước, họ Lý vì phân hắc bạch mà đuổi cháu gái ta là
Thánh Nữ Lý Nhược Hồng đi đâu không rõ. Ta vì việc ấy tranh cãi với lão và
nhất quyết thoát ly. Lão không nỡ giết ta nên đành phải chấp thuận, với điều
kiện dấu mặt Suốt đời. sau khi bội giáo, ta Sáng lập Long Hổ Bang để có
người truy tìm tung tích điệt nữ. Nhưng bao năm qua, Long Hổ Bang đã đi
hết mười tám tỉnh Trung Nguyên mà vẫn không thấy tăm hơi. Bào tỷ ta từ
ngày xa Nhược Hồng, lúc nào cũng thương nhớ nên lâm bệnh. Dù y đạo hơn
người, ta cũng không thể chữa được tâm bệnh cho bà. Nếu trong một năm
nữa không có in tức Nhược Hồng, e rằng bà Sẽ không qua khỏi.
Nói xong, lão nhìn chàng, bỗng thấy đôi mắt chàng đẫm lệ. Lão chưa kịp
hỏi thì Thuyên Kỳ đã vén áo Sụp xuống gọi:
- Cửu công! Điệt tôn là nam tử của Thẩm Thiên Tân và Lý Nhược Hồng
đây.
Nói xong, chàng bảo Tiểu Hồ nhảy xuống đất rồi gỡ Sợi dây chuyền vàng
trên cổ dâng lên. vị lão nhìn mặt ngọc có khắc nổi chữ Hồng, mừng rỡ cúi
xuống ôm chàng, giòng lệ già nua tràn ra ướt má:
- Trời xanh có mắt,nhưng mẫu thân ngươi đâu?
- Bẩm Cửu Công, gia mẫu hiện nay đang ở dưới rặng Thiên sơn bên Tây

vực. Năm xưa, ngoại công đã bắt phụ mẫu tiểu tôn phảithề không trở lại
Trung Nguyên.
vi lão giận dữ gầm lên:
- Họ lý quả là tàn nhẫn, vì một chút thị phi mà đày đạo ái nữ của mình.
Lão chợt nhớ ra chàng không nói gì về phân phụ:
- Còn phụ thân ngươi?
Chàng nghẹn ngào đáp:
- Mười hai năm trước, tiên phụ bị ác ma phóng độc Sát hại.; Ga mẫu đã
dùng Luân Hồi Cương Thị Ma Tháp bảo tồn di hài trên đỉnh Thiên sơn.
vi lão giật mình lẩm bẩm:
- Mẫu thân ngươi quả là kẻ chung quanh tình, nhưng nếu không có đủ bảy
viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan và ba viên Đại Hoàn Đan thì cũng vô ích
thôi.
Thuyên Kỳ mừng rỡ:
- song trong Ma Kinh không ghi chép phương thuốc này?
vi Thừa Khanh nói với vẻ tự hào.
- Ma Kinh chỉ dạy cách lưu thế thi hài, còn việc hồi Sinh là do ta mới tìm
ra. Ngay Lý Bách còn không biết.
Chàng nóng mặt hỏi tới:
- Cửu Công! vậy hai loại thuốc quí kia phải tìm ở đâu?
vi lão trầm ngâm:
- Đại Hoàn Đan là kỳ dược trấn Sơn của Thiếu Lâm tự. Còn Cửu CHuyển
Phản Hồn Đan của lão độc y Trương Thúc ở núi Quảng sầm sơn Tây.
Thẩm Thuyên Kỳ nói với giọng cương quyết:
- việc tìm thuốc tiểu tôn Sẽ lo. Mong Cửu Công đốc thúc thuộc hạ điều tra
tung tích Thông Thiên Giáo và tên gian tặc cụt hai ngón ở bàn tay hữu.
Chàng bèn thuật lại thảm án năm xưa và Sự xuất hiện của tà giáo cho lão
nghe. Hai hôm Sau, chàng và sầm Tham lên đường. vân Phụng

không ngờ
chàng là cháu mình, mộng tình tan vỡ, buồn đến ngây dại. Lúc chia tay, chàng
ấp úng định gọi nàng bằng a di. vi lão xua tay bảo:
- Không cần giữ lễ như vậy đâu. vân Phụng là tôn nữ của một người bạn
già, lão qua đời ta mới mang Phụng Nhi về nuôi dưỡng. Đúng ra nó phải gọi
ta bằng thúc công mới phải.
vân Phụng mừng như Sống lại, hỏi dưỡng phụ:
- Như vậy Phụng nhi phải gọi Thuyên Kỳ bằng gì?
Lão cười ha hả, đáp:
- Ta biết lòng ngươi muốn gọi hắn bằng đại ca lắm phải không?
Nàng xấu hổ núp vào Sau lưng ông, đưa tay vẫy tiễn chàng đi.

Tuyết hồ công tử

Đánh máy: BacQuai và các cao thủ Việt Kiếm

Hồi 3
Giang Biên Bạt Kiếm Phi Ma Tử
sơn Thượng Xưng Danh Ma Giáo Hoan

Đất Hán Trung nằm cạnh giòng Sông Hán Thủy, bên kia bờ đã là đất Hà
Nam. Bên đò qua Sông có một tửu quán chuyên bán các loại rượu ngon nhất
Trung Nguyên. Còn cách xa mười trượng nghe mùi rượu thơm lừng. Tiểu Hồ
rít lên đòi tắm, Thuyên Kỳ vừa gật đầu thì nó đã phóng xuống Sông rượt bắt
những con cá béo. Hai người đành vào quán nhâm nhi Gương mặt Thầm
Tham như bớt lạnh lùng vì mối lo về Sức khoẻ mẫu thân không còn. vi bang
chủ đã cho người rước bà về tổng đàn Long Hổ Bang để chữa trị. Bà Sẽ lưu lại
đây để họ sầm an tâm theo phò tá Thiếu chủ Thẩm Thuyên Kỳ. Bà đã mừng
biết bao nhiêu khi biết Thánh Nữ Lý Nhược Hồng còn Sống.
Khi bước vào quán, hàng trămhào khách võ lâm đều giật mình khi

thấy
Tàn Chi Quỷ Đao. Dung mạo và cách ăn mặc của gã đã được truyền tụng
khắp giang hồ. Nhưng lạ thay, họ sầm lại tỏ ra vô cùng cung kính với chàng
thiếu niên vô danh cùn đi.
Tiểu nhị của quán cũng là người lịch duyệt, nhận ra hung thần vội vã khom lưng đón tiếp:
- sầm đại ca giá lâm, khiến bổn điếm vô cùng rạng rỡ.
Họ sầm lạnh lùng bảo:
- Bất tất nhiều lời, chỉ cần rượu quý và thức ăn ngon là đủ.
Chỉ lát Sau, gần chục món ăn ngon nhất và vò rượu Trúc Diệp Thanh ba
mươi năm được dọn lên. Có mấy bàn đến trước mà chưa được ăn, họ ấm ức
nhưng chẳng dám hé môi:
Thuyên Kỳ cười mát bảo:
- Người có danh như cây có bóng, đi với sầm huynh ta cũng được thơm
lây.
Gã cười Sang Sảng đáp:
- Thiên hạ Sợ sầm mỗ vì tính tàn độc của đao pháp. Ngày nào thiếu chủ
bạt kiếm họ mới biết ai đáng mặt anh hùng.Hai người ăn uống, nói chuyện rất vui vẻ. Tiểu Hồtừ dưới lòng Sông phóng
lên, miệng ngậm một con cá chép lớn nặng đến Sáu bảy cân. Nó thả xuống
chân chủ nhân rồi rít lên liên hồi. Chàng cười bảo họ sầm:
- Tiểu Hồ tặng chúng ta đấy, sầm huynh bảo nhà bếp chưng lên để chúng
ta uống thêm vài vò rượu nữa.
Tiểu Hồ hài lòng, phóng lên nằm trên vai chàng. Thực khách trong quán
trần trồ khen ngợi con vật xinh đẹp và khôn ngoan.
Bỗng từ cuối quán, một văn Sĩtrung niên mặt trơ như gỗ, mắt đầy tà khí,
bước đến hỏi Thuyên Kỳ:
- Công tử có đồng ý bán con Hoả Nhãn Tiểu Hồ này không?
Chàng hoà nhã đáp:
- Rất tiếc là không.

Gã gằn giọng nói thêm:
- Ta đồng ý trả cho công tử với bất cứ giá nào.
Chàng thản nhiên đáp:
- Tiểu Hồ được tại hạ nuôi nấng từ nhỏ, ngàn vàng cũng không bán.
Gã trung niên ngửa cổ cười vang, giọng cười như muốn xé tung màng nhĩ
mọi người. sầm Tham nổi giận quát lên:
- Câm ngay! Đừng làm điếc tai ta!
Gã mặt gỗ ngưng cười, cất giọng mỉa mai:
- Tàn Chi Quỷ Đao là cái thá gì mà dám quát tháo ta!
Họ sầm chăm chú nhìn gã, nhớ đến một người, chậm rãi hỏi:
- Phải chăng tôn giá là vô Diện Phi Ma?
Toàn trưởng rúng động khi nghe nhắc đến danh hiệu này. Lão là một trong tứ đại ác ma lừng danh vũ nội, ba chục năm nay. võ công đã đến mức
Siêu phàm nhập thánh, thủ đoạn tàn độc phi thường. Ai chạm đến lão toàn gia
thảm tử, gà chó không còn.
Phi Ma kiêu ngạo gật đầu:
- Kể ra nhãn quang ngươi cũng khá đấy. Mau bảo tên công tử kia bán con
Tiểu Hồ cho ta.
sầm Tham Sợ thiếu chủ không địch lại lão ác ma. Nghiễn răng nói:
- Được! Nhưng ta cũng muốn xem bản lãnh của tôn giá thế nào?
Thuyên Kỳ ung dung hỏi gã:- sầm huynh có chắc thắng được lão không hả?
Họ sầm đau đớn lắc đầu:
- Bẩm thiếu chủ, không có hy vọng!
Chàng gật đầu bảo:
- Nếu vậy chẳng cần phải ra tay. Ta chỉ muốn biết lão có đáng chết hay
không?
sầm Tham trả lời:
- Tôi lỗi của lão chất cao như núi, có chết cũng không đủ đền bù. Xin thiếu
chủ đừngnương tay!
Phi Ma nghe hai người đối đáp cứ như lão là con cá nằm trên thớt, động
Sát khí nói:
- Lúc đầu ta định ta cho hai cái mạng Sâu kiến. Nhưng giờ thì có mà

trời
cứu.
Thuyên Kỳ lặng lẽ đứng dậy bước ra bãi cỏ trước cửa quán. Thực khách
bỏ bàn tiệc, xúm lại xem cho được trận đấu vô tiền khoáng hậu này. çy danh
vô Diện Phi Ma vang dội mấy chục năm, lại đấu với một thiếu niên vô danh.
Nhưng chàng ta đã là chủ nhân của Quỷ Đao thì võ nghệ không thể thầm
thường.
Thuyên Kỳ rút kiếm, trầm giọng hỏi địch thủ:
- Tôn giáo nên dùng vũ khí, nếu không Sẽ thua thiệt đấy.
Lão cười ngạo nghễ:
- song chưởng của Phi Ma còn lợi hại hơn đao kiếm, đừng rườm lời, mau
động thủ đi!
Thuyên Kỳ cười mát, vung kiếm điểm nhanh. Lão ma cười gằn, vung Song
thủ tấn công, chưởng ảnh rợp trời, mang theo kình phong mãnh liệt.
Chàng thản thiên giải phá, nhắm những khe hở trong màn chưởng mà len
kiếm vào. Chưởng phong thổi áo chàng bay phần phật nhưng dường như
chẳng có tác động gì đến thân thể. Phi Ma kinh hãi, dở pho thân pháp thành
danh, biến thành bốn bóng người bao vây đối thủ. Thuyên Kỳ cũng chẳng
kém, thân hình nhẹ như bông nõn, trôi dạt trong lưới chưởng như bóng du
hồn. Đã hơn trăm chiêu, Phi Ma vẫn không nhận ra lộ Số võ công của chàng.
Dường như chàng thuộc lòng kiếm pháp các phái võ lâm, thuật tay muốn
đánh chiêu nào thì đánh.
Lão bị một thiếu niên hôi Sữa cầm chân, động nộ dở ph Phi Ma Thần Trảo
quyết giết cho được đối phương. Chân khí toàn thân dồn vào Song thủ, mườingón tay giơ ra như móng chim ưng, cứng rắn như thép nguộn, thẳng thắn va

chạm vào lưỡi kiếm.
Thuyên Kỳ bật cười vang, tung mình lên không, chụp màn lưới kiếm xuống đầu Phi Ma. Lão nghiến răng biến chiêu, tống hai đạo trưởng bài Sơn
đảo hải như muốn nghiền nát chàng ra. Nhưng chiêu kiếm của Thuyên Kỳ đã
xé chưởng kình, lao đến như lưỡi hái tử thần.
Phi Ma kinh hoàng, định đẩy lùi né tránh, tiếc rằng đã muộn. Lão gào lên
thảm khốc, Song thủ bị chặt Sát khuỷu, thân hình bị chặt làm hai đoạn ngang
lưng.
Chàng đưa tay áo lau mồ hôi trán, lẩm bẩm:
- Chiêu kiếm này quả là tàn khốc!
Hơn trăm thực khách gào lênnhư điên loạn, họ đã tận mắt chứng kiến tên
đại ác ma đền tội. Giai đoạn này Sẽ khiến họ trở thành những kẻ đáng tự hào.
Người nào đó đã đặt cho Thuyên Kỳ kỳ danh hiệu Tiểu Hồ công tử.
Có hơn mười người phục xuống lại tạ Thuyên Kỳ:
- Tại hạ thay mặt những nạn nhân của Phi Ma, cảm tạ công tử đã lấy mạng lão rửa hận cho bao người.
Chàng khoát tay mời họ đứng dậy, thoáng thấy mặt lão chưởng quầy,
chàng bảo:
- Chưởng quầy! Nếu lão muốn phát tài thì cứ đem xác Phi Ma chôn trong
khuôn viên tửu quán, nhớ dựng bia đàng hoàng. Ta bảo đảo hào kiệt bốn
phương Sẽ đến xem đông như hội. Chỉ Sợ lão không đủ Sức mà tiếp đón thôi!
Lão mừng rỡ khen phải, hối thúc tiểu nhị đi mua hòm. Lòng định làm ma
chay rầm rộ nhưng lại Sợ những nạn nhân của Phi Ma đến chửi mắng.
sầm Tham quăng cho lão một ném bạc mười lượng rồi cùng thiếu chủ
xuống bè vượt Sông.
vừa đến huyện thành Tín Dương thì trời đã về chiều, hai người trọ lại một

đêm. Hôm Sau định ăn Sáng xong Sẽ lên đường. Bỗng một gã khất cái bước
vào cung kính nói:
- Bẩm công tử, phân đà chủ phân đà Hà Nam có lời mời.
Chàng gật đầu bảo họ sầm tính tiền rồi dắt ngựa theo lão hoá tử. Phân đà
nằm cách khách điếm chừng trăm trượng dù trước cổng không có chiêu bài
nhưngchỉ nhìn bọn hoá tử ra vào tấp nập, cũng biết đây là đâu.
Hà Nam đất phì nhiêu, màu mỡ, rộng lúa bạt ngàn nếninh ý của bọn ăn
mày cũng khá hơn. Khách Sản rộng rãi, thoáng mát. không hề trang trígì
ngoài một bàn bát tiên khá mới. Thiết Cốt Cái Tưởng Duyệt ra tận cửa đónkhách. Lão tuổi trạc ngũ tuần, da ngăm đen, lưng đeo Sáu túi, đôi mắt tinh
anh, lanh lợi.
Họ Tưởng cẩn trọnghỏi chàng:
- Xin công thử cho tại hạ xem lệnh phù.
Thuyên Kỳ lấy trong túi ra một đoạn trúc đen bóng ngắn hơn gang tay
nhưng lại có đếnmười mấy đốt. Đây là loại trúc hiến có trên đời, tuyệt đối
không làm giả được. Thiên Cốt Cái cung kính vái ba vái rồi mời hai người an
toạ. Lão vui vẻ nói:
- Thẩm công tử đã cầm hắc túc lệnh phù trong tay, có quyền điều động đệ
tử Cái Bang trong cả nước. Xin ngài cẩn thận đừng để thất lạc.
Lão hắng giọng rồi nói tiếp:
- Đệ tử phân đà vừa phát hiện một tổ chức bí mật ở ngoại thành huyện
Tân Hương. Từ gia trang của lão Huyết kiếm Từ An Trinh nằm dưới chân núi
Hương sơn, trước nay rất vắng lặng, nhưng đột nhiên gần đây laịi tấp nập
người ra vào. Tại hạ đã đích thân đến dò xét,; nhận ra thân thủ của hơn hai
trăm gia đình đinh rất cao cường. Chắc chắn đây là một trong những phân

đàn của Thông Thiên Giáo.
Thuyên Kỳ trầm tư một lúc rồi hỏi:
- Núi Hương sơn cách dãy Tung sơn bao xa?
Tưởng Duyệt đáp:
- Cũng chỉ khoảng hơn trăm dặm.
- vậy Sáng mai tôn giá hãy dùng chim câu liên lạc với hai phái võ Đang
và Thiếu Lâm, mượn mỗi nơi năm chục cao thủ. Chúng ta Sẽ tiến hành tập
kích, tiêu diệt bọn chúng. Đêm nay, tại hạ âm thầm xâm nhập vào Từ giang
trang điều tra Sự thể.
Bàn bạc thêm một lúc, hai người rời Tín Dương, phi nước đại về phía
huyện Tân Hương. Đến nơi lúc cuối giờ tuất vào khách điếm ăn uống, nghỉ
ngơi một chút đầu canh ba nai nịt gọn gàng tìm đến Tứ gia trang.
sầm Tham tuổi đã hơn tam tuần, luyện võ từ năm lên mười, công lực
không dưới hai mươi năm tu vi. Gã đuổi theo Thuyên Kỳ đến mướt mồ hôi
trán, tự hỏi chàng học nghệ từlúc nào mà tuổi mới mười bảy đã có nội công
thâm hậu hơn cả gã?
Có nằm mơ gã cũng không nghĩ đến chuyện Thánh Nữ Lý Nhược Hồng đã
dùng Ma Pháp Thoật Thai Hoán Cốt rèn cho con trai từ lúc còn rất nhỏ. Năm
mười tuổi chàng đã phải trèo hơn ngàn trượng, theo mẫu thân lên đỉnh Thiên
sơn, mỗi tháng hai lần để thắp hương cho thân phụ. Hai năm Sau cùng, cóngày Thuyên Kỳ phải chạy hàng trăm dặm trên băng tuyết, đuổi theo đàn
tuần lộc để kiếm miếng ăn. Thái ất vô Quy Chân Kinh là tuyệt học tốt thượng của võ lâm còn Ma Kinh là bí truyền của Ma Đạo. Chàng được mối
phụ thù nung nấu nên khổ luyện trong những điều kiện khắc nghiệt nhất,
luyện được cả hai loại thần công.
*
* *

Từ gia trang, chung quanh có rừng cây bao bọc, nằm biệt lập không gần
với xóm dân cư nào, trong những lùm cây, bụi cỏ hàm chứa Sát cơ, không thể
coi thường.
Hai người như bóng ma tiếp cận bìa rừng. Thuyên Kỳ thì thầm với Tiểu
Hổ, nó nhanh nhẹn nhảy xuống đất, chậm rãi tiến vào. Thuyên Kỳ biết rõ khả
năng của nó nên kéo sầm Tham theo Sau. với bản năng của dã thú, Tiểu Hồ
phát giác dễ dàng mùi người đang ẩn nấp và mùi Sắt thép của bẫy vật.
Chừng nửa canh giờ, họ đã vào đến khu trung tâm. Cũng như hàng ngàn
Sơn trang khác, ngoài toà đại Sảnh bằng gạch đá đứng Sừng Sững ở giữa,
chung quanh có rất nhiều những tiểu viện dành cho giai nhân.
Bốn toán tuần tra lưu động, mỗi toán mười người,rảo quanh khắp chốn
chứng tỏ đây không phải một gia trang bình thường.
Muốn đột nhập vào đại Sảnh phải vượt qua một khoảng trống mười trượng.
Thuyên Kỳ bảo nhỏ họ sầm:
- sầm huynh, chúng phòng bị nghiêm mật như vậy, không thể vào hai người được. Lát nữa, sầm huynh vận toàn lực giúp ta phóng lên nóc Sảnh.
sầm Tham gật đầu, chàng bèn đứng lên hai bàn tay gã. Chờ toán võ Sĩ đi
qua và toán kia chưa kịp xuất hiện, họsầm nắm chặt gót chân thiếu chủ tung
mạnh.
Thuyên Kỳ nhờ lực đạo ấy, vượt qua khoảng trống nhẹ nhàng đặt chân lên
mái gói. Chàng phải để Tiểu Hồ ở lại với họ sầm, vì màu trắng nuốt của nó
rất dễ bị phát hiện.
vận thần công nghe ngóng một lát, nhận ra có tiếng người đàng bàn bạc
chàng lần về phía ấy. Xác định đúng nơi cần đến, Thuyên Kỳ êm ái

gỡ một
mảnh ngói, đưa mắt nhìn xuống. Quanh chiếc bàn dài là một lão già
râu bạcbạch bàovà bốn hoàng y nhân mặt bịt. Chàng đoán người áo
trắng là Huyết
Kiếm còn bọn còn lại là các bộ pháp hoặc đường chủ Thông Thiên
Giáo.
Họ Từ hắng giọng:
- Bang chủ đã truyền lệnh cho toàn giáo phái đặc biệt lưu ý đến gã
Thẩm
công tử, người có con Tiết Hồ trên cổ. Chính gã là người đã phá vỡ
kế hoạch
ly gián,l gây cảnh tương Sát giữa phe bạch đạ và Long Hổ Bang của
giáo chủ.
Hôm qua gã lại hạ Sát vô Diện Phi Ma một cách dễ dàng. với bản
lãnh ấy, chỉ
mình giáo chủ mới có khả năng đối phó. Nhưng rất tiếc người lại
đang toạ
quan, hai tháng nữa mới luyện xong thần công. Trong giai đoạn này,
chúng ta
nên ẩn nhẫn mai phục, tránh đụng chạm với gã để bảo toàn lực
lượng.
Gã bịt mặt bằng Sa hồng lên tiếng:
- Có lẽ giáo chủ và đại hộ pháp đánh giá họ Thẩm quá cao. Hai đánh
một
chẳng chột cũng què, tại hạ chỉ cần mười tay Sát thủ trong đội Tâm
đao cũng
đủ đưa hắn vềâm phủ.
Huyết Kiếm Từ An Trinh mừng rỡ nói:
- Té ra Nam đường đã đào luyện xong đội Sát thủ rồi ư? vậy lão phu
thay
mặt giáo chủ, chấp thuận cho Mạnh huynh truy Sát tên Thẩm Thuyên
Kỳ.
Gã che Sa đen hỏi họ Từ:
- Chẳng hiểu phó giáo chủ đem năm ngàn lượng xuống Giang Nam
thuyết
phục Lý Bách liên thủ hành động. Đã có kết quả chưa?
Họ Từ cau mày đáp:
- Giáo chủ Ma Giáo đã nhận vàng nhưng lại hẹn đến rằm tháng bảy
này
mới phúc đáp. Nghe nói giáo chủ phu nhân lâm trọng bệnh, khó mà

qua khỏi.
Lão hắng giọng hỏi lại:
- Phần Trung Đường, hãy báo cáo kết quả tung người tiềm nhập các phái
trên giang hồ?
Gã che Sa đen cười âm hiểm:
- Xin đại hộ pháp yên tâm, trong thất đại môn phái và Sáu bang hội giang
hồ đều có người của chúng ta. Chỉ cần giáo chủ ra lệnh, trong ba ngày, lực
lượng nội gián Trung Đường Sẽ khuynh đảo các phái, làm tê liệt Sức kháng cự
của họ. Lúc đó lo gì bản giáo không thống trị võ lâm?
Thẩm Thuyên Kỳ giật mình trước âm mưu thâm độc của Thông Thiên
Giáo. Chỉ hận không thể nhảy xuống giết Sạch bọn tà ma. Nhưng vì đại cục võ
lâm, chàng cố ẩn nhẫn lắng nghe.Chúng bàn bạc thêm một lúc rồi chia tay. Đã có chủ ý, chàng bám theo gã
Đường chủ Trung Đường Sát nút. Gã ra khỏi Từ gia trang, đi về hướng nam,
Thuyên Kỳ như bóng du hồn ập đến Sau lưng, thò tay điểm vào Thụy huyệt
của gã Trung Đường. Đường chủ gục xuống mà không kịp hiểu vì Sao?
sầm Tham và Tiểu Hồ cũng đã ra đến. Gã bế xốc gã áo vàng đi theo thiếu
chủ.
Nửa canh giờ Sau, Đường chủ Trung Đường tỉnh lại, ngỡ ngàng nhận ra
mình đang nằm bên vệ đường, cố nhớ lại điều gì đã xảy ra, nhưng chỉ hoài
công. Gã tặc lưỡi cho rằng mình bị trúng gió bất ngờ, phủi áo tiếp tục cuộc
hành trình.
Lúc này, Thuyên Kỳ và sầm Tham đã có mặt trong khách điếm. Danh Sách bọn nội gián của Thông Thiên Giáo đang nằm trên đầu chàng. Ma Nhãn
Di Hồn Đại Pháp đã moi từ tên Đường chủ những tin tức cực kỳ quý giá về

nội tìnhThông Thiên Giáo. Đáng tiếc là gã cũng không biết lai lịch và diện
mục của giáo chủ.
Ngay đêm ấy, hai người thúc ngự phi nước đại trở về phân đà Cái Bang ở
Tín Dương. Thiết Cốt Cái nghe chàng kể Sự tình, mồ hôi toát ra như tắm, lão
hỏi chàng:
- Công tử định thế nào?
Thuyên Kỳ trả lời:
- Ngay tại tổng đàn Cái Bang cũng có nội gián, chúng ta không thể dùng
chim câu báo tin được. Tốt nhất, Sáng mai, sầm Tham hộ tốngTưởng huynh
vềtổng đàn ở Lạc Dương, bí mật trao danh Sách này cho bang chủ. Người Sẽ
đích thân đi gặp chưởng môn các bang phái để thông tri. Phần tại hạ phải
xuống ngay Giang Nam để ngăn chặn việc liên minh giữa Ma Giáo và Thông
Thiên Giáo. Nếu để hai tà giáo này liên thủ, võ lâm Sẽ nguy mất.
sầm Tham dù không muốn xa thiếu chủ nhưng không dám chối từ trọng
trách.
*
* *
Giang Nam là tên gọichung của một phần đất Giang Tô và toàn phủ Chiết
Giang, vùng phía nam Trường Giang. Nơi đây có hai địa danh nổi tiếng thiên
hạ là Tô Châu và Hàng Châu, nhưng cũng là trọng địa của Ma Giáo.
vào cuốiđời nhà Tống, Phượng Liệp đã thống lãnh giáo đồ chống lại triều đình. Dù
thất bại nhưng Ma Giáo vẫn không hề bị tiêu diệt, hơn trăm năm Sau lại hưng
thịnh như xưa. Có điềukhông gây hấn với các phái khác, chỉ yên phận truyền
bá giáo pháp của mình.
Ma Giáo thực ra là một chi nhánh của Hồi Giáo Ba Tư, được truyền Sang

Trung Hoa từ đời nhà Đường. Lúc đầu có tên là Thiên Yên Giáo, cùng với
đạo Phật của Thiên Trúc.
Thẩm Thuyên Kỳ vượt bốn ngàn dặm đường, thay bẩy lần ngựa mới đến
được huyện thànhẢm sơn, cách núi Thiên Thai Sáu dặm. Hôm ấy là ngày
mười hai tháng bảy, thấy trời đã hoàng hôn, chàng vào khách điếm tắm gội,
nghỉ ngơi. sáng hôm Sau, Thuyên Kỳ đến trước cổngđại môn tổng đàn Ma
Giáo dưới chân núi Thiên Thai bảo gã giáo đồ canh cửa:
- Xin các hạ đem vật này vào dâng lên giáo chủ phu nhân, nói rằng tại hạ
muốn bán.
Chàng trao cho gã Sợi dây chuyền mặt ngọc. Tên này tuổi mới đôi mươi
đâu thể nhận ra lai lịch kỷ vật.
Gã cười khinh thị:
- Trong tổng đàn thiếu gì ngọc ngà châu báu, Sợi dây tầm thường này nào
có đáng gì đâu mà giáo chủ phu nhân thèm để mắt đến.
Thuyên Kỳ không muốn mất thì giờ, chiếu đôi ma nhãn Sáng quắc bảo gã:
- Đừng nhiều lời, mau đem dâng tận tay Lý phu nhân.
Gã líu ríu vâng lời, chạy như bay lên núi. Ba tên còn lại chẳng hiểu vì Sao
đội trưởng Hồ Bá của mình thay đổi thái độ nhanh đến thế?
Chàng ung dung chắp tay Sau lưng đứng đợi. Lát Sau, Hồ Bá và hai nữ tỳ
áo xanh xuống đến. Họ cung kính nghiêng mình thi lễ. Nàng có hai bím tóc
dài thưa rằng:
- Bọn nô tỳ là Tiểu Lan và Tiểu Thúy, kính thỉnh công tử thượng Sơn. Giáo
chủ phu nhân rất nóng lòng được gặp.
Chàng trao cương ngựa cho Hồ Bá rồi theo hai tiểu tỳ. Tổng đàn nằm tít
trên đỉnh núi, đường lên được đục đẽo thành bậc thang nên cũng dễ đi. Ngọc

Thiên Thai chỉ cao chừng ba trăm trượng, đỉnh núi bằng phẳng, rộng rãi, cây
cối um tùm.
Họ không đưa chàng vào đại Sảnh mà đi thẳng vào toà tiểu lâu hai tầng ở
phía Sau. Giáo chủ phu nhân mặt mũi xah xao, tóc đã bạc trắng nhưng dung
mạo còn vương lại những nét thuở xuân thì.Bà chăm chú quan Sát, mời chàng ngồi xuống, tay mân mê mặt ngọc, mắt
longlanh hỏi:
- Từ đâu công tử có được vật này? và vì Sao lại muốn bán cho ta?
Thuyên Kỳ cố nén cảm xúc đáp:
- Xin thứ lỗi, tiểu Sinh Sẽ trả lời Sau. Nhưng trước hết, tiểu Sinh muốn cho
phu nhân biết giá cả. vật này và những tin tức liên quan Sẽ đổi lấy một nửa
tài Sản Ma Giáo.
Lý phu nhân giật mình nhưng cũng gật đầu:
- Được! Ta chấp thuận.
Thuyên Kỳ cười mát nói:
- Chỉ Sợ Lý giáo chủ không đồng ý đấy thôi!
Lý phu nhân quắc mắt bảo:
- vì lão thất phu ấy mà ta đau khổ Suốt mười tám năm nay, không lúc nào
quên được Hồng nhi. Nếu lão dám nói nửa lời, ta quyết liều mạng già với lão.
Cơ nghiệp này vốn là của Hồng nhi, người thừa kế duy nhất. Tavà lão tuổi đã
cao, còn tiếc rẻ làm gì? Xin công tử hãy nói rõ hạ lạc của chủ nhân vật này?
Thuyên Kỳ trầm giọng:
- Thánh Nữ vẫn còn Sống, hiện đang ở chân rặng Thiên sơn bên Tây vực,
canh giữ thi thài Côn Luân Thần Kiếm Thẩm Thiên Tân. vì Lý giáo chủ đã
bắt hai người phải thề Suốt đời không trở lại Trung Nguyên.
Lý phu nhân như bị một truỳ giáng mạnh vào đầu, bà đau đớn lẩm bẩm:
- Thế mà lão dám bảo không biết Hồng nhi lưu lạc phương nào? Lý Bạch

dám lừa ta!
Bà gạt nước mắt bảo Tiểu Lan:
- Ngươi mau tìm giáo chủ đến đây.
Bà chợt nhớ ra một điều, quay Sang hỏi chàng:
- Nhưng công tử có quan hệ gì với con gái ta?
Thuyên Kỳ không cầm được lòng, phục xuống gọi:
- Tổ mẫu, Kỳ nhi là giọt máu của Thần kiếm và Thánh nữ đây.
Lý phu nhân vui mừng khôn xiết nhưng thấy dung mạo chàng không giống Lý Nhược Hồng, còn Thẩm Thiên Tân thì bà không biết mặt, nên cố
nén tâm tình hỏi lại:- Nếu ngươi là ngoại tôn của ta, tất phải biết trong người ta có dấu hiệu gì
đặc biệt chứ?
Chàng cười trong nước mắt, đứng lên đáp:
- Trên vai trái tổ mẫu có ba nốt ruồi Son to bằng hạt đậu.
Không còn gì hạnh phúc hơn, Lý phu nhân ôm lấy chàng khóc nức nở.
Thuyên Kỳ thì thầm vào tai bà, phu nhân mỉm cười lau nước mắt:
- Kỳ nhi quả là ranh mãnh! Thôi được, để xem lão quỷ ấy có thái độ thế
nào?
Hai người ngồi lại, trò chuyện như chủ với khách. Lát Sau, Lý Bạch bước
vào, lão dù tuổi đã hơn thất tuần nhưng trông còn rất tráng kiện, thân thể cao
lớn, uy phong.
Họ Lý ngồi xuống ghế, ôn tồn hỏi nương tử:
- Chẳng hay phu nhân muốn ta giải quyết việc gì?
Bà dịu dàng nói:
- Phu quân cũng biết thiếp vì ngày đêm thương nhớ Hồng nhi nên mang
tâm bệnh, không cách nào Sống hết năm. Nay công tử đây biết rõ nơi ẩn dật
của Nhược Hồng, đồng ý hướng dẫn chúng ta đi đón con về với giá vạn lượng
vàng, không hiểu ý phu quânthế nào?
Lý giáo chủ lúng túng vì lão không thể nói với bà rằng từ lâu lão đã biết ái
nữ ở Tây vực. Nhưng nếu tự dưng mất vạn lượng vàng thì cũng đau lòng, lão

bối rối chẳng biết nói Sao.
Phu nhân giận dữ hỏi:
- Mười tám năm nay lão bảo đã cho giáo đồ truy tìm khắp nơi mà không
thấy. Nay có người chỉ chỗ còn chờ gì nữa?
Lý Bách ngượng ngùng nói nhỏ:
- Phu nhân tha lỗi cho ta, năm xưa, ta bắt Hồng nhi âm thầm rời khỏi Trung Nguyên, Suốt đời ẩn cư ở quan ngoại rồi.
Lý phu nhân không dằn được lòng căm hận, giáng một chưởng vào lưng
giáo chủ, lão hự lên một tiếng, máu rỉ ra khoé miệng, gượng cười:
- Phu nhân tưởng ta Sung Sướng lắm hay Sao? Ba mươi năm trước Sư tổ
của Thẩm Thiên Tân chém gãy một tay Sư phụ ta. Mối thù giữa Côn Luân và
Ma Giáo còn đấy, chẳng lẽ ta lại dám để chúng công khai lấy nhau hay Sao?
Chỉ có cách xưa rời Trung Thổ mới chung Sống được thôi.
Lý phu nhân Sững Sờ bậc khóc:- sao phu quân không nói cho thiếp biết từ đầu?
- Tình mẫu tử như trời biển, nếu biết việc này, phu nhân đã bỏ ta mà theo
Hồng Nhi ra quan ngoại từ lâu rồi. Ta đã mất ái nữ, chẳng lẽ lại mất luôn bà
hay Sao?
Lão quay Sang bảo Thuyên Kỳ:
- Nguồn cơn đã rõ, chắc công tử cũng thông cảm cho ta. Để cảm tạ tấmlòng công tử, ta xin tặng ngàn lượng bạc đền ơn.
Lý phu nhân tủm tỉm cười bảo:
- Theo ý thiếp, phu quân hãy phong cho chàng công tử này chức thiếu
giao chủ Ma Giáo. sau này kế vị ngôi giáo chủ.
Lý Bách giật mình Sửng Sốt, tưởng nương tử bị bệnh hoạn nên phát cuồng.
Nhưng thấy bà nhìn chàng thiếu niên với cặp mắt âu yếm, lão ngẩn ngườichăm chú quan Sát dung mạo chàng. Hình bóng Thẩm Thiên Tân hiện
ra trong ký ức, lão nghẹn ngào hiểu ra chân tướng, gạt lệ già nua ứa ra khoé
mắt, Lý phu nhân cười bảo Thuyên Kỳ:

- Kỳ nhi, người còn oán hận ngoại tổ nữa hay không?
Chàng Sụp xuống cúi đầu thưa:
- Ngoại tổ! Tiểu tô Thẩm Thuyên Kỳ xin khấu kiến.
Lý Bách vui mừng vô hạn, cúi xuống nhấc bổng chàng lên, bật cười ha hả:
- Hoàng thiên hữu nhãn, ta vẫn lo cơ nghiệp không người thừa kế. Không
ngờ Hồng nhi đã cho ta một đứa cháu ngoại cốt cách phi phàm. Bà cháu
ngươi thật tai ác, dám bỡn cợt lão già này!
Lý Bách cộng lực thâm hậu, giọng nói Sang Sảng như chuông đồng nên cả
tổng đàn đều nghe rõ. Lý phu nhân cau mày gắt gỏng:
- Phu quân nói lớn làm thiếp nhức cả đầu!
Lão cụt hứng nhận lỗi:
- Phải! Ta quên mất bà đang mang bệnh.
Lão buông chàng ra, thân thiết hỏi:
- song thâncon vẫn an khang chứ?
Thuyên Kỳ bùi ngùi đáp:
- Tiên phụ mười hai năm trước đã bị người ám hại, cùng với ba trăm hào
kiệt Trung Nguyên.
Lý Bách trừng đôi mắt hổ:- Kẻ nào dám giết hiền tế của ta?
Chàng cười mát bảo:
- Nếu tiểu tôn không lầm thì hắn chính là kẻ vừa dâng cho ngoại tổ năm
ngàn lượng vàng.
Lý Bách kinh hãi lùi lại một bước:
- Thông Thiên Giáo chủ ư?
- Tiểu tôn chỉ linh cảm như vậy. sau này có gặp lão xin ngoại tổ chú ý bàn
tay hữu, nếu mất hai ngón út và áp út thì quyết chẳng Sai.
Chàng bèn thuật lại thảm án năm xưa và việc Cửu Công vi Thừa Khánh
đã tìm ra phương thuốc hồi Sinh cho Thiên Tân, cũng như dã tâmcủa Thông
Thiên Giáo.
Lý Bách tư lự, vân vê hàm râu bạc.
- Nếu cần ta Sẽ đích thân lên Thiếu Lâm tự cầu khẩnlão trọc Không Từ để

xin ba viên Đạo Hoàn Đan. Nhưng Đông Y đã từng bị ta đả thương chắc khó
mà lão chịu biếu kinh đan. Cùng lắm, ta kéo lực lượng Ma Giáo đến sơn Tây
uy hiếp lão mà lấy Cửu Chuyển Phản Hồn Đan.
Thuyên Kỳ không ngờ ngoại tổ lại tận tâm với cha mình như vậy, chàng
cảm kích thưa:
- việc này hạ hồi phân giải, Tiểu tôn cho rằng trước mắt phải bắt cho được giáo chủ Thông Thiên Giáo. Nếu hắn chính là hung thủ năm xưa thì đem
ra trước võ lâm luận tội, rửa hờn cho ba trăm hào kiệt đã vùi thây dưới chân
rặng Thiên sơn.
Lý Bách thấy cháu ngoại hào khí can vân, hiếu kỳ hỏi:
- võ công của Kỳ nhi thế nào, Nhược Hồng có đem Ma Kinh dạy cho ngươi không?
Chàng tủm tỉm cười, gật đầu hỏi lại:
- Bản lãnh tứ đại ác ma So với ngoại tổ hơn kém ra Sao?
Lão nghiêm giọng bảo:
- Nếu đơn đấu thì trong vòng ba trăm chiêu ta đủ Sức lấy mạng họ.
Thuyên Kỳ thản nhiên nói:
- Tiểu tôn không cần đến một trăm chiêu đã lấy mạng vô Diện Phi Ma rồi.
Lý Bách Sửng Sốt:
- Ta luyện Ma Kinh Sáu chục năm mà còn không làm được điều ấy. Hay
ngươi còn học thêm thần công khác?- Phải! Ngoại tổ quên rằng pho Quy Nguyên Bảo Lục vốn là kỳ học của
Côn Luân hay Sao:
Lão chủ mừng rỡ cười khà khà:
- Hèn gì ngày ấy Thiên Tân đưa Nhược Hồng Sang Tây vực, ẩn dật nơi
Thiên sơn lạnh giá. Nay Kỳ nhi tinh thông tuyệt học, cổ kim hiếm thấy.
*
* *
Trưa hôm Sau, tổng đàn Ma Giáo tưng bừng như ngày tết. Hai ngàn giáo
chúng mặc áo mới lăng xăng treo đèn kếthoa từ chân núi lên đến

tổng đàn.
Nhưng không ai biết ngay chiều hôm trước, đại hộ pháp Ma Giáo là Quý
ảnh vương Ly đã bị phế võ công tống vào đại lao. Lão đã thú nhận mình là
tay của Thông Thiên Giáo. Đang chờ cơ hội ám hại Lý giáo chủ để đoạt ngôi,
tiếp vị.
Phu thê giáo chủ và các bậc tướng thượng trong Ma Giáo thấy Thuyên Kỳ
luyện thành Ma Nhãn Di Hồn Đại Pháp không khỏi ngạc nhiên. Họ cũng
nhiều năm khổ luyện môn này mà không thành. Giáo chủ hỏi thì chàng trả lời:
- Có lẽ do trong người tiểu tôn có cả hai luồng nội công Thái ất Quy Nguyên và Thiên Ma Tâm Pháp luân chuyển nên luyện được phu MaNhãn,
còn chư vị trưởng bối chỉ có một loại. Ngày còn ở một mình dưới rặng Thiên
sơn tuyết phủ, tiểu tôn nảy ra ý định thu phục bọn Sói lang, hổ báo nên cố
công luyện thử, ngờ đâu lại thành công.
Truyền thống của Ma Giáo là ăn chay, nhưng từ ngày theo Minh Thái Tổ
Chu Nguyên Chương đánh đuổi quân Mông Cổ, giáo đồ Ma Giáo đã được
phép ăn mặn như người thường. Từ đó đến nay, việc chay tịnh không bắt
buộc. Trong Suốt triều đại tự do truyền bá, trở nên rất hùng mạnh, đền thờ
Thánh Hoả mọc lên khắp nơi. Giáo đồ đông đến hàng trăm vạn. Cũng may,
Sau cuộc Kháng Nguyên, Ma Giáo không còn bị các phái Bạch Đạo khinh
thường, ghét bỏ nữa nên võ lâm được thái bình. Nếu Lý Bách có dã tâm thống
trị giang hồ, thì với lực lượng hùng hậu này, quả dễ dàng như trở bàn tay.
Nhắc lại, Sau mười tám năm im lìm, lặng lẽ vì cuộc ra đi của Thánh nữ, núi

Thiên Thai mới có ngày hội lớn hôm nay. Hơn hai ngàn giáo chủ ngồi đầy
gần bốn trăm bàn tiệc. Cố giương mắt chiêm ngưỡng Thiếu giáo chủ, ái tử
của Thánh Nữ mới từ Tây vực trở về.Lý Bách Sang Sảng tuyên bố:
- Chư vị giáo chủ, bổn toà xin giới thiệu ngoại tôn Thẩm Thuyên Kỳ, Thiếu
giáo chủ bổn giáo và cũng là người Kế vị bôn toà Sau này. Cơ nghiệp Ma
Giáo không phải là của riêng họ Lý, nhưng nếu ai tự tưn có bản lãnh thắng
được tiểu tôn, bổn toà xin lập tức thoái vị, nhường ngôi cho người ấy. Giờ đây
chúng ta cùng nâng chén chúc mừng.
Lời tuyên bố của giáo chủ gây xôn xao toàn trường. Họ không tin chàng
thiếu niên kia lại hơn được những cao thủ thành danh của Ma Giáo. Rượu
được vài tuần, Đường Chủ Cự Lực Đường là Thần Lực Kim Cang Cao Thích
đứng dậy vòng tay nói:
- Cung bẩm giáo chủ, không phải thuộc hạ nghi ngờ kim ngôn của giáo
chủ nhưng cũng muốn được Thiếu giáo chủ chỉ giáo vài chiêu.
Toàn trường vỗ tay khích lệ. Họ Cao tự tin bước ra khoảng Sân trống ở
giữa, lừng lững như chiếc tháp Sắt biết đi. Gã nổi tiếng là người có thần lực
khủng khiếp nhất võ lâm. Lý Bách mỉm cười ra hiệu cho Thuyên Kỳ. Chàng
ung dung đứng đối diện với Cao Thích, hoà nhã hỏi:
- Chẳng hay Cao huynh muốn tỷ đấu bằng cách nào?
Gã bị nụ cười đầy ma lực của chàng chinh phục, bối rối quên cả ý định
tranh hùng, gãi đầu nói:
- Thuộc hạ không dám mạo phạm, tùy Thiếu giáo chủ định đoạn.
Chàng thấy trong tay gã có thanh Thiết Côn bằng thép ròng, to bằng cổ
tay liền bảo:
- Chúng ta mỗi người nắm một đầu côn, ai giành được coi như

thắng.
Gã không ngờ chàng lại dám So thần lực với mình nên đắc ý tán thành Lý
Bách dù tin tưởng vào bản lãnh của cháu ngoại cũng không khỏi giật mình lo
ngại.
Cao Thích đưa một đầu côn cho Thuyên Kỳ, ngạo nghễ nói:
- Xin Thiếu giáo chủ cẩn trọng!
Nói xong, gã quát lên như Sấm xuống tấn giật mạnh thiết côn. Hai tay gã
Sức ngàn cân, đinh ninh ít nhất cũng kéo được đối thủ rời chỗ. Nào ngờ,
chẳng hề mảy may chấn động. Họ Cao biến Sắc, vận toàn lực kéo đến nỗi
thanh thép tròn bị dãn dài ra nửa thước. Cử toạ hoan hô như Sấm động, mồ
hôi tràn Thần Lực Kim Cang toát ra như tắm mà vẫn không Sao lay chuyển
đối phương. Thấy Thuyên Kỳ vẫn mỉm cười, tươi tỉnh, gã ngượng ngùng cố
giữ thế cân bằng. Lát Sau, gã nghe Thiết côn nóng lên và ngày càng dãn ranhư đang bị nung trong lửa. Cuối cùng, da bàn tay bỏng rát, không còn chịu
nổi, gã buôn côn vòng tay nhận bại:
- Thiếu giáo chủ thần công vô thượng, thuộc hạ xin tâm phục.
Giữa tiếng reo hò, chàng ruốt thân Thiết Côn ngắn lại như cũ, trao cho gã
và nói:
- Lát nữa ta và Cao huynh đấu thử xem tửu lượng ai cao cường?
Gã mừng rỡ, nắm tay chàng lôi về bàn mình. Lát Sau, bàn của hai người
chở thành tâm điểm của ngày hội, các giáo đồ xúm lại uống mừng và càng
thêm yêu mến Thuyên Kỳ.
Bỗng nhị hộ pháp là Cầu Hồn Kiếm Thôi Hạo, Đệ nhất kiếm thủ Ma Giáo
đứng lên cao giọng:
- Bẩm giáo chủ! Tiểu đệ luyện Thiên Ma Kiếm Pháp đã Sáu mươi năm. Tự
tin không ai hơn được. suốt đời chỉ khâm phục có mình giáo chủ đại

ca, nay
Thuyên Kỳ muốn kế nghiệp đại ca, ít nhất phải thắng được thanh kiếm trong
tay tiểu đệ.
Lý giáo chủ biết lão đệ của mình vẫn tự hào về kiếm thuật, cho rằng xứng
đáng kế vị Sau này. Nay thấy Thuyên Kỳ thế chỗ mình không khỏi ấm ức. Lý
Bách cười ha hả bảo:
- Thôi lão đệ! Ta cũng biết ngươi là đại công thần của bổn giáo. Đã cùng
ta vào Sanh ra tử, rất xứng đáng làm giáo chủ. Nhưng tuổi tác chúng ta đều
cao, nếu ta chết đi thì liệu lão đệ Sống được bao nhiêu năm nữa? Chính vì vậy
ta mới muốn giao cơ nghiệp cho lớp trẻ. Nay lão đệ muốn thử tài Thuyên Kỳ
thì cứ việc, nếu không ngươi Sẽ trách đại ca thiên vị. Có điều, ngươi là trưởng
bối, nếu có lỡ thua tuyệt đối không đượco vì hổ thẹn mà đem lòng oán hận
Kỳ nhi.
Thôi Hạo tỉnh ngộ, mỉm cười đáp:
- Đại ca yên tâm, tiểu đệ nào phải kẻ hẹp hòi. Nếu Kỳ nhi thắng được Câu
Hồn Kiếm, chứng tỏ Ma Giáo măy mắn có được bậc kỳ tài kế nghiệp, tiểu đệ
càng cao hứng chứ Sao lại giận hờn?
Lý Bách hài lòng gọi Thuyên Kỳ:
- Kỳ nhi! Thôi Cửu Công muốn chỉ dạy cho ngươi vài đường kiếm, mau ra
hầu tiếp người.
Chàng dạ lớn rồi bước đến trước mắt họ Thôi kính cẩn thưa:
- Tiểu tôn xin lĩnh giáo Cửu Công.
Thôi Hạo đã mất đi ý trinh ngôi giáo chủ nên hiền hoà nói:- Kỳ nhi bất tất khiêm cung, ngươi phải trổ hết tài nghệ cho toàn giáo tâm phục. Nếu không Sẽ khiến ngoại côn người mang tiếng thiên vị đấy.
Thuyên Kỳ gật đầu hiểu ý, ôm kiếm chào rồi bắt đầu tấn công. Thôi Hạo
thấy chàng Sử dụng pho Thiên Ma Kiếm Pháp một cách kỳ ảo, lão

rất hài
lòng. Kiếm thuật họ Thôi đã đến mức xuống thần nhập hoá, phát huy hết uy
lực của kiếm chiêu, kiếm khí lạnh lẽo, dàn dụa như mây mù.
Đã hơn trăm chiêu mà Thuyên Kỳ vẫn không hề chịu kém. Họ Thôi dồn
thêm công lực vào thân kiếm quyết dành thế thượng phong. Nhưng Thuyên
Kỳtự hiểu không thể dùng pho Thiên Ma Kiếm Pháp mà thủ thắng được, nên
đã biến chiêu, Sử dụng pho kiếm vô Thượng trong Quy Nguyên Bảo Lục.
Thânkiếm hợp nhất biến thành đạo hào quang bay lượn xung quanh đối thủ.
Mọi người kinh hãi trước thuật ngự kiếm, đứng cả lên theo dõi. Câu Hồn
Kiếm cao hứng đem tuyệt chiêu tâm huyết một đời do lão tự Sáng tạo ra, vận
toàn lực rung kiếm tạo thành hàng vạn kiếm ảnh, đón lấy đường kiếm của
Thuyên Kỳ. Hai thanh thép chạm nhau vang rền, Song phương dội ra. Toàn
trường chú mục cố phân định xem ai thắng bại, nhưng chỉ thấy hai người nhìn
nhau cười hoà ái.
Lý giáo chủ cười vang tuyên bố:
- Cuộc đấu này bất phân thắng bại.
Câu Hồn Kiếm lắc đầu phủ nhận:
- Đại ca đừng mua mặt cho tiểu đệ làm gì. Nếu Kỳ nhi không nương tay
thì Hạo này đã táng mạng rồi.
Nói xong lão vạch tung ngực áo cho mọi người xem bẩy chấm đỏ trên tâm
thất. Lão vui vẻ bảo:
- Kỳ nhi luyện kiếm đến mức dùng kiếm khí đả thương mà chẳng rách áo,
Cửu Công xin bái phục!
Mọi người lắc đầu, lè lưỡi, hoan hô vang dội

Tuyết hồ công tử

Đánh máy: BacQuai và các cao thủ Việt Kiếm
Hồi 4
Lạc Phách Hồ Trung Khai Đào Động
Thiếu Thất sơn Tây Tầm Linh Đan

Hai ngày Sau, Thẩm Thuyên Kỳ cáo biệt người thân, rời núi Thiên Thai trở
lại Hà Nam.
Đúng ngọ ngày thứ ba, chàng dừng chân cạnh hồ Thiên Dương thuộc địa
phận phủ Giang Tây. Thấy bờ hồ vắng vẻ chỉ có hàng liễn vàng thướt tha.
Thuyên Kỳ cởi áo cùng Tiểu Hồ bơi lội, đùa giỡn trong làn nước mát.
Bỗng từ xa, tiếng vó ngựa lọc cọc vọng đến, chàng cảnh giác bơi nhanh
voà bờ, đứng cạnh bọc hành lý. Khách lạ là một nữ lang áo tím mặc cho Sa
trắng. Nàng thản nhiên ngắm thân hình cường trắng của chàng rồi hỏi:
- Tại Sao da thịt công tử lại chằng chịt những vết dài nhỏ như vậy?
Thuyên Kỳ lạlùng đáp:
- Tại hạ quen đùa giỡn với Sói lang, hổ báo nên bị móng vuốt của chúng
gây thương tích.
Chàng cúi xuống nhặt áo định mặc vào thì Tử Y nữ lang tung mình khỏi
lưng ngựa, đáp xuống trước mặt chàng nói:
- Khoan đã! Công tử không muốn cùng tiện thiếp đua tài bơi lội hay Sao?
Thuyên Kỳ nheo mắt cười mát:
- Tại hạ Sợ mình không giữ được đạo quân tử khi chiêm ngưỡng thân hình
ngọc ngà của cô nương.
Nàng thản nhiên đáp:
- Lẽ nào Tiểu Hồ công tử Thẩm Thuyên Kỳ định lực lại kém cỏi đến thế ư?
Chàng ung dung bảo:
- Đứng trước Phách Lạc Yên Cơ, Tư Không Bách Lan, gỗ đá còn phải
rung động, huống hồ kẻ phàn nhân như tại hạ?

Nữ lang chấn động, bật cười khanh khách, lột bỏ chu Sa che mặt để lộ
dung nhan thiên kiều bá mị. Nàng lắc đầu khâm phục:- Công tử quả là thần nhân, tiện thiếp và chàng chưa hề gặp gỡ Sao chàng lại nhận ra lai lịch?
Thuyên Kỳ không khỏi rúng động trước vẻ đẹp tuyệt thế của nàng nhưng
vẫn thản nhiên trả lời:
- Đó là bí mật của tại hạ, không thể phụng cáo được.
Tư Không Bách Lan lặng lẽ trút bỏ xiêm y, thân hình nàng đẹp như pho
tượng bạch ngọc, mùi xạ hương thoang thoảng đủ làm nổ tung trái tim bất cứ
nam nhân nào trong thiên hạ. Nhưng rất tiếc, Thuyên Kỳ mang bản năng của
loài Sói, đánh hơi được cạm bẫy, dưới món mồi ngon nên bình thản ngắm
nhìn. Chàng lạnh lùng bảo:
- Cô nương không Sợ ngoài tại hạ còn có những cặp mắt khác Sao?
Nàng lắc đầu:
- Chung quanh đây đã cắm bẫy lá lạc phách tiểu kỳ, không một ai dám đến
gần.
Nàng nắm tay chàng dắt xuống hồ, Thuyên Kỳ không hề phản kháng dù
chàng đã nhìn thấy mũi kim xanh biếc trên chiếc nhẫn ở bàn tay tả của nàng.
Khi mực nước đến ngang đồi ngực, Bách Lan dừng lại, vòng tay quanh cổ
chàng, ép Sát thân hình bốc lửa của mình vào da thịt Thuyên Kỳ, đôi tay vuốt
ve mơn trớn những vùng nhậy cảm. Nhưng chàng vẫn như pho tượng gỗ vô
tư, không một chút xúc cảm, chỉ lắng nghe, theo dõi đường đi của chiếc nhẫn
vàng. Chàng chờ nàng ấn Sâu mũi kim độc vào da mình, để có thể yên tâm
điểm vào tử huyệt của nữ nhân mà không hối hận.
Nhưng không hiểu Sao nàng lại không hạ thủ, lại gục vào vai chàng khóc

nức nở:
- Chẳng lẽ công tử lại ghê tởm thiếp đến vậy Sao? Lạc Phách Yến Cơ
trước giờ chỉ biết giết người chứ không hề mang tiếng dâm tà. Nay vì lệnh
trên, cắn răng đem tấm thân trinh bạch dẫn dụ chàng để hạ Sát. Nhưng lòng
thiếp mềm yếu lạ lùng, không nỡ xuống tay.
Thuyên Kỳ động lòng tủm tỉm cười:
- Nàng chỉ cần vất bỏ chiếc nhẫn tử thần kia là đủ. Mùi vị cái chết chẳng
có gì hay ho cả.
Bách Lan thẹn thùng rút nhẫn độc quăng ra giữa hồ, áp má vào ngực chàng thỏ thẻ:
- Công tử quả là lợi hại, may mà tiện thiếp không hạ thủ, nếu không đã
táng mạng dưới tay chàng rồi.Thuyên Kỳ nâng cằm nàng lên, hôn nhẹ vào môi rồi chiếu đôi ma nhãn hỏi
nàng.
- Thông Thiên Giáo chủ là ai?
Bách Lan đờ đẫn đáp:
- Thiếp không biết lai lịch của lão. Theo lệnh Sư phụ là Lạc Phách Thần
Ma, thiếp đến nhận chức Đường chủ Đông Đường, nhưng từ đấy đến nay vẫn
chưa được thấy mặt thật giáo chủ.
- Bàn tay hữu của lão có thiếu hai ngón không?
- Thường thường lão giấu trong tay áo trường bào. Có lần, thiếp thấy lão
nâng chèn trà, hai bàn tay đều mang găng đen nên không thể nhận ra thiếu
hay đủ ngón.
Chàng thất vọng hỏi câu cuối cùng:
- Lòng nàng đối với ta thế nào?
- Thân thiếp đã thuộc về chàng, trái tim cũng vậy. Chỉ mong chàng đừng
chê bỏ thiếp.
Thuyên Kỳ nghe lòng ấm áp, thu hồi Ma Công, ngấu nghiến hôn lên đôi
môi chín mọng. Nụ hôn đã đánh thức Bách Lan, nàng đê mê nghe

bàn tay
chàng lướt trên da thịt mình.
Lạc Phách Yến Cơ là giang hồ đệ nhất mĩ nhân, tính tình lạnh lùng tàn
nhẫn nhưng vẫn còn là xử nữ. Nàng thẹn thùng nhận ra Thuyên Kỳ đã động
tình. Chuyện ái ân là thiên kinh địa nghĩa, chẳng cần phải học hỏi mới biết.
Hai người quấn vào nhau giữa làn nướctrong xanh của hồ Phiên Dương. Tiểu
Hồ nằm trên bọc hành lý ngơ ngác chẳng hiểu chủ nhân giao đấu với người lạ
Sao quá lâu và chẳng gọi mình giúp Sức? Nó lo ngại rít lên nhắc nhở chủ
nhân.
Hai người cũng vừahết hiệp, chàng cười bảo Bách Lan:
- Tiểu Hồ Sợ ta không đấu lại nàng, nên lên tiếng.
Lach Phách Yêu Cơ xấu hổ, nũng nịu nói:
- Kỳ ca không bỡn cợt đấy chứ?
Họ bước lên bờ mặc lại y phục, tìm đến một khách đếm tận hưởng hoan
lạc Suốt ba ngày đêm. Thuyên Kỳ hỏi nàng:
- Lan muộn vì Sao lại phải vâng lệnh giáo chủ, đem tấm thân trinh bạch
làm mồi để hạ Sát ta?
Nàng buồn rầu đáp:- sư phụ tiểu muội là một trong tứ đại ác nhân. Nhưng thực ra không phải
là người xấu. Ông có ơn nuôi dưỡng muội từnhỏ. Cách đây hơn năm, đột
nhiên ngộ độc. Khi tìm đến Độc Y, lão chẩn bệnh rồi bảo loại độc này chỉ có
Sư đệ lão là giải được. Té người người mà Độc Y nói đến chính là Thông
Thiên Giáo chủ. Nhưng lão giáo chủ chỉ gửi đến mười viên dược hoàn và một
phong thư yêu cầu Sư phụ nhận chức phó giáo chủ. Lạch Phách Thần Ma là
người cơ trí, Sinh lòng hoài nghi chính lão đã hạ độc nên khéo léo chối từ.
Tháng trước, lão đề nghị người cho tiểu muội xuống núi nhận chức

Đường
chủ Đông Đường. sư phụ đồng ý với điều kiện lão không được đụng chạm
đến tiểu muội. Ngờ đâu, bảy ngày trước đây, lão gọi muội đến giao kế hoạch
dùng mỹ nhân kế tiêu diệt Kỳ ca. Lão nói bóng gió rằng nếu muội không
nhận lời thì Sư phụ Sẽ không còn có dược hoàn để duy trì mạng Sống. Tiểu
muội vì thương Sư phụ nên đành nhắm mắt đưa thân.
Thuyên Kỳ an ủi nàng:
- Không có gì đáng ngại cả, Tiểu Hồ là linh vật hiếm có của trời đất, nước
rãi của nó giải được bạch độc. Ngày mai Lan muội cứ trở lại tổng đàn Thông
Thiên Giáo báo rằng chưa gặp được ta. Nàng cố điều tra lai lịch của giáo chủ.
Phần ta Sẽ đến Ngũ Hành sơn giải độc cho Lạc Phách Thần Ma.
Bách Lan mừng rỡ, âu yếu hỏi:
- Tiểu muội tự hào vì đã không lầm khi chọn chàng làm nơi nương thân
gửi phận.
Thuyên Kỳ nhìn gương mặt đỏ như hoa đào của mỹ nhân, động tình cúi
xuống lướt đôi môi trên đồi ngực tràn đầy Săn chắc. Bách Lan rùng mình vì
cảm giác nhột nhạt, Say đắm vuốt ve tấm lưng cuồn cuộn những múi thịt của
chàng.
*
* *
Mời Sánghôm Sau, Thuyên Kỳ chia tay Bách Lan, vượt Sông Trường Giang
đi về hướng bắc. Còn Lạc Phách Yêu Cơ trở lại tổng đàn bí mật ở Giang Lăn,
nằm cạnh Sông Trường Giang, và thuộc đất Hồ Bắc.
Trưa nọ, chàng đến vùng ranh giới giữa Huy Châu và Hà Nam, thấy trong
cánh rừng bên đường có quán rượu nhỏ nằm dướitàn cây râm mát, liền rẽ

vào. sau ba ngày bôn hành, chàng muốn tuấn mã được nghỉ ngơi.vừa uống cạn bình trà, thính giác nhạy bén của chàng nhận ra có tiếng chéo áo lất phất của khách giang hồ ở ngoài mười trượng. Chàng ngẩng đầu nhìn ra cửa quán, thấy một người bịt mặt đang phi nhanh đến. Gã đi đầu mặc hoàng bào, mặt che Sa đon, bọn còn lại toàn thân đen kịt.

Tiểu Hồ đánh hơi được hiểm nguy, ngót đầu rít nhẹ. Bọn chúng dừng lại trước Sân. Gã áo vàng bật cười ghên rợn:

- Tuyết Hồ công tử. Hôm nay ngươi tận Số rồi, mau bước ra chịu chết.

Chàng không muốn liên lụy đến gã chủ quán và bọn tiểu nhị nên ung dung đứng dậy, chậm rãi ra đứng đối diện với bọn Sát thủ. Chàng mỉm cười hỏi:

- Tại hạ và Thông Thiên Giáo không hề có hiềm khích, Sao Nam Đường Đường chủ lại thống lĩnh đội Sát thủ vô Tâm Đao đến đây đòi lấy mạng?

Gã áo vàng kinh hãi, không hiểu tại Sao đối phương lại nắm rõ lai lịch và cơ cấu Thông Thiên Giáo như vậy. Gã hậm hực hỏi lại:

- Ai là người tiết lộ bí mật bổn giáo với ngươi?

Thuyên Kỳ muốn chia rẽ nội bộ bọn chúng nên ỡm ờ đáp:

- Ta phải tốn mất ba ngàn lượng hoàn kim mới mua chuộc được kẻ làm tai mắt, dại gì tiết lộ với các hạ?

Gã nghiến răng nói:

- Chuyện nội gián ta Sẽ điều tra Sau, giờ cứ lấy mạng ngươi trước đã.

Nam Đường Đường phất tay ra hiệu, mười tên hắc y tuốt đao xông đến.

Chàng đã nghe Bách Lan nói về Sự lợi hại của đám Sát thủ không Sợ chết này, nên ra hiệu cho Tiểu Hồ tấn công tên Đường chủ, còn chàng xông vào lưới đao.

Gã Đường múa đao chém trúng lưng linh thú, nhưng lưỡi đao bị lớp

lông
kỳ lạ đẩy trượt qua một bên, Tiểu Hồ phóng thẳng đến uy hiếp hổ họng đối
phương. Nam Đường Đường chủ cả kinh, múa tít loan đao phòng thủ cẩn
mật.
Phần Thuyên Kỳ,chàng Sử dụng Thiên Ma Tâm Pháp, phiêu phưởng như
bóng u linh giữa mười đạo đao quanh lấp loáng. Thanh trường kiếm trong tay
như có mắt, điểm vào những chỗ yếu hại khiến đường đao bị chặn đứng.
Gã Đường chủ thấy bọn Sát thủ không làm được đối phương liền hú lên
lảnh lót. Bọn đao thủ như mất hẳn điểm lý trí cuối cùng, lăn xả vào bất chấp
tổn thương. Đối với kẻ không Sợ chết, chàng chỉ có cách giết chúng đi trước
khi chúng có thể giết chàng. Thuyên Kỳ quắc mắt, dồn toàn lực vào thân
kiếm, Sử dụng Ngự kiếm thuật như đạo hào quang chụp lấy bọn Sát thủ vô
Tâm Đao. Kiếm quang đi đến đâu thịt da đứt lìa, máu tuôn thành Suối. Dùtâm thức bị khống chế nhưng trước nỗi đau đớn khủng khiếp, bọn đao thủ
cũng kịp gào lên rồi mới chịu lìa đời.
Gã Đường chủ chứng kiến cái chết thảm thiết của mườitên thuộc hạ, thất
kinh hồn vía tung mình đào tẩu. Hoả Nhãn Long Hồ phóng theo nhưng chỉ
táp đứt một miếng thịt đùi của gã. Thuyên Kỳ định đuổi theo nghe khí huyết
nhộn nhạo, cơ thể nóng rực, vội nhẩy lên mình ngựa, chạy Sâu vào rừng tìm
chỗ vắng vẻ hành công, điều tức. Nhưng luồn chân khí hỗn loạn trong cơ thể
chàng đã ào qua các huyệt á Môn, Phong Phủ, Não Hộ, xông thẳng lên hậu
đình làm chàng mê man bất tỉnh, phục trên mình ngựa.
Tuấn mã chạy mãi đến tận cuối rừng, nơi mà một vách đá cao Sừng

Sững
chặn hết đường đi. Nó dừng lại, cúi xuống gặm đám cỏ non. Tiểu Hồ chạy
theo Sát nút, thấy chủ nhân bất động, nó lo lắng rít lên liên hồi. Thuyên Kỳ rơi
xuống đất nằm Sóng xoài trên bãi cỏ giữa những chiếc lá thu vàng. Tiểu Hồ
cắn áo chàng lay gọi mãi mà không được, nó cố gào rít thật to như muốn cầu
cứu ai đó. Lát Sau, nó phát cuồng, táp vào chân ngựa. Tuấn mã đau đớn hí
vang trời.
Bỗng từ trên đỉnh vách có bóng ngườilướt xuống như áng mây vàng. Đó là
một nhà Sư rất già. Đôi hàng mi bạc rủ dài che khuất cả Song mục.
Lão hoà thượng nhận ra Tiểu Hồ là một loài linh vật hiếm có liền mở lời
trấn an:
- Hồ nhi yên tâm, để lão nạp xem thủ thương thế chủ nhân ngươi.
Linh hồ rít nhỏ, gục gặc cái đầu có đôi mắt đỏ như lửa. Nhà Sư ngồi xuống
nắm tay Thuyên Kỳ chẩn mạch, ông giật mình lẩm bẩm:
- Tiểu thí chủ này niên kỷ chưa đến đôi mươi mà kiêm luyện hai loại thần
công tương phản, tránh Sao không lâm đại nạn?
Lão tư lự một lát rồi dựng chàng ngồi lên, còn lão ngồi xếp bằng Sau lưng,
một tay áp vào mệnh môn nơi thắt lưng, một tay đặt trên huyệt Bách Hội nơi
đỉnh đầu.
Chừng nửa canh giờ Sau, Luồng chân khí nổi loạn trong cơ thể Thuyên Kỳ
đã bị nội lực thâm hậu của lão tăng đẩy trở lại kim mạch, luân chuyển điều
hoà. Chàng hồi tỉnh lại, nhận ra có người đang truyền công cho mình. Lão
tăng biết chàng đã hồi phục nên rút tay lại hiền hoà bảo:
- Giờ đây thí chủ có thể tự mình hành công rồi. Lão nạp Sẽ ở đây cảnh giới
dùm cho.

Thuyên Kỳ gật đầu, nhắm mắt đưa chân khí đi đủ một vòng chu thiên,
không thấy trắc trở gì liền xả công, Sụp xuống lạy tạ hoà thượng:
- Tiểu bối Thẩm Thuyên Kỳ khấu tạ đại Sư đã cứu mạng.Lão tăng xua tay bảo:
- Thí chủ bất tất phải đa lễ. Nhà Phật coi trọng chữ duyên, lão nạp vì có
duyên vớithí chủ nên mới kịp ra tay tương trợ, không phải do lòng muốn vậy.
Xin hãy ngồi xuống đây đàm đạo.
Thuyên Kỳ vâng lời, ngồi xếp bằng trước mặt lão. Hoà thượng ngắm chàng một lúc rồi hỏi:
- Tại Sao thí chủ lại kiêm luyện cùng lúc hai môn thần cống tối thượng của
Ma Giáo và Côn Luân?
Thuyên Kỳ kính cẩn đáp:
- Cung bẩm đại Sư, Song thân tiểu bối là người của hai phái ấy.
- Chẳng lẽ họ không biết rằng kiêm luyện hai môn nội công tương phản Sẽ
rất nguy hiểm hay Sao?
- Thưa có! Gia mẫu đã dặn dò chỉ nên luyện Thái ất Quy Nguyên cương
khí. Nhưng vì hiếu kỳ, tiểu bối đã luyện thử Thiên Ma ç Công.
Lão hoà thượng thở dài bảo:
- Thí chủ đã may mắn có được. Quy Nguyên Bảo Lục, muốn thành đệ nhất
nhân chẳng phải là chuyện khó. Nay lầm lỡ luyện thêm Ma Công, hai luồng
chân khí dị chủng kia tương tranh trong kinh mạch. Mỗi lần thí chủ dùng nội
công Thái ất Quy Nguyên thi triểnkiếm thuật, chân khí hao tổn tất bị Thiên
Ma ç Công lấn át, gây ra hiện tượng loạn khí, trường hợp ngược lại cũng thế.
Nghĩa là thí chủ phải luôn luôn giữ hai lực lượng này ở thế quân bình, cũng
như người đi trên dây vậy. Tình trạng này rất nguy hiểm, trừ khi thí chủ có
thể dung hoà cả hai thành một. Nhưng từ cổ chí kim, lão nạp chưa nghe nói

đến nhâưn vật nào đạt đến cảnh giới ấy.
Thuyên Kỳ kinh hãi hỏi:
- Như vậy tiểu bối phải đối phó bằng cách nào?
Lão tăng cười hiền hoà đáp:
- Thứ nhất, thí chủ không được thi triển phép Ngự kiếm Quy Nguyên Bảo
Lục. Thứ hai, trong lúc giao đấu phải Song Song dùng một lúc hai luồng chân
khí.
Chàng tỉnh ngộ hỏi lại:
- Có nghĩa là Song thủ đồng xuất chiêu với Số thành công lực như nhau?
Lão tăng gật đầu cảnh báo thêm:- Nhưng dù làm cách nào đi nữa, Sau một năm thí chủ Sẽ không còn khống
chế nổi chúng nữa, hai luồng chân khí ấy tự phát xô đẩy nhau, phá nát kinh
mạch toàn thân.
Thuyên Kỳ chết điếng trong lòng, cảm giác tử vong đè nặng tâm can.
Chàng tư lự rất lâu, hỏi câu cuối cùng:
- Tiểu bối mang nặng phụ thù chưa trả, không cam tâm chịu chết. Mong
đại Sư chỉ cách hợp nhất hai luồng nội lực.
Lão hoà thượng giật mình, chiếu đôi pháp nhãn Sáng chói nhìn chàng thật
lâu rồi thở dài đáp:
- Quả thực trong thần công của Phật môn có phương pháp ấy. Nếu chẳng
may tà thắng chính, thí chủ Sẽ trở thành đệ nhất ác ma, võ công vô địch và
tính tình cực kỳ hiếu Sát, lúc đó lão nạp Sẽ thành thiên cổ tội nhân. Nhưng xét
tướng mạo, thí chủ là một người có tâm địahiền lành, lão nạp phó mặc mệnh
trời, truyền khẩu quyết vô thượng trong Dịch Cân kinh. sau này, lỡ thí chủ có
biến tính, lão nạp Sẽ phế bỏ trăm năm đạo hành của mình mà ra tay tiêu diệt.
Thuyên Kỳ mừng rỡ lạy tạ, nhưng lão xua tay bảo:
- Chuyện thành hay bại còn tùy thuộc việc thí chủ có cơ duyên tìm được

linh địa hay không? Trời đất bao la, nơi có hai luồng khí chívà chí âm giao
hội không phải là hiếm. Nhưng thời nay, một năm rất ngắn ngủi, biết có kịp
hay chăng?
Thuyên Kỳ quả quyết nói:
- sinh tử hữu mệnh, nếu tiểu bối không có được phúc duyên cũng xin vui
vẻ phụ mệnh.
Lão tăng hài lòng tán thưởng, đọc đoạn khẩu quyết và hướng dẫn chuyện
hành công. Tàn nén nhang chàng đã thuộc làu. Lão tăng an ủi:
- Mỗi lần chân khí loạn động, thí chủ có thể dùng môn công phu này để
điều hoà khí huyết, Sẽ mau chóng hồi phục.
Chàng cung kính hỏi pháp danh thì lão cười bảo:
- vạn vật tứ đại gia không, lão nạp cũng chẳng nhớ tên mình là gì nữa.
Hôm nay là ngày hai mươi bốn tháng bảy, Sang năm lão nạp mong thí chủ
đến đây gặp lão, bất kể kết quả thế nào.
Thuyên Kỳ nhất lời, lão hoà thượng như áng mây bốc thẳng lên cao, chỉ
điểm chân mấy lướt đã đến đỉnh vách đã biến mất.
Chàng nhớ đến kết cục bi thảm đang chờ mình, lòng lạnh như băng giá,
quyết mau chóng tìm cho được ba viên Đại Hoàn Đan và bảy viên Cửu
Chuyển Phản Hồn Đan để cứu phụ thân, việc tầm thù gác lại qua một bên.Đã có chủ ý nhất định, chàng nghe lòng bớt nặng nề, thúc ngựa đi phía
rặng Tung sơn. Dọc đường, chàng lẩm nhẩm ôn luyện cách xuất bằng cả hai
tay. Tay này thi triển võ công trong Ma Kinh, thì tay kia xuất tuyệt học Quy
Nguyên Bảo Lục. Trừ môn Quy Nguyên Ngự Kiếm.
sáng ngày đầu tháng tám, chàng đến chân núi Thiếu Thất, ngạc nhiên khi
thấy hào kiệt võ lâm tấp nập thượng Sơn.
Thuyên Kỳ không muốn mất thời giờ với bọn Thông Thiên Giáo nên

bỏ
Tiểu Hồ vào bọc hành lý, và dùng tuyệt học Hoán Diện Di Hình trong Ma
Kinh. Thay đổi dung mạo, mũi miệng lệch đi, lông mày bên cao bên thấp,
chẳng ai có thể nhìn ra.
Chàng hỏi một hán tử mang đao thì gã trả lời:
- Giờ thìn Sáng nay, hai lão Thanh Diện sắc và Bạch Cốt Ảm Ma trong tứ
đại ác nhân đến khiêu chiến với Tuệ Tâm loã hoà thượng. Mười năm trước
ông đã đả thương hai lão ma để cứu một thiếu nữ lương dân ở ngoại thành
vũ Xương.
Thuyên Kỳ đi theo giọng người, lên đến nơi thấy Sân chùa đã có gần ngàn
hào khách.
Chín tiếng đại hồng chung gióng lên, cửa Đại Hùng Bửu Điện rộng mở.
Không Từ thiền Sư, Phương trượng Thiếu Lâm tụ và các cao tăng bước ra.
Bên cạnh Không Từ là một lão Sư già thấp bé, râu trắng như cước, đó chính là
Tuệ Tâm hoà thượng, Sư thúc của chưởng môn.
Không Từ nghiêm trang niệm phật:
- A di đà phật! Bần tăng xin cảm tạ chư vị anh hùng đã vì việc của tệ Sư
thúc mà đến chứng kiến. Nhưng đây là chuyện riêng của Thiếu Lâm, mong
chư vị đứng ngoài giữ công bằng cho.
Bỗng trên không trung lồng lộng giọng một người trẻ tuổi:
- Tại hạ xin cảnh báo phương trượng đừng xem thường cuộc phó ước hôm
nay. Có lẽ hai lão ma đã đầu phục Thông Thiên Giáo, lực lượng của chúng trà
trộn trong đám quần hào. Nếu Thiếu Lâm không muốn bị bất ngờ thì mau
điều động đệ tử canh phòng cẩn mật các nơi trọng yếu và chuẩn bị đối phó
với một cuộc tấn công quy mô lớn.

Toàn trường choáng váng vì cuộc báo động và cũng vì môn thần công võ
tướng truyền âm của ngườibí mật. Họnhốn nháo nhìn nhau, cố nhận ra ai là
kể địch.
Tuệ Tâm hoà thượng biết người này dùng tuyệt học thất truyền của Côn
Luân, tất không nói càn. Lão thì thần với Không Từ, phương trượng gật đầu,Sai Sư đệ là Không văn, thủ toà Đạt Ma Đường vào trong chuẩn bị phòng
thủ.
Giọng nói lại vang lên:
- Chư vị anh hùng chú ý, hơn trăm Sát thủ võ Tâm Đao bị dược vật khống
chế nên không nói được. Xin chư vị lần lượt chạy ngay mặt các cao tăng
Thiếu Lâm lớn tiếng báo danh rồi đứng qua một bên. số còn lại chính là giáo
đồ Thông Thiên Giáo.
Không Từ trầm giọng:
- Tình hình khẩn cấp, mong chư vị làm theo lời chỉ dẫn của bậc cao nhân.
Quần hào lập tức thực hiện kế hoạch của Thuyên Kỳ. Quả nhiên, một khắc
Sau còn trơ lại hơn trăm gã mang dao, mặt lạnh lùng, nhãn quang đờ đẫn.
Chàng cũng chạy theo các hào kiệt, hô đại một cái tên giả. Nhưng khi bước qua mặt Tuệ Tâm, thấy lão nháy mắt với mình, chàng biết hoà thượng
đã nhận ra, lòng vô cùng bội phục lão Sư già.
Thì ra, Sau lần giao đấu trước chàng đã quen với cử chỉ cứng nhắc và ánh
mắt đờ đẫn của bọn Sát thủ, nên dễ dàng nhận ra chúng. Có lẽ Nam Đường
Đường chủ đã ra lệnh cho chúng trà trộn vào đám quần hùng, lúc cần thiết Sẽ
tấn công các tăng lữ, gây hỗn loạn khiến Thiếu Lâm không phân biệt được
chém giết luôn cả các hào kiệt khác.
Thuyên Kỳ đứng lẫn vào hàng người, vận công nói tiếp:

- Lực lượng thứ hai của quần ma Sắp đến. Xin chư vị cao tăng đồng thanh
dùng Phạn Ảm Thiền xướng khống chế tâm thức bọn Sát thủ, tại hạ Sẽ điểm
huyệt chúng. Nếu không, khi tên cầm đầu lên đến, ba trăm tay cao thủ này Sẽ
trở thành những con mãnh thú không biết Sợ chết là gì.
Không Từ xướng trước, mấy trăm tăng lữ đời thứ hai hoạ theo. Bọn vô
Tâm Đao Sững Sờ đưa hai tay bịt lỗ tai. Từ trong đám quần hào, một bóng
người lướt ra, xuyên qua đảo lại trong hàng ngũ Sát thủ, vung chỉ kháo chặt
huyệt định thân, khiến chúng đứng trơ trơ như khúc gỗ.
Điểm đến tên cuối cùng, chàng quay lại đến trước mặt các cao tăng vòng
tay thi lễ:
- Tiểu bối trong lúc nguy cấp, có thái độ mạo phạm đến chưởng môn, xin
lượng thứ. Bây giờ xin đại Sư mời quần hùng trở lại chỗ cũ, đứng chung với
bọn Sát thủ để phe ác ma bị bất ngờ.
Không Từ gật đầu, làm theo lời. Mọi người thực hiện nhưng vẫn chú mục
chiêm ngưỡng chàng thanh niên xấu xí, bí ẩn kia.
Tuệ Tâm hoà thượng cười bảo:- Nếu không có thí chủ thì đã xảy ra một trường Sát kiếm. Bọn Thông
Thiên Giáo quả là thâm độc, hơn ngàn hào kiệt kia nào bị kích động, hiểu lầm
Thiếu Lân thì thật tai hạ không biết đâu mà lường được.
Thuyên Kỳ Sợ lão hỏi lai lịch mình liền vòng tay chào rồi quay Sang đám
hào kiệt võ lâm nói:
- Chư vị anh hùng đã thấy rõ âm mưu thâm độc của Thông Thiên Giáo.
vậy xin vì an nguy của võ lâm mà hợp Sức đánh cho bọn chúng một trận tơi
bời. Lát nữa, khi nào trong phe địch có người rú lên ra hiệu cho bọn đan thủ
thì chúng ta bất ngờ ra tay tấn công chúng. Nếu đồng ý xin giơ cao

hữu thủ
không cần lên tiếng vì bọn ma đầu đã đến.
Mọi người nhất tề đưa hữu quyền lên khỏi đầu, lộ rõ quyết tâm.
Tiếng
khách trên Sơn đạo của toán tăng nhân tuần phòng, báo hiệu phe đối phương
xuất hiện. Nửa khắc Sau, hai lão ma dẫn đầu một toán nhân thủ ước khoảng
hai trăm tên hắc y bịt mặt lên đến nơi. Thuyên Kỳnhận ra tên Nam Đường
Đườngchủ nhờ dáng đi khập khiễng của gã. Cú đớp của Tiểu Hồ không phải
là nhẹ nhàng gì.
Hôm nay hắn không bịt mặt nhưng có lẽ hoá trang, lớp da nhợt nhạt của
kẻ chết trôi. Thấy bọn Sát thủ vô Tâm Đao vẫn đứng yên trong đám quần
hào. Hắn đắc ý nói thầm với hai lão ma.
Tuệ Tâm hoà thượng nghiêm giọng hỏi:
- Nhị vị đến đây So tài với lão nạp để rửa hận, hay còn mưu mô gì nữa mà
lại kéo theo nhiều người như vậy?
Thanh Diện sắc Ma cười gian hiểm đáp:
- Bọn lão phu vì đề phòng bọn trọc các người đánh thua trở mặt, ỷ chúng
hiếp cô, nên mới đem theo thuộc hạ để phòng thân thế thôi!
Tuệ Tâm thản nhiên trước lời khích bác của lão, hỏi lại:
- Mười năm trước hai vị liên thủ đấu với lão nhạp, nay chắc cũng vậy chứ
gì?
Thanh Diện sắc Ma là một lão già cao kều, ốm như que củi, mắt Sâu, gò
má lộ Sát xương, cười khục khặc đáp:
- Đúng vậy! Để xem lão trọc già có còn uy phong như thuở trước nữa không?
Tuệ Tâm chậu rãi bước ra, đối diện với Song ma. Ông chuyên luyện Hàng
Ma Chưởng pháp nên không cần vũ khí.
Thanh Diện sắc Ma mặt mày xanh nhợt, mắt nhỏ, mũi ưng, trông rất yêu

tà, vung kiếm tấn công trước. Bạch Cốt Ảm Ma cũng rút bạch cốt chuỳ thépròng nhưng có hình dạng như khúc xương ống chân nhảy vào trợ chiến. Tuệ
Tâm ung dung múa Song quyền, chưởng ảnhliên miên, bất tuyệt chống cự lại
với Song ma.
- Gã Đường chủ thỉnh thoảng liếc lên trời, nhìn về phía hậu Sơn, chàng Suy
nghĩ rất nhanh rồi vận công dùng môn nghĩ ngữ truyền âm nói nhỏ với
Không Từ:
- Tiểu bối tin chắc rằng bọn chúng còn một lực lượng nữa đang chuẩn bị
tấn công hậu Sơn, xin phương trượng cấp tốc tập trung bảo vệ. Phía trước đã
có mấy trăm hào khách giang hồ trợ thủ.
Không Từ không biết chàng là ai nhưng qua hành động, ông rất tin tưởng
tài trí của chàng nên bảo nhỏ Không viên Đại Sư, Thủ toà La Hán đường. Đại
Sư nhận lện, âm thầm rút La Hán trận vào trong.
Nửa khắc Sau, trận chiến giữa Tuệ Tâm hoà thượng và Song mã vẫn bất
phân thắng bại. Đường chủ Nam Đường thấy nóc chùa có pháo hiệu, mừng rỡ
rú lên lảnh lót, quần hào chỉ chờ có thế, nhất tề xông đến tấn công bọn Thông
Thiên Giáo. Diễn biến bất ngờ này khiến bọn chúng trở tay không kịp.
Thuyên Kỳ đã có chủ tâm, lướt đến vung chưởng bổ vào ngực gã Đường chủ.
Thiên Ma Chưởng Pháp là tuyệt học của Ma Giáo, gã Đường chủ không
cách nào tránh khỏi đành đưa vai hứng một chưởng, máu miệng phun thành
vòi nhưng cố mượnh lực phản chân tung mình đào tẩu. Thuyên Kỳ thấy gã đã
gãy xương vai mà còn chạy được, không khỏi Sững Sờ. Lúc định thần thì gã
đã cách chàng bốn trượng. Chàng đành bỏ ý định truy Sát, quay

Sang tấn
công bọn giáo đồ Thông Thiên.
Bản lãnh chúng không lợi hại bằng vô Tâm Đao thủ, nhân Số lại ít hơn
phe quần hào nên chẳng mấy chốc đã bị áp đảo.
song ma thấy cục diện xoay chiều bất lợi, rối loạn chưởng pháp, không
còn tâm trí chiến đấu với Tuệ Tâm. Lúc này lão hoà thượng mới trổ thần uy,
bổ những đạo chưởng phong mãnh liệt; đẩy đối phương vào thế thủ. song
maluống cuống gầm lên, hợp lực tấn mạnh mấy chiêu để rút lui. Tuệ Tâm
cười ha hả, dở tuyệt chiêu Hàng Ma Phục Quy, Song thủ biến hoá xuyên ánh
thép vô vào tâm thất địch thủ hai chưởng cách không. song ma nội lực thâm
hậu, nên chỉ bị thương nhẹ, miệng rỉ máu tươi, tung mình rời khỏi đấu trường
chạy như bay xuống núi.
Bọn giáo đồ thấy vậy cũng nhất loạt đàu tẩu. Không Từ phương trượng là
bậc cao tăng nhân hậu nên vận thần công ngăn cản quần hào truy đuổi.
- Xin chư vị anh hùng tha mạng cho bọn chúng.Lúc này Không viên và Không văn cũng đã thanh toán xong lực lượng
đối phương ở hậu Sơn, bước ra báo cáo:
- Kính bạch phương trượng Sư huynh, ba trăm giáo đồ Thông Thiên, dưới
Sự thống lĩnh của hai gã áo vàng tập kích hậu Sơn, đã bị đệ tử Thiếu Lâm hạ
Sát hơn nửa, Số còn lại nhanh chân chạy thoát, chúng để lại hàng trăm cân
hoả dược và dụng cụ phóng hoả. Nếu chúng ta không chuẩn bị trước, e hậu
quả khó lường.
Thuyên Kỳ lúc này đang trị thương cho các hào kiệt võ lâm. Tiểu Hồ nằm
trong bọc hành lý quá lâu, bực bội rít lên rồi chui ra, đứng trên vai chủ nhân.

Danh tiếng Tuyết Hồ công tử đã lẫy lừng thiên hạ. Khi thấy con cáo trắng
mắt đỏ, mọi người ồ lên kinh ngạc.
Không văn Đại Sư:
- Té ra là Thẩm thí chủ, xin lại đây cho phượng trượng bổn tự có lời cảm
tạ.
Thuyên Kỳ vận công khôi phục dung mạo cũ, bước đến ra mắt quần tăng:
- Tiểu bối Thẩm Thuyên Kỳ bái kiến chư vị thần tăng.
Không Từ thiên Sư chắp tay trước ngực, cúi đầu nói:
- A di đà phật! May có công tử tài trí hơn người, nhận ra mưu độc của tà
ma nên bổ tự thoát khỏi một trường taikiếp. Bần tăng thay mặt Thiếu Lân
cảm tạ công đức vô lượng của thí chủ. Xin mời vào trong đoàn tụ.
Thuyên Kỳ lặng lẽ theo chư tăng vào khách xá. An toạ xong, Tuệ Tâm hoà
thượng cười bảo:
- Công tử kiêm thông tuyệt nghệ chính tà, cơ trí tuyệt lâm quả là chỗ Sơ
cậy cho chính đạo võ lâm.
Chàng buồn rầu đáp:
- Dù tiểu bối chẳng còn Sống được bao lâu nhưng nguyện một lòng diệt ác
ma.
Quần tăng giật mình kinh hãi. Không viên Đại Sư cau mày hỏi:
- Công đang tuổi thiếu niên, công lực lại thâm hậu, vì lẽ gì lại nói lời bi
thảm đến thế?
Không Từ phương trượng đỡ lời:
- Bổn tự có Đại Hoàn Đan là thần dược hiếm có. Nếu công tử mắc phải
tuyệt chừng gì cứ nói thật, bần tăng xin dâng tặng.
Thuyên Kỳ mừng rỡ nói:- Bệnh của tiểu bối không thể trị bằng thuốc. Nhưng xin phương trượng
ban cho ba viên thần đan để cứu mạng gia phụ.
Không Từ gật đầu truyền Không viên Đại Sư vào Đại Hùng Bửu lấy Đại
Hoàn Đan cho chàng.

Thuyên Kỳ nhận lấy, vòng tay vái tạ rồi cáo biệt. Chờ chàng đi khỏi, Tuệ
Tâm hoà thượngthở dài:
- Có lẽ Thẩm thí chủ vô tình kiêm luyện hai môn nội công chính tà nên
mới vào tử lộ. Thật đáng tiếc cho một bậc kỳ tài và cho cả võ lâm. { Thuyên
Kỳ xuống núi, thúc ngựa đi về hướng bắc, chàng quyết đến sơn Tây lấy cho
được bảy viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan, đem về hồi Sinh cho thân phụ rồi
trở lại Trung Nguyên tử chiến với Thông Thiên Giáo, dẫu có chết cũng mãn
nguyện.
Hình bóng yêu kiều của Lạc Phách Yên Cơ và vi vân Phụng thoáng qua
trong tâm tưởng khiến lòng chàng đau đớn. Chàng biết vân Phụng đã yêu
mình Say đắm, nhưng hai người chưa nói lời minh thệ, còn Bách Lan đã dân
hiến tấm thân trinh bạch cho chàng. Kỷ niệm về những cuộcái ân nồng cháy
và mùi hương da thịt Bách Lan chưa phai trong ký ức.
Thuyên Kỳ dừng chân bên giòng Suối nhỏ, cùng Tiểu Hồ tắm rửa rồi thay
y phục, vận công biến đổi diện mạo. Đôi mắt to tròn của chàng đã trở thành
dài nhỏ, đầu mũi cong xuống như mũi chim ưng.
Chờ Tiểu Hồ ăn xong con rắn nước mà nó vừa bắt được dưới Suối. Chàng
lên ngựa đi về hướng Hoàng Hà.
Tám ngày Sau, chàng dừng cương nơi bến đò ngang cạnh bờ Sông. Gió thu
lồng lộng thổi bay qua những chiếc lá vàng của hàng cây xơ xác. Dòng nước
vàng đục cuồn cuộn chảy về đông, mang phù Sa bồi đắp ruộng đầy hai bên
Sông và đem cả cái chết đến cho hàng trăm vạn lê dân trong những năm mưa
bão.

Mang mối phụ thù từ thuở ấu thơ, Thuyên Kỳ chú tâm luyện võ, không để
ý văn chương. Nhưng cha chàng là người văn võ toàn tài, trong nhà có rất
nhiều Sách vở, thi thơ. Nhược Hồng không muốn con là kẻ võ biền nên những
lúc rảnh rỗi, bắt chàng đọc Sách. Nhờ thiên bẩm thông tuệ, chàng dễ dàng
lĩnh hội cái đẹp cảu văn chương, thi phú.
Chiều nay, một mình trên bến vắng, nhìn cảnh vật trên Sông, Thuyên Kỳ
tức cảnh Sinh tình, khẽ ngâm nga ba câu thơ Lý Bạch:
“Quân bất biến
Hoàng Hà chi thuỷ thiên thượng lai
Bôn hải đảo hải bất phục hồi”Đò ngang vẫn chưa quay lại, Tiểu Hồ nghe tiếng Sóng vỗ bờ rít lên đòi
tắm. Chàng mở bọc hành lý, Tiểu Hồ như mũi tên phóng ngay xuống nước,
rúi rít gọi chàng cùng đùa giỡn.
Ba hôm trước, chàng đã định ghé lại Lạc Dương vì biết sầm Tham đang
mong đợi. Nhưng chuyến lấy thuốc lần này không thể đi nhiều người, nên
chàng đành để gã chờ thêm một thời gian.
Nửa canh giờ Sau, đò ngang quay lại. Gọi là đò nhưng thực ra là một chiếc
thuyền mạn thấp, rộng rãi với tám tay chèo. Đoạn Sông này chiều ngang rộng
đến Sáy bảy dặm, không thể dùng thuyền nhỏ, mỏng manh mà chở người
ngựa qua Sông.
Trước đó, Thuyên Kỳ đã gọi Tiểu Hồ lên. Nó rũ Sạch nước trên bộ lông
óng mượt, rồi chui vào bọc hành lý. với hai con cá lớn trong bụng, chắc chắn
nó Sẽ ngủ rất lâu.
Chàng vừa đưa ngựa lên xong thì một toán khách Sang Sông cũng vừa
chạy đến, thấy đã đủ, nhà thuyền nhổ neo.
Mải Suy nghĩ về tuyệt chứng hiểm nghèo của mình, Thuyên Kỳ

không hề
để ý đến những người đi chung. Chàng chỉ nhận biết họ là những khách giang
hồ như mình vậy thôi. Nhưng vừa đến giữa Sông, linh giác của kẻ quen Sống
giữa bầy dã thú đã báo động cho chàng mối nguy đang rình rập.
Cơ thể chàng căng lên, dù không quay lại nhưng mọi giác quan làm việc
tối đa. Chắc bọn này đã theo dõi từ lâu và nhận ra chàng lúc Tuyết Hồ đòi
tắm.
Tám tên cao thủ thấy chàng vẫn đứng Sát mé thuyền nhìn về cuối trời xa,
tay hữu nắm chặt dây mũi tuấn mã. Chúng đắc ý, nhất tề vung tay, tạo thành
một đám mây độc châm bao phủ đối phương. Nhưng tiếc thay, Thuyên Kỳ đã
như cánh hạc tung mình lên cao tránh khỏi, và từ trên không chàng bổ xuống
hai đạo chưởng phong Sấm Sét. Con ngựa của chàng bị trúng hơn mười mũi
đau đớn nhảy xuống Sông, chìm trong giòng nước đục ngầu.
vì bất ngờ, hai tên trong bọn lãnh đủ, hộc máu chết không kịp kêu la.
Chúng chưa hoàn hồn thì luồng kiếm quang lạnh lẽo và nhanh như thiểm điện
đã cuốn đến chém phăng thủ cấp hai tên nữa. Bọn còn lại lúng túng rút vũ khí
chống cự. Nhưng từ ngày biết mình Sắp chết, Thuyên Kỳ rất quý thời gian nên
không hề nương tay với những kẻ quấy rầy mình. Tả thủ chàng bất ngờ búng
một đạo Quy Nguyên Thần Chỉ vào bụng một tên, hắn hào lên thảm thiết, rơi
xuống nước. Hai tên còn lại kinh hoàng phóng theo. Nhưng chàng đã kịp
nhẩy đến chụp gót chân một tên quăng trở lại lòng thuyền.
Gã định cắn vỡ thuốc độc tự Sát thì đã nghe toàn thân tê dại.Thuyên Kỳ chiếu đôi ma nhãn hỏi:
- Các ngươi thuộc lực lượng nào?
- Bắc đường!

- Đường chủ là ai?
- Không biết!
- Ngoài bọn các ngươi còn toán nào khác theo dõi ta nữa không?
- Còn chín toán nữa trang bị ám khí tẩm độc, được lệnh truy lùng và hạ
Sát cho bằng được các hạ.
Thuyên Kỳ thu hồi Ma Nhãn, điểm thuỵ huyệt khiến gã nằm gục xuống
Sàn thuyền.
Bọn chân chèo thấy chàng võ công Siêu phàm, xuất thủ tàn độc nên run
lên như cầy Sấy. Thuyên Kỳ móc túi lấy nén bạc mười lượng quăng cho
chúng, lạnh lùng đáp:
- Ta lỡ đuổi hết đám thượng khách của các ngươi, nên trả dùm tiền đò cho
chúng. Hãy chèo nhanh một chút, ta cần Sang bờ ngay.
Nén bạc làm chúng tươi tỉnh hẳn lên, thúc giục nhau chèo cật lực. Thuyền
còn cách bờ hai trượng, Thuyên Kỳ như cánh chim bằng bốc lên bay thẳng
vào rồi mất hút trong cánh rừng đào cạnh đó.
Chàng nhắm hướng tây bắc, vận khinh công lướt nhanh. Ra khỏi cánh
rừng đã nhìn thấy dãy Ngũ Hành sơn Sừng Sững cách đó ba mươi dặm. Lạc
Pháp Yêu Cô Tư Không Bách Lan đã chỉ cặn kẽ nên một canh giờ Sau, chàng
đã đến chân ngọn núi chính giữă có tên Thổ Bành sơn. vượt qua đường Sơn
đạo dài hai trăm trượng, trước mặt chàng xuất hiện khu rừng liễu vàng, với
mấy toà trúc xá ở giữa. Đó chính là nơi cư trú của Lạc Phách Thần Ma.
vừa vào đến cổng, khôi phục lại dung mạo, chàng rùng mình vì đánh hơi
được mùi máu tanh. Tuyết Hồ cũng vậy, nó rít lên chói ta, chui đầu ra khỏi
bọc.
Thuyên Kỳ bước nhanh vào, thấy xác hai tiểu đồng gục ngã trước

cửa, ít
nhất cũng đã chết được nửa ngày. Chúng đều bị kiếm đâm xuyên qua ngực
trái.
Chàng đi qua cửa tiểu xá, thấy một lão già tuổi thất tuần, dung mạo thanh
nhã nhưng xanh xao, áo quần bê bết máu đang nằm trên giường tre. Chàng
đoán đó là Lạc Phách Thần Ma.
Thuyên Kỳ cho rằng Sư phụ của Bách Lan biết lai lịch của Giáo chủ Thông
Thiên Giáo. Chàng tìm đến đây trước để giải độc cho ông và Sau để hỏi tông
tích lão ma. Ngờ đâu Thần Ma lại bị hạ thủ, chàng vô cùng thất
vọng.Nhưng Thuyên Kỳ vẫn lại gần xem Sao. Chàng vui mừng nhận ra mạch
ông vẫn còn đập dù rất yếu. Nhẹ nhàng dựng ông ta ngồi dậy, chàng từ từ
truyền chân khí vào nội thể nạn nhân. Khi khí huyết họ Phùng lưu chuyển trở
lại thì chàng rơi vào tình trạng xấu. Luồng chân khí Quy Nguyên hao tổn
đang bị Thiên Ma ç Công xô đẩy. Thuyên Kỳ Sợ hãi vội ngồi xuốngvận dụng
phép hành công điều hoà kinh mạch trong Dịch Cân Kinh. Nửa canh giờ Sau,
chàng mới hoàn toàn thư thái.
Biết mình không thể cứu Sư phụ của người yêu bằng công lực bản thân,
chàng quyết định hy Sinh một viên Đại Hoàn Đan. Chạy ra Sau bếp múc một
chén nước Sạch, Thuyên Kỳ cho Thần Ma uống thuốc, quả là danh bất hư
truyền, hai khắc Sau Lạc Phách Thần Ma thoát khỏi Quỷ Môn Quan, cựa mình
mở mắt. Lão là bậc cao nhân, biết ngay chàng thiếu niên lạ mặt kia đã cho
mình uống một loại kỳ dược hãn thế nào đó, trong miệng còn phảng phất mùi
thơm. Ông thều thào hỏi:

- Thiếu hiệp là ai mà lại ra tay cứu tử lão phu?
Thuyên Kỳ mỉm cười vòng tay đáp:
- Tiểu bối là Thẩm Thuyên Kỳ, bằng hữu của Tư Không cô nương, xin tiền
bối cố gắng hành công, giúp Đại Hoàn Đan phát huy dược lực. Tiểu bối công
lực kém cỏi không thể trợ giúp được.
Chàng đỡ lão ngồi dậy. Một canh giờ Sau, Lạc Phách Thần Ma đã hồi phục
được năm phần, chỉ chỗ cho Thuyên Kỳ vào lấy y phục. Chàng thấy vết kiếm
thương không nặng nề nhưng vết chưởng trước ngực xanh lè, nên hỏi:
- Chẳng hay hung thủ là nhân vật nào mà lại có chưởng pháp bá đạo như
vậy?
Phùng Túc sơn nhăn mặt nói:
- Hắn chính là Thông Thiên Giáo chủ. Trước đây võ công hắn còn thấp
hơn lão phu một bậc, không ngờ chỉ mới mười hai năm mà đã đánh bại lão
phu một cách dễ dàng. Loại chưởng pháp này thất truyền từ lâu, có tên là ç
Linh Quỷ Cốt, rất biến ảo và tàn độc. Nhưng chẳng hay thiếu hiệp tìm đến
đây làm gì, và lấy đâu ra Đại Hoàn Đan mà cứu lão phu?
Thuyên Kỳ kính cẩn đáp:
- Tiểu bối nhận Sự ký thác của Bach Lan, lên đây giải độc cho tiền bối.
Còn việc thần đan xin giải thích Sau. Tiểu bối nóng lòng muốn biết lai lịch
của Thông Thiên Giáo chủ?
Thần Ma quắc mắt bảo:
- Trời cao có mắt nên lão phu không táng mạng. Lai lịch của hắn trong
thiên hạ chỉ có hai người biết được lai lịch hắn chính là lão phu và Độc Y.Nhưng Độc Y là Sư huynh hắn nên không bao giờ tiết lộ. Toàn thể võ lâm
chẳng thể ngờ Giang Nam Nhất Hiệp Tống Linh Triệt lại là con trai của Độc

Thánh và cũng là đệ nhất ác ma.
Chàng hồi hộp hỏi thêm:
- Chẳng hay tiền bố có nhận ra là lão bị mất hai ngón ở bàn tay hữu hay
không?
Thần Ma ngạc nhiên:
- sao thiếu hiệp lại biết? Lúc lão phu và Độc Y còn giao tình thâm hậu, có
nghe Trương Thúc nói Sư đệ của gã bị cừu nhân chặt đứt hai ngón, muốn nhờ
nối tay của người khác vào, nhưng Độc Y vẫn chưa tìm ra cách.
Thuyên Kỳ biết được lai lịch của kẻ thù, lòng vui mừng khôn xiết. Chàng
bèn kể lại mọi việc cho Thần Ma nghe. Ông xúc động nói:
- Nếu ta thoát khỏi Sự khống chế của chất độc, Sẽ tận lực giúp Kỳ nhi tiêu
diệt ác ma.
Chàng cười đáp:
- Hoả Nhan Lang Hồ là linh vật hiếm có, nước của nói tuy khó nuốt nhưng
lại là thần dược giải bách độc.
Chàng bèn gọi Tiểu Hồ, nó đang thơ thẩn ngoài Sân liền phóng vào.
Thuyên Kỳ đặt chiếc chén không trên bànm, ra dấu. Tuyết Hồ hiểu ý, nhẩy lên
bàn, nhả nước rãi vào. Chất lỏng trong Suốt và có mùi thơm giống như quế
chứ không hôi hám, chỉ được chừng một chung nhỏ đã cạn, nó rít lên rồi lại
phóng ra ngoài tìm bắt độc xà trong rừng liễu.
Thần Ma nhắm mắt uống cạn rồi vận công điều tức, lát Sau mồ hôi tuôn ra
như tắm và rất tanh hôi. Lão nghe kinh mạch thông Suốt, không còn hiện
tượng trúng độc. vết chưởng xanh trước ngực cũng biết mất.
Thần Ma bật cười Sang Sảng:
- Phen này lão phu Sẽ khiến cho Thông Thiên Giáo Chủ thất điên bát đảo,
không chỗ chôn thây.
Thuyên Kỳ biết lão là bằng hữu của Độc Y nên hỏi thăm:
- Tiền bối có biết Cửu Chuyển Phản Hồn Đan có hình dáng ra Sao và

được
họ Trương dấu ở đâu không?
Thần Ma nhắm mắt Suy nghĩ rồi trả lời:
- Bẩy năm trước, ta đến chơi núi Quản sầm, lão có đem ra khoe. Đó là
những viên dược hoàn màu xanh lam, to bằng hạt nhãn, có mùi thơm của
nhân Sâm. Cả đời lão chỉ luyện được mười viên và dấu rất kỹ trong mật thấtdưới nền ngoạ thất. Ta tình cờ nhìn thấy lão mở cửa hầm bằng cách ấn vào
một nút nào đó trên đầu giường.
Chiều đã buông xuống, chôn cất hai tiểu đồng xong, Thuyên Kỳ ra Sau
nấu cơm và làm thịt con thỏ mà Tuyết Hồ vừa bắt về.
Chàng đã có thời gian tự mưu Sinh nên nấu nướng rất thành thạo. Thần
Ma ra gốc mai già trước cửa trúc xá, đào lấy hũ rượu ngon.
Hai người thù tạc, đàm đạo tương đắc. Đầu canh một, theo lời chỉ dẫn cảu
Lạc Phách Thần Ma, Thuyên Kỳ vận tuyệt đỉnh khinh công chạy về hướng núi
Quản sầm, cách Thổ Hành sơn hơn hai mươi dặm.
Cuối canh hai chàng đã có mặt bên bờ hồ Thiên Trì, trên đỉnh núi. Cái tên
Thiêu Trì - ao trời - cũng đủ chứng tỏ tính cách độc đáo của hồ nước. Quản
sầm Sơn vốn là một hoả diệm Sơn đã lịm tắt hơn ngàn năm trước. Di tích còn
Sót lại chính là chiếc hồ được tạo thành bởi miệng núi lửa, chứa đầy nước
mưa.
Trung tâm hồ có một doi đất rộng dài mỗi bề hơn mười trượng. Độ Y
Trương Thúc đã xây dựng trên đó một toà thạch thất bằng đá núi.
Phương tiện đi lại chính là thuyền nhỏ vì họ Trương đã cẩn thận thả xuống
hồ vài trăm con ngạc ngư hung tợn. Tối đến, lão ngủ rất ngon nhờ đám cá
Sấu đói này. Chẳng ai hơi đâu vác thuyền trèo mấy trăm trượng để chèo qua
hồ mà xâm nhập. Hơn nữa, tài dụng độc của lão lẫy lừng thiên hạ, ai

cũng
muốn ở càng xa càng tốt.
Nhưng lão không ngờ đêm naycó người ung dung bơi qua hàng rào cá dữ
đề vào cấm địa. Chẳng phải người ấy mình đồng da Sắt mà chỉ vì bơi cùng với
hắn có một con cáo trắng nhỏ bé. vạn vật đều có Sinh khắc và Hoả Nhã Tuyết
Hồ chính là khắc tinh của bọn cá Sấu. Ngày còn ở Tây vực, bọn Ngạc ngư
trên Sông Giao Hà, mỗi lần thấy Tiểu Hồ là trốn thật xa.
Lũ cá Sấu này cũng vậy, bằng bản năng của mình, chúng đánh hơi được tử
thần và khôn ngoan tránh đường.
Hai khắc Sau, Thuyên Kỳ đã có mặt cạnh cửa Sổ phòng ngủ của Độc Y.
Chàng nhận ra lão đang trò chuyện với người nào đó.
Thuyên Kỳ ghé mắt nhìn qua khe thấy một lão nhân mặc thanh bào tóc
râu bạc trắng ngồi đối diện với một gã hắc y bịt mặt mắt lấp lánh hàn quang.
Chàng bế khí lắng nghe. Lão già áo xanh là Độc Y Trương Thúc. Lão trầm
giọng hỏi:
- sau khi hạ thủ Lạch Phách Thần Ma, Sư đệ định làm gì?
Thuyên Kỳ rúng động, biết lão hắc y Mộng diện chính là kẻ đại cừu, lửu
thù bốc cao, thiêu đốt tâm can. Nhưng cuộc đấu tranh Sinh tồn nơi hoang dãđã dạy cho chàng tính nhẫn nại và cẩn trọng. Một con Sói khôn ngoan không
bao giờ liều lĩnh chụp lấy miếng mồi, khi nó đã nghe được mùi Sắt thep của
bẫy rập, dù dạ dầy đang rỗng tuếch.
Theo lời Độc Ma,bản lãnh Độc Y ngang ngửa với lão. Hơn nữa, võ công
Thông Thiên Giáo chủ cao thâm khôn lường, chỉ hơn hai chục chiêu đã đưa
Lạc Phách Thần Ma vào tử địa. Nay dù chàng có liều mạng Sử dụng Ngự
Kiếm thuật cũng chưa chắc thắng được hai lão ma. Huống hồ, mục

đích trước
mắt của chàng là trộm cho được linh đơn để hồi Sinh thân phụ. vì vậy Thuyên
Kỳ cố trấn áp cơn phẫn nộ, theo dõi câu chuyện.
Nhắc lại, Thông Thiên Giáo chủ nghe Độc Y hỏi thế liền gằn bảo:
- Phùng Túc sơn chỉ là nhân chứng cần diệt khẩu chứ không đáng gọi là
đối thủt. Kẻ mà tiểu đệ ái ngại là tên oắt con Tuyết Hồ công tử. Gã tuy còn
nhỏ tuổi nhưng đã luyện được Ngự Kiếm thuật, chỉ mấy chục chiêu đã hạ Sát
vô Diện Phi Ma. Đối với gã, tiểu đệ đã có kế Sách tiêu diệt, tuy nhiên, chính
lực lượng Xuân Cung mới là đáng Sợ. Lão Xuân Phong Đế Quân cũng có dã
tâm tranh bá.
Độc Y thất Sắc nói:
- Ta tưởng Xuân Cung đã bị tiêu diệt hoàn toàn Sau trận lở núi Đại Bá
sơn rồi chứ? vậy Sư đệ định đối phó thế nào?
Thông Thiên Giáo chủ, tức Giang Nam Nhất Hiệp Tống Linh Triệt, cười
nham hiểu đáp:
- Khi cần, tiểu đệ Sẽ dẫn dụ ç Linh Cung vào cuộc tương Sát với Xuân
Cung. Nhưng chủ yếu là Sư huynh phải giúp tiểu đệ luyện cho được ç Linh
Quỷ sứ. Pho ç Linh Chân Kinh tiểu đệ đã luyện xong, xin giao lại cho Sư
huynh Sử dụng. Chương cuối cùng có ghi rõ phương pháp đào tạo quỷ Sứ.
Nói xong, lão rút trong áo ra một quyển Sách mỏng, bìa bằng da cũ. Độc
Y nhận lấy cất vào đầu giường, quay lại hỏi với giọng thán phục:
- Té ra Sư đệ đã luyện được môn ç Linh Lâm Hoả Chí rồi ư?
Họ Tống đắc ý gật đầu, búng một đao chỉ phong vào vách đá. Mục tiêu đỏ
rực lên, bay mùi khét lẹt. Thuyên Kỳ rúng động tâm thần, tự biết mình không
thể đỡ nổi chỉ của lão tặc.

Độc Y gật gù tán thưởng:
- Dư đệ tài hoa xuất chúng, xứng đáng là dòng dõi của Sư phụ. Ta hứa một
lòng phò tá để Sư đệ dựng thành bá nghiệp.
Thông Thiên Giáo chủ đứng dậy cáo từ:- sáng mai tiểu đệ có cuộc hẹn quan trọng, không thể lưu lại thù tạc với
Sư huynh được.
Độc Y bảo tiểu đồng chèo thuyền đưaSư đệ vào bờ để hạ Sơn.
Thạc thất của Trương Thúc được ngăn làm hai gian riêng biệt. Bên hữu là
phòng khách và ngoạ thất, bên tả rộng hơn chính là nơi luyện đan, bào chế
thuốc.
Thuyên Kỳ chờ đến cuối canh ba, móc đất nhão bôi đen lông của Tiết Hồ
rồi thì thầm với nó. Linh thú hiểu ý, nhẩy lên tường, chui qua lỗ thông hơi trên
vách dược thất. Nó bát đầu quậy phá, làm đổ vỡ tất cả những chén lọ bằng
Sành Sứ, pha lê. Tiếng loảng xoảng đã đánh thức Độc Y. Lão kinh hãi đốc
thúc tiểu đồng đốt đuốc rồi tức tốc mở cửa dược thất xem xét.
Thấy thủ phạm là một con vật đen đủi xấu xí, mắt đỏ rực. Trương Thúc
giận điên người đuổi theo vung chưởng đánh tới tấp quyết giết cho được.
Nhưng con vật nhanh nhẹn và tinh ranh như quỷ Sứ, luồn qua, đảo lại tránh
đòn. Có điều lạ là nó không hề có ý định đào tẩu dù cửa mở rộng.
Lúc này, Thuyên Kỳ đã nhanh chóng đột nhập vào phòng ngủ, lục Soát
đầu giường, phát hiện ç Linh chân kinh. Chàng bỏ vào áo rồi tiếp tục Sờ
Soạng. Lát Sau, tay chàng chạm phải một điểm lồi trênmặt gỗ bèn ấn mạnh.
Mặt Sàn trước giường Sụp xuống, để lộ bậc đá xuống mật thất.
Thuyên Kỳ cầm hoả tập, nhanh nhẹn như hắc báo, uyển chuyển bước
xuống Mật thất không rộng lắm, chỉ có một chiếc kệ gỗ- Trên đặt nhiều chai

lọ đựng thuốc quý hay độc dược. Lẫn trong đám ấy là một bình Sứ trắng
không dán nhãn, giống như lời mô tả của Thần Ma. Chàng mở nắp đổ ra quả
nhiên, đúng mười viên thuốc màu xanh lam thơm mùi nhân Sâm. Biết chắc
mình không lầm, chàng nhét vào lưng, đảo mát liếc quanh. Thấy ngăn dưới có
bọc vải dầu chàng tò mò mở ra thấy một quyển Sách khá dầy có đề y Độc
Châm Giải. Chàng mừng rỡ gói lại cẩn thận bỏ vào bụng áo rồi trở lên.
Thuyên Kỳ nhấn nút đóng cửa hầm rồi phi nhanh về phía mép nước. Chàng giả tiếng cú rúc lên một tiếng. Tiểu Hồ nhận ra ám hiệu, phóng ra cửa
nhảy xuống nước.
Độc Y đuổi theo, thấy con vật biến mất dưới làm nước đen ngòm, dậm
chân chửi bới vài câu rồi trở vào cùng tiểu đồng dọn dẹp. Cố vớt vát những
viên thuốc quý đang nằm lăn lóc trên Sàn dược thất.
Đầu canh năm, Thuyên Kỳ đã có mặt trong toà trúc xá của Lạc Phách
Thần Ma.
Thay áo xong, chàng kể lại việc đột nhập Thiên Trì và Sự xuất hiện của
Thông Thiên Giáo chủ.sáng Sớm hai người chia tay, Thần Ma xuôi Nam về Gia Lăng để tìm Tư
Không Bách Lan. Còn Thuyên Kỳ lên đường về Tây vực.
Lần này chàng không đi qua đất Cam Túc mà Sẽ Sang Ninh Hạ để gặp
Không Hải đại Sư, trụ trì Khánh vân tu cạnh giòng Sông Thanh Thủy. vị Sư
gia ÑNày vốn là Sư đệ của phương trượng Thiếu Lâm lúc được cử làm trụ trì
chùa Khánh vânđược ban cho hai viên Đại Hoàn Đan để phòng Thân. Không
Hải và Lạc Phác Thần Ma là bạn thâm giao, nếu được thơ tất Sẽ biếu linh đan
để Thuyên Kỳ đem về Tây vực cứu phụ thân.

Đánh máy: BacQuai và các cao thủ Việt Kiếm
Hồi 5
Diên An Thành Ngoại Phùng Tiên Tử
Xuân Cung Bán Dạ Đắc Chân Kinh

Hơn hai tháng Sau, ngoại thành Tây An xuất hiện một hán tử giang hồ. Gã
mặc lam bào, ngoài khoác một chiếc áo choàng cổ lông đem xám. Không
hiểu bằng loại da gì nhưng những giọt mưa rơi xuống đều trơn tuột đi. Lưng
đeo trường kiếm, trên đầu Sùm Sụp chiếc nón rộng vành cũ bằng da. Gã dừng
ngựa, bước vào một tiểu quán.
Cơn mưa cuối thu vẫn rì rào. Gã ngồi xuống bàn, lột nón để lộ gương mặt
xấu xí, da u Sần từng cục, mũi hơi lệch. Chỉ có đôi mắt to tròn và cặp lông
mày lưỡi kiến đen nhánh là còn dễ coi đôi chút.
với dung mạo này, chẳng ai có thể nhận ra Tuyết Hồ công tử Thẩm Thuyên Kỳ. Hơn nữa , con linh thú Hoả Nhãn Lang Hồ đã đến mùa động đục
nên ở lại Thiên sơn, với một nàng cáo trắng nõn nà. Chàng đã đem đủ linh
đan về cho mẫu thân rồi tái nhập Trung Nguyên. việc hồi Sinh Côn Luân
Thần Kiếm Thẩm Thiên Tân kéo dài đến trăm ngày nên chàng không thể chờ
đợi được. Thuyên Kỳ quyết định dùng thời gian còn lại để giết cho được
Thông Thiên Giáo chủ. Lão đã cướp đi hạnh phúc tuổi thơ của chàng và cũng
là kẻ đại gian, đại ác tội lỗi ngút trời.
Thuyên Kỳ ăn no rồi ngồi nhâm nhi chén rượu. Ngoài trời vẫn mưa, dù
mới quá ngọ mà cảnh vật như đã chiều tà. Chàng đảo mắt liếc quanh, thấy
thực khách là gần trăm hào khách võ lâm, vai mang đao kiếm, nét

mặt trầm
trọng như Sắp dấn thân vào chốn tử vong.
Bỗng lão nhân mặt đỏ, râu ba chòm buột miệng thở dài:
- Chư vị cố ăn cho no đi, dẫu có chết cũng không đến nỗi thành Ngạ Quỷ.
Xuất Cung tái xuất giang hồ là chuyện không ai ngờ. Nay chúng ta vì tình
nghĩa với Long Hổ Bang đến đây trợ chiến , đừng mong nghĩ đến ngày về.
Một đại hán râu ria, bưng chén rượu uống cạn, cười Sang Sảng đáp:
- Tại hạ Sinh Sau đẻ muộn, chẳng biết Xuân Cung lợi hại thế nào. Chỉ vì
đạo nghĩa giang hồ và thâm tình với Long Hổ Bang mà bạt đao, chuyện tử
Sinh gác bỏ ngoài tai:Lời nói đầy hào khí ấy đã được mọi người tán thưởng. Hán tử áo xanh cao
gầy đứng bật dậy, rút thanh đao bên hông cắm phập xuống bàn quát lớn:
- Bách Thủ Hầu Quyền nói chẳng Sai, Giã mồ cũng chẳng coi lũ tà ma
Xuân Cung ra gì cả.
Lúc này mưa đã tạnh hẳn. Thiểm Tây là vùng cát Sỏi nên Sân trước chẳng
hề đọng nước.
Giả Chi nói xong, rút đao cắm phập vào vỏ, ngồi xuống uống tiếp. Nhưng
tiêng đòn khiêng kiệu cọt kẹt đã khiến mọi người nhìn ra cửa quán. Chiếc
kiệu phủ Sa xanh, theo Sau là hơn mười nữ tỳ xinh đẹp, đã dừng nơi cửa quán.
Mọi người chờ đợi, một nữ nhân vén rèm xuất hiện. Nhưng thiếc thay đó
lại là một chàng công tử Bạch Y, phong thái cao quý, tuấn dật. Gã tuổi quá
đôi mươi dung mạo đáng gọi là mỹ nam tử, nhưng vẻ mặt phảng phất nét
dâm tà.
Bạch Y Công tử tay cầm ngọc phiến, chậm rãi bước vào. Gã đi thẳng đến
giữa quán lạnh lùng hỏi:

- Kẻ nào lúc nãy lớn họng tuyên bố chẳng coi Xuân Cung ra gì?
Thôi Mệnh Dao Giả Chi đứng phắt dậy vỗ ngực:
- Chính là ta đây, tiểu tử muốn gì?
Gã vừa nói dứt lời, ngọc phiến trên tay chàng công tử đã như tia chớp bay
đến cắt đứt cổ họng. Họ Giả rú lên ằng ặc đổ gục xuống bàn làm rượu và
thức ăn nhuộm đỏ máu tươi.
Đám bằng hữu của Giả Chi kinh hãi và căm hận, rút cũ khí nhào đến tấn
công hung thủ. Cây ngọc phiếnlúc này đã trở về tây Bạch Y công tử, gã cười
nhạt múa nhanh quạt ngọc, thân hình như cánh bướm lộn trong lưới thép,
tránh khỏi bốn thanh đao. Đối phương chưa kịp biến chiêu đã nghe yết hầu
mát lạnh, bốn thây người lảo đảo gục xuống, máu tuôn ướt đẫmSàn gạch tửu
quán.
Lão già mặt đỏ thấy Bạch Y công tử bản lãnh cao cường, thủ đoạn tàn
độc. Chỉ trong vài chiêu đã hạ Sát Nghi Xuyên Ngũ Hổ, đứng dậy trầm giọng
hỏi:
- Các hạ là cao nhân ở phương nào Sao lại đến đây vô cớ giết người?
Bạch Y công tử cười cao ngạo đáp:
- Bọn chúng dám coi thường Xuân Cung nên Thiếu cung chủ mới ra tay
hoá kiếp, Sao gọi là vô cớ?
Cử toạ không gờ gã lại là thiếu gia Xuân Cung, Sững Sở chẳng biết nói
Sao.Mười hai tì nữ ngồi xuống bàn thản nhiên uống trà, dường như đã quá
quen với cảnh chủ nhân giết người.
Bạch Y Công tử thấy mọi người chết lặng Sợ hãi uy thế của hắn nên lộ vẻ
đắc ý. Nhưng từ góc quán, một giọng nói lạnh lùng cất lên:
- Lão Xuân Phong Đế Quân tư cách chẳng ra gì, nên hậu nhân của lão

cũng là một phường bị thịt.
Bạch Y công tử giật mình, không ngờ có kẻ dám đem danh hiệu thân phụ
mình ra mạt Sát. Gã quay lại, thấy một hán tr mặc áo khoác da đen mốc, dung
mạo xấu xí đang ung dung nhấp chén.
Gã cười âm hiểm bước đến gần:
- Ngươi tuổi còn trẻ mà đã chán Sống hay Sao mà dám mạo phạm Xuân
Cung?
Thẩm Thuyên Kỳ cười nhạt đáp:
- Trong võ lâm tứ cung, Xuân Cung địa vị thấp kém, có đáng gì mà ngươi
tự hào?
Bạch Y công tử giận tím mặt, xoè ngọc phiến chụp xuống đầu đối thủ.
Nhưng cả người lẫn ghế lùi nhanh, thoát khỏi Sát chiêu.
Hán tử áo da, tức Thẩm Thuyên Kỳ không dám coi thường võ học Xuân
Cung, Sau khi tránh được chiêu thứ nhất, liền đứng dậy vung chưởng trả đòn.
Chưởng phong quét bay rượu và thức ăn về phía Bạch Y. Hào kiệt võ lâm
hiểu ý đồ của chàng nên nhất tề ép Sát cạnh tường. Thuyên Kỳ như cánh
bướm lượn quanh những bàn ăn, dùng mọi vật trên bàn làm vũ khí.
Pho Thiên Ma vân Chưởng là tuyệt học Ma Giáo, chưởng ảnh như mây
mù giăng mắc. Bạch Y công tử cả giận, múa tít ngọc phiến bảo vệ thân mình
trước những vật dơ bẩn. Nhưng chỉ nửa khắc Sau, tấm trường bào trắng đã
dính đầy nước chấm, nước canh bốc mùi hôi hám.
Mọi người thấygã lâm vào thảm trạng này bật cườichế giễu. Thiếu cung
thủ Xuân Cung giận điên người, tung mình lướt ra Sânthét lên:
- Tên xú quái kia, ngươi có giỏi thì ra đây quyết đấu với bổn thiếu gia.
Thuyên Kỳ mỉm cười cất bước. Đám tỳ nữ đang nhìn chàng với vẻ tực
giận, bopõng Sững Sờ vì nụ cười đầy mị lực kia. Thực ra, hàm răng

của chàng
không đều đặn mà lại có một chiếc khập khểnh. Nhưng chính vì vậy lại làm
tăng Sự duyên dáng, đáng yêu. Hơn nữa, do chàng đã luyện thành Ma Nhãn
Di Hồn Đại Pháp nên ánh mắt nụ cười đều trấn nhiếp hồn người.
Quần hào cùng đám tỳ nữ lục tục theo ra quan chiến. Đôi mắt Bạch Y công tử nhìn đối thủ với vẻ căm hận vô bờ. Lần đầu xuất đạo, cứ ngỡ với uydanh của Xuân Cung và võ công Siêu phàm, chẳng ai dám đụng đến. Nào ngờ
hôm nay lại bị nhcụ bởi một tên xấu xí, vô danh.
Thuyên Kỳ vừa ra đến, gã công tử đã gầm lên tấn công liền. Phiến ảnh
loang loáng đất Sát khí, phong toả toàn bộ tám đại huyệt trên thân trước của
chàng. Thuyên Kỳ biết rõ dã tâm của Xuân Cung nên quyết diệt trừ, thanh
trường kiếm trong tay hữu biến hoá như thần long, chặn đứng chiêu quạt.
Bạch y công tử đành liền mấy chục chiêu Sát thủ mà không làm gì được
đối thủ, lòng căm ghét càng tăng. Pho Xuân Phong Kiếm pháp của Đế Quân
lẫy lừng thiên hạ, nhưng vì gã kiệu ngạo nên dù đã dùng ngọc phiên thi triển,
do đó không phát huy được hết uy lực. Nay gặp đối thủ xứng tay, gã không
khỏi hối hận trong lòng, mấy lần định rời đấu trường để lấy kiếm mà không
thoát được.
Thuyên Kỳ nãy giờ Sử dụng võ công Ma Giáo nên lo ngại hiện tượng, loạn
khí liền đánh chiêu Ma Kiếm Trấn Hải Ba. Kiếm khí vung vút rít gió như xé
lụa, bao trùm đối thủ. Gã công tử kinh hãi vận toàn vũ lộng ngọc biến thành
một màn hào quan kín đáo bảo vệ toàn thân.
Tiếng kiếm quạt chạm nhau tinh tang không dứt. Nhưng khi đường quạt bị
chậm lại theo chiều kiếm thì tả thủ Thuyên Kỳ bắn ra ba đạo Quy

Nguyên chỉ
pháp. Chàng đã dùng đến tám thành công lực nên chỉ phong rất bá đạo. Chia
hướng xạ vào ba huyệt như trung, cưu vĩ, dương môn.
Bạch Y công tử đã luyện Sáu thành chân truyền của Xuân Phong Đế Quân,
nên trong cơn nguy khốn, vận dụng môn khinh công Xuân Phong Hí Hoa,
xoay mình cố tránh. Nhưng gã chỉ tránh được có hai chỉ, còn chỉ thứ ba thẳng
vào Sườn phải, cách huyệt Dương môn một ngón tay.
Thiếu cung chủ đau đớn rú lên thảm thiết, buông rơi ngọc phiến, ôm bụng
đào tẩu.
Thuyên Kỳ không truy Sát, cúi xuống nhặt cây quạt rồi Sang trầm giọng
bảo đám nữ tỳ đang run bần bật:
- Các nàng về báo lại với Xuân Phong Đế Quân rằng, nếu lão nuôi mộng
thống trị giang hồ thì Sẽ phải đối đầu với ç Linh cung và roi vào kế tạo Sơn
quan hổ đấu của Thông Thiên Giáo. Hôm nay tại hạ tha chết cho Thiếu cung
chủ là để cảnh tỉnh Xuân Cung. Nếu lão không giác ngộ, gây phong trong
chốn giang hồ, lúc ấy đừng trách ta tàn nhẫn.
Bọn nữ tỳ cúi đầu tuân lời, vận khinh công chạy theo hướng Bạch Y công
tử vừa đào thoát.
Đámhào kiệt giang hồ bước đến tỏ lòng ngưỡng mộ. Lão già mặt đỏ, râu
đen vòng tay nói:- Thiếu hiệp bản lãnh Siêu phàm, ra tay trừng trịXuân Cung kiêu ngạo,
khiến lão phu vô cùng thống khoái. Xin hỏi quý tính đại danh?
Thuyên Kỳ cảm khái thân phận, buột miệng đáp:
- Chư vị cứ gọi tại hạ là Yểu Mệnh Lang, và xin cho biết cuộc giao tranh
giữa Long Hổ Bang và Xuân Cung đã bắt đầu chưa?
Quần hào nghe tự xưng danh hiệu xui xẻo không khỏi giật mình. Lão già

mặt đỏ cười bảo:
- Lão phu là Hồng Diện Quan Hầu Lư Tuấn cùng đopòng đạo Thiểm Tây
nghe tin Sáng mai Xuân Cung tới khiêu chiến với Long Hổ Bang, nên vội vã
lên đường. Định ghé đâu uống vài chén giải khát thì gặp thiếu cung chủ Xuân
Cung và thiếu hiệp. Bây giờ, đã đến lúc vào bái kiến vi đại ca, nếu thiếu hiệp
có hứng thú, lão phi xin mời. Được Sự tương trợ của anh hùng cái thế, như
thiếu hiệp, Long Hổ Bang thêm phần thắng lợi.
Thuyên Kỳ lạnh lùng lắc đầu:
- Tại hạ không có giao tình với Long Hổ Bang, thấy tên thiếu cung chủ tàn
ác, kiêu ngạo nên ra tay trừng trị. Giờ có việc phải đi, xin cáo từ.
Chàng thảy nén bạc lên bàn rồi lên ngựa đi mất. Trong Sự thất vọng của
mọi người.
*
* *
Đầu giờ thìn Sáng hôm Sau, Thuyên Kỳ đã có mặt trên tàn cây cổ thụ rậm
rạp cách đại môn tổng đàn Long Hổ Bang bốn trượng. Chàng nằm trên một
chạc ba, nhắm mắt dưỡng thần chờ xem diễn biến.
Ba khắc Sau, tiếng đàn Sáo vọng đến. Bốn chiếc kiệu Sa xanh và hai đội
nhân thủ, nam tả, nữ hữu ước độ hơn trăm người xuất hiện.
Cửa đại môn tổng đàn cũng rộng mở, bang chủ vi Thừa Khanh cùng bằng
hữu giang hồ, và các bang chúng bước ra.
Rèm kiệu vén lên và ba nữ nhân Xuân Cung đặt gót Sen xuống bãi cỏ. Cả
ba đều xinh đẹp nhưng tuổi tác chênh lệch. Nàng áo hồng phong vận lẳng lơ,
tuổi trạc tứ tuần. Nàng áo xanh khoảng gần ba mươi, mặt lạnh lẽo như phủ
Sương. Nàng áo trắng tuổi đôi mươi, diễm lệ phi phàn, hoa dung phảng phất

nét u buồn.vi bang chủ vòng tay nói:
- Lão phu vi Thừa Khanh, bang chủ Long Hổ Bang, xin hỏi tệ bang với
Xuân Cung cóhiềm khích gì?
Hồng y nữ nhân lả lơi cười khanh khách đáp:
- Bọn tiện thiếp là tam, lục, cửu phu nhân của Xuân Cung, nghe nói bang
kiếm thuật thông thần nên muốn lãnh giáo vài chiêu, để xem Xuân Phong Lạc
Hoa Kiếm pháp có còn uy lực như xưa hay đã lạc hậu rồi.
vi Thừa Khanh vốn là đại hộ pháp Ma Giáo, tâm cơ thâm trầm, biến báo.
Ông cười nhẹ bảo:
- Nếu chỉ là cuộc tỉ đấu So tài thì lão phu xin hoan nghênh. Nhưng chẳng
hay quy củ thế nào?
Tam phu nhận thản nhiên đáp:
- Bang chủ cứ chọn người đấu với bọn thiếp ba trận. Nếu Long Hổ Bang
thua, xin hãy vui lòng quy phục Xuân Cung.
Quần hào Long Hổ Bang chấn động, nhưng vi bang chủ vẫn điềm tĩnh
hỏilại:
- Còn nếu tam vị phu nhân lạc bại thì Sao?
Hồng y nữ nhân đảo đôi mắt phượng:
- Lúc đó ba chị em thiếp và Sáu mươi tỳ nữ Sẽ ở lại đây hầu hạ bang chủ
Suốt đời. Ba nữ nhân mà chỉ đổi lấy có một cơ đồ Long Hổ Bang nhỏ bé, như
vậy là bọn thiếp đã chịu thiệt rồi.
vi bang chủ lạnh lùng nói:
- Nhưng rất tiếc trong ba vị phu nhân chỉ có hai người đáng gọi là nữ nhân
thôi. Còn phu nhân thì đã quá già rồi.
Nữ nhân tối kỵ bị chê già. Tam phu nhân biến rắc rít lên:
- Lão thất phu không dám tiếp chị em ta thì cứ nói, Sao lại dùng lời khích
bác, mỉa mai?
Danh dự của tôn Sư một phái khôngcho phép vi Thừa Khanh từ chối cuộc

đấu. Lão chỉ có cách mặc cả Sao cho điều kiện được công bằng. Nhưng việc
đem cơ đồ Long Hổ Bang ra đánh cuộc là một điều rất hệ trọng, lão không
thể khinh Suất được, nên im lặng Suy nghĩ.
Bỗng bên tai nghe vo ve có tiếng Thuyên Kỳ:- Cửu Công! Kỳ nhi đây! Xin người bảo mụ tam phu nhân kèm thêm kẻ
thứ tư vào điều kiện thua cuộc. Hắn chính là ái tử của Xuân Phong Đế Quân,
dù các vàng mụ ta cũng không dám.
vi Thừa Khanh vui mừng khôn xiết, cươi ha hả, nói:
- Không phải lão phu không dám, nhưng chỉ muốn nhấn mạnh một điểm,
là nếu chư vị thua, toàn bộ nhân thủ Xuân Cung có mặt hôm nay đều phải
quy phục, kể cả người ở trong chiếc kiệu kia.
Tam phu nhân thất Sắc, không ngờ đối phương đánh trúng ngay yếu điểm
của mình. Lúc nãy khi giao ước, mụ đã cố tình không nhắc đến toán nam đệ
tử, như vậy, nếu lỡ có thua, họ vi cũng không thể đòi bắt luôn thiếu cung chủ
Tả Thiên Lâm.
Mụ bối rối quay Sang bàn bạc với hai phu nhân kia. Lục phu nhân cương
quyết lắc đầu, rồi cao giọng bảo:
- Lão giỏi lắm! Bọn ta bỏ qua chuyện đánh cuộc, chỉ So tài cho biết mà
thôi. Nhưng ta muốn hỏi tên tiểu tử đã đả thương Thiếu cung chủ XuânCung
hiện giờ ở đâu?
vi Thừa Khanh giả vờ kinh ngạc:
- Té ra có kẻ lại đủ bản lãnh và dởm lượt để đánh trọng thương Thiếu
cung chủ quý cung ư? Lão phu quả không ngờ!
Lục phu nhận giận giữ quá lớn:
- Lão đừng đắc ý, khôn hồn thì hãy nói ra tông tích tên cuồng đồ ấy, ta Sẽ
để yên cho Long Hổ Bang. Bằng không toàn lực lượng Xuân Cung Sẽ làm cỏ

nơi này.
vi bang chủ dường như được ai nhắc nhở nên không hề động nộ, điềm
đạm hỏi:
- Tam vị định liên thủ để tiêu diệt chàng thiếu hiệp ấy hay Sao?
Lạc phu nhân nhướng đôi mày liễu, cao ngạo nói:
- Chỉ cần mình ta là đủ, lão cứ nói ra đi.
Nàng vừa dứt lời, Thuyên Kỳ từ trên tàn cây nhảy xuống, đối diện mỉm
cười bảo:
- Lạc phu nhân đã có lòng muốn gặp, tại hạ xin hầu tiếp măáy chiêu.
Nụ cười và ánh mắt đầy ma lực đã khiến Lục phu nhân thoáng Sững Sờ, tự
hỏi lòng tại Sao lại xao xuyến trước một nam nhân xấu xí như vậy?
Nàng cố trấn tĩnh gằn giọng hỏi:- Ngươi có thù oán gì Xuân Cung mà lại đả thương Lâm nhi?
Thuyên Kỳ thản nhiên đáp:
- Hắn ỷ thế Đế Quân, ra tày tàn độc giết người, chẳng kể gì đến đức hiếu
Sinh của trời đất. Tại hạ vì nghĩ đến hường hoả của giọng họ Tả nên đã nương
tay, nếu không hắn đã táng mạng đương trường rồi.
Tam phu nhân mấy lần định xen vào, nhưng có vẻ e ngại lục nương nên
không dám. Nay thấy chàng nói vậy giận dữ thét lên:
- Cuồng đồ chớ lắm lời,nếu giết Lâm nhi thì Xuân Cung Sẽ đem ngươi ra
xẻo từng miếng thịt mà tế mộ.
Chàng nghiêm giọng bảo:
- Tam vị xuất quân lần này đã được Đế Quân giao trọng trách bảo vệ Tả
Thiên Lâm. Dù có giết được tại hạ thì tông tư Đế Quân cũng tuyệt đường,
tam vị không thoát khỏi cơn lôi đình. Lẽ ra phải cảm ơn tại hạ đã nhẹ đòn mới
đúng.
Ba vị phu nhân cứng họng, thầm công nhận chàng nói không Sai. Lục phu
nhân lạnh lùng nói:
- Các hạ tuy xấu xí nhưng cơ trí và miệng lưỡi quả là lợi hại. Bọn ta

công
nhận mình thất thế, nhưng chẳng lẽ lại bỏ qua mối thù này? Ta muốn cùng
các hạ giao đấu trăm chiêu, nếu các hạ thoát chết, Xuân Cung Sẽ rút quân.
Thuyên Kỳ gật đầu tán thành, rút gươm thủ thế.
Lạc phu nhân là người có võ công cao nhất trong đám thê thiếp của Đế
Quân. Nàng không tin đối thủ có thể Sống Sót dưới taymình.
Thuyên Kỳ nãy giờ quan Sát thấy Lạc phu nhân dung mạo giá băng nhưng
thực ra cực kỳ kiều diễm. Dường như trong tâm nàng có nỗi đau khổ nào đó
nên mới lạnh lùng như vậy. Chàng mỉm cười hỏi:
- Chẳng hay phương danh của phu nhân là gì? ít nhất tại hạ cũng phải biết
mình chết dưới tay ai?
Lục phu nhân là người mặt lạnh lòng nóng, không cưỡng được mị lực của
nàng, Sắc diện thoáng hồng, dịu giọng đáp:
- Để các hạ yên tâm xuống Suối vàng, ta cũng chẳng dấu làm gì. Bổn phu
nhân tên gọi Tần Thu Trinh.
Chàng gật đầu tỏ vẻ hài lòng, ôm kiếm chào:
- Tại hạ đấu với nữ nhân, không bao giờ ra tay trước.
Bao năm tù túng trong Xuân Cung, chưa ai dám mở miệng khe nàng là
người đẹp. Lục phu nhân thẹn thùng nhưng giả đò giận dữ, vung kiếm chiếmliền, Pho Xuân Phong Lạc Hoa Kiếm pháp do nàng Sử dụng oai lực hơn hẳn
gã Thiếu cung chủ, kiếm khí lạnh lẽo rách nát không gian.
Thuyên Kỳ ung dung dùng pho Thiên Ma kiếm pháp chống trả, đôi lúc
xem vào những chiêu của phái Côn Luân hoặc các môn hộ khác trong võ lâm.
Chàng đã luyện qua kiếm đạo thượng thừa trong Quy Nguyên Bảo Lục nên
kiếm chiêu tuỳ tâm nhi phát, không hề gò bó. Đôi mắt tinh tường luôn nhìn ra
những chỗ Sơ hở của đối phương mà điểm vào.

Tần Thu Trinh nhìn nụ cười luôn thoáng trên môi đối phương, vừa xao
xuyến vừa tức giận, cắn răng vận toàn lực xuất tuyệt chiêu.
Hai thanh kiếm chạm nhau vang rền rồi cùng gẫy đoạn. song phương buông kiếm vung chưởng tái đấu. Thuyên Kỳ Sử dụng pho Thiên Ma vân
Chưởng và Quy Nguyên Chỉ Pháp để đối phó với Xuân Phong Lạc Hoa
chưởng pháp của Lục phu nhân.
Chưởng kình va chạm, bật ra quật xuống đất làm cát bụi bay mù mịt, khiến khách quan chiêm chỉ thấy lờ mờ. Tần Thu Trinh vẫn tự hào về bản
lãnh của mình, nay gặp kình địch quyết đánh tới cùng, dù đã hơn hạn định
trăm chiêutừ lâu. Nàng vận đủ mười hai công lực, xuất chiêu Xuân Phong
Đoạn Liễu, chưởng hình như Sấm dậy cuốn theo cát bụi phủ lấy đối phương.
Thuyên Kỳ cười mát ra chiêu vân Thám vu sơn, chưởng ảnh giăng mắc
như mây mù. Quần hào hai phe không cách nào quan Sát được, lòng thấp
thỏm lo ngại. Thu Trinh dù có cảm tình với đối thủ, nhưng tính cao ngạo đã
khiến nàng không thể nương tay. Chiêu Xuân Phong Đoạn Liễu là một trong
ba chiêu cuối cùng của pho chưởng, uy lực và biến ảo khôn lường.
Hai người cùng vượt qua chưởng phong xáp lại gần nhau. Chỉ một Sơ hở
là mất mạng. Thu Trinh đã đánh đến thức cuối, tả thủ phạt ngang yết hầu,
hữu chưởng vỗ vào ngực trái Thuyên Kỳ. Nhưng chỉ trong chớp mắt nàng
thấy thân ảnh đối phương chập chờn như bóng linh rồi ập đến, Song chưởng
đập thẳng vào ngực mình. Lục phu nhân kinh hãi nhắm mắt chờ chết.
Ngờ đâu, đôi bàn tay Thuyên Kỳ đặt vào êm ái như không hề có chút kinh
lực, dường như chàng chẳng nỡ hạ thủ. Nàng thẹn thùng, ngơ ngẩn

nghe lòng
ấm lên.
Thuyên Kỳ thở dài, rút tay lại , nhảy khỏi vòng chiến, nghiêm giọng nói:
- Tại hạ may mắn qua khỏi trăm chiêu, xin tam vị phu nhân giữ lời hồi cung ngay.
Tần Thu Trinh cố khôi phục vẻ lạnh lùng, hậm hực nói:
- Các hạ võ công quán thế, nếu có đởm lược cứ đến Xuân Cung, dưới chân
Đại Ba sơn cùng ta một mất một còn.Nhìn ánh mắt lưu luyến của nàng, Thuyên Kỳ nhận ra đó chính là lời hò
hẹn.
Chàng không hiểu Sao lòng mình lại có cảm tình với nữ nhân kỳ lạ này,
cười đáp:
- Tại hạ mang danh hiệu Yểu Mệnh Lang Quân, nếu không chết Sớm thế
nào cũng đến phó ước.
Phe Xuân Cung đi khỏi, chàng bước lại thì thầm với vi bang chủ rồi vận
tuyệt đỉnh khinh công tung mình biến mất.
Thuyên Kỳ đuổi theo lực lượng Xuân Cung vì chàng linh cảm Số phận
mình gắn liền với Tần Thu Trinh. Người đàn bà này đã làm tim chàng rung
động thật Sự, khác hẳn cảm giác mà Bách Lan và vân Phụng đã đem lại.
Hơn nữa, trong cục diện võ lâm hiện tại, Xuân Cung là thế lực đáng Sợ
hơn cả. Nếu được nàng giúp đỡ, thuyết phục Xuân Phong Đế Quân phế bỏ
mộng tranh bá thì giang hồ Sẽ tránh khỏi một cuộc phong ba dữ dội. Chí ít,
cũng tác động cho Xuân Cung tương Sát với Thông Thiên Giáo. vì vậy,
Thuyên Kỳ quyết định thay đổi lộ trình, không xuống Giang Lăng tìm lão
giáo chủ nữa mà đến Xuân Cung.
May Sao, đoàn nhân mã của tam vị phu nhân đến Diên An thì dừng lại

nghỉ ngơi. Họ kéo vào một đại tửu quán trong thành. Thuyên Kỳ lúc này đã
vứt bỏ nón và áo bằng da trâu nước, khôi phục dung mạo thật, dừng ngực
bước vào theo.
Chàng ngồi xuống bàn gần đó, gọi rượu thịt rồi lắng nghe cuộc đối thoại.
Tần Thu Trinh ngồi quay mặt về hướng chàng nhưng không nhận ra.
Tam phu nhân thở dài bảo:
- Lần đầu xuất quân đã thảm bại, Thiếu cung chủ lại thọ thương, biết trả
lời Đế Quânthế nào đây?
Cửu phu nhân thỏ thẻ:
- Chỉ cần lục thư nói vào tiếng tất Đế Quân Sẽ bỏ tội trạng chị em mình có
gì mà tam thư phải lo?
Tam phu nhân cười bảo:
- Có lẽ phải nhờ đến lục muội thôi! Mà kể ra cũng lạ thật, lục muội vẻ mặt
lạnh lùng băng giá, cả ngày không nói một lời, chẳng hiểu Sao lại được Đế
Quân Say đắm, Sủng ái, nói gì cũng nghe theo?
Cửu phu nhân khúc khích nói:
- Thì cũng như tên Yểu Mệnh Lang Quân, dung mạo xấu xí nhưng ánh
mắt, nụ cười lại đầy ma lực.Tam nương xác nhận:
- Đúng vậy, chính ta cũng không hiểu tạo Sao?
Lục phu nhân Tần Thu Trinh nghiêm nghị bảo:
- võ công hắn quả là đáng Sợ, tiểu muội đã cố hết Sức mà không thắng
nổi, nếu gã dám đến Xuân Cung, chúng ta phải tìm cách thu phục hoặc giết
đi.
Cửu phu nhân rủ hai người vào nhà Sau, nhưng chỉ có tam nương đi theo.
Thu Trinh ngồi lại nhấm nháp chén trà, bỗng nghe bên tai có giọng nối quen
thuộc:
- Thu Trinh, ta là Yểu Mệnh Lang Quân đây, nàng cứ ngồi yên đừng tỏ

thái độ gì. Người mặc lam bào trước mặt nàng chính là ta đó.
Thu Trinhcố nén xúc động, liếc xem. Thấy chàng công tử áo lam đang
nhìn mình cười thân thiết. Nàng nhận ra cố nhân, mặt thoáng hồng, mắt
phượng long lanh.
Thuyên Kỳ nói tiếp:
- Nàng cố nén lại nơi đây, ta muốn cùng nàng tương kiến.
Thu Trinh khẽ gật đầu, lấy lại vẻ mặt giá băng, vì hai người kia đã ra đến.
Nàng bảo họ:
- Tiểu muộn đã lâu không về thăm Song thân. Xin mọi người đi trước,
Sáng mai tiểu muội Sẽ đuổi theo Sau.
Tam phu nhân đang muốn nhờ nàng gỡ tội với Đế Quân nên vui vẻ đáp:
- Đạo làm con không thể quên, lục muội cứ thóng thả về thăm huyện đường. Bọn ta Sẽ đi chậm lại để chờ.
Tần Thu Trinh cáo từ, lên ngựa đi về hướng đông. Lát Sau Thuyên Kỳ,
cũng trả tiền rượu, chậm rãi đuổi theo được hơn dặm, thấy nàng đang đứng
chờ, chàng thúc ngựa chạy đến hỏi:
- vùng này có nơi nào phong cảnh xinh đẹp, kỳ thú để chúng ta tâm Sự
không?
Nàng ngượng ngùng gật đầu, vào một cánh rừng thưa. Cuối rừng có một
giòng Suối nhỏ chảy giữa những tảng đá đủ mọi hình dáng.
Hai người xuống ngựa, tung mình lên tảng đá lớn nhất, ngồi đối diện nhau,
Thu Trinh dù Sao cũng là gái có chồng, ngượng ngùng cúi mặt vân vê tà áo.
Thuyên Kỳ đưa tay nâng cằm nàng lên âu yếm nói:- Tần nương! Ta là kẻ Yểu Mệnh, chẳng còn Sống được bao lâu nữa.
Nhưng không hiểu Sao vừa gặp hàng đã đem lòng Say đắm, không nỡ đem
mối tuyệt tình xuống tuyệt đài nên mạo muội thố lộ cùng nàng. Thẩm Thuyên
Kỳ ta không dám mong nàng đáp lại, chỉ có cùng nhau đàm đạo vài

câu rồi
mãi mãi chia lìa.
Tần Thu Trinh thảng thốt:
- vậy chàng là Tuyết Hồ công tử? Nhưng lời lẽ Sao lại quá buồn. Hay là
chàng mắc phảituyệt chứng gì?
Chàng gật đầu kể lại lai lịch và những tao ngộ của mình. Tần Thu Trinhlo
lắng và mất hẳn vẻ giá băng, hàngchâu lã chã thương cho Số kiếp Thuyên Kỳ.
vừa dứt lờim, Thu Trinh Sà vào lòng chàng khóc nức nở. Thuyên Kỳ động
lòng đưa tay vuốt ve bờ vai nữ nhân. Lát Sau, nàng ngừng khóc, rúc đầu vào
ngực chàng thủ thỉ:
- Ba ngày trước, lúc chàng thí mạng cho thiếp là lòng này đã thuộc về
chàng. Dù Số mệnh không cho chúng ta được ở với nhau đến bạc đầu. Nhưng
thếp xin dâng hiến tấm thân hèn mọn này để mối tình tuyệt vọng của chúng
ta được thắm nồng.
Nói xong, nàng trường lên hôn vào đôi môi tình lang. Thuyên Kỳ vô cùng
xúc động, nhận lấy và đáp lại. Từng mảnh vải rời khỏi thân thể, phủ trên nền
làm thành chiếc giường tân hôn. Chàng không khỏi ngạc nhiên khi thấy thân
hình nàng thon thả, Son chắc, đôi nhũ phong màu hồng nhỏ nhắn như trinh
nữ. Cử chỉ của nàng cũng hoàn toàn không giống với người đã quen ái ân.
Khi chàng khai mở động đào mới biết nàng còn trinh trắng. Nhìn đôi dòng lệ
ứa trên đôi mắt đẹp, Thuyên Kỳ cảm kích nhẹ nhàng đưa nàng vào bể hoan
lạc, tránh không gây đau đớn.
Ba khắc Sau, cả hai nằm cạnh nhau thì thầm. Tảng đá này cao đến hơ
trượng, người đứng dưới không thể nào thấy được nên đôi tình nhân

chẳng
vội mặc lại y phục, tiếp tục vuốt ve nhau.
Thuyên Kỳ hỏi:
- Nàng là Lục phu nhân của Đế Quân Sao vẫn còn trong trắng?
Thu Trinh thẹn thùng đáp:
- Đế quân là kẻ háo Sắc hiếm có trên đời. Lão đã hơn thất tuần nhưng vẫn
muốn chiếm hữu tất cả giai nhân trong thiên hạ. Nhà thiếp ở ngoại thành
Diên An, gia phụ giỏi nghề kinh doanh, nên gia tài cự vạn, danh tiếng lẫy
lừng. Năm năm trước lâm trọng bệnh, không thuốc nào chữa khỏi, nên viết
bảng cần đại phu. Đế Quân đích thân đến nơi thương lượng, đồng ý ra tay
chữa trị nhưng đổi lại thiếp phải về làm Lục phu nhân Xuân Cung.
Gia phụthương con, thà chết chứ không nhận lời. Lão bèn nói thật là đang luyện thần
công, không thể gần gũi nữnhân. vì tật háo Sắc nên muốn có thiếp, dù là trên
danh nghĩa. sau ba năm, thiếp có quyền trở lại nhà. Hạn kỳ đã qua nhưng
thiếp xấu hổ, không muốn hồi gia. Nay gặp chàng chẳng còn lưu luyến Xuân
Cung nữa.
Thuyên Kỳ bối rối bảo:
- Ta tiếc rằng chẳng còn bao nhiêu thời gian để đem lại hạnh phúc cho
nàng.
Thu Trinh nghẹn ngào:
- Cuộc đời cũng chỉ là giấc mộng lớn, chúng ta được gần gũi nhau vài
tháng cũng đã đủ cho một kiếp nhân Sinh. Nếu chàng không tìm được linh
địa, thiếp nguyện theo chàng xuống Suối vàng bầu bạn. Kiếp Sau lại cùng
chắp cánh uyên ương.
Nghe lời nói chí tình ấy, Thuyên Kỳ không cầm được xúc cảm, hôn lên đôi
môi chín mọng. Dòng lệ hai người tuôn trào làm nụ hôn mặn đắng.

Chàng mê muội úp mặt vào đồi ngực tròn đầy, Thu Trinh nhắm mắt đắm
mình trong cảm giác râm ran. Thuyên Kỳ biết nàng đã Sân Sàng nên gầy lại
cuộc ái ân. Thu Trinh khao khát xiết chặt tấm thân cường tráng, liên tiếp đi
đến những đỉnh cao. Nắng chiều đã tắt, đôi tình nhân xuống Suối tắm rửa.
Thấy Thuyên Kỳ nhìn mình với vẻ Say mê, Thu Trinh e thẹn, quay đi khẽ
trách:
- Chàng đã lân trận hai lần rồi còn chưa đủ hay Sao? Đôi mắt chàng khiến
lòng thiếp xốn xang.
Thuyên Kỳ âu yếm đáp:
- Ta chỉ muốn nàng mau cho ta một tiểu hài nhi thôi. Tiếc là Sáng mai đã
phải chia tay .
Tần Thu Trinh lắc đầu:
- Thiếp Sẽ về báo lại với Đế Quân rồi dứt khoát với Xuân Cung. Chúng ta
Sẽ cùng nhau xuống Giang Lăng tiêu diệt lão ác ma Tống Linh Triệt.
Thuyên Kỳ cười mát:
- Nếu đơn đấu, ta liều mạng dùng Ngự Kiếm thuật, may ra giết được lão.
Nhưng cao thủ Thông Thiên Giáo nhiều như lá rừng, chắc gì lão chịu giao đấu
với ta?
Thu Trinh ngỡ ngàng hỏi lại:
- vậy tướng công định thế nào?Chàng nghe cách xưng hô, cảm động bước đến ôm lấy nàng thì thầm.
- Nương tử! Mối ân tình Sâu thẳm của nàng, Thuyên Kỳ dẫu chết cũng
không quên. Chúng ta là đồng mệnh uyên ương, chẳng muốn lìa nhau. vậy
Sáng mai nàng cứ trở lại Xuân Cung, Sau đó chúng ta Sẽ huy động cao thủ
của Ma Giáo và Long Hổ Bang chiến đấu với ác ma. Thân phụ ta có tám phần
hy vọng được hồi Sinh, mối phụ thù không báo cũng được. Nhưng ta

phải vì
võ lâm mà trừ kẻ đại ác. Mong nàng lượng giải cho ta không dành thời gian
ngắn ngủi còn lại để cùng nàng xây tổ ấm.
Thu Trinh thẹn thùng nói:
- Thiếp cũng là người học võ chứ đâu phải gái khuê môn. Được cùng chàng Sát cánh hành hiệp là mãn nguyện rồi.
Thay y phục xong, Thuyên Kỳ đưa nàng về Tấn gia trang thăm Song thân.
Chàng không vào mà đi tìm nơi ăn uống. Nửa đêm, chàng vượt rào, êm thấm
vào khuê phòng Thu Trinh.
sáng ra nàng cáo biệt phu mẫu lên đường. Tần phu nhận thấy ái nữ mặt
ửng hồng, mắt long lanh ánh xuân tình, bà liền hỏi:
- Mẫu thân đã từng kinh qua tình trường nên có thể đoán chắc rằng Trinh
nhi đang yêu. sao con không giới thiệu rể quý cho Song thân được đẹp dạ. Kỳ
hạn với Đế Quân đã hết, con còn ngại gì nữa?
Tần Công vuốt râu cười ha hả:
- Phu nhân nói đúng, ngày xưa khi bà và ta mới cưới nhau, thì Sắc diện bà
cũng như Trinh nhi bây giờ vậy.
Thu Trinh thẹn thùng bước ra vườn gọi Thuyên Kỳ. Chàng đứng bên kia
tường chờ đợi, nghe tiếng nàng liền tung mình nhảy vào. Thu Trinh ngượng
ngập bảo:
- Tướng công! song thân đã phát giác ra tâm tình của thiếp. Xin chàng
vào bái kiến để phụ mẫu được vui lòng. Năm năm nay, họ rất u Sầu vì chuyện
tình duyên của thiếp.
Thuyên Kỳ mỉm cười, theo nàng vào khách Sảnh. Chàng vén áo Sụp xuống:
- Tiểu bối là Thẩm Thuyên Kỳ xin xấu kiến bá phụ và bá mẫu.
Tần Công hớn hở đỡ chàng lên, mời ngồi ghế rồi chăn chú quan Sát. Lão
đã gần bẩy mươi, lăn lộni thương trường đã nhiều nên nhãn quang

Sắc bén.
Thấy Thuyên Kỳ không xinh đẹp anh tuấn nhưng phí phách hiên ngang, ngũ
quang đoan chính, hiền hoà, chỉ mới nhìn đã khiến người đối diện Sanh lòng
thương mến.Lão cao hững cười khà khà bảo:
- Ngươi đã yêu thương Trinh nhi mà còn tiếc không dám xưng hô một câu
nhạc phụ, nhạc mẫu nữa Sao?
Thuyên Kỳ lại phải vén áo quỳ xuống hô lại:
- Tạ ơn nhạc phụ, nhạc mẫu đã thành toàn cho tiểu tế.
Tần phu nhân xua tay bảo chàng đứng lên rồi trách chồng:
- Phu nhân quả là đa Sự, bắt Kỳ nhi phải lạy đến hai lần.
Họ Tần được rể quý, nhất quyết không cho đi ngay, Sai gia nhân dọn vài
món nhắm để thù tạc, Thuyên Kỳ tự nghĩ mình Sắp chết, chẳng có dịp trọn
đạo rể con nên vui vẻ hầu tiếp hai vị nhân gia. Khi nắm rõ lai lịch hiền tế thì
Tần Công cũng Say mèn. Chàng đưa lão vào phòng rồi cáo biệc nhạc mẫu,
cùng Thu Trinh đi về hướng Tần Linh.
Đêm qua Thuyên Kỳ đã bắt Thu Trinh phải kể rõ địa hình và cách xuất
nhập Xuân Cung. Chàng tỏ ý lo ngại:
- Lòng người Sâu hiểm khôn lường, biết đâu Đế Quân trở mặt không trả tự
do cho nàng? Hơn nữa, chỉ còn hơn tháng là lão luyện xong thần công, không
cần giới Sắc nữa. Nếu lão quyết giữ nàng lại để chiếm đoạt thì Sao? Ta Sẽ
chờ nàng đúng một ngày, nếu không thấy ra, ta Sẽ tìm nhập vào để giải thoát.
Thu Trinh hiểu lòng chàng nên vẽ hoạ đồ rất cặn kẽ.
Trưa hôm Sau đã đến chân ngọn Đại Ba sơn thuộc rặng Tần Linh. Thuyên
Kỳ chỉ một khách đến bên đường rồi bảo:
- Nếu quá ngọ ngày mai, nương tử không đến, đêm xuống ta Sẽ vào cung.
Thu Trinh cảm động gật đầu, thúc ngựa phi nhanh. Thuyên Kỳ vào

khách
điếm mượn phòng nghỉ ngơi và chờ đợi.
Quả nhiên, đến tận chiều hôm Sau Thu Trinh vẫn chưa trở ra. Cuối canh
hai, Thuyên Kỳ mặc hắc y, nai nịt gọn gàng chui qua cửa Sổ, tiến về phía
Xuân Cung.
Chàng đã dự trù trước tình huống này nên không hề bị bất ngờ. Tần Thu
Trinh là nữ nhân hiến có trên đời, dù chẳng ai có thể dùng lời mà tả được vẻ
đẹp của nàng, nhưng chỉ gặp một lần là Suốt kiếp chẳng còn thấy ai đáng là
mỹ nữ. Đế Quân là kẻ Sành Sỏi và háo Sắc, lẽ nào lại chịu để mất người ngọc.
Thuyên Kỳ trở lại bản năng của một con thú Săn mồi lão luyện, từng bước
thâm nhập vào cấm địa của võ lâm. Xuân Cung Sau lần bị đá chở chôn vùi
hàng trăm môn nhân, kiến trúc Sụp đổ gần hết, đã được Đế Quân xây dựng
lại ở trí khác. Toàn bộ công trình hầu như nằm trong lòng núi, đường xuất
nhập chỉ có một lối được canh gác cẩn mật.Trên đầu cửa động ra vào có hai chữ Xuân Cung tạc Sâu vào vách núi.
Bốn đại hán lưng đeo kiếm đứng khoanh tay dựa vách, hai bên là hai ngọn
đuốc thông lớn.
Thuyên Kỳ vòng ra xa cửa động, tung mình lên Sườn núi, nhẹ nhàng lần
đến đại môn. Đoạn vách núi trên cửa đã bị đục thẳng, chàng phải dùng Bích
Hổ Công dán Sát thân mình vào hai chữ Xuân Cung.
Chàng vận thần công đưa tiếng nói đi ngược vào trong động, nhái giọng
Thiếu cung chủ Tả Thiên Lâm:
- Bọn ngươi bốn người mau vào giúp ta một tay. ái chà! vết thương làm ta
không đi được nữa.
Tả Thiên Lâm nổi tiếng tàn nhẫn, bọn đệ tử chỉ làm gã hơi phật ý là

bị
đánh đập. Do đó, bốn tên gác cửa không dám chậm trễ, phi thẳng vào trong.
Thuyên Kỳ chỉ chờ có thế, trườn nhanh xuống bám chặt vào nóc động,
lướt đi như thằn lằn. Nếu không có được Sức chịu đựng khác thường, khó mà
duy trì cơ thể ở tư thế ấy lâu được. Nhưng chàng đã từng phải lần mò trên
những vách núi trơn ở Thiên sơn để phục kích sơn Dương, nên côngphu Bích
Hổ Du Tường rất thâm hậu.
Bọn vệ Sĩ chạy vào Sâu vào hơn năm trượng mà không thấy Thiếu Cung
chủ đâu, vội phóng ra ngay. Trên đường chú ý quan Sát xem có gì lạ. Nhưng
Thuyên Kỳ đã dán mình vào một đoạn trần hang khuất ánh Sáng nên chúng
không phát hiện được. Bốn tên ra đến cửa ngơ ngẩn hỏi nhau:
- Lạ thật! Cả bọn chúng ta đều nghe rõ giọng Thiếu cung chủ từ trong gọi
vọng ra mà?
Một tên lẩm bẩm:
- Chắc tại chúng ta quá Sợ hãi nên mới tưởng tượng ra đấy mà.
Thuyên Kỳ không thèm nghe tiếp, buông mình xuống đất, phóng nhanh
vào trong. Hết đoạn đường năm trượng, tiếp một chỗ ngoặt. Chàng không hề
do dự, vận khinh công lướt đi, thỉnh thoảng điểm chân xuống những ô đá màu
nhạt. Hai bên vách có cắm đuốc nên cũng dễ phân biệt.
Cuối đường là một cánh cửa đá dầy. Đã được Thu Trinh chỉ dẫn, chàng lần
lượt đạp vào ba ô đá dưới chân. Chàng phóng qua vượt hai lần cửa nữa đã
vào đến hang động thiên nhiên rộng rãi, trần hang cao ba trượng, lô nhô
thạch nhũ được chống đỡ bằng không cột đá chạm trổ hoa văn, các phòng óc
được xây dựng liên hoàn trên nền hang.

Đêm đã khuya, mọi người đều an giấc, chỉ có toàn võ Sĩ tuần tra lơ đễnh
bước đi. Thuyên Kỳ đã khổ luyện đến mức có thể đến Sát con báo đang ngủmà không làm nó tỉnh giấc. vì vậy, bọn môn nhân Xuân Cung không thể nào
phát giác được.
Như bóng du hồn, chàng tiến đến thư phòn của Đế Quân. May thay cửa
không khoá và những viên dạ minh châu to bằng hạt nhãn gắn trên vách đã
giúp chàng rất nhiều.
Thuyên Kỳ đã được nghe Thu Trinh kể về vật kỳ bảo của Đế Quân. Mười
năm trước, trong lúc phá núi xây dựng lại Xuân Cung. Bọn môn thần tìm
được một thanh tiểu kiếm đen Sì xấu xí, nhưng Sắc bén vô Song? Xuân Phong
Đế Quân là người hoa mỹ, yêu những vật đẹp đẽ nên dù biết là bảo vật cũng
không bao giờ dùng làm vũ khí tùy thân. Lão cất vào tủ bí mật trên vách thư
phòng. Chàng hiểu rõ Sự quan trọng của những việc tưởng chừng như vụn
vặt, nên hỏi luôn cách mở tủ ngầm.
Nhờ vậy, Thuyên Kỳ dễ dàng tìm được thần vật. Trong tủ ngầm còn có
một quyển Sách mỏng. Chàng nhét luôn vào áo, rồi mau chóng thoát ra lần
đến thạch lao, nơi mà chàng nghĩ rằng Sẽ tìm thấy Thu Trinh.
Khoảng cach tư, chàng lọt vào khu hậu viện, bên tả là nhà bếp, nhà tắm,bênhữu là nơi giam giữ tù nhân, cách nhau một vách đá. Thuyên Kỳ cẩn
thận điểm thụy huyệttên võ Sĩ gác ngục. Trên người gã không có chìa khoá vì
đại tổng quản Xuân Cung không hề tin tưởng ai cả. Chàng lướt nhanh qua
những gian phòng giam. Nhờ ánh đuốc bập bùng trên tường, nhận mặt người
yêu.
Đến phòng cuối cùng, thấy Thu Trinh đang nằm rũ rượi trên ổ rơm,

mắt
nhắm nghiền, chàng vận công truyền âm khẽ gọi:
- Tần nương! Tần nương!
Nàng ngơ ngác ngồi dậy, thấy tình quân đang đứng ngoài Song Sắt, nàng
mừng rỡ định rú lên nhưng đã kịp nhớ ra hiểm cảnh nên dừng đúng lúc.
Thuyên Kỳ rút tiểu kiếm, dưới ánh đuốc lờ mờ, thần binh toả ánh đèn có
lẫn Sắc kim. Chàng vận đủ mươi hai thành công lực, ấn mạnh lưỡi kiếm vào
xích Sắt. Khoen thép to bằng ngón tay đứt lìa một cách êm á.Chàng bước vào
ôm lấy nữ nhân, hôn nhẹ lên má hỏi nhỏ:- Lão họ Tả có phế võ công hay
khống chế huyệt đạo của nàng không?Thu Trinh gật đầu thủ thỉ:- Lão đã
dùng thủ pháp độc môn, điểm vào bảy huyệt đạo, khiến thiếp không vận khí
được, yếu ớt như thường nhânChàng cõng nàng trên lưng, mau chóng ly khai
thạc lao. Lúc đi ngang nhà bếp, thấy than trong lò còn đỏ, chàng đảo mắt
nhìn quanh. Nhận ra thùng đựng dầu thắp đèn bằng gỗ đang để ở một góc xa,
Thuyên Kỳ dùng xẻng xúc một đống tham đổ lên mặt thùng. Chàng ước
lượng một khắc Sau, lớp vỏ gỗ của thùng Sẽ bắt lửa và bùng cháy. Dù Xuân
Cung xây dựng toàn bằng đá núi, không thể bị thiêu huỷ. Nhưng vụ hoạ hoạnnày cũng làm Đế Quân môn đệ phải kinh hoàng, Sặc Sụa vì khói.Thuyên Kỳ
bước nhanh đến cửa hang, chàng đặt Thu Trinh xuống rồi xông ra, xuất kỳ
bất ý búng bốn đạo chỉ phong cường mãnh vào tử huyệt bọn gác cửa. Chúng
gục chết không kịp thốt lời than vãn.Chàng quay vào, bồng ái thê trên tay, phi
nhanh mau như đằng vân giá vũ. Được chừng nửa dặm, chàng dừng lại, nhìn

về phía Xuân Cung chờ kết quả. vừa lúc ấy tiếp chiêng báo cháy vang dội cả
một vùng Đại Ba sơn. Khói từ trong cửa hang toả ra mù mịt.Xuân Phong Đế
Quân ôm ái tử Tả Thiên Lâm, dắt díu đám phu nhân và nữ đệ tử chạy ra đứng
ước cửa hàng. Lão giao con cho Tam phu nhân rồi phóng trở lại điều động
thuộc hạ dập lửa.
Thuyên Kỳ chỉ cho Thu Trinh thấy rồi cười bảo:
- Ta đã trả thù cho nàng rồi đó!
Thu Trinh tỏ vẻ lo ngại:
- Xuân Cung còn có mấy trăm thủ hạ ở ngoài, chúng ta phải rút mau mới
được.
Thuyên Kỳ hiểu ý, bỗng nàng lướt như bay về khách điếm. Chàng vào
phòng bằng lối cửa Sổ, khêu Sáng đèn lên rồi cởi y phục Thu Trinh để xem xé,
tìm phương giải huyệt. Nàng thẹn thùng bảo:
- Thiếp bị lão hạ ngục từ trưa hôm qua đến giờ, thân thể rất hôi hám, xin
tướng công đưa thiếp vào tắm gội trước đã, việc giải huyệt tính Sau.
Chàng tủm tỉm cười, bế thân hình ngọc ngà trên đôi cánh tay mạnh mẽ,
đưa vào phòng tắm. Không có nước nóng đành phải dùng nước lạnh vậy.
Cũng may, lúc tối tiểu nhị đã đổ đầy chậu tắm.
Thuyên Kỳ đặt nàng vào nước rồi kỳ cọ cho nàng, như đang tắm cho một
tiểu hài tử. Thu Trinh thẹn thùng nhắm mắt để lắng nghe thân xác rạo rực
dưới đôi bàn tay chàng. Thuyên Kỳ rút trâm vàng, tháo búi tóc của nàng ra
rồi lấy bình đựng tinh dầu vỏ cam quýt đổ lên mái tóc.
Tắm gội, laukhô xong, chàng tắm cho mình rồi bồng nàng trở lại giường,
bắt đầu giải huyệt. Thu Trinh kể tên những huyệt đã bị Đế Quân khống chế.
Thuyên Kỳ lấy chăn mỏng phủ lên thân thể nàng, trầm ngâm Suy

nghĩ.
Nếu nói về phương diện huyệt đạo và kinh mạch thì trong thiên hạ không
ai hơn được Độc Y: Bản chất lão tàn ác nhưng lại là một tay thần y Số một võ
lâm. Y học Trung Quốc đặt nền tảng trên Sự lưu chuyển khí huyết trong kim
mạch và qua các huyệt đạo. vì vậy, trong quyển y độc kinh, ngoài những Sở
học do Độc Thánh truyền lại, Độc Y còn bổ Sung những hiểu biết quý giá của
lão.Thuyên Kỳ bẩm Sinh thông minh tuyệt đỉnh nên đã thuộc làu y kinh, lãnh
hội được rất nhiều điều về y đạo. Nhất là phương thức điểm và giải huyệt.
sau khi Suy nghĩ, cân nhác, chàng quay lại bảo Thu Trinh:
- Nương tử hãy chú ý, khi ngón tay ta đặt vào huyệt nào tạo cho nàng cảm
giác ngứa ngáy thì gật đầu báo hiệu.
Thuyên Kỳ mở chăn, chậm rãi dùng ngón tay trỏ lướt trên ba mươi Sáu đại
huyệt ở thân trước. Mỗi lần Thu Trinh ra dấu, chàng nhả kình lực điểm huyệt
đó. sau chín lần như vậy, chân khí Thu Trinh thoát khỏi Sự kiềm chế, tiếp tục
lưu chuyển trong kinh mạch. Nàng mừng rỡ ngồi lên vận khí hành công, chỉ
một khắc Sau đã khôi phục hoàn toàn công lực.
Nàng mở mắt thấy tình quân đang nhìn mình Say đắm, thẹn thùng nằm
nghiêng mình xuống nệm,khéo tréo đùi, kéo Suối tóc che ngực trái.
Mái tóc huyền óng ả, đen tuyền càng làm tôn nước da trắng hồng, gợi
cảm. Thuyên Kỳ lặng lẽ cởi y phục rồi lên nằm cạnh nàng.
Tần Thu Trinh gối đầu lên vai tả của chàng, năm ngón thon dài xoa nhẹ
lồng ngực tình quân. Nàng thỏ thẻ kể:
- Tướng công luận người chẳng Sai. Khi thiếp mở lời đòi thoát ly Xuân
Cung thì Đế Quân trở mặt, bảo rằng lão đã chiều chuộng thiếp Suốt

năm năm
qua đề chờ ngày luyện xong thần công, đâu dễ dàng chịu thua thiệt. Khi điểm
huyệt thiếp, lão có bảo rằng trên đời không ai giải nổi, ngờ đâu tướng công
lại là tay thánh thủ, giải một cách dễ dàng.
Nàng trườn lên tìm lấy môi chàng, tưởng thưởng cho chàng một nụ hôn
dài vô tận. sau cuộc ái ân, Thu Trinh mệt mỏi thiếp đi. Thuyên Kỳ ra Sau rửa
ráy rồi mặc lại y phục. Chàng thấy quyển Sách mỏng nằm lăn lóc cạnh tiểu
kiếm trên Sân, cúi xuống nhặt lên, tò mò đem đến cạnh đèn xem thử.
Trang đầu có ghi Ảm Dương thần công bằng lối chữ Triệu, dưới là dòng
chữ thảo nhỏ nhắn Ảm Dương Tú sĩ. Trang kế là đồ hình vẽ hai mạch Nhân
Đốc và vị trí các huyệt đạo. Những trang Sau là khẩu quyết luyện công.
Chàng Sững Sờ nhận ra môn thần công kỳ lạ này chính là lối thoát cho
chàng. Thái ất Quy Nguyên Cương khí có tính chế dương. Còn Thiên Ma Ảm
Công đương nhiên thuộc âm tính. Trong trang cuối của bí kíp có nói rõ người
muốn học công phu này phải luyện đồng thời hai chân khí tương phản. Khi
hai luồng nội lực tăng trưởng, đi đến tương tranh mới dùng khẩu quyết này
để luyện âm dương thần công.
Thuyên Kỳ mừng rỡ, chú tâm đọc đồ hình và khẩu quyết rồi gọi Thu Trinh
dậy, báo tin vui. Nàng Sung Sướng gục đầu vào vai chàng nấc nhẹ.Tiếng mõ báo canh tư vọng lại. Hai người thu xếp hành lý, Thuyên Kỳ
thanh toán tiền trọ, lấy ngựa. Tần Thu Trinh đã ra trước bằng cửa Sổ.
Nànglên ngựa phi nước đại, còn chàng vận khinh công bám theo Sát nút.
Họ trở lại Tần gia trang, vì nơi đây có một mật thất rộng rãi và kín

đáo
nằm ngay dưới hoa viên. Thuyên Kỳ phải luyện ngay âm dương thần công để
giải toả ám ảnh tử vong và đủ bản lãnh chống lại Thông Thiên Giáo chủ và
Xuân Cung Đế Quân.
Chạy xa Tần Lĩnh được vài chục dăm, Thuyên Kỳ ghé một tiểu trấn, mua
tuấn mã, lương khô và vài bộ y phục cho Thu Trinh. Kiên trình đến tận nửa
đêm đã đến Diên An. Ghé qua khu rừng ở cửa đông, nơi hai người nên duyên,
lột yên cương, đuổi ngựa vào Sâu bên trong xong, họ dùng khinh công vượt
mười dặm đường đến Tần gia trang, ở phía nam thành.
Hai người êm thấm vượt tường rào thẳng ngoạ thất phu thê họ Tần. Tần
Công và Tần mẫu vô cùng kinh ngạc, khi thấy ái nữ và hiền tế. Thu Trinh thì
thầm giải thích mọi chuyện. Hai lão nhân gật gù hiểu ý. Tần Công vỗ vai rể
quý trấn an:
- Hiền tế cứ yên tâm luyện công, dù Đế Quân có đến tận đây cũngchẳng
thể nào pháthiện được mật thất.
Thu Trinh về phòng riêng lấy thêm y phục và vật dụng rồi dắt Thuyên Kỳ
ra vườn. Góc trái có một cây đa cổ thụ rất to. Thu Trinh nắm tay trượng phu
tung mình lên chạc ba. Thuyên Kỳ bật hoả tập cho nàng bới lớp cây dây leo,
mở cửa ngầm, lật miếng vỏ cây nguỵ trang để lộ một thang tre dài. Thu Trinh
xuống trước, Thuyên Kỳ đậy nắp lại rồi xuống theo.
Cây đa này bề ngoài xanh tốt nhưng lại rỗng ruột, đưa xuống một hầm
ngầm kiên cố chống đỡ bằng Thiết Mộc, một loại gỗ quý cứng như thép và
không bao giờ mục nát. Ngoài phòng chính rộng mỗi bề trượng rưỡi, còn có

một phòng nhỏ để tắm gội và nấu ăn. ống thông khói được đưa vào nhà bếp ở
bên trên. Nước dùng chảy thẳng từ hồ chứa Sau trang viện, chỉ mở nút vào là
có.
Đường thông gió là những ống đopòng trồng dọc cạnh hoa viên, dùng để
treo lồng đèn mỗi lần thưởng trăng. Nhờ vậy thạch thất khá thông thoáng.
Tổ phụ họ Tần không muốn làm quan cho người Mông Cổ nên mấy mươi
năm trước, đã xây dựng thạch thất này để ẩn thân.
Trên vách treo mượn ngọn toạ đăng đầy dầu, Thuyên Kỳ chỉ đốt lên bốn
ngọn, ra tay quét dọn Sàn mật thất. Còn Thu Trinh trải nệm, thay khăn trải
trên chiếc giường ở góc trái.
Đến gần Sáng hai người mở vòi nước tắm gội, Thuyên Kỳ cười bảo:-
ở đây chẳng có ai ngoài đôi ta, nàng bất tất phải y phục chỉnh tề. Hãy để
ta có dịp chiêm ngưỡng thân hình ngà ngọc của nàng.
Thu Trinh thẹn thùng nói:
- Đế Quân luyện môn thần công này phải giới Sắc đến mấy năm liền. Chàng không Sợ tẩu hoả nhập ma hay Sao.
Chàng lắc đầu nghiêm nghị giải thích:
- Họ Tả chuyên luyện Ảm Công mấy chục năm, hút Ảm Nguyên của nữ
nhân để bồi bổ công lực. sau này tìm được Ảm Dương thần công mới luyện
thêm một môn nội công chí dương. Chính vì âm thịnh dương Suy, lão không
dám hao tổn nguyên dương nên giới Sắc. Ngược lại thần công Thái ất Quy
Nguyên của ta hùng mạnh hơn Thiên Ma ç Công. vì vậy, trong lúc luyện
công, ta rất cần nàng để quân bình chân khí.
Thu Trinh bán tính, bán nghi, tủm tỉm cười:
- Chỉ mong tướng công không lầm lẫn để thiếp khỏi hối hận Suốt đời.
*
* *

Trong gần tháng trời, Thuyên Kỳ đã luyện được năm thành âm dương
chân khí. Thân hình chàng như bị chia đôi bởi hai màu xanh đỏ. Một bên hừng
hựcnóng. Một bên lạnh giá như băng. Đúng như lời chàng nói, hai người hầu
như hoàn toàn loã thể, để những lúc cần thiết Thuyên Kỳ mau chóng tìm
được nơi phát tiết nguyên dương, điều hoà chân khí.
Nhiều cuộc ái ân kéo dài và liên tục khiến Thu Trinh mệt mỏi, nhưng nàng
vẫn cắn răng giúp trượng phu qua cơn nguy hiểm. Đêm đêm, nàng trở lên
mặt đất thăm Song thân và lấy thêm vật thực. Tần mẫn hết lòng ưu ái, bảo thị
tỳ làm nhiều món ngon vật lạ. Đám gia nhân mừng thầm vì thấy phu thê
trang chủ trở nên khang kiện, ăn uống gấp đôi lúc trước.
Trong thư phòng Tần Công có một đường ống nhỏ thông xuống thạc thất,
nhờ vậy hai bên có thể trò chuyện cùng nhau và với thínhgiác tinh nhậy của
người có công lực thâmhậu như Thuyên Kỳ, thì chàng có thể dễ dàng nghe
được những âm thanh ở bêntrên.
Đến trưa ngày thứ ba mươi Thuyên Kỳ đang luyện công, bỗng nghe từ
ống truyền âm có giọng nói gay gắt của Tần Công, dường như ông đang la
mắng một người nào đó. Chàng xả công, gọi Thu Trinh lại gần cùng nghe.Nàng cũng đang luyện Thiên Ma Kiếm Pháp do Thuyên Kỳ truyền lại, vội
chạy ngay đến. Dưới chiếc áo ngủ bằng Sa mỏng, những đường cong ẩn hiện
càng thêm khêu gợi.
Hai người lắng tai nghe xem khách lạ là ai. Thì ra Tần Công đang xỉ vả
Xuân Phong Đế Phong.
- Ngươi dù tuổi tác, địa vị có hơn lão phu, nhưng đã gọi ta bằng nhạc phụ

tất phải giữ đạo cương thường. Năm năm trước ngươi hứa bảo bọc cho Trinh
nhi, nay ái nữ của ta thất tung, Sao lại đến hỏi già này? Đã quá kỳ hạn giao
ước, nếuTrinh nhi có bỏ Xuân Cung mà hồi gia thì lão phu Sợ gì mà không
nói thực? Không tin ngươi cứ lục Soát và điều tra bọn gia nhân. Nếu không
thấy, ta kỳ hạn trong ba tháng phải tìm cho ra Trinh nhi toàn vẹn, đem giao
trả.
Ngươi cũng biết tổng đốc Thiểm Tây là cháu ruột của ta, liệu Xuân Cung
có chống nổi mười vạn quân triều đình hay không?
Xuân Phong Đế Quân vừa giận, vừa then, bối rối biện minh:
- Xin nhạc phụ bớt giận, cách nay một tháng, Xuân Cung đột nhiên phát
hoả. sau đó, tiểu tế phát hiện bị mất nhiều bảo vật và châu báu. Đồng thời có
hai người mất tích, đó là Lục nương và Cửu nương. Tiểu tế biết Lục nương
tính tính cương liệt, xem của cải như phù vân nên không hề dám nghi ngờ.
việc này chắc chắn do Cửu nương gây ra, tiểu tế muốn gặp Lục nương để hỏi
tung tích Cửu nương, chứ hoàn toàn không có ý khác.
Tần Công cười nhạt:
- Ngươi hỏi lão phu nhưng lão phu biết hỏi ai? Nếu lục Soát đã xong mau
kéo thuộc hạ đi ngay, ba tháng Sau, đem Trinh nhi đến trả cho Tần gia trang.
vừa lúc bọn môn nhân vào báo:
- Bẩm cung chủ, thần khuyển không phát hiện tung tích của nhị vị phu
nhân.
Xuân Phong Đế Quân nhăn nhó cáo từ, hứa về đem Thu Trinh về cho Tần
lão.
Thuyên Kỳ vươn tay ôm nữ nhân vào lòng hỏi:
- Lai lịch Cửu phu nhân thế nào? Trông nàng ta cũng xinh đẹp và

thùy mị
đấy chứ.
Thu Trinh giả vờ ghe hờn, véo mạnh tai chàng bảo:
- Tướng công tự hào nhãn quang Sắc bén mà không nhìn ra chân tướng
nàng ta Sao? Cửu nương chính là Động Đình Tiên Tử Không Lan, khét tiếng
dâm tà, mặt đẹp như ngọc, nhưng lòng dạ độc như rắn rít. Đế Quân phải đemngọc ngà châu báu, mới đưa được nàng về làm thê thiếp. Chắc nàng ta nhân
lúc hỗn loạn, lấy trộm tài Sản của họ Tả rồi cao chạy xa bay.
Thuyên Kỳ gỡ tay nàng ra hài lòng bảo:
- Tốt lắm! Như vậy bao nhiêu tội lỗi nàng ấy gánh hết, chúng ta có thời
gian để thực hiện kế hoạch của mình. Nhưng ta chỉ thắc mắc không hiểu
Khổng Lan chạy đến nương tự với ai để thoát khỏi Sự truy lùng của Xuân
Cung?
Tần Thu Trinh Suy nghĩ một lúc trả lời:
- Có lần quá chén, nàng ta thố lộ rằng Thu Diệp Đế Quân cũng rất Sủng ái
nàng, thường đến thăm và tặng nhiều bảo vật. Trừ Thu Cung ra, không nơi
nào dám chứa chấp tội phạm của Xuân Cung.
Thuyên Kỳ tò mò hỏi tiếp:
- Thu Cung ở đâu, và Thu Diệp Đế Quân là người thế nào?
-Thiếp nghe Xuân Phong Đế quân nói Thu Cungở tận ranh giới Tứ Xuyên
và Thiểm Tây, trên Sườn núi Thái Bạch. Thu Diệp Đế Quân tuổi hơn lục tuần,
pho đạo pháp Thu vũ Lôi Ảm của lão còn bá đạo hơn cả Xuân Phong Hoa
Kiếm pháp. Chính vì vậy Xuân Phong Đế Quân mới phải khổ luyện Ảm
Dương Thần Công để tranh hùng với ba cung kia.
Hai người tiếp tục luyện võ công, đến tận chiều mới nghỉ.
Tối đến, chàng nghiên cứu Y Độc kinh, nàng cao kiến thức về y thuật,
hoặc dạy các môn tuyệt học trong Ma Kinh cho nương tử. Chàng đã

chỉ rõ
những khiếm khuyết trong kiếm pháp Xuân Phong để Thu Trinh hiểu rằng
lão Đế Quân đã không thực lòng truyền tuyệt học cho nàng. Thu Trinh căm
giận lão nên cố học võ công Ma Giáo.
Mười lăm ngày Sau, Thuyên Kỳ bước Sang lớp thứ bảy của thần công. Màu
Sắc trên thân thể chàng đã nhạc đi. Nếu vượt qua lớp thứ tám, hai màu xanh
đỏ Sẽ hoàn toàn biến mất, nhưng khi xuất thủ, chưởng kình Sẽ nóng như lửa
tam muôiị hay lạnh như băng giá, đông cứng cơ thể địch nhân.
Năm ngày trôi qua, chàng luyện đến lớp thứ tám. Đây là giai đoạn Sinh tử,
nếu thất bại Sẽ táng mạng vì cuộc giao tranh giữa hai luồng chân khí. Nhưng
càng luyện càng thấy màu đỏ trên thân trái Sậm hơn lên và màu xanh mờ
nhạt đi.
Chàng kinh hoàng ngưng luyện công, liên tiếp ái ân với Thu Trinh để điều
hoà chân khí. Nhìn nữ nhân rũ rượu trong tay mình, chàng đau đớn nói:
- Nương tử! Nàng vì ta mà chịu cảnh dày vò hơn tháng nay. Ta thà bỏ
không luyện nữa chứ chẳng đành nhìn nàng chịu cực hình.Thu Trinh gượng cười trấn an:
- Tướng công chớ quá lo cho thiếp. Trong chuyện gối chăn, nữ nhân thường bền bỉ hơn. Dù có mệt mỏi nhưng thiếp vẫn nhận được nhiều khoái
cảm.
Thuyên Kỳ nghỉ ngơi hai ngày, nghiền ngẫm y kinh, cố tìm ra lối thoát.
Bỗng chàng chờ đến đoạn kinh văn trong Dịch Cân Kinh mà lão hoà thượng
vô danh đã truyền thụ. Chàng lẩm bẩm đọc lại, So Sánh với khẩu quyết thần
công, nhận ra mối tương hợp diệu kỳ. Chàng vui mừngkhôn xiết, lướt đến

tước bảo kiếm trên tay Thu Trinh xuống đất rồi hôn nàng thắm thiết. Chàng bế nàng lên giường, kể lại phát hiện của mình rồi bảo:
- Hy vọng lần này ta Sẽ thành công.

Tuyết hồ công tử

Đánh máy: BacQuai và các cao thủ Việt Kiếm
Hồi 6
Giang Lăng Bán Dạ Thiên Ma Phủ
Thành Ngoại Anh Hùng Khắp Cố Nhân

Đầu xuân, trên đường quan đạo xuôi nam có hai chàng công tử thong thả
cho ngựa phi nước kiệu. Người mặc hắc bào dong dong cảo, mày kiếm, mắt
Sao, bộ ria mép xanh rì càng làm tôn vẻ hiên ngang. Ngược lại, chàng lam y
công tử lại thấp hơn, làn da trắng mịn màng, như bạch ngọc, môi đỏ hồng,
xinh đẹp như Phan An- Tống Ngọc. Chàng ta dường như mới xuất đao nên vẻ
mặt hân hoan, nụ cười luôn nở trên môn, thích thú chỉ trỏ, tán dương cảnh vật
dọc đường.
Hai chiếc áo ngự làm bằng da Điêu Thử quý giá, chứng tỏ họ là con nhà
quyền quý.
Họ dừng chân trước cửa tổng đàn Thanh Long Bang ở cửa bắc thành Tây
An. Chàng hắc y xuống ngựa, lột râu mép giả, cười hỏi bọn võ Sĩ:
- Các ngươi còn nhận ra ta chăng?
Tám tên bang chúng mừng rỡ vòng tay thưa:
- Chúng đệ bái kiến thiếu bang chủ.
Thì ra vi bang chủ đã công bố với toàn bang rằng Tuyết Hồ công tử là
cháu của ông và cũng là thiếu bang chủ của Long Hổ Bang.
Lam công tử tức Tần Thu Trinh xuống ngựa theo Thuyên Kỳ vào trong. vi
Thừa Khánh và vi vân Phụng nghe báo, hớn hở ra khách Sảnh đón tiếp.

Phu thê Thuyên Kỳ đồng thanh Sụp xuống hô:
- Cửu Công!
Cha con họ vi ngỡ ngàng, không biết chàng công tử xinh đẹp này là ai mà
lại xưng hô như vậy?
Thuyên Kỳ thản nhiên nhìn vân Phụng tủm tỉm cười để mặt Thu Trinh đối
thoại. Thu Trinh vòng tay thưa:
- Kính bẩm bang chủ, tiểu bối là Thu Trinh, từ lâu ngưỡng mộ dung nhan
thiên kiều bá mị của vị tiểu thư nên hôm nay xin đến cầu hôn.vi vân Phụng không ngờ người trong mộng lại định đưa kẻ khác đến cầu hôn mình, nàng đau đớn, gục vào vai vi Thừa Khanh bật khóc.
Tần Thu Trinh bước lại gần, đưa tay vuốt tóc nàng vỗ về:
- vi muộn chưa nghe hết lời đã vội thương tâm, để ta nói rõ đã.
vi lão thấy chàng ta dám công khai đụng chạm đến ái nữ của mình,định
vung chưởng đánh. Nhưng thấy Thuyên Kỳ nháy mắt ra hiêu, ông không dám
ra tay.
vân Phụng cũng vậy, nàng gạt tay Thu Trinh ra, mắt phượng tròn xoe mắng:
- Nam nữ hữu biệt, Sao ngươi dám dở trò Sàm Sỡ?
Nàng quay Sang Thuyên Kỳ vừa khóc vừa nói:
- Kỳ ca! Chẳng lẽ chàng không hiểu rõ lòng muội hay Sao mà lại đưa một
tên công tử bại hoại này đến? Muội xin chết tại đây cho thoả lòng chàng.
Dứt lời, nàng vung chưởng vỗ vào Thiên Linh Cát. Thu Trinh đã đề phòng
nên điểm huyệt nàng, rồi kề tai thì thầm:
- vị muộn, ta cũng là nữ nhân như nàng, đến đây để xin Cửu Công cho chị
em ta được thờ chung một chồng. Nàng không vui Sao?
vân Phụng qua cơn Sửng Sốt, giọt lệ vui mừng ứa ra. Thu Trinh giải huyệt
cho nàng, cả hai dắt nhau vào khuê phòng tâm Sự.
Thuyên Kỳ vòng tay nói với họ vi:
- Cửu Công! Kỳ nhi xin được cầu hôn vi muộn. Mong Cửu Công thành

toàn cho.
vi Thừa Khanh cao hứng, ôm lấy chàng cười ha hả nói:
- Đó chính là ý nguyện của ta. Nhưng nữ lang kia là ai?
Thuyên Kỳ ngượng ngùng đáp:
- Kính bẩm Cửu Công, nàng là Tần Thu Trinh, đã cùng tiểu tôn kết duyên
Tần Tấn. Nhưng khi biết tiểu tôn và vân Phụng có tình ý, nàng cảm động bắt
tiểu tôn phải đến đây xin cưới.
vi lão hài lòng:
- Tần tôn tức quả là kỳ nữ, không ghen hờn, nhỏ mọn. Ta xin mừng cho
Kỳ nhi, nhưng lai lịch nàng thế nào?
Thuyên Kỳ nói với vẻ bí ẩn:
- Chẳng lẽ Cửu Công không nhận ra nàng Sao? Mới hôm rằm tháng mười
đây thôi mà?vi lão gãi đầu Suy nghĩ một lúc rồi thảng thốt kêu lên:
- Lẽ nào Tần Thu Trinh lại chính là lạc phu nhân của Xuân Cung?
Thuyên Kỳ gật đầu, kể lại những tao ngộ trong hơn hai tháng qua. vi Thừa Khanh bây giờ mới biết cháu yêu của mình đã từng lâm tuyệt chứng,
tưởng chừng vô vọng. Nghe đến đoạn chàng luyện thành môn âm Dương
Thần Công, lão vui mừng vỗ bàn nói:
- Tuyệt thật! Pho thần công này ta đã từng nghe tiên Sư nhắc đến, không
ngờ Kỳ nhi lại Sở đắc. Nhưng liệu Xuân Phong Đế Quân có thành công như
Kỳ nhi không?
- Cửu Công yên tâm, lão ta còn thiếu đoạn khẩu quyết của Phật môn nên
không thể nào qua được lớp thứ tám. Nếu cưỡng cầu, ắt Sẽ mang vong, bằng
không bỏ cuộc thì coi như phí công tu luyện mấy năm trời.
Đang trò chuyện, vi vân Phụng và Thu Trinh từ trong bưng rượu và thức
nhắm ra. Hai nàng nhìn nhau thân thiết như chị em ruột thịt.
vi lão đón lấy bầu rượu, cười khà khà bảo:
- Cửu Công rất hài lòng được hai cô cháu dâu xinh đẹp. Hãy cùng ngồi

xuống đây vui chén đầu xuân.
Thu Trinh bắt vân Phụng ngồi xuống cạnh Thuyên Kỳ, còn nàng ngồi với
vi bang chủ.
Chàng dịu dàng hỏi vân Phụng:
- vi muộn còn giận ta không?
vân Phụng thẹn thùng đáp:
- Kỳ ca và Tần thư quả là quái ác, lúc nãy tiểu muội chỉ muốn chết cho
xong.
Thu Trinh cười khúc khích bảo:
- sao vi muội lại xưng hô như vậy, phải gọi chàng bằng tướng công và
xưng bằng thiếpmới đúng chứ.
vi lão gật đầu:
- Đúng vậy! Chúng ta là người võ lâm, chỉ một lời đính ước là đủ. sau này,
Kỳ nhi an định giang hồ Sẽ tổ chức hôn lễ.
*
* *Ba ngày Sau, Thuyên Kỳ một mình rời Tây An xuống Giang Nam. Hai
nàng ở lại phụng dưỡng vi bang chủ và rèn luyện võ công Ma Giáo.
với bản lãnhhiện tại, trong võ lâm chẳng mấy ai xứng là đối thủ của
Thuyên Kỳ, nên hai nữ nhân yên tâm. Hơn nữa, chàng đi chuyến này để do
thám tổng đàn Thông Thiên Giáo. và tìm Tư Không Bách Lan, chứ không
phải để báo thù.
Một chiều nọ, chàng thúc ngựa phi nước đại để tìm một lữ quán qua đêm,
vì đường đến Giang Lăng còn hơn năm trăm dặm, không thể phí Sức tuấn mã
được. Ngang qua ngọn đồi nhỏ ở mé tây quan đạo, chàng nghe tiếng vũ khí
va chạm vang rền, cả tiếng gầm dũng mãnh quen tai. Chàng không nhớ là ai
nhưng cũng rẽ vào xem thử.
Dưới ánh tà dương, thân hình cao lớn, với mái tóc xoã ngang lưng của
sầm Tham lồ lộ trên nền trời. Đôi mắt Sắc bén của chàng nhận ra gã

đã thọ
thương, đường đao vụng về, yếu ớt, không chống nổi mười tên cao thủ áo
vàng đang vây chặt.
Thuyên Kỳ lập tức rời yên ngựa, rú lên cao vút, thân hình như ánh chớp
tung về phía đấu trường. Từ trên không, Song chưởng của chàng quật xuống
như lôi thần giáng thế, chưởng phong nóng rực như than hồng. Bốn tên hoàng
y võ Sĩ gào lên thảm thiết, y phục bốc cháy, da thịt nám đen.
Thuyên Kỳ không hề nương tay chân vừa chạm đất đã xuất một chiêu
trong Thiên Ma vân Chưởng. Lần này, chưởng kình mang khí lạnh ân hàn,
bao phủ Sáu tên còn lại. Chúng vung đao cố chống đỡ nhưng toàn thân đã
cứng đờ, huyết mạch đông cứng, ngã xuống như tượng gỗ.
sầm Tham nhận ra thiếu chủ, mừng rỡ thở phào rồi gục xuống. Thuyên Kỳ
liếc quanh thấy không còn tên địch nào, liền ngồi xuống cởi áo Quỷ ảnh Tàn
Chi xem thương thế.
Trên người gã bị Sáu vết đao, không chạm đến gân cốt nhưng máu tuôn
xối xả. Chàng điểm nhanh các huyện đạo để chỉ huyết rồi dựng ngã ngồi lên,
truyền nội lực vào cơ thể. Chân khí chàng giờ đây cựckỳ hùng hậu, trong nửa
khác đã khôi phục nửa phần chân nguyên cho họ sầm. Gã mở mắt nhìn chàng
mỉm cười, định nói gì đó, Thuyên Kỳ lắc đầu bảo:
- sầm huynh hãy cố vận khí hành công, ta Sẽ giúp cho:
Một khắc Sau sầm Tham nghecơ thể thư thái, khí huyết Sung mãn, còn
hơn lúc trước. Gã biết chàng đã truyền vào cơ thể gã vài năm công lực, kinh
hãi dập dầu:
- Tạ ơn thiếu chủ đã thành toàn!Chàng mỉm cười:
- Chúngta đồng Sinh tử, nhắc chi đến chuyện ơn nghĩa. Hãy cố chịu

đau để
ta hàn kín miệng vết thương lại.
Thuyên Kỳ vận công, đặt ngón trỏ lên vết đao thương. Lửa tam muội trong cơ thể chàng đốt cháy da thịt họ sầm, vết thương không còn rỉ máu
nữa.
Chàng lấy thuốc Kim sang mà vi bang chủ đã tặng rắc lên rồi xé tấm trường bào Sạch, trong bọc hành lý, băng bó cho Quỷ Đao.
vầng dương đã tắt lịm, tuyết bắt đầu rơi dầy hơn. vết thương nơi đùi làm
họ sầm đi lại khó khăn, Thuyên Kỳ bèn bồng gã phi thân xuống đồi. Chàng
nắm cương ngựa, dùng tuyệt đỉnh khinh công lướt nhanh về phía trước. Tuấn
mã không người cởi lẽo đẽo chạy theo.
sầm Tham biết chàng Sợ gã cưỡi ngựa Sẽ chấn động vết thương, nên mới
ôm trên tay. Nỗi cảm kích làm đôi mắt chim ưng mờ lệ.
May Sao, chỉ hơn bốn dăm đã đến một lữ điếm ven đường. Thuyên Kỳquắc
mắt bảo chưởng quầy:
- Bằng hữu ta thọ thương, mau cho một phòng thượng hạng.
Từ ngày luyện thành âm Dương Thần Công, ma nhãn của chàng lại càng
lợi hại, chỉ có cái nhìn cũng đủ nhiếu hồn người. Lão chưởng quầy khiếp đảm
mau mắn rảo bước mở cửa một phòng rộng rãi.
Thuyên Kỳ đặt Quỷ Đao xuống nệm, gọi tiểu nhị đem nước nóng và vải
băng. Chàng lâu rửa thân thể, rắc thuốc lần nữa và băng chặt lại.
Thuyên Kỳ vào trong tắm gội, vừa xong thì tiểu nhị bưng cơm rượu lên
đến. Chàng hỏi họ sầm:
- sầm huynh muốn uống không?
Họ sầm cười ngạo nghễ:
- Thiếu chủ chớ coi thường sầm mỗ, vài vết thương ngoài da này Sao có
thể ngăn được Quỷ Đao uống chén tương phùng với chủ nhân?
Hai người thù tạc, tâm Sự đến quá nửa đêm.
Ba hôm Sau, vết thương đã kéo da non. sầm Tham búi tóc lên, để

râu, bỏ
bộ bạch y cố hữu, mặc thanh bào, đồng hành với Thuyên Kỳ xuống Giang
Lăng. Chiếc áo khoác lông cừu trắng muốt đã biến Quỷ Đao thành một đại
gia tôn quý, oai phong.
Trưa ngày hai mươi tháng giêng, thành Giang Lăng hiện trước mặt Thuyên Kỳ.Gia Lăng thuộc tỉnh Hồ Bắc, xưa là đất Dĩnh Dô của nước sở và cũng là
Kinh Châu trời Tam Quốc, nơi Quan vân Trường trấn giữ.
Nhờ vị trí nằm cạnh bờ Sông Trường Giang nên kinh tế phồn thịnh, bách
tính ấm no, dư giả.
Thuyên Kỳ tìm đến Cái Bang ở Gia Lăng. Phân đà chủ là Tam Nhãn Cái
nhận ra Trúc Phù, cung kính hỏi:
- Chẳng hay thiếu hiệp có điều gì dạy bảo?
- Tại hạ chỉ muốn biết tin tức của Lạc Phách Yến Cơ Tư Không Bách Lan
và Sư phụ nàng là Lạc Phách Thần Ma?
Tam Nhãn Cái đưa tay gãi vết Sẹo giữa trán, cũng là con mắt thứ ba của
gã, rồi đáp.
- Tháng trước Thần Ma nửa đêm đột nhập ào tổng đàn Thông Thiên Giáo.
Giải cứu Bách Lan, bị phát hiện. Trần Ma chết tại đương trường còn Yêu Cơ
trúng chưởng của giáo chủ, bị bắt lại, có lẽ đang giam giữ trong đại lao.
Thuyên Kỳ choáng váng, copó nén lòng cáo biệt, rời khỏi phân đà. Chàng
thúc ngựa đến tổng đàn Thông Thiên Giáo xem qua địa thế.
*
* *
Phía đông thành có một ngọn núi thấp, chừng hai trăm trượng, rừng cây
um tùm, râm mát. Dưới chân núi là cổng đại môn bằng đá, treo bảng Son năm
chữ vàng lấp lánh:
Thông Thiên Giáo tổng đàn.

Cổng này chỉ mới được dựng lên khoảng gần tháng nay. Chứng tỏ giáo
phái đã đủ Sức mạnh để xuất đầu lộ diện.
Từ đại môn lên Tổng đàn trên Sườn núi là một đườngSơn đạo với đúng
một ngàn bậc thang bằng đá. Các kiến trúc của tổng đàn bị rừng cây cao che
khuất nên người ở dưới khó mà quan Sát được.
Thuyên Kỳ và sầm Tham không dám tiếp cận mà chỉ thúc ngựa dạo ngang qua, cách khoảng mười trượng, rồi đi thẳng.
Họ ghé vào một tửu điếm trong thành để dùng bữa. Thuyên Kỳ chọn Kinh
Châu đại tửu quán không phải vì cái tên hoài cổ của nó, mà chỉ vì nó rất rộng
rãi và đang được hơn trăm tửu khách chiếu cố.Tửu quán dù nằm ở nội thành nhưng khuôn viên rất lớn. Chung quanh là
những hàng cây cao vút, dưới là thảm cỏ xanh rì, điểm một vìa bụi hoa xanh.
Tiểu nhị đón khách từ cổng chình, hai tên dẫn ngựa vào chỗ cột, một tên
kính cẩnđưa khách vào trong.
Chưởng quầy là một đại hán tuổi tứ tuần, tươi cười, xởi lởi nhưng đôi mắt
Sắc như dao.
Hai người chọn một bàn cạnh tường, gọi vài món nhắm thượng hạng và
một vò rượu Thiên Hưng năm cân.
Rượu được vài tuần, Thuyên Kỳ chợt nghe tiếng chim ưng rít lên ngoài
cửa. Chàng ngẩng đầu lên xem thì thấy một đại hán thân hình khôi vĩ, mắt hổ,
mày kiếm xếch ngược, râu quai nón bó cằm. Thoáng nhìn rất oai phong,
nhưng xem kỹ, vẻ mặt Sầu khổ, chán chường. Trời lạnh mà gã chỉ mặc phong
phanh bộ võ phụcmàu nâu, bằng gấm thượng hạng đã nhàu nát. Trên vai gã
là một con chim ưng mắt vàng, lông trắng rất hiếm có.
Đại hán nhìn mọi người ăn uống với vẻ thèm thuồng. Thuyên Kỳ bảo nhỏ

sầm Tham:
- sầm huynh ra mời người ấy vào đây.
Quỷ Đao tuân lệnh bước đến vòng tay nói:
- Tệ thiếu chủ mong được cùng các hạ uống vài chung diện kiến.
Đại hán ngập ngừng nhưng cuối cùng gật đầu đi theo họ sầm.
Thuyên Kỳ đứng dậy vòng tay chào rồi mời gã an toạ. Chàng không tự
giới thiệu cũng chẳng hỏi tính danh đại hán, chàng chỉ bảo tiểu nhị đem thêm
rượu và thức ăn, đặc biệt có cả hai cân thịt bò Sống thái nhỏ, dành cho Bạch
Diêu.
Chén đũa của khách được đem lên, Thuyên Kỳ nâng chén cười nói:
- Tôn gia tướng mạo phi phàm, tại hạ Sinh lòng ngưỡng mộ nên muốn
đựơc cùng đối ẩm. Kiếp giang hồ bình thủy tương phùng, bất tất báo danh,
xin cứ tận tâm cạn chén.
Đại hán mỉm cười gật đầu, cạn chén rồi động đũa.
sức ăn của gã thật khủng khiếp, tửu lượng cũng đáng khâm phục. Đại hán
ăn uống no Say định mở lời trò chuyện chợt nghe văng vẳng bên tai:
- Nơi đây có tai mắt Thông Thiên Giáo, xin hẹn tôn giá ở cạnh rừng cạnh
đường quan đạo phía bắc thành.
Gã hiểu ý, đứng dậy vòng tay nói gọn lỏn:
- Cảm tạ.Rồi quay bước khiến gã chưởng quầy và một Số thực khách bất bình.
Nhưng trong giang hồ, chuyện quái lạ rất nhiều, hơi đâu mà bình phẩm.
Lát Sau, Thuyên Kỳ gọi tiểu nhị tính tiền. Hai người thúc ngựa đến chỗ
hẹn.
Đại hán đang đứng chờ dưới một tàn cây. Thuyên Kỳ nhảy xuống, ngồi
lên bãi cỏ, ra dấu bảo gã cùng ngồi. Ba người ngồi xếp bằng mà đàm đạo.
Thuyên Kỳnghiêm giọng bảo:
- Lai lịch tôn giá, tại hạ biết rất rõ, không cần phải nói ra. Nhưng xin hỏi vì

Sao lại rơi vào cảnh ngộ này? Nếu có gì cần xin cứ nói, tại hạ Sẽ vì đất Tây
vực mà tận lực giúp đỡ.
*
* *
Hai khắc Sau, ba người bước vào một kỹ viện ở cửa thành. Có tên Nhu
Hương viện.
Mụ chủ nghe nói có thượng khách đến tìm, đon đả ra tiếp. Thuyên Kỳ chiếu đôi ma nhãn bảo mụ:
- Hãy vào đưa Thanh Liên cô nương ra đây!
Mụ líu ríu làm theo. Thanh Liên ra tới, ngỡ ngàng nhìn đại hán áo nâu.
Thuyên Kỳ dịu dàng hỏi:
- Cô nương thật tâm yêu thương Lộ Đồng chứ?
Thanh Liên đờ đẫn đáp:
- Tiện thiếp đã nguyện ý hầu hạ Lộ tướng công Suốt đời.
Thuyên Kỳ quay Sang hỏi mụ tú bà:
- Lúc trước ngươi mua Thanh Liên cô nương với giá bao nhiêu?
- Dạ thưa hai trămlượng bạc.
Chàng gật gù nói:
- vậy ta Sẽ chuộc nàng ra với giá bốn trăm lượng. Ngươi hãy viết văn tự
đi.
Đám quy nô và kỹ nữ tưởng mụ Sẽ nổi tam bành, chửi bới, vì mụ đã từng
đòi Lộ Đồng đến ba vạn lượng. Nào ngờ mụ ngoan ngoãn lấy giấy bút ra viếtvăn tự, kính cẩn trao cho người khách lạ. sầm Tham cũng đưa lại cho mụ bốn
tờ ngân phiếu một trăm lượng bạch ngân.
Mọi người há hốc miệng trước diễn biến này. Thanh Liên trở lên thu xếp
hành lý, từ biệt chị em rồi theo Lộ Đồng. Trước lúc rời kỹ viện, Thuyên Kỳ
bảo mụ tú bà.
- Kể từ nay, giá chuộc các kỹ nữ chỉ là bốn trăm lượng, ngươi nhớ chưa?
Mụ cúi đầunhận lệnh. Quả nhiên, chưa đến một tháng Sau, Nhu Hương
viện không còn một nàng kỹ nữ nào.

Bốn người ghé vào một khách điếm gần đó mướn hai phòng, sầm Tham
đặt một mâm cơm rượu thịnh Soạn để mừng cho đôi tình lữ.
Tắm gội xong, Lộ Đồng và Thanh Liên quỳ xuống tạ ơn Thuyên Kỳ.
Chàng mỉm cười bảo:
- Lộ huynh xa nhà đã lâu, xong thân chắc thương nhớ muôn vàn. Tiểu đệ
xin tặng một ngàn lượng bạc để nhị vị làm lộ phí về Tây vực.
Lộ Đồng lắc đầu:
- Án tri ngộ không dễ gì đền đáp, tại hạ xin nguyện theo gương sầm huynh, bái công tử làm thiếu gia. Thanh Liên còn có lão mẫu không thể xa lìa.
Phần Song thân ở quan ngoại đã có bốn đệ muội của tại hạ phụng dưỡng, chỉ
cần gửi thư về báo tin là đủ. Tại hạ theo phò dưới trướng công tử, tiêu diệt tà
ma, dương danh họ Lộ cho đúng kiếp người, gia phụ đã từng mong ước như
vậy.
Thuyên Kỳ biết gã không nói hai lời, nên chấp thuận:
- Lộ huynh đã quyết, tại hạ không dám trái ý. Nhưng xin Lộ huynh nhận
bạc để đưa đại tẩu hồi gia phụng dưỡng lão mẫu.
*
* *
sáng hôm Sau, Thuyên Kỳ dùng Hắc Trúc Lệnh phù điều động tám cao
thủ Cái Bang đưa Thanh Liên về quê cũ Trường Sa.
Trong bữa điểm tâm, Thuyên Kỳ hỏi Lộ Đồng:
- Lộ huynh lừng danh Tây vực với mĩ hiệu Bạch Ưng Hoả Thần, không
hiểu Sau ba năm phiêu bạt, Sở trường chế tạo hoả khí có bị mai mốt đi chăng?
Lộ Đồng cười đáp:- Lộ mỗ được chân truyền của gia phụ là Tây vực Hoả, học nghề từ thuở
lên tám, đâu dễ gì quên được. Thiếu chủ cần xin cứ dạy.
Thuyên Kỳ dặn dò kế hoạch, lộ Đồng cầm bạc đi ngay.
sầm Tham cũng ra phố mua năm Sáu Sợi dây thừng chắc chắn dài mười
trượng, và mấy chục cây đinh thép lớn.

Đêm nay ba người Sẽ đột nhập vào tổng đàn bằng đường núi phía tây.
Nơi này trước đây bị Sụt lở nên vách dựng đứng, cao năm chục trượng.
Cũng vì cho rằng không ai có thể xâm nhập bằng lối này nên việc canh phòng
rất lơi là, chỉ có vài tên phòng thủ trên đỉnh vách.
Dẫu canh hai, Thuyên Kỳ dẫn thuộc hạ đến chân vách núi. Chàng vận
công phu Bích Hổ Du Tường bò lên, dọc vách cắm mấy cây đinh thép làm
điểm tựa. Giữa canh ba, chàng lên đến đầu vách. sau khi cắm bốn cây thép
nhọn cuối cùng vào đá chắc đầu dây xong, Thuyên Kỳ ló đầu lên quan Sát.
Cách đó hai trượng là bốn tên giáo đồ đang co ro quanh đống than hồng Sưởi
ấm và uống rượu.
Nhắm kỹ phương vị, chàng tung mình lướt đến, xạ bốn đạo chỉ phong
băng giá vào ngực chúng. Chỉ kình âm hàn xuyên qua da thịt, lập tức làm máu
trong tim đông đặc, chúng nấc lên gục chết chẳng một tiếng kêu la.
Theo đúng kế hoạch, Thuyên Kỳ giật dây báo hiệu. ở dưới cột chặt hai
trăm cân hoả dược vào đầu dây để chàng kéo lên. Đôi cánh tay với Sức mạnh
ngàn cân của chàng kéo bọn thuộc hạ lên vun vút.
sầm Tham cùng Lộ Đồng đi bố trí hoả dược còn Thuyên Kỳ xâm nhập đại
lao cứu Bách Lan.
Chàng chia tay thuộc hạ, lao mình về khu trung tâm. Đoạn đường nguy
hiểm nhất chính là rừng cây bao quanh. Thuyên Kỳ từ ngày luyện thành âm
Dương Thần Công, Sinh tử huyền quang được đả thông nên công lực dồi dào,
nhãn quang nhìn xuyên đêm tối. Trăng mười tám lúc ẩn lúc hiện giữa những
đám mây cũng giúp chàng không ít.

Chàng như con hắc báo, lúc tiến lúc dừng, căng hết giác quan phát hiện
các cạm bẫy trên đường đi. Chàng đã học được lũ Sói cách đánh hơi Sắt thép
và hơi người. Trong vòng một trượng, đã có mười mấy cơ quan bị phá huỷ, và
tám tên giáo đồ tán mạng dưới Băng Hàn Chí Lực, hoặc tiểu kiếm. Thần vật
này Sắc bén vô Song khiến chàng tự tin hơn.
Cuối canh ba, chàng vào đến hậu Sảnh. Đang ẩn mình trong góc tối, chàng
nghe bước chân đi tới. Gã giáo đồ này tay không vũ khí, vừa đi vừa cột giải
quần. Chàng đoán gã mới đi đại tiện xong.Thuyên Kỳ ập đến điểm huyệt, lôi gã vào chỗ kín tra hỏi. Dướp áp lực của
Ma Nhãn, gã đã khai ra vị trí đại lao và nơi giam giữ Bách Lan.
Nói xong, gã thản nhiên đi ra phòng ngủ tiếp và chẳng nhớ gì đã xảy ra.
Thuyên Kỳ vận Thiên Ma Thân Pháp đến mức chót, lướt đi trên mái ngói,
thân ảnh mờ mờ như Sương khói. Trời tối đen vì trăng bị mây che. Bọn vệ Sĩ
có thấy cũng ngỡ dơi đêm.
Chàng luồn ra phái Sau đại lao chứ không vào bằng cửa chính. Chàng rà
mũi trên tường và cuối cùng nhận ra mùi cải. Thuyên Kỳ thọc tiểu kiếm vận
công dọc một đường tìm. Lớp vách xây bằng vôi gạch đứt ngọt. sau đó chính
là phòng chứa vật thực để nấu cho tù nhân ăn, chất đầy củ cải muối.
Tên giáo đồ đã khai rằng trong đại lao chỉ có tên ngục tốt, bên ngoài là tổ
vệ Sĩ tám tên. Cửa lao khoá bên trong, người ngoài chỉ vào được khi tên ngục
tốt mở khoá. vì vậy chàng đã nảy ý định dùng thấn kiếm phá tường.
Thuyên Kỳ điểm huyệt gã ngục tốt đang ngủ Say rồi lướt thẳng xuống
tầng hầm. Đôi thần nhãn của chàng phát hiện Bách Lan đang ở Sau Song Sắt
phòng giam thứ năm. Không để mất thì giờ, Thuyên Kỳ cắt khoá, nhẹ

nhàng
bước vào. Thấy nàng vẫn mê man, đầu tóc rối bời, chàng cắn răng điểm thụy
huyệt rồi bồng nàng thoát ra. Cũngmay, Bách Lan lúc bị hạ ngục mặc bộ
phục tím thẫm quen thuộc nên dễ hoà lẫn với bóng đêm.
Đường ra đã dọn dẹp Sân nên tốc độ nhanh gấp bội lúc vào. Chỉ nửa canh
giờ đã đến vách tây, sầm Tham và Lộ Đồng đang nóng ruột đợi chờ. Thấy
chủ nhân đã đắc thủ, chúng cùng dơ ngón cái báo hiệu mọi việc đã tốt đẹp.
Thuyên Kỳ cột chặt Bách Lan vào lưng rồi nắm dây lần xuống.
Ba người chạy xa trăm trượng, dừng lại chờ xem kết quả. Một tiếng nổ
long trời lở đất phát rư từ trên đỉnh núi. Lửa bốc cao ngùn ngụt và những
tảng đá lớn bằng toà nhà lăn xuống, nghiền nát mọi thứ trên đường đi của
chúng. Khu trung tâm tổng đàn Sụp đổ và bốc cháy dữ dội. Tiếng khóc than la
hét hoà lẫn với tiếng đá lăn, đánh động cả thanhg Giang Lăng.
Thuyên Kỳ nở nụ cười lạnh lẽo:
- Gieo gió gặt bão. Chắc hương hồn Lạc Phách Thần Ma cũng được vui
khi thấy cảnh tống đàn kẻ thù vị thiêu huỷ.
Họ nhanh chân quay về khách điếm, Thuyên Kỳ khêu đèn thăm mạch cho
Lạc Phách Yến Cơ.
Kinh mạch thông Suốt nhưng hư nhược, chứng tỏ nàng đã kiệt Sức, vì đói
khát. Bệnh này không thể hồi phục trong vài ngày mà cần có thời gian tĩnh
dưỡng.Chàng ra hỏi hai gã:
- Nhị vị có biết gần Gia Lăng có nơi nào kín đáo, an toàn để dưỡng thương
hay không? Ngày mai nhất định bọn Thông Thiên Giáo Sẽ cho người lục Soát
toàn thành. Bách Lanquá hư nhược, không thể bôn ba ngay được.
Lộ Đồng cau mày Suy nghĩ rồi đáp:

- Nam thành có một trang viện rộng rãi, cạnh bờ Trường Giang. Trang
chủ là Giang Lăng Kim Kiếm Lưu vũ Tích, nổi tiếng là bậc anh hùng trượng
nghĩa, hy vọng lão không quy phục Thông Thiên Giáo.
Thuyên Kỳ lạnh lùng bảo:
- Lão là tay Sai ác ma cũng chẳng Sao. Ta đã có cách đối phó, mau thu xếp
lên đường.
Chàng trở vào phòng, nàng vẫn mê man nhưng nguyên khí được bảo toàn.
Thuyên Kỳ bồng tình nương ra trước bằng cửa Sổ. Hai thuộc hạ xuống trả
lòng, lấy ngựa.
Trời đã giữa canh năm, phải tranh thủ đến được Lưu gia trang trước khi
trời Sáng.
Hai con tuấn mã phi mau mà vẫn không đuổi kịp Thuyên Kỳ. Đến gần
trangviện, chàng trao Bách Lan cho sầm Tham và dặn:
- Hai vị chờ ở đây, ta điều tra họ Lưu xong Sẽ trở ra ngay.
Thuyên Kỳ vượt tường lướt vào khu hậu viện. Một khắc Sau chàng đã trở
ra cười bảo:
- Lưu vũ Tích và ba tên giáo đồ Thông Thiên Giáo đã bị ta khống chế.
Chúng đang kính cẩn đứng chờ ở cổng chính.
Lát Sau, Tư Không Bách Lan đã nằm trong một phòng lộng lẫy nhất của
Lưu gia trang. sáng ra, đám nhân gia ngạc nhiên khi thấy trang chủvô cùng
cung kính với bốn người khách lạ.
sầm Tham và Lộ Đồng hết lòng khâm phục công Ma Nhãn Di Hồn của
chủ nhân.
Thuyên Kỳ lộn trở vào thành hốt thuốc cho Bách Lan và nghe ngóng tin
tức. Chàng ghé vào phạn điến dùng điểm tâ, hài lòng khi thấy vụ thiêu huỷ
tổng đàn Thông Thiên Giáolà đề tài hấp dẫn của thực khách.
Một lão già trạc lục tuần Say Sưa kể:

- Lão phu có đứa con trai là giáo đồ Thông Thiên Giáo. sáng nay, nó hớt
hải chạy về nhà thắp nhang tạ ơn tiên tổ đã hộ trì. Lão phi hỏi thì nó kể rằng
hai phần ba kiến trúc tổng đàn bị đá nghiền nát, bốn trăm giáo chúng mạngvong. Giáo chủ đêm qua không có mặt ở tổng đàn, gần Sáng mới trở về. Lão
nổi lôi đình ra lệnh cho toàn giáo phong toả thành Kim Lăng, tìm cho ra Lạch
Phách Yến Cơ và đồng đảng. Thạch lạo nằm ngầm dưới đất nên còn nguyên
vẹn, nhờ vậy lão mới phát hiện nữ nhân đã được cứu đi. Tổng binh Gia Lăng
là chỗ thâm giao với giáo chủ, nên đã cho quân triều đình phối hợp với bọn
giáo chúng tra xét từng nhà.
Thuyên Kỳ ăn xong, trở lêu Lưu gia trang phục dược cho Bách Lan.
Giang Lăng Kim Kiếm đã quy phục tà giáo từ mấy tháng nay, đang chờ bổ
nhiệm chức Đường chủ. vì vậy, bọn Thông Thiên Giáo không thể ngờ rằng
hung thủ đang ở nhà lão.
Mười ngày Sau; Lưu trang chủ đích thân cùng thuộc hạ cưới ngựa dẫn một
chiếc xe Song mã xuất thành. Lão là người nổi tiếng ở đất Giang Lăng, lại là
thuộc hạ Thông Thiên Giáo nên chẳng ai nghi ngờ. viên lãnh đội gác cổng
thành phía bắccười hỏi:
- Chẳng hay Lưu trang chủ và gia quyến đi đâu vậy?
Họ Lưu trả lời ngay:
- Lão phu tiễn ái nữ lên dâng hương ở Thiên Môn tự. Hôm nay là ngày đầu
tháng mà.
Đoàn người ngựa đi qua êm thắm. Được vài dặm, tên xà ích dừng xe bảo
Lưu vũ Tích:
- Trang chủ hãy hồi trang và quên đi tất cả những gì liên quan đến ta.
Họ Lưu rùng mình thúc ngựa trở về. Tư Không Bách Lan trong xe bật bật

cười khúc khích:
- Ma Nhãn của tướng công quả là lợi hại. Chàng phải dậy cho thiếp mới
được/
Bạch Ưng nãy giờ bay lượn trên mây, Sà xuống trên nóc xe ngựa. Thuyên Kỳ giục ngựa phi mau. Nhưng chỉ được năm dặm, đến chân ngọn
đòi nhỏ, Chàng giật mình nhận ra hơn trăm giáo đồ Thông Thiên Giáo đang
chặn ngang đường ra. Người đứng trước chính là giáo chủ Tống Linh Triệt.
Lão bật cười ghê rợn:
- Các ngươi phá huỷ tổng đàn của lão phu rồi bỏ đi một cách dễ dàng như
vậy Sao? Bạch Ưng Hoả Thần, ta với ngươi có thù oán gì?
Thuyên Kỳ biết lão đã từng đến Tây vực nên không lạ gì danh tiếng Lộ
Đồng. Chàng thầm hốihận cho Sự Sơ xuất của mình. Đúng ra, chàng phải dấu
kín Bạch Ưng trong xe ngựa.Lộ Đồng thấy vì mình mà đối phương phát hiện, gã đau khổ nhìn chủ nhân
với ánh mắt hối lỗi. Thuyên Kỳ mỉm cười bảo:
- việc này không phải do lỗi của Lộ huynh, chính ta cũng chẳng nghĩ đến
Bạch Ưng. Nhị vị cố bảo vệ Sau lưng, ta Sẽ cõng Bách Lan mở đường máu.
Chàng chui vào xe, điểm thụy huyết Yêu Cơ, mau chóng cột chặt nàng vào
lưng rồi rút trường kiếm thủ Sân.
sầm Tham, Lộ Đồng kèm hai bên xe Song mã, nắm càng xe, phi thẳng về
phía hàng ngũ địch. Đao tuốt trần Sân Sàng tử chiến.
Bốn con ngựa cuốn bụi mịt mù xông đến. Thông Thiên Giáo chỉ phất tay,
rahiệu rồi tung mình lên giáng hai đạo chưởng phong hùng mãnhuống đoàn
người.
Thuyên Kỳ bội buông kiếm, vung chưởng đỡ lấy, tiếng chưởng kình chạm
nhau nổ vang như Sấm. Lão giáo chủ bị đẩy văng ngược ra, lòng

kinh hãi vì
công lực thông thầncủa tên xà ích. Ngược lại, đòn xe không chịu nổ, kêu rã
rắc rồi gẫy rời.
Thuyên Kỳ chụp lấy trường kiếm, tung mình lên cao, phủ màn, kiếm quang xuống đầu lão giáo chủ. Hai thuộc hạ cũng dơ đao, thúc ngựa phóng
theo.
Thông Thiên Giáo chủ nhận ra đối phương dùng Ngự kiếm thuật, lão cố
kinh vận toàn lực, vung Song chưởng đónchiêu. ç Linh ảo Chưởng quả danh
bất hư truyền, mang khí Sắc lạnh nghê người. Nhưng Thuyên Kỳ nào có coi ra
gì, tiếp tục lao xuống như thần ưng trói thố. Lão ác ma đảo bộ lui nhanh
nhưng cũng bị kiếm khí tiện đứt búi tóc. Lão kinh hoàng, dương Song trảo xạ
liền tám đạo ç Linh Lân Hoả Chỉ.
Thuyên Kỳ cười nhạt, quán chú Ảm Công vào thần kiếm đánh tiếp một
chiêu trong Quy Nguyên Bảo Lục. Hoả chỉ chạm vào kiếm khí lạnh lẽo nổ
xèo rồi tắt lịm.
sau lưng hai gã sầm- Lộ người như tắm máu cố giữ vứng hậu tâm chủ
nhân, bảo vệ Bách Lan trước Sự công kích của hàng trăm cao thủ. Bạch Ưng
cũng từ trên cao Sà xuống cào rách mặt bọn giáo đồ. Chiếc mỏ cứng như thép
của nó đã mổ thủng đầu Sáu bẩy tên.
Thuyên Kỳ biết mình cô thế, không thể kéo dài, liền gầm lên một tiếng,
vận đủ mười thành công lực đánh chiêu Thái ất viên Thành. Kiếm khí toả hai
màu đỏ, xanh rực rỡ. Lão ma khiếp vía, không còn nghĩ đến thể diện, lăn tròn
trên mặt đất tránh chiêu.
Luồng kiếm quang chụp xuống chỉ kịp rạch trên lưng lão ba vết thương

dài cháy xém, máu tuôi xối xả. Lão ma cố múa đao, tung mình đào tẩu.Chàng định đuổi theo bỗng nghe tiếng gầm đau đớn Sau lưng. Thuyên Kỳ
quay lại thấy sầm Tham và Lộ Đồng đã gục ngã dưới chân hai lão nhân.
Chàng mỉm cười lạnh lẽo, bước đến chụp màn kiếm quang chết chóc xuống đầu hai lão. Chẳng phải ai xa lạ, họ chính là Thanh Diện sắc Ma và
Bạch Cốt Ảm Ma, trong tứ đại ác ma.
song ma đã thấy giáo chủ mang thương đào tẩu, cũng định động thân
chạy theo.
Nhưng Thuyên Kỳ đã hoà với kiếm quang bay đến như điện chớp. Không
còn đường nào khác, cả hai vung vũ khí đón chiêu. Tiếc thay, chiêu kiếm này
không thể đỡ được. song ma rú lên thảm thiết, thân hình bị nhặt làm nhiều
đoạn.
Bọn giáo đôc thấy chủ đào vong còn nhị vị hộ pháp thảm tử, cuống cuồng
bỏ chạy.
Thuyên Kỳ vội vã quỳ xuống xem xét hai người. Chàng lật Sấp họ xuống
Song thủ đồng thời truyền nội lực. Lát Sau cả hai cựa mình mở mắt nhìn
chàng. sầm Tham gượng cười:
- Thiếu chủ, sầm mỗ đã tận lực. Kiếp Sau xin gặp lại. Mong thiếu chủ chiếu cố lão mẫu giùm sầm mỗ.
Nói xong, gã hộc máu, hồn lìa khỏi xác.
Lộ Đồng thì thào, lắp bắp gửi gấm:
- Thanh Liên, Bạch Ưng!
vết kiếm đâm xuyên qua ngực phải không cho phép gã lưu lại lâu hơn
nữa.
Thần ưng Sa xuống đứng cạnh gã rít lên thê thiết.
Thuyên Kỳ đau đớn, dòng lệ anh hùng tuôn mau. Chợt nhớ đến Bách Lan
trên lưng, chàng tháo dây lụa, đỡ nàng xuống xem xét, may thay mĩ nhân vẫn

bình yên, không một vết thương.
Chàng không muốn nàng thương tâm nên chẳng giải huyệt làm gì.
Đặt Bách Lan xuống, dưới một gốc cây râm mát. Thuyên Kỳ ôm xác hai
thuộc hạ lên đỉnh đồi chôn cất.
Trời đã gần ngọ, Thuyên Kỳ bồng nương tử, phi thân lên ngựa, dắt theo
tuấn mã của sầm Tham.
Được vài mươi dặm, chàng đi ngang một cánh rừng, nghe tiếng Suối chảy
róc rách liền rẽ vào. Chàng giải huyệt cho Bách Lan rồi bước xuống Suối nâm
mình trong giòng nước mát lạnh, rửa Sạch vết máu trên thân thể.Lạch Phách Yêu Cơ tỉnh giấc, dơ tay che miệng ngáp dài. Nhìn quanh
không thấy hai người kia, nàng hỏi Thuyên Kỳ:
- Tướng công! sầm huynh và Lộ huynh đâu?
Thuyên Kỳ không đáp, nhưng chỉ nhìn vẻ mặt đau khổ của chàng là nàng
đã hiểu. Tiếng Bạch Ưng kêu thảm thiết trên ngọn cây càng khẳng định tin
buồn.
Nàng ôm mặt khóc nức nở:
- Chỉ vì tiện tiếp mà tướng công mất đi hai bằng hữu. Thiếp thật đau đớn
vô cùng.
Chàng thay y phục xong, bước đến vỗ về:
- Nương tử chớ buồn, đã bước chân vào chốn giang hồ Sắc máu, tránh Sao
được cảnh phơi thây đồng vắng! Món nợ này lão Tống Linh Triệt phải trả
gấp mười lần.
Thuyên Kỳ đặt nàng vào lòng rồi hướng về phía Bạch Ưng huýt lên những
tiếng kỳ lạ. Trong dãy Thiên sơn có rất nhiều chim ưng, và trong nhà chàng
cũng có một con lão lão bộc Ngoã Khắc. Lão chính là cậu ruột của Lộ Đồng.
Bạch Ưng lao xuống đứng trước mặt hai người. Thuyên Kỳ đưa tay vuốt

ve chim như muốn an ủi.
*
* *
Hơn mười ngày Sau, Thuyên Kỳ và Bách Lan về đến Tây An. Chàng buồn
bã, Suốt ngày trầm tư bên chén rượu, cố tìm một lượng Sách toàn diện để tiêu
diệt Thông Thiên Giáo và trấn áp các lực lượng tà ma.
Thuyên Kỳ tự nhận trách nhiệm đối với cái chết của hai thuộc hạ, hiểu ra
rằng không thể đơn thương độc mã chống lại quần ma thế mạnh người đông.
sáng ngày rằm, vi Thừa Khanh tập trung một ngàn bang chúng Long Hổ
Bang trong diễu võ trường trước cửa tổng đàn. Đến chiều, ba trăm cao thủ
giỏi nhất được tuyển ra. Họ Sẽ được sầm mẫu đích thân truyền dạy Tàn Chi
Đao Pháp. Bà muốn họ dùng đao pháp sầm gia tiêu diệt bọn ác ma, trả thù
cho ái tử. Thuyên Kỳ đã quỳ xuống lạy bà làm nghĩa mẫu, và hứa Sau này Sẽ
để đứa con thứ hai của chàng mang họ sầm, nối dõi tông đường và lo việc
hương hoả sầm gia. sầm mẫu nhờ vậy cũng nguôi ngoai mối thương tâm. Bavị phu nhân của Thuyên Kỳ cũng hết lòng phụng dưỡng, cố mang lại niềm vui
cho sầm mẫu.
Tàn Chi Đao Pháp có đến ba mươi Sáu chiêu, Thuyên Kỳ đã bàn bạc với
nghĩa mẫu, lựa ra mười hai chiêu thích hợp, Sửa đổi đôi chút và truyền cho
bọn võ Sĩ.
Cuối canh tư hôm Sau, chàng lạng lẽ gỡ vòng tay vủa vân Phụng, viết
nhanh một phong tư để lại rồi thu xếp hành lý lên đường.
sáng ra, vân Phụng phát hiện, hớt hải cầm tờ hoa tiêu ra gọi mọi người.
vi lão đọc xong nhíu mày nói:
- Kỳ nhi tính tình trầm lặng, kiên quyết nhưng bản lãnh và cơ trí đều

xuất
chúng, không có gì phải lo cả. Các ngươi nên yên tâm ở lại tập võ công theo
lời dặn dò của hắn. Chờ ngày xuất trận diệt ma. Giang hồ đang rối rắm, nhiều
phe lắm phái, các ngươi đi theo chỉ là gánh nặng mà thôi.

Tuyết hồ công tử

Đánh máy: BacQuai và các cao thủ Việt Kiếm

Hồi 7
Thục Đạo Nan Nan Ma Quỷ Diệt
Côn Luân Lẫm Lẫm Địa Long Quy

Thuyên Kỳ âm thầm rời tổng đàn thúc ngựa, giục ngựa đi nhanh về hướng
nam, được hơn trăm dặm, chàng ghé vào một tiển trấn nằm ngay quan lộ
đông tây, nam bắc của vùng Tây Thục.
Chàng đã mấy lần đi qua đây nhưng chưa bao giờ thấy nơi này tập trung
nhiều khách giang hồ đến thế.
Tên tiểu nhị thoáng nhìn chiếc áo khoác bằng lông Điêu Thử quý giá, đã
biết ngay thượng khách; xun xoe mời vào.
Đất Thục nổi tiếng bởi đàng Sá gập ghềnh và cái nắng kinh người. Cũng
may nhờ đang giữa tiết xuân đông phong Se lạnh nên không đến nỗi. Chỉ nửa
tháng nữa, vầng thái dương Sẽ làm tan chảy lớp tuyết trên đỉnh nủi và cái
nắng kinh người bắt đầu hành hạ ckhách lữ hành.
Gã tiểu nhị dẫn chàng đi Sâu vào tận cuối quán mới tìm được bàn trống.
Mấy chục bàn còn lại đã ngồi chật hào khách võ lâm.
Rượu vào lời ra, Thuyên Kỳ vừa ăn xong chén cơm đã hiểu rõ mục đích
của đám hào kiệt. Họ đang trên đường đến núi Côn Luân để tham gia hoặc
chứng kiến cuộc chiến đấu giữa phái Côn Luân và con Địa Long.

Nghe nói
cách nay hơn trăm năm, Quy Nguyên Thượng Nhân, tằng tổ của phái Côn
Luân đã từng giao chiến Địa Long, Suốt ba ngày ba đêm, mới dồn được nó
vào một địa huyệtẹ dưới thung lũng nơi chân núi. Không ngờ tháng trước Địa
Long phá tung cửa động chui ra ăn thịt trâu bò và cả những lương dân cư trú
gần đó. Tương truyền rằng trong bụng Địa Long ngàn năm này có viên nội
đan, ai uống được Sẽ tăng thêm nửa giáp tý công lực. Da của nó đen bóng,
mềm mại nhưng đao thương bất nhập, cao thủ nào có được tấm áo bằng da
Địa Long Sẽ dễ dàng xông qua giáo gươm, nước lửa. vì vậy, hào kiệt Tam
sơn ngũ nhạc kéo cả về Thanh Hải để quan chiêm và mang hy vọng biết đâu
nội đan vào tay mình. Nghe nói võ lâm tứ cung và các bang phái đều dốc lực
lượngđến tham gia.
Phụ thân Thuyên Kỳ là đệ tử Côn Luân, đương nhiên chàng phải có trách
nhiệm. Trước thế lực hùng mạnh của tà ma, chắc chắn phái Côn Luân không
thể đương cự lại. Nếu để thần vật lọt vào tay mạô đạo, võ lâm Sẽ đắm chìm
trong ma kiếp.
Thuyên Kỳ vì đại cục chung và Sự tồn vong của Côn Luân, đành bỏ dở
việc xuống Giang Lăng, đi theo mọi người Sang Thanh Hải.
Đoàn người ngựa đông đến hơn trăm trực chỉ hướng tây giục ngựa phi
mau. Mỗi lần họ ghé vào quán nào là chủ quán coi như được thần tài gõ cửa,
không còn một giọt rượu, một miếng thịt mà dành cho hôm Sau.
Năm ngày trôi qua, toán nhân mã lên đến hơn ba trăm, vì thu hút thêm
những tốp nhỏ trênđường.

Đoạn quan lộ đi ngang địa phận Tứ Xuyên không khỏi làm nản lòng người. Đường Sá gập ghềnh, leo đèo xuống dốc. Có khi vượt qua hơn trăm
dặm cũng chẳng thấy bóng nhà dân, thiếu cơm, rượu toán hào khách bực bội
chửi bới văng trời.
Đã một ngày đêm không có gì bỏ vào bụng, ba trăm ngườirầu rĩ, nói chẳng nên lời, đung đưa thân mình theo nhịp vó câu.
Thuyên Kỳ đã từng nhịn đói năm Sáu ngày liên nên chẳng hề mất tinh
thần. Chàng phát hiện trên vệ đường có dấu vết của những cột nhà bị nhổ đi.
Dường như đám dân cư bị đuổi khỏi đoạn đường này.
Chàng nhớ đến lực lượng Thu Cung hùng cứ Tứ Xuyên nên Sinh lòng ngại.
Chiều đến, vẫn không tìm được nơi ăn uống, đoàn người mệt lả, dừng chân
cạnh rừng định làm thịt ngựa ăn cho đỡ đói. Nhưng chẳng ai chịu đem tuấn
mã của mìnhra làm vật hy Sinh cả. Đám người đói khát bắt đầu nổi nóng, Sắp
Sửa đi đến cuộc tương tàn.
Thuyên Kỳ ngửa mặt đánh hơi rồi hỏi:
- vị anh hùng nào Sử dụng lưỡi điện phi đao, xin cho tại hạ mượn mười
lưỡi, để kiếm vài con hươu về đánh chém.
Một đại hán áo đen người cao gầy, chán nản ném đại da cắm đầy phi đao
cho chàng.
Thuyên Kỳ nói tiếp:
- Chư vị cứ xuống ngựa nghỉ ngơi, và im lặng, ai có Sức hãy đi gom củi
khô để lát nữa nướng thịt hươu.
Quần hào thấy chàng vẫn tỉnh táo, thần Sắc thư thái, dù cũng nhịn đói như
họ nên thầmkhâm phục, lập tức vâng lời.
Thuyên Kỳ lướt nhanh vào rừng bằng bản năng dã thú, chàng mau chóng
xác định phương hướng của bày hươu. Chúng gồm mười mấy con, lớn nhỏ

đang gặm nốt mấy cọng cỏ xuân, chuẩn bị dời chỗ. Chàng lựa chiều gió
ngược, áp Sát bãi cỏ,. Mười ngọn phi đao như tia chớp, cắm. Chúng chạy vài
bước rồi ngã lăn ra, Số còn lại biến vào rừng.
Thuyên Kỳ bước đến chọn con hươu đầu đàn nặng đến Sáu trăm cân, vác
lên vai rồi trở lại bìa rừng.
Đám hào kiệt vui mừng khôn xiết nhưng không dám hét to Sợ đánh động
những con còn lại.
Chàng lạnh lùng bảo:
- Cách đây hơn mười trượng còn có chín con nữa, các vị có thể vào mang
ra.
Mấy chục hán tử còn Sức lực, hăng hái tuôn vào rừng, ì ạch khiêng chín
con còn lại.
Ba chục đống cúi được đốt lên dọc đường quan đạo. Có mấy tay xuất thân
đồ tể, đứng ra lột da, chia thịt cho ba mươi nhóm người.
Dù không mắm muối, gia vị nhưng lúc đang đói meo, ai nấy đều ăn rất
ngon lành. Một đại hán vỗ bụng than:
Giá mà có vài vò rượu thì hay biết mấy!
Thuyên Kỳ cũng đã ăn xong, đứng dậy trầm giọng bảo:
- Chư vị chẳng còn có cơ hội uống rượu nữa đâu. Nếu tại hạ không lầm thì
Thu Cung, hoặc lực lượng tà ma nào đó đã đuổi dân cư ven đường Sơn đạo để
đưa chúng ta vào cảnh đói khát, kiệt lực. Lúc đó chúng Sẽ ra tay diệt trừ. Dọc
đường, tại hạ đã phát giác những vũng máu khô và dấu vết nhà cửa bị nhổ đi.
Có lẽ những toán nhỏ đi trước đã bị chúng Sát hại. Từ đây đến Thanh Hải còn
ba trăm dặm nữa, chúng ta phải cố mà tìm lấy vật thực và chuẩn bị đối phó
một cuộc tập kích bất ngờ.
Một lão già mặc thanh bào, râu bạc trắng đứng lên tiếp lời:

- Thiếu hiệp nói chẳng Sai, năm ngoái lão phu có đi qua đường này, thấy
hai bên đường vẫn còn nhà cửa, quán ăn.
Lão quay Sang quần hào cao giọng nói với họ:
- Anh Hùng xuất tự thiếu niên. Công tử đây dù nhịn đói hai ngày vẫn có
thể một lần hạ thủ đủ chục con hươu. Mười lưỡi phi đao đều cắm vào yết hầu.
Thủ pháp ấy mấy ai Sánh kịp. sau đó lại vác con vật nặng đến Sáu trăm cân
một cách nhẹ nhàng. Lão phu là Hồ Nam Thần Trượng Giã Đào xin hết lòng
bái phục và đề nghị công tử vì Sự tồn vong của mấy trăm người mà đứng ra
lãnh đạopo. Chư vị cSo cao kiến gì khác không?
Thanh danh họ Giã lừng lẫy võ lâm nên lời nói rất có cân lượng. Hơn nữa,
chính chàng công tử này đã cứu họ thoát khỏi cái đói, vì vậy, mọi người nhất
tề ủng hộ.
Gã cao gầy cho chàng mượn phi đao đứng lên vòng tay hỏi:
- Tại hạ là Thiểm Điện Phi Đao Lý Thất, học nghệ từ năm Sáu tuổi. Nhưng
không tự tin có thể phóng đao như công tử. Xin hỏi quý tính đại danh?
Thuyên Kỳ hững hờ đáp:
- Tại hạ là Thẩm Thuyên Kỳ!
Quần hào thảng thốt hô to:
- Tuyết Hồ công tử!
Chàng lắc đầu đáp:
- Không phải! Tuyết Hồ đã về Tây vực, chỉ còn lại Đãng Ma công tử.
Lời nói củachàng vừa bi tráng vừa đầy thù hận, khiến mọi người hiểu được
rằng chàng đã gặp điều bất hạnh và không đội trời chung với quần ma.
Một đại hán to béo đứng lên cười hề hề nói:
- Đãng Ma hay Tuyết Hồ cũng được. Tại hạ là Phù La Hán Nguyên Chân
quê ở Giang Lăng. Mươi hôm trước có nghe khắp thành đồn đãi việc một

chàng thiếu hiệp, lưng cõng giai nhân, đả thương Thông Thiên Giáo chủ
vàmột kiếm giết Song ma, trong tứ đại ác nhân. Chẳng hiểu người ấy có phải
là công tử hay không?
Chàng không xác nhận mà hỏi lại:
- Ai là người mục kích chuyện này?
Nguyên Chân hồ hởi đáp:
- Hôm ấy có hai gã cao thủ tạm lưu đi ngang qua, thấy trận chiến kinh
hồn, Sợ hãi núp vào bụi cỏ ven đường. Nhờ vậy chúng được chứng kiến toàn
bộ, Sau đó trở về thành đắc ý kể lại cho mọi người nghe.
Quần hào ngóng cổ nghe cuộc đối thoại, nhìn chàng với vẻ tôn kính như
thần thánh.
Thuyên Kỳ thở dài nói:
- Rất tiếc tại hạ không giết được lão ma mà còn bị mất hai huynh đệ nữa.
Ba trăm hào kiệt không nén được lòng ngưỡng mộ, xôn xao bàn tán rồi
bảo nhau nhất tề đứng dậy, vòng tay nói:
- Xin công tử cho chúng tôi được theo phò tá để diệt tà ma.
Thuyên Kỳ cười bảo:
- Chư vị lần này đến Côn Luân là vô tình dấn thân vào tử địa. võ lâm Tứ
cung Sẽ tìm cách thu phục hoặc tiêu diệt. Nếu muốn Sống Sót trở về, phải liên
kết với nhau, tổ chức thành đội ngũ tinh nhuệ. Trước hết là để vượt qua ba
trăm dặm đường Sạn đạo này. sau đó, khi đến Côn Luận, liên thủ với phe
bạch đạo chống lại quần ma. Nếu có mạng vong cũng xứng đáng là trang hảo
hán.
Quần hào được khích lệ, đồng thanh hô lớn:
- Diệt ma!
Thuyên Kỳ huýt Sáo gọi Bạch Ưng, thần tiểu Sa xuống đậu trên vai. Chàng
thì thầm với nó một lúc, Bạch Ưng bổ xuống đất chụp một miếng thịt

hươu rồi
bay lên ngọn cây cao nhất.
Chàng bảo mọi người:
- Đã có Bạch Ưng cảnh giới, chư vị an tâm ngủ để dưỡng Sức. sáng mai
chia đội ngũ xong, chúng ta lên đường.
Mời Sớm, ba trăm cao thủ lục tục thức giấc, xuống Suối trong rừng rửa
mặt lấy đầy túi da đựng nước uống.
Thuyên Kỳ đã mời Hồ nam Thần Trượng và bốn cao thủ lão thành khác,
cùng mình đứng ra tổ chức lại lực lượng. Tuỳ theo Sở trường vũ khí mà ở các
đội khác nhau. Cuối cùng, tạm thời chia ra bốn đội: đao kiếm, ám khí và vũ
khí dài như trượng, thương, giáo, xích luyện...
Toán Sử dụng ám khí, mang Số một đi tiên phong, khi gặp địch nhân, lập
tức xuất thủ rồi dạt ra hai bên để toán vũ khí dài, mang Số hai, vượt lên tấn
công. Toán đao thủ, mang Số ba, và toán kiếm thủ, mang Số bốn, bảo vệ tả
hữu và mặt hậu.
số thịt hươu vẫn còn đến bốn con được xẻ ra, nướng Sơ, để đem theo.
Quần hào có bậc anh hùng cái thế dẫn đầu, lại được tổ chức thành đội ngũ
chỉnh tề nên vững dạ tiến về phía tây. Bạch Ưng đi trước để cảnh giới.
Họ khởi hành lúc cuối giờ tỵ, đến chiều đã đi được hơn trăm dặm. Bỗng
Bạch Ưng đảo cánh bay ngược lại, báo hiệu có người phục kích. Thuyên Kỳ
ước đoán từ chỗ thần ưng quay lại đến chỗ bọn chàng là ba mươi trượng.
Chàng ra hiệu cho đoàn người đi chậm lại rồi ra lệnh:
- Toán ba, toán bốn xuống ngựa, chia tả hữu luồn qua rừng trúc tập hậu
đối phương. Hai toán còn lại cho ngựa đi chậm rãi. Tại hạ lên trước đánh

động bọn chúng, lúc đó toán một và hai mới phi nhanh lên nhập cuộc.
Chờ hai toán đao thủ và kiếm thủ đi hơn nửa đường chàng mới giục ngựa
tiến lên.
Quả nhiên, từ hai bên đường, bốn thanh đao chụp xuống đầu chàng.
Thuyên Kỳ nhận ra bọn hoàng y, môn hạ Thu Cung. Chàng nhếch mép cười,
vung kiếm quét nhanh. Chúng gào lên thảm thiết rơi xuống mặt đường. Lại
tám tên đao thủ nữa phóng ra, đao quang lấp lánh ghê người. Thuyên Kỳ cắm
kiếm vào vỏ, vung Song chưởng vẫy Sang hai bên. Mùi thịt cháy khét lẹt với
tiếng thét la đau đớn. Bọn hoàng y kinh hãi ùa cả ra, không dưới trăm tên.
Chúng vây chặt chàng trong lưới đao. Nhưng Thiên Ma vân Chưởng đã đem
theo khí băng hàn chết chóc, đưa những tên đứng trước về chín Suối.
Lúc này, hai toán kiếm đao đã từ hai bên ập đến đánh vào lưng chúng.
Toán một phi ngựa xông đến như vũ bão, tung lưới ám khí giết chết mười
mấy tên rồi dạt Sang bên nhường lối cho toán trường thương, xích luyện.
Bọn áo vàng nhân Số ít hơn, chỉ mong dùng kế phục kích đánh bất ngờ.
Nào hay đối phương đã biết trước, tóm gọn chúng vào trong rọ.
võ công đệ tử Thu Cung rất cao cường nhưng chẳng thể nào chống lại
một lực lượng đông gấp ba lần. Nhất là khi gặp đại Sát tinh Thẩm Thuyên Kỳ.
Chưa đầy một canh giờ, hơn trăm tên bỏ xác đương trường.
Quần hào cũng bị thương mấy chục người nhưng không ai tử trận.
Thuyên Kỳ ra lệnh quay đầu ngựa, đi ngược lại hai dặm mới hạ trại nghỉ
ngơi, nơi này gần Suối nước.
Quần hào thống khoái vì trận đại thắng, hết lời ca ngợi tài điều binh và

bản lãnh Đãng Ma công tử.
Chàng trầm giọng bảo:
- Đây chỉ là cửa ải đầu tiên. Thu Cung tưởng chúng ta kiệt lực vì đói khát,
nên chỉ phái bọn đệ tử nhị lưu chặn đường. sáng mai không nhận được tin tức
tất Sẽ dồn lực lượng đối phó. Chư vị cố ăn thật, no, ngủ Sớm, giữa canh tư Sẽ
lên đường.
Quần hào tuân lệnh, ăn uống, băng bó thương tích rồi lăn ra ngủ quanh
những đống than.
Thuyên Kỳ không ngủ được, nằm tưởng nhớ đến Song thân nơi quan
ngoại. Chàng không biết mẫu thân mình có thành công trong việc hồi Sinh
một người đã chết mười mấy năm hay không?
Chàng nhìn Sao trời, đoán rằng đã đến lúc lên đường, đánh thức quần hào
dậy. Một khắc Sau, đội ngũ đã chỉnh tề, Thuyên Kỳ dẫn đoàn nhân mã phi
nước đại. Bạch Ưng bay trước để phát hiện cạm bẫy.
Đầu giờ tỵ, quần hào Dừng chân trước một vực Sâu, chỉ có chiếc cầu treo
dài Sáu trượng, chiều ngang đủ một người dẫn ngựa đi qua. Đầu cầu bên kia
có mười tên áo vàng. Tám tên thản nhiên ngồi ăn uống trên bãi cỏ, hai tên
còn lại cầm đại phủ đừng ngoài đầu cầu, Sân Sàng chặt đứt Sợi dây treo cầu.
Thuyên Kỳ nhíu mày Suy nghĩ:
Nếu bọn chúng thay phiên cố thủ, bọn chàng không cách nào qua được.
Mọi việc tìm thức ăn cho ba trăm mạng người cũng là việc nan giải. Tệ hơn
nữa, giả như Thu Cung điều lực lượng đánh tập hậu, bọn chàng cũng gặp
nguy.
Chàng tính toán khoảng cách rồi quay lại hỏi Phì La Hán:
- Đôi cánh tay các hạ Sức lực được bao nhiêu cân.

Họ Nguyên gãi đầu đáp:
- Thuộc hạ chỉ nâng được bảy trăm cân.
Chàng hài lòng kề tai Sẽ dặn dò, lát Sau, đoàn người ngựa đến Sát đầu cầu,
giả như muốn vượt qua. Hai gã áo vàng vội vã dơ cao đại phủ doạ dẫm. Lúc
này Thuyên Kỳ đã thủ kiếm đứng Sân trên hai bàn tay Phì La Hán, chỉ chờ cơ
hội là vượt qua khoảng cách Sáu trượng. Mọi người hồi hộp chờ đợi.
Mười hào kiệt khinh công khá nhất xuống ngựa đứng thủ Sân.
Hai gã môn đồ Thu Cung dơ búa đãlâu, hai tay mỏi nhừ bèn gọi đồng đảng thay thế. Hai tên lập tức chạy đến đón lấy đại phủ, chưa kịp bước vào
chỗ.
Thuyên Kỳ ra hiệu, Phù La Hán vận toàn lực đẩy mạnh. Thuyên Kỳ về
phía trước. Cùng lúc đó, chàng hợp lực đẩy mạnh Thuyên Kỳ về phía trước,
Cùng lúc đó, chàng hợp lực với gã búng mạnh đôi chân, dùng thép Ngẹ Kiếm
nương theo kiếm khí bay Sang bên kia như ánh chớp. Luồng kiếm quang rực
rỡ phủ xuống đrầu hai tên cầm búa. Thân thể chúng rời ra nhiều mảnh. Toán
hào kiệt thấy chàng đắc thủ, lưới nhanh trên ván Sang bờ trợ chiến và trấn giữ
đầu cầu.
Chỉ trong khoảnh khắc tám tên môn đồ Thu Cung bị giết Sạch. Mọi người
hoan vô vang dội, mau chóng dắt ngựa qua cầu.
Thấy hai vò rượu nằm cạnh mâm cơm, ai cũng nuốt nước miếng thèm
thuồng nhưng không dám lấy. Họ là những người coi rượu như mạng Sống,
nhưng qua cuộc hành trình Sinh tử này, tình đồng đội đã lắt át cơn thèm khát.
Hơn nữa, họ đã ngưỡng mộ Thuyên Kỳ như thần thánh, muốn chứng tỏ mình
xứng đáng là thuộc hạ của chàng.
Thêm mấy chục dặm nữa thì đã về chiều. Thuyên Kỳ ra lệnh hạ trại,

bố trí
tuần phòng. Chàng huýt Sáo gọi Bạch Ưng bảo nó đi tìm đàn thú rừng.Linh
điểu tung mình lên không, đảo quanh. Đôi mắt chim ưng có thể nhận ra con
mồi ở độ cao hai dặm. Chỉ lát Sau, nó Sà xuống đậu trên vai chàng ríu rít rồi
vỗ cánh dẫn đường, lần này nó bay thật thấp.
Chàng cầm phi đao đuổi theo, mười tên thuộc hạ cũng bám đuôi.
Tối ấy, mọi người lại được có thịt hươu nướng.
Hai ngày Sau, bọn Thuyên Kỳ đến ranh giới Tứ Xuyên, Thanh Hải mà
không gặp thêm trở ngại nào.
Thay vì đổ xô vào các tửu quán như thói quen cố hữu, họ dừng ngựa trên
một bãi trống. Thuyên Kỳ bảo Thiên Diện Phi Đao Lý Thất vào tiểu trấn thu
xếp việc ăn ở, gã là đầu lĩnh của đội quân ám khí.
Một khắc Sau, gã quay lại dẫn đoàn người đến một gia trang rộng rãi, vì
các khách điếm đều quá nhỏ, không cách nào chứa nổi ba trăm người ngựa.
Rượu và thức ăn do Sáu phạn điếm và tửu quán cung cấp.
Quần hào kiên nhẫn chờ đợi. Họ đã tắm gội, thay y phục nên trông rất
bảnh bao, oai vệ:
Thuyên Kỳ cất tiếng hỏi:
- Trong chư vị, ai là người kiêng rượu.
Có khoảng ba chục người dơ tay, chàng bảo họ:
- Chư vị có thể dùng cơm trước rồi ra canh phòng cho anh em uống rượu.
Họ vui vẻ nhận lệnh.
Đầu canh tư một đại yến được bày ngay trong đại Sảnh. Bao nhiêu món
ngon nhất vùng biên được bọn tiểu nhị chở đến liên tục.
Dù Thuyên Kỳ không nhắc nhở nhưng bọn hào kiệt, vốn coi trời bằng
vung, lại áy náy, khi cảm thấy mình uống hơi nhiều. Đôi mắt chàng không
nghiêm khắc nhưng nhìn thấy lòng người.
Cuối cùng, chỉ có vài chục người Say thật, Số còn lại chỉ ngà ngà,

ngồi
uống trà bàn chuyện võ lâm.
Trang chủ là một lão già tuổi quá thất tuần, lão vào để nhận tiền trọ. Đám
người rua ria hung tợn này khiến lão chẳng yên tâm chút nào cả.
Hồ Nam Thần Trượng cùng Lý Thất phụ trách việc hậu cầu, đứng lên tuyên bố:
- Kính cáo chư vị, tiền rượu thịt là tám trăm lượng, tiền thuê trang viên hai
trăm, vị chi là ngàn lượng, xin chư vị móc hầu bao đóng góp.
Thuyên Kỳ hắng giọng bảo:
- Chư vị tôn ta làm lãnh tụ, vậy bữa tiệc hôm nay do ta chiêu đãi. Đường
tới Côn Luân còn hơn ngàn dặm, Sẽ đến lúc chư vị mời lại.
Chàng lấy ngân phiếu đưa cho Hồ Nam Thần Trượng Giã Đào.
Quần hào xì xầm một hồi, mặt mũi hớn hở tựa bắt được vàng.
Phì La Hán dường như bị đồng bọn đẩy dần ra vòng ngoài. Gã bối rối gãi
đầu, vòng tay nói:
- Thưa công tử, ba trăm người chúng tôi gồm cả chánh tà, có cả những kẻ
trộm gà, bắt chó, nhưng tự xét lương tâm không phải là bọn gian ác, bạo tàn.
Trước đây mỗi người một phương, chẳng làm Sao đóng góp Sức lực cho võ
lâm, vì Sức yếu thế cô. Nay dưới Sự lãnh đạo của công tử, trở thành một lực
lượng hùng mạnh, lòng vô cùng tự hào. Xin công tử khai tông lập giáo, nhận
chúng tôi làm thuộc hạ để những kẻ hèn mọn này được Sống cuộc đời oanh
liệt, cho khỏi tủi hổ tông môn.
Nói xong, gã cảm động đến ứa lệ, đưa tay lau nước mắt.
Quần hùng vỗ tay hoan hô như Sấm. Đầu lĩnh toán đao thủ là một hán tử
cao gầy, mặt lạnh như đồng, có tên là Khoái Đao Mạnh Du Tử, cất tiếng:
- Công tử! Gã béo nói đúng, nếu không có bang hội chính đáng, chúng ta
Suốt đời chỉ là bọn lạc phách trên giang hồ.

Ma Yêu Kiếm Khách Đỗ Tang, đầu lĩnh đội kiếm thủ, tuổi đã lục tuần, vuốt râu phụ hoạ:
- Theo ý lão phu, nên chọn cái tên Huynh Đệ Hội cho phù hợp với tôn chỉ
của chúng ta. Công tử thấy thế nào?
Thuyên Kỳ thấy người người đều nhìn chàng với vẻ hy vọng, không nỡ
phụ lòng, liền bảo:
- Chuyện khai bang lập hội không thể không nghĩ đến điều kiện vật chất.
sinh kế và nơi cư trú cho ba trăm người nào phải chuyện đùa.
Hồ Nam Thần Trượng đỡ lời:
- Lão phu không thê tử, họ hàng, xin được hiến Sơn trang và ngàn mẫu
ruộng ở ích Dương.
Mã Yêu Kiếm Khách vỗ vai Thần Trượng ken:
- Giả huynh khét tiếng trọng nghĩa khinh tài, tiểu đệ không dám bì, chỉ xin
góp hai vạn lượng làm ngân quỹ.
Khoái Đao Mạnh Du Tử hờ hững nói:
- Tại hạ ba vạn lượng.
Mỗi người một tiếng, tổng cộng lên đến gần trăm vạn lượng. Người cuối
cùng là Phì La Hán, hắn ngượng ngùng dơ ba ngón tay. Lý Thất cười hỏi:
- Nguyên huynh định góp ba vạn hay ba ngàn lượng?
Gã béo ấp úng:
- Ba... lượng!
Mọi người bật cười vui vẻ, Thuyên Kỳ hắng giọng, tiếng cười lập tức im
bặt, Chàng bước đến nắm tay Phù La Hán, trầm giọng tuyên bố:
- vì ba lượng của Nguyên huynh, tại hạ nhận lời làm hội chủ Huynh Đệ
Hội.
Nguyên Chân cảm kích xiết chặt tay chàng giữa tiếng reo hò như Sấm
động.
Huynh Đệ Hội là bang phái đầu tiên trong lịch Sử võ lâm ra đời bằng tiền
đóng góp của các hội viên.

*
* *
Đa Số hào kiệt đi Thanh Hải lần này chỉ mong đủ tiền lộ phí. Khoản đóng
góp họ đưa ra đều nằm cả ở nhà. vì vậy, Sáng hôm Sau, Thuyên Kỳ đã đưa hai
vạn lượng để chi tiêu trong những ngày Sắp đến.
Giã Đào ngạc nhiên không hiểu Sao trong người chàng lại có Sân nhiều
đến thế. Thực ra, chàng cũng không ngờ Tần Thu Trinh lại để Sân trong bọc
hành lý đến mười vạn lượng ngân phiếu. Nàng quen Sống trong nhung lụa từa
nhỏ, nên không biết rằng đó là cả một gia tài.
Từ đầu canh năm, Giã Đào đã lùa mọi người thức giấc, điểm tâm bằng hai
chiếc bánh hấp nóng hổi.
sau đó, họ phải khai lai lịch vào giấy. Cuối canh năm, mọi việc đã hoàn
tất. Lão trao lại cho Thuyên Kỳ. Chàng mở xem từng tờ, ghi nhớ tất cả vào
đầu óc mình.
Có một người làm chàng chú ý, đó là Triệu Phố, nguyên quán Tây vực,
không có danh hiệu. Chàng nhíu mày Suy nghĩ rồi bảo Khoái Đao gọi họ
Triệu vào.
Đó là một thanh niên tuổi trạc hai mươi Sáu, dung mạo tuấn tú nhưng đôi
mắt không chính trực.
Thuyên Kỳ chiếu đôi Ma Nhãn lạnh lùng hỏi:
- Có phải các hạ chính là Mỹ Diệu Hồ đấy chăng?
Triệu Phố gật đầu.
- Năm ngoái các hạ đã quyến rũ một nàng tiểu thư, con nhà đại phú ở
Ngọc Môn Quan. Nàng ta đã nghe lời các hạ, lấy trộm của phụ mẫu một Số
châu báu trị giá đến ngàn lượng vàng. Bây giờ ấy đâu rồi?
- Tại hạ đã giết nàng rồi chôn trong một khu rừng cạnh đường quan đạo.

Quần hào nghe gã thú nhận mà Sôi máu căm hờn.
Thuyên Kỳ hỏi tiếp:
- Tổng cộng ngươi đã dụ dỗ và giết bao nhiêu nữ nhân rồi?
- Mười tám người.
Chàng thu Ma Nhãn, bảo Lý Thất:
- Ngươi trói chặt gã lại, bó vào bao vải đem theo. Đến đoạn đường vắng
nào hãy hạ thủ.
Giữa giờ thìn, Huynh Đệ Hội xuất hành. Tạm thời, trên dầu mỗi người đều
chít giải khăn xanh làm tiêu chí. Được vài dặm, đến một bìa rừng tĩnh mịch,
chàng rahiệu dừng chân.
Lý Thất xách bao đựng Triệu Phố đặt xuống đất, cởi miệng bao lôi gã dâm
tặc ra:
Họ Triệu lắp bắp kêu oan:
- Tại hạ nào có tội gì mà hội chủ lại định giết đi?
Thuyên Kỳ hững hờ nói:
- Mỹ Diệu Hồ, ta chém ngươi để tế vong hồn mười tám nữ nhân đã bị ngươi giết chết, đoạt của.
Khoái Đao Mạnh Du Tử chỉ chờ chàng dứt lời, vung đao chém rơi thủ cấp
Triệu Phố.
Giã Đào là người lão luyện, bảo họ Mạnh cắt dây, lục Soát người gã. Quả
nhiên phát hiện một xấp ngân phiếu trị giá tám vạn lượng bạc.
Phì La Hán cười hể hả nói:
- Thế là Huynh Đệ Hội chúng ta đã có ngân khoản chi tiêu, không cần xài
tiền của hội chủ nữa.
sau cái chết cảu Mỹ Diệu Hồ, có rất nhiều đều xin khai thành thật hành vi
quá khứ. Nhưng nói chung không có ai mang tôi lỗi nặng nề.
Tám ngày Sau, bọn Thuyên Kỳ đến huyện thành Hà Thương, nằm dưới
chân rặng Côn Luân.
Qua hồ Sơ lai lịch, Thuyên Kỳ và bốn vị Đường chủ đã chọn ra được ba
chục người tinh minh, lanh lợi, họ xuất thân là đạo chích, để thành

lập một
đường nữa có tên là Thiên Nhãn Đường, Đường chủ chính là Bạch Nhật Thần
Thâu Trịnh Cốc, tay diệu thủ không không Số một võ lâm.
vừa đến nơi, Trịnh Cốc đã cùng bọn thuộc hạ Thiên Nhãn Đường bủa ra
nghe ngóng tin tức.
Lý Thất lo việc ăn ở cho hội. Gã là người có tài thuyết phục, nên chỉ nửa
canh giờ đã hớn hở trở lại.
Bạch Nhật Thần Thâu cũng về báo cáo:
- Cung bẩm hội chủ! Nửa tháng nay Địa Long đã bẩy lần xuất hiện, nhưng
quần hùngchẳng cách nào thu phục được. vì Địa Long có lớp da bền chắc.
Nhưng nghe nói Sángmai võ lâm Tứ cung Sẽ dùng lưới thép bắt linhvật.
Thuyên Kỳ hỏi lại:
- Thái độ của phái Côn Luân và các phái bạch đạo thế nào?
- Bẩm hội chủ! Phe bạch đạo và phía Côn Luân chỉ đứng bàng quang,
không tham gia việc bắt Địa Long. vương chưởng môn của phái Côn Luân
tuyên bố rằng Địa Long là quía vật gây tai hoạ cho bách tính, ai diệt trừ cũng
tốt.
Chàng thầm khen ngợi vương bá là người cơ trí.
*
* *
MờSáng ngày tám tháng ba, Huynh Đệ Hội xuất quân, lá đại kỳ lớn bằng
mảnh chiếu, nền vàng, chữ trắng viền xanh, phất phới bay trên tay Phù La
Hán. Ba trăm hảo hán vui Sướng nhìn ngọn cờ, cảm thấy bản thân tốt đẹp
hơn.
Đoàn người đi đến đâu cũng được bách tính thầm khen tính kỷ luật và đội
ngũ chỉnh tề.
Thuyên Kỳ đã nhờ Thần Thâu dán thêm râu mép, râu cằm nên càng

uy
phong và khác lạ.
Thung lũng dưới chân núi Côn Luân đã tề tựu đông đủ các môn bộ. Thực
ra thì họ đã ăn ngủ ở đây hơn nửa tháng nay. Các lều trại dựng thành hình
vòng cung, bao lấy đoạn chân núi có huyệt động của Địa Long.
Bốn chiếc lều vải lớn cắm đại kỳ của võ lâm Tứ cung chiếm một nửa vòng
bên tả. Nửa vòng bên hữu thực ra là để dành cho các phái bạch đạo. Nhưng
họ không dựng lều mà lên núi làm khách của phái Côn Luân.
Thiên Nhãn Đường, của Huynh Đệ Hội muốn tỏ rõ oai phong, nên đã chuẩn bị Sân một lều vải lớn làm đại bản doanh.
Chưa đầy một khắc, lều đã dựng xong, trên nóc phất phới đại kỳ, thêu ba
chữ bằng chỉ trắng: Huynh Đệ Hội.
sự xuất hiện bất ngờ của bang hội vô danh này khiến mọi người kinh ngạc. Họ chăm chú quan Sát nhận ra không ít những nhân vật có tai tiếng
trên giang hồ nên cười thầm trong bụng.
Thuyên Kỳ xuống ngựa, đứng trước lều ngắm nhìn địa thế Sơn cốc và lực
lượng Tư cung.
Chàng ước đoán nhân Số của phe quần ma khoảng hơn ngàn người. Phe
bạch đạo cũng vậy, nếu tính cả Huynh Đệ Hội. Như vậy, khó mà ngăn cản Tư
cung thu phục Địa Long, chiếm bảo vật. Chàng quyết định lộ diện bàn bạc với
lãnh tụ các phái.
Chưởng môn phái Côn Luân, Tiếu Kiếm vương Thục bước ra Sang Sảng
nói:
- Kính cáo chư vị anh hùng, Địa Long dù thân tàng nội đan, kỳ dược hiếm
có thiên hạ. Nhưng nói chung vẫn là tai hoạ cho bách tính. Lão phi không
muốnthấy cảnh tương Sát máu chảy đầu rơi để tranh giành nên đã cùng bàn

bạc với thất đại môn phái đề nghị một phương thức công bằng. Nghĩa là
chúng ta phải chia nhau ra tay trong một thời khắc như nhau. Phe nào thành
công trong việc thu phục, tiêu diệt Địa Lòng Sẽ được hưởng bảo vật. Tứ vị Đế
Quân thấy thế nào?
Xuân Phong Đế Quân bàn bạc với ba người kia xong, bước ra cao giọng
nói:
- Tứ cung xin tán thành phương thức đó. Nhưng trước hết phải xác định
hai phep rõ rệt. Môn phái nào đứng về phái Tứ cung xin bước lại đây. Các bang hội nhỏ như: Long Hải hội, Diêm Thanh, Thanh Xà môn... nằm
trong vùng cai quản của Tứ cung đều nhất tề đi về phía tả.
vương Thục thấy Huynh Đệ Hội rắn rồng lẫn lộn, thu nạp cả cường Sơn,
đạo tặc, mà không theo phe quần ma. Ông ngạc nhiên hỏi:
- ý Huynh Đệ Hội thế nào.
Thuyên Kỳ lạnh lùng đáp:
- Huynh Đệ Hội dù nhỏ bé nhưng cũng xin được cùng chư vị chia thế chân
vạc. Hôm nay, hai phe hắc bạch cứ ra tay, nếu không thành công, Sáng mai,
bổn hội chỉ cần một canh giờ là đủ.
Xuân Phong Đế Quân bật cười kinh miệt:
- Một bọn đầu trộm đuôi cướp nhỏ bé mà cung đòi đứng ngang hàng với
chúng ta, thực đáng nực cười.
Gã vừa nói dứt, Thuyên Kỳ vận khí, dùng công phu Hư Không lôi xướng
quát lên như Sấm:
- Câm miệng!
Tiếng chàng như Sét đánh chụp xuống đầu Đế Quân, lão choáng váng, giật
mình lùi lại hai bước.
Toàn trường chấn động trước thần công khoáng thế của hội chủ Huynh
Đệ Hội, im lặng như tờ.

Không văn đại Sư đãnhận ra Thuyên Kỳ nên niệm phật hiệu:
- Da di đà phật! Hội chủ đã có hùng tam tham gia tiêu diệt Địa Long, tạo
phúc cho lê thứ. Lão tăng đại diện phe bạch đao vô cùng hoan nghênh. Hơn
nữa, thí chủ chỉ cần một canh giờ cũngkhông phải là chuyện quá đáng!
Thiếu Lâm tự là thái Sơn bắc đẩu võ lâm, Tứ cung không tiện phản bác.
Họ đang chú tâm đến hội chủ Huynh Đệ Hội, cố nhớ xem người này là ai mà
công lực lại Siêu phàm đến thế.
Thu Diệp Đế Quân vương Chi Hoán cao ngạo nói:
- Nể lời Không văn đại Sư, Tứ cung cho bọn ngươi cơ hội tham gia, chứ
không phải vì chút trò tiểu xảo vừa rồi.
Thuyên Kỳ cười nhạt đáp:
- Huynh Đệ Hội chúng ta cũng nhờ chút tiểu xảo ấy mà giết Sạch hơn
trăm môn đồ Thu Cung chặn đường phục kích để đến nơi này.
Lời tố cáo của chàng khiến mọi người kinh hãi.
Họ vương cứng họng, chẳng dám nói thêm. Ba trăm hảo hán Huynh Đệ
Hội thấy hội chủ thần oai trấn áp Tứ cung, đưa bổn hội lên ngang hàng với
các phái lớn, lòng họ Sôi Sục hào khí, Say Sưa với vinh quang, nguyện ý xả
thân vì lá cờ Huynh Đệ Hội.
vương lão chưởng môn cười dễ dãi:
- Nghe nói Tứ cung chuẩn bị xong lưới thép, xin tùy tiện ra tay trước. Nếu
chư vị thành công, bọn lão phu đỡ phải nhọc Sức.
Phe Tứ cung tin lực lượng của mình hùng mạnh hơn, khi đắc thủ chẳng ai
dám tranh giành nên đồng ý.
ç Linh Đế Quân là một lão già cao lêu khêu, ốm như que củi, da mặt nhợt
nhạt, mắt Sâu hoắm. Tấm bạch bào rộng thùng thình càng làm cho lão thêm
giống u linh. Lão phất tay ra hiệu, tên đệ tử áo trắng dắt ramột con

trâu tơ
béo mập. Gã cắm cọc Sắt xuống nền đất rồi cột dây thừng vào. sau đó, một
trăm tên khác khiêng tấm lưới đan bằng khoen Sắt dài Sáu trượng đặt thành
hình bán nguyệt cách con trâu hơn trượng. Xong xuôi, chúng nhất tề nằm
phục xuống, tay nắm chặt lưới mép thép.
Tên dẫn trâu rút kiếm đâm vào đùi con vật rồi rút lui,
Tiếng kêu rống của con vật đã dẫn dụ được Địa Long, nửa khắc Sau, nó
lần mò ra khỏi huyệt động. Cái đầu to dài như nửa chiếc thuyền con ló ra, lúc
lắc chiếc Sừng dài hơn ba thước và nhọn hoắt. Nó dương cặp mắt vàng,
nhìncon trâu với vẻ thèmthuồng, chiếc lưỡi hai nhánh đỏ như máu đư ra, thụt
vào liên tục. Quần hào nín thở đợi chờ. Thuyên Kỳ nhớ đến lời dạy của lão
bộc Ngoã Khắc liền thở rít lên một tiếng quái dị. Con vật dường như hiểu
được, quay ngoắt đầu về phía chàng, nhưng không thấy có thêm tín hiệu nên
quay lại với con mồi. Thuyên Kỳ mừng thầm, không ngờ loài bò Sát khổng lồ
này lại có họ với loài rắn. Ngoã Khắc lúc còn trẻ lưu lạc Sang Thiên Trúc năm
năm, ông đã học được cách điều khiển loài rắnhổ mang tối độc. Lúc về già,
ông đem mọi kiến thức truyền lại cho Thuyên Kỳ. Chàng có lòng yêu mến thú
vật nên rất thích thú.
Lúc này con Địa Long đã bò hẳn ra ngoài. Thân nó dài đến ba trượng, da
có vẩy như da rắn, trênlưng là một hàng gai dài từ cổ đến tận chót đuôi. Khi
có cất đầu lên thì cao hơn cả người cao nhất.
Thuyên Kỳ đã có chủ ý nên vận thần công đưa âm thanh đến tai Địa Long.
Con vật này đã tu luyện đến mấy trăm năm nên rất thông minh. Nó rít

lên
lanh lảnh rồi bước đến phía con mồi. Bốn lão Đế Quân mỉm cười đắc ý.
Nhưng không ngờ, vừa đếnnơi, Đại long Quay người dùng đuôi quét bay
con trâu Sang bên tả. Bọn môn đồ Tứ cung tung mình chụp lưới. Nhưng rất
tiếc chỉ trùm được phần đuôi. Những chiếc gai trên lưng nằm xuôi về phía
Sau nên lưới trôi tuột đi.
Địa Long hất tung lưới quay đầu tấn công bọn ç Linh giáo đồ. Chúng kinh hoàng bỏ chạy về phía địa bản doanh, cách đó mười trượng. Địa Long
rượt theo nhanh như gió. Bốn lão Đế Quân không ngờ Sự việc lại tồi tệ như
vậy, đồng vung chưởng đánh vào đầu con vật để giải vây cho đệ tử.
Tám đạo chưởng kình uy mãnh dù không làm tổn thương con vật nhưng
cũng khiến nó đau đớn, vung đuôi quét ngược rồi bỏ chạy về hang. Lúc đi
ngang con trâu, nó há miệng ngậm lấy rồi chui vào huyện động.
Kiểm điểm lại có đến ba chục tên môn đồ Tứ cung bị Địa Long giết chết.
Tứ vị Đế Quân thở dài chán nản.
Lúc ấy mới là đầugiờ tỵ, chưa hết thời gian quy định. Bốn lão ma bàn bạc,
Thu Diệp Đế Quân bước ra tuyên bố:
- Bọn lão phu xin bỏ cuộc, mời phe bạch đạo trổ tài.
Các vị chưởng môn đã được Không văn cho biết lai lịch của chủ Huynh
Đệ Hội, nên nhìn về phía chàng hỏi ý. Thuyên Kỳ lắc đầu rồi chỉ vào ngực
mình.
Không văn đại Sư cao giọng bảo:
- Tứ vị Đế Quân trí lực hơn người mà còn thất bại, bọn lão nạp cũng chịu
bó tay. Xin mời Huynh Đệ Hội thử một phen.
Bỗng từ cửa Sơn cốc, tiếng đại cổ vang lên như Sấm động. Lá đại kỳ mau
trắng, thêu ngọn lửa đỏ xuất hiện tứ vị hộ pháp Ma Giáo do đại Hộ

pháp Câu
Hồn Kiếm Thôi Hạo dẫn đầu, đủng đỉnh bước vào. Theo Sau họ là năm trăm
giáo đồ Ma Giáo, chỉ nhìn ống đồng trong tay cũng biếthọ thuộc Liệt Hoả
Đường.
Thôi Hạo mới được thăng chức thay cho Quỷ ảnh vương Ly, vòng tay
chào mọi người.
- Lão phu là Thôi Hạo, vâng lệnh giáo chủ đến tham gia việc thu phục Địa
Long. Xin hỏi chư vị thành bại thế nào?
Kiếm Tuyệt Đế Quân, cung chủ Kiếm Cung, đặt cứ địa ở đất Mãn, là láng
giềng với Ma Giáo, đã từng qua lại với Lý giáo chủ, nê tươi cười bước đến
nói.
- Thôi lão đệ. Tứ cung và phe bạch đạo đã thất bại. Bây giờ đến lượt
Huynh Đệ Hội trổ tài.
Thôi Hạ nhìn lá đại kỳ của Huynh Đệ Hội nhíu mày thắc mắc:
- Bang hội này ở đâu ra mà lại dám chia thế chân vạc với chư vị?
Đế Quân nhún vai, lắc đầu tỏ vẻ không biết:
- Ta cũng chẳng rõ, nhưng gã hội chủ thần công rất lợi hại.
Thôi Hạo là người cao ngạo nên cười nhạt, cùng ba vị hộ pháp bước đến
trước mặt Thuyên Kỳ. Lão chưa kịp hỏi thấy đối phương nháy mắt, mỉm cười.
Bốn lão già Sững Sờ nhận ra Thiếu giáo chủ. Chàng vận công thì thầm:
- Tứ vị Cửu Công cứ đóng vai bàng quan, khi Kỳ nhi thu phục được Địa
Lòng, ắt Tứ cung Sẽ ra tay tranh đoạt. Lúc đó, lực lượng Ma Giáo Sẽ bấtngờ
tham chiến, tiêu diệt bọn chúng.
Truyền âm xong, chàng vòng tay nói Sang Sảng.
- Tại hạ từ lầu ngưỡng mộ uy danh Thần Hoả Giáo, nay được diện kiến tứ
vị hộ pháp, thật vô cùng vinh hạnh. Bổn hội xin được múa rìu qua mắt thợ,
thu phục Địa Long. Nếu thất bại, chư vị cho Liệt Hoả Đường ra tay

cũng
không muộn.
Thôi Hạo cười lớn đáp:
- Huynh Đệ Hội đến trước đương nhiên được quyền ra tay trước. Bọn lão
phu chúc quý hội thành công.
Toàn trường lúc nãy nhìn vẻ Sát khí trên mặt bốn vị hộ pháp Ma Giáo tưởng đâu Sẽ có một trường náo nhiệt. Ai ngờ, Ma Giáo lại tỏ vẻ tôn trọng
Huynh Đệ Hội.
vương chưởng môn bảo nhỏ:
- Chư vị quên rằng Kỳ nhi là cháu ngoại của giáo chủ Ma Giáo hay Sao?
Phái bạch đạo thở phào. Có thêm Ma Giáo, phe Tứ cung chắc chắn Sẽ bại
vong.
Thuyên Kỳ dặn dò thuộc hạ xong, bước dần đến cửu hang. Mọi người kinh
hoàng đến toát mồ hội khi thấy chàng đi thẳng vào trong. Ba trăm nhân mã
Huynh Đệ Hội lập tức đến trấn giữ hai bênhuyệt động, quay mặt ra ngoài Sân
Sàng đối phó.
Thuyên Kỳ vào Sâu mười trượng đã đến một thạch động rộng rãi. Địa
Long ăn xong con trâu béo, đang lim dim Sắp ngủ. Thấy chàng bước vào, nó
vùng dậy với vẻ hung dữ. Thuyên Kỳ rít lênliên tục và bước về phía Địa Long.
Còn cách nửa trượng, chàng vận công phu Ma Nhãn đến độ chót, dùng ý lực
thôi miên cho nó ngủ Say. Nửa khắc Sau, quái vật không cưỡng được, gục
xuống ngủ ngon lành.
Lúc này chàng có thể dùng tiểu kiếm hạ Sát nó để lấy nội đan, nhưng không hiểu Sao lòng chàng lại bất nhẫn. Thuyên Kỳ dạo quanh một vòng
thạch động, xemthử nó từ chỗ nào chui đến đây? Quả nhiên, dưới chân bức
vách trong cùng là một miệng hang Sâu, khẩu độ vừa lọt thân rồng

đất.
Nhưng chàng lại thấy cạnh trên cửa miệng hang có dấu trầy xước, đào xới.
Nhớ đến chiếc Sừng dài trên đầu linh thú, chàng hiểu ngay nó đã bị chiếc Sừng
cản trở nên không thể trở lại chốn cũ. Chàng thử đi vào hang, nhưng chỉ được
vài trượng đã phải thối lui vì Sức nóng khủng khiếp.
Thuyên Kỳ Suy nghĩ một lát, đến bên con vật, dùng tiểu kiếm cắt Sát gốc
chiếc Sừng dài nhỏ nhưng cứng như đá. Chàng phải vận dương công đến độ
chót, dồn tam muội chân hoả vào lưỡi kiếm mới cắt đứt được. Thuyên Kỳ
thuận tay đấm thử vào tảng đá, mũiSừng đâm ngập nửa gang dễ dàng. Chàng
mừng rỡ rút ra múa thử thấy rất vừa tay.
Thuyên Kỳ dắt Sừng vào thắt lưng rồi vận công gọi Địa Long dậy. Nó thấy
chiếc Sừng trên người chàng, rít lên tỏ vẻ mừng rỡ và nhả ramột viên ngọc đỏ
như máu, toả hào quangrực rỡ. Chàng nhặt lấy định nhét vào dây lưng. Địa
Long rít lên lắc đầu, chiếc lưỡi dài của nó bất ngờ vươn tới cuộn lấy nội đan,
đưa lên ngang miệng chàng như muốn bảo chàng phải nuốt ngay. Thuyên Kỳ
không còn cách nào khác, gật đầu nhận lấy, bỏ vào miệng nuốt. Địa Long rít
lên hài lòng, quay đầu đi ra phía Sau, chui tọt vào hang biến mất.
Chàng chờ thêm nửa khắc nữa vẫn không tháy cmả giác gì, mỉm cười chế
giễu mình rồi rảo bước ra khỏi huyệt động vừa đúng mộtcanh giờ.
Thuyên Kỳ bước ra trong Sự hoan hô vang dội của quần hào. Phe bạch
đạo và Ma Giáo tưởng chàng đã mạng vong, nãy giờ nóng ruột như kiến bò
miệng chảo. Đám thuộc hạ của chàng vì kỷ luật không dám hò hét nhưng đôi
mắt họ vài giọt lệ.

Thuyên Kỳ tiếng lên mấy bước, cao giọng tuyên bố:
- Kính cáo chư vị, Địa Long là một linh vậttu luyện đã mấy trăm năm. Nó
đến đây lúc Sừng còn ngắn, khi muốn quay lại lòng đất thì bị chiếc Sừng quá
dài cản trở. vì vậy mới phá hang ra ngoài kiếm ăn. Tại hạ đã giúp Địa Long
cắt bỏ Sừng và nó đã chui vào một hang ngầm đi mất. Mời chư vị vào trong
tham quan.
Chàng dơ cao chiếc Sừng dài ba thước cho mọi người xem. Thu Diệp Đế
Quân gắn giọng hỏi:
- Thế các hạ có lấy được nội đan không.
Thuyên Kỳ thản nhiên đáp:
- Có, Địa Long đã tặng cho tại hạ một viên ngọc đỏ, nhưng tại hạ xem kỹ
chẳng thấy tác dụng gì.
ç Linh Đế Quân cười âm u:
- Ngươi làm Sao biết được diệu dung của nội đang. Muốn Sống Sót thì mau
nạp cho lão phu.
Thuyên Kỳ lạnh lùng đáp:
- Nội đan chỉ có một viên, tứ cung lại có đến bố Đế Quân, không hiểu tại
hạ phải dâng cho ai?
ç Linh Đế Quân vỗ ngực:
- Ngươi bất tất phải lo lắng, cứ giao cho lão phu là xong thôi.
Thuyên Kỳ muốn lừa cho quần ma tương Sát nên giả đò miễn cưỡng, quay
lại nhìn các huynh đệ, thở dài nói:
- Kẻ mang ngọc có tội, tại hạ không muốn để anh em hy Sinh vì bảo vật,
xin trao gánh nặng này cho tôn giá.
Thực ra trong lưng chàng chỉ có viên dạ minh châu cảu Bách Lan tặng làm
kỷ niệm. Chàng lấy trong áo ra một túi vải lụa, cầm viên ngọc dồn công lực
chí dương vào, đưa cao lên đầu cho mọi người thấy. viên ngọc bị chân hoả

nung nóng, toả hồng quang rực rỡ. Quần ma nhìn với vẻ thèm thuồng. Chàng
bở trở lại túi vải nhỏ, cột miệng rồi quăng về phía ç Linh Đế Quân.
Lão cười đắc ý tung mình lên không chụp. Nhưng ba bóng người đứng gần
đó đã bay theo, vung chưởng vỗ vào lưng lão. ç Linh lão quỷ đã đề phòng
trước, tréo tay đánh ngược lại, mượn Sức đối phương bay nhanh về phía
trước, vươn tay chụp lấy túi vải.
Nhưng bọn đánh lén lão lại chính là ba vị Đế Quân kia, họ đâu dễ dàng
chịu thua, đồng lượt đến hợp công. ç Linh Đế Quân dù thân pháp như quỉ
mụi cũng không cách nào thoát khỏi, trúng một chưởng vào vai trái, hộc máu
tươi. Lão biết mình cô thế liềnvận toànlực dở thân pháp ç Linh Quỷ ảnh lướt
đi như bóng du hồn. Ba vị Đế Quân rượt theo bén gót.
Lúc này, hơn hai trăm thuộc hạ ç Linh cung đã bị bảy tám trăm môn đồ
ba cung kia vây chặt. Chỉ hai khắc Sau không còn một tên Sống Sót. POhe
quần ma kéo nhau đuổi theo các vị Đế Quân, chỉ còn lại Ma Giáo và lực
lượng bạch đạo.
vương Thục cười ha hả, nói:
- Kế di hoạ giang đông của Kỳ nhi quả là lợi hại. ç Linh cung phen này
không một ngày được yên ổn.
Thuyên Kỳ gỡ râu, bước đến thi lễ với người thân và các chưởng môn.
Mọi người kéo nhau lên trọng địa phái Côn Luân. Thuyên Kỳ vẫy Lý Thất lại
nói nhỏ. Gã nhận lệnh đem theo một trăm thuộc hạ xuất cốc, trở lại huyện
thành.
Long đầu các phái tề tựu trong khách Sảnh Côn Luân. Đại hộ pháp Thôi
Hạo cười bảo:

- Ngoại công Kỳ nhi đoán rằng thế nào ngươi cũng cómặt ở Côn Luân,
nên bảo ta kiêm trình ngày đêm đến hỗ trợ. Không ngờ bang chủ đoán chẳng
Sai.
Không văn đại Sư tán thưởng:
- A di đà phật! Thẩm thí chủ khí độ như biển lớn, dám hy Sinh nội đan để
cứu vãn một trường Sát kiếm và gây chia rẽ quần ma. Nhưng lão nạp chỉ Sợo
ç Linh Đế Quân được thần vật, tăng thêm ba mươi năm công lực, trở thành
thiên hạ vô địch thì võ lâm Sẽ nguy tai.
Cửu toạ giật mình trước lời cảnh báo của đại Sư. Thuyên Kỳ thản nhiên
đáp:
- Đại Sư yên tâm, nội đan Địa Long chắc chẳng hề có hiệu dụng như lời
đồn đại.
Hoa sơn chưởng môn- Hậu Thiên Kiếm Hạ Tri Chương thắc mắc:
- sao công tử lại đoán chắc như vậy?
Chàng tủm tỉm cười:
- viên nội đan lúc nãy chỉ là viên dạ minh châu tầm thường. Còn nội đan
thì tiểu bối đã nuốt vào bụng lúc còn trong huyệt động.
Tam hộpháp Ma Giáo- Ngân Hoàn Thôi Tâm vỗ đùi khen:
- Kỳ nhi quả là thông minh. Cửu Công phải bái phục người.
Chưởng môn phái Côn Luân vương Thục đang bối rối không biết làm cách nào để chiêu đãi gần ngàn người, định đứng lên tạ lỗi thì nghe mùi rượu
và thức ăn thơm phức.
Mấy trăm tiểu nhị và thuộc hạ Huynh Đệ Hội đã gánh vật thực lên, bày
biện dưới bóng mát của rừng tùng trước cửa Thuần Dương đạo quán.
Một khắc Sau, Bạch Nhật Thần Thâu bước vào bẩm báo với Thuyên Kỳ:
- Cung bẩm hội chủ, đại yến đã bày xong! Chay mặn có đủ.
Chàng hài lòng, đứng lên mời mọi người:
- Tiểu bối là hậu nhân của Côn Luân Thần Kiếm, kính thỉnh chư vị

trưởng
bối cùng uống với phái Côn Luân chén rượu nhạt.
vương Thục cao hứng vỗ vai chàng:
- Giỏi lắm,! Phái Côn Luân Sau này được rạng rỡ hay cũng do ngươi.

Tuyết hồ công tử

Đánh máy: BacQuai và các cao thủ Việt Kiếm
Hồi 8
Lộ Thương Bảo Tiêu Phùng Chung Cổ
Kinh Môn sơn Hạ Phục song Băng

Canh hai đêm ấy, Khoái Đao Mạnh Du Tử đến tìm Thuyên Kỳ, gã kính
cẩn nói.
- Lúc chiều, hội chủ có cho mọi người thưởng tính Sắc bén và cứng rắn của
Sừng Địa Long. Thuộc hạ xin hỏi hội chủ dùng thần binh gì để chặt đứt?
Thuyên Kỳ rút tiểu kiếm đưa gã xem. Gã camà lấy, cạo thử gốc Sừng rồi
nói:
- Thuộc hạ yêu thích nghề điêu khắc, xin vì hội chủ mà biến khúc Sừng này
thành một thanh trường kiếm.
Chàng gật đầu, trao cả tiểu kiếm lẫn Sừng cho gã.
Cuối giờ mão hôm Sau, Huynh Đệ Hội rời núi Côn Luân, các phái khác đã
khởi hành từ mờ Sớm.
Nhưng nhân Số đã tăng lên bốn trăm người. Thôi Hạo đã điều một trăm
cao thủ Ma Giáo Sang tăng cường cho Huynh Đệ Hội, thành lập đường thứ
Sáu, tên gọi Hoả Đường.
Bọn giáo chủ được biệt phái rất hân hoanvì Thuyên Kỳ trước Sau cũng lên
ngôi giáo chủ. Chúng theo chàng đánh đông dẹp bắc ắt Sau này tiền đồ rực
rỡ.
Phần anh em Huynh Đệ Hội cũng không kém phần phấn khởi. Một

trăm
cây hoả đồng đã làm tăng Sức mạnh của hội lên gấp bội.
Đường về đã có Ma Giáo và phe bạch đạo tiên phong nên không xảy ra
Sự cố gì. Chỉ hai mươi ngày Sau bọn Thuyên Kỳ đã đến Sông Trường Giang.
Bên kia bờ chính là huyện ích Dương, cách Động Đình Hồ hơn trăm dặm.
Gia trang của họ Đào nằm trên một ngọt đồi thấp, quay mặt về hướng
Sông. Chung quanh là ngàn mẫu ruộng tốt. với địa thế này nếulập că cứ quả
là thuận lợi hại, dễ thủ khó công. Địch nhân tấn công vào phải lội qua hàng
trăm trượng đường bùn nhão. Chỉ cần xây dựng thêm một Số công trìnhphòng thủ nữa là đủ.
Đúng như lời Hồ Nam Thần Trượng nói, trong nhà lão chẳng có ai, duy
nhất một lão bộc già. Trách Sao Giã Đào không bỏ nhà lang bạt giang hồ, dù
tuổi đã lục tuần.
Trong thâm tâm, Giã Đào tự coi mình là một người thao lược, có thể làm
nên nghiệp lớn. Nhưng vì bản lãnh võ công không cao, dù nổi tiếng trượng
nghĩa cũng chẳng dám khai môn, lập giáo. Nay gặp Thuyên Kỳ, anh hùng cái
thế được mọi người tuân phục, lão quyết đem tài lực ra phò tá, biết Huynh Đệ
Hội thành hùng mạnh, đương danh với đời. Có như thế lão mới thoả nguyện
bình Sanh.
Thuyên Kỳ là người thông tuệ, hiểu được tâm tư của lão nên giao toàn
quyền tổ chức, không hề có ý kiến gì.
Chàng bỏ ra ba ngày Suy nghĩ, tìm tòi rồi gọi Khoái Đào Mạnh Du Tử và
Ma Yêu Kiếm Khách Đỗ Tay vào. Chàng truyền cho họ tám chiêu đao Tàn
Chi và Tám chiêu kiếm Thiên Ma. Họ Sẽ dạy lại cho đám anh em

Huynh Đệ
Hội, để nâng cao bản lãnh chiến đấu.
Hai người dốc lòng học hỏi, nhờ Sự chỉ dẫn cặn kẽ của Thuyên Kỳ, chỉ hai
ngày Sau họ đã thuần thuộc.
Biết rằng chàng Sắp lên đường, Khoái Đao đem tiểu kiếm và Sừng Địa
Long đến trả. Gần tháng qua, gã dùng tiểu kiếm cạo gọt từng chút để biến
khúc Sừng thành một thanh trường kiếm độc nhất vô nhị. Lưỡi kiếm không
Sắc bén lắm, dù có Sờ mạnh cũng chẳng đứt da nhưng khi vận công chém vào
Sắt đá cũng chẳng hề Sứt mẻ. Phầm gốc Sừng hơi lớn được gã gọt thành chuôi
và vòng che tay, trang trí hoa văn và giọng chữ long kiếm.
Thuyên Kỳ hài lòng, vỗ vai hắn khen:
- Ngươi quả có tài điêu khắc, thanh kiến này Sẽ giúp ta giáng ma vệ đạo,dương danh Huynh Đệ Hội.
Khoái Đao không thấy chàng cảm tạ, hắn nở nụ cười hiếm hoi:
- ý nguyện thuộc hạ cũng chỉ bấy nhiêu!
Chiều đến Bạch Nhật Thần Thâu từ Giang Lăng trở về báo cáo:
- Bẩm hội chủ! Tổng đàn Thông Thiên Giáo đang xây dựng lại. Nhưng chỉ
toàn là thợ thổ mọc, chẳng hề có bóng một tên giáo đồ nào. Dường như tà
giao Snày đã tạm dời đi nơi khác.
Thuyên Kỳ đoán rằng lão ma đã rút về Giang Nam, trở lại đóng vai Giang
Nam Nhất Hiệp Tống Linh Triệt, hoặc ẩn nấp nơi ç Linh cung để dưỡng
thương. Chàng gật đầu cho Thần Thâu lui ra.
Thuyên Kỳ cho họp anh em lại rồi tuyên bố:
- Muốn dựng nghiệp lớn, dương danh với đời thì trước hết phải xây dựng
cứ địa cho kiên cố, và rèn luyện võ công. Nay Thông Thiên Giáo đã rút lui
vào bí mật, Tứ cung đang tranh giành bảo vật, chúng ta nhân cơ hội này kiện
toàn tổ chức. Tại hạ đề nghị Hồ Nam Thần Trượng giữ chức phó hội

chủ, toàn
quyền lãnh đạo hội trong những ngày tại hạ vắng mặt. Phì La Hán thiện dụng
trường côn Sẽ lên giữ chức Đường chủ TrườngThanh Đường.
Gã Đào và Nguyên Chân bước ra nhận mệnh. Họ Giã từ lâu mơ ước chức
danh này, nay được thoả nguyện lòng vô cùng cảm kích hội chủ. Phù La Hán
thì ngược lại, gã gãi chiếc bụng mỡ ấp úng hỏi:
- Thuộc lạ làm Sao chỉ huy nổi cả trăm anh em?
Thuyên Kỳ nghiêm giọng đáp:
- Người chỉ cần hếtlòng thương yêu, chăm Sóc anh em và tận trung với hội
thì Sẽ dành được lòng kính trọng của thuộc hạ trong đường.
Gã béo mừng rỡ nói:
việc ấy thì thuộc hạ làm được!
*
* *
Thuyên Kỳ rời Tây An đã gần hai tháng, chàng muốn trở lại rồi đưa ba
nàng về Tây vực gặp mẫu thân và xem kết quả cuộc hồi Sinh thân phụ.
Chiều ngày rằm tháng tư, chàng còn cách Tây An hơn hai trăm dặm. Thấy
tuấn mã đã mệt mỏi, Thuyên Kỳ ghé vào một phạn điếm dùng cơm.
Đối với người Trung Hoa, phạn điếm đồng nghĩa với tửu điến, vì ít ai ăn
mà không nhắm vài chén rượu cho dễ tiêu hoá.
Đã giữa giờ thân mà nắng vẫn còn gay gắt. Khách lữ hành đi ngang dừng
chân vào quán rất đông.
Thiểm Tây đất rộng người thưa, khu vực ven quan đạo lại toàn Sỏi đá. Ai
có khả năng cứ việc dựng lều mở quán, chẳng hề bị giới hạn diện tích.
Tre lá trong rừng núi lại chẳng hề thiếu nên chủ nhân phạm điếm đã cung
hiến cho thực khách một nơi nghỉ ngơi rộng rãi và mát mẻ. Năm chục chiếc
bàn gỗ mộc đủ Sức tiếp đón hai ba đoàn xe của khách thương hồ

hay tiêu cục.
Chung quanh có mấy chục cây cao, tàn lá rậm rạp che mát cho phạn điếm
và bầy ngựa của thực khách.
Bên kia đường, đối diện quán là một ngọn núi thấp mà Thuyên Kỳ không
biết tên. vầng dương đỏ rực đang lơ lửng trên đầu núi, nhưng chỉ hơn canh
giờ nữa Sẽ chỉ còn là những ánh từ hung thoi thóp, vàng vọt.
Chàng uống hết vò rượu thì Số thực khách đã lê7n đến trăm và trước cửa
lại có thêm đoàn xe ngựạ cắm cờ Thanh Long tiểu cục. Chủ nhân phạn điếm
hơn hở ra tận cửa đón chào Tổng tiêu đầu và năm mươi thuộc hạ
Thanh Long Đao Lư Thương Quân tuổi đã lục tuần nhưng trông còn rất
uy mãnh, gương mặt đỏ như Son và chòm râu dài trước ngực khiến ông chẳng
khác gì Quan Đến tái Sinh. Thuyên Kỳ nhớ đến Hồng Diện Quan Hầu Lư
Tuân, tự hỏi quan hệ giữa hai người?
Lư tổng diện đầu dựng cây thanh Long çyển Nguyệt Đao vào vách rồi
vòng tay chào mọi người. Lão cười Sang Sảng nói.
- Lư mỗ đã hai năm không đi qua đất Thiểm, nay trở lại thấy cảnh vật vẫn
như xưa.
Một đại hán mặt đen, râu quai nón đứng lên đáp lễ:
- Tại hạ là Tây Thục Thần Thương Đào sao, có mối giao tình với Hồng
Diện Quan Hầu. Xin hỏi lệnh huynh nay du hí phương nào?
Thanh Long Đao cười khổ, lắc đầu đáp:
- Gia huynh nhạt đường danh lợi, thích phiên bạt giang hồ nên thật chẳng
thể biết được.
Lão ngồi xuống, đốc thúc thuộc hạ ăn cho nhanh để lên đường.
Hơn khắc Sau, đoàn tiêu xa tiếp tục hành trình, Thuyên Kỳ cũng thúc ngựa
đi trước một bước để tránh cát bụi mịt mù của đoàn người ngựa.
Được mười

mấy dặm, chàng phát giác tuất mã hơi khập khiễng liền dừng cương xem xét.
Thuyên Kỳ thở dài, định tháo nốt móng bên kia cho đều, đi đỡ đến tiểu trần
gần nhất nhờ thợ rèn đóng lại.
vừa lúc đoàn tiêu xa đi đến, thấy chàng đang loay hoay, Thanh Long Đao
ra hiệu cho đoàn xe dừng lại rồi cất tiếng hỏi.
- Dường như tuấn mã của các hạ lại rơi móng thép thì phải? Tiêu cục của
lão phu có Sân, xin nhận cho.
Thuyên Kỳ đứng dậy, hất nón cao lên, mỉm cười đáp:
- Lữ tổng tiêu đầu đã có lòng, tại hạ xin đa tạ.
Thanh Long Đao bị ma lực của chàng chinh phục, bất giác Sanh lòng cảm
mến, ra hiệu cho đệ tử, rồi cười ha hả:
- Cổ nhân có câu: “Hữu xạ tự nhiên hương”, lão phu tuổi đã cao mà còn bị
nụ cười của các hạ lôi cuốn, thật là quái lạ. Xin hỏi quý tín đại danh?
Chàng không muốn lão mất tự nhiên nên dấu biệt lai lịch:
- tại hạ tên gọi Thẩm Thiên Thơn, mới xuất đạo giang hồ nên chưa có
tiếng tăm gì.
Lúc này tuấn mã chàng đã được đóng móng xong, Thuyên Kỳ lên ngựa
định cáo biệt thì Thanh Long Đao nói:
- Nếu các hạ không có việc gấp thì xin hãy cùng đồng hành với lão phu.
Chàng nhận lời, thúc ngựa Sóng đôi với lão. Nhưng hai người vừa trao đổi
mấy câu, phía trước đã xảy ra Sự cố. Ba tiên tiêu Sư mở đường quay đầu ngựa
báo động:
- Tổng tiêu đầu! Phía trước có kẻ chặn đường.
Cả Thanh Long Đao lẫn Thuyên Kỳ đều Sửng Sốt, vì đoạn đường này
thuộc địa hại của Long Hổ Bang và đã nhiều năm không còn bóng cường Sơn
đạo tặc nào.
Lữ lão thúc ngựa lên phái trước, Thuyên Kỳ lững thững theo Sau.

Bọn
chặn đường có khoảng hai mươi tên nên Thanh Long Đao vững dạ.
Lão Sang
Sảng nói:
- Chẳng hay chư vị là anh hùng lộ nào lại cản lối tiêu xa của Thanh Long
tiêu cục?
Thuyên Kỳnhãn quan Sắc bén, nhận ra tìnhhình không đơn giản. Hai mươi
tên hán tử áo xanh kia đều ngậm một chiếc còi Sắt kỳ lạ. Hai người đứng
trước lại mặc tăng bào đỏ chói, một lão cầm chuông, lão kia đeo trống.
Lão hoà thượng đeo trống bật cười ghê rợn:
- Lư Quán Quân! Bổn cung đang cần hai mươi vạn lượng hoàn kim trong
tiêu xa để Sử dụng. Lão múôn toàn mạng thì mau dâng nạp, đừng để bổn Phật
Gia ra tay, lúc đó có hối cũng không kịp!
Dứt lời, lão vung tả thủ vỗ vào mặtt rống, bốn tên chạy cờ của tiêu cục võ
kém nhất hộc máu chết tốt. Những người còn lại, nghe như Sấm động bêntai,
khí huyết nhộn nhạo.
Thanh Long Đa kinh hãi hỏi lại:
- Có phải nhị vị là Chung Cổ song Phật của Ma Ảm Thần Cung hay không?
Lão cầm chuông cười cười ha hả,đáp:
- Bổn cung im hơi lặng tiếng mấy mươi năm mà họ Lư cũng nhận ra, thật
đáng khen!
Lưu Thượng Quân nhớ đến bạn đồng hành, quay lại định bảo chàng nhanh
chân rời khỏi đấu trường. Nhưng thấy Thuyên Kỳ vẫn thản nhiên, dường như
không bị tác động của Thôi Phách Cổ, lão vô cùng thán phục.
Thuyên Kỳ trầm giọng nói nhanh:
- Tổng tiêu đầu mau hạ lệnh cho thuộc hạ rút lui, càng xa càng tốt. Tại hạ
không Sợ Ma âm Sẽ ở lại đối phó với hai lão trọc.

Thanh Long Đao mơi Snghe một tiếng trống đã bủn rủn tay chân, biết có
ở lại cũng uổng mạng vô ích nên đành đặt hết hy vọng vào chàng thiếu hiệp
lạ mặt này. Lão vung tay quát lớn:
- Rút lui.
Lão quay đầu ngựa, phi thật nhanh đưa đám tiêu Sư rời xa tầm Sát hại của
Ma âm.
Chung Cổ song Phật thấy Thuyên Kỳ vẫn đứng lại không khỏi ngạc nhiên.
Lão cầm chuông chính là Lạc Hồn Chung, bực bội vỗ vào chuông vàng. Tuấn
mã bị chấn động, cất cao hai vó trước hí lên Sợ hãi.
Thuyên Kỳ tung mình xuống đất, đuổi ngựa về phía Sau, chậm rãi bước
lên.
song Phật biến Sắc thaynhau vỗ trống chuông. Nhưng âm Dương Thần
Công đã phong bế huyệt khiến âm và dương tạo thành màn cương khí vô
hình bao quanh thân chàng, chống lại Ma Am. Khi còn cách hơn trượng,
chàng quát lại như Sấm, chụp làn kiếm quang xuống đầu hai lão. song Phật
cười nhạt dùng trống chuông làm vũ khí. Thanh long kiếm chém vào Lạc Hồn
Chung và Thôi Phách Cổ mà không hề hủy hoại được chúng. Thuyên Kỳ Sửng
Sốt, bỏ ý định phá huỷ hai kỳ vật, xoay qua tìm cách lấy mạng song Phật.
Thanh Long Đao thấy hai lão ma bận đối phó với Thuyên Kỳ không thể
phát ma âm, liền thúc thuộc hạ tiến lên đánh bọn áo xanh, lúc này đang tìm
cách phá tiêu xa.
Nhân thủ của họ Lữ đông gấp bội. Nhưng lại không dành được thượng
phong. Thứ nhất là do bọn Thanh y võ Sĩ bản lãnh cao cường, đao pháp tàn

độc. Thứ hai, chiếc còi Sắt trên miệng chúng cũng là những vũ khí lợi hại.
Tiếng còi làm bất loạn tinh thần người đối diện. Chưa đầy một khắc đã có
mười tiêu Sư thiệt mạng. Chỉ mình Thanh Long Đao nội công thâm hậu,
chống lại được tiếng còi ma, múa tít cây đại đao Thanh Long çyển Nguyệt
đánh bạt bọn môn đồ Ma âm cung.
Chung Cổ song Phật bị Thuyên Kỳ tấn công ráo riết, tận dụng tâm pháp
kỳ ảo đảo lượn quanh đối thủ, dùng phép du đấu làm hao mòn Sinh lực.
Thuyên Kỳ nhận thức được rằng nếu kéo dài cuộc chiến, bọn tiên Sư Sẽ lâm
nguy liền vận thần công hộ thể, bỏ trốn mặt Sau, nương theo kiếm quang
chụp xuống Chung Phật. Thanh Long kiếm toả hào quang đỏ ực như máu,
kiếm khí nóng rực như lửa hồng liếm vào thân thể lão ma. Chung Phật thét
lên thảm thiết, mùi thịt cháy xông lên khét lẹt, một nửa thủ cấp bị chém bay,
tay hữu bị chặt Sát vai.
Cổ Phật cũng đã vungtrống đập mạnh vào hậu tâm Thuyên Kỳ cố giải vây
cho đồng đảng. Nhưng đồng cổ bật ra như đập vào đá, lão kinh hồn định đào
tẩu nhưng tả thủ Thuyên Kỳ đã vây một đạo chưởng phong băng hàn lạnh
lẽo. Cổ Phật trong lúc chàng váng không còn cách nào thoát khỏi, huyết
mạch đông cứng ngã vật ra như tượng gỗ.
Thuyên Kỳ tung mình lướt về phía bọn thanh y ra tay tàn Sát. song chưởng âm dương như hai lưỡi hái tử thần, trong nửa khắc đã giết chín tên.
Bốn gã còn lại bở vía quay người đào tẩu.
Thuyên Kỳ không nỡ truy Sát, quay lại thu lượm Lạc Hồn Chung và Thôi
Phách Cổ. Chàng không hiểu hai kỳ vật này làm bằng kim loại gì imà

chịu
được Sức công phá của Long kiếm.
Thanh Long Đao đau lòng vì cái chết của mười mấy thuộc hạ, mắt long
lanh lệ anh hùng, bước đến vòng tay bái tạ:
- Thẩm công tử, bọn Mê Ảm Cung quả là đáng Sợ, nếu không có công tử
hiển lộ thần công. Thanh Long tiêu cục không những mất xe tiêu mà còn phơi
xác nơi đây. Án cứu tử, Lư mỗ Suốt đời tạc dạ.
Thuyên Kỳ xua tay rồi hỏi:
- Lư lão đã nhận ra Chung Cổ song Phật vậy có biết lai lịch của hai vật
này chăng?
Lư Thương Quân Suy nghĩ một lúc đáp:
- sư phụ của lão phu có kể rằng Chung Cổ có đến hai cặp, là bảo vật của
Lôi Ảm Tự bên Thiên Trúc. Hơn bốn mươi năm trước, không hiểu Sao lại lọt
vào tay Mê Ảm lão. Lão nhờ những vật này tung hoành thiên hạ, thành lập
Mê Ảm Thần Cung gieo rắc kinh hoàng trong võ lâm. Thái ất Chân Nhân vì
đại cục giang hồ mà tự chọc thủng đôi tai rồi tử chiến với Mê Ảm Lão ma,
phá huỷ Thần Cung. Lão ma mang kiếm thương đào tẩu, môn đồ tan tác,
không thấy xuất hiện nữa. Không ngờ hôm nay Mê Ảm Thần Cung lại tái
xuất.
Chàng gật đầu hỏi lão:
- Lư lão giao hàng ở địa phương nào.
- số vàng này được chuyển từ mỏ Kim sa ở chân rặng Nam Lĩnh về cho
chủ nhân là nhà đại phú Tần Đại Dung ở Diên An.
Thuyên Kỳ không ngờ nhạc phụ mình lại giàu có đến thế, chàng mỉm cười
bảo:
- Lư lão có biết mặt Tần tiểu thư không?
Lão Sửng Sốt nói:

- Hơn hai năm trước, lão phu đến giao tiêu, chính Tần tiểu thư đứng ra ký
nhận. Nhưng Sao công tử lại hỏi vậy?
Thuyên Kỳ mỉm cười bí ẩn:
- Lư lão muốn gặp lại nàng thì cứ đế tổng đàn Long Hổ Bang ở Tây An.
Tại hạ Sẽ bảo nàng nhờ biểu đệ Tổng đốc quân vụ Thiểm Tây đều quân triều
đình cùng đi với Lư lão đến Diên An. Mê Ảm Cung dù có ăn gan hùm cũng
chẳng dám đụng đến.
Thanh Long Đao mừng rỡ, đốc thúc thuộc hạ lên đường. Chiều ngày hôm
Sau, đoàn xe tiêu dừng trước cửa cổng đàn Long Hổ Bang. Lư Thương Quân
đưa bái thiếp cho tên võ Sĩ. Lát Sai, vi bang chủ bước ra tươi cười nói:
- Hai năm trước được diện kiếm Tổng tiêu đầu, lòng vẫn thầm nhớ nhung.
Xin đưa tiêu xa vào trong rồi dự tiệc tẩy trần.
Lần trước, theo đúng quy củ của giang hồ, Lư Thương Quân áp tải hàng
qua đây, phải đến dâng lễ vật. Nhưng vi bang chủ không nhận, lại còn cho
tạm trú một đêm, khiến họ Lưu Sinh lòng mến mộ.
Thanh Long Đao truyền lệnh đưa đoàn xe vào Sân rồi bước theo vi bang
chủ. vừa an toạ, lão đã hỏi ngay:
- vi lão huynh! Có phải tiểu thư Tần Thu Trinh đang hiện diện ở đây?
vi Thừa Khanh ngạc nhiên:
- sao lão đệ lại biết?
Lư lão thở phào, uống hớp trà thuật lại:
- vi lão huynh biết không, lần này tiểu đệ xém chút nữa đã bỏ mạng giữa
đường và Sự nghiệp tiêu tan. Đoàn tiêu xa này chở hai mươi vạn lượng kim Sa
đến Diện An cho Tần trang chủ. Nào ngờ khi còn cách Tây An hơn trăm dặm
đã bị Chung Cổ song Phật và hai mươi tên môn đồ Mê Ảm Thần Cung chặn

đường đoạt tiêu. Nhưng nhờ có một cao nhân hiểu lộng thần công, hạ Sát
song Phật, cứu nguy cho tiêu cục.
vi Thừa Khanh biến Sắc hỏi:
- võ công song Phật còn cao hơn cả lão phu. Mê âm của Lạc Hồn Chung
và Thôi Phách Cổ lại không ai chống lại được, vậy mà người ấy giết được.
song Phật, bản lãnh chẳng phải là vô địch hay Sao?
Thanh Long Đao đắc ý vuốt râu cười:
- Tiểu đệ biết là lão huynh khó mà tin được, nếu không được tận mắt chứng kiến một người tuổi mới đôi mươi mà đã có võ công Siêu phàm như
vậy. Chàng công tử này tên gọi Thẩm Thiên sơn, mới xuất đạo giao hồ.
Không biết là đồ đệ của ai mà chưởng pháp kinh hồn, chưởng kình lúc thì
nóng như lửa, lúc thì lạnh như băng.
vi Thừa Khanh đã nhận ra người đó là ai, coa hững bật cười dài. Lư lão
Sửng Sốt:
- Tại Sao lão huynh lại hoan hỉ như vậy?
vi lãi không đáp, tủm tỉm cười bảo:
Mời lão đệ voà trong tắm gội rồi dự yến.
Một khắc Sau, tiểu yến đã dọn xong. Ngoài vi bang chủ còn có tứ vị hộ
pháp Long Hổ Bang và ba nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần. Lư lão nhận ra Tần
Thu Trinh mừng rỡ nói:
- Lão phu là Lư Thương Quân, Tổng tiêu đầu Thanh Long tiêu cục,đang
trên đường áp tải kim Sa đến Tần gia trang, chẳng hay tiểu thư còn nhận ra
lão phu chăng?
Thu Trinh nghiêng mình đáp:
- Tiểu nữ đã được nghe phu quân báo trước. Xin tiền bối cứ yên tâm, Sáng
mai Sẽ có ngàn quântriều đình theo bảo vệ tiêu xa.
Lư lão chẳng hiểu nàng nói gì cả. sao nàng lại nhắc đến phu quân của

mình.
vi bang chủ và các bộ pháp thấy nét mặt ngớ ngẩn của lão, bật cười ha hả.
Bỗng từ trong, một chàng công tử mặc trường bào màu lam bằng gấm Tô
Châu bước ra đứng cạnh ba nàng. Thu Trinh giới thiệu với họ Lư:
- Bẩm Lư Tiền bối, đây chính là chuyết phu của ba chị em tiện nữ.
Thuyên Kỳ vòng tay chào, mỉm cười nói:
- Lư lão không nhận ra tiểu bối Sao?
Thanh Long Đạo giật bắn mìnhvỗ đầu tự trách:
- Té ra công tử tử rể quý của Tần trang chủ: Hèn gì công tử biết rõ Tần
tiểu thư đang ở đây!
vi bang chủ cười khà khà:
- Hắn chínhlà Tuyết Hồ công tử Thẩm Thuyên Kỳ, cháu ngoại của ta mà
Ma Giáo giáo chủ Lý Bách đấy.
Mọi người cười nói, ăn uống rất vui vẻ, Thuyên Kỳ ăn xong, biết ba nữ
nhân đang nóng lòng múôn hàn huyên tâm Sự với mình nên cáo từ vào trước.
sau hôm chàng ra đi, ba nàng ngủ chung trong khuê phòng vân Phụng
cho tình chị em thêm thắm thiết.
Thuyên Kỳ từ ngày mất hai thuộc hạ là sầm Tham và Lộ Đồng, Sắc diện
âm trầm, xuất thủ nặng tay hơn trước. Nhưng đối diện với ba ái thê hoa
nhường nguyệt thẹn, lòng được khuây khoả rất nhiều.
Chàng thay áo ngắn rồi lên chiếc giường bát bửu rộng rãi, ngồi dựa lưng
vào tường. Ba nữ nhân thẹn thùng lên theo. Tần Thu Trinh xô Lạch Phách
Yêu Cơvào lòng chàng, rồi cùng vân Phụng ngồi hai bên hỏi han.
Thuyên Kỳ hôn phớt lên má các nàng rồi thuật lại mọi chuyện trong thời
gian qua. Đầu canh hai, vân Phụng che miệng ngáp. Bách Lan nhỏm dậy mỉm
cười bảo:
- Tần thư! Chị em ta về phòng để vi muội và tướng công nghỉ ngơi.

vân Phụng xấu hổ nắm chặt tay hai người lắc đầu:
- Không! Nhị vị thư thư phải ở lại đây!
Thuyên Kỳ lặng lẽ vẫy một đao chưởng phong nhè nhẹ tắt ngọn nến hồng.
Bốn người quần thảo đến giữa canh tư mới chịu thôi.
Mời Sáng, theo thói quen, Thuyên Kỳ tỉnh giấc, chàng nhẹ nhàng xuống
giường rửa mặt rồi trở lên thay áo. Nhìn ba thân hình ngà ngọc đang chìm
trong giấc mộng, chàng mỉm cười lấy chăn mỏng phủ lên.
Thuyên Kỳ nhớ đến Lạc Hồn Chung và Thôi Phách Cổ trên bàn liền quay
lại, cầm lên xem xét. Hôm qua chàng đã vỗ thử nhưng không có tác dụng như
khi chúng ở trong tay song Phật. Chàng hiểu rằng phải có khẩu quyết mới Sử
dụng được để phát ra Ma Âm. Đôi nhãn quang Sắc bén của chàng nhận ra
những dòng chữ kỳ lạ trên cạnh chuông và trống. Thuyên Kỳ nhớ đến lão hoà
thượng vô danh năm trước, định bụng Sẽ đem hai vật này đến nhờ lão chỉ
giáo nhân kỳ ước hẹn tháng bẩy Sắp tới.
Đoàn tiêu xa của Thanh Long tiêu cục đã lên đường với Sự hộ tống của
quân triều đình. Thuyên Kỳ bàn bạc với Cửu Công và ba ái thê về việc ra
quan ngoại rước Song thân và Trung Thổ. Trong tay chàng đã có thư của
ngoại công và Sư bá vương Thục, hai người dùng quyền chưởng môn xoá bỏ
lời thệ năm xưa, cho phép phu thê Côn Luân Thần Kiếm và Thánh Nữ được
trở lại Trung Nguyên. Ba nàng đều đòi được theo chàng về ra mắt mẹ chồng.
vi lão xem lịch thấy ngày rằm xuất hành rất tốt nên bảo các cháu cứ chuẩn bị hành lý.
Hai ngày Sau, trinh Sát Long Hổ Bang báo rằng Mê Ảm Thần Cung đã gửi
thư mời võ lâm Tứ cung và toàn thể các phái trong võ lâm đến dự lễ

khai
cung tổ chức tại ní Kinh Môn Hồ Bắc vào ngày rằng tháng năm. Long Hổ
Bang cũng có thiếp mời.
vi Thừa Khanh biến Sắc nói:
- Các phái vì thanh danh không thể không đi, nhưng lễ kohai cung lần này
chính là mẻ lưới khổng lồ tóm gọn hàng ngàn hào kiệt. Chẳng lẽ ai cũng phải
tự đâm thủng tai mình để thoát khỏi tác động của Ma âm?
Thuyên Kỳđã từng đụng độ Chung Cổ song Phật nên chẳng khỏi Sinh
lòng lo Sợ cho các hào kiệtdự lễ. Chàng trầm ngâm một lúc rồi hỏi:
- Cửu Công! Bốn mươi năm trước các phái võ lâm đã dùng cách gì kháng
cự lại Ma âm?
vi lãi vuốt râu hồi tưởng:
- Chỉ có một trường hợp duy nhất thành công. Ngày ấy, Mê Ảm lão ma
cùng thuộc hạ đem hai cặp Chung Cổ đến thu phục pháo Thiếu Lâm. Trưởng
lão Thiếu Lâm tự là Đại Lực Thần Tăng đã vác Đại Hồng Chung nặng ba
ngàn cân ra đấu với Ma âm. Quả nhiên, tiếng chuông đồng vang rền đã khiến
Ma âm mất tác dụng. Mê âm lão ma đành phải rút lui. Cũng may, khi lão vừa
xuống núi thì Đại Hồng Chung cũng nứt làm đôi.
Thuyên Kỳ nhẹ nhõm nói:
- Tốt lắm, chúng ta Sẽ dùng cặp Chung Cổ trong tay để đối phó với Mê
Ảm Cung . Tiểu tôn phải đi ngay Huy Châu để thỉnh giáo một vị Phật Sống
cách Sử dụng.
Ngay trưa hôm ấy chàng lên đường Sang phía đông. Ba nữ nhân không
được theo, giận dỗi lệ đổ như mưa thu.
Thuyên Kỳ nghiêm mặt bảo:
- Ma âm là công phu lợi hại nhất trên đời. Như bản lãnh của Cửu Côngcũng không chống lại được. Ta may mắn luyện thành âm

Dương Thần
công, tuy nghi phong bế huyệt khiến âm nên mới không Sợ. Phu thê tình thâm
nghĩa trọng, các nàng định bắt ta phải đứng nhìn thê thiếp thảm tử Sao? Giả
như ta không trở lại nữa, lấy ai ra quan ngoại đón huyện đường về phụng
dưỡng?
Ba nàng chưa bao giờ thấy phu quân động nộ với mình như lần này, Sợ hãi
Sụp xuống tạ lỗi. Thu Trinh lau nước mắt thưa:
- Tướng công bớt giận, bọn thiếp vì lo lắng cho chàng nên muốn theo để
giúp một tay. Nay ý chàng đã vậy, bọn thiếp xin được tựa cửa ngóng trông.
Nếu chẳng may chàng thất thủ, bọn thiếp Sẽ thay chàng, Suốt đời thờ phụng
nhị vị nhân gia.
Thuyên Kỳ dịu mắc mặt, đỡ nàng ba lên, âu yếm nói:
- Ta cũng vì an nguy của các nương tử mà nặng lời, lượng thứ cho ta.
Chuyện tử Sinh phó thác mệnh trời, nhưng kẻ đủ bản lãnh giết ta e chưa Sinh
ra trên đời đâu, các nàng cứ yên tâm!
vi bang chủ buồn rầu nói:
- Năm xưa, Thái ất Chân Nhân dù phá được Mê Ảm Thần Cung, nhưng vì
hỏng thính giác nên cũng bị trúng liền mấy chưởng, một năm Sau tạ thế. Nay
Kỳ nhi tự phong bế huyệt Khiếu Ảm, võ công tất giảm Sút, phải cẩn thận phía
Sau lưng mới được.
Thuyên Kỳ cung kính hứa Sẽ ghi nhớ điều này.
Dùng cơm trưa xong; chàng lên yên tuấn mã, phi nước đại. Chiều ngày
thứ năm, đã đến chân núi Thiếu Thất, thuộc tỉnh Hà Nam.
Gởi ngựa cho một gãtiều phu, chàng vận khinh công thượng Sơn. Tuyết
Hồ công tử là ân nhân của Thiến Lâm nên các tăng lữ đều hoàn hỉ đón mừng,

đưa vào khách Sảnh của chùa.
Lát Sau, Không Từ Thiền Sư, phương trượng chùa và Nhàn vân đạo trưởng môn phái võ Đang xuất hiện.
Không Từ hân hoan nói:
- A Di đà phật! Lão nạp đang cùng Nhàn vân đạo huynh bàn luận, mong
mỏi thí chủ, không ngờ lại được gặp. Xin mời an toạ.
Chàng vòng tay thi lễ rồi hỏi:
- Đạo trưởng di giá đến đây khi nào?
Nhàn vân cười đáp:
- Hôm qua nhận được thiếp mời của Mê Ảm Thần Cung, lão phu Sang
ngay Thiếu Lâm tự thương lượng với thiền Sư. Công tử lên chùa chắc cung vì
việc ấy?
Thuyên Kỳ gật đầu hỏi lại:
- Nhị vị chưởng môn định thế nào?
Không Từ thở dài đáp:
- Mê Ảm Thần Cung đã mời đích danh lão nạp và Nhàn vân đạo huynh,
khó mà từ chối được. Từ Tung sơn đến núi Kinh Môn chỉ vài trăm dặ không
thể nại cớ đường xa, nếu không đi thì còn gì danh dự hai phái?
Nhàn vân tiếp lời:
- Ảm mưu của Thần Cung rất rõ rệt, chỉ một mẻ lưới quét Sạch các phái
võ lâm. Dưới Ma âm, không ai còn Sức kháng cự nữa.
Không Từ Thiền Sư bi phẫn nói:
- vì đại cục võ lâm, lão nạp Sẽ truyền chức phương trượng cho Không
văn Sư đệ rồi thống lĩnh Thập Bát La Hán đến dự lễ. Lúc động thủ, noi gương
Thái ất Chân Nhân thuở trước, huỷ hoại thính giác rồi liều mạng với ác ma.
Nhàn vân đạo trưởng bật cười cao ngạo:
- Được! Nếu vậy bần đạo cũng xin Sát cánh với thiền Sư.
Thuyên Kỳ không khỏi khâm phục chính khí của họ. Chàng nghiêm nghị
thưa:
- Chẳng trách giang hồ coi Thiếu Lâm và võ Đang là thái Sơn bắc

đẩu, là
cột chống đỡ toà nhà võ lâm, tiểu bối rất kính phục. Nhưng có lẽ tình hình
chưa đến nỗi dùng đến biện pháp tối hậu ấy.
Dứt lời chàng mở bọc hành lý lấy ra hai kỳ vật đặt lên bàn. Nhị vị chưởng
môn nhận ra Lạc Hồn Chung và Thôi Phách Cổ, trợn mắt kinh ngạc:
- Làm thế nào hai vật này lại lọt vào tay công tử?
Chàng mỉm cười đáp:
- Tiểu bối đã đoạt trong tay song Phật.
Hai người vui mừng không xiết. Không Từ tán dương:
- A! Thí chủ công lực vô thượng, không Sợ Ma âm quả là điều bất ngờ. Tai
kiếp này đã có cơ vãn hồi.
Thuyên Kỳ kể lại việc Chung Cổ song Phật chặn đường tiêu xa ở Thiểm
Tây cho bọn họ nghe. Chàng không hề đắc ý mà lại tỏ vẻ lo ngại:
- Bọn ác ma còn một cặp Chung Cổ nữa. Nếu do cung chủ là người có
công lực cao hơn song Phật Sử dụng, tầm Sát hại của Ma Ảm Sẽ lớn hơn.
Quần hào không cách nào thoát chết. Tiểu bối chỉ có thể đối phó với một
người. Giả như tên còn lại dùng khinh công chạy quanh, gieo rắc tử vong cho
quần hùng thì Sao?
Chàng dừng lời, chỉ vào những chữ trênmặt hai kỳ vật hỏi:
- Chẳng hay trong quý tự, có cao tăng nào tinh thông loại văn tự này không?
Không Từ chăm chú quan Sát, quay Sang bảo tiểu tăng hầu trà:
- Ngươi mau vào hậu tự thỉnh Tuệ Tâm Sư tổ ra đây.
Nửa khắc Sau, Tuệ Tâm hoà thượng ra đến. Lão cười rạng rỡ:
- Nếu lão nạp biết Thẩm thí chủ giá lâm thì đã có mặt từ lâu rồi.
Chàng vòng tay thi lễ:
- Xin thần tăng chỉ giáo dùm những văn tự kỳ lạ trên hai vật này.
Lão hoà thượng chăm chú đọc, lắc đầu thất vọng:
- Đây là hai cổ vật ngàn năn, văn tựnày là loại chữ Phạn tối cổ, trong
Thiếu lâm tự chỉ có mình Sư thúc Ngộ Quả của lão nạp mới biết. Nhưng rất
tiéc người đã không trở lại chùa, Sau một chuyến vân du ba mươi

năm trước.
Thuyên Kỳ hồi hộp hỏi lại:
- Có phải đó là một lão tăng mi dài, giữa trán co một nốt ruồi Son bằng
hạt đậu?
Tuệ Tâm và Không từ kinh ngạc:
- sao thí chủ biết?
Thuyên Kỳ bèn kể lại cuộc hội ngộ với Ngộ Quả hoà thượng. Không Từ
hoan hỉ nói:
- Thiện tai! Thiện tai! Ngộ Quả Sư thúc tuổi đã hơn trăm mà còn Sống,
thật đáng mừng cho võ lâm. Thẩm thí chủ mau đến thỉnh giáo người để cứu
vãn võ lâm.
*
* *
Đêm ấy, chàng ở lại núi Thiếu Thất, mờ Sáng lên đường đến ngọn núi Lâm
sơn ở ranh giới Hà Nam và Huy Châu.
Ba ngày Sau, chàng đến chân vách núi. Trời nắng như đổ lửa nhưng rừng
cây râm mát đã che chở cho người và ngựa. Thính giác tinh tế của chàng
nhận ra trên đỉnh vách có tiếng chuông trống quen thuộc, hoà trong tiếng mõ
nhịp nhàng.
Thuyên Kỳ kinh hãi, khoác bọc hành lý vào vai, tung mình lên Sườn núi
điểm chân vào những viên đá lồi ra trên vách, mau chóng tiến về phía phát ra
Ma âm.
Lên đến đỉnh vách, chàng nhận ra Ngộ Quả hoà thượng đang ngồi trước
cửa một huyệt động, mắt nhắm nghiền, miệng lẩm nhẩm niệm phật, tay đều
đặn gõ vào chiếc mõ gỗ dài. Đối diện ông, cách xa hơn trượng, là hai người
mặc thanh bào, nam tuổi độ lục tuần, nữ hơn tứ tuần, phong vận lẳng lơ dâm

đãng.
Nam nhân Sử dụng Thôi Phách Cổ, còn nữ nhân vỗ Lạc Hồn Chung. Hai
như đang tỷ đấu Ảm Công, bất phân thắng bại. Lúc này chàng chỉ cần rút
kiếm chém chết đôi nam nữ kia là cứu được võ lâm. Nhưng khí phách trượng
phu không cho phép làm như thế.
Thuyên Kỳ ung dung bước đến giữa đấu trường, chỉ mặt hai người lạnh
lùng nói:
- Ta biết chư vị là chủ nhân của Mê Ảm Thần Cung, đang âm mưu thống
trị võ lâm, tội đáng chết. Nhưng vì đức hiếu Sinh, ta tha mạng một lần. Nếu
thức thời hãy đóng cửu Thần Cung mà an dưỡng tuổi già. Bằng không, Thẩm
mỗ quyết chẳng dung tình.
Đôi nam nữ thấy chàng không Sợ Ma âm, kinh hoàng tung mình rời núi.
Ngộ Quả hoà thượng dừng tay, chiếc mõ vỡ làm đôi. Ông mỉm cười hiền hoà
nói:
- Thí chủ chỉ đến trễ nửa khắc là não nạp đã về chầu Phật tổ rồi. Chưa đến
kỳ hạn, Sao thí chủ lại đến đây?
Chàng Sụp xuống bái kiến:
- Tiểu bối xin ra mắt thần tăng!
Lão hoà thượng hoan hỉ bảo:
- Nhìn khí Sắc thí chủ lão nạp đoán thí chủ đã hợp nhất được hai luồng
chân khí, luyện thành thần công vô thượng. Xin chúc mừng.
Thuyên Kỳ ngồi xếp bằng trước mặt lão, kể lại việc chàng luyện thành âm
Dương Thần Công và dã tâm của Mê Ảm Thần Cung.
Ngộ Quả nghiêm nghị nói:
- Ba mươi năm trước, Thần Cung đã từng có ý đồ tái xuất. Lão nạp biết
được liền khiêu chiến với lão ma, may mà thắng được, buộc lão phải ẩn cư

mãi mãi. Có lẽ giờ đây lão đã quy tiên nên hai đệ tử mới xuất hiện, khuấy đảo
giang hồ. Họ nhớ mối thù xưa nên đến đây báophục. Chung Cổ hợpcông quả
là lợi hại, chiếc mõ thường này không thể nào chịu nổi.
Thuyên Kỳ lấy chuông trống ra thỉnh giáo. Ngộ Quả đọc kỹ, thở dài đáp:
- Đây chỉ là mấy đoạn kinh văn trong kinh Kim Cương chứ không phải
khẩu quyết Sử dụng. Chỉ có hai chữ lớn nhất là hơi khó hiểu. Đó là chữ âm ở
Lạc Hồn Chung và chữ dương trên Thôi Phách Cổ.
Thuyên Kỳ bi phẫn nói:
- Hai vật này nằm trong tay chúng ta cũng vô ích. Tiểu bối Sẽ đem đến núi
Kinh Môn đập tan trước mặt bọn tà ma cho hả giận.
Ngộ Quả trấn na chàng:
- Thẩm thí chủ chớ lo, hôm ấy lão nạp Sẽ đến trợ lực, dùng Đạc Ảm Thiền
Công chống đỡ Ma âm để thí chủ tiêu diệt bọn chúng.
Thuyên Kỳ mừng rỡ, cảm tạ rồi cáo biệt. Từ nay đến ngày rắm tháng năm
còn đến gần tháng nữa, chàng quyết định trở lại ích Dương thăm anh em
Huynh Đệ Hội.
*
* *
Chàng không thuộc đường, cứ nhắm hướng theo quan đạp mà đi. Hai ngày
Sau, thấy bên hữu có một ngonn núi cao, chàng ghé vào tửu quán bên đường
tránh nắng. Hỏi thăm mới biết đó là núi Kinh Môn, trọng địa của Mê Ảm
Thần Cung.
Thuyên Kỳ tự cười mình, thản nhiên ngồi nhâm nhi chén rượu, ngắm nhìn
những đám mây trắng lững lờ trên đỉnh núi.
Bỗng từ ngoài có hai bóng người Song Song chạy vào, thân pháp cực kỳ
nhanh nhẹn. Đó là hai quái nhân râu tóc bù xù, không mặc y phục mà

chỉ
khoác một mảnh dã thú, phần hạ thế cũng quấn ngang một miếng như vậy.
Một lão khoác da hổ, lão kia da báo, nếu không cũng khó mà phân biệt. Các
cơ bắp trên người của họ cuồn cuộn như dây chão, chứng tỏ thần lực kinh
nhân. Nhưng có điều lạ là hai người bị xích vào nhau.
Lão dao báo cầm lấy bình trà tu một hơi, thở phào nói:
- Anh em ta nếu không nhờ khinh công tuyệt thế ắt bvỏ mạng rồi. Bạn
Thần Cung này lợi hại thật.
Lão mặc áo da hổ đưa tay hữu còn tự do, dành bình trà định uống, thấy
cạn queo, bực bội mắng:
- Người quả là thiếu lễ độ dám giành uống với huynh trưởng.
Giọng ồm ồm, Sang Sảng như lệnh vỡ, khiến Thuyên Kỳ có cảm giác rằng
hai lão này bị điếc.
Tên tiểu nhị cố nén Sợ hãi bước lại hỏi:
- Chẳng haynhị vị đại gia dùng chi?
Gã đứng Sau lưng hai người lập lại ba lần cũng không nghe đáp, nên bước
đến trước mặt hỏi lại. Quái nhân da hổ lập tức bảo:
- Cho mười cân thịt và hai vò rượu ngon.
Lúc này Thuyên Kỳ biết chắc hai lão này điếc đặc, chỉ nhìn miệng người
nói mà đoán ý.
Lão khoác da báo cười tự đắc:
- Đại ca! Nếu lúc nãy tiểu đệ không đỡ cho đại ca một chưởng của lão
cung chủthì giờ này đại ca đã gặp Song thân rồi.
- Đừng khoác lác, biết vậy lúc mụ cung chủ phu nhân đâm vào lưng ngươi,
ta không thèm ra tay, xem ai chết trước.
Lão da báo tiu ngỉu nhưnglát Sau lại huyênh hoang nói:
- Đó là vì chúng ta bị vướng Sợi thiết luyện này, nếu không anh em Lăng
Hổ, Lăng Báo chúng ta nào có Sợ gì Mê Ảm Thần Cung?
Bây giờ Thuyên Kỳ mới biết tên của họ.

Tiểu nhị đem rượu thịt, lên đảo mắt xem hai lão quái vật này có thể cất
bạc ở chỗ nào trên người?
Hai quán nhân chùi Sơ tay vào tấm da, rồi đua nhau bốc thịt, rót rượu. Chỉ
hơn một khắc đã hết Sạch, nhưng ra vẻ còn thèm thuồng.
Hai lão liếc nhau, đứng dậy cúi đầu cảm ơn chủ quán:
- Đa tạ chủ nhân đã chiêu đãi, xin hẹn gặp lại.
Lão chưởng quầy xót của, quên cả Sợ hãi bước đến nói:
Xin chư vị đại gia thanh toán tiền rượu thịt:
Lăng Hổ giả đò ngạc nhiên, nhìn Lăng Báo nói:
- ủa! Lúc nãy ta đã xin chứ đâu có mua. Chính ngươi cũng nghe rõ mà?
Lăng Báo cười ranh mãnh:
- Đúng vậy! Tiểu đệ còn nhớ đại ca đã nói cho mười cân thịt và hai vò
rượu. Cả quán cũng đều nghe mà.
Thuyên Kỳ mỉm cười bảo lão chủ quán:
- Hai vị anh hùng ấy ăn chưa no đâu, lão cứ dọn thêm một mâm nữa, ta Sẽ
trả hết.
Chàng đặt lên bàn nén bạc mười lượng, lão ta mừng rỡ thúc tiểu nhị đem
thêm rượu thịt. Thuyên Kỳ đứng dậy vòng tay mời:
- Tại hạ xin mời nhị vị hạ cố cùng đối ẩm.
Lão Báo phổng mũi gật đầu lia lịa:
- Được! huynh đệ ta Sân lòng hạ cố!
Cách ăn nói của gã làm các thực khách che miệng cười.
Hai lão gặp qúy nhân chiêu đãi, thả Sức ăn uống. Khi không còn chỗ chứa
nữa, Lăng Hổ gãi đầu nói:
- Gia trang của huynh đệ ta ở chân núi Kinh Môn, nhưng rất tiếc đã bị bọn
Thần Cung thiêu huỷ nên không thể mời công tử về nhà đáp lễ. Xin hẹn kiếp
lai Sinh.
Đám thực khách nghe nói lung tung, cười đến Sặc cả cơm canh.
Thuyên Kỳ tủm tỉm cười, hỏi:
- Qúy trang đã bị đốt, nhị vị định Sinh Sống thế nào?
Lăng Báo cười cầu tài:

- Công tử là người giàu có, không nên đi một mình, hay là cứ mướn anh
em ta làm bảo tiêu. Chúng ta không canà lương, chỉ nuôi ăn là đủ.
Lăng Hổ lắc đầu bảo:
- Không được! Ngươi không nhớ lời Sư phụ dặn dò hay Sao? Chúng ta chỉ
theo người nào đủ Sức chặt đứt thiết luyện.
Thuyên Kỳ nghiêm trọng nói:
- Nhị vị muốn giải thoát thiết luyện thì hãy đi theo tại hạ.
Dứt lời, chàng đi thẳng ra cửa, lên ngựa thong thả phi nước kiệu. Hai quái
nhân nhìn nhau, phóng theo Sát nút.
Chàng rẽ vào một bìa rừng vắng vẻ chờ đợi. Hãi lão chạy đến đưa tay bị
xích ra cùng nói:
- Nếu công tử chặt đứt đoạt xích này, hai ta Sẽ theo di ngôn của Sư phụ mà
hầu hạ Suốt đời.
Thuyên KỳSờ thấy Sợi thuyết luyện đen bóng này mát lạnh, chàng rút tiểu
kiếm, dồn tam muội chân hoả vào rồi chặt mạnh hai nhát, Sợi xích đứt rời
khỏi cổ tay. Hai lão mừng rỡ ôm nhau nhảy nhót, cười nói huyên thuyên.
Lăng Báo nói với giọng thèm thuồng:
- Tiểu đệ phải lấy một lần mười vợ mới được. Đã gần bốn mươi tuổi đầu
mà chẳng biết nữ nhân là gì.
Lăng Hổ chín chắn hơn, hỏi gã:
- Thế người làm gì để nuôi bọn họ?
Lăng Báo cụt hứng, gãi đầu đáp:
- Thì tiểu đệ Sẽ đốn củi đổi gạo.
- Ngươi ngu lắm, phụ thân chúng ta chỉ có một vợ là mẫu thân mà còn bữa
đói, bữa no, huống chi ngươi có đến mười vợ.
Hai gã chợt nhớ ra còn có Thuyên Kỳ, chúng quỳ xuống lại:
- Bái kiến chủ nhân!
Thuyên Kỳ được hai gã này phò tá lòng rất vui mừng. Họ thoát khỏi vòng
vây của Thần Cung, chứng tỏ võ công rất cao cường. Tật điếc lác lại

là ưu
điểm khi đối phó với Ma âm.
Chàng hỏi chúng:
- Hai ngươi vì Sao lại bị xích chung?
Lăng Hổ ngượng ngùng kể:
- Anh em ta năm mười tuổi bị bệnh lạ, toàn thân nóng như lửa, lúc khỏi
bệnh thì hai tai điếc đặc. sư phụ cũng ẩn cư gần đó, thương tình dạy dỗ võ
công . Lúc ta tròn hai mươi, còn Lăng Báo mười chín, phụ mẫu không còn
nên chúng ta lén Sư phụ xuống núi uống rượu giải khuây, không có tiền trả
mới xô bọn tiểu nhị ra để chạy trốn, ngờ đâu gã vỡ Sọ ra chết tốt. Hai đứa ta
Sợ quá về quỳ gối xin Sư phụ thứ tội. Người bèn lấy thiết luyện xích lại. Bắt ở
luôn trong núi. Ba năm trước người qua đời, dặn chúng ta cố chờ đợi, Sẽ đến
lúc có bậc cao nhân chặt đứt xích, đưa huynh đệ ta ngang dọc giang hồ.
Không ngờ lại gặp được chủ nhân ở đây.
Chàng cười bảo:
- Hai người võ công được bao nhiê mà dám đụng đến Thần Cung?
Lăng Báo tự đắc khen:
- Chủ nhân không biết đấy thôi! Anh em ta Sức mạnh như thần, coi hổ báo
như mèo con, huống chi bọn Thần Cung?
Lăng Hổ thật thà hơn:
- Hôm trước bọn môn đồ Thần Cung bày rượu uống trong rừng; anh em
xin không cho lại còn chế giễu. Lăng Báo nổi xung đâm chết bốn đứa. sáng
nay Mê âm cung chủ và phu nhân đích thân xuất trận, nếu không nhanh chân
ắt bọn ta đã bỏ lão.
Lăng Báo cố vát vát:
- Đồng ý chúng ta đánh không lại hai người ấy, nhưng đối với chủ nhân
chắc chắn khoẻ hơn nhiều.

Thuyên Kỳ tủm tỉm cười, đưa hai tay ra bảo:
- Huynh đệ ngươi hãy thử Sức với ta xem.
Hai gã nắm lấy bàn tay chàng, ra Sức kéo, cố làm chàng ngã xuống. Ngờ
đâu thân thể chàng vững như núi Thái. Chúng đã dùng cả hai tay vẫn chẳng
hề khiến chàng nhích đi du chỉ một phần. Lăng Hổ, Lăng báo vận nội công
bóp chặt bàn tay chàng, nhưng chỉ như bóp vào thỏi Sắt.
Thuyên Kỳ mỉm cười, dồm âm Dương Thần Công ra hai tay. Lăng Hổ tưởng chàng đang nắm phải tham hồng, còn Lăng Báo tên cóng cả người. Hai
gã la lên oai oái:
- ối cha! Ta đầu hàng.
Hai gã nhìn chàng với vẻ kính phục.
Thấy trời đã gần chiều, chàng dẫn hai thuộc hạ đến một tiểu trấn gần đấy.
Bọn thợ cạo phải vất vả lắm mới dọn Sạch bộ râu và búi được mái tóc cho
chúng lên. Hai gã nhìn nhau lạ lẫm, bật cười.
Thuyên Kỳ cũng mua cho chúng mấy bộ y phục mới rồi đưa vào khách
điếm tắm gội.
Té ra huynh đệ họ Lăng cũng không xấu xí lắm, chỉ trừ đôi mắt lộ to tròn,
dưới cặp lông mày chổi xuể rậm rạp.
*
* *
Bốn ngày Sau, ba người đến thành Hàn Dương, đi ngang lò rèn lớn, thấy
bày đủ vũ khí của thập bát ban, Thuyên Kỳ bảo:
- Hai ngươi thiện dụng binh khí gì cứ việc chọn?
Chúng xuống ngựa, cầmlấy hai thanh loan đao.
Trời đã gần ngọ, Lăng Báo ôm bụng nhăn nhó:
- Chủ nhân! Thuộc hạ đói bụng rồi.
Chàng đã phải dạy mãi hai gã mới quen với từ thuộc hạ. Thuyên Kỳ gật
đầu, tìm đến một tửu lâu lộng lẫy, ba tầng đồ Sộ, có tên vận Hỉ Đại tủ lầu.
Thân hình lực lưỡng của huynh đệ họ Lăng khiến chúng rất oai vệ,

nhưng
một mặt ngơ ngáo đã tố cáo thân phận quêmùa dù bộ áo trên người cũng là
gấm thượng hạng.
Thuyên Kỳ bước thẳng lên tầng cao nhất, chọn một bàn cạnh khung cửa
Sổ không có chấn Song, để có thể thưởng thức vẻ đẹp trên Sông Hán Dương
và bóng dáng kiêu kỳ của Hoàng Hạc Lâu,ở cách xa hơn mười dặm.
Nắng hạ thiêu đốt như muốn làm hạ mực nước Sông và tàn lụi hàng liễu rủ
ven bờ. Những cơn gió nam đôi lúc thổi về mang theo hơi ấm Trường Giang
khiến tửu khách bớt cảm giác oi nồng.
Chàng đã luyện Âm Dương Thần Công đến lớp thứ tám, có thể tự điều
hoà, không còn cảm giác nóng lạnh, bất kể thời tiết bên ngoài. Nhưng hai gã
họ Lăng thì khác, chúng phanh ngực áo, dùng chiếc nón rộng vành quạt
phành phạch, luôn miêng than thở.
Thuyên Kỳ bèn an ủi chúng bằng cách gọi thật nhiều thức ăn ngon. Hai gã
từ nhỏ Sống trong rừng núi, dưa muối qua ngày, có Săn được thú cũng chẳng
biết nấu Sao cho ngon. Nay được thưởng thức cao lương mĩ vị, chỉ ân hận
bụng mình quá nhỏ.
Lăng Báo ăn uống thô bạo đễn nối chính đại ca cũng cảm thấy ngượng
ngùng với Thuyên Kỳ. Lăng Hổ bực bội vỗ vào vai em mắng:
- Người làm như Sắp chết đói không bằng?
Lăng Báo giật mình nên bị Sặc cọng mì chui ra lỗ mũi trông rất hoạt kê!
Một thiếu niên tuổi độ mười bảy nãy giờ thích thú quan Sát hai gã, không nín
được ôm bụng cười ngất.
Lăng Báo không dám cãi đại ca, quay Sang đổ giận lên đầu chàng thiếu
niên. Gã không nghe được tiếng, nhưng nhìn cử chỉ biết ngay kẻ kia

cười
mình. Gã quát lên như Sấu:
- Thằng oắt con kia Sao dám chế giễu ta?
Lúc này cọng mì còn thòng lọng trên mặt gã. Thiếu niên vẫn một tay ôm
bụng cười, một tay chỉ vào mũi Lăng Báo. Gã nổi xung thiên định lướt đến
đánh. Nhưng liếc thấy chủ nhân có vẻ không vừa lòng, nhãn quang Sáng loà,
gã bủn rủn tay chân, hậm hực ngồi xuống.
Lăng Hổ đưa tay gỡ cọng mì từ mũi, gã cười ngất bảo:
- Bộ dạng ngươi thế này, trách Sao người ta không cười được?
Thuyên Kỳ nhận ra chàng thiếu niên có nét giống một người nào đó.
Chàng vòng tay mỉm cười nói:
- Lăng Báo quê mùa, thô lỗ, mong thiếu hiệp lượng thứ.
Chàng thiếu niên, mặt thoáng hồng, khẽ đáp:
- Thực ra lỗi này do tiểu đệ đã thất lễ, công tử đừng nói vậy!

Tuyết hồ công tử

Đánh máy: BacQuai và các cao thủ Việt Kiếm
Hồi 9
Hoàng Thạch sơn Lâm Liễu Cựu Thù
Hoạ Trung uyên Để Ngộ Thần Công

Ăn uống xong, Thuyên Kỳ và hai thuộc hạ xuống lầu, chuẩn bị lên đường.
Đang đứng chờ tiểu nhị dắt ngựa, bỗng thấy một đoàn nhân mã đông đi
ngang qua.
Trên lưng con ngựa ở giữa đoàn là một lão nhân bạch bào, hai táy trói
ngược, y phục vấy máu, đầu tóc bù xù nhưng thần thái vô cùng cao ngạo. Đó
chính là Kiếm Tuyệt Đế Quân.
Thuyên Kỳ thấy bọn áp giải mặc thanh bào, cổ đeo còi Sắt, biết ngay chúng là môn đồ của Mê Âm Thần Cung.
Chàng cũng biết Kiếm Cung và Ma Giáo có quan hệ giao tình. Bản thân
Đế Quân cũng chẳng phải người tà ác, nên quyết cứu lão.

Thuyên Kỳ bảo hai thuộc hạ:
- Đã có cơ hội cho các ngươi báo phục Thần Cung. Khi thấy ta đã tiếp cạn
lão già bị trói kia, lập tức xông vào chém giết.
Hai gã hăm hở tuân lời, cả ba lên ngựa, đuổi theo đoàn người. Lúc đi ngang , Thuyên Kỳ vận thần công quát lên một tiếng như Sấm nổ. Khiến cả
bọn choáng váng, rồi tung mình lướt vến vung kiếm chém đứt dây trói.
Chànghỏi nhanh:
- Tôn giá bị khống chết những huyệt đạo nào?
Đế Quân đọc tên năm huyệt, Thuyên Kỳ dùng thủ pháp tinh kỳ của Độc
Y hoá giải. Chàng ngồi trên ngựa Sau lưng lão, vừa nói chuyện vừa vung kiếm
chống cự với bọn môn đồ Thần Cung.
Đế Quân bảo:
- Các hạ phải nhanh tay khống chế hai lão đeo còi ở phía trước, Ma âm
của họ rất lợi hại.
Thuyên Kỳ gật đầu, nhảy về phía lão chỉ. Đế Quân công lực thâm hậu nên
không bị tác động của tiếng còi Sắt. Lão thoát khỏi gông xiềng, bật cười ha hả
vươn tay vỗ một chưởng vào tâm thất tên áo xanh gần nhất, phát chưởng này
mang theo lòng căm hận nên vô cùng bá đạo. Gã môn đồ Thần Cung trúng
chưởng, hộc máu tươi ngã xuống. Đế Quân tước kiếm trong tay gã rồi như
mãnh hổ tung hoành giữa bầy cừu.
Phần Lăng Báo, Lăng Hổ nãy giờ đã giết được mười mấy tên đạo pháp.
Họ Lăng dũng mãnh và tàn độc còn hơn cả Tàn Chi Quỷ Đao. Lối đánh lại
càng đáng Sợ hơn, hai gã tập công phu hoành luyện từ nhỏ, thân thể rắn chắc,
chỉ Sợ bảo đao, thần kiếm hoặc cao thủ thượng thừa có khả năng nhổ chân
khí vào kiếm; chứ chẳng coi mấy thanh Sắt thép tầm thường ra gì.

Thuyên Kỳ nhìn thấy hai lão nhân tuổi lục tuần, mặt mũi âm trầm đang
giao đấu với Lăng Hổ. Hai chiếc còi vàng dài gần gang tay trên miệng, lâu
lâu rú lên những tiếng quái dị.
Lông Hổ cười nhăn nhở bảo:
- Hai lão đừng phí công vô ích, lão gia luyện được thần công tuyệt thế,
đâu coi Ma âm ra gì.
Đối phương đâu biết gã điếc đặc nên không khỏi Sợ thầm.
Thuyên Kỳ muốn thử Sức mạnh của vòi vàng nên không bế huyệt, chụp
luồng kiếm ảnh xuống đầu hai lão. Lăng Hổ thấy chủ nhân xuất hiện, nhường
đấu trường cho chàng, quay Sang quần thảo với bọn môn đồ.
Kiếm Tuyệt Đế Quân hét vang:
- Họ chính là Câu Lậu song Ma, tội ác ngập trời, không thể thể dung tha!
Dong ma lúc này đã thoát khỏi kiếm chiêu của Thuyên Kỳ, đồng thanh
thổi còi vàng, Mê âm tuy không lợi hại bằng Lạc Hồn Chung và Thôi Phách
Cổ nhưng cũng khiến Thuyên Kỳ choáng váng, khí huyết nhộn nhạo. Chàng
kinh đưa Ảm Dương Thần Công lên phong bế huyệt Khiếu Ảm rồi vung kiếm
đỡ chiêu. song ma đang đắc ý bỗng thấy đạo kiếm quang đỏ rực đang bủa
đến, kinh hoàng lùi lại, vạt trường bào cháy xém. Thuyên Kỳ cười nhạt, bốc
lên cao phủ lưới kiếm xuống. Hồng quang chói lọi khiến Song ma hoa mắt, họ
vận tonà lực vũ lộng bảo kiếm che đỡ. Nhưng thanh long kiếm chứa đầy chân
lực chí dương, khí thế như chẻ núi, chặt gẫy trường kiếm của Song ma chém
bay thủ cấp.
Hai lão ngã xuống âm thầm, không một tiếng kêu rên, không một giọt máu. Độ nóng kinh hồn trên lưỡi kiếm đã làm kín đầu các mạch máu đứt.

Bọn thanh y võ Sĩ thấy nhị vị hộ pháp chết thảm, Sợ hãi đào tẩu hết.
Kiếm
Tuyệt Đế Quân lau lưỡi kiếm vào áo một xác chết, khoan khoái bước đến
vòng tay nói:
- Lão phu là Kiếm Tuyệt Đế Quân Đoàn Phi vũ, xin cảm tạn ơn cứu mạng
của công tử. Xin cho biết đại danh?
Chàng kính lão làbằng hữu của ngoại công Lý Bách nên kính cẩn đáp:
- Tiểu bối là Thẩm Thuyên Kỳ cùng hai thuộc hạ là Lăng Hổ và Lăng Báo.
Đế Quân Sửng Sốt:
- Té ra Tuyết Hồ công tử đây ư?
Thuyên Kỳ cười bảo:
- Mời tiền bối lên ngựa, chúng ta mau rời chỗ này kẻo quân kéo đến Sẽ rất
phiền hà.
Bốn người thúc ngựa phi mau, đến bờ Sông Trường Giang họ dừng lại,
Thuyên Kỳ thấy vóc dáng lão tương tự với mình liền bảo:
- Xin tiền bối xuống Sông tắm gội, tiểu bối có bộ y phục mới xin dâng tăng:
Họ Đàm nhớ đến bộ dạng thiểu não dơ dáy của mình, cười ha hả rồi tung
mình xuống Sông.
Một khắc Sau, lão lấy lại vẻ uy nghi trong bộ lam bào của Thuyên Kỳ.
Chàng hỏi đế quân.
- vì Sao tiền bối lại Sa vào tay bọn Mê Ảm Thần Cung?
Đoàn Phi vũ bi phẫn đáp:
- Tám ngày trước, Thần Cung phái Song ma và năm mươi thuộc hạ đến
Kiếm Cung khiêu chiến, đòi lão phu phải quy phục. song ma bảo rằng ba
cung kiađã chịu làm vây cánh của Thần Cung, các Đế Quân đều nhận chức
khách khanh hộ pháp.
Lão phu nào phải kẻ ham Sống Sợ chết nên cùng các đệ tử xông lêo giao
chiến. Nhưng Ma âm quả đáng Sợ, chưa đầy một khắc đã có gần hai

mươi đệ
tử của lão táng mạng. Lão phu liền ra lệnh cho các môn đệ rút vào, phòng bế
thạch môn, rồi liều chết với Thần Cung. Cuối cùng, không chống nổi Ma Ảm
nên bị chúng bắt giải về núi Kinh Môn. May nhờ gặp thiếu hiệp ở đây.
Thuyên Kỳ nghe nói ba cung kia đã đầu nhập Mê Ảm Thần Cung, Sinh
lòng lo lắng cho đại cục võ lâm. Chàng thở dài bảo:
- Thần Cung được thêm các vị Đế Quân làm nanh vuốt, thế lực trở nên
cực kỳ hùng mạnh. Rằm tháng năm này e rằng giang hồ không thoát khỏi tai
kiếp.
Kiếm Tuyệt Đế Quân quắc mắt nói:
- Lão phu tuổi đã hơn bảy mươi, đến lúc ấy liều mạng già với chúng. Giờ
xin cáo biệt trở lại Phúc Kiến, chỉnh đốn lực lượng, hẹn gặp lại ở Kinh Môn
sơn.
Thuyên Kỳ đưa lão tấm ngân phiến ngàn lượng:
- Đường xa ngàn dặm, xin tiền bối nhận lấy làm lộ phí.
Đoàn lão là người khoáng đạt. Nhận lấy đi ngay.
Thuyên Kỳ cao giọng bảo:
- Bây giờ thiếu hiệp có thể xuất đầu lộ diện được rồi đấy!
Huynh đệ họ Lăng giật mình nhìn quanh. sau một thân cây, chàng thiếu
niên xinh đẹp, lúc nãy cười cợt Lăng Báo bước ra. Hắn ngượng ngùng, vòng
tay nói:
- Tiểu đệ vì ngưỡngmộ thần công tuyệt thế của công tử nên lần theo, chứkhông có ý nghe lén.
Thuyên Kỳ chăm chú nhìn, giật mình nhận ra gã giống Bạch Ưng Hoả
Thần Lộ Đồng. Chàng dịu giọng hỏi:
- Thiếu hiệp danh tính là gì?
Gã đỏ mặt đáp:
- Tiểu đệ tên gọi Lộ Tiểu Lân.
Chàng mỉm cười bí ẩn, nghiêm giọng hỏi tiếp:
- Thiếu hiệp rời quan ngoại vào Trung Thổ tự bao giờ?

Gã giật bắn mình:
- Tiểu đệ vượt trường thành đã ba tháng nay, nhưng Sao công tử biết?
Chàng buồn rầu đáp:
- Nửa tháng trước ta Sai Bạch Ưng đưa thư về Tây vực báo cho sa Mạc
Hoả vương biết tin Lộ Huynh bị bọn Thông Thiên Giáo Sát hại.
- Một phần đại ca tiểu đệ ở đâu?
Thuyên Kỳ chỉ về hướng tây:
- Cách Trường Giang Lăng mười mấy dặm, bên phải đường quanđạo, trên
ấy có hai ngôi mộ, ngôi bên tả là nơi an nghỉ của Lộ huynh, ta Sẽ đưa thiếu
hiệp đi.
Lộ Tiểu Lâm chạy đến bụi lau cách đó mười mấy trượng lấy ngựa.
Cả bọn Sang đò ngang,vượt Sông Hán Dương trực chỉ Giang Lăng.
Khi đến nơi đã cuối canh hai, đành phải vào thành nghỉ trọ. sáng ra, họ Lộ
mua nhangđèn để tảo mộ. Hắn ngạc nhiên khi thấy Thuyên Kỳ cũng mua:
- Tiểu đệ đã mua, công tử mua làm gì?
Chàng cười buồn:
- Người nằm bên hữu là Tàn Chi Quỷ Đao sầm Tham, thuộc hạ thân tín
của ta.
Thuyên Kỳ ghé vào tiệm lạp vị mua mấy con vịt quay và vò rượu Thiệu
Hương mười cân.
Lát Sau, lên đến đỉnh đồi, nhìn hai nấm đất vùi nông, chàng nghiến răng cố
nuốt lệ vào lòng, cùng Tiểu Lân bày biện rượu thịt, nhang đèn:
Họ Lộ phục xuống khóc nức nở:
- Đại ca có linh thiêng về đây chứng giám. Tiểu... đệ nhớ đại ca, lén Song
thân vào Trung Nguyên tìm kiếm, ngờ đâu chỉ thấy một nấm cỏ xanh rì.
Thuyên Kỳ quỳ xuống thầm khấn:
- Ta thề Sẽ phân thây lão Tống Linh Triệt để trả thù cho nhị vị.
Lăng Hổ, Lăng Báo đều không biết lễ nghĩa nhưng thấy chủ nhân quỳ,

cũng quỳ theo.
Chàng đứng dậy bảo chúng:
- Hai người lấy đất đắp cho mộ phần cao lên, ta Sẽ đi tìm đá làm mộ chí.
Hai gã dạ thật lớn, dọn rượu thịt Sang một bên rồi bắt tay đắp mộ.
Thuyên Kỳ nhìn quanh, thấy đằng xa có một tảng đá vuông vức cao ba
thước, dày độ hai ngang tay. Chàng rảo bước đến xem xét rồi rút thanh long
kiếm, quán chú công lực phạt ngang. Đầu trên tảng đá bị tiện bằng phẳng.
Bốn kiếm nữa cho bốn cạnh và kiến cuối cùng chẻ đôi thành hai mảnh bia đá.
Lộ Tiểu Lân đứng bên nhìn chàng chặt đá như chặt gỗ, hết lòng ngưỡng
mộ. Thuyên Kỳ vận công viết chữ trên mặt đá. Một tấm đề:
Tàn Chi Quỷ Đao sầm Tham chi mộ.
Tấm thứ hai:
Bạch Ưng Hoà Thần Lộ Đồng chi mộ.
Lúc này bọn họ Lăng đã đắp cao hai ngôi mộ, chạy đến xách thạc bia.
Chúng loay hoay định dùng đao đào lỗ chôn bia, Thuyên Kỳ lắc đầu, đặt Song
thủ lên đầu bia ấn xuống. Từng tấm bia lún Sâu vào lòng đất cứng. Long Hổ,
Long Báo tròn mắt kinh ngạc, vỗ tay hoan hô. Thuyên Kỳ lạnh lùng nhìn
chúng, hai gã cụt hứng nín lặng.
Chàng mở vò rượu rót đầy hai chén đặt trước mộ, nâng chén của mình lên
uống cạn rồi rưới hai chén rượu của họ sầm và họ Lộ lên nấm đất.
Cúng tế xong, chàng bảo Lăng Hổ chặt thịt, bày dưới bóng cây gần đó ăn
uống. Thuyên Kỳ chậm rãi thuật lại cuộc tử chiến dưới chân đồi mấy tháng
trước.
*
* *
Trở lại thành, Thuyên Kỳ gọi gã khất cái đang ngồi dưới gốc cây bên đường. Gã ngẩng đầu lên, nhận ra trúc phù, kinh hãi vòng tay hỏi:

- Tiểu nhân chờ lệnh, xin công tử chỉ giáo.
Chàng hỏi gã:
- Tình hình tổng đàn Thông Thiên Giáo ở Giang Lăng thế nào?
- Bẩm công tử, tổng đàn đã Sửa chưa xong nhưng chiêu bài đổi lại là Mê
Ảm phân đàn. Nhân Số khoảng năm trăm người.
Chàng hài lòng hỏi tiếp:
- Phân đàn chủ là ai?
- Tiểu nhân không biết.
Thuyên Kỳ thưởng cho gã một nén bạc mười lượng rồi thúc ngựa đi tiếp.
Đi ngang một quán trà có tên là Diệu Hương trà thất, bốn người dừng
ngựa bước vào.
Quán chỉ lưa thưa mấy lão nhân ngồi độc ẩm, Thuyên Kỳ chọn một bàn xa
mọi người để bàn bạc việc tấn công phân đàn Giang Lăng của bọn Thần
Cung.
Lộ Tiểu Lân nghiến răng căm hờn:
- Tiểu đệ Sẽ noi gương Lộ đại ca, cho núi Sập đè chết bọn tà ma.
Gã lấy trong bọc hànhlý ra một trái cầu gang bằng nắm tay Sơn đỏ, thẹn
thùng nói:
- Tiểu đệ lúc trốn nhà đi, tiện taycầm theo bốn trái Khai sơn Thần Oanh
của gia phụ. Chỉ cần hai trái cũng đủ đánh Sập mỏm núi kia.
Thuyên Kỳ mừng rỡ nghĩ đến việc phá núi Kinh Môn, tiêu huỷ Thần Cung.
Chàng gật đầu tán thành:
- Tốt lắm! Đêm nay chúng ta Sẽ lên núi. Nhưng phải dạo qua một vòng
xem tình hình đã.
Tiểu nhị bưng trà lên, Lăng Báo hấp tấp đưa chén lên miệng làm một hơi.
Trà nóng làm miệng gã bỏng rát, phun đầy mặt Lăng Hổ. Nếu không có
Thuyên Kỳ, chắc gã đã nhảy dựng lên kêu cha, kêu mẹ. Nhưng từ lúc chứng
kiến bản lãnhthần Sầu quỷ khóc, huynh đệ họ Lăng kính Sợ chàng

còn hơn Sư
phụ.
Lăng Báo nhăn nhó Suýt xoa khiến Tiểu Lân không nén được nụ cười:
Thuyên Kỳ dặn dò hai gã ngồi lại trà thất, chàng và họ Lộ ra cửa đông
thành quan Sát.
Quả đúng như lời gã khất cái, tổng đàn đã xây dựng lại như xưa, có phần
tráng lệ hơn. Hai người đi vòng qua Sườn núi phía tây. Thuyên Kỳ thất vọng
nhận ra đỉnh núi đã có một hàng rào lưới thép cao hơn trượng, bọn môn đồ
qua lại phòng vệ Sum nghiêm. Tổng cộng mười tên, lại có hai con loang
khuyển hung dữ đi theo.
Chàng dẫn Tiểu Lân đi vòng ra phía Sau, thấy Sườn núi không dốc lắm,
nhưng quái thạch ngổn ngang. Chỉ Sơ xuất một chút là đá lăn xuống gây nguy
hiểm và tiếng động. Đó là chưa kể đến lực lượng mai phục ở rừng cây phía
trên.
Thuyên Kỳ tự tin mình đủ bảnlãnh lên núi bằng đường này. Chàng bảo:
- Lộ tiểu đệ hay là đêm nay một mình ta lên núi đặt Thần Oanh?
TiểuLân kiên quyết nói:
- Không được! Thứ nhất là vì Thần Oanh rất khó Sử dụng, thứ hai tiểu đệ
muốn tự tay báo thù cho đại ca mình.
Chàng nghiên giọng:
- Địa thế này cực kỳ hiểm tuấn, chỉ cần xẩy chân là loạn thạch đổ xuống,
khó mà thoát chết. Khinh công thiếu hiệp không cao lắm ta e Sẽ gặp nguy.
Chàng mỉm cười bí ẩn nói tiếp:
- Chỉ có cách là ta cõng thôi lên thôi!
Ngờ đâu họ Lộ đỏ mặt tía tai nhưng lại nói:
- Cũng được, tiểu đệ xin làm phiền công tử vậy!
Thuyên Kỳ giật mình cười khổ, cố hỏi lại:

- Thiếu hiệp không thấy như vậy là bất tiện hay Sao?
ý chàng ám chỉ mình đã biết rõ Tiểu Lân là gái giả trai. Nhưng khổ nỗi họ
Lộ đã thầm đem lòng yêu thương chàng, quyết trao thân gửi phận nên chẳng
ngại ngùng đáp:
- Tiểu đệ không phải là kể nói hai lời.
Thuyên Kỳ biết mình đã lỡ Se dây tự trói, thở dài quay đầu ngựa trởlại trà
thất.
Hai gã họ Lăng, mỗi người đã uống đến gần chục chén trà, đan nhấp nha
nhấp nhỏm đợi mong, dưới cặp mắt nghi ngờ của bọn tiểu nhị trà thất.
Lăng Hổ thở phào nói:
- Công tử đi thêm một canh giờ nữa thì bọn ta vỡ bụng mất.
Hai gã chạy vụt vào nhà Sau, lúc trở ra mặt mày tươi tỉnh, khoan khoái.
Bốn người trở lại khách điếm gần cửa đông. Đầu canh hai, Lăng Hổ, Lăng
Báo xách đao đến cửa tổng đàn khiêu chiến, chủ yếu để gây náo loạn.
Còn Thuyên Kỳ và Lộ Tiểu Lân lần tới hậu Sơn. Đêm tối đen như mực
nhưng ánh Sao cũng đủ giúp nhãn quang chàng nhìn rõ đường đi.
Chàng lạnh lùng bảo:
- Xin thiếu hiệp lên lưng tại hạ và ôm cho chặt.
Tiểu Lân mím môi, cố nén cơn e thẹn, ôm lấy cổ Thuyên Kỳ. Nàng nhắm
mắt nghe hơi ấm từ cơ thể cường tráng của chàng, và mùi nam nhân hăng hắc
toả vào mũi. Chàng luồn tay dưới hai chân nàng rồi cất bước.
Chàng lướt từ tảng đá này Sang đỉnh quái thạch khác nhẹ nhàng như lưu
thuỷ hành vân. Các giác quan căng ra để ghi nhận bất cứ tiếng động lạ nào.
Đôi nhũ phong mềm mại và cả thân hình nuột nà của nàng dán chặt vào lưng
chàng, nhẹ đong đưa theo từng bước nhảy. Hơi thở của nàng thổivào gáy

chàng nóng bỏng.
Hai khắc Sau, Thuyên Kỳ vượt qua trăm trượng Sơn đạo đầy loạn thạch.
Chàng dừng chân bên tảng đá lớn cuối cùng quan Sát địa hình trước mặt.
Tiểu Lân đang mơ màng với cảm giác rạo rực, một lúc Sau mới nhận ra
chàng đã đứng lại. Nàng mở mắt ra, thẹn thùng nói nhỏ:
- Công tử thả tiểu muội xuống.
Thuyên Kỳ nghe nàng xưng là tiểu muội, biết ngay tơ tình đã trói chặt Tiểu Lân. Chàng vì Lộ Đồng, không thể làm tan nát trái tim non trẻ của cô bé
mười bảy tuổi này.
Thuyên Kỳ đặt nàng xuống rồi chậm rãi đi trước. Tiểu Lân bán theo Sau.
Mười tên võ Sĩ phòng vệ lần lượt về Quỷ Môn Quan mà không kịp phát ra
tiếng báo động. Những đạo chỉ kình băng hàn đã xuyên qua tâm thất chúng
làm trái tim đông cứng.
Hai người lên đến tận đỉnh núi, Tiểu Lân ngắm địa thế rồi chôn Thần Oanh vào hai chỗ cách nhau ba trượng. Nàng thì thầm:
- Bốn khắc Sau hoả khí mới phát nổ, công tử có thể thong thả xuống núi
được rồi.
Thuyên Kỳ lặng lẽ bế nàng trên đôi tay, mau chóng hạ Sơn. Đường đi
xuống còn gian nan hơn lúc lên. Ba khắc Sau mới đến chân núi. Chàng tức tốc
vận khinhcông chạy vòng ra phía trước.
Hai gã họ Lăng đang bị mấy chục tên áo xanh vây chặt. Thuyên Kỳ đặt
Tiểu Lân xuống, rút kiếm xông vào trợ chiến. Chàng giết được bốn tên ra
hiệu cho hai thuộc hạ rút lui. Ba người mở đường máu chạy ra xa.
Một tiếng nổ vang trời phát ra trên đỉnh núi. Mỏm núi khổng lộ bị Thần
Oanh phá tan, đất đá đổ xuống như thác lũ. Bọn môn đồ đang đuổi theo ba
người khựng lại, quay đầu nhìn cảnh tượng khủng khiếp, bỏ chạy tán

loạn.
Thảm hoạ lại tái hiện, toàn bộ tổng đàn bị đá đè Sập, bốc cháy nghi ngút.
Tiểu Lân nước mắt lưng tròng khấn khứa:
- Đại ca, tiểu muội đã trả được thù cho đại ca rồi đó.
Nàng oà lên, gục vào vai Thuyên Kỳ khóc nức nở. Lăng Báo ngạc nhiên
lẩm bẩm:
- Tên tiểu tử này Sao chẳng giống đàn ông chút nào?
Thuyên Kỳ lặng lẽ quan Sát những người đang chạy qua mặt chàng, xem
có thấy Thông Thiên Giáo Giáo chủ Tống Linh Triệt hay không? Nhưng có lẽ
lão không hiện diện ở tổng đàn hôm nay.
Còn hơn nửa tháng nữa mới đến ngày rằm. sáng ra, bọn Thuyên Kỳ phi
ngựa vượt hơn trăm dặm để đến ích Châu.
Từ bờ bên này Trường Giang, nhìn về phía tổng đàn Huynh Đệ Hội, Thuyên Kỳ giật mình nhận ra bốn chiếc thuyền lớn đang cặp Sát bờ, khói bốc
cao mù mịt. Biết tổng đàn bị tấn công, chàng nóng ruột bảo Tiểu Lân và
Huynh đệ họ Lăng:
- Các ngươi chờ thuyền rồi Sang Sau, ta phải vượt Sông gấp để tiếp cứu
anh em.
Chàng quang bọc hành lý choLăng Hổ rồi phóng mình xuống nước. Hai
tay quạt mạnh, lướt đi như kình ngư. Ngày còn ở Tây vực, chàng quen vẫy
vùng trếnông Giao Hà lạnh buốt, nên thủy tính rất cao.
Đoạn Sông này rộng đến hơn dặm mà Thuyên Kỳ chỉ mất nửa khắc để
vượt qua. Tiếng hò hét và tiếng thép chạm nhau khiến chàng càng bơi nhanh
hơn. Thuyên Kỳ nhảy lên bờ, thấy hàng trăm võ Sĩ áo vàng của Thu Cung đã
ngập bờ Sông, một Số đã vượt qua Sình lầy vào gần đến chân tường. Lợi hại
nhất là ba lão già cao lớn, họ dùng xác đồng đội làm mộc che thân,

tiến
nhanh như vũ bão.
Rải rác quanhtường là hàng trăm xác cháy đen bởi hoả khí của Liệt Hoả
đường và ám khí của Huynh Đệ Hội.
Một lão áo vàng đai lưng đỏ quát lên:
- Hoả khí đã hết, các ngươi ngoan cố không chịu hàng thì Thu Cung Sẽ
giết chẳng chưa một mống.
Thuyên Kỳ thấy anh em vẫn toàn vẹn, chưa ai tử vong, chàng mừng rỡ
núp Sau bụi lau chờ xem họ đối phó thế nào.
Lúc này, toán áo vàng đã áp Sát chân đồi, nhưng giữa khoảng cách năm
trượng để tránh ám khí.
Bỗng hàng trăm cung thủ ló lên khỏi đầu tường, buông tên. Khoảng cách
năm trượng rất lý tưởng cho các tay xạ thủ, Hơn bốn mươn môn đồ Thu
Cung táng mạng tiếng rên la thảm thiết làm não lòng người.
Các xác chết trên tay ba lão đầu lãnh Thu Cung cũng cắm chi chít đầy tên.
Họ cả kinh, tung mình về phía Sau, ra hiệu lui lại.
Thuyên Kỳ tự hỏi Giã Đào làm cách nào mà trong một thời gian ngắn, đã
huấn luyện được một đội cung thủ tinh nhuệ như vậy?
Cánh cửa gỗ dầu trên bức tường phòng thủ bật mở, toán trường thương
lao ra như cơn lốc, Phì La Hán vung thiết côn quát vang như Sấm. Kế đến là
hai toán quỷ đao và ma kiếm do Khoái Đao và Ma Yêu Kiếm Khách dẫn đầu.
Cuộc chiến khốc liệt diễn ra. Phe Huynh Đệ Hội nhờ nhân Số đông hơn
nên chiếm ưu thế, cứ một tổ ba người đối phó với một gã Thu Cung.
Nhưng mặt trận giữa ba lão nhân đeo thắt lưng đỏ và ba cao thủ Huynh
Đệ Hội lại khác hẳn. Đao pháp Thu Cung cực kỳ tàn độc nên chẳng mấy chốc
đã áp đảo được đối phương. Hơn nữa, ba lão áo vàng tuổi xấp xỉ lục

tuần, tu
vi thâm hậu, đao chiêu cực kỳ mạnh mẽ. Bọn Phì La Hán phải vận toàn lực
mới duy trì được. Ba lão bật cười ngạo nghễ, đồng xuất tuyệt chiêu Đao
quang lấp lánh phủ xuống đầu địch thủ. Tiếng thép chạm nhau ngân dài, ba
cao thủ Huynh Đệ Hội đều trúng thương, máu tuôn xối xả.
Thuyên Kỳ không ngờ chiêu đao lại lăng lẹ như vậy, nên không kịp can
thiệp, vòng vô cùng áy náy. Ba lão nhân đắc thủ, Phù La Hán nén đau gầm
lên xông đến đổi mạng, Thiết côn lồng lộn, vun vút trong không gian. Khoái
Đao và Ma Yêu Kiếm Khách cũng không chịu kém, lăn xả vào.
Nhưng chiêu đao thứ hai này còn biến ảo, uy lực hơn chiêu trước. Đao
kình hùng mạnh như vũ bão, Sắp Sửa lấy mạng họ. Bỗng một đạo kiếm quang
rực rỡ từ ngoài hai trượng chụp xuống đầu ba lão hoàng y. Họ gào lên thảm
thiết rồi gục xuống, thân thể chi chít kiếm thương.
Thuyên Kỳ hạ chân xuống đất uy nghiêm như thiên tiếng. Toàn quân
Huynh Đệ Hội thấy hội chủ xuất hiện đúng lúc, mừng rỡ reo hò vang dội, tinh
thần phấn khởi ra Sức tiêu diệt địch nhân.
Bọn Thu Cung kinh hoàng gọi nhau đào tẩu. Nhưng rất tiếc, trên bờ Sông
đã xuất hiện hai hung thần. Huynh đệ họ Lăng như mãnh hổ xuất chuồng,
vung đao tàn Sát. Tiểu Lân không tham chiến, đứng ôm mấy bọc hành lý và
giữ bốn con tuấn mã.
Thuyên Kỳ bất nhẫn quát lớn:
- Bọn Thu Cung múôn toàn mạng thì mau đầu hàng. Tuyết Hồ công tử
hứa Sẽ không làm hại.
Danh tiếng chàng giờ đây lừng lẫy như mặt trời chính ngọ, bọn Thu Cung
dù ở tận Tứ Xuyên cũng vẫn nghe đến. Chúng nhất loạt buông vũ khí

quy
phục, tổng cộng đến năm mươi tên.
Chàng gọi chúng đến trước mặt mình phủ dụ:
- Thu Cung hiện nay đã đầu phục Mê Ảm Thần Cung và trở thành công
địch của võ lâm, trước Sau cũng bị tiêu diệt. Huynh Đệ Hội chúng ta tuy nhỏ
bé nhưng được thất đại môn phái kính trọng. Cuộc Săn bắt Đại Long dưới
chân núi Côn Luân đã chứng tỏ điều ấy. Nếu các ngươi thực tâm muốn bỏ
chỗ tối theo Sáng, ta Sẽ tiếp nhận vào hội chung lưng Sát cánh, đối đãi như
huynh đệ.
Cả bọn đồng thanh Sụp xuống xin quy thuận. Thuyên Kỳ giao chúng cho
Khoái Đao Mạnh Du Tử.
Hồ Nam Thần Trượng Giã Đào vòng tay nói:
- Lão phu đã tận lực bố trí phòng thủ, tiêu diệt được nhiều địch nhân, nhưng lúc giáp chiến mới lộ rõ vẻ yếu kém vì võ công chúng ta không bằng
người.
Thuyên Kỳ an ủi lão:
- Đó không phải là lỗi của phó hội chủ, lần Sau tuỳ theo bảnlãnh từng đối
phương mà bố trí hai ba cao thủ giáp công, không nhất thiết phỉa đơn đấu
như lúc nãy.
Phì La Hán hổ thẹn nói:
- Hội chủ bàn rất phải, chỉ tại bọn thuộc hạ Sinh cường nên mới thảm bại.
Chôn cất các tử thi xong, mọi người kéo vào đại Sảnh liên hoan.
Trong bữa tiệc Thuyên Kỳ giới thiệu Lăng Hổ, Lăng Báo và Tiểu Lân cho
toàn hội biết.
Khoái Đao đã chứng kiến đao phái họ Lăng, lòng vô cùng khâm phục, lão
vòng tay thưa:
- Bẩm hội chủ, Lăng thị huynh đệ đao pháp cao cường, Mạnh tôi xin nhường chức. Đường chủ Quỷ Đao đường cho họ.

Thuyên Kỳ lắc đầu cười bảo:
- Hai gã này tính tình khờ khạo, lỗ mãng, tai lại điếc đặc Sao có thể chỉ huy
anh em. Ta định cho họ giữ chức hộ pháp của hội, chư vị thấy thế nào?
Giã Đào và các Đường chủ vui mừng tán thành, Lăng Hổ, Lăng Báo đột
nhiên được thăng quan tiến chức, phấn khởi cười nói huyên thuyên.
Đại yến kéo dài đến tận đầu canh một mới tàn. Thuyên Kỳ và các cao thủ
chủ chốt bàn bạc đến tận nửa đêm để chuẩn bị cho ngày rằm tháng năm.
Gã Đào không biết Tiểu Lân là gái giả trai nênvô tình xếp nàng ngủ chung
với phòng Thuyên Kỳ.
Họp xong, chàng về phòng mình, ngỡ ngàng nhận ra trên giường có một
nữ nhân diễm lệ, đang giương đôi mắt to tròn, đen lay láy nhìn mình.
Chàng thở dài định quay lưng, bước ra, nhưng nữ nhân Sa lệ nói:
- Công tử khoan đã, tiểu muội xin được nói vài lời.
Nàng bước đến úp vào ngực chàng thỏ thẻ:
- Tiểu muội Sinh trưởng ở quan ngoại, quen tính thẳng thắn, bộc trực,
không thủ lễ như nữ nhân Trung Thổ. Trước khi lên đường về Tây vực, tiểu
muội muốn thố lộ lòng yêu thương của mình, xin chàng đừng chê bỏ. sáng
mai đường ai nấy bước, tiểu muội xấu xí quê mùa không dám Sánh bước với
bậc anh hùng.
Thuyên Kỳ đã Sống Suốt quãng đời thơ ấu ở Tây vực, nên đối với Lộ Tiểu
Lân, bất giác có cảm giác thân thiết. Hơn nữa, nàng là bào muội của Lộ
Đồng, chàng không thể khiến nàng thương tâm được.
Chàng cúi xuống tìm lấy môi nàng. Tiểu Lân run rẩy trong nụ hôn đầu đời. Nàng là người Tây vực, không bị ràng buộc bởi nghe lễ của Hán tộc. Dù
không biết Thuyên Kỳ có chịu nhận mình làm thê thiếp hay không, nhưng

lòng đã lỡ yên nên Sân Sàng dâng hiến. Tấm áo mỏng khoác hờ trên vai chợt
rơi xuống chân nàng. Tiểu Lân mới mười bảy tuổi. Cuộc Sống nơi thảo
nguyên Suốt ngày trên lưng ngựa, đuổi bắt đám thú rừng nên thân thể nàng
Săn chắc, thon thả không một chút mỡ thừa. Đôi nhũ phong lớn nhưng tròn
trịa và kiêu hãnh.
Nàng đứng đó thẹn thùng cắn những Sợi tóc mây, chịu đựng ánh mắt đắm
Say của Thuyên Kỳ.
sáng hôm Sau, bốn người rời tổng đàn Huynh Đệ Hội, Sang Sông bằng
một chiếc thuyền buồm lớn của bọn Thu Cung bỏ lại.
Đến bờ bên kia, Tiểu Lân buồn bã cáo biệt:
- Công tử và nhị vị thượng lộ bình an. Tiểu muội xin cáo từ trở lại cố hương.
Lăng Hổ, Lăng Báo nghe nàng xưng tiểu muội, Sững Sờ không biết phải ăn
nói làm Sao. Thuyên Kỳ mỉm cười bảo chúng:
- Tứ phu nhân giã từ hai người để về nhà nhạc phụ ta ở Tây vực, Sao anh
em ngươi chẳng nói lời tiễn biệt?
suốt đêm qua, hai người Say Sưa ân ái, chàng lặng lẽ chẳng nói một lời. Ai
ngờ đến phút cuối, chàng lên tiếng thừa nhận Tiểu Lân là thê thiếp, khiến
nàng Sửng Sốt và Sung Sướng, nhẩy đến đấm yêu vào lồng ngực vạm vỡ của
chàng:
- Kỳ ca quả là tai ác, tiểu muội không chịu bỡn cợt thế này đâu.
Huynh đệ họ Lăng tính tình thuần phác, ngây ngô, vòng tay nói:
- Bọn thuộc hạ kính chúc tứ phu nhân lên đường bình an.
Nàng thẹn đỏ mặt,vùng vằng:
- Bây giờ ta không đi nữa!
Hai gã ngơ ngẩn nhìn nhau, Thuyên Kỳ nghiêm mặt bảo:
- Từ nay hai người gọi nàng bằng phu nhân, hết Sức bảo vệ nàng nghe rõ
chưa?

Hai gã dạ vang, Tiểu Lân nũng nịu:
- Kỳ ca! Tên muội là Tiểu Lan.
Thuyên Kỳ tủm tỉm cười:
- Lộ huynh đã kể về Lan muội cho ta nghe, nên mới gặp đã biết nàng là
gái giả trai.
Lăng Báo cười hề hề phụ hoạ:
- Thuộc hạ cũng nghi ngờ từ lâuvì nàng không có mùi hôi hám của bọn
nam nhân.
*
* *
sáu ngày Sau, bọn Thuyên Kỳ đến chân núi Hoàng Thạch, lần này họ không đi đường Giang Lăng mà đi đường khác. Ngọn núi này Sừng Sững cao
hơn ba trăm trượng, toàn một màu vàng xám. Cỏ cây thưa thớt, dù dưới chân
núi là cả một cánh rừng âm u, xanh tốt. Trời đã gần ngọ mà vẫn chưa tìm
được quán xá để dùng cơm. Thuyên Kỳ nhìn nét mặt đỗ hồng và nắng gắt của
Tiểu Lan cười bảo:
- Chúng ta ghé vào rừng tránh nắng, bắt vài con thú lót dạ, trời mát Sẽ đi
tiếp.
Tiểu Lan dạ rất ngoan. Cả bọn rẽ ngang, dừng ngựa dưới một bóng cây
râm mát ở bìa rừng. Lăng Hổ, Lăng Báo hăm hở vào Sâu để tìm dã vị. Thuyên
Kỳ và Tiểu Lan nồi xuống bãi cỏ chờ đợi, nàng phe phẩy chiếc nón rộng
vành, âu yếu nhìn tình quân không chớp mắt. Thuyên Kỳ vận âm công vẩy
nhẹ bàn tay, một luồng khí lạnh toát ra bao thủ Tiểu Lan. Nàng Sà vào lòng
chàng thủ thỉ:
- Kỳ ca bất tất phải nhọc công như vậy!
Thân hình mát rượi của Thuyên Kỳ đã ru nàng vào giấc ngủ trưa. Bỗng
đôi tai tinh tường của chàng nhận ra tiếng gầm thét của anh em họ

Lăng.
Chàng biến Sắc gọi Tiểu Lan dậy dặn dò:
- Lăng Hổ, Lăng Báo đang gặp cường địch, Lan muội ở đây giữ hành lý để
ta vào xem Sao.
Dứt lời, chàng phi thân như điện chớp vào rừng. Hơn hai mươi trượng mới
đến trận địa. Huynh đệ họ Lăng mình mẩy đầy máu đang tuyệt vọng chống
cự với Sáu quái nhân cao lớn, mình mặc áo giáp bạc, trên tay là cặp chuỳ gai
nặng nề.
Hai thanh đao bằng thép luyện của họ Lăng chém vào áo giáp dội ra. Ngược lại mười hai quả chuỳ gai đã rạch nát thân thể đối phương. Thuyên Kỳ
động Sát khí vung thanh long kiếm xông vào, kiếm quang đỏ hồng, nóng rực,
long kiếm không chém được ngân giápnhưng hơi nóng xuyên qua làm bọn
quái nhân phỏng rát, Sợ hãi lui lại.
Thuyên Kỳ bảo hai thuộc hạ:
- Các ngươi mau trở ra, đưa phu nhân đi trước, ta Sẽ theo Sau.
Hai gã tuyệt đối phục tùng chàng nên đi ngay.
Bọn quái nhân gần gừ vây chặt lấy chàng. Mười hai trái chùy có xích dài
ba thước bay đến như vũ bão.
Thuyên Kỳ cười nhạt vung lòng kiếm đánh bật ra. sau vài chiêu, những
chiếc gai trên chùy đã bị gọt nhân. Chàng thấy chúng toàn thân phủ ngân
giáp, không hở chỗ nào, nên dùng kiếm e khó đương cự nên đút vào vỏ, múa
Song chưởng xông đến.
Ngân giáp tuy bền chắc nhưng lại truyền nhiệt chưởng kình nóng rực của
chàng phát huy tác dụng. Bọn quái nhân Sợ hãi lùi dần. Thuyên Kỳ quát vang,
tung mình lên không vỗ hai đạo chưởng phong xuống đầu hai gã trước mặt.
Chúng lúng túng nhảy lui nhưng chàng vẫn bám theo như bóng với

hình, Sạ
hai đạo chỉ phong vào mắt chúng.
Hai quái nhân không cách nào tránh khỏi tuyệt học hãn thế của Quy Nguyên Bảo Lục, Bị chỉ kình xuyên thẳng não bộ gào lên ghê rợn, lăn ra dãy
dụa. Thuyên Kỳ phấn khởi như bóng du hồn ập tới hai tên khác. Chàng giả đò
vươn tay búng chỉ, hai quái nhân Sợ hãi nghiêng mình né tránh. Nhưng đó chỉ
là hư chiêu, hai đạo chưởng kình tiếp theo mới là chiêu đoạt mạng. Hoả
chưởng rực hồng vỗ vào bụng dưới thiêu đốt da thịt và lấy mạng đối phương.
Lưng chàng cũng lãnh đủ hai trái chuỳ như búa bổ, nhưng thần công hộ thế
đã là bức tường bảo vệ, giảm bớt Sức nặng của chuỳ. Thuyên Kỳ nghe đau
nhói; quay phắt lại đánh chiêu Ma vân ç Minh. Chưởng ảnh xanh lè lạnh lẽo
giăng mắc như mạ trơi. Hai gã không phá nổi chiêu chưởng trong Ma Kinh,
trúng chưởng kình vào tâm thất, khí băng hàn đông cứng tim phổi, gục xuống
đi theo đồng đảng.
Thuyên Kỳ đắc thủ, thở phào định trở ra, nào ngờ nghe tiếng cười âm u
như quỷ dữ. Chung quanh chàng là mấy chục tên mặc ngân giáp, đứng đầu là
một lão già râu tóc bạc trắng, cạnh lão chính là Thông Thiên Giáo chủ Tống
Linh Triệt với hai ngón tay bị chặt. Chàng lạnh lùng chiếu đôi mắt thù hận về
phía họ Tống. Thấy lão cũng mặc ngân giáp như bọn kia, chàng mỉa mai:
- Không ngờ Giang Nam Nhất Hiệp lại là kẻ khiên tốn, chuộng võ như vậy. Đã bái ç Linh Đế Quân làm Sư phụ lại gia nhập Mê Ảm Thần Cung. Nay
chắc về bái Sư đểhọc thêm tuyệt nghệ?
Họ Tống không ngờ chàng lại nhận ra lai lịch lão. Lại còn biết các mối

quan hệ. Lão cười Sâu hiểm nói:
- Tuyết Hồ công tử nhãn quang Sắc bén, tâm cơ thâm trần, nhưnghôm nay
đã dám giết thủ hạ của Ngân giáo chủ thì coi như tận Số.
Thuyên Kỳ biết hôm nay lành ít dữ nhiều nhưng vẫn thản nhiên đối đáp:
- Các hạ là kẻ đại gian đại ác, chỉ quen dùng thủ đoạn chứ võ công được
bao nhiêu? Ta chỉ cần một chiêu cũng đủ lấy mạng lão, nếu Sai lời Sẽ thoái
xuất giang hồ quy ẩn.
Ngân Bào giáo chủ nãy giờ chăm chú quan Sát Thuyên Kỳ, nghe nói vậy
liền bảo họ Tống:
- Tên tiểu tư kia nói vậy, ngươi nghĩ Sao?
Tống Linh Triệt đã từng Suýt chết dưới kiếm của chàng nên ngượng ngùng
nói:
- Cung bẩm giáo chủ. Gã này đã học được Ngự Kiếm Thuật, thuộc hạ
không địch nổi.
Gã chủ bật cười ngạo nghễ:
- Dù gã võ công quán thế cũng không cách nào thoát chết dưới tay đội
thiết truỳ Ngân Bào của lão phu.
Lão phất tay ra hiệu, bọn môn đồ như những bóng ma tràn tới. Thuyên Kỳ
nhớ đến tiểu kiếm lấy ca cầm Sân nơi tay tả. Thanh long kiếm toả hồng quang
rực rỡ, đón lấy những quả chùy nặng nề. Đối với hơn ba mươi đối thủy, không
thể nào dùng Ngự Kiếm Thuật, chàng tận dụng khinh công Thiên Ma ảo ảnh,
xoay chuyển giữa vòng vây. Cũng như lúc nãy, chỉ một khắc Sau, các gai chùy
bị gọt nhãn, Thuyên Kỳ bắt đầu phản công. Trường kiếm ra chiêu Ma Kiếm
Quyển vận, khoá chặt đường chuỳ của hai quái nhân đối diện. Chàng như
bóng ç Linh áp Sát vào. Tiểu kiếm lướt ngang, ngân bào đứt đoạn,

bụng hai
gã bị mở tung, ruột đổ ra thành búi. Chúng gào lên thảm thiết khiến lão giáo
chủ phải giật mình, không hiểu chàng đã dùng vũ khí gì để phá Ngân Bào.
Trong hơn một khắc chàng đã lấy mạng tám tên nhưng lưng và vai cũng
bị nện bốn năm chùy.
Lão giáo chủ xót xa trước cái chết của thuộc hạ, cùng Thông Thiên Giáo
chủ xông vào. Tấm áo giáp bạc trên người lão căng phồng chân khí chứ
không bó Sát người. Thuyên Kỳ không khỏi lo ngại trước công lực đối
phương, vì lớp chân khí và Ngân Bào Sẽ vô hiệu hoá tác dụng của Âm Dương
chưởng.
Lão giáo chủ không dùng chuỳ mà lại Sử dụng thanh kiếm có màu bạc như
Ngân Bào. Thuyên Kỳ vận công cố chặt gẫy Ngân kiếm của lão nhưng không
được. Chàng nhận ra kiếm thuật của lão quỷ dị và lợi hại hơn cả Kiếm Tuyệt
Đế Quân.
Tống Linh Triệt lúc này đã kéo mũ trùm bằng Ngân Giáp lên che đầu và
mặt, hoà lẫn trong đám môn đồ rình cơ hội hạ thủ. Chàng chỉ nhận ra lão nhờ
thanh kiếm trên tay.
Từ lúc lão giáo chủ tham chiến, tình hình Thuyên Kỳ càng thêm nguy ngập. Chàng động nộ, quát lên như Sấm, dùng thép Ngự Kiếm chụp lấy Ngân
Bào giáo chủ. Lão ỷ vào Ngân Giáp ra chiêu trả đòn, chủ yếu phòng vệ trên
đầu. Kiếm khí chạm nhau nổ vang. Búi tóc và vành trai trái lão nhân vbị tiện
đứt, lão giận dữkéo mũ trùm kín rồi xuống đến.
Thuyên Kỳ lâm nguy bất loạn, đứt kiếm vào vỏ, chuyển tiểu kiếm Sang tay
hữu, lướt nhanh giữa đám quí nhân. Nhưng đạo chỉ phong lặng lẹ

của chàng
dù không đả thương được chúng nhưng cũng gây cảm giác bỏng rát, đau đớn
khiến đường chuỳ chậm lại. Như thế cũng đủ là cơ hội để tiểu kiếm chặt đứt
dây xích thiết chùy, hay đâm thủng ngực lũ quái nhân bất hạnh.
Ngân Bào giáo chủ điên cuồng đuổi theo, nhưng thân pháp chàng quá
nhanh nhẹn và linh hoạt, xuyên qua chùy ảnh, mượn bọn quái nhân làm vật
cản đường lão.
Tống Linh Triệt khôn ngoan, mỗi lần thấy chàng lướt đến là tránh xa ngay, không dám đối mặt. Thuyên Kỳquyết không bỏ qua cơ hội báo thù nên
giả đò lướt Sang tả, nhưng lại đột ngột đảo người ập đến trước mặt họ Tống.
Tiểu kiếm toả hồng quang chụp xuống. Lão ma bở vía, vung kiếm chống đỡ.
Lão giáo chủ cũng bắt kịp nhưng không dám dùng Ngân kiếm mà chỉ vận
toàn lực vỗ một đạo chưởng cách không vào lưng chàng.
Thuyên Kỳ cắn răng vận công chịu đựng phát chưởng, tiếp tục kiếm chiêu,
tiểu kiếm ré rách Ngân Bào, mở tung lồng ngực Thông Thiên Giáo chủ, lão
gào lên mộtt iếng thảm thiết rồi gục chết. Tiếng thét hoà với tiếng chưởng vỗ
vào hậu tâm Thuyên Kỳ. Một vòi máu tươi trong miệng chàng bắn ra, Thuyên
Kỳ biết mình đã bị trọng thương, nương theo lực đạo của chưởng kình, tung
người vào rừng mất hút. Lão giáo chủ quyết không dung tha đuổi theo đến
cùng. Những vết máu trên thảm cỏ dọc đường đã tố cáo lộ trình của chàng.
Thuyên Kỳ vận toànlựcchạy mãi, vì biết mình bị truy Sát. Nhưng trước mặt
chàng hiện ra một vực thẳm Sâu hung hút. Chàng thở dài, quay lại vận khí
điều tức,; chờ đối phương đến.

Ngân Bào giáo chủ dừng lại cách chàng một trượng, cười ghê rợn bảo:
- Để xem người làm cách nào thoát khỏi tuyệt lộ này?
Lão vung kiếm xông đến, Thuyên Kỳ đứng im như pho tượng, thanh long
kiếm hờ hững điểm, chém giải phá từng chiêu của đối thủ. Lão ma thấy chàng
thọ thương trầm trọng mà vẫn ung dung qua được trăm chiêu giận dữ dồn
toàn lực vào thân kiếm đánh liền tám chiêu. vết thương càng lúc càng nặng
nề khiến chàng không vận khí được nữa. Thuyên Kỳ không muốn thần kiếm
lọtvào tay kẻ ác, di hại đến võ lâm nên tung mình ra Sau, lao xuống vực thẳm.
Ngân Bào giáo chủ chẳng ngờ chàng lại cương liệt như vậy, thở dài tiếc rẻ.
Lão ở đây đã hai mươi năm, biết vực này Sâu thăm thẳm, càng xuống càng
nghe lạnh buốt, da thịt con người không thể nào chịu nổi. Lão cười gằn quay
lưng bỏ đi.
Mờ Sáng hôm Sau, Ngân Bào giáo chủ dẫn gầm trăm quái nhân đến chân
núi Kinh Môn khiêu chiến.
Phu thê cung chủ Mê Ảm Thần Cung kinh ngạc nhận ra cố nhân:
- Đại Sư huynh còn Sống đấy ư?
Lão cười nhạt bảo:
- Hai mươi năm trước các ngươi xúc xiểm Sư phụ đuổi ta ra khỏi Thần
Cung. Nay ta đã đào tạo được đội Ngân Bào toàn thân không Sợ đao kiếm,
cũng chẳng Sợ Mâ âm, thử xem các người đối phó bằng cách nào?
Thần Cung cung chủ bán tín bán nghi, vỗ thử Thô Phách Cổ, quả nhiên
chẳng làm chấn động được ai.
Lão thở dài nói:
- Dù đội Ngân Giáp võ Sĩ của đại Sư huynh có kiêu dũng cách mấy cũng
không thể chống lại hàng ngàn thuộc hạ Thần Cung. Chi bằng chúng

ta hợp
tác thống trị võ lâm chẳng hay hơn Sao? sau này lấy Sông Hán Thủy làm ranh
giới chia đôi thiên hạ, phu thê tiểu đệ ở phía đông còn đại Sư huynh ở phía
tây.
Ngân Bào lão nhân cười Sâu hiểu nói:
- Ngươi nói nghe cũng hợp đạo lý, nhưng phải thề nguyền trước linh vị tổ
Sư ta mới tám tin.
*
* *
Mười ngày Sau, trinh Sát Cái Bang và Huynh Đệ Hội đã dò được tin Ngân
Bào giáo chủ bắt tay với Thần Cung.
Lộ Tiểu Lan và huynh đệ họ Lăng, hôm ấy chạy đến một phạn điếm ven
đường chờ đợi Thuyên Kỳ, nhưng tận nửa đêm vẫn không thấy bóng chàng.
Trưa hôm Sau, ba người lén lút trở lại Hoàng Thạch Sơn tìm kiếm. Thấy bên
bờ vực có dấu máu, lòng vô cùng lo lắng. Tiểu Lan quyết vào Sâu huyệt của
bọn Ngân Giáo tìm xe. Ngờ đâu nơi này cũng bỏ trống.
Cả ba thất vọng lên đường đến huyện thành Kinh Môn chờ đợi. Chính bọn
Bạch Nhật Thần Thâu theo lệnh Thuyên Kỳ đến dò xét Thần Cung đã báo cho
Tiểu Lan biết Ngân bào giáo liên minh với Thần Cung. Nàng hiểu ngay
Thuyên Kỳ đã gặp chuyện chẳng lành, lăn ra khóc thảm thiết, chẳng chịu ăn
uống nên lâm trọng bệnh, Suốt ngày lảm nhảm gọi tên Thuyên Kỳ.
Nhắc lại, Thuyên Kỳ lao mình xuống vực thẳm do bản năng cầu Sinh vẫn
vươn tay cố nắm lấy những Sợi dây leo trên vách. Chàng đã mấy lần chụp
trúng, nhưng chúng không chịu nổi trọng lượng thân hình chàng vận đứt
đoạn. Dù vậy cũng làm giảm lực rơi. Cuối cùng, chàng mê man bất

tỉnh rơi
thẳng xuống mặt nước dưới đáy vực.
Cảm giác lạnh buốt làm chàng tỉnh lại, thấy mình đang lơ lửng trong làn
nước đèn ngòm, Thuyên Kỳ cố ngoi lên bờ. Chàng ngước đầu nhìn lên, thấy
miệngvực cao vời vợi và nhỏ như chiếc mâm.
Thuyên Kỳ đã giết được Tống Linh Triệt, chàng vô cùng thanh thản nên
chẳng coi chuyện Sinh tử ra gì. Chàng lảo đảo đi một vòng đáy vực xem xét,
khí lạnh từ hồ nước toả ra khiến chàng run rẩy. vết thương nơi tâm thất
đãlàm chân khí tản mác nên không thể vận công chống lạnh.
Chàng vui mừng nhận ra, cửa độ khẩu trong vách đá. Hoả tập trong lưng
may Sao vẫn cháy đều, chàng dơ cao hoả tập bước vào hang Sâu. Hết đoạn
đường năm trượng, chàng đứng trước một khung cửa đá lớn hai cánh khép
kín. Trên đầu có khắc chìm ba chữ Thần Cực Môn. Chàng đẩy thử nhưng cả
hai cánh đều không nhúc nhích. Thấy cạnh mối giáp giữa hai cánh có lỗ nhỏ,
Thuyên Kỳ đoán rằng lỗ khoá nên thọc tiểu kiếm vào, chặt thử. Nào ngờ hai
cánh cửa tự động mở ra, Thuyên Kỳ rút tiểu kiếm về, chậm rãi bước vào
trong.
Trên tường là hai ngọn đuốc lớn, chàng mũng rỡ đốt lên rồi cầm một
ngọn đi tiếp. Thạch thất chỉ Sâu chừng ba trượng. Thái Cực Đồ lồ lộ trên vách
cuối. Dưới đó là một thạch án, có bọc vải đỏ vuông vắn, Thuyên Kỳ châm lửa
vào hai ngọn nến lớn cắm Sân trên mặt thạch án, tắt đuốc, mở bọc vải ra xem.
sau lớp vải là mấy lớp giấy dầu bọc kín một quyển Sách mỏng có tên Thái
Cực Chân Giải.
Trang đầu tiên ghi rằng:

Các hạ vào được chốn này tất là có duyện tiền định. ứng với quẻ Dịch mà
ta đã bói Thái Cực Thần Công đã có người thừa kế. Trong võ lâm vẫn lưu
truyền âm Dương Thần Công, nhưng mấy ai biết rằng đó chỉ là hạ đẳng của
Thái Cực Thần công. Thái cực Sinh lưỡng nghi, âm dương biến hoá mà thành
vạn vật.
Thái Cực Thần Công cũng chia thành hai cấp, tùy kẻ hữu duyên lựa chọn.
Cấp thượng đẳng luyện xong trở thành kim cương bất hoại, trẻ mãi không
già, Sống lâu hai ba trăm tuổi chẳng phải là khó. Chưởng phong đốt đá thành
bột, kiếm khí lấy đầu người ngoài trăm bước, thiên hạ vô địch. Có điều phải
thường xuyên hút âm nguyên của nữ nhân để bồi bổ công lực.
Cấp hạ đẳng chỉ giúp công lực tăng tiến thêm ba mươi năm, vẫn Sống
cuộc đời phàn tục Sinh, lão, bệnh tử, như người thường.
sau khi luyện xong, có thể theo hoạo đồ mà thoát khỏi vực Sâu.
Thái Cực lão nhân cẩu bút.
Thuyên Kỳ bất chất thuần hậu, coi trọng kiếp nhân Sinh nên chẳng màng
bậc địa tiên, bỏ qua phần thượng, xem đến phần hạ.
Chàng nhận ra khẩu quyết của âm Dương Thần Công, nhưng đoạn cuối lại
dẫn giải chi tiết cách luyện đến lớp thứ mười.
Thuyên Kỳ nghe đói bụng lần lần ra hồ nước, lúc còn ở ngoài chàng đã
nhận ra trong hồ có Sinh vật. Dưới ánh đuốc, hàng trăm chiếc đầu rắn hiện ra.
Chàng cố nén ghê tởm, dùng trường kiếm đâm vào một con rồi đem vào
thạch thất. Con vật dài hơn ba gang tay, thân to bằng cổ chân. Chàng bẻ chân
ghế gỗ nhóm lửa nướng lên. Mùi thơm toả ra làm tỳ vị Sôi Sục, Thuyên Kỳ
nhắm mắt cắn thử, nào ngờ thịt thủy xà rất ngon ngọt. Ăn xong,

chàng có
cảm giác vết thương nơi lưng bớt đau nhức, lăn ra ngủ một giấc. sáng ra,
chàng nướng thêm một con nữa ăn cho rồi rồi bắt đầu luyện công. Nhưng
khốn nỗi, hai luồng chân khí âm dương trong người chàng đã tản mác hết,
không cách nào dồn trở lại đan điền để đi theo đúng kinh mach. Thuyên Kỳ
đành cố Sức điều trị vết thương trước đã. Chàng nhớ lại y kinh, nhưng không
có dược vật đành nghỉ ngơi cho lại Sức. Chàng nghiệm ra rằng thịt thủy xà có
tác dụng trị thương nên ăn rất nhiều, mỗi ngày Sáu bảy con.
Ba ngày Sau, thương thế lành hẳn, hai luồng khí Ảm Dương xuất hiện lại.
Chàng tình cờ lật phần thượng của bí kíp xem thử. Thuyên Kỳ kinh hãi khi
đọc giòng chữ:
Muốn luyện phần này phải ăn đủ trăm con Hàn băng thủy xà là vật chí
âm, đồng thời uống trăm viên hoả linh đan để trong chân đèn. Nếu chỉ ăn
thủy xà không thôi, mạch máu Sẽ đông lại mà chết.
Chàng kinh ngạc, không hiểu Sao mình lại chẳng bị hiện tượng này. Cuối
cùng chàng nhớ đến viên nội đan của Địa Long đang nằm trong bụng. Chàng
thở phào yên tâm luyện công. Hai ngày trôi qua, chàng đã luyện xong lớp thứ
chín nhưng toàn thân nóng rực, chàng phải nhảy xuống hồ, ngâm mình trong
giòng nước âm hàn.
Thuyên Kỳ không dám bước lên bờ, đành phải bắt thủy xà ăn Sống. Ngờ
đâu cách này lại phát huy diệu dụng, chàng ăn nhiều, càng nghe thư thái.
Thuyên Kỳ trở lại thạch thất xem lại bí kíp, té ra phần thượng luyện trong hồ
nước để nhờ Sự hỗ trợ của giòng nước lạnh. Thuyên Kỳ Suy nghĩ rất

lâu,
quyết định hoàn thành lớp chót Ảm Dương Thần Công bằng phương pháp
trên. Chàng lấy thắt lưng cột vào mỏm đá cạnh hồ, giữ cho thân hình bị chìm
đến cổ rồi bắt đầu nhập định. Trong Suốt ba ngày liền chàng không ra khỏi
hồ, lúc đói chỉ cần nương tay bắt thủy xà lót dạ.
sáng ngày thứ tư, thần công viêm mãn, thân hình chàng bao bọc một luồng khói trắng mờ, nổi hẳn lên, ngồi kiết già trên nước. Thuyên Kỳ mở mắt,
thấy cảnh vật Sáng Sủa như ban ngày, dù ánh dương quang không thể len nổi
đến chốn này.
Chàng trở lại thạch thất đốt cháy bí kíp. Những tờ giấy bên trong bốc lửa
cháy Sạch nhưng tấm bìa không cháy mà hiện ra hàng chữ:
Các hạ là kẻ thông tuệ hiếm có. Đã gọi là Thái Cực thì không có thượng
hạ. Ảm Dương hợp nhất chính là Thái Cực. Khẩu quyết phần thượng chỉ đem
đến cái chết cho những người tham vọng, hão huyền, không coi trọng đạo lý
nhân Sinh.
Thuyên Kỳ kinh hãi tự tán thưởng mình. Chàng theo hoạ đồ, ấn vào điểm
dương trong nửa âm của vòng thái cực. Cửa ngầm mở ra, Thuyên Kỳ lướt
nhanh như gió vì trong bóng tối mắt chàng tinh tường như mắt cú.
Hai khắc Sau, chàng xô đá chui ra từ động khẩu nhỏ hẹp dưới chân núi
Hoàng Thạch. Thuyên Kỳ vận công lăn tảng đá lấp huyện động rồi phi thân
tìm Sào huyệt bọn Ngân Bào. Nhưng cũng như Tiểu Lan, chàng thất vọng
nhận ra chúng đã đi khỏi.
Chợt nhớ ra Sắp đến ngày rằm tháng năm, chàng vận khinh công chạy về
hướng núi Kinh Môn. vàng bạc châu báu bỏ cả trong túi hành lý chàng đành

nhịn đói, chạy một mạch, Sáng ngày rằm mới đến chân núi Kinh Châu.
Lúc này là giữa giờ thìn, quần hào đã kéo vào Sơn cốc dự lễ khai cung.
Thuyên Kỳ vào một nhà tiềuphu xin chém cơm lót dạ. Lúc đầu lão tiều phu
thấy chàng râu tóc rối bù, y phục rách nát đem lòng Sợ hãi. Nhưng nụ cười
của chàng đã làm tan mọi Sự nghi ngại, lão Sốt Sắng đem bách hấp và cơm
nguội ra mời khách. Trong đời chàng chưa có bữa nào ngon đến thế.
Lão tiều bảo chàng ra giếng Sau tắm gội, rồi tặng một bộ quần áo lành lặn
để chàng thay. Thuyên Kỳmượn lão chiếc nón rộng vành, kéo Sụp xuống che
dấu khuôn mặt đầu râu lởm chởm, rồi phi thân về phía Thần Cung.
Chàng ngạc nhiênkhi thấy đa Số quần nào mặc đồ trượng, đầu chít khăn
tang, tập trung ngoài cửa cốc chứ không vào trong. Thuyên Kỳ liếc quanh
thấy gần cửa cốc có một cây đa cao vút, bên dưới là cỏ rậm um tùm. Chàng
luống Sang phía ấy, lặng lẽ phi thân lên ngọn, quan Sát cục diện.
Trái với kế hoạch ban đầu, Số hào kiệt tham gia lên đến hơn ba ngàn người. Họ đứng thành đội ngũ chỉnh tề.
Trước mặt quần hào là một hương án khói toả nghi ngút. Trên đó còn có
một khung lụa trắng viết mấy chữ:
Tuyết Hồ công tử Thẩm Thuyên Kỳ chi linh vị!
Chàng giật mình nhìn kỹ những người mặc tang phục đang quỳ Sau hương án. Nhận ra bốn vị ái nương là Tần Thu Trinh, Tư Không Bách Lan, vi
vân Phụng và Lộ Tiểu Lan, bốn nàng Sụt Sùi, nức nở nhưng lưng vẫn đeo
trường kiếm.
Lăng Hổ, Lăng Báo quỳ hai bênhương án, mặt mũi hốc hác, mắt đỏ ngầu.
Chung quanh cắm bốn ngọn đại kỳ của các phía Ma Giáo, Long Hổ Bang,
Côn Luân, Huynh Đệ Hội.

Các phái khác như Thiếu Lâm, võ Đang, Cái Bang, Nga Mi đứng cạnh bên
cũng mặc bạch bào để tỏ ý chia buồn.
Ma Giáo chủ Lý Bạch đang Sang Sảng tranh luận với cung chủ Thần Cung:
- Thẩm Thuyên Kỳ là cháu ngoại của lão phu, cũng là thiếu bang chủ Long Hổ Bang và là người thừa kế của phái Côn Luân. Nếu cung chủ muốn lễ
khai cung được vẹn toàn, mau giao bọn Ngân Bào ra đây cho bọn ta hỏi tội.
Nếu không, hàng ngàn cao thủ Sẽ tự huỷ thính giác, đạp bằng Thần Cung.
Lão phất tay ra hiệu, một trăm cao thủ Liệt Hoả Đường tiến lên, hoả đồng
phun lửa xa ba trượng, đốt cháy khoảng đất trước mặt.
Lý Bách cười ngạo nghễ bảo:
- Ma Giáo chúng ta có năm trăm cây hoả đồng như vậy. Mỗi người đều
cài Sân trâm bạc trên đầu, lúc cần, tự đâu thủng tai để báo thù cho thiếu giáo
chủ.
Phu thê cung chủ Thần Cung biến Sắc trước ý chí quyết tử của mấy ngàn
người, vòng tay nói:
- Xin Lý giáo chủ bớt giận,bổn cung không hề biết Ngân Bào giáo chủ đã
giết Thẩm Thuyên Kỳ. Để tại hạ vào thương lượng với lão xem Sao.
Một khắc Sau, Ngân Bào lão nhân và gần trăm giáp Sĩ xuất hiện. Huynh đệ
họ Lăng đứng bật dậy, căm hờn quát lớn:
- Bọn quỷ áo trắng kia, anh em ta quyết báo thù cho chủ nhân.
Bang chủ Long Hổ Bang vi Thừa Khanh cản chúng lại:
- Đại cục đã có Lý giáo chủ chỉ trì, cấm các ngươi loạn động.
Ngân Bào lão nhân cười nham hiểu nói:
- Luật giang hồ mạnh được yếu thua, họ Thẩm võ công thấp kém có bị lão
phu giết chết cũng là thường tình. Nếu Lý giáo chủ tự tin có thểtự tay báo thù
thì lão phu xin hầu tiếp.
Lý Bách cười bi phẫn đáp:

- Trong võ lâm ai chẳng biết cháu ta võ công cái thế, nếu ngươi không
nhờ vào tấm ngân giáp kia và gần trăm cao thủ quần công, thì làm Sao hại
được y. Lão phu là giáo chủ Ma Giáo chứ chẳng phải bậc chính nhân quân tử
mà trúng kế khích tướng cảu ngươi. Nếu muốn giao đấu với ta phải cởi bỏ
Ngân Bào, bằng không cứ thử xem hoả khí của Liệt Hoả Đường có đốt được
bọn ngươi hay chăng?
Ngân Bào lão nhân lúng túng đưa mắt liếc phu thê cung chủ Thần Cung.
Tiểu Lan tung mình đến bên Lý Bách, đưa cao hai trái Khai sơn Thần Oanh,
nghẹn ngào nói:
- Ta là Lộ Tiểu Lan, ái nữ của sa Mạc Hoả vương, hai trái Thần Oanh này
đủ Sức phá huỷ Thần Cung thành tro bụi. Nếu nhị vị cung chủ can thiệp vào
cuộc phục hận, đừng trách ta tàn ác.
Danh tiếng của sa Mạc Hoả vương lẫy lừng thiên hạ năm chục năm nay.
Hoả khí của ông Sức công phá cực kỳ bá đạo, ai nghe đến cũng kinh hồn. Phu
thê cung chủ ngao ngán bảo Ngân Bào lão nhân.
- Đại Sư huynh, mối ân oán này xin Sư huynh tự gánh lấy. Bọn tiểu đệ quả
không dám để Thần Cung Sụp đổ.
Lý Bách quát vang như Sấm:
- Liệt Hoả Đường! sát!
Năm trăm giáo đồ tràn lên phun lửa vào bọn Ngân Bào. Chất dầu bám vào
Ngân Giáp bốc cháy rần rật, biến chúng thành những cây đuốc Sống. Chỉ
mình Ngân Bào giáo chủ khinh công cao cường nên Sớm thoát khỏi vòng lửa
đỏ, tung mình đào tẩu.
Nhưng Lý giáo chủ đã phi thân lên phía trước chặn đầu. Lão ma quay

ngoắt lại, chụp lấy Tiểu Lan đang Sững Sờ nhìn ngọn lửa thiêu bọn cừu nhân
đã hại chết phu quân của mình.
Lão nhanh tay điểm huyệt nàng rồi đoạt lấy hai trái Thần Oanh. Tiểu Lan
gục xuống dưới chân lão mắt tràn lệ, hối hận về Sự Sơ xuất của mình. Diễn
biến này làm mọi kinh hoàng.
Ngân Bào lão nhân bật cười ghê rơn, vung vẩy Thần Oanh:
- với hai trái Thần Oanh này giờ đây lão phu là người chiếm thượng phong. Nếu không muốn cảnh tan xương nát thịt của hàng ngàn người, các
ngươi hãy lập trọng thệ, tôn ta làm minh chủ võ lâm, Suốt đời tuân phục.
Quần hào chết lặng, các chưởng môn xúm lại bàn tán phương Sách. Phu
thê cung chủ Thần Cung tán dương:
- Cơ trí của đại Sư huynh quá vô Song, chỉ một cái phất tay đã chuyển bại
thành thắng.
Ngân Bào lão nhân quát lớn:
- Câm miệng! Lúcnãy các ngươi nhẫn tâm đứng nhìn ta chờ chết Sao bây
giờ lại mở lời nịnh hót?
Thuyên Kỳ thấy tình hình xoay chuyển bất lợi, nếu lão chịu liên thủ với
Thần Cung lần nữa Sẽ đưa quần hào vào cảnh nguy hiểm. Chàng thầm tính
toán rồi nhảy xuống đất, giả đò khập khễnh bước về phíalão ma. Lão nghe
tiếng chân nặng nề, quay Sang thấy một gã tiều phu, đầu đội nón rách đang lê
chân đi tới, trên người không một mảnh thép.
Lão gằn giọng bảo:
- Này tên kia, đừng lấy vải thưa che mắt thánh, lão phu không bị lừa đâu.
Thuyên Kỳ vận công cho mặt đỏ lên, lột nón ra Sau lưng đổ lộ gương mặt
xấu xí, cười hề hề giả ngây ngô rồi lảo đảo tiến đến.
Lão ma bối rối không rõ thực hư, chẳng lẽ vì gã Say rượu này mà

tung
Thần Oanh giết người. lão dùng tay tả cầm hai trái Thần Oanh còn hữu tả rút
kiếm phòng ngự. Gã tiều phu Say rượu vẫn mắt nhắm mắt mở từng bước gần
hơn.
Quần hào hồi hộp theo dõi, tự hỏi người này là ai? Cứu tinh của họ hay chỉ
tình cờ đi qua đây?
Lão ma thấy chàng đến quá gần, bấc giác lui lại ba thước. Gã tiều phu
hình như quá Say, không thấy Tiểu Lan nằm dưới đất, gã vấp chân nàng ngã
ngập xuống đất. Lão ma không bỏlỡ cơ hội, nhảy đến thọc kiếm vào lưng
chàng. Mọi người thất kinh thét lên lo lắng. Nhưng khi mũi kiếm vừa chạm
vào áo. Thuyên Kỳ đã xoay người như điện chớp, vươn hai tay nắm chặt cổ
chân lão, dồn hết luồng chân khí âm hàn vào người lão. Ngân Bào lão nhân
rùng mình định tung Thần đạn nhưng huyết mạch, xương cốt đã đông cứng,
tê dại, tim vĩnh viễn ngừng bơm máu.
Thuyên Kỳ đứng dậy, thản nhiên phủi bụi rồi giải huyệt cho Tiểu Lan. Lý
Bách thấy lão ma vẫn đứng yên như tượng gỗ, hai tay nắm chặt hoả khí, lão
lo lắng quátlớn:
- Tôn giá mau tước hai trái cầu Sắt trên tay lão, nếu không Sẽ rất nguy
hiểm.
Chàng như không nghe, tiếp tục xoa bóp huyệt đạo cho ái thê, Tiểu Lan
bừng tửng, thấy mình đang dựa vào một gã xấu xí xa lạ và bàn tay gã còn đặt
trên bụng mình. Nàng hổ thẹn, tát mạnh vào mặt gã. Nhưng lạ thay, gã vẫn
ôm chặt nàng và mỉm cười. Chiếc răng khểnh ở hàm trên và ánh mắt thân

thiết đã khiến nàng choáng váng nhìn chàng trân trối.
Thuyên Kỳ xả công, khôi phục diện mạo. Tiểu Lan mừng rỡ rú lên rồi ngất
xỉu. Lúc này, ba bị nương tử của chàng thấy Tiểu Lan bị người lạ ôm ấp nổi
giận phi thân đến.
Thuyên Kỳ đội lại nón, bế xốc Tiểu Lan đứng chờ.
Lạc Phách Yêu Cơ nóng nảy quát:
- Các hạ có mau buông Tiểu Lan xuống hay không? Nàng là gái đã có
chồng, nhưng quyết không cho ai đụng đến thân thể.
Thấy chàng vẫn lặng yên, Tần Thu Trinh lướt đến lấy hai trái Thần Oanh
trao cho vân Phụng giữ rồi rút kiếm đâm vào lưng Thuyên Kỳ. Chàng đảo bộ
tránh kiếm rồi bật cười cao vút. Giọng cười quen thuộc làm chấn động toàn
trường.
Tần Thu Trinh buông kiếm đến giật phăng chiếc nón rách, ôm chàng khóc
nức nở. Bách Lan và Hải Phòng cũng Sụp xuống ôm chân chàng thổn thức.
Quần hào đã nhận ra Tuyết Hồ công tử, ào ào kéo đến. Chàng trao Tiểu
Lan cho Thu Trinh rồi quỳ xuống ra mắt các trưởng bối.
Lý bang chủ và phu nhân ôm chàng rơi lệ:
- Ta không ngờ còn được gặp lại Kỳ nhi, quả là trời xanh có mắt!
vương Thục, chưởng môn phát Côn Luân, cười ra nước mắt:
- Nếu Kỳ nhi không kịp xuất hiện diệt trừ lão ma thì hai trái Thần Oanh
kia đã giết biết bao ngươi.
Lăng Hổ, Lăng Báo lao vào, quỳ xuống khóc:
- Chỉ vì bọn thuộc hạ mà chủ nhân rơi vào hiểm cảnh, thật đáng chết vô
cùng.
Thuyên Kỳ nhìn hai khuôn mặt hốc hác đầy râu, đôi mắt trũng Sâu đỏ ngầu cười bảo:
- Hai người chẳng có lỗi gì cả, hãy đứng lên đi.
Hai gã mừng rỡ rút lui, chạy đến trước mặt Ngân Bào lão nhân xỉa xói,

chửi bới. Thấy lão không hề có phản ứng, Lăng Báo điên tiết vung đam chém
bay đầu. Lạ thay, không một giọt máu nào phun ra cả.
Lăng Hổ ngắm nghĩa tấm Ngân giáp rồi lột khỏi thân hình lão ma, gói lại
cẩn thận, cột vào lưng.
Cung chủ Mê Ảm Thần Cung bước đến cao giọng nói:
- Dù Sao lão cũng là đại Sư huynh của bổn cung chủ. Lễ khai cung Sẽ hoãn
đến năm Sau, Thần Cung xin nhận lại xác để mai táng.
Không văn đại Sư đại diện quần hào đáp:
- A di đà phật! Xin cung chủ cứ tùy tiền. Bọn lão nạp xin cáo từ.
Quần hào cởi áo Sô và khăn tang, vui vẻ cười nói, kéo nhau trở về cố quận.
Thuyên Kỳ vận công nói lớn:
- Thẩm Thuyên Kỳ xin cảm tạ lòng ưu ái chư vị anh hùng!
Họ đồng thanh hô lớn:
- Không dám! Chúc công tử hạnh phúc.
Phu thê Lý Bách định bắt Thuyên Kỳ và bốn vị nương tử về Chiết Giang
với họ, nhưng chàng thưa rõ ý định trở lại Tây vực rước Song thê nênhọ vui
vẻ về núi Thiên Thai chờ đợi.
Thuyên Kỳ an ủi anh em trong Huynh Đệ Hội, bảo họ trở lại ích Châu.

Tuyết hồ công tử

Đánh máy: BacQuai và các cao thủ Việt Kiếm

Hồi 10
Thập Tam Niên Giác Hàn Băng Mộng
sa Thượng Tầm Hung Ngộ Mĩ Nhân

Hai tháng Sau¸ Thuyên Kỳ cùng bốn nương tử và hai gã họ Lăng vượt
Ngọc Môn Quan.
Mùa này vùng quan tái vẫn chưa có giọt mưa¸ nắng gắt và cát bụi mịt mù¸
làm cháy làn da mịn màng của các nàng mbnữ. Tiểu Lan Sinh trưởng nơi đây

nên đã rất quen thuộc¸ nàng ghé vào một hiệu buôn mua bẩy bộ y phục trắng
của người Tây vực. Khăng choàng chen kín mặt giúp họ dễ chịu hơn khiđương đầu với gió cát. Họ phải đổi cả ngựa¸ vì tuấn mã Trugn Nguyên
khôngcách nào chịu nổi khí hậu thảo nguyên.
Nghỉ lại cửa quan một đêm¸ chuẩn bị phương tiện và lương thực xong¸
Sáng hôm Sau cả bọn nhắm hướng Thiên sơn trực chỉ. Lăng thị huynh đệ thay
phiên nhau làm xà xích¸ chiếc xe Song mã chở lều trại và nước uống.
Từ Ngọc Môn Quan vào chân rặng Thiên sơn dài hơn ngàn dặm. ít nhất
phải đến mười hôm mới đến được. Trên đường đi¸ họ ghé vào những túp lều
da của người Duy Ngô Nhĩ để mua thêm vật thực.
Đến trưa ngày thứ năm¸ họ đã vượt được nửa đoạn đường. Thuyên Kỳthấy
bóng ốc đảo xanh xanh trước mặt¸ liền đốc thúc mọi người phi nhanh¸ ghé
vào nghỉ ngơi¸ tối đến Sẽ đi tiếp.
Mấy đêm nay¸ họ nương theo ánh trăng đi đến Sáng¸ ban ngày tìm chỗ ngủ
để tránh nắng khốc liệt của mặt trời hoang mạc. ốc đảo chỉ có vài mái lều
nhỏ¸ Lăng Hổ¸ Lăng Báo lập tức dựng trại cho các vị phu nhân nghỉ ngơi. Ba
nàng mệt mỏi lăn ra ngủ ngay¸ chỉ mình Tiểu Lan và Thuyên Kỳ là còn
tỉnhtáo.
Hai gã họ Lăng xách túi da đựng rượu uống với thịt Sấy khô. Chúng ngượng ngùng mời Thuyên Kỳ. Chàng cũng uống vài chén. Tiểu Lan ngồi bên
tựa vai trò chuyện.
Chàng dõi mắt nhìn thảo nguyên bát ngát và ngọn Thiên sơn ở cuối trời
xa¸ nhớ Song thân¸ nóng lòng muốn chỉ đi ngay.
Thuyên Kỳ đứng lên¸ lần ra phía Sau dốc đảo tìm chỗ tiểu tiện. Bỗng đôi

mắt Sắc bén của chàng nhận ra cách vài dặm¸ cát bụi bay lên mù mịt và trên
không trung có đoàn chim ưng đang quần thảo.
Chàng nhìn kb¸ thấy bóng trắng quen thuộc của Bạch ẵng¸ cất tiếng gọi
Tiểu Lan. Nàng hốt hoảng chạy đến Thuyên Kỳ chỉ lên rồi nói:
- Lan muội nhìn xem có phải Bạch ẵng hay không?
Nàng rút còi tre thổi mạnh¸ luồng âm thanh cao vút mây. Bạch ẵng dường
nhưng nghe thấy¸ quác lên mấytiếng. Tiểu Lan thắc mắc bảo:
- Tướng công! Phụ thân đang gặp cường địch.
Hai người phu thân trở lại lều¸ lấy kiếm. Tiểu Lan mở bọc hành lý đút hai
trái Thần ¦anh vào lưng. Thuyên Kỳ gọi ba nàng kia dậy:
- sa Mạc Hoả vương đang gặp nguy¸ ta và Tiểu Lan đi tiếp cứu¸ các nàng
ở lại đây.
Dứt lời¸ chàng nắm tay Tiểu Lan lướt như bay về phía đông. Công lực
chàng giờ đây thâm hậu¸ dồi dào¸ liên miên bất tuyệt như Sóng Trường Giang¸
dù kéo theo một người vẫn thấy nhẹ nhàng.
vượt qua đồi cát cuối cùng¸ chàng đảo mắt xem cục diện. Lão nhân áo đỏ
và ba chục thuộc hạ Khôi Y đang tử đấu với Số địch nhân đông gấp bội.
Đối thủ của Hoả vươnglà hai lão bạch y Sử dụng loan đao. Thanh trường
kiếm của Hoả vương bị Song đao áp đảo¸ Sắp Sửa bại vong.
Thuyên Kỳ phi nhân đến chụp màn kiếm quang đỏ rực xuống hai đầu lão
bạch y. Long kiếm không Sắc bén nhưng cứng rắn vô Song¸ lập tức gãy hai
thanh loan đao¸ chém nát người đối thủ của Hoả vương. Hai lão rú lên thảm
thiết rồi về Quỷ Môn Quan.
Tiểu Lan đứng trên đồi cát thét lớn:
- Đệ tử Hoả môn rút lui!
Ba mươi tên thuộc hạ nhất tề tung mình rời trận địa¸ phe đối phương đắc ý

rượt theo.
Trái Thần ¦anh từ tay Tiểu Lan lao vút đến¸ rơi vào giữa đội mình. Một
tiếng nổ khủng khiếp phát ra. Cát bụi bay mù mịt. Không còn một tên Sống
Sót. Mặt đất bị đào thành hố Sâu.
Đám đệ tử Hoả vương mừng ro¸ lồm cồm đứng dậy reo hò:
- Hoan hô tiểu thư!
Nàng chạy đến Sà vào lòng thân phụ. Àng vuốt tóc nàng mắng yêu:
- Con nha đầu này bỏ nhà đi gần năm nay khiến ta lo lắng đến chết đi được. sao hôm nay lại có mặt đúng lúc vậy!
Lão chợt nhớ chưa kịp cảm tạ chàng kiếm Sĩ đã cứu mình. Àng quay Sang
định vòng tay. Nhưng Thuyên Kỳ đã Sụp xuống thi lễ:
- Tiểu tế là Thẩm Thuyên Kỳ xin bái kiến nhạc phụ đại nhân.
Hoả vương Sửng Sốt¸ ngắm nghía dung mạo của chàng. Àng ngạc nhiên
khi thấy chàng chẳng hề anh tuấn¸ So với các vương tử Mãn¸ Mông từng đến
cầu hôn Tiểu Lan thì kém xa.
Tiểu Lan thấy phụ thân im lặng¸ nàng giận dỗi nói:
- Cha! sao cha cứ để Kỳ ca quỳ mãi như vậy.
Àng giật mình cười ha hả¸ bước tới đã chàng dậy:
- Lão phu quá mừng vì có rể quý nên thất lễ. Mong hiền tế lượng thứ.
Thuyên Kỳ mỉm cười hỏi:
- Nhạc phụ đi đâu mà lại ngang qua đây¸ và bọn địch nhân là bọn nào?
Cả bọn tiến về phía ốc đảo. vừa đi vừa nói chuyện. Hoả vương nghiêm
mặt đáp:
- Mẫu thân Tiểu Lan bị bệnh tê thấp¸ chân trái tê nhức không đi được.
Năm ngoái Cửu tử của ta là Ngoã Khắc đến thăm¸ có nói chủ nhân của lão là
Thánh Nữ Ma Giáo¸ giỏi nghề châm cứu. vì vậy¸ ta mới đích thân lên Thiên
sơn thỉnh Thánh Nữ đến sa Thành chữa trị cho nhạc mẫu ngươi.
Tiểu Lan cười bảo:
- Thánh Nữ chính là thân giao của phụ thây đấy!
Hoả vương vui mừng ôm vai Thuyên Kỳ cười Sằng Sặc:

- Thật là xảo hợp!
Ba nữ nhân đang đứng dưới gốc cọ ngóng trông, thấy Thuyên Kỳ và Tiểu
Lan đi với một lão nhân quắc thước, mặc hồng bảo và râu tóc đỏ hung, biết
ngay Hoả vương, vội chạy về lêu Sửa Sang y phục.
Lộ lão bước đến cửa lều, ngạc nhiên thấy ba nữ lang xinh đẹp vén áo Sụp
xuống lạy:
- Chúng tiểu nữ khấu khiến lão gia.
Tiểu Lan thẹn thùng giới thiệu:
- Phụ thân! Đây là các chị em chung thuyền với hài nhi.
Hoả vương bật cười khanh khách:
- Bất tất đa lễ hãy đứng lên cho ta xem mặt. Kỳ nhi quả lắm thủ đoạn, mê
hoặc được bốn nàng tiền.
Ba nàng e thẹn đứng nép một bên. Hoả vương thấy họ tuy lớn tuổi hơn
Tiểu Lan nhưng nhan Sắc cực kỳ diễm lệ. Àng hết lòng khâm phục chàng rể
của mình, vỗ vai bảo:
- Hiền tế liệu có thu xếp nổi gia Sự hay không mà đa mang như vậy?
Tiểu Lan phụng phịu đáp thay:
- Phụ thân yên tâm, chị em con thương yêu nhau như ruột thịt, làm gì có
chuyện rắc rối để Kỳ ca phải thu xếp?
Lộ lão gia chỉ có mình nàng là gái nên cưng chiều như ngọc quý, thấy
nàng có nét giận nên vội cười xoà:
- Phải! Phải! Phụ thân quả hồ đồ!
Lăng Hổ, Lăng Báo đến lạy chào rồi gãi đầu thưa:
- Bẩm lão gia, cơm nước đã dọn xong, mời lão gia và chư vị vào dùng bữa.
Chiếc lều này rất lớn, tám người ngồi quây quần bên chiếc tiệc. Hoả vương thấy chỉ toàn lương khô, nhăn mặt bảo:
- Thế này thì nuốt Sao nổi, trên đường đi ta có Săn được hai con nai, còn
cột trên lưng ngựa.
Lão cất giọng gọi thủ hạ:
- Tề Sư!

Một đại hán thấp đậm¸ mắt Sâu da Sạm đen chạy vào. Hoả vương bảo:
- Ngươi hãy làm thịt nai¸ trổ tài cho hiền tế của ta và các phu nhân đây
thưởng thức các món ăn của vùng thảo nguyên xem nào.
Gã mỉm cười đáp:
- Lão gia yên tâm¸ đệ tử đang nướng chúng¸ chỉ một khắc nữa là được ăn.
TiếngBạch ẵng cao vút trên không¸ Tiểu Lan chạy ra gọi réo. Thần điêu
Sa xuống đậu nên tay nàng. Nhưng nghe mùi thịt nai¸ nó đập cánh bay về phía
bọn đệ tử Hoả môn.
Trong lúc chờ món ăn nai nướng¸ Thuyên Kỳ rót rượu mời nhạc phụ nhân
nhi rồi hỏi:
- Nhạc phụ chưa cho tiểu tế biết lai lịch bọn Bạch Y lúc nãy?
Hoả vương gật đầu đáp:
- Cách nay gần năm¸ vùng phía đông Tây vực xuất hiện một cao thủ¸ y tự
Sưng là sa Thượng Thần ẵng¸ thủ hạ đông đến ngàn kS Sĩ¸ lại có bầy chim
ưng trăm con rất lợi hại. Không những thế¸ y còn mua lại mấy chục mục
trường ởphía trong đông. Nhưng đồng cỏ phía đông không tốt bằng vùng đất
phía Tây của ta¸ nhờ có Sông Giao Hà. vì vậy¸ y đã nhờ người đến hỏi mua.
Nhưng đây là Sản nghiệp bao đời của họ Lộ¸ quan hệ đến áo cơm của mấy
vạn người¸ ta bán Sao được. Có lẽ vì thế mà y cho người phục kích giết ta.
Thuyên Kỳ trầm ngâm một lúc rồi nói:
- Tiểu tế chỉ Sợ Sự việc không đơn giản như vậy. vì dù cho có nhạc phụ thì
sa Thượng Thần ẵng cũng không thể mua được đồng cỏ¸ nếu họ Lộ cương
quyết không bán. Y phải nắm chắc được rằng Sau khi lão gia mất đi¸ người
thừa kế Sẽ đồng ý bán.

Hoả vương giật mình lẩm bẩm:
- Đúng vậy! Hiền tế Suy luận rất đúng.
Chàng nghiêm giọng hỏi tiếp:
- Giả như nhạc phụ có mệnh hệ gì thì ai là người có quyền bán đất?
Lộ lão thẫn thờ đáp:
- Theo tục lệ của người Tây vực, nếu ta chết đi, mà trước đó không công
bố trước toàn bộ tộc danh tánh người thừa kế thì bào đệ ta đương nhiên có
quyền thừa hưởng gia Sản. vì ta buồn phiền về cái chết của trưởng tử là Lộ
Đồng và việc Tiểu Lan lén bỏ nhà vào Trung Thổ, nên không nghĩ gì đến việc
thừa kế. Thực ra, lòng ta đã quyết dành hết cho Tiểu Lan. vì Lộ sa và Lộ
Thạch tính tình nóng nảy hiếu Sát không thể làm chủ thảo nguyên được.
Tiểu Lan Sung Sướng trước tấm lòng yêu thương của thân phụ, nũng nịu
nói:
- Phụ thân quên không nhắc đến Tiểu Lan. Lan nhi là phận gái, xuất giá
tòng phu Sao có thể nhận trọng trách được.
Lộ lão mỉm cười:
- Lộ Lân mới lên mười, chưa biết Sau này tính cách thế nào mà giao cho
hắn? Nếu lúc trưởng thành, thấy Lân nhi đủ tài trí thì ngơi giao lại cho hắn có
Sao đâu?
Bỗng lão Sa Sầm nết mặt bảo:
- Hèn gì mà năm ngoái, khi Sứ giả sa Thượng Thần ẵng đến dạm mua đất
thì bào đệ ta là Lộ Xuân đốc thúc ta đồng ý. Hơn nữa, tại Sao chúng biết ta Sẽ
đi ngang qua đường này mà phục kích?
Tề Sư đem hai đùi nai nướng vàng ươm, thơm phức lên đến. Gã dùng tiểu
dao cắt cho mỗi người một miếng rồi lùi ra vui với anh em. Chàng bảo gã:
- Trong xe Song mã có hơn trăm cân rượu ngon, cứ tuỳ tiện lấy cho

anh
em uống¸ coi như là quà diện kiến của ta.
Gã mừng ro đi theo Lăng Hổ¸ Lăng Báo ra lấy rượu¸ rủ luôn hai gã tiểu
quỷ nhập bọn với mình. Huynh đệ họ Lăng trước mặt chủ nhân và các phu
nhân¸ ăn uống không thoải mái nên phấn khởi nhận lời.
*
* *
Chờ vầng dương lặn hẳn Sau rặng Thiên sơn¸ đoàn người ngựa lên đường.
Bốn nữ lang mệt mỏi chui cả vào xe ngựa ngủ vùi.
sau Sáu đêm bôn hành¸ bọn Thuyên Kỳ đến nơi. Còn cách xa mấy chục
trượng¸ chàng cao hứng rú lên vang dội. Bầy Sói nhận ra cố nhân¸ tru từng hồi
dài mừng ro.
Thánh Nữ Lý Nhược Hồng cùng lão Ngoã Khắc chạy ra cửa đón. Thuyên
Kỳ tung mình về phía mẫu thân¸ ôm chặt lấybà. Thánh Nữ thấp hơn con cả
cái đầu. Gục vào ngực chàng nức nở.
Nhưng thấy đoàn người ngựa đi đến¸ bà lau nước mắt hỏi chàng:
- Kỳ nhi! Khách của ta là ai mà đông đảo vậy?
Chàng cười đáp:
- Lão nhân áo đỏ là sa Mạc Hoả vương¸ tỷ phu của lão bộc của Ngoã Khắc¸ và cũng là nhạc phụ đại nhân của Kỳ nhi.
Hoả vương xuống ngựa bước vào vòng tay nói:
- Lão phu là Lộ Chinh¸ xin bái kiến phu nhân.
Bốn nàng dâu ngượng ngùng quỳ xuống:
- Chúng tức nữ khấu kiến A Nương.
Thánh Nữ thấy bốn nàng dâu đều xinh đẹp phi phàm¸ mừng ro bước đến
đo dậy:
- ái chà! Các con thật là xinh đẹp. Kỳ nhi quả không phụ lòng ta!
Thuyên Kỳ nóng nảy hỏi:
- Xin mẫu thân cho hài nhi biết thân phụ thế nào rồi?
Bà thở dài¸ nói:
- Phụ thân ngươi đã được hồi Sinh¸ nhưng vì nằm trong băng quá lâu¸ khí

âm hàn chứa đầy kinh mạch¸ nguyên dương yếu kém nên mê man bất tỉnh¸
không Sao hồi phục được.
Thuyên Kỳ thở phào:
- Không Sao¸ Kỳ nhi tin rằng có thể giúp phụ thân hồi tỉnh.
Lão bộc Ngoã Khắc hỏi han Hoả vương xong¸ cao giọng nhắc nhở:
- Phu nhân và công cử không mời khách vào nhà Sao?
Thánh Nữ giật mình gượng cười:
- Xin mời lão huynh.
Lăng Hổ thấy nhà chật chội¸ nhỏ bé nên đã dựng Sân lều dưới hàng đào
trong vườn¸ toán đệ tử Hoả vương cũng vậy.
Tối hôm đó¸ Thuyên Kỳ điều tức xong¸ truyền luồng chân khí dương cương vào cơ thể Côn Luân Thần Kiếm. Thánh Nữ đứng lên cầm Sân kim
vàng cắm vào các huyệt đạo đã được khai thông¸ giữ khí nguyên dương lại.
Hai canh giờ trôi qua¸ y phục Thuyên Kỳ ướt đẫm mồ hôi¸ nhưng toàn bộ
kinh mạch đông cứng của Thần Kiếm đã mềm trở lại¸ chân khí lưu chuyển
điều hoà. Đôi mí mắt động đậy rồi mở ra¸ Sau mười ba năm khép kín. ánh nến
làm ông chói mắt¸ mãi một lúc Sau mớinhìn rõ những người đứng chung
quanh. Gương mặt thân yêu của Thánh Nữ Lý Nhược Hồng làm tim ông đập
mạnh¸ lắp bắp gọi:
- Nhược Hồng!
Tiếngnói không rõ ràng vì xương quai hàm cứng đờ¸ chưa quen với cử
động. Thánh Nữ Sụp xuống bên giường¸ gục đầu vào lòng phu quân khóc nức
nở. Thiên Tân vụng về đưa tay vuốt tóc ái thê. Bỗng ông nhận ra có người
ngồi Sau đo lưng mình¸ liền hỏi Thánh Nữ.
- Ai đang ở Sau lưng ta vậy?
Nhược Hồng gạt nước mắt cười¸ đáp:
- Chính là Kỳ nhi đấy tướng công!
Chàngthấy thân phụ đã có thể ngồi được¸ bèn xuống giường quỳ lạy:

- Hài nhi mừng phụ thân thoát nạn.
Thiên Tân ngắn chàng xa lạ, ngơ ngác hỏi:
- Kỳ nhi mới lên năm, Sao ngươi dám mạo xưng?
Thánh Nữ dịu dàng giải thích:
- Tướng công mê man mười ba năm nay, Kỳ nhi đã trưởng thành nên
chàng không nhận ra là phải.
Thần Kiếm hiểu ra, mừng ro đưa tay vẫy:
- Kỳ nhi mau lại đây cho ta xem.
Lúc này, mọi người đã lặng lẽ bước ra ngoài để phu thê, phụ tử hàn huyên.
Ba khắc Sau, ThầnKiếm được vợ con dìu ra. Trong bộ lam bào, trông ông
còn anh tuấn hơn cả Thuyên Kỳ, tuy Sắc da xanh mét.
Thiên Tân vòng tay chào Hoả vương:
- Xin lão huynh lượng thứ, tiểu đệ vừa từ âm cảnh trở về nên thất lễ với
Thân gia.
Lộ lão đứng lên cười Sang Sảng nói:
- Thật là chuyện cổ kim hãn hữu, Thẩm lão đệ nằm trong băng mười ba
năm mới hồi Sinh, lão phu hết lòng khâm phục tuyệt học Ma Giáo của Thánh
Nữ.
Bốn nàng dâu e thẹn bái kiến:
- Chúng tức nữ mừng lão gia an khang kiện.
Thiên Tân hoan hỉ bảo:
- Ta đã nghe Nhược Hồng nói qua, họ Thẩm có bốn nàng dâu tuyệt Sắc tài
thì quả là phúc đức Sâu dầy.
Dù trời đã khuya nhưng cả nhà cũng cố uống mấy chén rượu mừng.
*
* *
Trong bảy ngày liên tiếp, Thuyên Kỳ đều truyền công lực cho thân phụ.
Cuối cùng, Thiên Tân hoàn toànkhôi phục lại bản lãnh ngày nào.
Thuyên Kỳ nhân lúc rảnh rỗi học thuật kim chân Quá Huyệt của Thánh
Nữ. Chàng cũng chép lại y độc kinh để mẫu thân nghiên cứu.
sáng ngày bốn tháng tám, phu thê Thuyên Kỳ theo Hoả vương về sa

Thành để chữa trị cho nhạc mẫu. Trước lúc lên đường, từ xavọng lại tiếng
rítcủa Hoả Nhãn Lang Hồ. Con vật phóng như bay, nhảy vào lòng Thuyên Kỳ
vẫy đuôi mừng ro, xa xa một con Tiểu Hồ khác đang lẽo đẽo dẫn một đàn
bốn con cáo nhỏ chạy đến. Chúng Sợ hãi đứng nhìn đoàn người ngựa, rít lên
như muốn gọi Lang Hồ trở lại.
Nhưng Lang Hồ thản nhiên quấn lấycổ chủ nhân, lim dim đôi mắt ngọc.
Bốnvị phu nhân thích thú đòi Thuyên Kỳ bắt bọn cáo nhỏ cho họ. Chàng
lắc đầu cười bảo:
- Không được đâu, chúng còn quá nhỏ không thể xa cáo mẹ được. sang
năm ta Sẽ tặng mỗi nàng một con.
Đoàn người ngựa đăng trình, càng xa Thiên sơn càng nghe nóng nựa. Lâu
lâu cũng có cơn mưa nhẹ tưới mát cho hoang mạc khô cằn. Lại tiếp tục cảnh
ngày nghỉ đêm đi, để làn da nữ nhân không bỏng rát và đen đúa.
Đoạn cuối lộ trình có trăng non lơ lửng Soi. Đêm thảo nguyên lạnh lùng
cô tịch, nhưng cũng đẹp đến kỳ lạ.
sáng mười bốn, Lộ gia trang hiện ra trước mắt, ngoài nhà chính còn có
hàng trăm tiểu xà dành cho bộ tộc và môn đồ. Hoả vương là cự phú miền
Tây vực, cũng là môn chủ Hoả Môn. Thuộc hạ của ông làm việc trong những
mục trường mênh mông và mấy trăm lò rèn rải rác trên đất Sa mạc.
ở đây, lạc đà và ngựa là phương tiện đi lại chính yếu, còn là người bạn
thân thiết của dây Tây vực. Có mộtluật lệ bất thành văn nhưng lưu truyền từ
ngàn năm nay, kẻ nào phạm tội trộm ngựa, lạc đà Sẽ bị xử tội chết.
Hai loài vật trên quan trọng như vậy, thì những cái móng dưới chân, bộ
yên cương trên lưng, chiếc xe chúng kéo theo... Cũng quan trọng

không kém.
Môn đồ Hoả Môn là người cung cấp những vật ấy.
Đám gia nhân¸ cũng là đệ tử mừng ro ùa ra chào đón.
- Lão gia và tiểu thư hồi trang!
Lộ phu nhân nghe nói ái nữ trở về¸ vui mừng bắt hai nữ tỳ dìu ra đại Sảnh.
Hoả vương gia nắm Thuyên Kỳ dắt vào¸ bốn nữ lang nối bước.
Tiểu Lan thấy mẫu thân ngồi chờ Sân¸ chạy đến ôm chân bà¸ Lộ phu nhân
vuốt tóc con trách móc:
- Con gái lớn không lo lấy chồng cho phụ mẫu yên lòng lại trốn nhà đi xa¸
Lan Nhi thật bất hiếu!
Lộ lão cười ha hả¸ nói:
- Bà trách oan Lan nhi rồi đấy. Chẳng qua nó chê hoang mạc không có
bậc anh hùng¸ nên đã vào Trung Thổ chọn cho vợ chồng ta một quý tế.
Thuyên Kỳ vén áo thi lễ:
- Tiểu tế Thẩm Thuyên Kỳ khấu kiến nhạc mẫu.
Lộ phu nhân thấy chàng chẳng có gì xuất Sắc¸ trong lòng không được vui¸
cho rằng chàng không xứng với ái nữ của bà. Nhưng lại thấy ba nữ lang thiên
hương quốc Sắc quỳ theo:
- Chúng điệt nữ bái kiến bá mẫu.
Tiểu Lan kề tai bà nói nhỏ¸ lúc này Lộ phu nhân mới biết chàng rể của
mìnhthủ đoạn cao cường¸ vội bảo:
- Hiền tế và tam điệt nữ đứng lên đi!
Tối đến¸ Sau buổi tiệc tẩy trần¸ Hoả vương bảo bào đệ Lộ Xuân:
- Nhị đệ vào thư phòng¸ ta có chuyện muốn hỏi.
Lão biến Sắc¸ nhưng cố trấn tĩnh đi theo đại ca. Hoả vương tươi cười hỏi
hạn gia Sự. Lát Sau¸ Thuyên Kỳ bước vào¸ chào hai bậc trưởng bối. Rồi ngồi
đối diện với Lộ Xuân. Lão đưa mắt nhìn chàng¸ định đãi bôi mấy lời. Ngờ đâu
đôi Ma nhãn đã nhiếp hồn lão. Chàng trầm giọng hỏi:
- Nhị thúc vẫn thường liênlạc với sa Thượng Thần ẵng chứ?

Lộ Xuân gật đầu.
- Có phải chính nhị thúc đã báo cho Thần ẵng biết lộ trình của Hoả vương?
- Chính ta.
- sa Thượng Thần ẵng hứa hẹn với nhị thúc những gì?
- Lão bảo đại ca bị Sát hại¸ ta Sẽ trở thành môn chủ Hoả Môn uy quyền
một cõi. Nếu bán đồng cỏ cho lão¸ thì ngoài Số ngân lượng trong văn tự để
chia cho gia tộc¸ ta còn được riêng một vạn lượng vàng.
Không phải chỉ mình Hoả vương mà các bậc cao niên trong tông tộcnúp
ở bên ngoài đều phẫn nộ. Thuyên Kỳ ra dấu trấn an rồi hỏi tiếp:
- Nếu cuộc phục kích thất bại thì kế hoạch tới của Thần ẵng là gì?
- Không rõ¸ lão không tiết lộ!
Chàng quay Sang bảo Hoả vương và mọi người:
- Nếu chúng takhép tội nhị thúc Sẽ đánh động đối phương. Theo thiển kiến
của tiểu tế¸ chúng ta cứ giả như không biết vai trò nội gián của nhị thúc¸ từ đó
khai thác tin tức địch nhân.
Hoả vương tán thành¸ bảo những người có mặt giải tán và tuyệt không để
lộ chuyện hôm nay.
Nhưng thực ra có cho vàng họ cũng chẳng dám nói¸ Ma Nhãn của Thuyên
Kỳ đã làm họ khiếp vía vì người Tây vực nặng lòng mê tín¸ coi chàng không
phải phàn nhân.
Thuyên Kỳ thu Ma Pháp¸ Lộ Xuân hồi tỉnh¸ không nhớ gì về cuộc phỏng
vấn¸ tiếp tục đàm đạo.
sáng hôm Sau¸ chàng tiến hành chữa trị bệnh thấp khớp cho nhạc mẫu¸
bàn tay nóng rực của chàng đẩy khí âm hàn ra khỏ chân trái khiến Lộ phu
nhân nghe khoan khoái¸ Sinh lòng thương mến chàng rể đa tài. Những mũi
kim vàng kích thích huyết mạch luân chuyển mạnh mẽ¸ khôi phục vùng gân

cốt tê cứng.
sau ba ngày điều trị¸ bệnh phong hết hẳn¸ Lộ phu nhân khen ngợi hiền tế.
Ba thúc giục Hoả vương chọn ngày lành tháng tốt để tổ chức lễ cưới. Hoả
vương bối rối:
- Ngoài Tiểu Lan¸ banàng kia cũng chưa có ngày đại hỷ¸ chúng ta phải bàn
bạc với trưởng bối của họ chứ đâu thể một mình tự quyết.
Bà không nói nữa nhưng định bụng Sẽ hỏi thẳng Thuyên Kỳ.
Đêm mười tám¸ trăng quan ngoại vẫn còn đẹp¸ Hoả vương Sai bày tiệc
trước Sân để cùng rể quý thưởng nguyệt. Người Tây vực không có lệ treo đèn
lồng mừng rằm tháng tám vì hoang mạc làm gì có tre trúc để vót nan lồng?
Lộ phu nhân và bốn nữ lang cũng có mặt bên bàn rượu¸ nhưng họ chỉ ăn
bánh mứt¸ uống trà. sau mấy ngày kề cận¸ phu nhân yêu mến bọn Thu Trinh
chẳng kém Tiểu Lan.
Tiểu Hồ đuổi theo những con chuột trong trang¸ còn anh em họ Lăng xuống nhà Sau bù khú với bọn tề Sư. Lộ sa và Lộ Thạch¸ bào huynh của Tiểu
Lan đang thanh Sát các mục trường nên không có nhà. Tiểu Lân lúc nào cũng
bám chặt lấy tỉ phu không rời. Đêm nay¸ nó ngồi trong lòng chàng lắng nghe
câu chuyện.
Lộ phu nhân hắng giọng¸ hỏi chàng rể:
- Hiền tế định bao giờ Sẽ thưa với huyên đường để tổ chức lễ cưới cho bốn
nữ nhân này?
- Chàng cung kính đáp:
- sau khi diệt trừ sa Thượng ẵng¸ đem lại thanh bình cho Tây vực¸ tiểu tế
Sẽ rước Song thân vào Trung Nguyên. Bách Lan không còn thân thích¸ Thu
Trinh và vân Phụng đều là người Thiểm Tây. Có lẽ hôn lễ Sẽ tổ chức tại Tây

An. Ngày tháng xin tuỳ nhạc phụ¸ nhạc mẫu định đoạt.
Lộ phu nhân hài lòng cười bảo:
- Ta là người đất Tứ Xuyên¸ ba chục năm chưa trở lại cố hương. Nhân dịp
vào dự hôn lễ của các con về quê cúng tế tổ tiên¸ Sau đó đến Hồ Bắc cải táng
cho Lộ Đồng.
Mọi người vui vẻ trò chuyện¸ Thuyên Kỳ đưa đưa mắt nhìn vầng trăng
cuối trời đông¸ bỗng nhậ ra bốn con chim ưng đang bay về phía này¸ dưới
chân dường như lơ lửng một vật tròn lớn bằng quả dưa. Chàng chỉ cho cả bàn
cùng xe. Chẳng ai hiểu chuyện gì.
Khi bầy chim bay ngang Lộ gia trang¸ bỗng quác lên buông trái cầu xuống. Thuyên Kỳ kinh hãi nhắm hướng rơi¸ tung mình lên mái Sảnh đón lấy.
Hai đạo chưởng kình âm nhu hướng vật lạ¸ khiến nó rơi chậmlại và lọt vào
tay chàng¸ xoay tít như chong chóng. Chàng không dám thu hồi kình lực¸ cố
giữ có trong trạng thái ấy¸ phi thân xuống đất¸ chạy ra cửa trang¸ nhắm
khoảng đất trống trước mặt¸ vận toàn lực hất mạnh¸ quả cầu bay ra hơn mười
trượng¸ rơi xuống đất nổ tung¸ uy lực chẳng kèm Thần ¦anh.
Hoả vương và mọi người chấn động tâm thần¸ chẳng nói nên lời. Lộ phu
nhân run rẩy bảo:
- Hiền tế quả là thần giáng thế¸ nếu không chúng ta đã tan xác rồi.
sáng hôm Sau¸ Thuyên Kỳ và Hoả vương ra chỗ trái cầu nổ. Chàng nhận
ra vài chú chuột nằm chết cứng¸ vội can:
- Nhạc phụđừng đến gần khu vực này¸ trái cầu đêm qua không chỉ có hảo
dược mà còn mang theo chất độc.
Chàng vận thần công bảo vệ toàn thân rồi bước đến nắm đuôi một con
chuột chết. về lại gia trang¸ chàng dùng tiểu kiếm mổ bụng chuột¸ thấy mật

chuột đứt ra từng khúc.
Thuyên Kỳ thở dài nói:
- Bọn sa Thượng Thần ẵng tâm địa đen tối¸ dùng cả đến đoạn trường
phấn để đối phó với chúng ta.
Hoả vương lại bị vấn đề khác dày vò:
- Bí quyết chế trụ Khai sơn Thần ¦anh chỉ mình ta và Lộ Xuân nắm giữ.
Chẳng lẽ hắn đã tiết lộ cho sa Thượng Thần ẵng.
Chàng thở dài đáp:
- Có lẽ đúng như vậy. Nhưng xin nhạc phụ bình tâm tìm phương khắc
phục.
Hai người bàn bạc một lát¸ Hoả vương cho mời Lộ Xuân đến thư phòng.
Thuyên Kỳ dùng Ma Nhãn Di hồn đại pháp hỏi lão:
- Căn cứ của sa Thượng Thần ẵng ở đâu?
- Cách đây hơn trăm dặm về phía đông có một ốc đảo lớn¸ ta đã gặp lão
hai lần ở đấy.
- Tổng Số nhân mã khoảng bao nhiêu người.
- Gần năm trăm kS mã.
Chàng hỏi thêm tất cả những điều cần biết rồi cho lão trở về.
Ngay Sau đó¸ Thuyên Kỳ và Hoả vương thống lĩnh ba trăm cao thủ hạng
nhất của Hoả Môn tiến về phía đông¸ Huynh đệ họ Lăng cũng có mặt trong
đoàn quân.
Cuối canh hai¸ đoàn nhân mã dừng chân cách ốc đảo hơn dặm¸ xuống
ngựa âm thầm tiến lên.
Trên ốc đảo¸ lều trại San Sát¸ đèu đuốc Sáng rực. Có lẽ bọn chúng không
ngờ đối phương biết được nơi đóng quân¸ nên việc tuần phòng rất lơi lỏng.
Chỉ có mấy tên ngáp ngắn¸ ngáp dài qua lại.
Hoả vương chia cho chàng ba trái Thần ¦anh rồi chạy ra Sau ốc đảo.
Thuyên Kỳ căng mắt quan Sát¸ xác định đây đúng là bọn bạch y đồng đảng
với toán cao thủ đã phục kích Hoả vương. Chàng biết uy lực của

Thần ¦anh
nên ngần ngại không muốn gây Sát nghiệp.
Nhưng Hoả vương đã không nhân hậu như chàng¸ một trái Thần oanh rơi
vào khu trung tâm nổ vang trời¸ phá vo vẻ tĩnh mịch của màn đêm hoang
mạc. Thuyên Kỳ thở dài¸ nhắm vào chỗ đông người tung hoả khí.
sáu trái Thần ¦anh đã tàn Sát gần hết đám bạch y¸ Số còn lại kinh hoàng
đào tẩu nhưng không thoát được lươi dao của ba trăm đệ tử Hoả Môn.
Tàn cuộc¸ Hoả vương nhìn nét mặt bất nhẫn của Thuyên Kỳ¸ gằn giọng
nói:
- Hiền tế Sinh trưởng ở Tây vực chắc cũng biết luật Sinh tồn của các loài¸
ta không giết người thì người giết ta. Lão phu chẳng phải là kẻ hiếu Sát¸
nhưng thử hỏi nếu đêm qua hiền tế không khống chế được trái cầu ấy¸ bao
nhiêu người Sẽ mạng vong?
Thuyên Kỳ gượng cười đáp:
- Nhạc phụ dạy chí phỉa. Tiểu tế xin nhận lỗi.
Lộ lão cười xoà¸ vỗ vai chàng bảo:
- Giữ được cái tâm nhân hậu là điều rất tốt¸ nhưng phải tuỳ hoàn cảnh¸
chúng ta về thôi.
Đoàn quân về đến Lộ gia trangthì trời gần Sáng. Những người đàn bà
trong trang đã thức trắng đêm chờ đợi họ. May Sao¸ không một ai nằm lại
chiến trường.
Họ ngủ vùi đến trưa hôm Sau¸ cuộc họp bộ tộc khai mạc¸ Hoả vương long
trọng tuyên cáo Tiểu Lan là người thừa kế¸ chấp chưởng quyền điều hành cơ
ngơi dòng họ Lộ¸ người tiếp theo chính là cậu bé Lộ Tiểu Lân.
Lộ Xuân đứng lên phản đối vì không có lệ cử đến hai người. Nhưng lạ
thay¸ toàn bộ tộc nhìn lão với vẻ kinh bỉ¸ đồng thanh tán thưởng ý

kiến của
Hoả vương.
Lộ Xuân cố vớt vát:
- Nếu giao thảo nguyên cho Tiểu Lan¸ khác nào bán đứt tâm huyết bao đời
nay của họ Lộ cho Thuyên Kỳ.
Một lão nhân tuổi quá bát tuần¸ đứng dậy chỉ mặt lão nói:
- Thuyên Kỳ dù là người ngoài cũng không tán tận lương tâm đến nỗi toa
rập với kẻ thù¸ mưu Sát bào huynh và tiêu diệt cả bộ tộc như ngươi. Nếu đêm
kia Kỳ nhi không đón được quả cầu thì họ Lộ còn được mấy người?
Lộ Xuân xanh mặt¸ chẳng hiểu Sao mọi người lại biết âm mưu của lão.
Thuyên Kỳ đứng lên lạnh lùng nói:
- Kính cáo bộ tộc¸ Thuyên Kỳ xin hứa đến ngày Lân đệ tròn mười tám tuổi
Sẽ giao lại quyền thừa kế thảo nguyên.
Tiểu Lân đang ngồi cạnh chàng¸ đứng bật dậy ấp úng nói:
- Gia phụ vẫn thường dạy họ Lộ chúng ta chỉ có vài trăm người¸ trong khi
việc kinh doanh lại quan hệ cơm áo cả mấy vạn người Tây vực. Lân nhi tự
biết mình không cáng đáng nổi¸ xin Lan tỷ và tỷ phu mãi mãi là người điều
hành.
Thuyên Kỳ cảm động:
- Tỷ phu ở ngay chân rặng Thiên sơn¸ Lân đệ có gì khó khăn chúng ta Sẽ
hỗ trợ¸ việc gì phải lo lắng?
Toàn bộ tộc vỗ tay hoan hô vang dội. Hoả vương trợn mắt bảo Lộ Xuân:
- Nhi đệ! Ngươi can tâm vì vạn lượng vàng phản bội lại bộ tộc¸ tội đáng
muôn chết! Nhưng nghĩ tình ruột thịt¸ ta chỉ đuổi ngươi ra khỏi đất này.
Ngươi điđi!
Lộ Xuân thiểu não trở về nhà thu xếp hành lý rời Lộ gia trang. Trong lúc
tâm thầm bất định¸ lão không thể ngờ cSo ba kS mã bám theo. Đến

ốc đảo
phía đông¸ nhìn cảnh hoang tàn với đàn chim kền đang rỉa rói mấy trăm xác
chết. Lão lắc đầu đi tiếp.
Thuyên Kỳ nóng lòng muốn đưa Song thân trở lại Trung Nguyên nên mới
bày ra kế này¸ cố tìm cho được Sào huyệt sa Thượng Thần ẵng¸ tiêu diệt
mầm hoạ của thảo Nguyên.
sau năm ngày đêm Lộ Xuân đi vào một Sơn cốc nằm giữa hai ngọn núi
đá. Thuyên Kỳ và anh em họ Lăng bỏ ngựa từ xa¸ trèo lên thạch Sơn mé hữu
quan Sát địa hình.
sơn cốc này thực ra là một ốc đoả kỳ lạ¸ cây cối tốt tươi¸ hàng trăm lều
trại San Sát. Chính giữa là một giếng nước đường kính gần trượng¸ cách giếng
không xa¸ là chiếc lều da lớn. Có lẽ sa Thượng Thần ẵng toạ trấn nơi đây?
Lộ Xuân xuống ngựa đi vào lều và không trở ra. Thuyên Kỳ ước lượng
nhân Số đối phương chẳng dưới Sáu trăm. Chàng đã chứng kiến cảnh chết của
mấy trăm người¸ hôm tấn công ốc đảo nên rùng mình chẳng muốn Sử dụng
Thần ¦anh. Chàng Suy nghĩ rất lâu mới tung một trái nơi cửa cốc. Tiếng nổ
vang trời không giết chết một ai¸ nhưng làm bọn hạ Thần ẵng kinh hãi¸chui
ra khỏi lều ứng chiến.
Thuyên Kỳ vận công nói:
- Tại hạ mang trong người hai trái Thần lôi¸ đủ Sức phá tan Sơn cốc.
Nhưng vì không múôn thấy cảnh thịt xương rơi vãi¸ xin mời sa Thượng Thần
ẵng ra thương lượng.
Từng tiếng của chàng lồng lộng trên đầu Sơn cốc như âm thanh của Thần
linh. Từ lều lớn¸ Lộ Xuân và một đại hán râu quăn vàng hoe¸ trán cột khăn đỏ¸

dáng vóc uy vũ bước ra.
Thuyên Kỳ giao Thần ¦anh cho hai thuộc hạ rồi tung mình xuống. Thủ pháp linh diệu của chàng khiến phe đối phương càng Sợ hãi. Đại hán râu vàng
nhìn chàng với vẻ dò xét. Thuyên Kỳ hỏi gã:
- Có lẽ tôn giá là sa Thượng Thần ấng?
Gã lắc đầu¸ bật cười cao ngạo:
- Ta chỉ là bộ tướng của người¸các hạ thất vọng lắm Sao?
Thuyên Kỳ lạnh lùng nói:
- Té ra chỉ là hang chó Săn.
Đại hán tím mặt gần lên:
- Ta là chó Săn thì người là con thỏ mạt hạng!
Chưa dứt lời¸ gã rút loan đao xông đến. Thuyên Kỳ khinh bỉ¸ đưa long
kiếm hững hờ điểm vào màn đao quang. Đại hán thấy đường đao chậm lại¸
vận toàn lực chém nhầu. Đúng ra bản lãnh của gã không thua Lăng Hổ¸
nhưng chẳng may gặp đại cao thủ như Thuyên Kỳ¸ nên chẳng thể tác oai¸ tác
quái.
Chàng ung dung giải phá đao chiêu¸ hai chân chẳng hề dời chỗ. Đến chiêu
thứ Sáu mươi¸ chàng vung kiếm chém liềm mười tám thế¸ cắt đứt y phục đối
thủ. Từng mảnh vải tung bay theo gió¸ đại hán chỉ còn chiếc khố quân quanh
hạ thể. Gã Sợ hãi dùng tả thủ nắm chặt khố¸ liều chết xông lên. Thêm vài nhát
kiếm nữa¸ mái tóc vàng hoe bị gọt trụi. Thuyên Kỳ gằn giọng bảo:
- Nếu ngươi không chịu quy phục ta Sẽ chém bay chiếc khố vảikia¸ xem
ngươi còn mặt mũi nào Sống ở đất thảo nguyên này nữa không?
Nam nhân Tây vực Sợ nhất lão thể trước mặt đám đông. Đại hán biết đối
thủ đủ Sức làm điều đó¸ gã nghiến răng quay đạo tự Sát. Nhưng một luồng chỉ
phong vô hình đã xạ vào huyệt Bộ lang nơi giữa ngực trái¸ khiến thân thể gã
cứng đờ¸ dù tai¸ mắt¸ miệng vẫn hoạt động bình thường.

Thuyên Kỳ chiếu Ma Nhãn¸ nghiêm giọng bảo:
- Ta hỏi gì ngươi phải thực thà phúc đáp¸ nếu không đừng trách ta tàn
nhẫn.
Gã thở dài rồi trả lời:
- Được! Ngươi cứ hỏi.
- sa Thượng Thần ẵng hiện ở đâu?
- Người đã về ngoại Mông.
- Lai lịch của hắn thế nào?
- Người là tam vương tử của bộ tộc sở hàn hùng mạnh.
- Chừng nào hắn trở lại và cư trú chốn nào?
- Ba tháng Sau người Sẽ đến Tây vực¸ nhưng không rõ địa điểm dừng
chân.
- Ngươi có đồng ý rời bỏ bọn sa Thượng Thần ẵng mãi mãi hay không?
- Ta xin thề!
Thuyên Kỳ quay Sang đám kS Sĩ phủ dụ bằng tiếng Tây vực:
- Các ngươi thấy đó¸ sa Thượng Thần ẵng là vương Tử Mông Cổ¸ nuôi dã
tâm chiếm đoạt đất đai của người Tây vực¸ lẽ nào các ngươi lại theo hắn
phản bội quê hương? Nay thủ lĩnh đã thức ngộ¸ thề bỏ tên Mông tặc¸ các
ngươi định thế nào?
Họ đều là những dũng Sĩ của thảo nguyên¸ yêu mến nơi chôn nhau cắt rốn¸
đồng thanh tuyên thệ:
- Xin thề!
Thuyên Kỳ liếc quanh thấy cách hơn trượng có một thân cây khô¸ chàng
bước lại gần¸ vận đủ mươi hai thành công lực vỗ một chưởng cách không.
Thây cây bốc cháy dữ dội trước Sự khiếp Sợ của bọn bạch y. Chàng dịu dàng
bảo chúng:
- Các ngươi về đi¸ vợ con đang tựa cửa ngóng trông.
Thuyên Kỳ mở bọc hành lý trên vai¸ lấy bộ trường bào mới vắt lên vai đại
hán:

- Tôn giá cũng là bậc anh hùng nơi hoang mạc¸ Sao lại hồ đồ nối giáo cho
giặc? Bộ y phục này xin hãy nhận lấy và lượng thứ cho tại hạ.
Chàng giải huyệt cho gã rồi quay Sang nói với Lộ Xuân:
- Nhị thúc đi đi¸ nhưng đừng tìm đến gã Thần ẵng làm gì. Giờ đây nhị thúc
như múi chanh đã kiệt nước¸ gã không dùng đâu.
Lúc này đại hán đã mặc bộ lam bào của chàng vào¸ gượng cười hỏi:
- Phải chăng các hạ là Tuyết Hồ công tử?
Chàng gật đầu thắc mắc:
- sao tôn giá biết?
- sa Thượng Thần ẵng đã dùng vạn lượng vàng thỉnh Độc Y ở sơn Tây
về làm quân Sự. Lão có nhắc đến công tử.
Thuyên Kỳ cười mát:
- Tại hạ đã ngờ rằng có bàn tay lão nhúng vào¸ quả không Sai. Cío lẽ lão
đã theo Thần ưng vềngoại Mông?
- Thưa phải?
Chàng vẫy tay từ biệt rồi phi thân khỏi Sơn cốc như ánh Sao băng. Ba
người trở lại sa Thành chỉ mất có bốn ngày.
Trong tiệc mừng công¸ Hoả vương hể hả nói:
- Ngàn quân đã tan tác¸ chúng ta không còn phải lo lắng nữa!
Thuyên Kỳ nhíumày thưa:
- Tiểu tế Sợ không phải vậy! sa Thượng Thần ẵng là vương tử Mông Cổ¸
tài lực hùng mạnh¸ dẫu mất ngàn quân này cũng Sẽ có ngàn quân khác. Hơn
nữa¸ gã còn có Độc Y và bầy chim¸ hậu quả thật khó lường¸ tiểu tế Sẽ đi ngoại
Mông một chuyến¸ tìm cách hạ Sát Thần ẵng để diệt trừ hậu hoạ. Có được
vậy mới yên tâm về Trung Thổ.
Mọi người nhớ đến trái cầu chứa đầy hoả dược và chất độc hôm nào¸ thầm
công nhận chàng có lý.
Hoả vương cảm động nói:
- Hiền tế hết dạ quan hoài đến an nguy của họ Lộ¸ làm ta vô cùng cảm

kích. Nhưng một mình vào chốn hang hùm e thập thần nguy hiểm.
Chàng cười đáp:
- Thu Trinh võ nghệ coa cường lại tinh thông Mông ngữ¸ Sẽ cùng tiểu tế
đồng hành. Tiểu tế tin bọn Mông Cổ không thể đuổi kịp.
Ba nàng kia đều tự hận Sao trước đây mình không học tiếng Mông để
được đi cùng phu tướng. Nhất là Tiểu Lan¸ vì nàng Sống ở Tây vực¸ dân
Mông rất nhiều.
Thu Trinh từ năm mười Sáu tuổi đã thay mặt Tần Công giao dịch với các
đoàn thương nhân Mông Cổ¸ nên rất thông tạo ngôn ngữ này.
Đêm đến Bách Lan¸ vân Phung¸ Tiểu Lan hờn trách:
- Tướng công thiên vị Tần thư nên mới đưa theo chứ đâu cần phải biết
tiếng Mông ở đấy có vấy vạn người hán.
Chàng cười bảo:
- Tiếng Mông không cần nhưng trong bốn nàng¸ Thu Trinh khinh công
cao nhất. Nếu ai muốn theo cứ việc thử tài?
Ba nàng biết rằng mình chạy không lại Tần nương đành gượng cười.
Thuyên Kỳ thổi tắt đèn rồi dỗ dành họ bằng tấm thân cường tráng của mình.
*
* *
Mờ Sáng¸ Hoả vương đích thân dứt ra hai con lạc đà một bướu long trắng
như tuyết¸ không lẫn một Sợi tạp¸ nhưng chỉ cao bằng con ngựa non. Àng
cười bảo:
- Đôi bạch đà này là thần vật của Tây vực¸ đáng giá ngàn vàng¸ Sức đi bền
bỉ gấp mấy giống thường¸ khả năng chịu khát cũng vậy. Đường Sang ngoại
Mông dài hơn ngàn dặm¸ băng qua nhiều Sa mạc¸ hiền tế phải thận trọng.
Hai người cáo biệt rồi lên ngồi vào chiếc yên bành êm ái trên lưng lạc đà.
Hai con vật uống no căng bụng rồi mới chịu bước đi.

Trưa đến¸ họ dương mái xe nắng trên đầu¸ được thiết kế như chiếc ô. Thời
trai trẻ¸ Hoả vương qua lại đất Mông nhiều lần nên rất thông thuộc¸ ông vẽ
hoạ đồ chỉ dẫn cặn kẽ vị trí từng ốc đảo¸ từng nơi có nước và lương thực.
Đôi tình lữ nhớ đến những ngày nồng thắm dưới mật thất¸ lúc chàng bắt
đầu luyện công Ảm Dương Thần Công¸ nhìn nhau cười khanh khách.
Đêm Sa mạc lạnh cắt da¸ hai người trải chăn nằm giữa đồi bạch đà. Ngắm
bầu trời Sao lấp lánh¸ thì thầm tình tự. Đã là đêm thứ mười họ ân ái với nhau
trên Sa mạc.
vầng trăng non đã lên cao¸ ban phát ánh Sáng mờ nhạt¸ dịu dàng lên mặt
cát vàng vô tận¸ Thu Trinh biết Thuyên Kỳ yêu mình tha thiết¸ hơn cả ba nàng
kia¸ dù chẳng bao giờ nói ra điều ấy. Những cuộc ái ân đầy nước mắt dưới
lòng đất Tần gia trang đã mãi mãi liên kết hai tâm hồn làm một. Đó cũng là
bí mật riêng của hai người¸ không một kẻ thứ ba nào biết.
Thuyên Kỳ thấy Thu Trinh rùng mình vì lạnh vội vận chân khí khiến cơ
thể nóng lên để Sưởi ấm cho nàng. Bàn tay chàng không ngừng vuốt ve làn da
mịn màng¸ trên thân hình gợi cảm¸ như pho tượng ngọc bích dưới ánh trăng.
Thu Trinh biết chàng đã động tình¸ nông nhiệt đáp ứng lại. Mái tóc nàng
buông xoã làm nhột nhạt da thịt¸ khi nàng trườn lên tìm lấy môi chàng. Đã
lâu lắm rồi họ mới có riêng nhau. Thuyên Kỳ là một nam nhân kiều dũng
trong thư phòng nhưng đêm ngắn tình dài.
Nhờ cước trình mau lẹ của đôi Bạch đà nên một tháng Sau họ đã đến vùng
ẫớc Dã¸ nằm bên bờ Sông Đồ sa¸ nhánh phải của Đại Giang Tề Lân Dã.

Đây là ốc đảo lớn nhất Mông Cổ, cây cối xanh tốt, nước dồi dào. Người
Mông quen cuộc Sống du mục nhưng vẫn xây dựng nơi đây thành một thị
trấn Sầm uất, làm đầu mối buôn bánthổ Sản của Sa mạc vào Trung Nguyên.
Ngoài lừa, ngựa, lông thú, còn có đồng đỏ, một kim loại rất quan trọng.
Nhà cửa trong trấn xây toàn bằng đá vôi trắng toát, đã chống lại cái nóng
kinh người. Nhưng vùng vẻn tấn, hàng ngàn lều da truyền thống vẫn là nơi cư
trú của mấy vạn người.
Dân Mông theo đạo Phật, phái Lạt Ma,nên cạnh bờ Sông có một ngôi chùa
Mật Tông.
Thiên hạ thường truyền tụng một câu ngạn ngữ: ở đâu có nước ngọt là có
người Trung Hoa. vì vậy, trong vùng đất cạnh bờ Sông Đồ sa này có đến
mấy ngàn người Hán.
Họ làm đủ mọinghề để mưu Sinh, trong đó đương nhiên phải có ngành ăn
uống và khách điếm.
Trấn ẫớc Dã có một đại lữ quán, kiêm tửu điếm, ba tầng, có tên Đồ sa đệ
nhất khách điếm. Hiến có dân tộc nào lại khoái dùng từ đệ nhất như người
Hán.
Chủ nhân khách điếm Số một này là biểu ca của Lộ phu nhân. và xảo hợp
thay lão lại cùng họ với Tần Thu Trinh- Tần Hưng Long. việc này không khó
giải thích vì đất Thục trước đây là lãnh thổ của nhà Tần, nên dân Thiểm Tây
và Tứ Xuyên mang họ Tần rất nhiều.
sau khi đọc phòng thư của Lộ phu nhân, Tần Hưng Long hân hoan bảo:
- Điệt tế yên tâm, cửu phụ Sẽ hết lòng giúp đo hai người. Chính Hoả vương là người đã cấp vốn cho ta xây dựng nên Sự nghiệp này, nay

lão gặp
nguy nan¸ lẽ nào ta không tận lực?
Tần lão chiêu đãi hai người món đặc Sản vịt quay Tứ Xuyên. Chính nhờ
món này mà tửu quán của lão luôn luôn đông khách. Một trong những người
khách ấy là đại vương tử của bộ tộc sở Hàn¸ ông ta thường hay rủ vài cận
tướng đến đây thưởng thức món vịt quay và rượu phần sơn Đông. Đất Mông
Cổ toàn là hoang mạc¸ làm gì trồng được nếp. vì vậy vương tử thích rượu
Trung Nguyên hơn.
Không phải rượu phần ngon hơn rượu Thiện Hưng¸ nhưng vị nó cay nồng
thích hợp với người Mông Cổ. và cũng vì Tần cong thân phụ Thu Trinh là
người nắm giữ đường dây cung cấp rượu Sang đất Mông. Diện An ở Sát sơn
Tây¸ ông chọn rượu phần làm mặt hàng buôn bán cũng là phải đạo.
Thuyên Kỳ¸ Thu Trinh ở Đồ sa khách điếm đã bốn ngày và được thấy
vương tử ¦a Lộ Đức hai lần. Chàng nhận thấy tuổi đã gần ngũ tuần¸ tướng
mạo oai phong¸ nhưng tính tìnhôn hậu¸ thoát lạc.
Một hôm¸ Đại vương tửlại đến nữa¸ lần này ông chỉ đi với hai vệ Sĩ.
Thuyên Kỳ chọn bàn gần nhất để ông ta nhìn thấy. Chàng ung dung độc ẩm¸
khẽ ngâm nga mấy câu thơ Đường.
Đại vương tử đang lúc cô đơn¸ không người đối ẩm¸ nghe giọng giâm
chăm chú nhìn chàng thanh niên lạ mặt. Trong nếp áo thư Sinh¸ chàng trông
văn nhã¸ thoát tục¸nhưng đôi mày kiếm và nhãn thần trong Sáng không thiếu
vẻ anh hùng.
Chàng giả đò tình cờ nhìn vào mặtvương tử¸ mỉm cười. Mị lực của chàng
thiên hạ vô Song¸ trẻ già đều không thoát khỏi. Đại vương tử động lòng¸ cười
hả hả nói:

- Công tử là cao nhân phương nào mà lại đến hoang mạc độc ẩm như vậy?
Nếu có nhã hứng xin mời cùng ta uống vài chén rượu?
Thuyên Kỳ gật đầu¸ chậm rãi bước qua¸ vòng tay thi lễ:
- Tại hạ là Thẩm Thu Phong ¸ điệt tế của Tần lão¸ hoạn lộ bất thành nên
đến đất Mông tìm Sinh kế. Xin hỏi đại danh huynh đài?
¦a Lộ Đức thấy người này không nhận ra mình là vương tử¸ khoan khoái
đáp:
- Tại hạ là ¦a Lộ Đức¸ rất vinh hạnh được đàm đạo với bậc nhân Sĩ đất
Trung Nguyên. Xin mời an toạ.
Tần lão đã rút lui từ trước¸ theo đúng kế hoạch. Tiểu nhị bưng chén bát
mới cho Thuyên Kỳ¸ vương tử rót đầy hai chén lớn¸ Sang Sảng nói:
- Người Mông quen uống chén to¸ mong công tử lượng thứ.
Thuyên Kỳ cười uống cạn. ¦a Lộ Đức vẫn tự hào về tửu lượng của mình¸
nên muốn thử Sức họ Thẩm xem chàng có đáng là tiểu hữu củ mình không?
Àng mời liền năm chén đầy¸ Thuyên Kỳ vẫn thản nhiên mặt không hề đổi Sắc.
Chàng mời lại vương tử năm chén.
Mười chén liên tiếp làm ông ta phấn chấn tinh thần¸ cươi ha hả nói:
- Hảo tửu lượng! Thẩm công tử khiến ta vô cùng khoan khoái.
Hai người vui vẻ trò chuyện. Thuyên Kỳ là người văn võ toàn tài¸ kiến giả
mọi việc đều thông Suốt nên ¦a Lộ Đức rất ngương mộ. Àng kéo ghế ngồi
cạnh chàng¸ ôm vai thú thực:
- Ta chính là Đại vương tử của bộ tộc sở Hàn¸ nhưng xin công tử đừng vì
vậy mà e ngại¸ mất đi tình thân thiết. Không hiểu Sao chỉ mới lần đầu gặp go¸
ta đã đem lòng yêu mến công tử.
Thuyên Kỳ cười đáp:
- Tấm Đại y Quan Thành Cổ Khâu. áo mão đời Tấn chỉ còn là nấm cỏ xanh cũ kb. Cuộc đời chỉ là giấc mộng lớn¸ huống gì chút lợi danh.
Tiểu đệ từ

lâu đã giác ngộ điều ấy¸ nên không hề bận tâm việc lão huynh là ai cả.
¦a Lộ Đức vỗ bàn cười thống khoái:
- Hảo tri âm¸ không ngờ hôm nay lại được gặp Tư Kỳ. Trưa mai¸ ta Sẽ cho
thuộc hạ đến rước hiền đệ vào phủ đàm đạo.
Đầu giơ ty hôm Sau¸ bốn dũng Sĩ người Mông vào khách điếm trao thiếp
mời dự yến tiệccủa Đại vương tửt. Thuyên Kỳ thay áo¸ lênlưng ngựa thứ năm
của họ¸ đi về phía đại bản doanh.
Bộ tộc sở Hàn đông đến mấy chục vạn¸ chiếm cứ vùng tây ngoại Mông¸
cũng Sinh Sống bằng nghề du mục¸ chăn thả Súc vật trên đồng cỏ. Nhưng lưu
vực Sông Tề Lân Dã đất đai phì nhiêu nên có vài vạn người đã định cư. vì
vậy¸ đại bản doanh của vương tử cũng phải đặt tại trấn ẫớc Dã.
sau bốn mươi tám năm thống trị nước Trung Hoa¸ người Mông đã bị nền
văn hoá Hán tộc đồng hoá. Khi bị Minh Thái Tổ đuổi trở lại Sa¸ họ đã mang
theo Hán tự về làm chữ viết của mình¸ chỉ có điều được đọc theo lối phát âm
của người Mông.; sau trăm năm Sau¸ ẫớc Dã đổi tên thành ç Luân Bạch Tố
(kS Sĩ đỏ) thì nước Mông Cổ mới có chữ viết riêng.
Nhưng đó là chuyện Sau này¸ còn bây giờ¸ trên cổng đại môn là bốn chữ
hán sở Hàn vương phủ.
Kiến trúc có pha lẫn vài nét đặc thù của Trung Thổ ở miền núi¸ nhưng tựu
trung vẫn đậm vẻ giản dị của người Mông.
Qua một khoảng Sân lát đá rộng rãi¸ mới đến đại Sảnh¸ Sau đó là mấy chục
căn tiểu xá. Tất cả đều nằm dưới những tàn cây râm mát. Đất Mông khô cằn
Sỏi đá¸ Suốt đời thèm bóng mát và cây xanh của cây cối. vì lẽ đó¸ họ không
trồng hoa¸ mà chỉ trồng những loại cây tàn lá rậm rạp¸ có thể che chở

họ khỏi
vầng dương khắc nghiệt¸ và những cơn bão cát điên cuồng.
Đại vương tử ra tận cửa Sảnh đón khách:
- Thẩm lão đệ mau vào đây để ta giới thiệu với vương phi và công chúa.
Trong Sảnh chỉ bày một bàn tiệc nhỏ¸ một nữ nhân Mông Cổtuổi trung
niên¸ dáng vẻ phúc hậu¸ quý phái¸ và một thiếu nữ tuổi đôi tám đang ngồi chờ
đợi.
Thuyên Kỳ vòng tay chào:
- Tại hạ Thẩm Thu Phong kính chúc vương Phi và công chúa được vạn an.
vương Phi chớp đôi mắt nhỏ đặc trưng của người Mông vui vẻ nói:
- vương tử hết lời ca ngợi công tử¸ khiến ta cũng muốn được diện kiến¸
xin đừng khách Sáo.
Đại đa Số người Mông mắt đều một mí¸ nhưng công chúa lại có đôi mắt
phượng to tròn đen láy¸ tinh anh. Nàng lẳng lặng quan Sát họ Thẩm¸ xem
chàng có điều gì đặc biệt khiến cha mình yêu mến.
¦a Lộ Đức chỉ con gái giới thiệu:
- Đây là ¦a Thiên Phượng¸ ái nữ của ta.
Thuyên Kỳ hôm nay mặc y phục thư Sinh màu nguyệt bạch¸ phong thái
ung dung¸ tiêu Sái.
Bốn người ăn uống rất vui vẻ¸ càng lúc vương Phi và công chúa càng
thương mến Thuyên Kỳ. Kiến văn rộng rãi và lối nói chuyện duyên dáng đã
khiến họ Say mê thưởng thức.
Bỗng một nữ tỳ chạy vào cấp báo.
- Khởi bẩm vương tử¸ lão Thái Phi đột nhiên trở bệnh¸ xin người Sang gấp.
¦a Lộ Đức buồn rầu bảo:
- Thẩm lão đệ lượng thứ¸ mẫu thân ta tuổi đã cao¸ hơn năm nay luôn bị
đau thắt ngực¸ khó thở. Tháng trước tam đệ ta có rước vềmột vị thần y người

Hán. Àng ta bốc thuốc chữa trị thì bệnh lui đi¸ không hiểu Sao hôm nay lại tái
phát?
Thuyên Kỳ nghiêm giọng bảo:
- Tiểu đệ cũng nghiên cứu y đạo đã nhiều năm¸ xin vương tử cho phép
được xem qua bệnh tình cho Lão Thái Phi.
¦a Lộ Đức mừng ro:
- Nếu thế thì tốt quá¸ Trương thần y ở bản doanh của tam đệ ta¸ cách đây
hơn hai trăm dặm. Có cho gọi cũng phải chiều mới đến được. Mong tiểu đệ ra
tay diệu thủ giúp ta một phen.
Bốn người cùng vào hậu Sảnh. Lão Thái Phi đang nằm thiên thiếp trên
giường tay ôm ngực ra chiều đau đớn. Miệng há hốc có hít lấy dương khí.
Thuyên Kỳ xem triệu chứng¸ biết ngay tâm mạch bà bị tắc nghẽn. Chàng
mau chóng nhờ hai nữ tỳ đo bà ngồi dậy¸ rồi cùng công lực chí dương đánh
tan những cục máu đang chặn đường lưu chuyển khí huyết. Trương Thúc dù
là thần y cái thế¸ nhưng nguyên dương yếu kém nên không thể làm được như
chàng.
Thuyên Kỳ cẩn trọng đưa chân khí qua huyết mạch toàn thân lão Thái Phi¸
không những chữa lành chứng nghẽn mạch¸ mà còn tăng cường Sức khoẻ của
bà.
Nửa khắc Sau¸ lão bà tỉnh lại nghe toàn thân thư thái¸ Sung mãn như thời
trung niên¸ ngạc nhiên hỏi vương tử:
- Người đã cho ta uống thuốc gì mà thần hiệu như vậy? Mẫu thân nghe
như trẻ lại mười năm?
¦a Lộ Đức mừng ro chỉ Thuyên Kỳ:
- Khởi bẩm mẫu thân¸ đây là Thẩm công tử bằng hữu Sơ giao của hài nhi.

Chính y đã ra tay chữa trị.
Lão Thái Phi ngắn chàng rồi hỏi:
- Công tử cứ nói thật cho ta biết chứng bệnh đau ngực của ta có còn tái
phát nữa không?
Thuyên Kỳ kính cẩn thưa:
- Lão Thái Phi yên tâm¸ tiểu bối đã dùng Lửa Tam Muội phá tan tất những
cục máu đông trong huyết mạch. Nếu có chế độ ăn uống¸ vận động thích hợp
Sẽ mãi mãi không phát tác.
Lão bà bị chứng bệnh này hành hạ gần hai năm nay¸ lúc đau đớn chỉ muốn
chết cho xong. Nay nghe chàng khẳng định¸ bà vui mừng khôn xiết:
- Công tử tướng mạo đường chính chắc không nói dối ta. Thế mà lão họ
Trương dám bảo bệnh này Sẽ theo ta đến cuối đời.
Thuyên Kỳ đo lời:
- Trương lão là đệ nhất thần y đất Trung Nguyên. Nhưng ông không luyện
chân khí chí dương như tiểu bối nên chẳng thể khiến huyết mạch thông Suốt.
Cổ nhân có câu: “Nhân vô thập toàn” tài y thuật của họ Trương tiểu bối
không dám Sánh.
vương tử vỗ vai chàng khen:
- Lão đệ khí độ rộng rãi¸ khiêm cung¸ ta xin bái phục.
Lão Thái Phi bước xuống giường vung tay múa chân một hồi lâu¸ không
thấy triệu chứng mệt mỏi¸ khó thở như lúc được Độ Y điều trị. Bà hoan hỉ
bảo:
- Ta đã tim lời Thẩm công tử¸ trước đây chỉ đi vào bước đã nghe hơi thở
nặng nề. Nhưng Sau này có phải dùng thêm thuốc gì nữa chăng?
Chàng cười đáp:
Chẳng nhhững không dùng thuốc mà còn phải tránh tất cả những kỳ trân
dị dược như Sâm¸ nhung¸ hà thủ ô... Trong bữa ăn không được có cao lương

mb vị¸ rượu¸ thịt¸ không nêm muối càng tốt¸ rau quả là món ăn thích hợp nhất.
Kết hợp với những cuộc đi dạo là vận động chân tay¸ tiểu bối tin rằng lão
Thái Phi Sẽ Sống lâu trăm tuổi¸ mà không hề bệnh hoạn.
Lão bà nhất nhất nghe theo¸ lòng thêm yêu cuộc Sống. Bà tưởng chàng
không biết tiếng Mông¸ quay Sang bảo Đại vương tử:
- Người này tướng mạo đoan chính¸ anh hùng¸ nên kết làm huynh đệ và
ban cho vàngbạc¸ đất đai.
Thuyên Kỳ giả như không hiểu gì¸ cúi đầu cáo từ¸ cùng vương tử trở ra đại
Sảnh.
Ngồi lại bên bàn tiệc¸ ¦a Lộ Đức nâng chén¸ cười ha hả nói:
- vương Phi vẫn bảo ta là kẻ hồ đồ¸ không nhìn ra kẻ tốt¸ người xấu. Nay
việc kết giao với Thẩm lão đệ chẳng đã chứng minh ta có nhãn quang Sắc
bén¸ nhìn ra chân tướng kẻ hiền tai hay Sao? Mời mọi người cạn chén này để
mừng lão Thái Phi khang kiện.
Công chúa ¦a Thiên Phượng cười khúc khích:
- Phụ thân mới may mắn một lần đã dương dương tự đắc¸ trông thật khó
coi. Còn chuyện tam thúc âm mưu chiếm đoạt vương quyền thì phụ thân lại
chẳng nhận ra¸ cứ khăng khăng bênh vực ông ta. Nay nhị thúc đã thất tung¸
cơ nghiệp sở Hàn chẳng phải đã rơi vào tay tam thúc là gì?
Đại vương tử giật mình¸ không ngờ công chúa lại đem nội tình bí ẩn của
gia tộc nói trước mặt người lạ. Àng nhìn chàng gượng cười bảo:
- Thiên Phượng còn nhỏ¸ ăn nói bậy bạ xin Thẩm lão đệ đừng để ý. Nhị đệ
thất tung đã hai tháng nay¸ ta Sợ mẫu thân đau lòng trở bệnh nên giấu biệt.
Từ lúc gặp lão Thái Phi¸ chàng trở nên băn khoăn về mục đích của mình.
Nếu giết vương tử¸ khác nào đưa bà lão tội nghiệp vào cảnh thương

tâm. Nay
nghe Thiên Phượng nói¸ chàng quyết định dùng cách khác để vô hiệu hoá
Tam vương tử.
Thuyên Kỳ nghiêm giọng đáp:
- Tiểu đệ cảm kích trước lòng ưu ái của vương tử¸ và cũng để lão Thái Phi
được vui vẻ lúc tuổi già mạn phép được góp Sức tìm kiếm nhị vương tử. Nếu
người còn Sống và còn ở đất Mông Cổ¸ tiểu đệ đoán chắc Sẽ tìm được.
vương Phi xúc động nói:
- Ta là phận đàn bà ít học¸ nhưng không hiểu Sao lại rất tin tưởng vào tài
trí của công tử. Nếu công tử tìm được nhị thúc thì cả bộ tộc sở Hàn Sẽ đội ơn.
Đại vương tử tiếp lời:
- Người Mông tính tình giản dị¸ chất phác¸ không thích dùng lời để tỏ chân
tình. Lão đệ mà tìm được ¦a Lộ Hải thì...
Chàng xua tay:
- vương tử bất tất phảibận tâm¸ tiểu đệ chỉ cần việc này phải giữ kín¸ không một ai ngoài bốn chúng ta biết. Trưa nay¸ xin vương tử cho người dẫn
tiểu đệ đến tư dinh nhị vương tử.
Thiên Phượng nũngnịu nói:
- Cha! Con Sẽ đưa Thẩm thúc đi có được không?
Àng rất cưngchiều công chúa và chưa bao giờ từ chối nàng điều gì.
*
* *
Tan tiệc chàng xin phép trở lại Đỗ sa khách điếm thay áo rồi Sẽ trở lại¸
Sang dinh nhị vương tử.
Thuyên Kỳ dặn dò Thu Trinh xong¸ thay bộ võ phục nâu Sậm¸ bỏ Tiểu Hổ
vào túi vải¸ quay lại nơi hẹn.
Công chúa cũng đã chuẩn bị xong¸ hai người thúc ngựa đi về phía đông.
Dinh của ¦a Lộ Hải nằm cách đó ba chục dặm¸ chỉ nửa canh giờ Sau họ đã

đến nơi. Nhị vương tử chưa lập gia thất¸ nên Sau khi ông mất tích¸ nơi đây chỉ
còn một lão bộ già và bọn võ Sĩgác cửa.
Thiên Phượng và Thuyên Kỳ xuống ngựa¸ đi thẳng vào trong. Phòng ngủ
của ông ta được quét dọn Sạch Sẽ hàng ngày¸ nên không còn dấu vết gì. Ngay
những bộ y phục thay ra cũng đã giặt Sạch.
Chàng cau mày Suy nghĩ¸ nhìn xuống gầm giường. May Sao¸ trong Sát
chân tường có chiếc giầy cũ. Có lẽ¸ lão bộc già mắt kémnên bỏ Sót khi quét
dọn?
Chàng cởi túi vải¸ Hoả Nhãn Tuyết Hồ chui ra. Công chúa không dấu được
vẻ thích thú đối với con vật xinh đẹp:
- Thẩm thúc tìm đâu ra con Tuyết Hồ hiếm có này?
Thuyên Kỳ mỉm cười không đáp¸ bảo Tuyết Hồ :
- Tiểu Hổ vào kia lấy chiếc giầy cho ta.
Nó thận trọng chui vào gầm giường¸ cắn chiếc giầy¸ đem ra thả xuống
trước mặt chủ nhân. Chàng bảo Thiên Phượng.
- Công chúa hãy cầm vật này¸ hỏi lão bộc xem có đúng là của nhị vương
tử hay không?
Nàng tuân lời¸ lát Sau trở lại hớn hở nói:
- Lão bảo đây chính là một chiếc của đôi giầy nhị thúc đã mang hôm mất
tích.
Chàng hàilòng bảo:
- Tiểu Hổ phóng nhanh hơnngựa¸ công chúa không thể theo nổi đâu. Hơn
nữa¸ Sự có mặt của công chúa Sẽ làm bại lộ việc truy tìm. Xin nàng hãy về
vương Phủ chờ tin.
Thiên Phượng không có thóiquen làm theo ý người khác¸ nhưng không
hiểu Sao lần này lại ngoan ngoãn vâng lời? Trước lúc bước ra¸ nàng thụng
thùng nói:

- Mong Thẩm thúc bảo trọng!
Dứt lời, nàng bỏ chạy, như múôn trốn tránh điều gì.
Thuyên Kỳ không dám nghĩ vẩn vơ, đưa chiếc giầy vào mũi Tuyết Hồbảo:
- Tiểu Hổ hãy đánh hơi kb rồi tìm cho được chủ nhân của nó.
Linh thử ngửi một hồi, quay Sang phi qua cửa Sổ ra hoa viên. Nó lại phóng
mình Sang bên kia tường vây, rồi chạy về hướng bắc. Hoan hai mươi dặm,
chàng thấy trước mặt một gia trang lộng lẫy có các dũng Sĩ mang đao canh
gác cẩn mật. Nhưng Tuyết Hồ không vào đấy mà rẽ Sang hướng đông bắc. đi
thêm vài dặm nữa, đến một cánh rừng bạch dương um tùm.
Chắc Tiểu Hổ phát hiện có nhiều người nên dừng lại núp vào một bụi rậm
ven rừng? Thuyên Kỳ lướt đến ngồi Sau bụi quan Sát rồi nói nhỏ:
- Tiểu Hổ có chắc là nơi này không?
Nó rít lên mấy tiếng xác nhận, lúc này trời đã Sẩm tối, chàng ôm Tuyết Hồ
nằm chờ đợi.
Trăng mười bốn tròn vằng vặc chiếu Sáng vạn vật, nhưng trong rừng dương vẫn tối đen. Cuối canh một, chàng cho Tuyết Hồ mở đường rồi bám
theo... Hơn mười trượng đã thấy một toà nhà lớn xây bằng đá vôi, mái lợp
ngón đó, bọn tuần tra đi lại trước cửa.
Thuyên Kỳ vòng qua, mé hông nhà. Nhìn qua khe cửa không thấy ai, liền
thọc tiểu kiếm cắt then và Song Sắt rồi chui vào. Tiểu Hổ lúc này đã nằm trên
vai chàng.
Căn nhà hoàn toàn vắng vẻ, không có vật dụng gì, ngoài chiếc bàn gỗ dài
và mấy chục ghế.
Chàng ra hiệu cho Tuyết Hồ, nó nhảy xuống rà Soát, lát Sau dừng lại nơi
góc tối. Trong phòng Sáng đèn nên chàng nhận ra mặt Sàn nhà có khe vuông
vức. Chàng dứt tiểu kiến rà dọc theo khe. Thấy cạnh trái có then liền

vận
công ấn mạnh. Tả thủ chàng hút chặt cánh cửa ngần¸ không cho nó rơi xuống
bất ngờ.
Thấy ở dưới tối om¸ chàng căng nhãn lực nhìn vào. Từ ngày luyện xong
lớp thứ mười của Âm Dương Thần Công¸ mỗi lần vận công¸ mắt chàng có thể
nhìn xuyên bóng tối. Nhận ra góc trong mật thất có người nằm trên ổ rơm¸
Thuyên Kỳ mừng ro nhảy xuống¸ bật hoả tập đến bàn xem xét.
Nhìn dung mạo rất giống đại vương tử¸ chàng biết đây chính là ¦a Lộ Hải. Àng ta đang rơi vào trạng thái hôn trầm¸ có lay mạnh cũng không chịu
tỉnh.
Thuyên Kỳ bế xốc nhị vương tử lên rồi thoát khỏi toà nhà. Đầu canh ba¸
chàng đã có mặt tại hậu Sảnh của sở Hàn vương Phủ.
Chàng không vào bằng cổng chính mà vượt tường vào thẳng bên trong.
Thấy ¦a Lộ Đức còn đọc Sách trong thư phòng chàng dùng chân đẩy cửa
bước vào.
Đại vương tử giật mình kinh hãi¸ nhưng nhận ra Thuyên Kỳ và nhị đệ¸ ông
mừng đến rơi nước mắt. Chàng ra hiệu cho ông im lặng rồi đặt ¦a Lộ Hải lên
trường kỷ.
Thấy tình trạng thảm não cảu em¸ Đại vương tử run lên vì thương cảm¸
Thuyên Kỳ thăm mạch¸ vạch mí mắt ra xem rồi trận giọng bảo:
- Nhị vương tử bịtrúgn độc rất nặng. Nửa đêm có cách nào bốc thuốc được
không?
¦a Lộ Đức vội đáp:
- Từ ngày lão Thái Phi lâm bệnh¸ ta đã mở cả một dược phòng trong vương Phủ¸ vị nàocũng có.
Chàng hài lòng lấy giấy bút viết toa¸ dặn dò:
- Tình hình nguy cấp¸ tiểu đệ đành chữa trị theo lối bá đạo¸ cânlượng tăng

gấp đôi nhưng chỉ đổ hai chén nước¸ còn lại một chén là được.
vương tử rảo bước về phòng giao cho vương Phi thực hiện. Thiên Phượng
nghe nói Thuyên Kỳ đã cứu được nhị thúc¸ mừng ro chạy theo ông đến thư
phòng.
Lúc này¸Thuyên Kỳ đã cởi áo bệnh nhân¸ dùng kim vàng cắm đầy các
huyệt đạo trên thân trước. Đây là loại kim rỗng ruột. Chàng nhờ vương tử và
công chúa giữ ¦a Lộ Hải ở thế ngồi rồi áp tay hữu vào mệnh môn truyền
công trục độc. Máu đen từ đuôi kim toả mùi tanh tưởi. Khi thấy máu đã đỏ
tươi¸ chàng dừng tay¸ đặt bệnh nhân nằm xuống¸ nhổ kim bảo Thiên Phượng
lấy rượu và khăn lau Sạch vết máu.
Nửa canh giờ Sau¸ vương Phi bưng chén thuốc nóng hổi lên đến¸ thổi
nguội rồi đút từng muỗng vào miệng em chồng.
Cuối canh ba¸ chàng truyền công lần nữa¸ trục hết khí độc ra lỗ chân lông.
Chàng vừa rút tay khỏi lưng thì nhị vương hồi tỉnh. Nhận ra người thân¸ ông
ngơ ngác hỏi:
- sao ta lại ở đây? Chẳng lẽ tam đệ đã nghĩ tình ruột thịt mà thả ta về?
Câu nói như chiếc chuỳ Sắt nên vào đầu đại vương tử. Àng nghiến răng
nói:
- Không ngờ ¦a Lộ Tấn lại táng tận lương tâm đến thế. Ngày mai ta Sẽ
hỏi tội gã.
vương Phi thở dài nói:
- Thiếp đã mấy lần nhắc nhở mà đại vương tử đâu có chịu nghe. Nay tam
thúc nắm gần hết binh quyền¸ chúng ta còn làm gì được nữa?
Thuyên Kỳ rời trường kỷ¸ bước xuống đất thi lễ:
- Tiểu đệ là Thẩm Thu Phong¸ xin ra mắt nhị vương tử.
¦a Lộ Đức gượng cười bảo:

- Chính Thu Trinh lão đệ đã cứu ngươi từ mật thất đem về¸ và ra tay giải
độc cứu mạng.
¦a Lộ Hải vội vòng tay cảm tạ:
- Án cứu tử¸ ta xin tạ dạ.
Chàng mỉm cười:
- Xin nhị vị vương tử chớ bận tâm!
¦a Thiên Phượng nhanh miệng nói:
- Nhị thúc phải cảm ơn đến hai lần mới đúng¸ vì Thẩm thúcđây đã trị làm
bệnh cho lão Thái Phi.
Đại vương tử bảo nàng:
- Ta đang lo lắng tìm cách đối phó với tam thúc ngươi¸ đừng xen vào.
Thuyên Kỳ nghiêm giọng hỏi:
- Chẳng hay trong vương phủ có nơi nào kín đáo không?
Đại vương tử gật đầu:
- Trong ngọa thất của ta có cửa ngầm đưa xuống một thạch thất dưới đất.
Nhưng Lão đệ hỏi làm gì?
Chàng thở dàiđáp:
- Mấy hôm nữa¸ tam vương tử phát hiện tù nhân bị giải thoát đến đây dò
xét. Nếu chúng ta không khôn khéo¸ gã Sợ tội¸ kéo quân làm phản e khó tránh
khỏi cảnh binh đao. Tốt nhất là đưa nhị vương tử ẩn dưới thạch thất¸ giả đò
như không liên quan gì đến vụ cướp tù. Từ từ Sẽ tính phương bắt giữ ¦a Lộ
Tấn.
Nhị vương tử nói với vẻ lo lắng:
- Côn tử bàn rất phải¸ nhưng tam đệ là truyền nhân đắc ý của Bố Lạp Thần
Tăng Trụ trì chùa Đồ sa¸ võ công cái thế¸ làm Sao bọn ta địch lại?
Thuyên Kỳ trấn an:
- Tiểu đệ đã có cách¸ xin nhị vị yên tâm!
*
* *
sáng hômSau¸ toàn trấn ẫớc Dã vui mừng đón nhận thông báo của đại
vương tử:

- Để mừng Sức khoẻ của lão Thái Phi khang kiện¸ vương phủ Sẽ lập đàn
cầu an ở Đồ sa Tự trong bảy ngày đêm. Toàn bộ tộc sở Hàn mở hội vui chơi.
Ngoài các môn đua ngựa¸ bắn cung¸ còn mở lôi đài tuyển chọn Mông Cổ đệ
nhất dũng Sĩ¸ phần tưởng là vạn lượng vàng.
Thông báo này làm chấn động cả một vùng thảo nguyên rộng lớn¸ dũng Sĩ
cácnơi tấp nấp đổ về danh hiệu Mông Cổ để nhất dũng Sĩ trước đây thuộc về
cửu phụ của đại vương tử¸ nhưng ông đã qua đời. Người nào đoạt được danh
hiệu này¸ được toàn xứ Mông tôn kính¸ Có đủ tư cách cầu hôn công chúa ¦a
Thiên Phượng đệ nhất mb nhân Mông Cổ¸ nếu nàng nhận lời.
Lễ giáo của người Mông không khắc khe như Hán tộc. Chỉ trừ đồng bào
huynh đệ¸ người trong thân tộc có quyền kết hôn. Tam vương tử tuổi mới
hơn tám tuần vẫn ngấm nghé cô cháu gái xinh đẹp. Nhưng vương Phi là
người tinh minh¸ nhận ra dã tâm của hắn nên từ chối.
¦a Lộ Tấn tính tình cao ngạo¸ từ lâu vẫn tựxem mình là đệ nhất cao thủ
xứ Mông¸ đương nhiên Sẽ dự để dành danh hiệu này. Đồng thời¸ nhân dịp cầu
hôn công chúa. Hắn tin rằng tài mạo mình vượt trội¸ Sẽ chinh phục được
Thiên Phượng. vì lúc đó¸ đại vương tử và vương Phi không có quyền định
đoạt nữa¸ mà hoàn toàn do ý công chúa.
Trong khi mọi người vui lễ hội¸ lộ đài được dựng xong trước cửa vương
phủ. Bãi đất trống¸ trăm mẫu này chính là nơi duyệt quân của bộ tộc sở Hàn.
sáng ngày hai mươi bốn tháng mười trong ngọn gió đông hiu hiu rét¸ cả
vạn người tập trung trước lôi đàn.
Đằng Sau mộc đài là bục gỗ cao có mái che¸ dành cho đại vương tử

và các
bậc lão thành trong bộ tộc cùng thượng khách phương xa.
Đầu giờ thìn¸ lao Thái Phi xăng xái dẫn đầu đoàn người vương phủ¸ chẳng
cần ai nâng đo. Bà bước lên khán đài¸ dơ tay vẫy chào cử toạ.
Dân Mông rất yêu quý lão Thái Phi¸ đồng thanh hô to:
- Phật tổ phù hộ cho lão Thái Phi!
Bà tươi cười gật đầu ngồi xuống chủ vị. Hai bên là đại vương tử và tam
vương tử.
¦a Lộ Tấn hôm nay mày râu nhân nhụi¸ mặc bộ y phục truyền thống của
người Mông¸ đầu đội mũ lông cáo trông rất anh tuấn và uy phong. vương phi
cùng công chúa cũng ngồi ở hàng ghế này. Hàng ghế thứ hai dành cho các
bậc lão thành¸ các tù trưởng trong bộ tộc và khách quý. Độc Y Trương Thúc
ngồi cạnh một nữ nhân mắt che kín mít theo phong tục Hồi giáo. Đôi mắt
phượng long lanh tạo cảm giác rằng nàng rất đẹp.
¦a Nhĩ Khắc là biểu đệ của các vương tử nhảy lên đài khaimạc. Gã không
caohơn Thuyên Kỳ nhưng thân hình vạn vo¸ đôi tay dài và lưng rộng như tấm
phản. Gã cung kính chào các bậc trưởng thượng trên khánđài rồi quay xuống
cử toạ Sang Sảng nói:
- Theo đúng tụclệ Mông tộc¸ Khắc tôi xin lĩnh giáo môn vật và quyền thuật.
vật là môn võ Sở trường của Sa mạc. Nhưng Sau khi từ Trung Nguyên trở
về¸ võ học của người Hán đãlan truyền khắp thảo nguyên. Người Mông nhận
thấy quyền cước và phép dùng vũ khí của Hán tộc rất lợi hại¸ nên đua nhau
học hỏi. Từ đó xuất hiện nhiều cao thủ kiệt xuất.
¦a Lộ Khắc khổ luyện La Hán quyền của Thiếu Lâm đã mười năm¸ chưa
hề gặp địch thủ. cộng với thần lực thiên Sanh¸ gã rất tự tin.

Quả nhiên¸ năm đối thủ người Mông đều bị gã vật ngã hoặc đấm rơi xuống đài. Theo đài quy¸ gã được nghỉ ngơi để người khác lên khiêu chiến.
Tam vương tử mỉm cười khinh thị tự nhủ mình Sẽ chiến thắng.
sáng ngày thứ ba¸ đã có Sáu người thắng liền năm trận để vào vòng hai.
Trong Số đó có tam vương tử và một thanh niên người Tây vực mặt mũi lạnh
lùng như đá; miệng méo¸ mũi ưng xấu xí.
Trong những thủ lục võ công của ba trăm người tử nạn dưới chân Thiên
sơn¸ có một bản Sao của quyển Lôi Quyền Bí phổ. Môn võ này chưa hề có
danh tiếng trên giang hồ. Thuyên Kỳ đã luyện qua nhưng chỉ dùng như
phương thức vận động mỗi Sáng. sau khi đưa ra kế hoạch đả lôi đài¸ chàng ra
Sức ôn tập và kinh ngạc nhận ra quyền pháp này khi phối hợp với Ảm Dương
Thần Công Sẽ vô cùng uy mãnh¸ quyền phong phát ra tiếng ì ầmnhư Sấm
vọng; khí thế dời non lấp biển.
Đến chiều¸ trên lôi đài chỉ còn mình tam vương tử và gã Tây vực xấu xí
Lang Hồ. Toàn trường hồi hộp chờ xem trận chung kết này.
¦a Lộ Tấn cười kiêu ngạo bảo:
- Ngươi muốn đấu vật hay quyền thuật?
Lang Hồ thản nhiên đáp:
- Tuy Tam vương tử định đoạt!
¦a Lộ Tấn đã từng chứng kiếm đối phương quăng ¦a Nhĩ Khắc xuống đài
nên thầm kinh Sợ thần lực. Gã quyến dùng pho Bình Nhược Thần Quyền giết
chết tên đáng ghét này nên chọn quyền cước.
Lang Hồ xuống tấn thủ thế¸tỏ ý choà ¦a Tấn thủ trước¸ tam vương tử cười
nhạt¸ vung quyền xông đến.
Pho Lôi Quyền có đến Sáu mươi bốn chiêu¸ nhưng lúc thi triển lại đi liền
một loạt tám chiêu liên hoàn. Thuyên Kỳ trong vai Lang Hồ quyết

không để
địch thủ thoát khỏi chiếc bẫy của chàng¸ nên dồn năm thành công lực vào
quyền chiêu¸ tung ra nhanh như chớp giật. Quyền phong nổ vang như Sấm
mùa xuân.
¦a Lộ Tấn bị quyền ảnh bao vây tứ phía kinh hãi vận toàn lực chống đo.
Thuyên Kỳ chẳng hề nương tay¸ chiêu thức nối nhau liên miên bất tuyệt. Tam
vương tử lùi dần¸ nhận ra mình đang lâm vào tuyệt cảnh¸ chỉ trúng một
quyền cũng mạng vong. Gã Sợ chết định mở miệng chịu thua. Nhưng chiêu
quyền thứ năm mươi đã ập đến như núi đổ. Lão Thái Phi lo Sợ cho con trai¸
bảo đại vương tử:
- Ngươi có mau cho dừng trận đấu đi không? Tấn nhi Sắp bỏ mạng rồi.
¦a Lộ Đức mỉm cười trấn an:
- Mẫu thân yên tâm¸ tam đệ không Sao đâu. Lang Hồ chính là Thẩm Thu
Phong giả dạng ra để dạy cho tam đệ một bài học đấy thôi!
Bà thở phào nhẹ nhõm:
- Nếu thế thì không Sao¸ Thẩm công tử là người nhân hậu¸ chắc Sẽ không
làm hại Tấn nhi.
Lúc này¸ đầu quyền của Thuyên Kỳ đã đến Sát ngực Tam vương tử¸ gã
nhắm mắt chờ chết. Ngờ đâu¸ tay chàng xoè ra điểm nhanh vào huyệt đạo
Thần khuyết¸ Ngoại Lang. Âm giao phía trên rốn¸ vĩnh viễn phong toả chân
khí của gã.
Tam vương tử biết võ công mình đã bị phế¸ căm hận đến trào nước mắt¸
định mở miệng mắng chửi. Độc Y nhãn quang tinh tường¸ nhận ra Lang Hồ
đã dùng chính phéptoả huyệt của mình để hạ thủ ¦a Lộ Tấn¸ lão kinh hãi định

phóng xuống. Nhưng ngón tay của nữ lang Hồi tộc đã điểm nhanh vào hai
huyệt ý xá¸ Tamtiên nơi lưng¸ khiến lãocứng đờ như tượng gỗ.
Nhắc lại¸ tam vương tử chưa kịp mở lời thì đôi Ma Nhãn Sáng quắc đã
nhiếp hồn gã. Thuyên Kỳ ra lệnh:
- vương tử hãy trở lại chỗ ngồi và im lặng.
¦a Lộ Tấn như chú cừu non¸ thất thểu trở về ngồi bên kia lão Thái Phi.
Bàtưởng gã buồn rầu vì không đoạt được danh hiệu Mông Cổ đệ nhất dũng Sĩ
nên an ủi:
- Tấn phi chớ buồn¸ người ấy là ân nhân của mẫu thân¸ xứng đáng được
thưởng công.
vương tử bước xuống lôi đài tươi cười nắm tay Lang Hồ đưa lên cao¸
tuyên bố:
- Danh hiệu đệ nhất dũng Sĩ đã thuộc về Lang Hồ.
Dân Mông reo hò¸ hoan hô nhiệt liệt. Họ chỉ tiếc thầm là họ Lang quá xấu
xí¸ chắc không thể lọt vào mắt xanh công chúa. Thực ra¸ họ đâu có biết¸ cuộc
đả lôi đài này chỉ là cái bẫy để loại trừ Tam vương tử. việc cầu hôn không
nằm trong kế hoạch của Thuyên Kỳ.
Nhưng chính lão Thái Phi lại vô tình làm Sai lệch mục tiêu. Bà rất quý mến
Thuyên Kỳ nên muốn chàng trở thành cháu rể¸ liền đứng lên phán:
- Theo tục lệ thì công tử có quyền cầu hôn công chúa¸ nếu Thiên Phượng
nhận lời¸ người Sẽ trở thành phò mã.
Mọi người Sửng Sốt¸ không ngờ lão Thái Phi lại chấm anh chàng miệng
méo này? Còn Thiên Phượng thì Sung Sướng liếc tổ mẫu với vẻ biết ơn.
Thuyên Kỳ bối rối vòng tay thưa:
- Bẩm lãi Thái Phi¸ tiểu bối đã có đến bốn người vợ¸ không dám nghĩ chuyện mạo phạm đến công chúa.
Đại vương tử cười Sang Sảng nói.

- Phong tục Mông Cổ không cấm đa thê¸ chỉ cần công tử coi Phượng nhi
ngang hàng với bốn vị phu nhân kia là đủ.
Dân Mông thấy chính đại vương tử cũng ủng hộ cho việc cầu hôn¸ càng
lấy làm lạ. Có người thấy chàngcứ lương lự¸ buột miệng mắng:
- Tên họ Lang ngu ngốc kia¸ xấu xí như ngươi mà còn kén chọn¸ không
biết chụp lấy cơ hội này Sao?
Thiên Phượng đã thầm yêu mến chàng¸ đau lòng gục vào vai lão Thái Phi
khóc nức nở.
Tần Thu Trinh là người thân hậu¸ không no để cô bé thương tâm¸ liền tung
mình xuống đài¸ mở khăn chụp đầu cung kính vòng tay thưa:
- Tiểu nữ là Tần Thu Trinh¸ chính thất của công tử đây¸ xin đứng ra cầu
hôn công chúa cho trượng phu.
Diễn biến này khiến toàn trường chấn động¸ vì nhan Sắc Thu Trinh kiều
diễm như tiên nữ giáng phàm. Họ điên đầu tự hỏi gã Lang Hồ kia ngoài võ
công xuất chúng¸ còn có gì Siêu việt nữa?
Thuyên Kỳ ngượng ngùng bảo Thu Trinh:
- Nương tử nên biết còn ba nàng kia nữa¸ lẽ nào ta lại không hỏi qua ý họ?
Ngờ đâu. Phía dưới có tiếng nữ nhân vọng lên:
- Chúng thiếp đều muốn coi công chúa là chị em.
Ba bóng người lướt lên võ đài chính là các mb nữ Bách Lan¸ vân Phụng¸
Tiểu Lan.
Thuyên Kỳ Sửng Sốt hỏi:
- sao các nàng lại có mặt ở đây?
Lạch Phách Yêu Cơ cười đáp:
- việc đó bọn thiếp Sẽ giải thích Sau¸ giờ xin tướng công đừng phụ lòng
công chúa.
Chàng thấy bốn nàng đều tươi cười¸ không hề gượng ép¸ liền hướng lên
khán đài dòng dạc nói:

- Tại hạ xin được cầu duyên với công chúa ¦a Thiên Phượng.
Nàng thẹn thùng go chiếc mũ lông trên đầu ném xuống cho chàng tỏ ý
ưng thuận. Toàn trường hoan hô như Sấm động.
Thiên Phượng được vương Phi dắt xuống¸ bà cầm tay công chúa đặt vào
tay chàng. Theo tục lệ¸ hai người quay xuống cúi đầu chào dân Mông. Họ
kinh hãi nhận ra những nét xấu xí trên mặt Lang Hồ đã biến mất¸ vẻ khí
phách hiên ngang lồ lộ.
Hơn vạn người Mông giải tán mang theo truyền thuyết về chàng phò mã
có tài biến dạng kể khắp thảo nguyên.
Trong buổi đại tiệc có mặt hai người tuy lạ mà quen. Đó là sa Mạc Hoả
vương và nhị vương tử ¦a Lộ Hải.
Thì ra mấy ngày Sau khi Thuyên Kỳ và Thu Trinh khởi hành¸ bọn Tiểu Lan
đã hết lời năn nỉ Hoả vương dẫn họ Sang ngoại Mông. Lộ lão cũng không
yên tâm để chàng rể vào hổ huyệt nên dắt theo ba mb nhân¸ và huynh đệ họ
Lăng vượt qua Sa mạc đến đất Mông Cổ. Lão tin rằng có hai mươi trái Thần
¦anh trong túi¸ chẳng lực lượng nào có thể ngăn cản nổi. vì vậy¸ họ có mặt
trong ngày chót của cuộc đả lôi đài.
Lão Thái Phi không biết việc nhị vương tử bị bắt cóc nên trách ông:
- Ta lâm bệnh mà người chẳng hề quan tâm đến¸ bỏ đi mất biệt hai tháng
nay¸ quả là bất hiếu.
Nhị vương tử nghẹn ngào thưa:
- Bẩm mẫu thân¸ hài nhi bị tam đệ mưu hại¸ bắt nhốt dưới hầm Sâu¸ lại còn
hạ độc Suýt chết¸ nên mới không kề cận bên gối hầu hạ mẫu thân.
Lão Thái Phi biến Sắc¸ hỏi tam vương tử:
- Tấn nhi có đúng vậy không?
Gã đo đẫn đáp:
- Bẩm mẫu thân đúng vậy!

Lão bà nổi giận lôi đình¸ chỉ mặt gã mắng:
- Tên Súc Sinh này¸ chẳng nghĩ gì đến tình máu mủ¸ lão thân quả là bạc
phước mới Sinh ra mi. Đức nhi mau chiếu gia pháp đem y ra chém.
Thuyên Kỳ vội đứng lên can gián:
- Dù tam thúc đã có tâm đen tối¸ nhưng nhị vương thúc vẫn còn Sống.
Nay tam thúc đã mất hết võ công¸ chẳng còn làm hại ai được nữa. Xin lão
Thái Phi nương tay tha tội chết¸ để tiêm vương dưới chốn Suối vàng đo phải
khổ tâm.
Lão bà rất yêu mến cháu rể nên dịu xuống:
- Kỳ nhi đã có lời¸ ta tha cho y tội chết¸ nhưng phải xuống tóc và tu hành ở
Đồ sa Tự đẻ xám hối tội nghiệt.
Đại vương cười ha hả nói:
- Chuyện Tam đệ thế là xong¸ chúng ta bàn đến hôn lễ của phò mã và
công chúa.
Hoả vương vuốt râu nói:
- Thuyên Kỳ là cột chống đo võ lâm Trung Thổ¸ cả bốn nàng kia cũng chưa hề được lên kiệu hoa. Xin đại vương tử chờ đến Sang năm¸ lão phu bàn
bạc với phía thân gia rồi đến rước dâu luôn thể.

Tuyết hồ công tử

Đánh máy: BacQuai và các cao thủ Việt Kiếm

Hồi 11
Ma Đăng xuất thế kinh thiên địa
Hào kiệt trầm luân khấp quỷ thần

ba ngày sau, đoàn người của Hỏa Vương trở lại Tây Vực. Độc Y Trương Thúc cũng có mặt. Đi khỏi trấn Ước Dã vài dặm, Thuyên Kỳ thúc ngựa đến bên họ Trương, giải huyệt đạo cho lão rồi dịu giọng nói:
- Tiền bối tuổi hạc đã cao, tại hạ không nỡ xuống tay. Chỉ mong tiền bối
nghĩ lại, xa lánh nẻo tà ma, đem y thuật tuyệt thế của mình cứu nhân

độ thế,
tạo phúc cho đời.
Lão cảm kích thở dài đáp:
- Lão phu trợ Trụ vi ác, lún sâu vào tội lỗi, mặt mũi nào trở lại Trung Nguyên nhìn đồng đạo? Hơn nữa, giờ đây ai còn dám tin tưởng và giao tánh
mạng cho lão phu điều trị?
Chàng mỉm cười trấn an:
- Nếu tiền bối thực lòng hướng thiện tại hạ sẽ đem thanh danh Tuyết Hồ
công tử đảm bảo cho tiền bối trước võ lâm Trung Thổ.
Lão ngẩn người suy nghĩ rồi cả quyết lập lại:
- Công tử khí độ như biển, lão phu xin thề có hoàng thiên chứng giám,
suốt đời phò tá công tử chiến đấu cho chính đạo giang hồ.
Hỏa Vương mừng rỡ, đến bên vỗ vai lão cười ha hả, nói:
- Trương lão huynh chịu đem tài giúp đời, lão phu rất cao hứng !
Bốn nữ nhân cũng lại chúc mừng.
Hơn tháng sau, bọn Thuyên Kỳ về đến Sa Thành. Lộ phu nhân mừng rỡ,
sai gia nhân dọn tiệc tẩy trần. Nhưng điều làm Thuyên Kỳ và các nương tử
hoan hỉ nhất chính là sự có mặt của Côn Luân Thần Kiếm và Thánh Nữ Lý
Nhược Hồng. Họ nhớ chàng quá nên tìm đến đây để xem sự thể, đồng thời
theo vào Trung Nguyên luôn.
Đã là giữa tháng chạp, chỉ còn mười mấy ngày nữa là đến tết Nguyên
Tiêu. Phu thê họ Lô tha thiết mời vợ chồng Thần Kiếm ở lại Sa Thành đón
năm mới. Độc Y Trương Thúc được mọi người tôn kính, lòng hân hoan quên
chuyện cũ, hòa vào cái vui chung của mọi người. Tuyết đã rơi từ giữa tháng
trước, phủ trắng thảo nguyên tạo nên sinh khí khác lạ cho vùng hoang mạc.
Những cây mai, cây đào trong vườn và trước cửa Lộ gia đã trổ trắng nụ non.
Bốn nữ lang xúm xính áo lông rượt đuổi nhau trên tuyết như lũ tiểu

đồng.
Sáng ngày mùng một tết, cúng tế xong, Hỏa Vương bày yến tiệc mừng
xuân. Nắng xuân nhạt nhòa không làm ai khó chịu, họ đặt bàn nơi hoa viên để
thưởng mai.
Tiệc tan, đám nữ nhân cáo từ vào nhà trò chuyện, chỉ còn lại Thuyên Kỳ
và ba lão nhân ngồi uống rượu, bàn chuyện giang hồ.
Nghe Thuyên Kỳ nhắc đến hiểm họa đang tiềm ẩn từ phía Mê Âm Thần
Cung, Độc Y thở dài nói:
- Thực ra Thần Cung cung chủ chưa phải là đối thủ nguy hiểm nhất của
võ lâm, chỉ cần vài trăm cao thủ liều mình hủy hoại thính giác là có thể tiêu
diệt được. Nhưng còn một nhân vật khác lợi hại và tàn độc hơn. Người ấy
chính là Tống Linh Quân - tiểu đệ của sư phụ lão phu. Lão ta là em út nên năm
nay chỉ mới lục tuần, không những tài dụng độc cao cường mà tính tình hiếu
sát, dâm ác. Lúc còn trẻ, lão đã từng mạo danh sư phụ gây ra nhiều huyết án,
khiến Độc Thánh phải chịu mang tiếng ác ma. Cuối cùng bị quần hào giáp
công hai mươi năm trước. Cũng may, trước đó tiên sư đã bắt được Tống Linh
Quân, dùng kỳ môn trận thế giam trong một sơn cốc ở Ngũ Hành Sơn. Nhưng
khốn nỗi, chính tại sơn cốc này, Tống sư thúc đã tìm được quyển bí kiếm Ma
Đăng Kỳ Thư, và lão ta dường như đã luyện xong. Lão phu vì lời dặn của sư
phụ nên hàng tháng vẫn đem vật thực đến cung cấp. Lần cuối cùng là cách đây
gần nửa năm, lão khoe đã luyện thành công phu Ma Đăng, có thể tỏa ánh sáng
và độc khí làm mê man cả trăm người trong vòng mười trượng. Không chừng

giờ lão đã tung hoành ở Trung Nguyên.
Ba người nghe Độc Y nói xong, bất giác đổ mồ hôi lạnh. Thuyên Kỳ lo
lắng bảo:
- Long Hổ Bang ở Tây An rất gần núi Ngũ Hành, không hiểu có gặp nguy
hiểm gì không?
Hỏa Vương tỏ vẻ ngao ngán:
- Nếu đúng như lời Trương lão huynh nói thì Ma Đăng hầu như không
có cách khắc phục. Chúng ta có tự chọc mù mắt cũng không thấy đường mà
giết lão.
Thần Kiếm nghĩ đến an nguy của hai phái Côn Luân và Ma Giáo, dựng
ngược đôi mài kiếm nói:
- Ngày mai tiểu đệ sẽ lên đường trở lại Trung Nguyên xem sự thể thế nào.
Dù có bỏ mạng dưới Ma Đăng cũng cam tâm.
Thuyên Kỳ nghiêm giọng hỏi Độc Y:
- Những người bị mê man bởi Ma Đăng có cứu được không?
Họ Trương tư lự rồi đáp:- Lão phu tự tin có thể cứu họ thoát khỏi cái chết do độc khí. Nhưng Ma
quang phát ra từ Ma Đăng lại là một loại tà pháp nhiếp hồn. Lão phu không
biết gì về lãnh vực này.
Thuyên Kỳ tủm tỉm cười:
- Tiểu bối chính là một đại pháp sư chuyên bắt hồn người.
Đôi Ma nhãn sáng rực lên khiến Độc Y kinh hoàng nghe thần trí lơ mơ
như muốn ngủ. Chàng thu hồi ma pháp, Độc Y định thần trở lại, giơ ngón tay
tán thưởng:
- Với công phu Ma Nhãn Di Hồn này ta tin rằng có thể khắc chế được tác
dụng của Ma Quang.
Trưa ngày mồng bốn tết, phu thê Thần Kiếm cáo từ Hỏa Vương, dẫn bọn
Thuyên Kỳ về Trung Thổ. Chín con tuấn mã tốt nhất đã được họ Lô tuyển

chọn từ các mục trường để tặng cho họ. Nhờ vậy cước trình rất mau lẹ.
*
* *
Lăng Hổ, Lăng Báo bùi ngùi từ biệt bọn gia nhân của Lộ Gia Trang. Anh
em chúng đã được hưởng những ngày vui vẻ ở đây.
Hơn bốn mươi ngày sau, đoàn người về đến Tây An. Nhìn ngọn cờ Thanh Long Bang vẫn bay phất phới trên đại môn tổng đàn, mọi người mừng
đến sa lệ, thúc ngựa phi mau đến trước cổng. Đám thủ hạ nhận ra thiếu bang
chủ và bốn vị phu nhân, reo lên mừng rỡ mở rộng cửa đón chào.
Bang chủ Vi Thừa Khanh đang ngồi trong thư phòng tiếp khách, vội chạy ra. Thánh Nữ Lý Nhược Hồng thấy cửu phụ, nghẹn ngào bước đến sụp
xuống ôm chân ông khóc nức nở:
- Cửu phụ, Nhược Hồng không ngờ còn có ngày được gặp lại người.
Dòng lệ hiếm hoi của tuổi già ứa ra. Ông đỡ Thánh Nữ dậy, gạt nước mắt
cười bảo:
- Hồng Nhi tuổi đã gần ngũ tuần mà còn khóc lóc, không sợ các nàng dâu
cười cho hay sao?
Thần Kiếm vòng tay thi lễ:
- Điệt tế bái kiến cửu phụ !
Vi lão tiến đến ôm vai Thiên Tân, cười ha hả nói:
- Ái chà, trông ngươi còn anh tuấn hơn cả Thuyên Kỳ, trách sao hai mươi
năm trước đây Hồng nhi không say đắm !Thánh Nữ thẹn thùng liếc Vi lão:
- Cửu phụ lại đem điệt nhi ra diễu cợt nữa sao ?
Tắm gội xong, mọi người trở lên đại sảnh dùng cơm. Thuyên Kỳ nhận ra
bang chủ Cái Bang - Quái Cái Bạch Trì Thượng - liền bước đến chào:
- Chẳng ngờ lại gặp lão bang chủ ở đây, tiểu điệt rất nóng lòng muốn được biết về cục diện giang hồ.
Quái Cái cười đáp:
- Ngược lại, lão phu đến đây cũng chỉ vì muốn tìm công tử. Chờ đợi

đã
năm ngày nay, đang định trở về Lạc Dương thì lại gặp ! Phải công nhận lão
hòa thượng Ngộ Quả có tài thông thiên triệt địa.
Vi bang chủ giới thiệu cử tọa với nhau xong, mời cả bàn cạn chén tẩy
trần. Chén thứ hai để mừng Độc Y Trương Thúc hồi đầu. Chén thứ ba mừng
phu thê Thần Kiếm.
Vi lão và Quái Cái chờ các người lữ hành ăn no, mới mở lời kể lại diễn
biến của giang hồ mấy tháng qua. Thì ra, đúng như Độc Y dự đoán, Tống Linh
Quân đã xuất hiện, xưng hiệu Ma Đăng Thần Quân. Võ công lão rất cao cường
nhưng lợi hại nhất vẫn là Ma Đăng. Họ Tống đã thu phục mấy chục bang hội
nhỏ ở Sơn Tây, Hà Bắc và dọc bờ Bắc Hoàng Hà, thành thử nhân số Ma Đăng
giáo lên đến hơn hai ngàn người.
Tháng trước, lão dẫn quân đến Tây An, bao vây tổng đàn, đòi Long Hổ
Bang quy phục. Đang lúc tuyệt vọng, chợt có tiếng mõ chẳng rõ từ đâu vọng
lại. Tống Linh Quân bị tiếng mõ tấn công, nhưng lại không nhìn thấy địch thủ
ở đâu, nên chẳng thể dùng Ma Đăng Thần Công sát hại. Lão hậm hực rút lui.
Tình trạng này cũng xảy ra với hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, nhưng lần
này họ Tống không xuất quân rầm rộ nên Ngộ Quả hòa thượng hay tin trễ.
Kết quả là ông cũng cứu được hai phái, nhưng có hàng trăm tăng lữ Thiếu Lâm
và mấy chục đại sĩ Võ Đang bị Ma Đăng làm cho mê mang thần trí. Hơn nửa
tháng trước, Ngộ Quả hòa thượng đã đến tổng đàn Cái Bang gặp Quái Cái, nhờ
Cái Bang cho đệ tử theo dõi hành tung của Ma Đăng Thần Quân, báo cho ông

biết để can thiệp kịp thời. Bang chủ có hỏi sao ông không diệt trừ họ Tống để
cứu vãn võ lâm. Hòa thượng bảo Đại Âm Thần Công chỉ có thể dọa cho Ma
Đăng Thần Quân sợ hãi mà rút lui, chứ không giết được hắn. Âm Dương Thần
Công của Tuyết Hồ công tử mới là khắc tinh của Ma Đăng. Vì vậy, Bạch bang
chủ mới nghe lời hòa thượng đến Tây An tìm Thuyên Kỳ.
Nghe xong, chàng cười nhạt bảo:
- Sáng mai, tiểu bối và Trương thần y sẽ đến Tung Sơn chữa trị cho những nạn nhân của Ma Đăng. Sau đó sẽ đến tận Ngũ Hành Sơn diệt trừ họ
Tống.
Thần Kiếm cười bảo:- Kỳ nhi cho rằng ta bất tài hay sao mà không thèm nhắc đến?
Thuyên Kỳ sợ hãi thưa:
- Kỳ Nhi không dám, xin thân phụ dạy bảo.
Thánh Nữ nghiêm mặt nói:
- Chúng ta đều là phần tử của võ lâm, chẳng kẽ thấy nguy nan mà chùng
bước. Tông tự họ Thẩm đã có ba nàng dâu mang tặng, tướng công và Kỳ nhi cứ
yên tâm tiêu diệt ác ma. Thiếp sẽ đưa bốn tức nữ về Chiết Giang thăm song
thân.
Mọi người nghe bà nói có đến ba nữ nhân mang hỉ tín, tập trung nhìn bốn nàng dâu. Thuyên Kỳ tin ý, nhận ra Thu Trinh là đôi mắt thoáng buồn,
biết không phải là nàng.
*
* *
Đêm đến, Thuyên Kỳ cùng bốn ái thê thưởng trăng nơi vườn hoa phía
sau tổng đàn. Vầng trăng tròn lạnh lẽo chen mình trong đám mây bàng bạc,
từng trận gió lạnh cắt da thổi về, đem theo những bông tuyết nhỏ như hạt
ngọc. Các nữ nhân dấu mình trong những chiếc áo khoác lông, trông như bốn

con gấu lớn. Chàng cười bảo:
- Ngày mai chúng ta lại xa nhau, mong các nàng bảo trọng.
Dường như họ đã bàn bạc trước, Vân Phụng mở lời:
- Tướng công vì đại cuộc võ lâm phải bôn ba khắp nơi, xa thê thiếp và
mái ấm gia đình. Bọn thiếp vì bổn phận làm dâu không thể theo tướng công
bạt thiệp trường đồ. Chỉ có mình Tần thư chưa mang nặng, sẽ thay bọn thiếp
kề cận, chăm sóc cho chàng.
Hai nàng kia cũng nói vào. Thuyên Kỳ biết Thu Trinh đang tủi phận, nên
cười đáp:
- Đây là do ba nàng tha thiết yêu cầu, sau này đừng trách ta thiên vị.
Sáng ngày rằm tháng hai, Côn Luân Thần Kiếm dẫn phu thê Thuyên Kỳ.
Độc Y Trương Thúc và anh em họ Lăng lên đường đến Võ Đang sơn và Thiếu
Lâm tự. Quái Cái cũng đi theo.
Độc Y cùng Thuyên Kỳ đối chứng lập phương cứu được bốn mươi đệ tử
Võ Đang và hơn trăm tăng lữ Thiếu Lâm. Nhưng họ chưa kịp rời núi Thiếu
Thất, đã có đã có đệ tử Cái Bang lên báo tin rằng Ma Đăng Thần Quân đã
chính thức gửi tối hậu thư đòi Mê Âm Thần Cung phải quy phục.Tin này làm chấn động võ lâm, những kẻ hiếu kỳ đã liều mạng đến xem cuộc trang hùng. Họ tự nhủ chỉ cần đứng xa hơn mười trượng là có thể an
toàn. Côn Luân Thần Kiếm phấn khởi nói:
- Cuộc tương tranh này có lợi cho võ lâm, nếu chúng đồng quy ư tận thì
thật là đại phúc.
Độc Y xuất thân từ Ma Đạo, hiểu rõ bản chất bọn gian tà, nên lộ vẻ ưu tư:
- Lão phu chỉ sợ chúng ở thế cân bằng, thương lượng với nhau để thống
trị võ lâm, lúc đó còn ai đương cự nỗi với một lúc Ma Âm và Ma Đăng?
Thuyên Kỳ tán thành, lát sau đưa ra một ý:

- Ma Đăng Thần Quân muốn chinh phục Ma Âm Thần Cung tất phải đi
ngang đất Hà Nam. Chúng ta nhân dịp này phục kích giết lão trước rồi thanh
toán Thần Cung sau.
Không Từ thần sư, chưởng môn phái Thiếu Lâm tỏ ý ngần ngại, nhưng
cuối cùng rồi cũng đồng ý:
- Vì đại cuộc võ lâm, vì sinh mạng hàng ngàn đồng đạo, có lẽ chúng ta
phải nuốt mặt làm vậy thôi !
Trương Thúc nghiêm giọng bảo:
- Phương trượng thức ngộ được điều này rất tốt. Giết một kẻ đại ác để
cứu cả ngàn người là công đức chứ không phải tội lỗi.
Bán bạc xong, Quái Cái tức tốc trở về Lạc Dương điều động đệ tử lập
mạng lưới trinh sát, theo dõi chặt chẽ lộ trình của Ma Đăng giáo.
Hai trăm tăng lữ La Hán đường sẽ đi theo bọn Thuyên Kỳ, đóng quản doanh ở một đoạn quan đạo vắng vẻ, phía nam sông Hoài. Đây là một nơi
phục kích rất lý tưởng vì đường xá gập gềnh. Đi qua một hẻm núi, hai bên là
vách đá cao hơn ba trượng. Nếu đứng ở trên tung Thần Oanh xuống thì Tống
Linh Quân khó mà thoát chết.
Theo kế hoạch, Thuyên Kỳ sẽ lợi dụng địa thế hiểm tuyệt của đoạn đường này, tung thần đạn giết họ Tống, nếu lão đi tiên phong. Còn như lão đi
giữa hàng quân, chàng chỉ thả Thần Oanh xuống trước mặt lão để dọa dẫm,
bắt lão phải tỷ đấu công bằng với mình. Chỉ khi nào lão dẫn quân đào tẩu mới
dùng hỏa khí giết sạch. Còn bốn ngày nữa là đến kỳ hạn, trinh sát Cái Bang
dùng chim câu báo tin Ma Đăng Thần Quân đang dẫn ba trăm thủ hạ đi đến,
chỉ còn cách bốn chục dặm đường.
Một canh giờ sau, từ trên vách núi mọi người thấy một lão nhân mặc hoàng bào đi đầu đoàn người ngựa đông đảo. Thuyên Kỳ mừng rỡ

chờ lão lọt
đúng tầm tay, ném thần oanh xuống ngay trước mặt. Hỏa khí nổ long trời
khiến Ma Đăng Thần Quân văng ngược về sau chết tốt. Có sáu tên đi sau lưng
cũng theo lão về chầu diêm chúa. Bọn giáo đồ kinh hoàng quay lưng bỏ chạy,
nhưng hai đầu đã bị các nhà sư Thiếu Lâm chặn lại.Thuyên Kỳ quát vang như sấm:
- Các ngươi khôn hồn đứng im, nếu không ta quăng thêm vài trái Thần
Oanh nữa.
Bọn chúng đã chứng kiến uy lực của trái đầu nên sợ hãi đứng cả lại.
Thuyên Kỳ cùng mọi người phi thân xuống xem xét. Ngực và bụng của Thần
Quân bị xé nát nhưng nửa gương mặt bên trái còn nguyên vẹn, Chỉ cần nhìn
làm da trắng trẻo mịn màng cũng biết người này còn rất trẻ, không phải là
Tống Linh Quân. Trương Thúc xác nhận:
- Trên gò má trái họ Tống có nốt ruồi to bằng hạt đậu. Chắc chắn đây không phải là lão.
Thuyên Kỳ lạnh lùng hỏi bọn tù binh:
- Giáo chủ của bọn ngươi đã đi đường nào?
Một tên có vẻ là đầu lĩnh run rẩy đáp:
- Bẩm đại hiệp, Giáo chủ đã đi trước bọn tiểu nhân ba ngày đường, còn đi
lối nào thì không rõ.
Côn Luân Thần Kiếm dậm chân nói:
- Lão này thật là gian hoạt như hồ ly. Thật là khó đối phó !
Thuyên Kỳ nghiêm giọng bảo bọn giáo đồ:
- Xưa nay tà chẳng bao giờ thắng chánh. Ta có trong tay hơn trăm trái
Thần Oanh, liệu giáo chủ của bọn ngươi có chống cự nổi không ? Nay vì đức
hiếu sinh, ta tha cho bọn ngươi trở về với vợ con. Nếu có lòng thương những
người cùng cảnh ngộ, nhân lúc lão ma vắng mặt, ghé ngang qua Ngũ Hành
Sơn rủ bọn họ cùng trốn đi để tránh cảnh tan xương nát thịt.

Tên đầu lãnh cảm động thưa:
- Đại hiệp quả là bậc đại nhân nghĩa, nhưng giáo chủ đã bắt chúng tôi
uống độc hoàn nên không còn làm chủ được mình.
Trương Thúc mỉm cười hỏi:
- Viên độc hoàn đó hình dạng, mùi vị như thế nào?
- Nó có màu xanh lợt, mùi hăng hắc, vị cay nồng. Nếu hàng tháng không
uống thuốc giải sẽ thấy ruột đau như cắt.
Độc Y lấy trong lưng ra một lọ ngọc, đổ ra một viên thuốc y như lời mô tả
đưa cho gã xem. Đại hán ngửi rồi nếm thử, sửng sốt hỏi lại:
- Sao tiền bối lại có độc hoàn này?
Độc Y không đáp mà quay sang nói với bọn Thuyên Kỳ:- Đây không phải là độc dược, mà là thuốc trị bệnh giun sán. Khi uống
vào, đúng ba mươi ngày sau sẽ đau bụng kịch liệt trong bốn ngày liền, nhưng
sau đó đại tiện ra những xác giun đã chết. Bọn chúng tưởng mình được uống
thuốc giải nhưng thực ra cũng cùng một loại với viên đầu tiên, nhưng khác
màu. Vì vậy, chu kỳ đau bụng lại tiếp diễn.
Đại hán gãi đầu công nhận:
- Tiền bối nói chẳng sai, một tháng sau khi uống viên màu xanh, tiểu nhân đã sổ ra rất nhiều xác giun. Trương Thúc cao giọng bảo bọn giáo đồ Ma
Đăng:
- Bây giờ các ngươi đã biết mình không hề trúng độc, vậy hãy nghe lời
Thẩm đại hiệp mà rủ nhau giải tán, rời bỏ lão Thần Quân được rồi.
Mấy trăm tên giáo đồ mừng rỡ đồng thanh dạ to rồi hoan hỉ quay ngựa
trở về. Không Viên đại sư Thủ toạ La Hán đường hoan hỉ nói:
- Thẩm công tử và Trương thầy y tay không vấy máu mà giải tán được
Ma Đăng Giáo, bần tăng vô cùng khâm phục !
Trần Thu Trinh nhắc nhở:
- Tướng công ! Lão ma đã đi trước một bước, chàng định thế nào?
Thuyên Kỳ vòng tay hỏi Thần Kiếm:
- Hài nhi chẳng biết phải làm sao, xin phụ thân dạy bảo.

Thiên Tân hài lòng, cười sang sảng:
- Kỳ nhi tài trí hơn ta làm họ Thẩm lấy làm vinh dự, bất tất phải giữ lễ như vậy.
Thu Trinh biết mình thất thố, thẹn thùng tạ lỗi:
- Lão nhân gia yêu thương Kỳ ca nên nói vậy, tiểu tức càng thêm hổ thẹn.
*
* *
Cuối cùng, mọi người quyết định để Không Viên đại sư dẫn cao thủ La
Hán đường đi sau, còn bọn Thuyên Kỳ đi đến Ma Âm Thần Cung trước.
Chiều ngày cuối tháng hai, sáu người đến huyện thành Kinh Môn. Long
đầu các phái bạch đạo đã nghe Quái Cái kể cho nghe kế hoạch phục kích nên
xúm lại hỏi han. Côn Luân Thần Kiếm kể lại việc Ma Đăng Thần Quân dùng
kế kim thiền thoát xác rồi kết luận:- Chắc chắn là lão ma đang có mặt ở đây, nhưng ngày mai lão có liên thủ
với Thần Cung để đánh ngược lại chúng ta không thì chưa biết.
Thuyên Kỳ lặng lẽ rủ Thu Trinh và huynh đệ họ Lăng vào nhà sau, không dự bàn đại sự. Tắm gội, thay áo xong chàng gọi Lăng Hổ đến hỏi:
- Thần Cung xây ngầm dưới lòng núi Kinh Môn thì chắc phải có lỗ thông
hơi. Ngươi ở trên núi Kinh Môn đã lâu, có tình cờ phát hiện ra hay không?
Lăng Hổ gãi đầu suy nghĩ mà chẳng ra, quay sang hỏi Lăng Báo:
- Nhị đệ có nhớ cái lỗ thông hơi nào trên đỉnh núi hay không? Ta đã quên nó ở chỗ nào rồi.
Lăng Báo đắc ý:
- Thế mà đại ca cũng quên, chẳng phải là ở mé Tây hay sao?
Lăng Hổ nhớ lại gật đầu kể:
- Hôm ấy thuộc hạ và Lăng Báo đi bắt thỏ. Khi trượt đến chỗ ấy, thấy nó
chui vào một lỗ vuông vức như có người đục đẻo. Lỗ này rộng độ ba gang nên
thuộc hạ chui vào thử, thấy đường hầm bẻ góc liên tục lại tối đen nên trở ra.

Thuyên Kỳ cười bảo:
- Đêm nay bọn ngươi dắt ta đến chỗ ấy xem thử.
Vai trò của Mê Âm Thần Cung trong võ lâm hiện nay rất vi diệu, không
xác định là bạn hay thù. Ngoài việc Chung Cổ Song Phật chặn đường cướp
tiêu, Thần Cung chưa hề có hành động nào xâm phạm đến các bang phái bạch
đạo. Vì vậy, chàng không thể dùng Thần Oanh phá hủy Thần Cung. Chàng
chỉ tìm cách xâm nhập để dò xét tình hình.
Đầu canh ba, bốn người có mặt trước lỗ thông hơi ở mặt Tây đỉnh Kinh
Môn. Lăng thị huynh đệ sinh trưởng ở nơi này, nên rất thông thuộc đường đi
nước bước. Thuyên Kỳ dặn dò Thu Trinh và bọn thuộc hạ rồi chui vào động
khẩu. Tuyết Hồ đi trước mở đường để đề phòng cạm bẫy.
Vào được ba trượng đã gặp lưới sắt cản đường, chàng rút tiểu kiếm chặt
đứt. Sau ba lần lưới mới vào đến một đoạn nằm ngang rộng rãi như một gian
phòng. Trên vách chi chít những đường ống đồng thông với các phòng ở dưới.
Chàng vận công áp tai vào từng miệng ống ngeh ngóng. Các nơi đều yên
tĩnh, chỉ có một phòng duy nhất có tiếng nữ nhân cười dâm đãng:
- Bản lãnh trên giường của Tống ca quả là lợi hại, hơn hẳn lão vô dụng họ
Đinh. Nhưng liệu chàng có sức bồi tiếp thêm một hiệp nữa chăng?
Thuyên Kỳ giật mình nhớ lại Mê Âm Cung Chủ có tên là Đinh Thanh Bình. Nam nhân họ Tống bật cười khanh khách:- Hai mươi năm chẳng gần nữ nhân, nay gặp phu nhân cũng là bậc phong
lưu, ta rất mãn nguyện, dù đấu đầu tới sáng cũng chẳng chán chường. Nhưng
chỉ sợ Cung chủ phát hiện, cắt đứt liên minh thì bá nghiệp khó thành.
Giờ đây, Thuyên Kỳ đã có thể đoán đôi gian phu dâm phụ này chính là
Ma Đăng Giáo Chủ Tống Linh Quân và Mê Âm cung chủ phu nhân.
Dâm phụ thở dài bảo:

- Thiếp chỉ ngại nhất tên Tuyết Hồ công tử. Gã là người duy nhất trong
võ lâm luyện được Âm Dương Thần Công lại giữ trong tay một cặp Chung Cổ.
Nếu gã phát hiện được cách xuất chiêu Chung Cổ Giao Thái thì chúng ta khó
mà toàn mạng.
Tống Linh Quân kiêu ngạo hỏi:
- Lẽ nào Chung Cổ lợi hại hơn cả Ma Đăng?
- Đúng vậy ! Chiêu Chung Cổ Giao Thái giết người ngoài ba mươi trượng, uy lực khủng khiếp như sấm chớp. Nhưng Tống ca đừng lo, họ Thẩm
không bao giờ biết bí mật này đâu. Chàng về nghỉ ngơi chuẩn bị cho cuộc
chiến ngày mai. Cung chủ hành công cũng sắp xong rồi.
Thuyên Kỳ bò nhanh ra ngoài, kéo mọi người xuống núi, trở lại khách điếm.
Đầu canh năm, Thần Kiếm cho mời chưởng môn, trưởng lão các phái
đến báo tin Ma Đăng Thần Quân đã liên thủ với Thần Cung. Cuộc phó ước
giữa hai phe chỉ là cái bẩy tóm gọn giang hồ. Không Văn đại sư Thủ tọa Đạt
Ma đường lộ vẻ lo lắng:
- A di đà phật ! Không ngờ chúng ta đến đây với tư thế tọa sơn quan hổ
đấu, lại biến thành ba ba trong rọ. May mắn mà Thẩm thí chủ sớm phát hiện,
nếu không chẳng cách nào trở tay cho kịp. Nhưng đã lỡ đến đây mà âm thầm
rút lui thì còn gì thanh danh nữa?
Thuyên Kỳ là người hiếu thuận, trước mặt thân phụ chẳng bao giờ nhiều
lời, chàng chỉ ngồi im lặng lắng nghe. Thần Kiếm Thẩm Thiên Tân cũng là
bậc tài trí, chỉ vì bị giam trong băng mười mấy năm nên không theo kịp
những biến chuyển của thời đại. Ông trầm ngâm một hồi mới nói:
- Theo thiển ý của tại hạ, có thể Thần Cung cho thuộc hạ chặn đường rút

quân của quần hào để Ma Đăng và Ma Âm tiêu diệt. Vậy thì lát nữa, chúng ta
sẽ không vào sơn cốc hết mà để lại vài trăm cao thủ phục kích phía sau. Khi
bọn ta ma trở mặt, lực lượng này sẽ đánh vào lưng bọn Thần Cung mở đường
rút lui.
Chưởng môn Hoa Sơn Hận Thiên Kiếm Hạ Trì Chương hỏi thêm:
- Còn ai sẽ đối phó với Ma Đăng và Ma Âm?
Thuyên Kỳ điềm đạp đáp ngay:- Tiểu bối sẽ cầm chân Ma Đăng Thần Quân, không cho y dở tuyệt kỹ Ma
Đăng Thần Châu. Sau đó Lăng Hổ và Lăng Báo sẽ đấu với phu thê Ma Âm
cung chủ. Tiện nội Tần Thu Trinh sẽ ở tuyến giữa, dùng Thần Oanh đối phó
với bọn hoàng y để mở đường máu. Trận này chúng ta không cần thắng mà
chỉ cần thoát thân khỏi bẫy rập. Sau này sẽ tập trung lực lượng toàn võ lâm
tiêu diệt bọn ác ma. Quái Cái thắc mắc:
- Sao công tử không dùng Thần Oanh hạ sát lão Ma Đăng và phu thê Cung chủ?
Chàng thở dài trả lời:
- Thần Oanh chỉ có tác dụng với đám đông, vì khi rơi xuống đất, nó không nổ ngay mà phải sau một thời gian ngắn ngủi. Đối với cao thủ như bọn
họ, đã trong một hai cái chớp mắt đã tung mình ra khỏi vòng sát thương rồi.
Cuối cùng, kế hoạch này được mọi người chấp nhận. Giữa giờ thìn, quần
hào tiến vào sơn cốc. Ai tinh ý sẽ nhận ra trong đoàn người vắng mặt số cao
thủ hạng nhất. Tuy nhiên để tránh gây nghi ngờ, chưởng môn các phái đều có
mặt. Họ dừng chân trước cửa Thần Cung hơn hai trượng, giả như chỉ đến
tham quan cuộc phó ước. Tiếng Đạo cổ nổi lên hùng dũng, cửa cung mở rộng,
Ma Đăng Thần Quân và phu thê Đinh Cung Chủ bước ra.
Tống Linh Quân dung mạo anh tuấn, râu ba chòm đen nhánh, mặt

trắng
như ngọc, gò má trái có nốt ruồi son lớn.
Lão đắc ý ngửa cổ cười cao ngạo:
- Cảm tạ chư vị anh hùng đã có nhã hứng đến xem cuộc so tài. Nhưng rất
tiếc bổn Thần Quân đến đây lại đem lòng ngưỡng mộ phu thê cung chủ Thần
Cung nên đã kết làm huynh đệ. Tuy nhiên, để khỏi phụ lòng chư vị, ba chúng
ta sẽ biểu diễn Ma Đăng và Ma Âm để chư vị thưởng thức.
Đinh cung chủ vỗ nhẹ Thôi Phách Cổ, sau lưng quần hào xuất hiện mấy
trăm gã áo vàng, miệng ngậm còi sắt.
Tần Thu Trinh lập tức quay người tung ngay hai trái Thần Oanh vào bọn
chúng. Hai tiếng nổ long trời làm chấn động cả sơn cốc, gần trăm tên bỏ mạng
đương trường, máu thịt văng nhầy y phục những tên còn sống, tiếng rên la thê
thiết làm não lòng người. Quần hào như cơn lốc đánh thẳng ra, kết hợp với
lực lượng bên ngoài tàn sát môn đồ Thần Cung. Diễn biến này làm Ma Đăng
Thần Quân biến sắc, cùng phu thê họ Đinh bước tới định dùng Ma Đăng và
Ma Âm khống chế cục diện.
Nào ngờ Thuyên Kỳ đã như cơn lốc phi thân đến đón, chụp kiếm quang
đỏ rực xuống đầu lão. Lăng nhị huynh đệ cũng gầm lên như hổ dữ vung dao
chém phu thê cung chủ. Đinh phu nhân có danh là Xà Yết tiên tử, vỗ mạnh
Lạc Hồn Chung. Nhưng nàng đâu biết hai gã này điếc đặc chẳng hề sợ Ma Âm.
Thanh đao của Lăng Hổ vẫn như cuồng phong ập đến, cắt phăng búi tóc nữ
nhân. Tiên tử kinh hãi rung chuông trả đòn.Lăng Báo cũng vậy, lăn xả vào họ Đinh mặc cho lão gõ Thôi Phách Cổ.
Phần Ma Đăng Thần Quân, lão nhận ra Tuyết Hồ trên vai Thuyên Kỳ, không dám khinh thường rút trường kiếm chống đỡ. Long kiếm tỏa ra

sức
nóng kinh hồn, bao chặt lấy đối phương. Nhưng Ma Đăng kiếm pháp chẳng
phải tầm thường, kiếm quang tỏa ánh bạc làm lóa mắt Thuyên Kỳ.
Chàng không muốn kéo dài trận đấu, liền dồn đủ mười hai thành công
lực, dùng phép ngự kiếm quyết lấy mạng Thần Quân.
Kiếm ảnh mang mang tạo thành trái cầu sắt hồng bốc thân hình chàng
lên, đổ xuống đầu địch thủ. Thần Quân cười nhạt, phóng kiếm cản đường, rồi
chấp tay vào ngực đẩy ra một trái cầu lửa chói lọi Ma quang về phía Thuyên
Kỳ. Ma Đăng uy lực vô song, chạm phải luồng hồng quang của Long Kiếm nổ
vang trời. Ma Đăng tắt liệm nhưng kiếm quang cũng nhạt màu. Song phương
dội ngược ra phía sau. Thần Quân nghiến răng chắp tay móc ra quả Ma Đăng
thứ hai. Lớn gấp đôi lần trước. Thuyên Kỳ cắm thanh Long kiếm vào vỏ, vung
song chưởng ra chiêu Bích Thương Vân Phi. Chưởng ảnh một xanh một đỏ
bao lấy Ma Đăng.
Lần này Âm Dương Thần Công đã xuất đủ đôi, uy lực tăng gấp bội. Ma
cầu tan đi như sương khói, chưởng quang tiếp tục ập đến Thần Quân. Lão
tung mình lên không tránh chiêu, cắn đầu lưỡi phun máu tươi vào trái ma cầu
thứ ba làm cho nó nở lớn bằng chiếc mâm đồng, huyết quang đỏ rực như máu,
nhuộm hồng cả sơn cốc.
Thuyên Kỳ nghe áp lực như núi, biết lão đã dùng tới sát chiêu tối hậu.
Chàng lạnh lùng dồn tám thành chân lực vào hữu chưởng vỗ một đạo kình lực
âm hàn đỡ lấy trái huyết cầu. Tả thủ chỉ có hai thành chân khí nhưng cũng đủ
xạ một đạo Thái Ất Quy Nguyên Thần Chỉ vào huyệt chương môn,

nơi sườn
phải lão ma.
Đơn chưởng quả không cự nỗi Huyết Đăng, khí âm hàn chỉ làm giảm độ
nóng nhưng không đủ sức triệt tiêu hoàn toàn trái cầu khủng khiếp. Thuyên
Kỳ bị văng hơn trượng, máu miệng phun thành vòi. Nhưng Thần Quân cũng
bị trúng một chỉ cách huyệt Chương môn một lóng tay. Lão đau đớn gào lên,
ôm bụng tung người đào tẩu. Thuyên Kỳ vẫn còn đứng vững, đưa tay lau máu
miệng chậm rãi bước đến đấu trường của huynh đệ họ Lăng và phu thê cung
chủ. Hai gã điếc đang bị đối phương áp đảo, nhưng vẫn liều chết xông vào.
Đinh Thanh Bình thấy Thần Quân bị Tuyết Hồ công tử đánh trọng thương bỏ
chạy đã run sợ trong lòng. Nay thấy chàng bước đến vội đánh dấn một chiêu,
kéo tay phu nhân chạy vào Thần Cung đóng chặt thạch môn.
Quần hào định nhân cơ hội này phá cửa thiêu hủy Thần Cung, nhưng
Thuyên Kỳ xua tay:
- Thần Cung kiến trúc rắc rối như mê trận, chư vị vào đấy chỉ làm mồi cho Ma Âm.Vừa dứt lời, chàng hộc máu ngã vật xuống. Côn Luân Thần Kiếm kinh
hãi chạy đến bế xốc ái tử lên, phi thân về phía huyện thành. Gần ngàn hào
kiệt cũng kéo theo sau. Ba trăm tên áo vàng đã bị giết sạch nên bọn Thần Cung
không thể biết chuyện Thuyên Kỳ thọ trọng thương dưới tay Ma Đăng Thần
Quân. Nhưng để bảo vệ Tuyết Hồ công tử, Quái Cái dẫn đường đưa bọn Thần
Kiếm đến một gia trang ở phía nam huyện thành Kinh Môn.
Không Văn đại sư yêu cầu anh hùng các lộ mau chóng rút khỏi khu vực
này, chỉ lưu lại hơn trăm cao thủ La Hán đường và năm mươi kiếm thủ Võ

Đang để cảnh giác gia trang, trong lúc Thuyên Kỳ dưỡng thương. Trang chủ Bạch gia trang chính là cháu ruột của Quái Cái nên rất hoan hỉ
đón tiếp quần hào. Lão dành một căn phòng thoáng mát cạnh hoa viên cho
Thuyên Kỳ. Thần Kiếm đặt con lên giường, cởi áo thấy Tuyết Hồ vẫn quấn
quanh vai, ông nắm cổ gỡ nó ra. Nhưng lạ thay, Tiểu Hồ nằm im như đã chết.
Thu Trinh bồng lấy xem xét, thì thấy miệng nó rỉ máu, hơi thở yếu ớt.
Nhìn lại Thuyên Kỳ, ngực chàng đỏ lửng như máu, nhưng hai vai vẫn trắng
tinh. Nàng hiểu rằng chính là Tuyết Hồ đã hứng chịu một phần sức công phá
của trái huyết cầu, nếu không trượng phu nàng khó toàn mạng.
Thần Kiếm bước sang một bên, nhường chỗ cho Độc Y Trương Thúc.
Ông bắt mạch rồi thở dài:
- Sức mạnh của Huyết Đăng thật khủng khiếp, dù Tuyết Hồ đã chịu bớt
một phần, mà phủ tạng Thuyên Kỳ cũng bị sai lạc vị trí, tâm mạch tổn thương
trầm trọng. Giá mà còn Cửu Chuyển Phản Hồn thì may ra cứu được.
Thẩm Thiên Tân mừng rỡ bảo:
- Lần trước Kỳ nhi lấy trộm của Trương huynh mười viên, tiểu đệ chỉ dùng hết bẩy, vẫn còn ba viên trong áo.
Lão vừa nói vừa rút ra lọ ngọc giao cho Trương Thúc. Độc Y mừng rỡ,
bảo Thu Trinh lấy nước rồi cho Thuyên Kỳ uống ngay hai viên. Lão dùng kim
vàng cắm vào các huyệt đạo trên thân trước để thúc đẩy dược lực. Ba canh giờ
sau, lão thăm mạch thấy máu huyết chàng đã điều hòa, thở phào nhẹ nhõm.
Lão suy nghĩ một lúc rồi đưa viên linh đơn cuối cùng cho Thu Trinh:
- Tần điệt nữ hãy cho Tuyết Hồ uống viên dược hoàn này. Nó xứng đáng
được hưởng vì nó đã chịu đòn dùm chủ nhân. Hơn nữa, nếu không có Tiểu Hồ
thì Thuyên Kỳ sao còn có thể mang danh Tuyết Hồ công tử được

nữa ?
Thu Trinh mừng rỡ, tán nhanh viên Phản Hồn Đan, pha nước đổ vào miệng con thú. Chỉ một khắc sau, nó đã hồi phục, nhảy ngay lên giường , đến
bên Thuyên Kỳ liếm mặt, rít lên từng tràng như muốn gọi chàng tỉnh lại.
Về căn bản, công lực của Côn Luân Thần Kiếm cùng nguồn gốc với Thuyên Kỳ, nên Trương lão đã yêu cầu ông truyền chân khí cho chàng.Thẩm Thiên Tân không ngưng dồn nội lực vào cơ thể con trai giúp chàng
hồi tỉnh. Quả nhiên một khắc sau, chàng mở mắt nhìn mọi người. Thấy Thu
Trinh đang âu yếm nhỏ lệ, chàng mỉm cười bảo:
- Đã có mặt thiên hạ đệ nhất thần y ở đây mà nương tử còn lo lắng sao?
Trương Thúc nghiêm mặt nói:
- Nếu không có Tiểu Hồ chịu một phần sức công phá thì tâm mạch công
tử đã đứt đoạn rồi. Dẫu Hoa Đà tái thế cũng không cứu nỗi.
Thuyên Kỳ chấn động, ôm Tiểu Hồ vào lòng vuốt ve, hỏi lại họ Trương:
- Xin tiền bối cho biết võ công của tiểu bối chừng nào mới có thể khôi phục hoàn toàn? Và vì sao đã có Âm Dương Thần Công hộ thể mà tiểu bối vẫn
bị Huyết Đăng đả thương ?
Độc Y trầm ngâm một lúc, rồi thở dài đáp:
- Chuyện này lão phu cũng không biết chắc. Cứu được sinh mạng công
tử là nhờ có hai viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan. Nhưng liệu sau bảy ngày
chân khí có thông suốt hay không cũng là câu hỏi. Còn nói về uy lực của
Huyết Đăng thì lão phu cho rằng đây là một loại tà pháp quỷ dị có một không
hai. Huyết Quang đã xuyên qua lớp cương khí mà phá hủy cơ thể đối phương.
Nếu là người khác thì đã táng mạng từ lâu rồi.
Thuyên Kỳ biến sắc, gượng cười:
- Mất hết võ công cũng chẳng sao, chỉ buồn là chưa diệt trừ được ba tên

ác ma, trừ hại võ lâm.
Côn Luân Thần Kiếm nghe lời chính khí, một lòng một dạ vì đại cuộc của con trai, dơ ngón tay cái khen:
- Kỳ nhi hùng tâm vạn trượng, hết lòng chống đỡ cho võ lâm, đáng mặt
đại trượng phu, ta rất đẹp lòng.
Không Văn đại sư góp lời:
- Thẩm công tử là bậc các nhân thiên tướng, lẽ nào lại chịu cảnh éo le?
Xin cứ bình tâm tĩnh dưỡng. Nhưng đất này quá gần Thần Cung không thể ở
lâu được.
Bang chủ Cái Bang Quái Cái Bạch Trì Thượng vuốt râu nói:
- Thẩm phu nhân đã đến Chiết Giang, có lẽ chúng ta nên đưa Thuyên Kỳ
đến đấy, Ma Giáo thế mạnh người đông, bọn tà ma chắc không dám đến quấy
nhiễu.
Thần Kiếm tán thành ý kiến này. Mờ sáng hôm sau, đoàn người âm thầm
lên đường đến tổng đàn Ma Giáo ở Chiết Giang.
Thuyên Kỳ còn yếu không cưỡi ngựa được nên phải nằm ở trong kiệu để
hai gã họ Lăng khiêng đi.Đường dài hơn ngàn dặm, các tăng lữ Thiếu Lâm và kiếm thủ Võ Đang
cũng phải chung sức, thay phiên khiêng kiệu để bảo đảm cước trình. Đám cao
thủ này đều được Thuyên Kỳ cứu thoát khỏi cảnh si ngốc vì Ma Đăng, nên rất
kính mến chàng, thề xả thân bảo vệ cho được Tuyết Hồ công tử.
Mỗi ngày đi được hơn trăm dặm, nên chỉ tám ngày sau đã đến núi Thiên
Thai. Thánh Nữ Lý Nhược Hồng và ba nàng dâu đã đến trước bốn ngày. Họ vô
cùng lo lắng khi thấy Thuyên Kỳ bị thương, phải cáng bằng kiệu.
Lý bang chủ và phu nhân cao hứng vì gặp mặt hiền tế Thẩm Thiên Tân
nhưng cũng không dấu được vẻ ưu tư trước bệnh tình của ái tôn. Thuyên Kỳ
được bốn nương tử đưa vào phòng. Tiểu Lan nhìn nét mặt xanh xao

của
trượng phu, lệ nhỏ ròng ròng. Chàng an ủi và hàn thuyên một lúc lâu rồi bảo:
- Đã đến lúc ta phải thử xem công lực mình có thể hồi phục được hay không? Các nàng lui ra đi.
Bốn nữ nhân bước ra đóng cửa lại, nhưng vẫn đứng ngoài hồi hộp chờ
đợi. Ai cũng hiểu thầm rằng chàng là người hiếu võ, tính cách anh hùng. Nếu
không khôi phục được võ công, trở thành kẻ thường nhân yếu ớt, sẽ khếin
chàng đau khổ tột cùng. Thu Trinh lén nhìn qua khe cửa quan sát cuộc hành
công của phu quân.
Nửa khắc sau, chàng thấy Thuyên Kỳ nhăn mặt đau đớn, mồ hôi trán ướt
đẫm. Cuối cùng, chàng hộc ra một búng máu rồi ngã vật xuống nệm.
Thu Trinh kinh hãi đạp tung cửa chạy vào, miệng thét:
- Bách Lan, mau đi thỉnh Trương Thần Y.
Nàng đỡ Thuyên Kỳ dậy, để chàng ngồi tựa vào lòng thấy hơi thở yếu ớt
nàng rơi lệ nói:
- Tướng công ! Đừng bỏ bọn thiếp.
Vân Phụng và Tiểu Lan bủn rủn tay chân, sụp xuống trước giường khóc
nức nở. Thần Kiếm và mọi người ập vào phòng, Độc Y nắm tay thăm mạch.
biến sắc điểm nhanh vào các huyệt Lưng Song, Thần Tùng, Hoa Cái, Đan
Trung trước ngực Thuyên Kỳ rồi bế chàng đặt ngồi xuống đất, quay lại bảo:
- Phiền Lý bang chủ dùng Thiên Ma U Công truyền vào qua huyệt Mệnh
Môn, còn Thẩm đại hiệp truyền Thái Ất Cang Khí vào huyệt Khí Hải.
Hai người mau mắn làm theo lời họ Trương. Một canh giờ sau, mồ hôi đổ
ra ướt đẫm cả y phục, Thuyên Kỳ dần hồi tỉnh. Trương Thúc đã kê toa trao
cho Thánh Nữ, bà gạt lệ bước mau.
Những ngày sau đó, Thuyên Kỳ im lặng chẳng nói một lời và nét

thống
khổ chất chứa đầy đôi mắt. Chàng ăn rất ít và dường như muốn dùng rượu để
tự giết mình. Bầu không khí nặng nề, u ám ngự trị núi Thiên Thai. Bốn nữ
nhân đã tốn biết bao nước mắt khẩn cầu mà không cứu được chàng khỏi niềm
tuyệt vọng.Một đêm nọ, mọi người đều trở vào phòng riêng, Tần Thu Trinh bước
vào phòng Thuyên Kỳ, trong tay nàng là thanh tiểu kiếm sắc bén. Thuyên Kỳ
đang trằn trọc, nằm ngửa mặt nhìn lên trần. Thu Trinh khêu ánh đèn, bước
đến bên giường ngẹn ngào nói:
- Tướng công ! Chàng thường nói bậc đại trượng phu xem cái chết nhẹ
tựa lông hồng, thế mà nay chàng lâm vào cảnh hoạn nạn, đã vội mất đi khí
phách anh hùng, đắm chìm trong nỗi tuyệt vọng. Vì chàng mà tổ phụ, tổ mẫu,
song thân, bằng hữu, thê thiếp phải thương tâm khôn xiết. Hóa ra chàng chỉ là
kẻ bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa. Thiếp không thể tiếp tục nhìn chàng đau khổ
và sa sút nhân phẩm, đành mượn lưỡi kiếm này tự sát, đợi chàng ở chốn hoàng
tuyền.
Từng lời nói của chàng như nhát búa đập vào trái tim mê muội của Thuyên Kỳ, chàng quay lại thấy ái thê hoa dung ủ dột, hốc hác, hai hàng lệ
tuôn mau, đang dơ cao tiểu kiếm đâm vào ngực. Thuyên Kỳ nghe như có
luồng điện chạy ngang người. Kinh hãi chồm dậy thét:
- Đừng Thu Trinh, ta biết lỗi rồi.
Thu Trinh xúc động, buông rơi tiểu kiếm nhào đến ôm chàng khóc vùi.
Thuyên Kỳ vuốt tóc nàng tạ lỗi:
- Đúng như nàng nói, ta quả là kẻ chẳng ra gì, không xứng đáng làm bậc
trượng phu. May nhờ nàng liều thân đem cái chết ra thức tỉnh ta.

Nương tử
quả là bậc kỳ nữ hiếm có trên đời !
Tiếng thét Thuyên Kỳ đã làm kinh động mọi người. Họ chạy đến chứng
kiến cảnh chàng và Thu Trinh ôm nhau khóc, thở phào trút đi gánh nặng.
Thuyên Kỳ vội buông ái thê, bước xuống giường quỳ nói:
- Kỳ nhi bất hiếu, bất nghĩa khiến chư vị chưởng bối và thê thiếp thương
tâm, tội đáng muôn thác.
Thánh Nữ bước đến đỡ chàng lên an ủi:
- Kỳ nhi võ công cái thế, đột nhiên mất hết công lực, đương nhiên không
tránh khỏi việc loại tâm. Nay đã thức ngộ là tốt rồi, chúng ta không ai hài tội
ngươi đâu?
Thẩm Thiên Tân thấy tiểu kiếm nằm lăn lóc dưới chân giường, ông hiểu
ngay cớ sự, cảm kích nói:
- Kỳ nhi ! Có phải Thu Trinh dùng cái chết để thức tỉnh được ngươi không?
Chàng sợ hãi cúi đầu thưa:
- Bẩm thân phụ ! Chính Tần nương đã làm việc ấy !
Thu Trinh thẹn thùng trước cái nhìn ngưỡng mộ của mọi người. Thánh
Nữ ôm lấy vai nàng âu yếm bảo:- Không ngờ tính cương liệt của con lại có tác dụng với tên ngốc Thuyên
Kỳ.
Mọi người bật cười vui vẻ lui ra. Thu Trinh cũng đi theo nhưng bị ba nàng kia đẩy ngược trở lại. Bách Lan cười khúc khích nói:
- Tần thư đã có lòng cứu vớt tướng công sao lại nửa đường bỏ dở? Đêm
nay Tần thư phải hầu hạ chàng cho chu đáo, nếu không bọn tiểu muội chẳng
tha cho đâu.
Dứt lời, họ khép chặt cửa lại. Thu Trinh bẻn lẻn đến bên Thuyên Kỳ nói:
- Đêm đã khuya, xin tướng công nghỉ ngơi cho khỏe.
Chàng đã hoàn toàn thấu hiểu bổn phận của mình đối với những người

thân, nên vượt qua được nỗi thất vọng của kẻ anh hùng mạt lộ. Chàng mỉm
cười bảo:
- Dù ta mất hết công lực nhưng vẫn là một nam nhân cường tráng, lẽ nào
lại có thể ngủ được khi ở bên cạnh một tuyệt đại mỹ nhân như nàng sao!
Chàng xiết chặt nàng vào lòng, tìm đến đôi môi nóng bỏng đợi chờ. Thu
Trinh khao khát nhận lấy nụ hôn. Hai người quấn lấy nhau, bù lại những
ngày qua. Thuyên Kỳ mừng thầm vì thấy mình vẫn dũng mãnh, bền bỉ trong
chuyện ái ân và càng về khuya, càng sung mãn. Dường như Thu Trinh đã tiếp
cho cơ thể chàng luồn sinh lực mới.
Phần Thu Trinh, đến gần sáng nàng kiệt sức chìm vào giấc ngủ nặng nề.
Hôm sau, nàng tỉnh dậy rất trễ và nghe người mỏi mệt như qua một trận ốm
nặng. Thuyên Kỳ thấy thần sắc ái thê xanh xao nên gạn hỏi. Nàng thú thực
tình trạng cơ thể mình, nhưng an ủi chàng rằng có thể là do mấy ngày qua
thiếu ngủ, vì lo lắng cho chàng.
Đêm sau, Lạc Phách Yêu Cơ Tư Không Bách Lan kề cận với chàng và
cũng lâm vào tình trạng như vậy. Thuyên Kỳ là người thông tuệ, nhận ra có
chuyện không ổn. Chàng cho mời Độc Y đến kể lại sự việc. Ông thăm mạch
cho chàng và hai ái thê rồi cau mày nói:
- Theo mạch lý, lão phu nhận thấy âm nguyên của hai vị phu nhân đây bị
tổn thương rất nặng. Trong khi âm khí trong người công tử lại có dấu hiệu
vượng lên. Hiện tượng này giống như người dùng thuật Thái Bổ vậy. Nếu tiếp
tục, chỉ e các vị phu nhân cạn kiệt âm nguyên mất hết công lực.
Thu Trinh cắn môi hỏi:

- Nhưng xin hỏi Trương tiền bối, liệu âm nguyên của bốn chị em tiểu nữ
có đủ để khôi phục võ công của tướng công hay không?
Trương lão mỉm cười lắc đầu:
- Lão phu biết chư vị đều quyết hy sinh vì phu tướng. Nhưng rất tiếc phải
cần có một trăm nữ nhân có công lực ngang với nhị vị.Thuyên Kỳ nghiêm mặt nói:
- Trước tiên, xin tiền bối tìm cách hồi phục âm nguyên cho hai tiện nội.
Còn ý của Tần nương là không thể chấp nhận được.
Trương lão gật đầu:
- Chuyện phục dược không phải là khó, nhưng lão phu xin hỏi có phải
công tử trong mấy ngày qua luôn nghe cơ thể nóng rực?
Chàng gất đầu, Độc Y trầm ngâm một lát rồi mới nói:
- Nếu tìm được một nơi có khí chí âm thì sẽ có cơ hội khôi phục chân lực
cho công tử.
Thuyên Kỳ có được hy vọng, vui mừng khôn xiết nhưng băn khoăn:
- Thiên địa mênh mông, biết tìm đâu nơi ấy?
Bỗng từ ngoài cửa có tiếng Lý giáo chủ, ngoại tổ của chàng:
- Có đấy ! Nhưng chẳng hiểu phúc duyên của Kỳ nhi có đầy đặn hay không?
Thuyên Kỳ vội đứng lên thi lễ, ngoài ngoại tổ còn có song thân chàng.
An tọa xong, Lý Bách nghiêm giọng bảo:
- Hậu sơn của núi Thiên Nhai có một nơi gọi là Âm Phong Động. Đây chính là thánh địa của Ma Giáo, cất giữ hài cốt các vị giáo chủ. Nhưng tám
chục năm trước, Viên Tỵ Hàn Châu đột nhiên thất lạc nên bọn ta không cách
nào vào được nữa. Vì vậy, di thể của sư phụ ta đành phải chôn cạnh cửa động.
Trong ấy, những luồng gió âm hàn thổi suốt ngày đêm, ai đi vào máu đông lại
mà chết. Đáng gọi là nơi chí âm trong thiên hạ.
Độc Y nghe xong, quay sang hỏi Thuyên Kỳ:
- Nghe nói công tử đã từng nuốt nội đan của Địa Long vào bụng, chuyện

ấy có thật chăng ?
Chàng gật đầu xác nhận:
- Đúng vậy, nhưng tiểu bối chẳng thấy có tác dụng gì cả.
Độc Y mỉm cười lắc đầu:
- Địa Long nội đan là vật chí dương tất phải có khí chí âm mới trung hòa
được để phát huy hiệu dụng. Số Thủy xà mà công tử ăn trước chưa đủ âm tính
để làm tan hết nội đan. Chính vì vậy, khi công lực tiêu tan, nội đan mới hút
âm nguyên của nữ nhân, Nay đã có Âm Phong Động, nội đan sẽ giúp công tử
hút khí âm hàn của linh địa, phục hồi và tăng tiến công lực hơn xưa.
Trưa hôm đó, mọi người tập trung ở hậu sơn, hồi hộp tiễn Thuyên Kỳ nhập động.Chàng chậm rãi bước vào, cố chịu đựng những luồng gió ngày càng lạnh
giá. Da thịt có cảm giác như bị kim châm dao cắt, nhưng huyết mạch vẫn lưu
thông bình thường. Chàng cắn răng chịu đựng, lê từng bước, hết đoạn đường
hơn mười trượng, đã đến một thạch động rộng rãi đặt mười mấy cổ áo quan
của các giáo chủ đời trước. Ở giữa là một bức tượng đá đen tạc hình một người
Ba Tư đầu quấn khăn, một tay cầm đuốc tượng trưng cho Ma Hỏa, một tay chỉ
thẳng vào trong.
Thuyên Kỳ thấy dường như cuối động có ánh thanh quang lấp lánh, sáng
sủa liền tiến vào. Dù ngoại tổ của chàng có dặn dò rằng ngay cả người có cầm
Tỵ Hàn Châu cũng không dám vượt qua tượng tổ sư hai trượng. Vào trong,
hàn phong lạnh lẽo gấp mấy lần đoạn bên ngoài. Tay chân tê cứng, bước đi rất
khó khăn. Nhưng không hiểu sao chàng như bị ánh thanh quang cuối đường
dẫn dụ, nên vẫn cắn răng dấn bước.
*
* *

Thuyên Kỳ vào Âm Phong Động đã năm ngày đêm mà vẫn chưa trở ra,
nỗi lo sợ đè nặng tâm trí người thân của chàng. Thánh Nữ thấy mấy nàng dâu
suốt ngày đêm chầu chực bên cửa hang, ăn ngủ không yên, dung mạo hốc hác,
sa sút liền trấn an:
- Kỳ nhi mang theo lương khô đủ dùng cho mười mấy ngày. Hơn nữa,
việc luyện công không phải một sớm một chiều mà xong được. Tất cả chúng
ta hãy về nghỉ nơi, chỉ cần cho Lăng Hổ, Lăng Báo túc trực nơi đây là đủ.
Mọi người tán thành, đêm ấy về phòng nghỉ ngơi chứ không chờ nữa.
Cuối canh ba, một bóng U Linh từ trong Âm Phong động lướt ra như một
ánh sao băng. Người này thấy anh em họ Lăng nằm ngáy pho pho cạnh cửa
động, mỉm cười rồi phi thân về phía hậu sảnh tổng đàn. Đám giáo chúng tuần
đêm không cách nào phát hiện được. Nhưng khi bóng U Linh đến trước cửa
phòng thì Hỏa Nhãn Tuyết Hồ đã đánh được hơi của chủ nhân, luồn khỏi
vòng tay Tần nương phóng ra nhảy lên vai chủ nhân rít lên mừng rỡ, Thuyên
Kỳ vội ra hiệu cho nó im lặng.
Chàng nhẹ nhàng bước vào, ánh đèn leo lét cũng đủ soi sáng gương mặt
kỳ lạ của Thuyên Kỳ. Da thịt chàng dường như trong suốt, để lộ phần xươnng
mặt và những gân máu chằn chịt. Mái tóc xanh giờ đã bạc trắng, đôi tròng mắt
mất màu đen trở thành xám nhạt. Chàng khêu ánh đèn, soi mặt vào chiếc
gương đồng, cố nén cảm giác ghê tởm trước dung mạo quái đản của mình. Đôi
bàn tay chàng cũng vậy, những đốt xương lộ rõ như không hề có da thịt phủ

che.Thuyên Kỳ búng một đạo chỉ phong điểm thụy huyệt của Thu Trinh, rồi
viết phong thư dài để lại. Chàng cúi xuống hôn lên trán nàng, mùi da thịt
nồng nàng quen thuộc khiến chàng động tình, thổi tắt đèn trèo lên giường ôm
lấy thân hình nóng ẩm mềm mại của ái thê.
Thuyên Kỳ cởi bỏ y phục của cả hai rồi giải huyệt cho nàng. Thu Trinh
tỉnh giấc nhận ra mình đang lõa lồ nằm trong vòng tay trượng phu, mừng rỡ
định hỏi han nhưng đôi môi đã chặn lại. Thuyên Kỳ háo hức vuốt ve, hôn hít
và ân ái như điên cuồng. Thu Trinh sung sướng lịm người trong cảm giác tột
cùng. Ba khắc sau, hai người rời nhau, mặc lại y phục. Thu Trinh e thẹn hỏi:
- Thiếp nhớ rằng chàng không bao giờ chịu tắt đèn khi gần gũi bọn thiếp.
Sao hôm nay chàng lại thích bóng tối ?
Thuyên Kỳ thở dài, trầm giọng đáp:
- Đời ta từ nay mãi mãi chìm vào bóng tối mà thôi.
Dứt lời, chàng bất ngờ điểm huyệt ngủ ái thê rồi xách kiếm rời phòng.
Chàng lần lượt vào phòng ba nàng kia, ngắm nhìn lần cuối. Đến cửa phòng
phụ mẫu, chàng quỳ xuống lạy tạ rồi băng mình vào đêm tối.
Sáng ra, Thu Trinh tỉnh giấc, không thấy Thuyên Kỳ và Tuyết Hồ, sợ hãi
nhìn quanh. Thấy Long kiếm và hành lý chẳng còn. Trên bàn là tờ giấy hoa
tiên, nàng chụp lấy xem, rú lên thất thanh rồi ngất lịm. Tiếng thét của nàng đã
làm kinh động bọn Bách Lan, họ chạy sang đỡ Thu Trinh đặt lên giường rồi gỡ
lá thư ra đọc thử. Ba nàng ôm nhau khóc tức tưởi.
Phu thê Thần Kiếm và Độc Y bước vào. Trương Thúc nhanh chóng thăm
mạch cho Thu Trinh, ông cau mày suy nghĩ. Thánh Nữ thấy vậy lo lắng hỏi:

- Bệnh tình Thu Trinh có gì khiến thần y phải khó nghĩ?
Họ Trương mỉm cười đáp:
- Tần nương ngất đi vì xúc động chứ không có gì nguy hiểm. Nhưng lão
phu chỉ lấy làm lạ là sao âm nguyên nàng cực kỳ sung mãn, công lực tăng tiến
gấp bội.
Vân Phụng gạt lệ dân lá thư của Thuyên Kỳ cho Thần Kiếm:
- Lão gia ! Đây là thư của Kỳ ca lưu lại đêm qua.
Thẩm Thiên Tân giật mình, nhận lấy xem rồi thở dài nói:
- Kỳ nhi liên tục gặp cảnh thương tâm, thật đáng tội nghiệp.
Ông đưa cho Thánh Nữ và Độc Y cùng đọc. Trương lão dậm chân tiếc
nuối quay sang hỏi Tần Thu Trinh:
- Ở đây toàn là những người thân, lão phu hỏi đêm qua Thuyên Kỳ và
điệt nữ có gần gũi nhau không?
Thu Trinh thẹn thùng gật đầu, lão hỏi tiếp:- Có phải giờ đây Tần điệt nữ nghe cơ thể thư thái, sung mãn gấp bội
ngày thường không?
Nàng gật đầu, Trương Thúc vuốt râu bảo:
- Thẩm công tử vào Âm Phong Động dùng hàn khí chí âm của khối Vạn
Niên Hàn Ngọc làm tan nội đan của Địa Long trong người. Nhưng do âm khí
quá mạnh nên làm da thịt bị mất sắc tố, để lộ gân cốt nên dung mạo khó coi. Y
mặc cảm về vẻ quái dị của mình mới bỏ đi. Thực ra, chỉ cần gần gũi thê thiếp,
truyền bớt âm Nguyên cho họ là hồi phục. Như đêm qua, Thu Trinh đã thu
được lợi ích không nhỏ.
Bách Lan u sầu hỏi Thánh Nữ:
- A Nương ! Chúng ta phải cho chàng biết ngay chuyện này.
Nhược Hồng an ủi các nàng dâu:
- Ta sẽ nhờ bang chủ Cái Bang thông báo khắp giang hồ lời nhắn cho Kỳ
nhi rằng bệnh trạng đã có được phương chữa trị. Dù y có bịt mặt thì với Tuyết
Hồ trên vai, khó gì mà không tìm được?

Đã có chủ ý, mọi người yên tâm phần nào. Thu Trinh được sự đồng ý của
cha mẹ chồng đã cùng Lăng Hổ, Lăng Báo lên đường đến Lạc Dương gặp Quái
Cái nhờ ông giúp đỡ việc tìm Thuyên Kỳ.

Đánh máy: BacQuai và các cao thủ Việt Kiếm
Hồi 12
Thần Võ Cung trung thu bí kíp
Ma Đăng Bạch Cốt Tống đào vong

Nhắc lại, đêm ấy Thuyên Kỳ rời núi Thiên Thai, hai ngày sau đã đến hồ Phiêu Dương. Chàng không dám bận võ phục vì sợ lộ đôi bàn tay nên khoác bộ áo thư sinh màu trắng. Chiếc nón mây rộng vành sụp xuống
tận trán che khuất gương mặt ma quái.
Chàng không thể để Tuyết Hồ ở lại Tổng Đàn Ma Giáo vì người thân của
chàng sẽ dùng linh thú làm phương tiện truy lùng. Do vậy, chàng đành phải
mang theo và dấu nó trong bọc hành lý.
Thuyên Kỳ dừng chân nơi quán rượu ven hồ, nhì dòng nước trong xanh
nhớ đến những kỷ niệm nồng thắm ngày nào với Lạc Phách Yêu Cơ Không
Bách Lan. Hai người đã ân ái với nhau ngay dưới làn nước hồ mát lạnh.
Trong thư để lại, chàng đã hứa rằng sau khi diệt xong bọn Ma Đăng và
Mê Âm, sẽ trở lại với người thân - Dù phải sống trong bóng tối cũng cam tâm.
Nhưng thực ra cảm giác tử vong lẩn khuất trong tâm thức chàng.
Thuyên Kỳ nhìn bàn tay đang nâng chén rượu xuất thần suy nghĩ. Bỗng
vui mừng vì một ý niệm lóe lên. Chàng tinh thông y lý, biết da thịt mình bị
khí âm hàn làm mất đi sắc tố nên mới có hiện tượng này. Lúc nãy nhìn lớp
men trên chén rượu, chợt nhớ ra rằng chàng có thể dùng dược vật ngụy trang.
ún uống xong, Thuyên Kỳ tìm đến một dược phòng, bảo đại phu bán một số dược vị tất cả đều tán nghuyễn. Sau đó, chàng trở lại bờ hồ vắng vẻ
năm nào đã gặp gỡ Bách Lan thả cho Tiểu Hồ bơi lội, bắt cá. Còn

chàng pha
thuốc thoa đều lên mặt, cổ, cánh tay. Hai khắc sau, chàng đã trở thành một lão
nhân da nâu sậm như người miền biển. Thuyên Kỳ soi mặt xuống nước, hài
lòng mỉm cười. Loại dược vật này chính là một phương thuốc để trị bệnh nấm
trên da. Nó bám chắc trong một thời gian rất lâu, dù có dùng thuốc rửa cũng
không ra. Thuyên Kỳ tin rằng trên đời chẳng có thể nhận ra Tuyết Hồ Công
Tử nữa, vì chàng cũng đã nhuộm đen bộ lông của Tiểu Hồ.
Xong xuôi, chàng vượt Trường Giang sang địa phận Huy Châu với hai
trái Thần Oanh trong bọc, chàng tin rằng đủ sức phá hủy thạch môn của Mê
Âm Thần Cung để vào hạ sát phu thê họ Đinh.
Để tránh làm kinh động bá tánh bởi khinh công của mình, chàng ghé vào
trấn Mã Yên Sơn mua một con tuấn mã. Mua xong, thấy trời đã gần trưa,
chàng tìm phạn điếm dùng cơm. Trấn này có tên như vậy vì nằm ngay dưới
chân ngọn Mã Yên Sơn cao ba trăm trượng.
Tiểu nhị thấy tóc chàng bạc trắng, cung kính nói :
- Chẳng hay lão trượng dùng các món ăn nào, xin cho tiểu nhân biết ?
Chàng cười mát bảo :
- Có món nào ngon cứ dọn ra, đừng quên vò Thiệu Hưng năm cân loại
lâu năm.
Tiểu Hồ theo thói quen nằm vắt vẻo trên vai. Đám khách giang hồ trong
quán nhìn chàng xì xầm :
- Lão này da đen đúa, xấu xí sao lại có con cáo đen trên vai, phải chăng
muốn bắt chước Tuyết Hồ Công Tử ?
Phạn điếm nằm cạnh đường quan đạo nên rất đông khách, đến chính
ngọ đã có đến hơn trăm hào khách vào dùng cơm và tránh nắng.

ung dung ăn uống, dõi mắt nhìn những đám mây trên đỉnh ngọn núi cách đó
hai dặm. Từng đoàn người lũ lượt đi ngang qua cửa quán, họ biết phạn điếm
đã đông người nên không ghé lại.
Trong đám ấy có cả tăng lữ Thiếu Lâm và cao thủ các phái bạch đạo.
Thuyên Kỳ lấy làm lạ nên hỏi tiểu nhị :
- Vùng Mã Yên Sơn này có thính hội gì mà hào kiệt giang hồ tề tựu đông
đảo như vậy ?
Gã đảo mắt nhìn quanh, hạ giọng đáp :
- Bẩm lão trượng, tiểu nhân nghe nói sơn chủ Mã Yên Sơn là Bạch Cốt
Chân Nhân, sau hai mươi năm đào bới, tìm kiếm đường vào Thần Võ Cung mà
không thành công, nên mới loan tin khắp giang hồ, mời hào kiệt thiên hạ
cùng tham gia. Ai có phúc phận thì được hưởng.
Nói xong, gã rút lui ngay. Thuyên Kỳ không biết Thần Võ Cung có bảo
vậ gì quý để mọi người hăng hái đến đây, nhưng chẳng biết hỏi ai ?
Bỗng thấy bóng dáng quen thuộc của Bạch Nhật Thần Thâu Trịnh Cốc,
Đường Chủ Thiên Nhãn Dường của Huynh Đệ Hội, chàng mừng rỡ vẫy hắn.
Thì ra họ Trịnh muốn vào dùng bữa, nhận ra các bàn đều đầy cả nên
ngần ngại định bỏ đi. Không ngờ có lão già tóc bạc gọi vào, hắn bỡ ngỡ đến
vòng tay hỏi :
- Chẳng hay tiền bối có điều chi dạy bảo ?
Chàng nghiêm nghị đáp :
- Lão phu ăn một mình cũng buồn, mời các hạ cùng ngồi cho vui.
Thần Thâu là người cơ chính, thâm trầm, dù ở hoàn cảnh nào cũng luôn
vận tâm cơ. Gã an tọa, chăm chú quan sát vị lão trượng, vòng tay nói :
- Tại hạ là Trịnh Cốc, dám hỏi quý tính đại danh của lão trượng.Thuyên Kỳ muốn trêu ghẹo gã, lạnh lùng bảo :
- Lão phu là Tây Vực lão nhân, mới vào Trung Nguyên lần đầu.

Tiểu nhị dọn thêm cơm rượu, Trịnh Cốc tạ lỗi rồi cắm cúi ăn. Cảm thấy
đã no, hắn rót rượu mời. Thuyên Kỳ uống cạn, đặt chén xuống bàn hỏi :
- Trịnh lão đệ, Thần Võ Cung có chứa gì trong đó mà lại quyến rũ được
anh hùng tứ xứ ?
Thần Thâu vân vê chòm râu cằm thưa thớt, vàng hoe, tỏ vẻ đắc ý :
- Lão Trịnh ở tận quan ngoại sao có thể biết được cớ sự này ?
Nguyên là cách nay hơn trăm năm, võ lâm Trung Thổ xuất hiện một bậc
kỳ hiệp, bản lãnh siêu phàm quán thế có danh là Võ Đế Lục Khúc Ngôn. Họ
Lục kiêm thông kiếm, chưởng, chỉ, khinh công. Suốt bốn mươi năm chưa hề
biết bại là gì. Nhưng đột nhiên ông biến mất và trên giang hồ truyền tụng một
tin tức là ông ta hóa trong Thần Võ Cung. Hai mươi năm trước, Bạch Cốt
Chân Nhân tình cờ phát hiện trên núi Mã Yên Sơn này có một tảng đá bằng
phẳng nằm dưới lòng suối. Đây là bán phần của một tấm bia. Dựa vào những
nét khắc trên ấy, Chân Nhân đoán chắc đó là ba chữ Thần Võ Cung. Chính vì
vậy, lão đã phong tỏa Mã Yên Sơn, âm thầm đổ biết bao sức lực cùng mấy trăm
đệ tử khai quật, tìm kiếm. Nhưng không hiểu vì sao, hơn tháng trước, lão
chính thức nhờ Cái Bang loan báo rộng rãi. Tin này làm chấn động giang hồ,
bọn tà ma thì muốn học võ công để xưng bá, các phái bạch đạo cũng không
thể ngồi yên. Thuyên Kỳ tư lự giây lát, thở dài nói :
- Lão phu chỉ sợ đây là chiếc bẫy khổng lồ. Giống như vụ thảm sát ở chân
rặng Thiên Sơn mười lăm năm trước.
Trịnh Cốc đảo tròng mắt khen :
- Lão trượng quả là bậc cao nhân trí tuệ phi phàm, chẳng khác là hội chủ

của bọn tại hạ Tuyết Hồ Công Tử Thẩm Thuyên Kỳ.
Thuyên Kỳ sờ hàng râu mép bạc trắng lạnh lùng bảo :
- Lão phu nghe đồn họ Thẩm có một con Tuyết Hồ cực kỳ thông linh, lòng cũng muốn gặp gỡ để xem có hơn được Hỏa Nhãn Hắc Hồ của lão phu
hay không ?
Thần Thâu cười mũi :
- ít nhất thì Tuyết Hồ của hội chủ cũng đẹp hơn con cáo đen của tiền bối
rất nhiều !
Lão nhân không hề giận, nói qua chuyện khác :
- Thế bao giờ Bạch Cốt Chân Nhân khai sơn cho mọi người vào ?
- Đầu giờ thân chiều nay, nếu lão trượng có nhã hứng muốn tham dự, tại
hạ xin tình nguyện làm kẻ tùy tùng.Tin tức về việc Thuyên Kỳ rời bỏ Tổng Đàn Ma Giáo vẫn chưa đến tai của
Trịnh Cốc nên lão đinh ninh hội chủ còn ở núi Thiên Thai dưỡng thương. Lần
này Thần Thâu đơn thân độc mã vào Mã Yên Sơn, không khỏi cảm thấy cô
thế. Họ Trịnh nhận ra Tây Vực lão nhân là bậc tài trí, nên muốn mượn sức
người này. Nếu may mắn đắc thủ, lão sẽ dùng tuyệt nghệ thần thâu, trộm bảo
vật về dâng cho hội chủ để chàng trở thành thiên hạ đệ nhất nhân, dương
danh Huynh Đệ Hội. Thuyên Kỳ nhìn thần sắc lão, đoán ngay được tâm lý
thuộc hạ, lặng lẽ đáp :
- Nếu được các hạ trợ thủ, lão phu cũng thử hạn vận một phen.
Đã đến đầu giờ mùi, anh hùng thiên hạ lục tục rời quán vào Mã Yên Sơn.
Thuyên Kỳ và Bạch Nhật Thần Thâu cũng đi theo họ. Trong cánh rừng thưa
dưới chân núi, hơn ngàn cao thủ đã tập trung theo từng nhóm, dù không
nhiều nhưng đều là tinh hoa của các phái võ lâm.
Tuyệt học của Võ Đế quan hệ rất lớn đến vận mệnh giang hồ, hơn cả nội
đan Địa Long năm nào. Dù ai cũng đem dạ nghi ngờ Bạch Cốt Chân

Nhân,
nhưng lại không thể đứng ngoài cuộc tầm bảo, nhất là các phái bạch đạo.
Phái Thiếu Lâm phải cử đến hai vị cao tăng là Không Văn Đạt Ma Đường
và Không Viên La Hán Đường. Sau lưng họ là hai trăm tăng tăng nhân đệ tử
đời thứ hai. Võ Đang cũng vậy, ngoài chưởng môn là Nhàn Vân Đạo Trưởng,
còn có ba vị sư đệ của ông và sáu mươi đạo sĩ võ công cao cường. Các phái Nga
Mi, Hoa Sơn, Côn Luân cũng có mặt nhưng nhân số ít hơn.
Quái Cái Bạch Trí Thượng đang làm khách của Thiếu Lâm tự nên cũng
tháp tùng theo nhị vị đại sư. Còn về phía Ma đạo, sự hiện diện của phu thê
cung chủ Mê Âm Thần Cung và ba lão Đế Quân đã là áp lực nặng nề cho chính
phái. Thuyên Kỳ thầm nghĩ :
- Không hiểu Bạch Cốt Chân Nhân sẽ đối phó với Thần Cung bằng cách
nào ! Chắc chắn khi mở cửa Mã Yên Sơn, lão ma phải tính đến sự tham dự của
lực lượng này. Đó là chưa kể đến đại sát tinh Ma Đăng Thần Quân, lão bị chỉ
vào bụng nhưng không trúng yếu huyệt, có lẽ đã bình phục.
Chàng đưa mắt quan sát địa hình chung quanh, thấy mé tả thấp thoáng
bóng một sơn trang cách chừng ba chục trượng. Có lẽ đó là nơi cư trú của Bạch
Cốt Chân Nhân. Chàng linh cảm tai họa lần này sẽ rất lớn, cố tìm cách cứu
vãn đại cục. Thấy chung quanh không có ai, chàng kề tai Thần Thâu nói :
- Trịnh Đường Chủ, ta chính là Thẩm Thuyên Kỳ đây.
Lão nghe giọng quen thuộc, mừng rỡ định bái kiến. Chàng khoác tay bảo:
- Bất tất phải đa lễ. Ta chỉ muốn biết ngoài ngươi ra, còn bao nhiêu anh
em nữa có mặt ở đây ?- Cung bẩm Hội Chủ, Huynh Đệ Hội vắng mặt

người, tư lượng sức nên
không chính thức tham dự, chỉ phái thuộc hạ và mười anh em nữa đến thăm
dò.
- Tốt lắm ! Ngươi cầm số bạc này trở lại trấn tìm mua hỏa dược và đồ dẫn
hỏa. Tìm cách bố trí quanh sơn trang của Bạch Cốt Chân Nhân. Khi nghe
tiếng hú của ta thì lập tức phóng hỏa. Càng tạo được nhiều khói càng hay.
Thần Thâu lãnh mệnh đi ngay. Đầu giờ thân, Bạch Cốt Chân Nhân cùng
mười tên đệ tử xuất hiện. Lão đã quá thất tuần, râu tóc bạc trắng như tơ, mặt
mũi phương phi, trông rất tiên phong đạo cốt.
Chân Nhân tươi cười vòng tay chào mọi người :
- Kính cáo chư vị anh hùng, lão phu tốn mất hai mươi năm công sức và
mấy vạn lượng vàng mà không tìm được Thần Võ Cung. Nay tuổi cao sức yếu,
biết mình vô duyên với kỳ bảo nên không dám cải mệnh trời, mời anh hùng
thiên hạ tham gia tìm kiếm. May ra, trong hàng ngàn hào kiệt ở đây, có kẻ hữu
duyên vào được cấm cung để tuyệt học Võ Đế khỏi thất truyền. Lão phu chỉ
có một điều kiện là nếu vị nào may mắn thì chỉ được lấy bí kíp võ công, còn
vàng bạc châu báu xin để lại cho lão phu an dưỡng tuổi già. Chư vị nghĩ sao ?
Mọi người thấy lão tướng mạo phúc hậu, lại có đề nghị rất hợp lý nên nhất tề tán thành. Chưởng môn phái Hoa Sơn là Tạ Tri Chương đại diện đáp :
- Uông Chân Nhân là người nhân hậu, thông tình đạt lý, khác hẳn lời đồn đãi. Lão phu xin thay mặt đồng đạo võ lâm cảm tạ.
Bạch Cốt Chân Nhân nghiêm giọng bảo :
- Lã phu cũng xin cảnh báo với chư vị rằng những đường hầm chằn chịt
trong lòng núi Mã Yên Sơn có một loại nấm cực độc tỏa hương suốt đêm, chỉ

từ cuối giờ mão đến đầu giờ thân là có thể vào được. Đó cũng là lý do khiến lão
phu thất bại.
Cung Chủ Thần Cung Đinh Thanh Bình cười nhạt nói :
- Nếu chỉ có mấy canh giờ thì làm sao tìm được bí cung. Chân Nhân có
âm mưu gì chăng ?
Uông Tâm mỉm cười đáp :
- Nếu Cung Chủ không tin có thể vào thử xem sao ! Giờ là lúc nấm tỏa
độc hương rồi.
Đinh Thanh Bình quay lại hỏi U Linh Đế Quân :
- Bổn tòa nghe nói thuộc hạ U Linh Cung luyện Cương Thi Ma Công nên
không sợ độc. Hộ Pháp hãy bảo một tên vào thử xem.
Mạch Thương gật đầu, gọi một tên đệ tử :
- Hồ Đại ! Ngươi chuẩn bị vào hang.Bạch Cốt Chân Nhân ung dung quay người đi trước dẫn đường. Hết
khoảnh rừng cây là đến chân núi Mã Yên Sơn. Một động khẩu cao hơn hai
trượng và rộng cũng chừng ấy hiện ra trước mắt quần hào.
Hồ Đại vượt qua bãi cỏ rộng ước mười trượng đi vào hang. Nửa khắc sau,
hắn lảo đảo chạy ra, ngã vật xuống trước mặt mọi người chết tốt. Máu đen từ
thất khiếu rỉ ra, da mặt xám xịt. Quần hùng chấn động rùng mình.
Bạch Cốt Chân Nhân tỏ vẻ thương cảm :
- Chỉ vì Cung Chủ không tin lời lão phu nên mới chết oan một mạng người. Xin mời chư vị lui gót về trấn dùng cơm chiều và chuẩn bị đèn đuốc.
Giờ thìn sáng mai trở lại là vừa.
Mọi người lục tục rời khỏi khu rừng. Nhưng có một người không chịu đi
mà lại ẩn thân trên tàng cây rậm rạp, người ấy chính là Thẩm Thuyên Kỳ.
Chàng tự tin vào sức đề kháng độc của mình, quyết vào hang tìm cho được
Thần Võ Cung để phá vỡ mưu đồ của Bạch Cốt Chân Nhân. Dù dung mạo lão
rất phúc hậu nhưng linh cảm của chàng lại nhận thấy sát khí trùng

trùng tỏa
ra từ con người lão, giống như mùi sắt thép của chiếc bẫy sói.
Biết chắc không còn có ai quanh đây, chàng tung mình xuống đất, lướt
nhanh vào hang. Nhờ ánh tà dương heo hắt, chàng thấy rãi rác hai bên đường
là những hàng nấm độc xám xịt như màu đá, hương thơm bát ngát. Tiểu Hồ
ngóc đầu rít lên báo động, đi sâu thêm mấy trượng, lăn lóc đó đây là người bộ
xương người trắng hếu. Có lẽ họ là tốp đệ tử đầu tiên của Bạch Cốt Chân Nhân
tiến vào hang, khi lão ma chưa nắm được thời khắc tỏa hương của nấm độc.
Thuyên Kỳ gom lấy vài cây đuốc rồi tiến vào trong. Sau hai mươi trượng
tính từ cửa hang, chàng đến một thạch động rộng rãi, trần hang cao đến sáu
bảy trượng. Vách chung quanh có đến mấy chục khung cửa đá hẹp. Chàng
xem xét cẩn thận dấu vết ra vào của bọn môn đồ Bạch Cốt.
Chàng đốt cả sáu bó đuốc lên, chăm chú quan sát trần hang, trên vách và
nóc toàn là nấm độc mọc chi chít, dưới ánh đuốc bập bùng, chúng tỏa màu
xanh nhạt. Thuyên Kỳ nhìn đến bức vách trước mặt, sững sờ nhận ra trên cao
bốn trượng có một vòng tròn to bằng bánh xe ngựa. Không có ánh thanh
quang của nấm. Nếu vào đây ban ngày tuyệt đối không hể nhận ra vì màu nấm
hoàn toàn tiệp với màu vách núi.
Chàng ngẫn người suy nghĩ, cuối cùng kết luận rằng vòng tròn kia chính
là một cánh cửa đá nên nấm không thể mọc được. Còn những nơi khác dù sao
cũng có lẫn đất cát.
Thuyên Kỳ tắt hai ngọn đuốc, dắt vào thắt lưng, dùng Bích Hổ Công
trườn lên vách. Đến nơi, chàng vận nội lực đẩy thử. Cánh cửa kêu ken két rồi

mở rộng. Chàng thận trọng chui vào. Được hơn trượng, đường ngầm rộng ra,
có thể đi thẳng người.Cuối đường là một cửa đá khép kín. Ba chữ Thần Võ Cung lồ lộ bên trên
cửa. Không thấy lỗ khóa, chàng vận công đẩy mạnh. Phải dùng đến mười hai
thành công lực, chàng mới xô nổi cánh cửa nặng đến hai ngàn cân này.
Thuyên Kỳ thở phào, đốt đuốc bước vào. Thần Võ Cung không lớn lắm,
chỉ là một thạch động thiên nhiên được sửa sang lại. Đại sảnh ngang chừng ba
trượng, dài độ gấp đôi. Ngoài ra còn có một dãy phòng đục ngầm vào vách núi.
Thuyên Kỳ đi đến cuối sảnh, sững sờ chiêm ngưỡng hai chữ Chính Đạo
cẩn bằng dạ minh châu trên vách. Dưới đó là một hương án bằng đá, có chiếc
lư đồng đen lưa thưa vài cọng chân nhang.
Chàng cung kính lạy ba lạy rồi bắt đầu thăm dò các phòng. Không có vật
gì đáng chú ý trong ba phòng trước. Nhưng trong phòng thứ tư lại chính là
ngọa thất phòng và cũng là nơi Võ Đế tọa hóa. Trên chiếc thạch sàng, một bộ
xương trắng phếu sắp sửa mục nát với thời gian, y phục đã bị lũ mối gặm nhắm
sạch sẽ. Sau trăm năm, chẳng còn lại được gì.
Lúc nãy, chàng ghé ngang thư phòng đã thấy hàng trăm quyển sách rách
nát, chỉ đụng vào là tan thành bụi. Dù có là thiên hạ đệ nhất nhân thì kết cục
cũng chỉ còn nắm xương tàn, giữa lòng mật thất quạnh hiu.
Thuyên Kỳ cảm khái cho thân phận của một đấng anh hùng, chàng đốt
giá nến trên bàn nhỏ cạnh giường rồi vén áo sụp xuống lạy. Hết lạy thứ ba,
chàng định đứng dậy bỗng phát hiện trên cạnh thạch sàng dường như có kẻ
nứt vuông vắn. Chàng cầm nến xem kỹ, xác định đây là một ngăn tủ

bí mật.
Chàng đẩy mạnh nhưng không thấy có tác dụng, liền vận khẩu quyết chữ Hấp
trong Âm Dương Thần Công, đặt tay hữu vào ô đá, vận toàn lực kéo ra. Quả
nhiên, cục đá bị hút khỏi vị trí, để lộ một ngăn nhỏ. Trong đó có một bọc
vuông vắn, Thuyên Kỳ mở ra xem, sau mấy lớp giấy dầu là một quyển sách
bằng da dê. Ngoài bìa là bốn chữ : Thần Võ Bí Kíp. Nhờ được bao bọc cẩn thận
và dấu trong hộc đá kín đáo nên bí phổ còn nguyên vẹn. Hơn nữa, da dê bền
hơn giấy rất nhiều.
Vái tạ Võ Đế xong, chàng rời cung, đóng chặt các cửa để không ai quấy
nhiễu nơi yên nghĩ của Võ Đế. Thuyên Kỳ lại còn dùng thanh đuốc viết lên
tường mấychữ :
- Cảm tạ Chân Nhân đã tặng bí kíp !
Lúc trở ra, đi ngang sơn trang của Bạch Cốt Chân Nhân, chàng đột nhập
vào nhưng thấy lặng lẽ như tờ, không một ánh đèn và cũng chẳng cử người
canh gác. Có lẽ họ đều ngủ say cả.
Chàng về đến phạn điếm mới là đầu canh một. Bạch Nhật Thần Thâu
đang ngồi uống rượu đời chờ. Thấy bóng chàng, lão mừng khôn xiết nhưng
vẫn lặng im.
Thuyên Kỳ chậm rãi bước vào cười khà khà bảo :
- Trịnh lão đệ cho phép ta ngồi chung bàn chứ ?Hai người ăn uống xong đi tìm chỗ trọ qua đêm.
*
* *
Sáng ra quần hùng lại kéo nhau vào chân núi Mã Yên Sơn. Thuyên Kỳ
cũng đi theo họ, nhưng Thần Thâu và mười thuộc hạ thì không. Đêm qua,
chàng và họ Trịnh đã bàn bạc kế hoạch mở đường thoát thân cho

các hào kiệt
bốn phương.
Đầu giờ thìn, mọi người tập trung trên khoảng trống trước cửa hang. Nhân số đã tăng thêm vài trăm người mới đến hôm qua. Chàng giật mình
nhận ra Tần Thu Trinh và hai gã họ Lăng cũng có mặt bên cạnh Kiếm Tuyệt
Đế Quân Đàm Phi Vũ.
Bạch Cốt Chân Nhân xuất hiện tươi cười vòng tay nói :
- Lão phu sẽ đích thân hướng dẫn chư vị vào trong !
Lão chậm rãi bước vào trong hang, quần hào lục tục theo sau. Đến thạch
động bên trong, nhìn thấy hàng chữ lớn trên vách, lão gầm lên đau đớn, giọt
lệ già nua ứa ra khóe mắt :
- Không ngờ đêm qua có kẻ lại vào đây phỗng tay trên tâm huyết bao năm của lão phu !
Vẻ mặt và thái độ của lão vô cùng thành thực khiến chẳng ai nghi ngờ.
Chân Nhân thiểu nảo lẩm bẩm :
- Loại nấm độc này chỉ có mình Độc Y Trương Thúc là trị nổi. Chẳng lẽ
lại chính là lão ?
Quái Cái ngắt lời :
- Chân Nhân quên không nhắc đến Ma Đăng Thần Quân, lão ta còn là sư
thúc của Độc Y nữa.
Mỗi người góp một câu cũng chẳng đề quyết được ai là thủ phạm. Không
Viên đại sư tỏ ý lo ngại :
- Ma Đăng Thần Quân từ ngày bị Tuyết Hồ Công Tử đả thương và giải
tán giáo phái đến giờ, không thấy xuất hiện. Nếu quả đúng là lão ấy lấy được
bí kíp của Võ Đế thì giang hồ khó tránh khỏi tai kiếp !
Cung Chủ Mê Âm Thần Cung bật cười ghê rợn :
- Lão phu dám chắc hung thủ đang có mặt trong hang. Nếu thức thời thì
đem bí phổ ra dâng nạp, bằng không lão phu sẵn sàng dùng Ma Âm tiêu diệt

hết để tìm.Quần hào chấn động trước dã tâm của lão, xôn xao bàn tán. Nhàn Vân
đạo trưởng cười nhạt đáp :
- Ngươi đừng đem Ma Âm dọa nạt cho phí công. Đệ tử hai phái Thiếu
Lâm và Võ Đang lúc nào cũng thủ sẵn trâm bạc. Liệu người có thoát nổi hay
không ?
Đinh Thanh Bình cân phân lợi hại, chẳng dám đổi mạng nên câm họng.
Hoa Sơn chưởng môn Hận Thiên Kiếm Hạ Tri Chương lên tiếng :
- Bí kíp đã chẳng còn, chúng ta còn ở lại đây làm gì nữa ?
Bạch Cốt Chân Nhân là người ra đầu tiên. Thấy lão đi rất nhanh, Thuyên
Kỳ sinh nghi, không hiểu lão định giở trò gì ?
Quả nhiên, ra đến ngoài, quần hùng ngỡ ngàng thấy Chân Nhân đang
đứng ở bìa rừng, sau lưng là hơn trăm thủ hạ mang đao. Lão bật cười ghê rợn,
mắt tỏa hàn quang lạnh lẽo, để lộ vẻ tà ác, nham hiểm. Dứt tràng cười, Chân
Nhân trầm giọng bảo :
- Lão phu cũng đồng ý với Đinh Cung chủ rằng hung thủ hiện có mặt ở
đây. Vì vậy đã thả một loại Cổ Độc có tên là Tam Nhật Vong Hoàng Tuyền vào
người chư vị. Không tin cứ thử vận khí xem huyệt Mệnh Môn có bị đau nhói
hay chăng ?
Quần hào kinh hãi kiểm tra lại kinh mạch thì nghe nhói nhẹ ở Mệnh Môn. Có mấy tay lỗ mãng buông lời chửa rủa lão ma. Bạch Cốt Chân Nhân
rung nhẹ chùm lục lạc trong tay. Mọi người rùng mình vì cảm giác toàn thân
đau đớn như bị ngàn vạn kim châm. Lão ma cười nhạt hỏi :
- Sao ! Cảm giác đó thế nào ? Lão phu dù bị mất bí kíp nhưng thu phục
được hơn ngàn cao thủ làm thuộc hạ cũng là thành công một nửa.
QuÁi Cái căm giận quát :
- Té ra lão đã có kế hoạch phóng độc trùng từ trước nên mới bày ra

việc
mở cửa Mã Yên Sơn cho quần hào vào !
- Đúng vậy ! Chỉ tại các ngươi mù quáng nên mới dẫn xác đến đây !
Thuyên Kỳ nhận ra mình cũng bị trúng Cổ Độc nhưng khi chàng đưa luồng chân khí chí dương đến Mệnh Môn thì Cổ Độc bị tiêu diệt và kinh
mạch lại thông suốt. Chàng mừng rỡ bước đến gần Tần Thu Trinh bảo nhỏ :
- Tần nương ! Ta là Thuyên Kỳ đây, nàng cứ đứng im để ta giải độc cho.
Thu Trinh vui mừng khôn xiết liếc sang bên tả thấy một lão già da nâu,
tóc bạc trắng. Tiểu Hồ nhận ra nàng rít nhẹ chào.
Thuyên Kỳ đặt ngón trỏ lên thắt lưng ái thê, truyền công lực chí dương
vào. Thu Trinh nghe kinh mạch thông suốt, gật đầu.Chàng lại dùng phép truyền âm gọi từng vị chưởng môn, trưởng lão các
phái lui về sau để giải độc. Ai nấy đều phấn khởi phi thường. Nhàn Vân đạo
trưởng được giải đầu tiên, trở ra phía trước tranh luận với Bạch Cốt Chân
Nhân, cố kéo dài thời gian.
Ba khắc sau, chàng đã cứu thêm được tám kiếm thủ Võ Đang và gần trăm tăng nhân La Hán Đường. Thuyên Kỳ nghe mệt mõi, lui vào hang điều
tức, Thu Trinh và các cao thủ bạch đạo đứng án ngữ cửa hang để bảo vệ.
Chàng vừa hành công xong, định tiếp tục giải độc cho quần hào thì nghe
giọng cười âm u, kinh khiếp quen thuộc của Ma Đăng Thần Quân. Thuyên Kỳ
bỏ ra đứng sau lưng Không Văn đại sư quan sát.
Bạch Cốt Chân Nhân thấy kình địch xuất hiện, lẩm nhẩm thần chú phóng Cổ Độc. Ma Đăng Thần Quân thản nhiên chắp tay sau lưng cười nhạt :
- Bổn Thần Quân luyện Ma Đăng đại pháp là thiên hạ đệ nhất thần công,
nào có coi đám độc trùng ra gì. Chân Nhân làm vậy chỉ uổng công thôi !
Bạch Cốt lão ma biến săc gằn giọng hỏi :

- Té ra chính ngươi là người đã lấy đi bí kíp của Thần Võ Cung !
Tống Linh Quân sửng sốt đáp :
- Bổn tòa chỉ vừa mới đến đây sáng nay, sao Chân Nhân lại đổ tội như
vậy? Chẳng lẽ có kẻ đã vào được Bí Cung rồi ư ?
Biết lão nói thực, Uông Chân Nhân hậm hực bảo :
- Đúng vậy ! Đêm qua đã có người không sợ chất kỳ độc của nấm đá, đã
vào hang trộm đi bí kíp, còn để lại mấy chữ trên vách cảm tạ lão phu.
Ma Đăng Thần Quân cau mày nói :
- Chân Nhân phí hết hai mươi năm mà không tìm được Thần Võ Cung,
lẽ nào người này chỉ trong một đêm đã đắc thủ ? Có thể đây chỉ là kế nghi binh
lừa cho Chân Nhân và quần hào bỏ cuộc rồi âm thầm tìm kiếm.
Bạch Cốt giật mình trước lập luận hữu lý này, lão cao hứng nói :
- Thần Quân quả là cao kiến. Giờ ta đã có trong tay hơn nghìn thuộc hạ,
việc truy tìm sẽ dễ dàng hơn.
Tống Linh Quân cười sâu hiểm :
- Bổn tòa e rằng nếu không giúp một tay thì bá nghiệp của Chân Nhân
khó mà thành tựu. Vài ngày nữa các phái trong thiên hạ thấy người của họ
không trở lại, sẽ đến đây hỏi tội. Lúc đó, Uông lão đối phó thế nào ? Chỉ có
Thần Công Huyết Đăng của Bổn Tòa là uy hiếp được họ.
Uông Chân Nhân lạnh lùng hỏi lại :
- Té ra Thần Quân muốn chia phần với lão phu ư ?Họ Tống lắc đầu :
- Không phả thế ! Bổn tòa đã có Ma Đăng Thần Công, chẳng cần gì đến
tuyệt học võ công của Võ Đế. Chỉ mong cùng nhau liên thủ, dựng thành
nghiệp lớn.
Phu thê cung chủ Mê Âm Thần Cung định bước ra nhập với bọn tà ma,
nhưng dã bị người đứng sau lưng đặt chưởng vào tử huyệt Mệnh Môn. Ng này
bảo họ :
- Bạch Cốt Và Ma Đang bản chất hiểm độc. Khi đã nắm được nhị vị

trong
tay lẽ nào lại chịu buông tha ? Không tin cứ lên tiếng hỏi thử ? Lão phu có khả
năng giải được độc trùng. Nếu nhị vị lập trọng thệ suốt đời không dùng Ma
Âm để chống lại võ lâm, lão phu sẽ giúp cho. Sau đó, chúng ta cùng nhau tiêu
diệt ác ma.
Đinh Thanh Bình biết mình thất thế, cất tiếng gọi Ma Đăng Thần Quân :
- Tống huynh, chúng ta đều là chỗ thân hữu, Tống huynh nhờ Uông Chân Nhân giải Cổ Độc cho hai ta.
Ma Đăng Thần Quân cười khanh khách đáp :
- Bổn Thần Quân rất cao hứng khi thấy Uông Chân Nhân đã thu phục được Thần Cung. Lực lượng của các ngươi sẽ là đội quân tiên phong giúp liên
minh Bach Cốt Ma Đăng thống trị võ lâm.
Đinh Thanh Bình thất vọng, hỏi ý phu nhân :
- Nương tử tính sao ?
Bà ta thở dài đáp :
- Lão ma đã tuyệt tình như vậy, không lẽ chúng ta chịu bó tay chịu chết,
đem cơ nghiệp Thần Cung dâng hiến và suốt đời làm nô lệ. Chẳng thà một
mất một còn cho xong.
Hai vợ chồng nhất thề thề thốt :
- Chúng ta thề sẽ suốt đời chung sống hòa bình với các phái võ lâm, nếu
sai lời lôi thần đả tử.
Thuyên Kỳ hài lòng bảo :
- Nhị vị cứ đưa chân khí xuống Mệnh Môn, lão phu sẽ tiêu diệt Cổ Trùng.
Chỉ lát sau, phu thê họ Đinh hân hoan nhận ra kinh mạch hoàn toàn thông suốt. Họ quay mặt lại thấy người cứu mình là một lão già lạ mặt. Ngoài
kia, Ma Đăng Thần Quân và Bạch Cốt đã thỏa thuận xong, hai lão nắm tay
nhau cười ha hả. Ngoài kia, Thuyên Kỳ dặn dò Đinh cung chủ :
- Bạch Cốt Chân Nhân không ngờ nhị vị đã được giải độc, vậy hãy bước

đến gần họ, xuất kỳ bất ý dùng Ma Âm tấn công. Lão phu sẽ theo sau.Phu thê họ Đinh hiểu ý, giả đò thất thểu bước ra, Ma Đăng Thần Quân
hỏi nhỏ Thần Quân :
- Ma Âm rất lợi hại, phải coi chừng họ trở mặt.
Uông lão cười nhạt :
- Cổ Trùng đã trấn giữ tử huyệt, nếu không có thuốc của ta làm sao vận
khí được.
Chỉ còn cách ba trượng, Lạc Hồn Chung và Thôi Phách Cổ nhất loạt vang lên, Ma Âm như chiếc chùy sắt nện vào ngực hai lão ma. Dù công lực
thâm hậu nhưng họ cũng thọ thương, máu miệng rỉ ra. Cả hai tung mình về
phía sau, cố ra khỏi tầm sát thương.
Ma Đăng Thần Quân căm hận vận thần công bao phủ toàn thân một màn
sương màu huyết dụ mờ mờ. Bạch Cốt Chân Nhân cũng vậy, quanh lão là
luồng bạch khí trắng đục hôi tanh. Phu thê họ Đinh lướt đến, vỗ mạnh Chung
Cổ, quyết giết song ma.
Thuyên Kỳ thấy Ma Đăng xuất hiện trên tay Thần Quân, liền đốc thúc mọi người vào hang ẩn nấp rồi xách kiếm phi thân đến đấu trường.
Vừa đúng lúc Bạch Cốt Chân Nhân tung ba trái cầu về phía họ Đinh. Chàng vung chưởng đánh bật ra. Hỏa cầu nổ tung bắn ra những tia lửa xanh
lè, bám vào sỏi đá mà vẫn cháy rất lâu. Thuyên Kỳ nhận ra đây là loại Lân Hỏa
cực kỳ bá đạo, chàng gầm lên, vung kiếm tấn công Uông lão. Công lực chàng
giờ đây còn cao hơn trước một bậc nên kiếm chiêu vô cùng uy mãnh.
Chân khí âm hàn trong cơ thể chàng trội hơn nên kiếm quang xanh lè,
lạnh lẽo. Lão ma cả kinh, vung Bạch Cốt hiếm chống đỡ. Nhờ tu vi hơn một
hoa giáp, lão cản được đường kiếm chết chóc nhưng búi tóc trên đầu bị chặt
phăng.

Nhân lúc lão đang bối rối gạt những sợi tóc lòa xòa trên mặt, chàng vỗ
một đạo chưởng phong băng giá. Bạch Cốt Chân Nhân vội vung tả thủ đón
chiêu, chưởng kình chạm nhau nổ như sấm động. Vì bất ngờ nên lão ma
không vận đủ công lực, máu miệng phun thành vòi, tung mình vào rừng đào
tẩu. Đám thuộc hạ ném lân hỏa đạn cản đường. Thuyên Kỳ rú lên thánh thót,
báo hiệu cho Thần Thâu rồi rót một trái Thần Oanh vài giữa đội hình đối
phương.
Thần Oanh nổ vang trời, sát hại mấy chục tên võ sĩ áo đen. Ngoài kia,
bọn Thần Thâu cũng châm ngòi hỏa dược, tiếng nổ còn lớn hơn Thần Oanh.
Sơn trang bốc cháy ngút trời, khói mù theo gió thổi đến đấu trường làm mờ cả
Ma Quang của Ma Đăng.
Phu thê họ Đinh nãy giờ phải lúc nhắm, lúc mở chống chọi với Ma Đăng. Nay thấy khói mờ làm giảm độ chói lọi của luồng ánh sáng ma quái, liền
lướt đến tấn công.Thuyên Kỳ quát lên như sấm :
- Rút lui !
Đã có kế hoạch từ trước, hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang đi trước mở
đường máu đưa quần hào thoát khỏi khu rừng.
Bọn môn đệ của Bạch Cốt Chân Nhân một số đang cùng sư phụ chữa
cháy sơn trang, số còn lại tung Bạch Cốt lân hỏa đạn chận đường. Nhưng
những đạo chưởng kình như bão táp của các nhà sư Thiếu Lâm đã đẩy ngược
Hỏa Đạn trở lại, đốt chết chính những kẻ ném ra.
Thuyên Kỳ tung mình về phía Ma Đăng Thần Quân vung kiếm chụp xuống. Tống Linh Quân thấy kiếm chiêu quen thuộc, nhận ra lai lịch của
chàng, đẩy ma cầu đón đỡ.
Long Kiếm phá tan ngọn Ma Đăng tiếp tục lướt đến. Thần Quân kinh

hãi, đảo bộ lùi nhanh, cắn đầu lưỡi phun vào trái ma cầu thứ hai để tạo thành
Huyết Đăng.
Ánh sáng chói lọi đỏ rực bất ngờ lòa lên phá hủy thị giác phu thê cung
chủ Thần Cung. Họ đau đớn gào thét như điên loạn.
Thuyên Kỳ chiếu đôi ma nhãn sáng rực, xuất chiêu Thái Ất Viên Thành.
Luồng kiếm quang xanh biếc chạm vào Huyết Đăng nổ vang trời. Chàng nghe
tâm thất đau nhói nhưng vẫn cắn răng đánh hết chiêu. Kiếm quang liếm vào
thân Tống Linh Quân, rạch ba đường trên ngực và hai vai. Lão gào lên ghê
rợn, tung mình đào tẩu.
Thuyên Kỳ biết mình đã thọ thương không thể đuổi kịp bèn quay lại. Chàng búng hai đạo chỉ cách không vào thụy huyệt phu thê họ Đinh rồi gọi
mấy tên đệ tử Thần Cung đang đứng ở bìa rừng. Chàng bảo chúng :
- Các ngươi mau hộ tống cung chủ và phu nhân hồi cung. Sau này ta sẽ
mời Thần Y Trương Thúc đến Kinh Môn chữa trị cho họ.
Thuyên Kỳ dặn dò xong, rời khỏi Mã Yên Sơn. Được hơn dặm đã thấy
Thu Trinh và anh em họ Lăng đứng đợi bên đường. Nàng mừng rỡ sa vào lòng
chàng. Thuyên Kỳ hỏi :
- Mọi người đâu cả rồi ?
Lăng Hổ đáp :
- Cách đây hai dặm có một gia trang rộng rãi. Chủ nhân là đệ tử tục gia
của phái Võ Đang.
Chàng nắm tay Thu Trinh phi thân về phía tiểu trấn. Lăng Báo vượt lên
trước dẫn đường.
Quần hào đang lố nhố ở cửa gia trang ngóng đợi, thấy chàng từ xa đã
hoan hô vang dội.Linh Vân Kiếm Vương Xương Luân cười ha hả ôm lấy chàng :
- Thẩm hiền điện đúng là phúc tinh của võ lâm. Lần nào cũng xuất

hiện
đúng lúc để giải vây.
Chàng mỉm cười, bước đến thi lễ với các chưởng môn. Quái Cái nóng
ruột hỏi ngay :
- Cuộc chiến giữa Ma Đăng Thần Quân và Thần Cung kết thúc thế nào
rồi ?
Chàng thở dài đáp :
- Lão ma đã dùng đến Huyết Đăng, dù bị tiểu bối chém ba nhát kiếm nhưng vẫn đủ sức đào tẩu. Còn phu thê Đinh cung chủ đã bị Ma Quang làm
mù mắt mất rồi.
Không Văn đại sư tỏ ý thương tiếc :
- Tội nghiệp cho họ, vừa mới hồi đầu hướng thiện đã gặp tai ương. Hôm
nay nếu không có họ, chúng ta khó thoát thân.
Hận Thiên Kiếm cười nhạt nói :
- Họ bị Thẩm công tử đặt tay vào tử huyệt nên mới chịu hồi đầu chứ nào
phải thật tâm. Xưa nay, gieo gió gặt bão là chuyện thường tình.
Nhàn Vân đạo trưởng khen ngợi :
- Nhờ mưu kế dĩ độc công độc của Tuyết Hồ Công Tử mà diệt trừ được
hiểm họa Ma Âm cho giang hồ.
Quần hào đồng thanh khen phải.
Trời đã quá ngọ, ai nấy đều nghe đói bụng. Thuyên Kỳ đề nghị mọi người
giải tán tìm nơi dùng bữa, sau đó sẽ trở lại đây để chàng giải độc trùng.
Nhắc đến Cổ Độc, họ đều rùng mình, nhớ lại cảm giác đau đớn lúc sáng.
Xuân Phong Đế Quân cũng có mặt trong đám quần hào. Nhìn Thu Trinh tươi
như hoa nở bên Thuyên Kỳ, lòng lão vô cùng căm hận. Nhưng lão lại sợ chàng
không giải độc cho mình nên bước đến trước mặt chàng vòng tay nói :
- Lão phu và công tử vốn chẳng có oán cừu, việc cũ xin coi như gió thoảng. Lần này nhờ công tử mà mọi người thoát hiểm và võ lâm tam

cung
cũng chẳng còn bị Thần Cung khống chế. Bọn lão phu rất biết ơn ! Thu Phong
Đế Quân và U Linh Đế Quân cũng bước ra phụ họa.
Thuyên Kỳ lạnh lùng bảo :
- Tam vị ỷ tài, nuôi dã tâm xưng bá, nhưng cuối cùng cũng bị Thần Cung
đè đầu cưỡi cổ. Đó chẳng qua là quả báo nhỡn tiền. Nếu suốt đời theo chính
đạo, dẫu chết không sờn lòng thì còn sợ gì ai nữa ? Nay nếu muốn tại hạ giải
Độc Trùng, phải lập trọng thệ từ bỏ dã tâm đối nghịch với võ lâm.Ba lão ở thế cùng cực đành phải ưng thuận. Thuyên Kỳ giải cho họ trước
để trở về cứ địa. Kiếm Tuyệt Đế Quân đã được chàng giải độc từ trước nhưng
không chịu đi mà đòi ở lại tham gia bảo vệ trong thời gian chàng điều trị cho
những người khác.
Thuyên Kỳ cố tìm một phương pháp nhanh hơn vì còn đến hơn ngàn người ngộ hại. Chàng thử lấy kim châm cứu cắm vào huyệt Mệnh Môn rồi
dùng lửa đốt thử, quả nhiên cũng có công hiệu. Thần Thâu được lệnh lùng
mua hết những bộ kim châm cứu trong vùng và vài trăm cây nến nhỏ.
Vì vậy đến trưa hôm sau, Cổ Độc đã bị tiêu diệt. Quần hùng cảm tạ Thuyên Kỳ rồi giải tán. Thu Trinh đã kể cho trượng phu nghe phương pháp
trị bệnh của chàng. Thuyên Kỳ cười khà khà bảo :
- Dược phương này quả là thần diệu, song phương cùng có lợi. Ta phải về
núi Thiên Thai thực hiện ngay mới được.
*
* *
Bốn ngày sau bọn Thuyên Kỳ đã có mặt ở Tổng Đàn Ma Giáo. Mọi người
nhìn mái tóc bạc trắng và đôi tròng mắt xám nhạt của nàng mà ứa lệ. Thần
Kiếm nghiêm giọng quở trách :

- Khổng Phu Tử là người có dung mạo xấu xí mà không hề hổ thẹn. Ngươi là kẻ đọc sách sao không hiểu được đạo lý mà lại bỏ người thân ra đi,
khiến phụ mẫu đau lòng, lo lắng. Lần này nếu không tình cờ cứu được quần
hào, ta sẽ phạt nặng đấy.
Thuyên Kỳ sợ hãi quỳ xuống nhận lỗi. Ngoại mẫu chàng là Lý phu nhân
cười bảo:
- Chúng ta cũng hãy nên thông cảm với Kỳ nhi. Đang tuổi thiếu niên lại
biến thành tóc bạc, tránh sao khỏi thương tâm nghĩ quẩn. Giờ đây đã có bốn
nữ nhân cai quản chặt chẽ, xem hắn còn chạy thoát đường nào được nữa ?
Cả nhà bật cười vui vẻ. Bốn nàng dâu thẹn thùng cúi mặt.
Trong suốt hai tháng trời, võ lâm thanh bình, giang hồ lặng sóng. Cả Bạch Cốt Chân Nhân lẫn Ma Đăng Thần Quân đều bị Tuyết Hồ Công Tử đả
thương, không thấy xuất hiện. Phần Thuyên Kỳ, nhờ chia xẻ âm nguyên với
bốn ái thê nên đã lấy lại được dung mạo cũ. Chàng cũng tận dụng thời gian
này nghiên cứu Thần Võ Bí Kíp, vỏn vẹn chỉ có ba chiêu Thiên Kiếm và năm
chiêu Lôi Chưởng, nhưng thực ra cực kỳ uyên ảo, phức tạp. Chàng nhận ra có
sự tương đồng giữa Lôi Chưởng và pho Lôi Quyền của cao thủ vô danh để lại.
Có thể phối hợp cả hai mà thi triển không hề gặp trở ngại. Quyền phong,
chưởng kình đều phát ra tiếng ì ầm như sấm vọng.Nhưng trong ba chiêu Thiên Kiếm chàng chỉ mới luyện được hai. Chiêu
cuối cùng có đến ba trăm sáu mươi thế thức, Thuyên Kỳ không cách nào đánh
hết chiêu với tốc độ cần có.
Chàng là người hiếu học võ nên quyết tâm học cho được. Nhưng đến
sáng ngày cuối tháng sáu, đệ tử Cái Bang ở Chiết Giang đã đem thư của Quái

Cái đến. Trong thư, lão khẩn khoản yêu cầu chàng có mặt ở Võ Đang Sơn
trước ngày rằm tháng bẩy.
Thuyên Kỳ báo tin này cho song thân và các trưởng bối rõ. Côn Luân Thần Kiếm tuổi mới hơn ngũ tuần, khí huyết phương cương, lại mang nặng
tinh thần hiệp nghĩa của một kiếm sĩ nên phấn khởi nói :
- Phải có đại sự gì nên Bạch bang chủ mới cho chim câu hỏa tốc mang
thư đến. Chúng ta phải lên đường ngay mới khỏi phụ lòng đồng đạo.
Thánh Nữ hiểu rõ lòng trượng phu, tủm tỉm cười bảo :
- Tướng công ngủ vùi mười mấy năm, nay muốn vẫy vùng cho thỏa chí
phải không ?
Lý Bách thấy con rể ngượng ngùng liền đỡ lời :
- Làm thân kiếm sĩ, không đem ba thước gươm ra giúp đời thì học võ làm
gì ? Có Thiên Tân kềm cặp tiểu quỷ Thuyên Kỳ, bọn ta cũng yên tâm hơn.
Bốn nàng nghe nói trượng phu lại sắp lên đường vào chốn đao thương,
mặt hoa thoáng hiện vẻ u sầu. Thánh Nữ biết ý cười bảo :
- Các ngươi bụng to vượt mặt còn muốn theo phu tướng ra trận nữa ư ?
Bách Lan e thẹn đáp :
- Chúng tức nữ biết phận mình, nhưng xin cho Tần thư theo hầu hạ tướng công.
Ngay trưa hôm đó, xong tiệc tống hành Thần Kiếm, Độc Y, Thuyên Kỳ,
Thu Trinh và hai gã họ Lăng lên đường.

Tuyết hồ công tử

Đánh máy: BacQuai và các cao thủ Việt Kiếm

Hồi 13
Phan An kiếm hạ ai vô diện
Lão Tổ hồ biên quy cố hương

Sau mười ba ngày bôn hành, họ đã đến chân núi Võ Đang, lúc đầu giờ tỵ. Giao ngựa cho bọn đạo sĩ tuần sơn, sáu người dùng khinh

công lên núi. Chưởng môn các phái đều đông đủ. Thần Kiếm sụp xuống ôm
chân Tiêu Kiếm Vương Thục, chưởng môn phái Côn Luân gọi :
- Chưởng môn sư huynh !
Từ ngày trở lại Trung Nguyên, bị lôi cuốn vào cuộc chiến với quần ma và
thương tích của Thuyên Kỳ, nên Thẩm Thiên Tân chưa về Thanh Hải thăm
đồng môn. Nay gặp ở đây mừng mừng tủi tủi, ôm nhau sa lệ. Quái Cái càu
nhàu :
- Hai vị đã già rồi mà còn khóc lóc như lũ trẻ. Hãy để ta giới thiệu xong
đã.
Vương Thục lau nước mắt, kéo Thiên Tân ngồi xuống bên mình. Thuyên
Kỳ dắt Thu Trinh đến bái kiến. Chờ mọi người an tọa xong, bang chủ Cái Bang
hắn giọng bảo :
- Lão hóa tử ta không phải là địa chủ nhưng cũng xin thay mặt lão mũi
trâu Nhàn Vân chủ trì cuộc họp hôm nay.
Lão chỉ hai đạo sĩ trung niên ngồi đối diện Thần Kiếm :
- Đây là Cửu Hoàn Kiếm Trương Phụ Tân Chưởng môn phái Không Động. Còn người này là Lãnh Kiếm Tào Y Thiên, chưởng môn phái Điểm
Thương.
Hai người đứng dậy vòng tay chào bọn hào kiệt, Trương Phụ Tân nói :
- Không Động và Điểm Thương ở tận phía nam, đường xa vạn dặm nên ít
có mặt trong những thịnh hội hay phong ba của võ lâm, nhưng vẫn một lòng
phù trì chính đạo. Từ lâu đã nghe danh Tuyết Hồ Công Tử là ngọn đèn sáng
của võ lâm, phúc tinh của giang hồ, nay được diện kiến thật muôn vàn vinh
dự.
Lãnh Kiếm Tào Y Thiên là người tế nhị, hướng về Thần Kiếm tươi cười

bảo :
- Thẩm huynh hồi kinh sau mười ba năm dài, đã trở thành giai thoại võ
lâm. Lại có được ái tử anh hùng cái thế, tại hạ xin chúc mừng.
Thẩm Thiên Tân cười ha hả đáp :
- Tào huynh quá lời ! Thẩm mỗ sống đước là nhờ thê tử hết lòng chữa trị,
có gì đáng gọi là giai thoại. Còn Kỳ nhi may mắn, lập được chút công nhỏ cho
võ lâm, cũng chỉ là bổn phận của người hiệp khách.
Quái Cái gạt đi :
- Các vị tung hứng như thế là đủ rồi, để lão phu đi vào việc chính.
Lão ra hiệu cho hai lão Lãnh Kiếm và Cửu Hoàn Kiếm. Họ lặng lẽ cởi áo,
để lộ thân trước chằng chịt những vết thẹo. Đáng nói là những vết thương ấy
của hai người giống hệt nhau, không sai một nét.
Thần Kiếm nhờ luồng chân khí Dương Cương hùng mạnh của Thuyên
Kỳ làm căn bản nên đã luyện được Thái Ất Quy Nguyên Canh Khí và nghiên
cứu cả kiếm thuật vô thượng của Quy Nguyên Bảo Lục. Nhờ vậy võ công của
ông tăng tiến vượt bậc.
Khi quan sát thân trước hai vị chưởng môn, ông kinh hãi tán dương :
- Chiêu kiếm này đáng gọi là tuyệt kiếm !
Không Từ thiền sư thở dài :
- Chỉ với một chiêu kiếm mà đả bại được một cao thủ bậc nhất như hai
thí chủ đây, lão nạp vô cùng lo lắng. Chẳng hay công tử có cao kiến gì không ?
Thuyên Kỳ kính cẩn đáp :
- Người đánh chiêu kiếm này đã dùng phép Ngự Kiếm, chiêu thức lại cực
kỳ biến ảo. Có lẽ gã còn trẻ, chưa tới tuổi tam tuần.
Tào Y Thiên khép vạt áo, dơ ngón cái khen ngợi :
- Chỉ nhìn kiếm thương mà biết được tuổi tác của người cầm kiếm. Bần
đạo vô cùng bội phục. Nhưng sao công tử lại đoán ra ?
Chàng nghiêm nghị nói :

- Vì y còn trẻ nên không sợ chúng ta dựa vào kiếm thương để tìm ra cách
phá giải. Nếu là kẻ lão luyện, chẳng bao giờ dùng cách này để dương danh.
Chưởng môn phái Hoa Sơn, Tiêu Kiếm Hạ Tri Chương hiếu kỳ hỏi :
- Thế công tử đã tìm ra cách khắc chế chiêu này chửa ?
Chàng gật đầu :
- Xin nhị vị chưởng môn xem thử có phải người ấy đã đánh chiêu này hay không ?
Dứt lời, chàng chậm rãi bước đến vách khách sảnh thi triển chiêu kiếm.
Lúc chàng dừng tay, trên lớp vôi hiện ra những vết chém giống hệt như trên
da thịt của hai người. Tào Y Thiên và Trương Thụ Tân vỗ bàn các nhận :
- Đúng là chiêu này !Mọi người trầm trồ khen ngợi. Thiên Tân cao hứng nói :
- Chỉ lo hắn còn những chiêu lợi hại hơn chứ chỉ một chiêu này thì không đáng sợ !
Thuyên Kỳ gật đầu kính cẩn thưa :
- Thân phụ dạy rất phải, đây chỉ là chiêu đầu của pho kiếm pháp thượng
thừa.
Thiên Tân hài lòng, quay sang họ Tào hỏi :
- Tào huynh ! Chẳng hay sự việc thế nào ? Và gã đó là ai ?
Lãnh Kiếm ngượng ngùng kể lại :
- Cách đây ba tháng, một chàng trai tuổi độ hai mươi lăm đến núi Điểm
Thương ở Quảng Tây và đạo quán Không Động trên ngọn Phật Sơn xin tỉ
kiếm. Gã tự xưng là Tống Linh Long, nam tử của Giang Nam Thất Hiệp Tống
Linh Quân. Linh Long bảo rằng gã tự biết hành vi của phụ thân mình là đại ác,
nhưng phận làm con không thể không báo thù. Gã ra điều kiện rằng nếu
thắng bọn lão phu bằng một chiêu thì hai phái Điểm Thương và Không Động
phải bế môn đúng một năm. Và chưởng môn phải tìm cho được Tuyết Hồ

Công Tử để nhắn lời phó ước trên núi Võ Đang ngày rằm tháng bẩy. Nếu
Thuyên Kỳ không có mặt, gã sẽ lần lượt khiêu chiến với các phái.
Nhàn Vân Đạo trưởng thở dài :
- Tống Linh Long dùng chiêu bài tỉ kiếm, khiến chúng ta vì thanh danh
không thể từ chối. Nhưng các phái bạch đạo đóng cửa một năm thì chính là cơ
hội cho ma kiếp tung hoành.
Chưởng môn phái Nga Mi là Tĩnh Nhàn sư thái góp ý :
- Ma Đăng Thần Quân là thúc công của Tống Linh Long. Không chừng
đây chính là kế hoạch của lão ma. Bước đầu khóng chế được hai phái Điểm
Thương, Không Động là lão đã có cả một vùng phía tây nam Trường Giang.
Nghe lập luận của sư thái, Không Thiện đại sư gật đầu khen :
- Sư thái quả là cao kiến !
Quái Cái trầm giọng bảo :
- Đệ tử Cái Bang ở Chiếc Giang đã điều tra được lai lịch của họ Tống. Gã
là độc tử của Thông Thiên Giáo Chủ Tống Linh Triệt. Năm mười hai tuổi được
Nam Hải Lão Tổ thu làm truyền nhân, học nghệ trên đảo Hải Nam. Có lẽ Ma
Đăng Thần Quân đã tìm đến đấy liên kết với Linh Long.
Quần hào chấn động khi nghe nhắc đến danh hiệu Nam Hải Lão Tổ.
Trong năm mươi năm qua, lão đã ba lần vào Trung Thổ, mời các đại cao thủ võ
lâm Trung Nguyên tỉ võ. Cả ba lần đều toàn thắng, chỉ có mình Thái Ất Chân
Nhân sư tổ của phái Côn Luân là chịu được lão đủ trăm chiêu.Quái Cái nói tiếp :
- Tin tức từ Nam Hải đưa về cho biết Tống Linh Long là đệ nhị cao thủ
vùng biển nam, chỉ kém Nam Hải Lão Tổ một bậc. Nghe đồn gã đã gặp kỳ
duyên - ăn được Thiên Niên Hải Sâm nên công lực cực kỳ thâm hậu.
Hận Thiên Kiếm thở dài :
- Hèn gì gã có thể đả bại Trương huynh và Tào huynh trong chỉ một

chiêu. Chúng ta chỉ còn trông cậy vào Thẩm công tử mà thôi.
Thuyên Kỳ vòng tay thưa :
- Vãn bối xin tận lực !
Quái Cái cười khà khà :
- Đã có Tuyết Hồ Công Tử gánh vác đại sự, sao lão mũi trâu không dọn
yến đãi bọn lão phu một bữa ?
Nhàn Vân đạo trưởng mỉm cười :
- Bần đạo đã liệu trước rằng Bạch lão huynh sẽ đòi rượu. Xin mời chư vị
sang khách sảnh.
Ngay chiều hôm ấy, Thuyên Kỳ bắt tay luyện kiếm vì chàng đánh giá rất
cao kiếm thuật của Tống Linh Long. Từ ngày xuất đạo, chàng chưa từng gặp
kiếm thủ xứng tay. Nay họ Tống cũng luyện được thuật Ngự Kiếm, khiến
chàng vô cùng hào hứng.
Đầu giờ tỵ ngày rằm tháng bẩy, Tống Linh Long được một đạo sĩ thần
sơn đưa lên núi. Gã cực kỳ anh tuấn, mặt trắng như ngọc, mũi thẳng, môi son,
đôi mày chữ nhất đen nhánh. Nhưng có điều nhãn quang chất chứa đầy sát
khí và thù hận. Gã lạnh lùng vòng tay nói :
- Tại hạ xin cảm tạ chư vị chưởng môn đã đến chứng kiến cuộc đọ kiếm
hôm nay !
Thuyên Kỳ mỉm cười hỏi :
- Sao lệnh thúc công không đến dự khán ?
Gã giật mình bối rối, không ngờ chàng lại biết mối quan hệ hiện tại của
mình với Tống Linh Quân. Gã bật cười cao ngạo đáp :
- Dù có mặt Thần Quân hay không thì cũng chẳng ảnh hưởng đến kết
quả ngày hôm nay !
Dứt lời gã rút kiếm ra. Thanh kiếm của gã tuyền một màu đen bóng, bản
nhỏ bằng nửa kiếm thường và dài hơn một gang tay. Thuyên Kỳ chậm rãi rút

Long Kiếm dựng thẳng trước mặt chờ đợi. Linh Long nắm chuôi kiếm bằng cả
hai tay, chỉ thẳng về phía địch thủ, sát khí từ lưỡi kiếm và thân hình họ Tống
tỏa ra lạnh lẽo. Ngược lại, Long Kiếm vẫn mờ nhạt như chẳng hề có chút chân
lực.Thời gian nặng nề trôi qua, đã gần nửa canh giờ mà chưa ai dám xuất thủ
trước. Mặt trời thu bắt đầu gay gắt như đổ lửa. Thuyên Kỳ chuyên luyện Âm
Dương Thần Công, cơ thể tự điều hòa nóng lạnh nên không bị ảnh hưởng bởi
ánh nắng. Nhưng Linh Long thì khác, mồ hôi trán bắt đầu tuôn ra đọng thành
giọt chảy xuống mắt. Gã biết không thể so định lực với Thuyên Kỳ nên động
thủ trước.
Quả nhiên gã không xử dụng chiêu kiếm đã ghi dấu trên người hai lão
chưởng môn. Thân ảnh gã hòa với kiếm quang lướt đến như thiển điện.
Thuyên Kỳ xuất thủ sau gã nhưng khinh công của chàng lại nhanh hơn. Chiêu
kiếm Đảo Ngân Hà với tám thành công lực đã chặn đứng đường kiếm của đối
phương. Kiếm khí chạm nhau nổ vang, hai người dội ngược ra sau.
Lần đầu chạm kiếm chỉ là để thăm dò, không mang lại kết quả nào. Linh
Long gầm lên đánh chiêu thứ hai. Thuyên Kỳ thấy kiếm kình như vũ bão, dồn
thêm hai thành công lực nữa, xuất chiêu Thái Ất Viên Thành.
Chỉ nghe tiếng kiếm chạm vang rền hơn trước cũng đủ biết hai người đều nặng tay. Ngực áo Thuyên Kỳ bị rạch nát nhưng trên má Linh Long đã có
vết máu. Gã vẫn tự hào về dung mạo tuyệt thế của mình nên căm hận vung
kiếm xông vào. Lần này kiếm ảnh trùng trùng, kiếm khí xé không gian bắn ra
những đốm hàn tinh xanh rờn.
Chàng biết rằng gã đã dùng đến sát chiêu, bèn thi triển chiêu thứ

nhất
trong Thần Võ Bí Kíp - Thần Kiếm Tà Huy. Hồng quang rực rỡ như ánh chiều
tà, nhuộm đỏ cả không gian.
Sức nóng kinh hồn từ kiếm quang dập tắt những đốm hàn tinh và luồng
kiếm khí lạnh lẽo của đối phương. Linh Long kinh hãi định tháo lui nhưng
Long Kiếm đã bao phủ toàn thân. Thuyên Kỳ bỗng sinh lòng bất nhẫn, cố
dừng kiếm chiêu. Linh Long đau đớn hự lên, lảo đảo lùi lại ba bước. Toàn thân
gã đẫm máu, mặt bị bốn năm đường kiếm rạch nát, từ vai đến thắt lưng chi
chít kiếm thương ngang dọc. Tuy nhiên không trầm trọng lắm.
Thuyên Kỳ nghiêm giọng bảo :
- Ta không nỡ tuyệt đường hương hỏa của họ Tống nên tha cho các hạ
một lần. Giang Nam Nhất Hiệp dùng độc phấn giết hại hơn ba trăm hào kiệt
võ lâm. Thử hỏi, hậu nhân của những người ấy có căm thù họ Tống hay
không? Sao các hạ chẳng thức ngộ được điều ấy ?
Tống Linh Long điểm huyệt chỉ huyết, bật cười ghê rợn nói :
- Ngươi nói không sai, phụ thân ta giết người phải đền mạng. Nhưng mối
thù hủy dung mạo hôm nay, Linh Long ta quyết phải báo phục.
Thuyên Kỳ trầm giọng :
- Các hạ cũng biết rằng trong phép Ngự Kiếm thì chiêu thức đã phát ra
không thể thu hồi được. Ta không cố ý tàn phá cái đẹp trời cho của các hạ.Linh Long hậm hực nói :
- Chứ không phải ngươi ghen ghét vẻ anh tuấn của ta nên tìm cách hủy
diệt ?
Thu Trinh nghe gã vu khống phu tướng lại giận dữ bước ra :
- Phu quân của ta dung mạo không tuấn tú nhưng là bậc chính nhân quân tử, anh hùng cái thế, chứ đâu phải là kẻ tiểu nhân mặt trắng, bất tài như
ngươi !

Linh Long thấy nàng xinh đẹp tuyệt thế, hắn nhục nhã, cứng họng quay
đầu đi mất. Quái Cái thở dài :
- Gã này tính tình nhỏ hẹp, sau nầy chắc chắn sẽ liên thủ với Ma Đăng
Thần Quân khuấy đảo giang hồ.
Nhàn Vân đạo trưởng tiếp lời :
- Đó là chưa nói đến Nam Hải thấy y bất thành nhân dạng, sẽ vào Trung
Nguyên tìm Thuyên Kỳ.
Chàng cười khổ tiếp :
- Vãn bối mới xử dụng chiêu này lần đầu nên không biết uy lực của nó lại
khủng khiếp như vậy.
Côn Luân Thần Kiếm tỏ ý e ngại :
- Lão Tổ tuổi hơn tám mươi, công lực vượt ngoài hoa giáp, Kỳ nhi khó mà
chống đỡ nổi.
Chàng gật đầu :
- Hài nhi cũng biết điều ấy, nhưng trong bí kíp Thần Võ Cung còn một chiêu kiếm cuối cùng. Nếu luyện thành may ra thắng được Nam Hải Lão Tổ.
Không Từ thiền sư giật mình :
- Té ra người vào Mã Yên Sơn đêm ấy chính là công tử ư ? Vậy là lão nạp
yên tâm rồi.
Dùng cơm trưa xong, Thần Kiếm cáo từ đi theo Tiêu Kiếm Vương Thúc
về núi Côn Luân.
*
* *
Thuyên Kỳ nhớ đến phu thê họ Định nên mời Độc Y Trương Thúc cùng
mình đi núi Kinh Môn để xem có cách nào phục hồi nhãn lực cho họ hay
không ?Trưa ngày mười tám tháng bẩy, bọnn chàng đã đến trước cửa Thần
Cung. Thạch môn đóng kín, bụi phủ dầy như đã lâu không hề mở ra.
Lăng Hổ lấy cán đao gõ cửa. Lát sau, hai tỳ nữ bước ra hỏi :
- Thần Cung tạ khách đã hai tháng nay, xin hỏi chư vị cần gì ?

Thu Trinh cười bảo :
- Nhờ hai tiểu muội vào báo với cung chủ rằng có Tuyết Hồ Công Tử và
Thần Y Trương Thúc đến bái kiến.
Một ả chạy vào thưa lại, nửa khắc sau trở ra, cung kính mời khách vào.
Khách sảnh ở ngay phía trước, tỳ nữ mời ngồi châm trà. Phu thê họ Định
được đệ tử dẫn ra, cả hai hình dung tiều tụy, chẳng còn vẻ oai phong như
trước nữa. Đinh Thanh Bình gượng cười vòng tay nói :
- Không ngờ công tử lại bỏ hận thù cũ, đưa Thần Y đến thăm vợ chồng
ta. Bổn cung chủ vô cùng cảm kích.
Độc Y cười khà :
- Lão phu đây cũng nhờ Thẩm công tử mà trở lại chính đạo, được đồng
đạo yêu thương. Nay cung chủ quyết chí hồi đầu, bọn lão phu cũng cố sức tìm
phương phục hồi thị lực cho nhị vị.
Phu thê họ Định cảm động đến ứa nước mắt. Sau khi thăm mạch, hỏi
han, Trương Thúc bàn với Thuyên Kỳ :
- Theo thiển ý của lão phu thì Ma Quang của Huyết Đăng đã phong bế ba
huyệt Dương Bạch, Ty Túc, Toản Trú của họ. Vì vậy khí huyết không thể lưu
thông đến nuôi nhãn cầu. Nay chỉ cần công tử dùng Âm Dương Thần Công
phá tan những hạt máu đóng ở ba huyệt đó là đủ.
Chàng theo sự chỉ dẫn của lão, đặt hữu thủ vào huyệt Bách Hội trên đỉnh
đầu cung chủ, dồn luồng chân khí dương đi đến ba huyệt kia. Quả nhiên, hai
người thoát khỏi cảnh tối tăm, dù chỉ bằng ba phần lúc trước. Thần Y trấn an
họ :
- Võng mạc đã lâu không có máu nuôi dưỡng, chẳng thể nào một sớm
một chiều hồi phục được. Lão phu sẽ kê một toa thuốc, sau hai tháng

sẽ bình
phục như xưa.
Hai người sụp xuống lạy tạ :
- Tưởng kiếp này chìm trong tăm tối, chỉ muốn chết cho xong. Nay nhờ
ơn tái tạo thấy được ánh dương quang, chúng tôi suốt đời tạc dạ.
Thuyên Kỳ mời đứng dậy :
- Nhị vị quá lời, chút công lao nhỏ mọn nào có đáng gì. Chỉ mong nhị vị
đem sức phù trợ chính nghĩa võ lâm là bọn tại hạ vui dạ lắm rồi.Đinh phu nhân là phận đàn bà, thoát khỏi cảnh đui mù còn mừng hơn sống lại, nàng tươi cười ra lệnh cho thị tỳ bày tiểu yến.
Hai bên thù tạc bàn chuyện giang hồ. Đinh cung chủ nghe nói đến Nam
Hải Lão Tổ và Ma Đăng Thần Quân, nghiêm mặt kể :
- Ngày Sư phụ bổn tòa còn tại thế, người có bảo lão tổ chuyên luyện Đồng Tử Nhất Nguyên Công. Dù chưa đến mức kinh cương bất hoại nhưng
luồng Cương Khí hộ thể rất vững chắc. Nếu không có thần binh, khó mà phá
được. Kiếm thuật của lão lại cực kỳ huyền ảo, hiểm ác có thể nói sau Võ Đế,
lão là người có võ công cao nhất. Trong vòng trăm năm nay.
Thuyên Kỳ cảm tạ rồi cáo từ. Bẩy ngày sau họ về đến núi Thiên Thai.
Thời gian qua mau, thấm thoát đã sắp đến ngày trung thu, Thuyên Kỳ vẫn
chưa hoàn tất chiêu Thiên Kiếm Vô Tâm. Nhưng bản lãnh chàng cũng tiến
thêm một bậc.
Chỉ còn hơn hai tháng nữa là bọn Bách Lan khai hoa nở nhụy. Mỗi lần
nhắc đến lũ nội tôn sắp ra đời Thần Kiếm đều cao hứng vui mừng.
Nhưng trưa ngày mười ba tháng tám, thư phó ước của Nam Hải Lão Tổ
đã đến tay Thuyên Kỳ. Lão mời chàng đến Động Đình Hồ tỉ kiếm. Hôm sau lại
có thư của bang chủ Cái Bang báo rằng tin tức về cuộc phó ước đã lan truyền
khắp giang hồ. Hào kiệt bốn phương đã lên đường đến Hồ Nam quang chiến.

Ngày trùng cửu này, các nhóm bạch đạo đề có mặt để hỗ trợ tinh thần cho
chàng.
Không khí Tổng Đàn Ma Giáo lặng lẽ, nặng nề. Thanh danh của Nam Hải
Lão Tổ đã khiến mọi người lo lắng cho sinh mạng Thuyên Kỳ. Nhưng chàng
vẫn thản nhiên mỉm cười, chú tâm vào luyện pho Lôi Chưởng và Lôi Quyền.
Còn sáu ngày nữa là đến kỳ hạn, LÝ Bách giao Tổng Đàn lại cho đại Hộ
Pháp Thôi Hại, dẫn đoàn người lên đường. Chiều ngày mùng tám, họ đến núi.
Hơn ba ngàn hào kiệt thiên hạ đã dựng lều quanh hồ từ mấy ngày trước, chưa
kể một số đến sớm hơn, dành được phòng trong những khách điếm gần đấy.
Thuyên Kỳ xúc động khi thấy họ đồng thanh hô vang :
- Tuyết Hồ Công Tử ! Tuyết Hồ Công Tử !
Chàng vòng tay cảm tạ họ rồi đi về phía ngọn đại kỳ Huynh Đệ Hội. Giã
Đào và các vị Đường Chủ đứng đầu đoàn quân hai trăm người nhất tề chào
đón :
- Huynh Đệ Hội bái kiến Hội Chủ.
Giã Đào hắng giọng thưa :
- Cung bẩm Hội Chủ, bổn Hội đã chuẩn bị sẵn nơi chốn ăn nghỉ. Xin mời
Lý bang chủ, Thẩm đại hiệp và chư vị.Một dãy lều vải, nền trải lụa dầy khiến mọi người thích thú. Chiếc lều
lớn nhất có cắm đại kỳ là nơi nghỉ ngơi của Hội Chủ và bốn vị phu nhân. Dù
bụng đã lớn, nhưng các nàng đều nằng nặc đòi theo. Dường nhu Thuyên Kỳ
đã nắm chắc phần thắng nên không hề từ chối.
Thuyên Kỳ hài lòng bảo :
- Cảm tạ Giã lão và anh em đã lo lắng chu đáo.
Lý phu nhân thấy có cả phòng tắm kín đáo ngay say lều. Bà vui vẻ khen
ngợi :

- Kỳ nhì có được những thuộc hạ giỏi giang như vậy, ta rất yên lòng.
Tắm gội xong, Thuyên Kỳ ra họp mặt với Huynh Đệ Hội ngay bãi trống
trước cửa đại bản doanh. Nếu chàng không phải là Hội Chủ của bang hội nhỏ
bé này thì Hội đâu thể chiếm cứ một diện tích rộng rãi như vậy.
Hào kiệt thiên hạ đều là người kẻ coi trời bằng vung, nhưng vì kính ngưỡng Tuyết Hồ Công Tử nên tôn trọng Huynh Đệ Hội.
Phì La Hán cười hề hề thưa :
- Bẩm Hội Chủ, bổn hội tuy sanh sau đẻ muộn, nhưng nhờ danh thơm
của Hội Chủ, đã được nhiều người đến xin gia nhập. Hiện nay nhân số đã lên
đến tám trăm người.
Chàng hỏi lại :
- Như vậy chúng ta giải quyết vấn đề sanh kế thế nào ?
Giã Đào đáp thay :
- Lão phu đã cho đóng hai chục chiếc thuyền lớn, nhận chở hàng hóa xuôi ngược Trường Giang và đang định mở một tiêu cục. Hội Chủ có cao kiến
gì chăng ?
Thuyên Kỳ mỉm cười :
- Giã lão quả có tài kinh tế, ta không thể bì được. Nhưng phải đốc thúc
anh em chuyên cần luyện võ mới mong hoàn thành công việc.
Khoái Đao đỡ lời :
- Hội Chủ yên tâm, bọn thuộc hạ đã từng vào sanh ra tử nên không dám
lơ là.
Tần Thu Trinh đang ngồi cạnh chàng kề tai bảo :
- Tướng công ! Nếu vậy chúng ta giao công việc áp tải kim sa từ Nam
Lĩnh về Tây An.
Chàng gật đầu bảo Hồ Nam Thần Trượng :- Để khai trương tiêu cục Huynh Đệ, ta sẽ giao việc bảo tiêu kim sa từ
Nam Lĩnh về Diên An cho anh em.
Mọi người phấn khởi hoan hô như sấm. Ma Yêu Kiếm Khách Đỗ Tang,
Đương Chủ Kiếm Đường, tuổi đã hơn lục tuần nên thận trọng hỏi :
- Trong cuộc chiến ngày mai, Hội Chủ nắm được bao nhiêu phần

thắng?
Câu hỏi này làm chùng hẳn bao nhiêu trái tim. Họ lắng nghe câu trả lời.
Thuyên Kỳ thản nhiên đáp :
- Chỉ có năm phần, nhưng còn tùy thuộc vào việc Nam Hải Lão Tổ có thực sự đáng sợ như lời đồn hay không ?
Nói xong, chàng tuyên bố giải tán, trở lại lều lớn. Thấy ba nàng kia đang
an giấc, Thu Trinh kéo chàng ngồi xuống góc lều thủ thỉ :
- Hôm trước Đinh cung chủ có nói lão tổ luyện thành cương khí hộ thân,
sao chàng không dùng tiểu kiếm ?
Chàng nheo mắt khen :
- Nương tử đã doán được ý ta rồi đó.
Tối đến, thủ lĩnh các phái bạch đạo đến thăm chàng. Bạch Nhật Thần Thâu và Thiểm Diện Phi Đao Lý Thất tất bậc điều động thuộc hạ sắp tiệc rượu
trên bãi cỏ, quanh đống lửa hồng.
Ma Giáo Giáo Chủ và Thẩm Thiên Tân hân hoan chào đón, hỏi han. An
tọa xong, Không Văn đại sư hỏi ngay :
- Chẳng hay công tử đã liễu ngộ chiêu Thiên Kiếm Vô Tâm chưa ?
Thuyên Kỳ kính cẩn đáp :
- Vãn bối kém cỏi nên vẫn chưa luyện xong. Nhưng có lẽ cũng chưa cần
đến chiêu ấy.
Thấy chàng lộ vẻ tự tin, mọi người rất phấn khởi.
*
* *
Sáng ngày trùng cửu, các lều trại đều được xếp gọn. Quần hùng tụ tập
quanh hồ chờ đợi.
Giữa giờ thìn, đoàn người của Nam Hải Lão Tổ xuất hiện, Lão Tổ maặc
thanh bào, thân hình to lớn, râu tóc bạc trắng, tướng mạo phương phi và uy
vũ. Cạnh lão chính là Tống Linh Long, toàn thân hắc y, mặt che kín bằng
khăn đen.Lão Tổ nghiêm giọng vòng tay nói :
- Lão phu đã hơn hai mươi năm không trở lại, hùng tâm nguội lạnh,

chẳng muốn dương danh như trước. Nhưng nay tiểu đồ Tống Linh Long bị
Thuyên Kỳ đả thương, hủy hoại dung mạo. Tiếng là tha chết nhưng thực ra
còn đáng sợ hơn cái chết, vì vậy, lão phu mới lê thân già đến đây xem kiếm
thuật họ Thẩm thế nào. Không ngờ đồng đạo võ lâm lại có lòng đến dự khán,
lão phu xin đa tạ.
Quái Cái ứng tiếng :
- Tuyết Hồ Công Tử vì chút tông tự của họ Tống nên không nỡ xuống tay. Đáng lẽ lão tổ phải khuyên y tu chí, lấy vợ sanh con, để Tống gia khỏi
tuyệt đường hương khói, cho đúng đạo trời. Sao lại phủ nhận lòng nhân họ
Thẩm.
Quần hùng đồng thanh hô lớn :
- Đúng vậy !
Một phụ nhân già yếu dược tỳ nữ đỡ hai bên, len ra phía trước cao giọng
nói :
- Mười bốn năm trước, Tống Linh Kiệt dùng quỷ kế giết một lần hơn ba
trăm mạng. Phu quân ta cũng phơi thây dưới làn tuyết Thiên Sơn, bả ta bơ vơ
sầu khổ trên đời. Tuyết Hồ Công Tử đã thay mặt những người yếu đuối như
bọn ta để đòi lại công đạo. Lão đã già mà sao không thông tình đạt lý chút nào
vậy ? Nếu Thẩm công tử giết luôn cả Tống Linh Long kia, cũng chưa đủ bù
đắp nỗi đau đớn của mấy trăm cô nhi quả phụ.
Nam Hải Lão Tổ tái mặt, không biết phải nói sao.
Mấy trăm hậu nhân của những hào kiệt tử nạn năm xưa, mỗi người một
câu chữi mắng Nam Hải Lão Tổ. Lão là bậc anh hùng cái thế, được cả thiên hạ
trọng vọng. Vậy mà nay vì việc riên của ái đồ, phải chịu nhục nhã, mang tiếng
hồ đồ. Lão giận dữ quát lên như sấm :

- Im ngay ! Lão phu xin nhận mình hồ đồ, nhưng chẳng lẽ lại chịu về không ? Nếu họ Thẩm cảm thấy không địch lại lão phu, cứ ngỏ lời tạ lỗi là đủ.
Giọng nói của lão vang dội, khiến mọi người im tiếng, chờ đợi thái độ của
Thuyên Kỳ. Trong thâm tâm họ không muốn chàng chết dưới tay lão tổ, nên
rất mong chàng xin lỗi lão nhân. Lão đáng bậc tổ phụ của chàng, nếu có phải
xuống nước, cũng chẳng có gì nhục nhã.
Thuyên Kỳ vòng tay nói với quần hào :
- Cảm tạ chư vị đã có dạ quan hoài. Nhưng Thẩm mỗ thà chết chứ không
để chính đạo lu mờ. Trừ gian diệt bạo là bổn phận của người võ sĩ. Tha chết
cho Tống Linh Long là làm sáng tỏ đạo nhân của trời đất, sao gọi là có lỗi ?
Thẩm mỗ dù bất tài cũng xin hầu lão tổ vài chiêu.Thẩm Thiên Tân cao hứng hét lớn :
- Hảo hài tử ! Thẩm gia có được hậu nhân như ngươi, tổ tiên nơi chín
suối cũng vui lòng.
*
* *
Quần hào sa nước mắt hoan hô như sấm động. Nam Hải Lão Tổ thấy mọi
người hết lòng ngưỡng mộ Thuyên Kỳ, tự biết nếu hôm nay mình có giết
chàng thì thanh danh bao năm cũng trôi theo giòng nước. Suốt đời mang
tiếng hồ đồ, bất nhân.
Thuyên Kỳ bước đến trước mặt lão, kính cẩn nói :
- Xin được lĩnh giáo tiền bối !
Thấy trong tay chàng chỉ có một thanh tiểu kiếm dài hơn gang tay, cả lão
tổ lẫn quần hào đều kinh ngạc. Lão nhíu mày hỏi :
- Sao công tử không dùng trường kiếm ?
Chàng mỉm cười đáp :
- Đối với bậc kiếm tiên như tiền bối thì vãn bối có dùng kiếm cũng bằng

thừa. Nhưng cũng xin thưa rằng tiểu kiếm này là thần binh sắc bén vô song,
mong tiền bối lưu ý.
Nam Hải Lão Tổ thầm phục tính quân tử của chàng, hiền hòa bảo :
- Lão phu xin cảm tạ thành ý của công tử.
Lão rút thanh trường kiếm giống hệt thanh của Tống Linh Long, chỉ mũi
kiếm xuống đất nói :
- Mời công tử xuất chiêu trước !
Thuyên Kỳ gật đầu, quán chú công lực vào tiểu kiếm. Đánh chiêu Thiên
Kiếm Tà Huy. Vòng kiếm quang không rộng lớn như lúc dùng trường kiếm
nhưng đỏ rực hơn và kín đáo hơn. Nam Hải Lão Tổ chẳng dám coi thường,
tung mình lên đón chiêu. Hai người bật ra rồi lại nhập vào. Chiêu Thiên Kiếm
Băng Hà của Thuyên Kỳ lạnh lẽo khí âm hàn, tỏa ánh xanh biêng biếc. Lão tổ
biến sắc, rung kiếm, hóa thành đạo hàn quang tím đậm, phủ lấy đối phương.
Thuyên Kỳ nghe áp lực nặng nề, kiếm ảnh trùng trùng vây chặt, biết mình không đủ sức chống lại chiêu kiếm ảo dị, hùng mạnh này, chàng bèn
nương theo sức chạm của hai thanh kiếm, bốc thẳng lên cao, thoát khỏi tầm
sát thương. Hít mạnh một hơi chân khí, chàng vận toàn lực vỗ xuống một đạo
chưởng phong đỏ rực. Lão tổ bị bất ngờ trước đấu pháp linh hoạt của chàng,vung tả thủ đở chưởng. Nội lực lão cực kỳ thâm hậu nên đã đẩy chàng văng
ngược lại. Thuyên Kỳ nhân dịp này dắt tiểu kiếm vào lưng rồi múa song thủ
thi triển pho Lôi Chưởng. Những luồng chưởng kình lúc nóng lúc lạnh, lúc
xanh lúc đỏ ập đến như thác lũ. Chưởng ảnh giăng mắc như ngàn bàn tay ma
quái, khiến lão tổ bối rối lùi liền mấy bước.
Thuyên Kỳ hạ thân xuống bãi cỏ, lập tức xông đến. Lần nầy chàng phối

hợp cả hai pho Lôi Chưởng và Lôi Quyền, đánh bạt đường kiếm đối thủ. Tiếng
sấm ì ầm của quyền phong khiến mọi người sửng sốt. Chàng tận dụng pho
khinh công Thiên Ma Ảo Bộ, lướt quanh lão tổ như bóng ma. Sau một loạt
quyền chưởng dũng mãnh, liên miên bất tuyệt, chàng lại đổi phương vị tránh
những chiêu kiếm chết người. Phép Ngự Kiếm không thể thi triển được nếu
mục tiêu cứ di động liên tục, vì vậy Nam Hải Lão Tổ đành dùng kiếm thuật
thông thường đối phó với chàng. Đã gần ba trăm chiêu mà vẫn chưa phân
thắng bại, lão tổ động nộ, tung mình lên không, thoát khỏi lưới quyền của
chàng dày đặc xuống đầu Thuyên Kỳ.
Luồng kiếm quang tím sẫm như đám mây chết chóc phủ kín thân trên Thuyên Kỳ. Quần hào thót tim sợ hãi. Nhưng chàng vẫn đứng im không né
tránh, vận thần công Hư Không Lôi Xướng quát lên. Luồng âm thanh khủng
khiếp đập vào màng nhĩ lão tổ khiến ông choáng váng, rụng rời, đường kiếm
chậm lại, lớp cương khí hộ thân cũng mỏng đi. Lúc đó từ hai tay chàng, mười
đạo chỉ quang đỏ rực xạ vào thân trước địch thủ. Chỉ một đạo duy nhất lọt qua
màn kiếm quang, đánh vào huyệt Chương Môn nơi hông trái. Chỉ kình xuyên
qua lớp cương khí bị yếu đi, không gây thương tích nhưng cũng đốt hủy
thanh bào, khiến lão đau đớn, dừng kiếm.
Thuyên Kỳ cũng bị một vết kiếm thương nơi vai tả, máu tuôn ướt đẫm
lam bào. Chàng lùi lại ba bước, vòng tay nghiêm nghị nói :
- Kiếm thuật của tiền bối đã đến mức tận cùng của kiếm đạo, vãn bối không thể địch lại.
Nam Hải Lão Tổ từ ngày xuất đạo chưa hề bị ai đụng đến vạt áo. Nay bị

chàng đánh thủng trường bào, lòng cực kỳ hổ thẹn. Nhưng không ngờ chàng
lại nhận thua và tán dương kiếm thuật của mình. Lão đổi giận làm vui, tươi
cười bảo :
- Lão phu chỉ chiếm thượng phong được một chút. Nhưng công tử tuổi
mới hai mươi mà kiêm thông nhiều tuyệt nghệ, so với lão phu thời còn trẻ thì
trội hơn nhiều.
Quần hùng biết bão tố đã qua, vui mừng hò hét, nhảy múa.
Thu Trinh chạy đến băng bó cho phu tướng. Bỗng Thuyên Kỳ gục xuống
mê man bất tỉnh. Mọi người kinh hoàng xúm lại. Độc Y gạt phăng họ, ngồi
xuống xem xét. Ông lạnh lùng hỏi lão tổ :
- Xin tôn giá cho tại hạ mượn thanh kiếm.Lão tổ ngỡ ngàng rút kiếm trao cho họ Trương. Độc Y ngửi mùi kiếm rồi
đứng phắt dậy, chỉ mặt lão tổ mắng :
- Sao lão dám bôi chất kỳ độc vào thân kiếm ?
Nam Hải Lão Tổ giận dữ nạt lại :
- Câm miệng ! Lão phu cần gì đến độc dược mới hạ được Thuyên Kỳ.
Thanh kiếm này là của đồ đệ ta, không tin thử hỏi hắn xem ?
Nhưng Tống Linh Long đã biến mất, Nam Hải Lão Tổ căm hận :
- Tên súc sinh kia đã bôi độc lên kiếm để hủy hoại thanh danh của ta.
Lý Bách trầm giọng hỏi Độc Y :
- Kỳ nhi đã uống nội đan Địa Long, sao lại còn trúng độc được ?
Trương Thúc tuyệt vọng lắc đầu :
- Đây là chất kỳ độc lợi hại nhất thế gian, lấy từ nọc của loài ngũ sắc hải
xà dưới đáy biển Nam Hải. Lão phu đành bó tay thôi.
Bọn Bách Lan, Vân Phụng, Tiểu Lan nghe xong, lăn ra ngất xỉu. Thu Trinh thì ôm xác Thuyên Kỳ sụt sùi.
Nam Hải Lão Tổ mỉm cười :
- Trương Thần Y không biết một điều là Đồng Tử Nhất Nguyên Công của
lão phu có thể trục được bất cứ loại độc nào.
Thẩm Thiên Tân mừng rỡ :
- Vậy xin tiền bối ra tay cứu giúp cho khuyển tử.

Quái Cái quát mọi người đứng dạt ra, lão tổ bảo Thu Trinh và Trương
Thúc dựng chàng ngồi lên, rồi truyền luồng chân khí tinh khiết của mình vào
người chàng. Hai khắc sau, chất độc theo mồ hôi tuôn ra như tắm, tỏa mùi
tanh của biển.
Lão tổ dừng tay, Trương Thúc xoa bóp các huyệt đạo. Lát sau, Thuyên Kỳ
mở mắt, ngỡ ngàng hỏi :
-Sao mọi người lại có vẻ lo lắng, u sầu như vậy ?
Lý Bách cười ha hả đáp :
- Tên Tống Linh Long đã lén bôi nọc rắn vào lưỡi kiếm của lão tổ. Nếu
không có công phu Đồng Tử Nhất Nguyên Công thì ngươi đã về Quỷ Môn
Quan rồi.
Thuyên Kỳ là người ân oán phân minh, lồm cồm quỳ lên vái tạ lão tổ :
- Ơn cứu mạng, vãn bối xin tạc dạ ghi lòng.
Lão tổ cười xòa :- Tai họa cũng do lão phu mang đến, có gì mà phải cảm tạ.
Lý Bách bỗng đâm ra thích thú lão tổ nên mở lời :
- Nam Hải lão huynh tuổi hạc đã cao, lại không thân quyến, chi bằng về
quách Giang Nam bầu bạn với lão phu. Nơi đây, phong cảnh xinh đẹp, chẳng
phải là chốn hưởng nhàn rất tốt đấy sao ?
Lão tỏ mỉm cười :
- Có lẻ trong thiên hạ không mấy người biết lão phu quê ở Thiệu Hưng.
Nếu Lý lão đệ thực lòng, lão phu xin đến quấy rầy. Lúc về già bắt đầu sợ cảnh
cô đơn, tịch mịch. Nay Linh Long đã phản sư trốn mất, ta còn về Hải Nam làm
gì nữa ?
Lý Bách vui mừng bước đến ôm chặt lấy lão tổ. Quái Cái hô lớn :
- Chúc mừng lão tổ trở lại với võ lâm Trung Nguyên !
Quần hào đồng hô :
- Chúc mừng !
Lão tổ cảm động bảo :

- Lão phu tên gọi Quảng Lăng Tiêu, xin đừng gọi lão Tổ nghe già nua xấu
xí.

Tuyết hồ công tử

Đánh máy: BacQuai và các cao thủ Việt Kiếm

Hồi 14
Tứ Xuyên Bạch Cốt Linh Long táng
Hà Bắc Ma Đăng viễn xứ đào

Hai tháng sau, trong lúc Thuyên Kỳ chuyên tâm luyện kiếm dưới sự dạy dỗ của Nam Hải Lão Tổ, thì võ lâm xôn xao vì tin Ma Đăng Thần Quân đã dùng công phu Ma Đăng mê hoặc dân Miêu ở vùng Vân Quý,
Quảng Tây. Lão trở thành đại pháp sư của Miêu Tộc, cùng Bạch Cốt Chân
Nhân thống lĩnh năm ngàn dũng sỹ, thu phục toàn bộ các bang hội trong bốn
tỉnh Vân Nam, Quý Châu, Quảng Đông, Quảng Tây. Hiện đang uy hiếp Thu
Cung và Đường Môn ở Tứ Xuyên. Hai phái Điểm Thương, Không Động bị tàn
sát, chỉ còn mấy người sống sót. Các phái bạch đạo đã gửi võ lâm thiếp mời
hào kiệt thiên hạ hội sư ở thành Vũ Xương, cạnh sông Trường Giang để bàn
việc giáng ma.
Ma Giáo Giáo Chủ Lý Bách đã điều đại hộ pháp Thôi Hạo và nhị hộ pháp
Ma Chưởng Đào Bàn Thạch, cùng một trăm giáo chúng Liệt Hoả Đường đi
theo Côn Luân Thần Kiếm và Thuyên Kỳ đến Hồ Bắc. Hơn hai ngàn hán tử
giang hồ, tràn ngập thành Vũ Xương. Lúc đến nơi thấy cảnh hỗn loạn vì thiếu
nơi ăn chốn ở, Thuyên Kỳ đã xuất ra mười vạn lượng bạc, mua lại hai gia trang
rộng rãi ở ngoại thành để làm nơi tụ quân. Hai trăm cao thủ Huynh Đệ Hội đã

tỏ ra đắc lực trong việc thu xếp, phục vụ cho cuộc nam chinh..
Sau trận thủ hoà với Nam Hải Lão Tổ, Tuyết Hồ công tử trở thành thần
tượng của võ lâm. Dù không chính thức đều coi chàng là lãnh tụ. Nhưng
chàng lại giao phó việc điều hành tổ chức cho thân phụ là Côn Luân Thần
Kiếm. Thẩm Thiên Tân văn võ toàn tài, tinh thông binh pháp nên rất phấn
khởi đem tài thao lược ra ứng dụng. Giã Đào cũng được dịp góp sức, ngày đêm
bàn bạc với Thái Thượng Hội Chủ.
Sau ba ngày, hai ngàn hai trăm cao thủ đã được tổ chức thành đội ngũ
tinh nhuệ, chỉnh tề. Kỷ luật nghiêm minh không kém ba quân của triều đình.
Sáng ngày mười chín tháng mười một, toàn quân hội sư trên mảnh ruộng
cạnh bản doanh. Tám đạo nhân mã đứng theo đội hình, mặc cho tuyết rơi phủ
trắng vai. Đứng đầu mỗi đội là chưởng môn hoặc trưởng lão các phái Thiếu
Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, Côn Luân, Nga Mi, Ma Giáo, Cái Bang và Huynh Đệ
Hội. Trong lịch sử võ lâm, chưa có bang hội nào xuất hiện không đầy một năm
đã đứng ngang hàng với các phái lớn như trường hợp Huynh Đệ Hội. Gần
trăm hào kiệt được đưa vào bổ sung cho đạo quân này đã vô cùng phấn khởi,
vinh dự. Không thể trang bị đồng phục cho hàng mấy ngàn người, nên phải
phân biệt bằng vải màu cột quanh tay tả.
Phái Nga Mi dân số chỉ vài chục, nhưng gần hai trăm bậc anh thư tứ xứ
đã biến đạo quân quần thoa thêm đông đúc. Lực lượng Long Hổ Bang do Vi
Thừa Khanh dẫn đến, đứng chung hàng ngũ với Ma Giáo. Giữa mảnh ruộng
có một gò đất cao, rộng chừng hai trượng. Thiên Tân đã cho người

sửa sang
bằng phẳng để làm lễ đài. Không Văn Thiền Sư bước lên đài, vận công phu Sư
Tử Hống của Phật Môn nói :
- Kính cáo đồng đạo võ lâm. Sau cuộc kháng Nguyên hơn sáu mươi năm
trước, chưa bao giờ hào kiệt giang hồ lại có dịp tề tựu đông đảo, kề vai sát cánh
như ngày hôm nay. Ma Đăng Thần Quân tiêu diệt hai phái Điểm Thương,
Không Động, dùng dân Miêu làm công cụ uy hiếp võ lâm, thực hiện mưu đồ
bá chủ. Miêu Tộc thiện nghệ sai khiến độc vật và Cổ Trùng. Vì vậy, cuộc
chiến giáng ma lần này sẽ vô cùng khốc liệt. Lão nạp xin tán dương tinh thần
vì chính đạo của chư vị anh hùng.
Quần hào sỹ khí đang cao ngất, đồng giơ nắm tay thề :
- Quyết tử !
Đại sư bước xuống, nhường lễ đài cho Quái Cái Bạch Trì Thượng. Bang
Chủ Cái Bang tuổi đã thất tuần, nhưng vẫn sôi sục hào khí, một lòng vì sự
nghiệp võ lâm. Chẳng có cuộc thịnh hội nào vắng mặt ông. Uy tín của họ Bạch
không kém gì chưởng môn hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang. Ông hắng giọng,
sang sảng nói :
- Chư vị anh hùng, cuộc nam chinh lần này quy tụ đến hai ngàn hảo hán,
không thể thiếu người chỉ huy thống nhất. Lão phu mong chư vị đề cử cho
một minh chủ.
Lão vừa dứt lời, quần hào đồng thanh hô lớn :
- Tuyết Hồ Công Tử !
Quái Cái cao giọng :
- Xin mời Thẩm công tử !
Thuyên Kỳ chậm rãi bước lên, chàng vòng tay chào đồng đạo rồi phát
biểu :

- Đa tạ chư vị đã có lòng yêu mến, nhưng tại hạ xin có đôi lời phân giải.
Tại hạ may mắn gặp kỳ duyên, nên võ nghệ có đôi chút thành tựu. Nếu cần xả
thân đối diện với ác ma, Kỳ tôi không hề ngần ngại. Nhưng việc điều binh
khiển tướng, tung quyết sách, tại hạ tự lượng mình không đủ tài trí. Mấy hôm
nay đại sự đều do gia phụ là Côn Luân Thần Kiếm hoạch định và điều động.
Thần Kiếm biết ý ái tử muốn đưa mình lên làm minh chủ của quần hào,
ông đẹp dạ nói :
- Kỳ nhi ! Vai trò minh chủ phải được quần hùng yêu mến, ngưỡng mộ
nắm giữ. Có như vậy thì hiệu lệnh mới nghiêm minh được. Còn việc bày binh
bố trận thì ta và các bậc trưởng bối sẽ giúp ngươi.Mọi người tán thành, hoan hô như sấm dậy. Quái Cái cười khà khà bảo :
- Quần hùng đã đồng tâm nhất trí, công tử khó mà chối từ.
Lão quay xuống hỏi lại :
- Chư vị có ai còn ý kiến gì khác nữa không ?
- Không !
Hồ Nam Thần Trượng Giã Đào bước lên, tuyên đọc danh sách các đầu
lĩnh từng đạo. Mỗi đạo gồm hai trăm năm chục cao thủ, chia làm năm toán.
Ngoài ra còn có đạo quân thứ chín, gần hai trăm người chuyên lo việc trinh
sát và hậu cần do Bạch Nhật Thần Thâu và Giã Đào thống lĩnh. Khi nghe Giã
lão báo cáo rằng tổng ngân sách là tám vạn lượng và chi phí mỗi ngày là ba
ngàn lượng, quần hùng ồ lên thất vọng. Vì cuộc chiến giáng ma có thể káo dài
đến mấy tháng, trong khi ngân sách chỉ đủ cho hơn hai mươi ngày. Tần Thu
Trinh bước đến bên cha chồng thì thầm. Ông phấn khởi tuyên bố :
- Thẩm gia xin góp thêm một vạn lượng vàng.
Mọi người vỗ tay hoan hô, yên lòng chiến đấu.

*
* *
Chiều hôm ấy, Thuyên Kỳ cùng phụ thân và các trưởng bối tập trung ở
khách sảnh xem xét danh sách quần hùng. Chàng đặc biệt lưu ý đến hai người.
Lát sau, Khoái Đao Mạnh Du Tử đẫn họ đến. Đó là một người Miêu tuổi trạc
tam tuần, da đen sạm, mắt lộ và một người Hán tuổi tứ tuần, mặt rỗ chằng chịt
nhưng ngũ quan đoan chính, thần nhãn trong sáng, quang minh.
Chàng mời họ ngồi dùng trà rồi bắt đầu hỏi Miêu nhân :
- Tại hạ xin hỏi Kiểu huynh vì sao lại tham gia đoàn quân nam chinh này?
Kiểu Phiên lộ vẻ căm hận nói với giọng lơ lớ :
- Ta là con trai của Đại pháp sư Miêu Cương Kiểu Hồi. Hơn hai tháng trước Ma Đăng Thần Quân đã sát hại thân phụ ta chiếm chức Đại pháp sư. Lúc
ấy ta đang đi hái thuốc nên thoát chết, trốn khỏi Quý Châu. Nghe tin chư vị
sắp đi tiêu diệt lão nên đến tham gia.
Chàng mỉm cười hỏi :
- Đối với các loại độc vật của Miêu tộc, Kiểu huynh có thể đối phó được
không ?
Gã vỗ ngực đáp :- Minh chủ yên tâm, Phiên này đã được chân truyền của tiên phụ.
Thuyên Kỳ mừng rỡ nói :
- Vậy xin Kiểu huynh ở lại bản doanh phối hợp với Trương Thần Y.
Họ Kiểu được trọng dụng mừng rỡ về trại lấy hành lý. Chàng quay sang
hỏi người thứ hai :
- Gia Cát huynh ! Đối với cuộc chiến trước mắt, xin cho biết cao kiến.
Gia Cát Tâm mỉm cười đáp :
- Theo thiển ý tại hạ, chúng ta không thể thẳng tay tàn sát người Miêu
được. Thứ nhất là họ vô tội, chỉ vì bị Thần Quân tà pháp cao cường mê hoặc
nên theo lão. Thứ hai, nếu chúng ta giết họ Miêu tộc sẽ phẫn nộ, không chừng

sẽ nổi lên làm loạn, chống lại triều đình, gây cảnh chinh chiến tang thương.
Do đó, trước hết phải tìm cách thức tỉnh dân Miêu, tách họ khỏi lão ác ma, rồi
mới ra tay được.
Thuyên Kỳ và các bậc trưởng bối gật đầu tán thưởng. Chàng hỏi tiếp :
- Xin Gia Cát huynh chỉ dạy lương sách thức tỉnh dân Miêu ?
Gia Cát Tâm hớp trà rồi ung dung đáp :
- Mưu kế đã có sẵn, chỉ sợ không có người thực hiện !
Quái Cái càu nhàu :
- Tôn giá cứ nói ra xem nào.
Gia Cát Tâm từ tốn nói :
- Dân Miêu ngu dốt nên cực kỳ mê tín, nhất là Miêu chúa Mạnh Hoàn.
Một mặt chúng ta cứ kéo đến Tứ Xuyên giải cứu Đường Môn, mục đích là cầm
chân Ma Đăng Thần Quân ở đấy. Một mặt minh chủ phải cải trang theo Kiểu
Phiên vào đất Miêu, trổ thần công tuyệt thế thu phục Miêu chúa và các tù
trưởng. Nếu họ đã tin phục, đưa Kiểu Phiên lên làm Đại pháp sư để y ra lệnh
rút quân Miêu về.
Nhàn Vân Đạo Trưởng thở dài :
- Thẩm công tử đơn thân vào Vân Quý có khác nào vào hổ huyệt ?
Nhưng Thuyên Kỳ là người nhân tâm hiệp cốt, từ lâu vẫn hối hận về cuộc tàn sát Tây Vực, nên chẳng muốn gây thêm sát nghiệp nữa. Nhất là với
đám dân Miêu vô tội.
Chàng khẳng khái nói :
- Nếu hy sinh thân này mà cứu vãn được một trường sát kiếp, Thẩm mỗ
cũng cam lòng ! Xin Gia Cát huynh vì đại cục, đem tài thao lược cùng các vị
đây vận trù quyết sách chống trả với quần ma. Sáng mai, Thẩm mỗ sẽ vào đất
Miêu một chuyến.Gia Cát Tâm mắt long lanh cao hứng, giơ ngón cái khen :
- Hảo trượng phu, Gia Cát tôi xin vì công tử mà tận lực để báo đền

ơn tri
ngộ.
Dứt lời, gã sụp xuống lạy ba lạy, Thuyên Kỳ bước đến đỡ gã lên, cười bảo:
- Tại hạ chỉ là kẻ võ biền, thô mãng, chẳng dám bì với Lưu Huyền Đức
ngày xưa, để làm minh chúa của bậc tài trí hậu nhân Gia Cát Vũ Hầu.
Gia Cát Tâm tư lự một lúc rồi nói :
- Thực ra, kế sách trên chưa phải là thượng sách, chủ yếu là do Gia Cát tôi
muốn thử lòng Minh Chủ mà thôi. Vì nếu chúng ta đưa quân xuống Tứ
Xuyên, tất sẽ đụng ngay Thần Quân và dân Miêu. Nếu không có Tuyết Hồ
Công Tử, ai sẽ là người đối phó với các cao thủ như Ma Đăng Thần Quân,
Bạch Cốt Chân Nhân và Tống Linh Long. Tại hạ đã nghe giang hồ truyền tụng
Minh Chủ có công phu Hư Không Lôi Xướng. Nay ra trận, chỉ cần học lấy
mấy câu Miêu ngữ, đưa thanh âm lên không trung, giả làm Lâm Thần bảo các
dũng sỹ người Miêu ly khai bọn tà ma. Họ là người chất phác, tôn kính thần
linh tất sẽ vâng lệnh.
Quần hào hết lòng khâm phục diệu kế của gai Cát Tâm, đồng thanh khen
phải. Không Văn Đại Sư hoan hỉ nói :
- Võ lâm có được bậc tài trí như Gai Cát thí chủ, còn sợ gì bọn tà ma nữa.
Gia Cát Tâm ngậm ngùi than :
- Kẻ hèn này thừa hưởng của tổ tiên đôi chút binh thư, cũng muốn đem
ra giúp đời. Nhưng triều Minh đã đến ngày mạt vận - vua hôn, tôi ám - nên tại
hạ bỏ văn theo võ. Hai mươi năm lang bạc giang hồ, cố tìm minh chúa mà thờ.
Ngờ đâu, tình cờ đến đây lại được gặp Thẩm công tử là bậc anh hùng tài đức

vẹn toàn, chỉ nghe vài câu đã nhìn thấu tâm can hết lòng trọng dụng. Gia Cát
Tâm dù không dám sánh với Cao Tằng Tổ Vũ Hầu, nhưng cũng xin trải gan,
phơi mật phò tá, dẫu chết cũng không từ nan.
*
* *
Mờ sáng hôm sau, đại quân âm thầm lên hai mươi chiếc thuyền lớn nặng
của Huynh Đệ Hội, ngược giòng Trường Giang đi về hướng tây. Hai mươi
ngày mới đến ngã ba, nơi sông Đại Độ Hà vào Trường Giang. Họ lại ngược
dòng Đại Độ Hà để đến Đông Sơn.
Thành Đông Sơn nằm ở trung tâm tỉnh Tứ Xuyên, gần nơi hội lưu của
sông Mạnh Giang và Đại Độ Hà, cách phủ thủ Thành Đô gần hai trăm dặm về
phía tây nam.Cứ địa của Đường Môn nằm cách cửa bắc Đông Sơn ba mươi dặm. Đoàn
thuyền của quần hào nguỵ trang thành thuyền buôn, hạ buồm, ghé vào một
đoạn bờ vắng để Bạch Nhật Thần Thâu và một đệ tử Cái Bang năm túi vào
thành dò la. Một canh giờ sau, họ trở lại báo rằng, quân của Ma Đăng hiện
đóng tại một gia trang ở cửa bắc thành, nhân số ước khoảng ba ngàn. Chúng
đã ba lần tiến đánh Đường Môn nhưng đều thất bại vì họ Đường cố thủ trong
bức tường đá, dùng ám khí cực độc bắn ra. Tuy nhiên, số đệ tử Đường Môn có
hạn nên càng ngày càng yếu thế.
Thuyên Kỳ hạ lệnh cho đoàn thuyền đi tiếp, qua khỏi thành Đông Sơn
thì ghé vào một mỏ muối bên bờ sông. Chủ nhân mỏ muối này là biểu thúc
của Tần Thu Trinh. Tần Đại Hải chịu ơn Tần Công rất nặng, nên vui mừng
đón tiếp cháu dâu, cháu rể. Lão khẳng khái nói :

- Thẩm điệt tế cứ dùng nơi này làm bản doanh. Lỡ có cháy rụi, lão phu về
Diên An ở với biểu ca là xong.
Trời sắp cuối đông, tuyết rơi dầy nên không có nắng. Vì vậy mỏ muối phải đóng cửa ngừng hoạt đông chờ ánh nắng xuân mới khai trương. Quần
hào ra tay dọn dẹp các khu nhà dành cho công nhân để làm nơi nghỉ ngơi.
Bạch Nhật Thần Thâu và đội do thám đã vào thành Đông Sơn nắm tình
hình bọn Ma Đăng. Chiều đến, bọn Trịnh Cốc về báo lại :
- Kiểu Phiên đã dò hỏi một dũng sỹ người Miêu say rượu. Gã này cho biết
mờ sáng ngày mai, Ma Đăng Thần Quân và Tống Linh Long sẽ dẫn một ngàn
thủ hạ đế tấn công Đường Môn. Bạch Cốt Chân Nhân cùng hai ngàn quân còn
lại đa số là Miêu nhân nghỉ ngơi để ngày kia tiến đánh Thu Cung.
Sau khi bàn bạc, mọi người nhất trí với kế hoạch của Gia Cát Tâm.
Sáng ra, toàn quân âm thầm mai phục quanh cứ địa của bọn ác ma cách
chừng mười trượng. Toán nhân mã của Thần Quân đã rời trang từ cuối giờ
dần. Thuyên Kỳ thấy cách gia trang chừng năm sáu trượng có một cây da rất
lớn, chàng tung mình ẩn thân trên ấy. Hai khắc sau, thấy bọn dũng sỹ người
Miêu đã thức giấc, ra sân rửa mặt, chàng vận thần công Hư Không Lôi Xướng,
đưa âm thanh lồng lộng trên nóc gia trang. Trong hai mươi ngày lênh đênh
sóng nước Trường Giang với bản chất thông tuệ, chàng đã học được của Kiểu
Phiên rất nhiều Miêu ngữ. Thuyên Kỳ giả giọng thần linh :
- Này các con của ta, sao lại ngu dại nghe lời tên Tống Linh Quân, theo
hắn làm chuyện ác ? Sau này chết xuống âm phủ sẽ phải chịu cực hình. Mau
mau trở lại Miêu Cương lánh xa quỷ ma. Ta là Lâm Thần của đất Miêu đây.

Đám Miêu nhân sợ hãi, quỳ xuống lạy như tế sao rồi trở vào trong thu
xếp hành lý. Bạch Cốt Chân Nhân biết rỏ có cao thủ hí lộng nhưng không
cách nào giải thích được. Lão giận dữ quát lên như sấm :
- Kẻ nào dám giả ma giả quỷ trước mặt lão phu ?Nhưng chung quanh vẫn vắng lặng như tờ. Chỉ một khắc sau, gần hai
ngàn dũng sỹ người Miêu đã bỏ đi sạch. Chỉ còn lại Bạch Cốt Chân Nhân và
hơn trăm thuộc hạ. Uông lão ma sợ hãi, định dẫn đệ tử đi về phía Đường Môn
để phối hợp với Thần Quân. Nhưng lão vừa ra đến cửa trang đã bị Thuyên Kỳ
từ trên cây nhẩy xuống, chụp màn lưới chưởng vào đầu.
Chiêu Lôi Chưởng phần cực kỳ biến ảo, lại được chàng dồn đến mười
thành công lực. Trong lúc bất ngờ, Uông lão không cách nào chống nổi, vung
song chưởng đối mạnh. Nhưng kẻ vô tình, người hữu ý, lão ma trúng một
chưởng vào lưng y phục bốc cháy, thịt da khét lẹt. Lão gào lên ghê rợn, cố
tunh mình đào tẩu và bị Nhàn Vân Đạo Trưởng chặn đầu. Thanh Tòng Văn
Cổ Kiếm như ánh sao băng lướt đến tâm thất Chân Nhân. Lão ma tu vi thâm
hậu, đảo bộ lui nhanh. Nhưng Côn Luân Thần Kiếm đã dùng lão làm vật thử
nghiệm chiêu Kiếm Đảo Ngân Hà. Luồng kiếm quang phủ xuống chém lão
làm ba khúc.
Bọn đệ tử Chân Nhân tung Lân Hoả đạn mở đường máu, bị Không Văn
Thiền Sư và tăng lữ Thiếu Lâm vung chưởng đánh bạt. Lăng Hổ, Lăng Báo
như hai tên đồ tể, cùng với Khoái Đao, Ma Yêu Kiếm Khách, Phì La Hán tung
hoành giữa đám địch nhân.
Chỉ một khắc sau, không còn một tên sống sót. Không Văn Thiền Sư bất

nhẫn cúi đầu niệm phật. Quái Cái bật cười quái dị :
- Bọn hoà thượng các ngươi thật chẳng khác gì đàn bà. Năm ngoái, nếu
không có Ngộ Quả xuất hiện, liệu Thiếu Lâm Tự còn được mấy người sống sót.
Không Văn gượng cười :
- Bạch Bang Chủ quả khéo nói đùa !
Gia Cát Tâm bảo nhỏ Thuyên Kỳ :
- Xin Minh Chủ ra lệnh lên đường ngay, chúng ta mà đến trễ e Đường
Môn nguy mất.
Thuyên Kỳ gật đầu hô lớn :
- Mời chư vị khởi hành cho !
Theo kế hoạch, Thuyên Kỳ đưa toán quân Huynh Đệ Hội và Ma Giáo đi
tiên phong. Hơn khắc sau, trận địa Đường Môn hiện ra trước mắt. Ma Đăng
Thần Quân đang đốc thúc ba trăm Miêu nhân thả độc vật uy hiếp hàng rào
phòng thủ Đường Môn.
Nhưng họ Đường đã hơn trăm năm nổi tiếng về ám khí, họ núp sau bức
tường đá dầy tung những trái hoả cầu chặn đường rắn rít, tạo thành vòng lửa
chung quanh gia trang. Hàng trăm cây liên hoàn nổ trút tên độc xuống đầu
phe đối phương. Với khoảng cách xa hơn mười trượng Thần Quân chẳng thể
nào dùng Ma Đăng sát hại họ được.Nhưng các Miêu nhân đã dùng đến vũ khí tối độc của họ đó là đàn Huyết
Phong. Kiểu Phiên nằm cạnh Thuyên Kỳ biến sắc bảo :
- Bầy Huyết Phong cả vạn con, nếu được thả ra ắt Đường Môn nguy mất.
Xin Minh Chủ ra tay.
Thuyên Kỳ thu mình nép kín sau một bụi cây, giả thần linh thêm lần nữa. Những tràng tiếng Miêu như từ cõi vô hình, lởn vởn trên đầu. Bọn Miêu
nhân sợ hãi đóng nắp chuồng Huyết Phong, rời bỏ đấu trường. Thần Quân
định cản lại thì bị một Miêu nhân nói :

- Lâm Thần đã bảo ngươi là tay sai của ma quỷ, nếu còn dám chặn đường,
chúng ta sẽ thả Huyết Phong ra giết bọn ngươi đấy !
Ma Đăng Thần Quân hậm hực. Tống Linh Long bảo nhỏ :
- Thúc công ! Đây chính là tiểu xảo của tên Thẩm Thuyên Kỳ. Ngày ấy
hắn dùng công phu này để thoát chết dưới tay lão tổ.
Tống Linh Quân biến sắc, quát lên :
- Thẩm Thuyên Kỳ, có gan cứ ra đấu với lão phu vài hiệp.
Thấy bọn Miêu nhân đã đi hết, chàng chậm rải bước ra. Quần hào vẫn
nằm im, chờ khi chàng khống chế được Ma Đăng mới xuất hiện để tránh
thương vong. Lão ma lộ vẻ nghi ngờ, liếc quanh xem xét, nhưng quần hào ở
khá xa và ẩn nấp rất kỹ nên lão không thể phát hiện được. Tống Linh Long bật
cười ghê rợn :
- Bất kể sau lưng ngươi có bao nhiêu thủ hạ, hôm nay đừng mong thoát
chết.
Dứt lời, hắn vung kiếm chụp đến. Kiếm quang tím lịm, chiêu thức uy mãnh hơn trước rất nhiều, chứng tỏ gã đã dầy công khổ luyện. Ma Đăng Thần
Quân cũng nhày vào giáp công.
Thuyên Kỳ đảo bộ, như bóng u linh lướt sang tả, tránh chiêu của Linh Long rồi nương mình theo kiếm quang phủ lấy Thần Quân. Sau hai tháng
được Nam Hải Lão Tổ chỉ giáo, kiếm thuật của chàng tiến một bước dài. Chiêu
Thái Ất Viên Thành như cơn bão cuốn đến. Tống Linh Quân kinh hãi lăn tròn
trên mặt cỏ tránh chiêu. Vừa lúc Tống Linh Long chém vào lưng chàng để giải
vây.
Thuyên Kỳ dùng thế Nhất Hạc Xung Thiên, bốc thẳng lên cao, lộn người
xuống đánh chiêu Thiên Kiếm Tà Huy. Hồng quang chói lọi trùm kín Linh
Long. Gã nghiến răng vận toàn lực dùng chiêu Hà Thượng Phù Vân

đổi mạng
với đối phương. Thuyên Kỳ tưởng rằng Thần Quân sợ hại lây đến Linh Long
sẻ không dùng đến công phu Ma Đăng. Nào ngờ lão ma chẳng nghĩ gì đến
thân nhân mình, tung Huyết Đăng chụp xuống cả hai.
Nhưng Tuyết Hồ đã rít lên báo động. Thuyên Kỳ nhờ bản năng phản ứng
cực kỳ thần tốc, buông kiếm vỗ mạnh song chưởng vào luồng kiếm kình củaTống linh Long, mượn sức phản chấn bốc thẳng lên cao. Huyết Đăng sa xuống
đầu Linh Long, phá nát lục phủ ngũ tạng. Tiếng gào thảm thiết của hắn khiến
Thần Quân giật mình, nhưng lão chẳng hề thương tiếc, tung mình lướt qua
đầu bọn thuộc hạ biến mất trong khu rừng mé hữu Đường gia.
Thuyên Kỳ bị vướng bọn thuộc hạ của Thần Quân không thể truy đuổi
được, chàng dậm chân tiếc nuối.
Quần hào thấy Thần Quân đã đào tẩu, ùn ùn kéo ra vây chặt bọn đệ tử
của lão. Chúng thấy phe đối phương đông gấp bội, thủ lĩnh của mình lại chạy
trước mới nhất loạt buông vũ khí quy hàng. Côn Luân Thần Kiếm nghiêm
nghị bảo :
- Các ngươi cũng đã thấy lão ma bại tẩu, vậy hãy mau xa lìa nẻo tà ma, trở
về cố quận sống đời lương thiện. Lần sau nếu còn tái ngộ, chúng ta quyết
không tha.
Bày trăm tên võ sỹ đồng thanh cảm tạ rời khỏi đấu trường. Thuyên Kỳ
sai anh em họ Lăng đào huyệt chôn cất Tống Linh Long. Đường lão phu nhân
cùng con cháu mở cửa gia trang bước ra hết lời cảm tạ quần hùng.
*
* *
Mọi người trở lại mỏ muối thu xếp hành trang, lên thuyền về Vũ Xương.

Tối đến, trên sáu chiếc thuyền các chưởng môn, long đầu họp lại mừng
chiến thắng. Ai cũng cho rằng sau lần thảm bại này Ma Đăng Thần Quân sẽ
thoái xuất giang hồ không còn dám khuấy đảo võ lâm.
Độc Y Trương Thúc lắc đầu, nói :
- Chư vị không thể hiểu bản chất Tống Linh Quân bằng lão phu. Y là kẻ
hẹp hòi, thù dai và rất kiêu ngạo. Chắc chắn y sẽ tìm đủ mọi cách để phục hận.
Gia Cát Tâm gật gù tán thành :
- Tại hạ đã quan sát tướng mạo của lão và cũng cùng ý kiến với Trương
Thần Y. Hơn nữa, đêm qua xem thiên văn, thấy Tham Long Tinh xuất hiện ở
phương bắc. Có lẽ phong ba sẽ dấy lên từ đấy.
Thần Kiếm cả cười :
- Nay hào kiệt thiên hạ đã đoàn kết một lòng, chính khí hưng thinh, còn
sợ gì lực lượng tà ma nào nữa ?
Mọi người khen phải .Nhờ xuôi giòng nước nên chỉ mười ngày sau, đoàn thuyền đã về đến Vũ
Xương. Quần hào chia tay, trở kại cố hương bản quán.
Bọn Thuyên Kỳ về đến núi Thiên Thai chiều ngày hai mươi bảy tháng chạp. Trong đoàn của họ có thêm một người, đó là Gia Cát Tâm. Tài trí của
anh chàng xấu xí này đã chinh phục được những người chung quanh. Giáo
Chủ Lý Bách chỉ sau mấy lời đàm đạo đã tha thiết mời Gia Cát Tâm nhận chức
quân sư cho Ma Giáo. Gã nhẹ nhàng từ chối :
- Tiểu sinh đã có lời thề phò tá cho Thẩm công tử nên không thể nhận
lòng ưu ái của Giáo chủ. Nếu sau này Thẩm công tử trở thành Giáo Chủ Ma
Giáo thì tiểu sinh ngẫu nhiên là đệ tử của tiền bối.
Lý Bách hài lòng cười, bảo :
- Khí tiết của tiên sinh lão phu không dám so bì.
Từ đấy mọi người đều tôn Gia Cát Tâm là tiên sinh và hết lòng kính trọng, cả bốn vị thiếu phu nhân cũng vậy.

Trong lúc Thuyên Kỳ chinh chiến ở Tây Thục, ở nhà ba vị thiếu phu nhân đã lâm bồn sinh được ba tiểu công tử khoẻ mạnh, xinh xắn. Tư Không
Bách Lan đã tình nguyện để con mình mang họ Sầm, sau này nối dõi tông
đường cho Quỷ Đao Sầm Tham. Sầm mẫu ôm cháu vào lòng, mừng đến chảy
nước mắt, đặt tên cho nó là Sầm Tuân.
Thẩm Thiên Tân đặt tên cho hai đứa còn lại Thẩm Di Trung và Thẩm Tuấn Hạc. Tần Thu Trinh tủi phận, âm thầm nhờ Trương Thúc chẩn mạch
xem tại sao nàng lại muộn con. Độc Y chẩn đoán rằng :
- Phu nhân khoẻ mạnh, bình thường, không có gì phải lo ngại. Tối đến,
Độc Y đem chuyện này kể lại cho Gia Cát Tâm nghe. Gia Cát Tâm cười, bảo :
- Trương lão huynh cứ nói rằng nàng sinh quý tử vào lúc tròn tam thập,
vị công tử này công nghiệp còn rỡ ràng hơn phụ thân nữa.
Trương Thúc mừng rỡ bảo Thu trinh như vậy khiến cho nàng yên tâm
không còn lo lắng nữa

Tuyết hồ công tử

Đánh máy: BacQuai và các cao thủ Việt Kiếm
Hồi 15
Xà Thiệt Thư Sinh thâu bí kíp
Hà Bắc chân kinh hoàn phục lai

Đầu tháng hai, Gia Cát Tâm từ giả mọi người về Hồ Nam tảo mộ nhân tiết thanh minh. Lý Giáo Chủ tặng cho gã ngàn lượng bạc làm lộ phí. Bốn ngày sau Thuyên Kỳ phát giác Thần Võ bí kíp biến mất, không còn
nằm trong ngăn bí mật ở đầu giường chàng nữa.
Chàng cay đắng ngửa mặt lên trời cười đau đớn, lẩm bẩm :
- Giỏi cho Gia Cát Tâm, Thẩm mỗ tự thẹn cơ trí không bằng được ngươi.
Lý Giáo Chủ giận đến điên người, vò đầu, bức tóc.
- Ta quả là một lão già ngu xuẩn, đầu đã bạc trắng mà còn bị lừa.

Nam Hải Lão Tổ an ủi :
- không phải chỉ một mình Lý lão đệ và Kỳ nhi bị hắn qua mặt, chúng ta
ai mà chẳng yêu mến kính trọng gã.
Thẩm Thiên Tân trợn mắt bảo :
- Chẳng cần giông dài, bọn ta lên ngựa đuổi theo ngay.
Thuyên Kỳ định lực thâm hậu đã kịp bình tâm suy nghĩ. Chàng thở dài
bảo :
- Hài nhi chỉ sợ hắn chẳng về Nam Dương và dung mạo kia cũng chỉ là
giả mà thôi.
Tiểu Lan nhắc nhở :
- Sao tướng công không cho Tuyết Hồ truy tung hắn ?
Chàng cười mát đáp :
- Gia Cát Tâm gian ngoan, xảo quyệt, lẽ nào lại không nghĩ đến điều này.
Nếu không tin, nàng cứ đến phòng hắn thì rõ.
Cả bọn kéo nhau vào phòng riêng của hắn. Quả nhiên không còn đến
một mảnh giấy nhỏ cho Tiểu Hồ đánh hơi. Thánh Nữ tỏ ý lo ngại :
- Người này tư chất cực kỳ thông tuệ, nếu hắn luyện được tuyệt học Võ
Đế e thiên hạ sẽ loạn mất. Nhưng trời đất bao la biết phương nào mà tìm bây
giờ !
Thuyên Kỳ gặp được đối thủ tài trí, chợt sinh lòng hứng thú, cố động nảo
giải bài toán khó. Lát sau chàng mỉm cười :
- Kẻ đại trí cũng có lúc sơ hở, hài nhi đã biết hắn đi về phương nào rồi
Thiên Tân nóng ruột hỏi :
- Sao Kỳ nhi không nói ngay ra đi !
Chàng kính cẩn thưa :
- Chắn phụ thân và Trương Thần Y còn nhớ, sau khi toàn thắng ở Tứ Xuyên, trên đường về, gã có nói rằng thanh long tinh đã xuất hiện ở phương
bắc. Xét về mặt tâm lý, hắn tự hào là kẻ tài cao, tự cho mình là hung tinh xuất
thế. Hài nhi tin rằng hắn sẽ về Hà Bắc.

Mọi người bán tín bán nghi nhưng vẫn công nhận rằng chàng có lý. Ngày
hôm sau, Thuyên Kỳ cải trang, một người một ngựa kiên trình đi Lạc Dương.
Chiều ngày thứ bẩy, chàng mới đến được Tổng Đàn Cái Bang. Quái Cái
nghe xong sự viện đấm ngực kêu trời, hết lòng thóa mạ Gia Cát Tâm.
Thuyên Kỳ chờ cho lão hết cơn thịnh nộ mới hỏi :
- Chắc bang chủ cũng đồng ý với vãn bối rằng dung mạo xấu xí của Gia
Cát Tâm là giả mạo ! Nhưng xin hỏi trên giang hồ ai là người có thuật dịch
dung cao cường đến vậy ?
Quái Cái Bạch Tri Thượng tư lự rất lâu mới trả lời :
- Ba mươi năm trước, giang hồ bỗng xuất hiện một cao thủ có ác danh là
Thiên Diện Nhân Yêu. Tài hóa trang của lão có một không hai, tính tình lại
dâm ác. Trong vòng bẩy năm trời, lão đã gây ra hơn trăm vụ án tình chấn động
thiên hạ. Đặc biệt các nạn nhân đều là nữ nhân có chồng. Cái Bang và thất đại
môn phái phải tốn biết bao công sức mới điều tra ra lai lịch và nơi trú ẩn của
Nhân Yêu. Cuối cùng, lão bị quần hào giáp công, đánh rơi xuống vực sâu
không đáy trong dãy Ngũ Đài Sơn, cách Bắc Kinh hai trăm dặm. Nếu gương
mặt giả của Gia Cát Tâm lừa gạt được chúng ta thì chắc chắn phải có quan hệ
với Thiên Diện Nhân Yêu.
Thuyên Kỳ hài lòng ở lại Lạc Dương chờ chim câu của phân đà Hồ Nam.
Bốn ngày trôi qua, thư hỏa tốc của đệ tử Cái Bang ở Hồ Nam về đến. Trong đó
xác nhận rằng Gia Cát Tâm là người huyện Nam Dương, nhưng không hề
thuộc giòng dõi Khổng Minh. Gã đã rời quê hương từ mười hai năm trước và

chưa một lần trở lại. Từ nhỏ đã nổi tiếng thần đồng, thông minh tuyệt thế,
giỏi mưu lược. Nhưng vì háo sắc thành tánh, dụ dỗ gái tơ trong vùng, bị gia
đình nạn nhân thưa kiện nên trốn đi. Đặc điểm nhân dạng là đầu lưỡi chẻ làm
hai.
Thuyên Kỳ nhớ lại rằng trong suốt thời gian qua, gã chưa bao giờ mở
miệng cười lớn, khi nói chuyện hai hàm răng khép rất sát. Chàng phấn khởi
lên đường đến Bắc Kinh, đóng vai một thương gia giàu có ở miền nam về
ngoạn cảnh Đế Đô. Chàng tin rằng với công phu hoán diện di hình, Gia Cát
Tâm dù có đứng trước mặt cũng không thể nhận ra người có đôi mắt ti hí vàđôi tai xếch ngược kia lại là Tuyết Hồ Công Tử. Việc đầu tiên là chàng thám
sát vực thẳm trong Ngũ Đài Sơn, để xem có dấu vết gì của Nhân Yêu hay
không ?
Nhờ sự chỉ dạy của Nam Hải Lão Tổ, kiếm thuật của Thuyên Kỳ đã tiến
bộ đến mức chẳng cần phải dùng đến trường kiếm. Chàng đã để Long Kiếm và
tiểu kiếm lại núi Thiên Thai.
Ngày cuối tháng hai đã có mặt ở Bắc Kinh. Không có tâm trí để thưởng
thức cảnh vật Bắc Kinh, chàng bí mật liên lạc với phân đà Cái Bang ở Đế Đô và
đi thẳng đến Ngũ Đài Sơn.
Ba ngày sau, chàng đã có mặt cạnh vực sâu trăm trượng, nơi mà ba mươi
năm trước Nhân Yêu đã bị đánh trọng thương rơi xuống. Thuyên Kỳ nghệ
cao, mật lớn, dùng giây thừng xuống vực. Phân đà chủ phân đà Bắc Kinh là
Thanh Trúc Cái Đoàn Sào cùng đệ tử bốn túi ở trên bảo vệ đầu giây. Dặn dò
xong, chàng nắm giây tuột xuống.

Vách vực dốc đứng, chẳng hề có chỗ bám víu. Đó là lý do quần hào năm
xưa tin rằng Nhân Yêu không thể thoát được.
Ba khắc sau, Thuyên Kỳ đặt chân lên bãi cỏ đáy vực. Mặt trời chính ngọ
khiến nơi này sáng lên đôi chút. Chàng nhìn quanh ước lượng chu vi chừng
sáu chục trượng. Chàng tiến hành lục soát, xem xét và phát hiện nơi đây rất
nhiều rắn rít. Cuối cùng, Thuyên Kỳ tìm thấy một động khẩu đen ngòm ở bức
vách phía tây.
Quan sát miệng hang, chàng thấy những bộ xương rắn trắng hếu nằm rãi
rác, liền bế khí, vận thần công hộ thể rồi bước vào. Huyệt động chỉ sâu hai ba
trượng và dưới bức vách cuối cùng là một quái vật lông lá bù xù. Nhờ bộ y
phục rách nát, chàng nhận ra đó là người chứ không phải dã thú. Thấy người
ấy vẫn ngồi im giương đôi mắt nhìn chàng với vẻ dò xét. Thuyên Kỳ mỉm cười
vòng tay nói :
- Phải chăng tiền bối chính là Thiên Diện Nhân Yêu ! Tại hạ tên gọi Thẩm Thuyên Kỳ !
Đôi mắt quái nhân rực sáng lên, lão lạnh lùng bảo :
- Công tử có thể cho lão phu thấy mặt thật được không ?
Chàng đưa tay gỡ râu, khôi phục lại dung mạo cũ. Nhân Yêu ngắm nghía
một lúc, hài lòng nói :
- Công phu Hoán Diện Di Hình của Ma Giáo đáng gọi là độc bộ võ lâm,
nhưng khuyết điểm của nó là chỉ có thể khiến dung mạo lệch lạc, xấu xí đi.
Chẳng hay công tử tìm đến lão phu vì việc gì ?
Chàng nghe có tiếng xích sắt khua, giật mình nhìn kỹ. Hóa ra hai tay lão
nhân bị xích chặt vào vách đá. Chàng bước lại gần trầm giọng đáp :
- Trước hết, xin để vãn bối chặt bỏ những sợi xích này đã.Thuyên Kỳ vung liễu kiếm phá khóa thép trên hai cổ tay Nhân Yêu. Lão

cười thảm bảo :
- Đã hơn một năm nay, lão phu không thấy được thấy ánh dương quang,
hai chân tàn phế, sức lực mõi mòn. Mong công tử đưa lão phu ra ngoài cửa
hang.
Chàng nhìn đôi chân cụt đến tận đầu gối, cúi xuống bồng lão đưa ra ngoài, đặt xuống nền đá khô ráo. Lão vươn vai, ngửa mặt lên trời hít thở, lát
sau ngượng ngùng hỏi :
- Công tử có mang theo ít lương khô nào hay không ? Lão phu ăn thịt rắn
sống mãi đã ngán đến tận cổ.
Thuyên Kỳ mc hướng lên miệng vực dùng công phu Hư Không Lôi Chưởng vận toàn lực đưa âm thanh vượt khoảng cách trăm trượng. Cũng may
hang sâu vang vọng, chứ nếu ở ngoài đất trống khó mà có thể vượt quá mười
trượng. Thanh Trúc Cái rút giây lên cột túi vải vào thả xuống. Lão là tay tửu
quỷ nên lúc nào bên hông cũng kè kè một bầu rượu ba cân.
Thiên Diện Nhân Yêu run rẩy cầm rượu tu liền mấy hớp rồi bắt đầu ăn
miếng thịt heo sấy khô.
Chờ lão ăn uống xong, chàng mở bọc hành lý lấy một bộ y phục trao cho
lão :
- Mé đông có vũng nước sạch, xin tiền bối tắm rửa thay áo, vãn bối sẽ đưa
người trở lại với nhân quần.
Nhân Yêu sững sờ hỏi lại :
- Lão phu là kẻ tội ác ngập đầu, thân lại tàn phế, ai thèm chứa chấp làm
gì?
Thuyên Kỳ lắc đầu bảo :
- Ba mươi năm chịu đọa đày dưới vực thẳm âm u này cũng đã quá đủ để
đền tội lỗi năm xưa. Hơn nữa, tiền bối chỉ dùng dung mạo anh tuấn để quyến
rũ nữ nhân chứ tay không hề vấy máu. Xét cho cùng, bọn nữ nhân

kia đều đã
có gia thất mà không giữ được lòng trung trinh với trượng phu, họ cũng có lỗi.
Nhân Yêu ngửa mặt cười dài :
- Không ngờ lúc gần đất xa trời, lại có người hiểu được nỗi khổ tâm của
Lục Vô Song này.
Thuyên Kỳ ôm lão thả xuống ao nước trong vắt. Chờ lão tắm gội xong,
chàng dùng tiểu kiếm cạo sạch râu ria, búi tóc lên. Diện mạo họ Lục có phần
hơi xấu xí - mắt lộ, mày thưa, mũi bự.
Lão khoan khoái bảo :
- Công tử vẫn chưa cho lão phu biết mục đích của mình ?Chàng cười đáp :
- Lúc đầu, vãn bối cho rằng Lục tiền bối là người chủ sử của tên Gia Cát
Tâm. Nhưng khi thấy tiền bối bị gã hãm hại, xích vào hang cho chết đi, thì
hiểu rằng tiền bối không có liên quan. Chúng ta phải gấp rút ra khỏi chốn này,
mọi việc sẽ tính sau.
Thuyên Kỳ vận toàn lực bổ liền mười mấy chiêu Lôi Chưởng đánh sập
vách đá chung quanh động khẩu, xóa bỏ dấu vết rồi đưa Nhân Yêu lên khỏi
vực sâu.
Xuống đến chân núi Ngũ Đài Sơn, chàng bảo Thanh Trúc Cái vào trấn
tìm mua xe ngựa.
Về đến Bắc Kinh, Thuyên Kỳ đưa họ Lục vào trong một khách điếm ở cửa bắc. Còn Thanh Trúc Cái và hai gã đệ tử trở lại phân đà, nhưng vẫn giữ
liên lạc.
Tối đến, bên mâm cơm thịnh soạn, Nhân Yêu thuật lại những tao ngộ ba
mươi năm qua.
Thì ra lão bị trúng song chưởng của Tuệ Tâm hoà thượng, rơi xuống vực
sâu. Nhưng may mắn rớt ngay vào ao nước, hai chân gẫy lìa. Khi

tỉnh lại, thấy
trong ao có con cá lớn độ hơn cân, tỏa ánh ngũ sắc rực rỡ. Lão đói quá, bắt lấy
ăn sống. Ai ngờ, họa trung đắc phúc, con Ngũ Sắc Lý Ngư đã trị lành vết
thương và giúp lão phục hồi công lực chỉ sau một tháng. Phần vì không có
cách thoát khỏi vực sâu, phần vì sợ mình tàn phế, không tránh khỏi sự trừng
phạt của võ lâm, nên đành chịu cảnh đọa đày nơi đáy vực.
Hai năm trước, Gia Cát Tâm dùng dây mò xuống vực tìm Ngũ Sắc Lý Ngư, gặp được Nhân Yêu. Gã dùng lời đường mật khẩn cầu. Lục Vô Song
truyền cho tuyệt nghệ hóa trang và võ thuật. Nhân Yêu thấy gã thiên bẩm
tuyệt thế liền tận tâm truyền dạy. Sau một năm, Gia Cát Tâm đã học được
nghề dịch dung của Nhân Yêu.
Một hôm, hắn trở lên mặt đất, đem thức ăn và rượu ngon xuống đãi đằng. Trong lúc say sưa, hắn có nhắc đến Tuyết Hồ Công tử Thẩm Thuyên Kỳ,
và bảo rằng họ Thẩm tài trí chẳng bằng hắn, chỉ nhờ may mắn mà vang danh
thiên hạ. Hắn quyết xuất đạo, đối diện với chàng xem ai hơn ai ? Lúc ấy lão
phu vô tình nhìn thấy đầu lưỡi hắn chẻ ra làm hai như lưỡi rắn, biết rằng
mình đã trao lầm gươm cho kẻ ác. Nếu hắn dùng tuyệt nghệ của lão phu
khuấy đảo giang hồ thì nguy hiểm khôn lường. Nhưng lão phu chưa kịp có
chủ định gì thì bốn hôm sau, gã đã bất ngờ bỏ thuốc mê vào rượu. Trong lúc
lão phu bất tỉnh, hắn dùng công phu Hấp Dương Đạo Âm của Lôi Hỏa Đầu Đà
hút cạn bốn mươi năm công lực. Sau đó hắn xích chặt lão phu vào vách động
để chết vì đói khát.
May thay lúc thiếu thời, lão phu lang bạt đến Miêu, học được công phu

gọi rắn nên mới có thức ăn cầm cự được đến ngày nay.Thuyên Kỳ bèn kể cho lão nghe chuyện Gia Cát Tâm trộm mất Thần Võ
Bí Kíp của chàng. Nhân Yêu giật mình hỏi lại :
- Dám hỏi công tử đã luyện xong võ công trong bí kíp ấy hay chưa ?
- Chỉ còn chiêu Thiên Kiếm Vô Tâm là vẫn bối chưa luyện được. Gia Cát
Tâm trí tuệ phi phàm lại là truyền nhân của Lôi Hỏa Đầu Đà, chỉ sợ hắn liễu
ngộ được chiêu kiếm vô thượng kia, chẳng còn ai là địch thủ nữa.
Nhân Yêu nói với vẻ bí ẩn :
- Trên đời này, trừ lão phu ra, không ai biết được phương thức hoàn tất
chiêu Thiên Kiếm Vô Tâm.
Thuyên Kỳ sửng sốt nhìn lão chăm chú, lát sau chàng mỉm cười bảo :
- Té ra tiền bối là hậu nhân của Võ Đế ?
Lục Vô Song cười buồn xác nhận :
- Đúng vậy ! Lão phu là cháu bốn đời của Võ Đế Lục Khúc Ngôn. Người là
thiên hạ đệ nhất nhân nhưng con cháu căn cơ thấp kém, không thể học được
võ công vô thượng. Chính vì vậy Võ Đế thất vọng bỏ vào Thần Cung tu luyện,
chỉ để lại khẩu quyết của chiêu Thiên Kiếm Vô Tâm. Người bảo rằng đấy là
tâm huyết một đời, dành cho họ Lục, người thiên hạ chỉ được hai chiêu đầu
mà thôi. Nhưng họ Lục vô duyên với kiếm đạo nên chẳng ai luyện đến. Cho
đến đời lão phu cũng có nghiên cứu nhưng chỉ hoài công vì thiên bẩm không
đủ. Nay lão phu truyền lại cho công tử để tuyệt học Võ Đế khỏi thất truyền.
Trong hai tháng trời, chàng đã lãnh hội được bốn thành chân truyền thuật dịch dung của Lục Vô Song. Nhất là cách phát hiện một dung mạo giả.
Thiên Diện Nhân Yêu trước đây dạy nghề cho Gia Cát Tâm cũng có ý
dấu giếm, kéo dài thời gian để có người bầu bạn, cung phụng vật thực. Nhưng

đối với Thuyên Kỳ, lão hết lòng dạy dỗ, vì vậy chàng tiến bộ rất nhanh.
Qua lời kể lại của họ Lục, chàng xác định Gia Cát Tâm sẽ dùng đất Hà Bắc
làm nơi khởi nghiệp. Vì vậy, chàng đã gọi Bạch Nhật Thần Thâu đến Bắc Kinh
cầm đầu mạng lưới trinh sát Cái Bang truy tìm tung tích tên gian tặc.
Côn Luân Thần Kiếm và Tần Thu Trinh cũng đến Bắc Kinh để giúp chàng một tay. Thuyên Kỳ đã hóa trang cho hai người và đứng ra mua lại một
dinh thự đồ sộ trong thành. Đây sẽ là nơi cư trú và cũng là đại bản doanh của
chiến dịch truy tầm Thần Võ Bí Kíp.
Trong tiệc tẩy trần, Thẩm Thiên Tân hỏi Nhân Yêu :
- Lục lão huynh ! Dù chỉ mới sơ kiến nhưng tiểu đệ có cảm giác rằng bản
chất lão huynh chẳng phải như lời đồn đãi. Dám hỏi chuyện năm xưa có ẩn
tình gì chăng ?
Thiên Diện Nhân Yêu cười buồn, đáp :- Lão phu chỉ vì một ý nghĩ sai lầm mà làm tủi hổ tông môn. Năm xưa lão
phu ba mươi tuổi mới kết hôn với một nữ nhân cực kỳ xinh đẹp. Nhưng chỉ
hai năm sau, nàng bỏ lão phu trốn đi với tên Tổng Quản gia trang anh tuấn,
đem theo rất nhiều vàng bạc châu báu. Lão phu căm giận và hổ thẹn, bỏ nhà
phiêu bạt giang hồ. Một hôm lạc đến núi Vương #c gặp được
Thiên Diện lão tổ học nghề hóa trang và võ công. Sau khi lão tổ tạo hóa, lão
phu trở lại giang hồ, mang dung mạo xinh đẹp dụ dỗ các nữ nhân đã có chồng
trong thiên hạ để báo thù. Không ngờ trong mười người đã có bẩy không giữ
được đạo phu thê, đem lòng say mê vẻ trẻ đẹp của lão phu. Sau khi bướm chán
ong chường, lão phu lấy một kỷ vật làm bằng chứng, tố cáo với phu quân kẻ
lỗi đạo. Họ không biết ơn mà còn kết tội lão phu phá hoại gia cang. Chính vì

vậy, lão phu mới trở thành tội nhân của võ lâm.
Thẩm Thiên Tân cười đồng tình :
- Phong hóa suy đồi, cương thường lỏng lẻo nên có một số người không
giữ được lòng trinh. Xét ra Lục huynh cũng chỉ có nửa phần trách nhiệm.
Thu Trinh góp lời :
- Bọn họ đều đã có chồng mà không giữ đạo, còn trách được ai nữa ?
Thuyên Kỳ cười nhạo nàng :
- Trong thiên hạ không ai dám sánh với nàng, như Tống Linh Long anh
tuấn như Phan An, Tử Đô còn bị nàng mắng cho tím ruột mà đi.
Thu Trinh thẹn thùng cúi mặt.
Bạch Nhật Thần Thâu Trịnh Cốc bước vào báo cáo :
- Cung bẩm Hội Chủ, sau gần tháng trời theo dõi các kỹ viện, tửu lâu và
đổ trường, thuộc hạ phát hiện một nhân vật rất khả nghi. Người này háo sắc,
thích ăn ngon và mê đánh bạc. Đặc điểm là không bao giờ cười lớn, khi nói
chuyện hàm răng không hở. Nói chung, có điểm giống Gia Cát Tâm. Sau đó,
thuộc hạ đã tìm cách điều tra bọn gia nhân, được biết rằng gã mới xuống miền
nam du ngoạn trở về hơn tháng nay.
Thẩm Thiên Tân hài lòng bảo :
- Trịnh lão đệ giỏi lắm ! Nhưng lai lịch gã thế nào ?
Trịnh Cốc gãi đầu lúng túng :
- Bẩm lão gia, thật khó mà tưởng tượng được gã lại là ái tử của quan Cửu
Môn Đề Đốc Cam Hùng.
Mọi người sững sờ kinh ngạc, Thuyên Kỳ suy nghĩ một lúc rồi bảo :
- Trịnh huynh hãy tìm cách hỏi thăm bọn gia nhân xem, phải chăng
trước đây trong phủ có một thư sinh vào làm công việc văn thư, nay đã bỏ đi ?
Nhân Yêu gật gù :- Có lẽ công tử cho rằng Gia Cát Tâm đã hạ sát con trai họ Cam rồi cải
dạng thế thân vào ?
Chàng mỉm cười đáp :

- Vãn bối chỉ giả định như thế thôi !
Ba hôm sau, Thần Thâu về phúc đáp :
- Hội Chủ đoán việc như thần. Hơn hai năm trước, quả đúng có một nho
sĩ văn chương xuất chúng, tên gọi Khổng Lam, làm sư gia cho Cam công tử.
Nhưng gã đột ngột bỏ đi đâu không rõ.
Nhân Yêu vỗ bàn nói :
- Chắc chắn là gã rồi, trước đây mỗi tháng gã đến thăm lão phu mấy ngày, trong hành lý có văn kiện, thi thư.
Thuyên Kỳ trầm ngâm một lát rồi tủm tỉm cười bảo :
- Dinh Cửu Môn Đề Đốc phòng bị tôn nghiêm, lại nằm ngay cửa cấm thành, chúng ta không thể khinh động đột nhập cho được. Có lẽ phải dùng
cách gậy ông đập lưng ông mà thôi !
*
* *
Ngay đêm đó, có một bóng đen đột nhập vào khuê phòng người tiểu thiếp xinh đẹp của Tổng Quản Đề Đốc phủ. Gã phi tặc không lấy đi bất cứ thứ
gì mà chỉ bỏ một dúm thuốc bột vào chén sâm thang.
Một khắc sau, nữ nhân vào phòng nâng chén uống cạn rồi đi ngủ. Nhưng
nàng không ngủ được vì cơn rạo rực thèm muốn ái ân. Chưa bao giờ nàng có
cảm giác khao khát gần gũi nam nhân đến như vậy. Đêm nay, Hồ Tổng Quản
không có nhà. Lan Hương không chịu được nữa, nàng bảo tiểu tỳ sang phủ Đề
Đốc, cách đấy chỉ hơn trăm trượng, gọi ngay Hồ lão.
Hồ Sa tưởng nàng lâm bệnh nên hộc tốc chạy về. Nhưng vào đến khuê
phòng đã thấy nàng lõa lồ không một mảnh xiêm y lăn lộn trên giường. Nhìn
thấy lão, nàng mừng rỡ bật dậy ôm chầm lấy mà đòi hỏi.
Hồ lão vội vàng đáp ứng. Nhưng chỉ một hiệp lão nhân đã mệt nhoài, trong khi Lan Hương vẫn như con hổ. Nàng không tiếc lời chê trách, mắng
mỏ lão là kẻ già nua yếu đuối, Hồ lão xấu hổ, uống gấp đôi thuốc tráng dương

bồi tiếp nàng thêm hai hồi nữa. Lan Hương vẫn chưa thỏa mãn, nàng van nài,
cầu khẩn lão tiếp tục cuộc mây mưa. Hồ Sa kiệt lực nổi cáu tát mạnh vào mặt
nàng :
- Lão phu năm nay đã lục tuần, đâu có thể như bọn thanh niên được !Lan Hương bật khóc :
- Tiện thiếp cũng chẳng hiểu tại sao đêm nay lại khác thường như vậy,
xin lão gia lượng thứ cho. Tiện thiếp đâu phải lăng loàn, trắc nết. Có lẽ do cơ
thể có gì lạ.
Nói xong nàng vơ bầu rượu trên bàn uống cạn, say bí tỷ mới ngủ thiếp đi
được.
Trong năm ngày liên tiếp, cứ đến canh một Lan Hương lại dày vò, vắt cạn
sức lực của Hồ Sa. Lão kinh hoàng dẫn đại phu của phủ Đề Đốc đến chuận
bệnh cho nàng. Hà đại phu xác định nàng không hề có bệnh gì. Hồ Sa lại nhờ
đến lang trung giỏi nhất thành Bắc Kinh nhưng cũng vô hiệu. Càng lúc Lan
Hương càng đòi hỏi nhiều hơn khiến Hồ Tổng Quản chẳng còn sức lực đâu
mà làm việc. Lão đành xin Cam Đề Dốc cho nghỉ phép mười ngày để chăm sóc
Lan Hương. Đây là chuyện khó nói ra nên Hồ Sa đã dặn dò mọi người giữ kín,
chỉ nói thác đi là Lan Hương bị cảm mạo.
Sang ngày thứ sáu, Hồ lão đang ngồi rầu rĩ bên giường, nhìn ái thiếp dật
dờ trong men rượu bỗng nghe ngoài ngõ có tiếng chuông len keng và giọng
rao :
- Hoa Đà tái thế, Biển Thước hồi sinh. Bách bệnh tiêu trừ, cứu nhân độ
thế, không trị hết bệnh, không lấy tiền.
Hồ Sa bán tín bán nghi nhưng cũng liều chạy ra mời vào. Vị lang trung

này là một đạo sĩ đi đường, tướng mạo thanh kỳ trang nghiêm, râu tóc bạc
như mây. Hồ Sa bất giác sinh lòng kính phục, mời lão an tọa rồi kể thực sự
tình. Đạo sĩ xin vào trong xem mạch cho Lan Hương. Lúc trở ra, lão nâng chén
trà suy nghĩ đến xuất thần. Lát sau thở dài nói :
- Quý phu nhân không phải bị bệnh mà trúng một tà pháp cực kỳ hiểm
ác. Bần đạo có thể dùng nội đan cứu nàng, nhưng sau đó phải về núi ngay để
tu luyện lại, nếu không sẽ phí mất bẩy mươi năm đạo hạnh.
Hồ Sa mừng rỡ nói :
- Vậy xin tiên trưởng ra tay tế độ, lão phu dù tốn kém bao nhiêu cũng chẳng ngại.
Đạo Trưởng lắc đầu :
- Bần đạo tuổi đã hơn tám mươi, còn cần vàng bạc làm gì. Chỉ vì đứa cháu
ruột này nên phải lang bạc giang hồ kiếm chén cơm nuôi y. Nay phải về núi
tọa quang, bỏ y lại cho ai ?
Hồ lão ngắm tên tiểu đồng sau lưng đạo sĩ, thấy gã tuổi đã mười bẩy, mặt
mũi ngơ ngáo, chất phác. Hồ Sa tính toán một lúc rồi quả quyết nói:
- Xin tiên trưởng an tâm, lão phu sẽ đem hắn vào làm gia nhân trong Đề
Đốc phủ, no ấm một đời.Đạo trưởng hài lòng, vòng tay cảm tạ :
- Nếu được như vậy, bần đạo sẽ chữa trị cho quý nhân rồi bỏ cuộc đời ô
trọc này.
Đạo sĩ cung Hồ lão bước vào trong phòng, thò tay vào miệng lấy ra một
viên ngọc lớn bằng hạt nhãn tỏa ánh hồng quang rực rỡ. Hồ Sa kinh hãi chắp
tay vái lạy. Đạo sĩ ngâm nội đan vào chén nước một lúc, đưa cho Hồ lão :
- Lệnh phu nhân chỉ cần uống chén nước nầy xong là giải trừ được tà
pháp, trở lại bình thường như xưa.
Nửa khắc sau, nàng hồi tỉnh thẹn thùng thưa :

- Lão gia ! Tiện thiếp nghe toàn thân thư thái, mát rượi, mất hẳn cảm giác
rạo rực, thèm muốn.
Hai vợ chồng họ Hồ phục xuống lạy tạ. Đạo sĩ xua tay, quay sang bảo
cháu :
- Trịnh nhi, Hồ lão là người nhân đức, ngươi hãy cố sức làm việc, đừng
phụ lòng ân nhân.
Tiểu đồng dạ nhỏ, mắt rưng rưng :
- Bá phụ đi có còn trở lại thăm tiểu điệt hay không ?
Đạo sĩ lắc đầu, hiền hòa nói :
- Duyên trần của ta đã hết. Trình nhi đã lớn và có nơi nương tựa, ta rất
yên lòng.
Đạo sĩ chiếu đôi mắt sáng lòa bảo họ Hồ :
- Bần đạo đem nội đan chữa bệnh là đã phạm luật trời. Chuyện này mong
Tổng Quản tuyệt đối giữ kín cho.
Phu thê Hồ lão sợ hãi vâng lời.
*
* *
Hôm sau Hồ Tổng Quản hớn hở dắt Trình Nhi vào phủ, giới thiệu là cháu họ mình, cho làm chân sai vặt.
Trịnh Nhi tính tình thực ngây ngô nên được mọi người yêu mến. Hồ Sa
thường sai gã ra ngoài lấy vật thực và thăm nom Lan Hương.
Thế là phần đầu kế hoạch của Thuyên Kỳ đã thành công. Bạch Nhật Thần Thâu Trịnh Cốc đã lọt vài hổ huyệt. Lão đã vẽ lại đường đi nước bước
trong phủ và hoạt động của Cam Phương công tử.Sau vài lần gặp gỡ, Thần Thâu khẳng định Cam công tử chính là Gia Cát
Tâm. Thuyên Kỳ đã giao cho lão nhiệm vụ tìm cho được nơi chôn dấu thi thể
của Cam Phương. Với bằng cớ này chàng sẽ vạch mặt được tên ác tặc.
Gia Cát Tâm nhập vai Cam Phương rất dễ dàng vì gã đã kề cận công tử
hơn một năm dài. Hơn nữa, họ Cam cũng là kẻ háo sắc, thích ăn ngon, mặc

đẹp. Cam Đề Đốc góa vợ đã lâu nên mọi tình thương đều dồn cho ái tử. Lão
dung túng mọi hành vi của con mình. Việc quan bận rộn nên Đề Đốc cũng
chẳng có thời gian gần gũi. Lão cũng biết rằng Cam Phương đã chiếm đoạt
trinh tiết hầu hết các tỳ nữ trong phủ và thường lui tới thanh lâu, đổ trường.
Nhưng đôi lần gặp khó khăn trong công việc, Đề Đốc thử hỏi ý Cam Phương
thì gã kiến giải rất tuyệt diệu, đưa ra kế sách vẹn toàn. Vì vậy, Đề Đốc càng
yêu thương gã hơn, lòng tự hào về trí tuệ con mình.
Tại hạ đáng giá rất cao cơ trí của Gia Cát Tâm, chàng biết gã đã thuộc làu
bí kíp và không chừng đã hủy đi. Chỉ còn cách là giết gã diệt trừ hậu họa cho
võ lâm. Hơn thế nữa, với vai trò Cam công tử cùng với trí tuệ siêu phàm, gã rất
dễ tiến thân trên đường hoạn lộ. Nếu gã nắm được binh quyền thì khó mà biết
được gã làm gì.
Chàng cũng biết Gia Cát Tâm có trong người không dưới năm mươi năm
công lực và tuyệt học của Lôi Hỏa Đầu Đà. Nếu khinh động xuất thủ mà
không thắng được gã ngay, chàng sẽ trở thành tội nhân của triều đình, làm
liên lụy cả đến gia quyến và đồng đạo.
Thuyên Kỳ đã bàn bạc rất kỹ với Thu Trinh và các bậc trưởng bối cách
đối phó.
*
* *
Sáng ngày mười tám tháng tư, Thuyên Kỳ đang đứng trên lan can nhìn
xuống đường phố chính, chàng giật mình nhận ra công chúa Oa Thiên
Phượng cùng sáu dũng sĩ Mông cổ đang lững thững vào thành. Chàng mừng

rỡ tung người xuống đất, chạy ra đứng trước cửa gia trang chờ đợi. Khi đoàn
người đi tới, chàng bước ra chặn đường vòng tay cung kính nói :
- Phò mã kính thỉnh công chúa nhập trang !
Dũng sĩ đội trưởng cận vệ chính là Oa Khoác Biệt, tâm cơ tinh minh, lão
luyện, hỏi lại với vẻ nghi ngờ :
- Sao phò mã biết công chúa vào Trung Nguyên và đi qua đường này mà
cho lão ra đón ?
Lúc này Thuyên Kỳ đang mang dung mạo của một phú hào.Chàng lạnh lùng đáp :
- Phò mã là bậc thần tiên, còn nhận ra được có tên ngốc Oa Khoát Biệt đi
theo bảo hộ nữa !
Họ Oa giật mình kinh hãi chẳng biết nói sao. Thiên Phượng mỏi mòn mong được gặp Thuyên Kỳ nên chẳng cần nói nhiều, ra lệnh :
- Tướng công của ta quả là bậc kỳ hiệp, tất là phải có chỗ hơn người. Chúng ta mau vào trong gặp chàng.
Dứt lời, nàng thúc ngựa chạy thẳng vào trong, bọn vệ sĩ phải chạy theo
vào. Tần Thu Trinh nghe tiếng vó ngựa chạy ra. Thấy Thiên Phượng mừng rỡ
rú lên :
- Công chúa !
Oa Thiên Phượng ngỡ ngàng nhìn phu nhân xa lạ kia hỏi :
- Sao bà lại nhận ra ta ?
Thu Trinh nhớ ra mình đang mang mặt nạ liền giật phăng, để lộ dung nhan thiên kiều, bá mị. Công chúa vui mừng khôn xiết, nhẩy xuống ôm lấy
Thu Trinh khóc nức nở.
Tần nương dìu nàng vào trong. Thẩm Thiên Tân thấy công chúa mặc y
phục Mông Cổ tuổi trạc mười sáu, đoán ngay đó là con dâu thứ năm của mình.
Ông tủm tỉm cười không nói.
Thu Trinh bảo Thiên Phượng :
- Công chúa ! Đây là lão nhân gia của chúng ta !
Thiên Phượng sợ hãi sụp xuống ra mắt :
- Tức nữ Oa Thiên Phượng khấu kiến lão gia !

Thiên Tân cười ha hả :
- Ta đã nghe đến công chúa từ lâu, nay mới được diện kiến. Đường xa
vạn dặm nên ta chưa kịp đến bái kiến Đại Vương Tử và lão Thái Phi.
An tọa xong, công chúa sững sờ nhận ra gã tổng quản lúc nãy đang ngồi
cạnh và đưa tay vuốt tóc nàng.
Công chúa tính nóng như lửa, vung tay tát vào mặt gã. Nàng đứng bật
dậy định buông lời chửi mắng, nhưng Thu Trinh đã kéo nàng ngồi xuống bảo:
- Công chúa đánh tướng công như vậy là đủ rồi !
Thuyên Kỳ đưa tay vuốt mặt, khôi phục chân diện mục. Thiên Phượng
sa vào lòng chàng vừa khóc vừa trách móc :
- Chàng quả là vô lương tâm, bỏ thiếp bơ vơ, ngày đêm mỏi mòn chờ đợi.Nàng là người Mông Cổ nên không thủ lễ như người Hán tộc, thản nhiên
ôm ấp Thuyên Kỳ. Chàng cảm động vỗ về :
- Thiên Phượng ! Từ ngày về Trung Thổ, ta liên tiếp gặp cường địch nên
chưa thể trở lại sa mạc đón nàng được. Hãy tha lỗi cho ta.
Thần Kiếm hắn giọng bảo :
- Kỳ nhi vẫn thường áy náy, nhớ đến công chúa nơi quan ngoại nhưng
không thể đi được.
Thu Trinh cũng góp lời an ủi, Thiên Phượng nguôi ngoai, đổi giận làm
vui :
- Tướng công biết không, thiếp phải van nài mãi lão Thái Phi và Vương
phụ mới cho vào Trung Thổ tìm chàng. Thiếp tự nhủ, nếu chàng phụ bạc
không nhìn nhận, thiếp sẽ tự sát cho xong.
Thuyên Kỳ quắc mắt bảo :
- Nàng nghĩ ta là người thế nào mà lại nói như vậy ?
Công chúa kinh hãi lắp bắp :
- Tiện thiếp quê mùa, nói năng không phải đạo, xin chàng đừng giận !
Nước mắt nàng tuôn trào như suối, nhìn Thuyên Kỳ với vẻ van xin.

Chàng cảm động dịu giọng :
- Nương tử đối với ta bằng cả tấm chân tình, lẽ nào ta lại không biết !
Thiên Phượng lần đầu được chàng gọi một cách thân mật, nàng sung
sướng nói :
- Thiếp sẽ học hỏi các vị đại thư để tướng công không phải thất vọng.
Thu Trinh đưa công chúa vào trong tắm gội thay đổi xiêm y. Lúc trở ra
thì tiểu yến đã bày xong. Oa Khoác Biệt và năm dũng sĩ mông Cổ cũng có mặt.
Gã uống vài chung, cười sang sảng nói :
- Lần này công chúa vào Trung Nguyên ngoài việc tìm phò mã còn có nhiệm vụ dâng lễ vật lên Minh Đế. Năm trước, ngài có giáng chỉ yêu cầu Đại
Vương Tử tìm cho một bộ da Bạch Hổ để may áo ngự hàn cho thái tử. Loại da
này có diệu dụng chống cảm mạo phong hàn rất tốt.
Thuyên Kỳ chợt nghĩ ra diệu kế, bảo công chúa :
- Oa nương mau lấy tấu biểu cho ta xem thử ?
Thiên Phượng chạy vào phòng đem ra. Tấu chương do đích thân công
chúa dâng lên Minh Đế nên không cần niêm phong.
Thuyên Kỳ mở ra đọc rồi kính cẩn đưa cho Thien Tân :
- Xin phụ thân xem thử nét chữ coi có thể giả được không ?Thần Kiếm xem kỹ, cả cười :
- Sớ này được viết bằng lối chữ cải biến của họ Triệu, đối với ta chẳng
khó khăn gì.
Oa Khoác Biệt kinh hãi :
- Chẳng lẽ phò mã định sửa đổi tấu chương của Đại Vương Tử hay sao
Chàng trấn an gã :
- Chẳng có gì hệ trọng đâu, ta chỉ muốn thêm tên mình vào để được cùng
công chúa nhập cung.
Họ Oa thở phào :
- Nếu thế thì không sao, Đại Vương Tử có biết cũng chẳng phiền lòng.
Thuyên Kỳ bèn đem việc Gia Cát Tâm trọm bí kíp và giả làm Cam công

tử ra kể cho công chúa và họ Oa nghe. Chàng dặn dò họ rất kỹ lưỡng kế hoạch
sắp tới.
Sáng hôm sau, Thuyên Kỳ hóa trang thành một hán tử Mông Cổ tuổi trạc
hai mươi ba, dung mạo kiêu ngạo, lạnh lùng như đá, râu bó cằm trông rất uy
vũ. Chàng tin rằng Ước Dã cách Bắc Kinh bẩy tám ngàn dặm, chẳng ai có thể
nhận ra dung mạo này khác với phò mã đất Mông. Đến cửa Ngọ Môn, Oa
Khoát Biệt đưa bái thiếp vào. Lát sau, Cửu Môn Đề Đốc Cam Hùng mở rộng
cửa cấm thành dùng quốc lễ đón đoàn sứ giả Mông Cổ vào triều kiến.
Buổi chầu sáng vẫn chưa tan, Minh Đế và bá quan hoan hỉ tiếp đón phò
mã và công chúa đất Mông.
Đọc tấu chương và nhận lễ vật xong, Thánh hoàng mỉm cười phán :
- Trẫm nghe nói Lang phò mã là Mông Cổ đệ nhất dũng sĩ, chắc võ nghệ
rất cao cường ?
Phò mã Lang Hồ thản nhiên đáp :
- Khải tấu Thánh thượng. Hạ thần may mắn được trời phú cho chút thần
lực chứ võ nghệ chẳng dám so bì với các cao thủ Trung Nguyên.
Thủy Sư Đề Đốc Hồ Bắc Hồ Diên Luật là người nổi tiếng Hạng Võ đương
thời, nghe phò mã đất Mông khoe khoang thần lực, liền bước ra khải tấu :
- Muôn tâu thánh thượng, hạ thần xin được so tài với Lang phò mã để
Thánh thượng và bá quan thưởng thức.
Minh Đế cũng muốn nhân dịp này dằn mặt người Mông nên tươi cười
bảo :
- Phò mã đến đây với tư cách sứ thần, nếu có nhã hứng thì trổ tài cho
trẫn ngự lãm xem sao ?
Lang Hồ kính cẩn tâu rằng :- Người Mông Cổ cũng là thần dân của

Thiên Tử Đại Minh, hạ thần xin
tuân chỉ nhưng dù kết quả thế nào cũng xin giữ vững tình giao hảo giữa hai
dân tộc Hán - Mông.
Minh Đế hài lòng :
- Phò mã đã vì trẫm mà ra sức, dù Hồ Diên Đề Đốc có kém hơn, trẫm nào
dám giận hờn.
Long nhan truyền bãi triều, dẫn quần thần ra thượng uyển uống rượu và
xem cuộc so tài.
Thiên Phượng thấy Hồ Diên Luật cao hơn phu tướng mình cả cái đầu,
thân hình lực lưỡng bỗng sinh lòng lo sợ. Nàng hỏi nhỏ :
- Oa Khoác Biệt cũng là tay đại lực sĩ, sao chàng không để hắn ra tay ?
Thuyên Kỳ cũng sợ để lộ võ công khiến Gia Cát Tâm nghi ngờ nên gọi họ
Oa đến dặn dò.
Chớ Minh Đế ngự tọa xong, Hồ Diên Luật cung kính vái chào rồi cởi quan phục để lộ thân hình rắn chắc, đen bóng. Lão ngại nghễ nói :
- Bổn quan nghe nói người Mông giỏi nghề đô vật, xin lĩnh giáo phò mã
vài keo.
Thuyên Kỳ lạnh lùng đáp :
- Bổn phò mã thân mang vương phục, không tiện lăn lóc trên đất cát, xin
để Oa Khoác Biệt tướng quân bồi tiếp.
Họ Oa bước ra vái chào rồi cởi áo. Gã thấp hơn đối thủ cả cái đầu nhưng
bắp thịt cuồn cuộn, chẳng kém phần uy mãnh. Hồ Diên Luật định bụng sẽ đả
bại họ Oa trước rồi sẽ khiêu chiến với tên phò mã nên không hề phản đối. Lão
dùng ngón chân cái vẽ vòng tròn rộng chừng một trượng rồi bảo :
- Kẻ nào rời khỏi vòng này hay bị đè không phản công được coi như thua.
Hau đối thủ xông vào nhau như cơn lốc. Hồ Diên Luật vươn đôi cánh tay
dài như tay vượn nắm chặt vai Oa Khoác Biệt kéo mạnh.

Tay họ Oa ngắn hơn nên không cách nào xáp lại gần để ra đòn. Gã cố sức
chống tấn chịu dựng. Hồ Diên Luật gầm lên rồi vận toàn lực đẩy dần đối
phương ra khỏi vòng tròn. Hai chân Oa Khoác Biệt càng vấu xuống bãi cỏ
thành hai vệt dài. Minh Đế và bá quan hoan hô nhiệt liệt, tin chắc rằng Hồ
Diên sẽ thắng.
Nhưng khi bàn chân Oa Khoác Biệt còn cách vạch ba gang, đối thủ của y
bỗng nhẩy mũi hắt hơi, sức lực giảm đi. Họ Oa không bỏ lỡ dịp may, hất tung
đôi tay của Hồ Diên Luật khỏi vai mình, cúi thấp người xông vào chụp lấy đôi
chân cũa lão, vác lên vai quăng ra khỏi vòng tròn.Thế võ này dường như không có trong lối vật Mông Cổ vì gồm cả phép
đả huyệt của Trung Nguyên. Ngón trỏ tay tả của Khoác Biệt đã ấn mạnh vào
huyệt Ý Xá trên lưng Hồ Diên Luật khiến lão nhũn cả người, chẳng cách nào
chống cự được. Diễn biến này khiến Minh Đế và triều thần ngỡ ngàng, chết
lặng. Phò mã Mông Cổ đứng lên thưa :
- Khải tấu Thánh thượng, Oa Khoác Biệt may mắn thắng được Hồ Diên
Luật, cuộc tỉ thí đã kết thúc. Bọn hạ thần xin cáo từ.
Minh Đế cố tỏ vẻ rộng lượng, cười ha hả phán :
- Chẳng mấy khi công chúa và phò mã vào Trung Thổ, sao không lưu lại
Bắc Kinh làm khách của trẫm vài ba ngày ?
Lang Hồ cung kính thưa :
- Hoàng thượng đã truyền dạy, bọn hạ thần xin tuân chỉ.
Bọn Thuyên Kỳ rời hoàng cung đến Bắc Kinh đệ nhất khách điếm. Tần
Thu Trinh đã đặt sẵn ba phòng thượng hạng và đang chờ đợi họ. Nguyên ngày
hôm đó, nàng đóng vai tỳ nữ theo phò mã và công chúa du ngoạn Đế Đô.
Tối đến, Thu Trinh đẩy Thiên Phượng vào lòng Thuyên Kỳ rồi chạy ra

ngoài khúc khích cười khóa trái cửa lại. Thuyên Kỳ nhìn gương mặt trẻ trung,
xinh đẹp đang hồng lên vì e thẹn, bước đến hôn lên đôi môi công chúa. Nàng
say đắm lịm trong nụ hôn đầu đời. Sau khi ân ái, Thiên Phượng nép vào lòng
chàng thỏ thẻ :
- Cách nay hai tháng, mẫu thân đã lâm bồn, sinh được hoàng nam. Thiếp
sẽ ở lại Trung Thổ với chàng cho đến khi giang hồ được thái bình.
*
* *
Trong vòng bẩy ngày, danh tiếng của phò mã Mông Cổ Lang Hồ đã vang
dội đất Đế Đô. Họ Lang ngoài những lúc đưa công chúa đi dạo, thường cùng
đám dũng sĩ Mông Cổ la cà nơi thanh lâu, tửu điếm và đổ trường.
Phò mã xài tiền như nước, rộng rãi ban phát cho bọn tiểu nhị và kỹ nữ.
Nhưng gã lại gặp hồng vận trong nghề đổ bác. Những canh bạc của phò mã
làm đứng tim người xem.
Tối nay Lang Hồ lại có mặt trong Yên Kinh đổ trường, sòng cờ bạc lớn
nhất Bắc Kinh. Khách của sòng toàn là bậc đại phú hay vương tôn công tử, con
nhà quyền quý. Đương nhiên trong số ấy không thể vắng mặt Cam Phương,
quý tử của Cửu Môn Đề Đốc và phò mã Mông Cổ đã đối mặt nhiều lần trên
chiếu bạc. Số tiền họ Cam thua đã lên đến hai chục vạn lượng
bạc.Gia Cát Tâm tức Cam Phương vẫn tự hào mình là tay thánh thủ trong đổ
trường, nhưng không hiểu tại sao khi gặp tên Mông Cổ mặt lạnh như tiền này
thì thua xiểng niểng. Gã tức tối, căm hận nhìn họ Lang vung tay ban phát số
bạc đã ăn của gã.
Đêm nay, trong ba trăm người đến Yên Kinh đổ trường, chỉ có bốn người

tham dự cuộc chơi. Số còn lại chỉ đến để chia sẽ vui buồn. Bốn đại nhân vật đó
là phò mã Mông Cổ Lang Hồ, Cam công tử, Triệu công tử và Trương Bách
Vạn. Triệu công tử chính là trưởng nam của lão thái sư đương triều, còn
Trương Bách Vạn là đệ nhất phú gia đất Bắc Kinh.
Gia Cát Tâm quyết lấy lại cả vốn lẫn lời nên ỷ vào công lực thâm hậu hẹn
ba người kia đến gieo xúc xắc. Trương Bách Vạn có tên như vậy vì tài sản của
lão ta lên đến hàng trăm vạn lượng. Họ Trương cũng là cao thủ trong nghề
nên vui vẻ nhận lời. Còn Triệu đại công tử tuổi mới tam tuần mà sắc diện nhợt
nhạt, tái xanh vì tửu sắc. Phụ thân gã giàu nhất thiên hạ nên gã cũng chẳng
thèm để ý đến chuyện mình có biết đánh bạc hay không ?
Chiếc bàn phủ lụa xanh nằm ở giữa đổ trường chính là trận địa của họ.
Các bàn cờ bạc khác đều biến thành bàn rượu cho khách quan chiêm. Chủ
nhân đổ trường là em họ của hoàng hậu Nương Nương. Lúc còn trẻ lão có
danh hiệu là Nhật Dạ Đổ Thần Khúc Bình.
Mười lăm năm trước, biểu muội lão được tiến cung, sinh hoàng nam và
lên ngôi hoàng hậu. Lão bèn dựa thế nàng mở đổ trường này.
Hôm nay, Khúc lão đích thân đứng ra làm trọng tài cho canh bạc. Theo
quy củ, lão hỏi bốn người :
- Dám hỏi tứ vị định giới hạn vốn liếng đến mức nào ?
Cam Vương Tử mở lời :
- Hai mươi vạn lượng.
Trương Bách Vạn tố thêm :
- Ba mươi vạn lượng !
Lang phò mã lắc đầu :
- ít quá, sáng mai bổn phò mã phải về Mông Cổ, nếu không đủ năm mươi
vạn lượng là cả gia tài của Cửu Môn Đề Đốc. Nhưng Gia Cát Tâm đã

chắc
thắng nên đồng ý. Hai người kia cũng vậy. Lát sau, gia nhân của ba người kia
đã đem đủ số ngân phiếu đến. Khúc lão kiểm tra xong tuyên bố :
- Quy củ của cuộc chơi là ai cao điểm nhất sẽ thắng. Lúc chưa gieo xúc
xắc có quyền tố thêm, nhưng không được quá số bạc của người còn ít vốn
nhất. Xin mời chư vị !
Trương bách Vạn lên tiếng :
- Ván thứ nhất lão phu đề nghị đặt năm vạn lượng.Kính lão cao niên, ba người kia đồng ý. Trương lão gieo ba hạt xúc xắc
vào chén sứ. Ngũ tứ tam là mười hai điểm. Như vậy, ván này Cam Phương ăn
hết, sau mười ván thăm dò, không nhà nào hoàn toàn chiếm thượng phong.
Cam Phương thấy đã đến lúc xuất tuyệt chiêu. Liền đặt ra mười vạn lượng. Triệu Tú tố thêm năm vạn, vị chi là hai chục vạn bạch ngân.
Khách quan chiêm nín thở theo dõi. Trương Bách Vạn gieo trước được
mười sáu điểm. Lão thở phào nhẹ nhõm. Nhưng Cam Phương đã vận thủ kình
kiếm được mười bẩy điểm. Đến lượt đại công tử Triệu Tú, gã chán nản gieo hú
họa nhưng lại được ba mặt lục là số điểm cao nhất. Lang phò mã thất vọng, hờ
hững ném ba hạt ngà voi vào chén. Hạt xoay tít cuối cùng cũng ngửa lên ba
mặt lục. Như vậy Triệu Tú và Lang Hồ phải gieo them lần nữa.
Họ Triệu phấn khởi lâm râm khấn vái tổ tiên rồi buông hạt. Tiếc thay gã
chỉ được tám điểm. Lang Hồ chỉ hơn gã hai điểm, đại thắng ván này. Cam
Phương không hề có chút nghi ngờ vì Triệu Tú lù khù lại gieo được mười tám
điểm trước, sau đó mới đến họ Lang. Gã chỉ tức giận là sao thủ pháp của mình
hôm nay không hoàn toàn linh diệu như mọi ngày. Trương lão cay cú đặt liền
ba chục vạn lượng. Lang Hồ nhẩm tính Cam Phương chỉ còn đúng

ba mươi
vạn lượng, chàng tố thêm năm vạn. Tổng cộng canh bạc này lên đến một trăm
bốn mươi vạn lượng.
Lần này Cam Phương gieo trước, gã quyết phải thắng ván này, nên vận
chân khí khiến ba hạt ngà voi xoay tít, cố dành lấy mười tám điểm. Nhưng gã
không ngờ, một luồng lực đạo đã truyền vào đáy chén làm sai lệch vòng quay
của xúc xắc. Mười hai điểm là kết quả rất tồi tệ. Cam Phương gần nnhư muốn
té ngửa ra sau. Nhưng gã đành ráng ngồi lại, dùng nội công thâm hậu thao
túng số điểm của đối phương.
Quả nhiên Triệu Tú chỉ được có chín điểm. Đến lượt Trương Bách Vạn,
Cam Phương chờ lão gieo xuống rồi truyền lực đạo vào chén nhưng sững sờ
nhận ra có luồng chân khí bảo vệ chén sứ. Cam Phương nhủ thầm rằng không
ngờ họ Trương lại là tay đại cao thủ, gã nhếch mép cười, dồn thêm ba thành
công lực. Nhưng nội công của họ Trương cực kỳ hùng hậu, không để luồng
chân khí của Cam Phương xen vào. Ba hạt ngà voi dừng lại, chỉ có mười ba
điểm nhưng cũng đã đưa Gia Cát Tâm vào cảnh tuyệt vọng. Gã tự nhủ thầm
đêm nay sẽ cướp lại những gì đã mất. Gã mãi mê suy nghĩ nên không để ý rằng
phò mã Mông Cổ đã gieo được mười lăm điểm, thu về một trăm bốn mươi vạn
lượng bạc. Lang Hồ đứng lên lạnh lùng bảo :
- Đã có đến hai người cạn vốn, chúng ta nghĩ thôi.
Phò mã thưởng cho Khúc Bình chủ nhân của đổ trường năm ngàn lượng
rồi bảo lão :
- Thắng được canh bạc đêm nay, bởn phò mã sẽ ở lại Trung Nguyên thêm vài ngày nữa. Nếu có cuộc chơi nào xứng đáng, cứ đến Yên

Kinh đại
khách điếm tìm ta.Canh ba đêm ấy, quả thật có người đến tìm Lang Hồ, nhưng không phải
để đánh bạc mà là để lấy mạng gã. Tên phi tặc này bịt mặt, toàn thân màu đen
u ám, trên lưng là một thanh trường kiếm. Gã vượt tường nhẹ nhàng đáp
xuống vườn hoa, nhìn về phía phòng của đám người Mông Cổ trên lầu hai,
tìm cách đột nhập.
Bất ngờ từ trên một tàn cây có người lao xuống vỗ hai đạo chưởng kình
nặng nề như núi đổ xuống đầu tên bịt mặt. Gã kinh hoàng cử song thủ cố
chống đở. Chưởng phong chạnm nhau nổ vang rền như sấm động, tên hắc y
chấn động toàn thân, máu miệng phun thành vòi. Nhưng gã là người cơ trí, cố
nén đau lăn vào bụui hoa rồi vượt tường chạy mất.
Người vừa tấn công gã chính là Thuyên Kỳ, chàng tung mình rượt theo.
Nhưng tên hắc y thông thuộc đường sá Bắc Kinh nên đã lẫn vào ngõ hẻm mất
dạng. Thuyên Kỳ tìm một lúc lâu vẫn không thấy, chàng phi thân về phía Đề
Đốc phủ chặn đường. Nhưng đến sáng vẫn không thấy bóng tên hắc y. Chàng
dậm chân tiếc nuối quay lại khách điếm. Thẩm Thiên Tân nóng ruột hỏi ngay:
- Kỳ nhi có theo kịp gã không ?
Chàng thiểu não lắc đầu :
- Rất tiếc là gã đã chui vào ngõ hẻm và biến mất. Hài nhi có đến phủ Đề
Đốc chờ đợi nhưng cũng chẳng thấy. Nhưng gã dù thoát chết cũng phải tĩnh
dưỡng ba tháng mới mong hồi phục.
Cả bọn trả phòng, kéo nhau trở lại tòa trang viện cửa bắc. Nhân Yêu nghe kể vỗ bàn than dài :
- Té ra gã đã lấy được Lôi Hỏa Kim Giáp của Lôi Hỏa Đầu Đà nên không

chết dưới Lôi Chưởng của công tử.
Thuyên Kỳ hối tiếc :
- Nếu vãn bối dùng tiểu kiếm thì hắn đã mạng vong rồi.
Quá ngọ một chút, Thần Thâu Trịnh Cốc về báo :
- Bẩm Hội Chủ, theo đúng kế hoạch, hôm qua thuộc hạ đã lục soát phòng
Cam công tử, cuối cùng đã tìm thấy bí kíp. Nhưng vẫn chưa biết gã dấu xác
chết ở chốn nào.
Tại hạ nhận lại Thần Võ Bí Kíp, khen ngợi Thần Thâu :
- Thu hồi được bí kíp là đã thành công được một nửa, chỉ còn tiêu diệt
Gia Cát Tâm là hậu họa không còn. Sau này ta sẽ tuyên dương công trạng
Trịnh huynh trước võ lâm.
Trịnh Cốc vui sướng hổ thẹn nói :
- Thuộc hạ bất tài không tìm được xác của Cam công tử, thực lòng vô
cùng hổ thẹn. Dù biết chắc chỉ trong phạm vi hoa viên.Thuyên Kỳ tư lự một lúc rồi hỏi lại :
- Sau khi biết Cam Phương đã thua bạc cả một gia tài, thái độ của Đề Đốc
như thế nào ?
- Bẩm Hội Chủ ! Sáng nay về đến, nghe Hồ tổng quản báo lại rằng công tử
đã vét kim ngân để đánh bạc và thua sạch túi, Cam Đề Đốc tái mặt không nói
nên lời, tài sản này là của tổ phụ để lại chứ bản thân họ Cam rất thanh liêm.
Thuyên Kỳ quay sang nói với Thần Kiếm :
- Bẩm thân phụ, hài nhi định sang phủ Đề Đốc. Trước là hoàn lại số bạc
năm mươi vạn cho lão, hai là xem thử thi hài dấu ở đâu ?
Thiên Tân gật đầu :
- Kỳ nhi cư xử rất phải, nhưng theo ta, dù có tìm được thi hài Cam công
tử hay không, ngươi cũng nên bày tỏ sự thực để cho Đề Đốc rõ. Đó cũng là
cách ngăn ngừa hậu họa.
*

* *
Cuối giờ mùi, công chúa và phò mã Mông Cổ đến dinh quan của Cửu Môn Đề Đốc. Nhận được bái thiếp, Cam Hùng đích thân ra cửa đón khách.
Gương mặt lão vô cùng thiểu não. An tọa xong, họ Cam cung kính hỏi :
- Chẳng hay công chúa và phò mã giá lâm tệ xá có điều chi dạy bảo ?
Thuyên Kỳ vòng tay đáp :
- Cam Đề Đốc, một đời thanh liêm chính trực, bổn phò mã không nỡ để
ngài lúc tuổi già phải sống trong cảnh nghèo túng, thiếu thốn. Vì vậy đến đây
để hoàn lại số bạc năm mươi vạn lượng đã thắng của lệnh lang hôm qua.
Cam Hùng mừng như sống lại, nhưng lão là người thận trọng nên hỏi lại:
- Bổn quan rất cảm kích nghĩa cử của phò mà. Nhưng cũng xin hỏi ân
tình này có kèm theo một điều kiện nào không ?
Chàng cười mát đáp :
- Quan Đề Đốc quả là một bậc lão thần tài trọng, tâm địa cũng quang minh. Nhưng xin hãy yên lòng, tình bang giao giữa hai dân tộc Hán - Mông
vẫn đang thắm thiết, bổn phò mã chẳng cần phải mua chuộc Đề Đốc làm gì.
Có điều không muốn thấy cảnh ngài nhận giặc làm con nên có đôi lời cảnh
giác. Nếu ngài không muốn nghe cũng chẳng sao. Dứt lời, chàng trao cho lão
xấp ngân phiếu trị giá năm mươi vạn lượng. Cam Đề Đốc hoang mang :
- Bổn quan không hiểu ý phò mã muốn nói gì ?Thuyên Kỳ gắn giọng :
- Người mà Đề Đốc tưởng ái tử mình thực ra chỉ là kẻ giả mạo. Còn ái tử
đích thực chắc đã vùi thân đâu đó dưới lớp đất hoa viên.
Cam Hùng há hốc miệng lắp bắp :
- Phò mã nói thực đấy chứ ?
Chàng bèn kể lại việc Gia Cát Tâm học nghề hóa trang của Thiên Diện

Nhân Yêu, xin vào làm gia sư trong trang phủ Đề Đốc. Sau đó, hắn sát hại Cam
Phương rồi thế thân vào. Cả việc hắn trà trộn vào đám quần hào võ lâm,
chứng tỏ tài năng để được chàng trọng dụng, rồi đánh cắp Thần Võ Ví Kíp.
Đêm qua lại đến khách điếm hành thích chàng cướp bạc.
Cam Đề Đốc trầm ngâm rất lâu mới nói :
- Té ra phò mã chính là Tuyết Hồ Công Tử dang vang tứ hải. Bổn quan có
chân trong cơ mật viện, khi nghe thám tử báo cáo về động tịnh giang hồ, lòng
vẫn ngưỡng mộ hiệp danh công tử. Còn việc Cam Phương, bổn quan nghĩ lại
quả có nhiều nghi vấn. Sau nầy, hắn không ăn to nói lớn như trước nữa, lại tỏ
ra thông tuệ xuất chúng, khác hẳn với con trai lão. Hay là chúng ta tiến hành
đào bới hoa viên xem có tìm được gì không ?
Vườn hoa của phủ Đề Đốc mỗi bề chỉ hơn mười trượng nhưng cây cối
hoa cảnh và hòn non bộ rất nhiều. Thuyên Kỳ chăm chú quan sát bãi cỏ
nhưng không thấy gì khả nghi. Chàng nhờ Cam Hùng gọi lão làm vườn đến
hỏi :
- Trong hoa viên này, hơn năm về trước có trồng thêm cây hoặc xây giả
sơn gì hay không ?
Lão cố nhớ lại rồi đáp :
- Đầu năm ngoái, công tử có bảo tiểu nhân dời hòn giả sơn cạnh cửa sổ đi
nơi khác vì nó che khuất gió mát.
Thuyên Kỳ hỏi thêm :
- Vị trí mới của giả sơn có phải do công tử chỉ định cho lão hay không?
- Thưa phải !
- Vậy lão hãy đưa chúng ta đến chỗ ấy.
Lão già mau mắn dẫn mọi người đến cuối vườn, nơi đây có một hòn non

bộ cao hơn đầu người, cấu tạo bằng người tảng đá xếp chồng lên nhau.
Thuyên Kỳ bảo Cam Đề Đốc :
- Tại hạ xin phép được phá hủy hòn non bộ này.
Cam Hùng gật đầu, Thuyên Kỳ vung song chưởng vỗ mạnh, chưởng kình ầm ầm như sấm và những tảng đá bắn sang một bên.Họ Cam le lưỡi, dơ ngón cái lên khen ngợi. Thuyên Kỳ mỉm cười, sai Oa Khoác Biệt đào lớp đất dưới nền giả sơn. Chỉ hơn hai thước đã nghe mùi hôi
thối xông lên nồng nặc, cuối cùng lộ ra một tử thi mặc thanh bào, da thịt đã
thối rữa.
Oa Khoác Biệt nín thở đem xác chết lăn đặt trên bãi cỏ. Cam Hùng run
rẩy quỳ xuống cởi đôi giầy của xác chết. Nhận ra chân tả mất ngón cái, lão gào
lên như điên loạn :
- Phương nhi ! Sao con lại chết thảm như thế này ?
Hồ Tổng quản và gia nhân xúm lại xem, đồng quỳ xuống sụt sùi. Thuyên
Kỳ trầm giọng an ủi :
- Đề Đốc có khóc cũng không hồi sinh được lệnh lang. Hãy lo ma chay
hậu hĩnh để hương hồn công tử được sớm siêu thoát.
Cam Hùng đứng bật dậy đấm ngực, râu tóc dựng ngược quát lớn :
- Lão phu thề sẽ bắt cho được tên khốn kiếp Gia Cát Tâm, xẻo từng miếng
thịt báo thù cho Phương nhi.
Bọn Thuyên Kỳ cáo từ trở lại bản doanh.
Hôm sau cả thành Bắc Kinh xôn xao vì vụ án giết người thế thân ở phủ
Đề Đốc.
Cam Hùng đi vào triều khóc lóc xin Minh Đế truyền chỉ truy nã trong cả
nước tên Gia Cát Tâm có chiếc lưỡi chẻ làm hai.
Lực lượng bộ đầu trong mười tám tỉnh bắt đầu hoạt động. Cũng may người có dị tướng như Gia Cát Tâm rất hiếm nên không ai bị bắt oan. Có điều
họ phải mỏi miệng há ra để quan quân kiểm tra.

Đánh máy: BacQuai và các cao thủ Việt Kiếm
Hồi 16
Vỹ Uyên sơn đỉnh thiêng hào kiệt
Thiếu thất quần anh khấp cố nhân

Đoàn người của Thuyên kỳ khởi hành về lại Chiết Giang. Công chúa Oa Thiên Phượng ríu rít cạnh Thuyên Kỳ, trầm trồ tán thưởng cảnh vật dọc đường. Lần này họ không ghé qua Lạc Dương mà lại đi thẳng xuống Khai Phong, sang Từ Châu, vượt sông Hoài xuống Nam Kinh, rồi từ đó mới về Chiết Giang.
Cuộc hành trình kéo dài hàng tháng vì xe song mã chở Thiên Diện Nhân Yêu không thể đi nhanh được.
Tổng đàn Ma Giáo mở đại yến mừng đoàn Lữ khách. Thánh Nữ Lý Nhược Hồng và mọi người mở rộng vòng tay đón công chúa Oa Thiên Phượng cùng Thiên Diện Nhân Yêu.
Trong suốt hai tháng trời giang hồ lặng sóng. Dù hàng vạn đệ tử Cái Bang để tâm dò xét vẫn không thấy tung tích Ma Đăng Thân Quân cùng Gia Cát Tâm đâu cả.
Sáng ngày đầu tháng tám, Thánh Nữ lên kiệu đến ngôi đền thờ Thánh Hoả, cách chân núi Thiên Thai ba dặm để cầu phúc cho con cháu.
Lý giáo chủ định cho người hộ tống thì bà gạt đi:
Phụ thân quá lo xa, đã có huynh đệ họ Lăng khênh kiệu và bảo vệ cho nữ nhi. Nơi đây lại là trọng địa của ma Giáo, còn phải sợh ãi gì nữa!
Côn Luân Thần Kiếm và Thuyên Kỳ đang luyện võ dưới sự hướng dẫn của Lão Tổ nên không biết việc này.
Đi theo kiệu còn có một ả nữ tỳ tên gọi Tiểu Thanh. Lăng Hổ, Lăng Báo đã lâu không được xuống núi, nay được làm phu kiệu cho Thánh Nữ, hai gã vô cùng hoan hỷ.
Từ chân núi đến Thánh Hoả điện phải đi ngang qua một khu rừng liễu nhỏ. Tiếng chim ríu rít đón bình minh làm vui tai khách bộ hành. Sương đêm còn đọng trên cỏ lá , bóng láng dưới ánh dương quang. Có nhiều tín đồ Thánh Hoả, nhận ra kiệu của Thánh Nữ, lui vào vệ đường cung kính cúi chào.
Bỗng từ trong rừng liễu hai bóng trắng xông ra. Một tên vỗ hai đạo chưởng kình đỏ rực như lửa xuống đầu Lăng thị huynh đệ.
Hai gã điếc kinh hãi, mang theo cả kiệu nhẩy sang vệ đường cố tránh

sát chiêu. Thánh Nữ biết nguy, vung chưởng đánh bay nóc kiệu tung mình ra ngoài. Tỳ nữ Tiểu Thanh tung pháo hiệu cầu cứu nhưng đã quá trễ. Tên cao gầy cười hăng hắc tung một nắm mê hồn phấn vào mặt Thánh Nữ rồi xông đến khống chế huyệt đạo, vác bà lên vai.
Tên to lớn thấy đồng bọn đã đắc thủ, cười nhạt chụp song thủ xuống đầu anh em họ Lăng. Hai gã vận toàn lực đón chiêu nhưng công lực đối phương cực kỳ thâm hậu, chưởng pháp quỷ dị và nóng rực. Lăng Hổ, Lăng Báo bị chưởng kình đánh văng xa gần trượng, y phục bốc cháy, máu miệng phun thành vòi.
Thấy hai tên bịt mặt đã đem thánh nữ đi mất Tiểu Thanh và các giáo chúng xúm lại dập lửa trên người hai gã họ Lăng.
Thuyên Kỳ và Nam Hải Lão Tổ là người đến hiện trường đầu tiên. Chàng nhìn chiếc kiệu vỡ nát, hiểu ngay cơ sự. Đôi mắt chàng bừng bừng sát khí nhưng cố định thần chữa trị cho hai thuộc hạ trước đã. Chàng thăm mạch thấy chúng vẫn còn sống, cho dù da thịt cháy khét lẹt Thuyên Kỳ lập tức dồn chân khí băng hàn ra song thủ, rà khắp các vùng da thịt bị bỏng để khống chế mức độ huỷ hoại.
Sau đó chàng và Lão Tổ chia nhau truyền chân lực vào người nạn nhân. Một khắc sau họ thổ ra một búng máu bầm, hồi tỉnh lại.
Lăng Hổ mở mắt nhìn thấy chủ nhân, gã sa lệ mếu máo nói:
Chủ nhân! Bọn thuộc hạ đã cố hết sức mà không định lại chúng, để Thánh Nữ bị bắt đi.
Thuyên Kỳ an ủi:
Hai người có lỗi gì, võ công của Lôi Hoả Đầu Đà lừng lẫy thiên hạ đã mấy chục năm. Chuyện giải cứu Thánh Nữ đã có ta lo liệu.
Lý Giáo chủ và Thần Kiếm cùng ba vị hộ pháp Ma Giáo đến nơi nghe nói ái nữ bị Lôi Hoả Đầu Đà và Gia Cát Tâm bắt đi, gầm lên khủng khiếp, râu tóc dựng ngược: Tên Đầu Đà khốn khiếp kia, lão phu sẽ không tha cho ngươi đâu!
Thẩm Thiên Tân rơi lệ, nói:
Không ngờ bọn chúng lại giở trò hạ lưu này, không biết Nhược Hồng có sao không ?
Nam Hải Lão Tổ nghiêm giọng nói:
Chúng sợ võ công của Thuyên Kỳ nên mới bắt Thánh Nữ để làm áp lực. Có lẽ nay mai chúng sẽ cho sứ giả đến thương lượng.
Lý giáo chủ bảo các hộ pháp:
Ba vị lão đệ hãy ra lệnh báo động, phong toả toàn bộ tỉnh Chiết Giang, tìm cho ra hai tên cẩu tặc cùng Thánh Nữ.
Mọi người buồn bã kéo về tổng đàn. Độc Y Trương Thúc thấy Thảm trạng của hai gã họ Lăng, thất kinh hồn vía, cấp tốc ra tay điều trị.

Quá ngọ lão mới ra khỏi bệnh xá, gượng cười báo lại: Lôi hoả chưởng quả là đáng sợ, nếu anh em họ Lăng không có công phu Kim chung tráo bảo vệ thì đã ra ma rồi.
Giáo chủ phu nhân cùng với bọn Thu trinh khóc lóc nức nở trong hậu sảnh, lo lắng cho tính mạng của Thánh Nữ.
Cuộc truy tầm kéo dài đến mười hôm vẫn không có kết quả. Chim câu đã bay về tổng đàn Cái Bang ở Lạc Dương để báo hung tin và nhờ giúp đỡ. Lực lượng trinh sát khổng lồ của thiên hạ đệ nhất bang được phát động.
Thẩm Thuyên Kỳ suốt từ lúc mẫu thân bị bắt đến giờ, chàng không nói một câu, chỉ đắm mình vào suy tưởng, cố tìm ra một lượng sách tốt nhất.
Thẩm Thiên Tân buồn bã hỏi chàng: Kỳ Nhi định làm thế nào?
Thuyên Kỳ kính cẩn đáp:
Bẩm phụ thân, theo ý Kỳ Nhi thì Gia Cát Tâm đã chuẩn bị kế hoạch rất chu đáo.
Vì vậy chúng ta khó mà hy vọng tìm ra. Chắc chắn gã sẽc ho người đến áp đặt điều kiện đưa chúng ta vào thế bị động. Chi bằng lúc này Kỳ nhi và Tuyết Hồ bí mật
truy tung. Gã có là thần tiên cũng chưa chắc đã biết khả năng đặc biệt của Tiểu Hồ. Nhưng trong lúc hài nhi vắng mặt phải có người thế thân để y khỏi nghi ngờ. Với tài thánh thủ của Lục tiền bối, chắc chắn sẽ gặp được mặt hắn. Bạch Ưng sẽ đi theo và về dẫn đường cho chư vị đến địa điểm giam giữ mẫu thân.
Nam Hải Lão Tổ cười bảo:
Lão phu sẽ nhờ Lục lão đệ hoá trang theo hỗ trợ Kỳ nhi. Thẩm Thiên Tân cảm kích vòng tay nói: Tiểu điệt cảm ơn bá phụ đã có lòng tương trợ.
Sau khi chuẩn bị xong người thế thân, Thuyên Kỳ, Lão Tổ hoá trang đem theo con linh thú, âm thầm đến khu rừng liễu bắt đầu cuộc truy tung.
Tiểu Hồ đã quá quen với mùi son phấn của Thánh Nữ nên mau chóng tìm được hướng đi của bọn hung thủ. Nhờ công lực thâm hậu và bọc lương khô, cuộc truy tung không hề bị gián đoạn, phần tiểu Hồ bữa ăn của nó là những con rắn độc dọc đường.
Hai ngày sau Tiểu Hồ dẫn hai người đến chân núi Vỹ Uyên, cạnh bờ Trường Giang, thuộc huyện Thiệu Hưng.
Thiệu Hưng là nơi sản xuất loại rượu ngon nổi tiếng cả nước. Trong huyện có mấy trăm lò nấu rượu, nhưng Thuyên Kỳ chẳng còn tâm tư nào để thưởng thức mùi rượu thơm phảng phất trong ngọn gió(...).

Có lẽ dân vùng này đã chặt cây rừng để nấu rượu nên dưới ánh tà dương chỉ thấy núi Vỹ Uyên trơ trụi toàn cỏ khô và đất đá. Tận trên đỉnh mới còn sót lại khoảng rừng um tùm.
Đường lên núi trống trải dễ bị phát hiện, Thuyên Kỳ và Lão tổ phải ẩn mình bên bờ sông chờ tiếp viện mới lên núi.
Bạch Ưng đã quay về tổng đàn mang theo thư của Thuyên Kỳ , chỉ rõ địa điểm là núi Vỹ Uyên để mọi người đến tiếp ứng.
Lý Giáo chủ, Côn Luân Thần Kiếm dẫn Thu Trinh cùng năm mươi cao thủ Ma Giáo dùng những con ngựa tốt nhất để đến Thiệu Hưng.
Chiều hôm sau toán nhân mã của Lý Bách đến nơi bí mật, tụ họp trong rừng đào. Thuyên Kỳ nghiêm mặt nói: Thưa chư vị trưởng bối, Gia Cát Tâm là người đa mưu túc trí, liệu việc như thần. Kỳ nhi có cảm giác rằng việc giải cứu mẫu thân không phải dễ dàng. dù chúng ta có kéo tới cả ngàn người, nhưng phút cuối gã đem tính mạng gia mẫu ra đe doạ, chúng ta cũng phải bó tay. Vì vậy Kỳ Nhi sẽ cùng Quảng lão tiền bối theo tiểu hồ lên núi, xuất kỳ bất ý cứu cho được mẫu thân trước, sau đó dùng pháo hiệu để chư vị xông lên tiêu diệt chúng.
Dân vùng này ngoài nghề nấu rượu còn sinh sống bằng nghề đánh cá trên sông. Bạch Nhật Thần Thâu sẽmu a mười tấm lưới thật lớn, mỗ t i ấm giao cho bốn người phụ r t ách. Núi Vỹ Uyên chỉ cao hơn trăm trượng, nếu gặp hiểm cảnh nhảy xuống cũng an t o àn.
Mọi người tán thành kể hoạch của Thuyên Kỳ . Đầu canh một, lực lượng Ma Giáo bao chặt mặt phía nam chân núi, lưới cá cầm chắc trong tay.
Thuyên Kỳ dặn tiểu hồ, bảo nó lên trước mở đường. Linh thú đánh hơi vài cái rồi tiến lên núi.
Đêm thu tối đen như mực, ngàn sao bị mây che phủ, sấm chớp loé lên như đe doạ đốc ơn mưa. tiếng cỏk hô xào xạc dưới chân mang lại cảm giác bất an.
Đường đi hoàn toàn yên ổn, không hề có cạm bẫy nào. Ba khắc sau hai người đến khu rừng trên đỉnh. Thấy tiểu hồ vẫn đi sâu vào họ cũng tiến theo.
Đoàn nhân thủ của Lý Bách cũng chỉ còn cách đỉnh núi chừng năm mươi trượng. Tiểu Hồ tiến đến một trong bốn gian thạch thất .Thuyên Kỳ áp sát cánh cửa nhìn qua khe. Thánh Nữ Lý Nhược Hồng đang bị trói chặt vào cột đá giữa phòng, dưới ánh sáng của đĩa đèn dầu, trông bà xác xơ hư nhược. Lão tốt hì thầm Ky Nhi hãy vào trong cứu Thánh Nữ ra...lão phu sẽcả nh giới bên ngoài.
Chàng gật đầu, vung tiểu kiếm chặt đứt khoá nhẹnh àng đẩy cửa

bước vào. Đúng ú l c đó một tiếng nổv ang trời phát ta cách đỉnh núi hai mươi trượng, một vùng lửa đỏ quanh đỉnh núi. Cỏ khô bắt lửa cháy rực trời theo ngọn gió thu lồng lộng tiến về phía đỉnh núi. Cát đá đổ quanh đầu bọn LýB ách may mà không có ai táng mạng. Bọn họ núp sau những tảng đá lớn cố chịu đựng dù lòng chết điếng nhưng cũng hy vọng với tài trí của Thuyên Kỳ và lão tổ.
Nhắc lại, Thuyên Kỳ nghe tiếng nổ biến sắc mặt nhưng vẫn mau chóng cắt dây t ró i, bồng Thánh Nữ trên tay chạy ngay ra bìa rừng. Lại một tiếng nổnữ a vang lên, chứng tỏG ia Cát Tâm đã chôn hoả dược thành nhiều vòng từ dưới lên trên đỉnh. Không chừng chỉ lát nữa đây mặt đất dưới chân Thuyên Kỳ sẽ nổt ung. Chẳng phí một giây chàng vận công quát lớn :
Mở lưới chuẩn bị đón người!

Bọn Lý Bách mừng rỡqu ăng chờ đợi, Thiên Tân thét lên: Lưới đã giăng xong!
Thuyên Kỳ nhìn bốn ngọn đuốc canh khoảng cách vận. Toàn lực tung mạnh Thánh Nữ xuống núi. Thân hình bà bay vượt qua khói lửa rơi vào tấm lưới của Lý Giáo chủ Ông v à Thiên Tân c ù ng hai hộ pháp đã bay lên hứng lấy Thánh Nữ.
Vòng dược thứ ba chỉ cách đỉnh núi sáu trượng, Thuyên Kỳ nói nhanh:
Vãn bối luyện Âm Dương Thần Công nên không sợl ửa, xin tiền bối đi trước. Một bước: Lão tổ biết chàng nói thực nên nhẩy lên đứng trên cánh tay chàng. Thuyên Kỳ hợp lực đưa thân hình lão vượt khoảng không rơi vào lưới an toàn. Nhưng vòng hoả dược thứ tư rồi thứ năm phát nổ, bốc cháy rực trời mà vẫn không thấy bóng Thuyên Kỳ đâu!
Mọi người sợh ãi gào lên tha thiết: Thuyên Kỳ ! họ điên cuồng xông lên đỉnh núi, vượt qua bãi cỏ cháy đen, nhưng chỉ cách đám cháy khoảng mười trượng đã nghe hơi nóng rát, làm y phục bốc khói. Thu Trinh phục xuống khóc vùi : Tướng công! Trời ơi! Tướng công!
Nam Hải Lão Tổ nghiến răng vân thần công hộ thể tiến nhanh vào ngọn lửa, nhưng chỉ đi được bốc cháy. Lão phải lăn xuống cỏđ ể dập lửa, thở dài trở lại với đoàn người.
Đến gần sáng sức lửa mới yếu đi, bọn Lý Bách xông vào tìm kiếm. Nhưng cả bốn căn Thạch thất cũng bị nung thành vôi, sập xuống.
Côn Luân Thần Kiếm gạt nước mắt trên gương mặt lem luốc than thở : Đến đá còn bị đốt thành vôi thì còn mong gì tì m thấy Kỳ Nhi

nữa! Trời già sao cay nghiệt, nỡđ oản mệnh một bậc anh tài?
Nam Hải Lão Tổ vỗt rán nói:
Lạ thực! Lão phu nhớ là Lỳ Nhi có mặc tấm ngân bào mà Lăng Hổ đã lột từ xác Ngân Y Giáo chủ tấm áo này tuyệt đối không thể cháy được.
Mọi người bừng lên hy vọng, kéo nhau ra phía hậu sơn. Dưới chân núi chính là sông Trường Giang, nhưng với độ cao hơn trăm trượng, dù có rơi xuống cũng khó t o àn mạng.
Lý Bách cố tỏv ẻ lạc quan :
Kỳ Nhi là bậc cát nhân thiên tướng đã qua một lần rơi xuống vực sâu mà không chết, lẽn ào lại bỏm ạng dưới sông Trường Giang? Chúng ta chỉ cần kiếm dọc sông 1à thấy ngay.

Mọi người nghe hợp lýx uống núi chia nhau đi dọc hai bờ sông, về phía thượng nguồn. Giáo chủ lại thuê thêm hàng trăm thuyền con tìm kiếm trên sông.
Hôm sau hàng ngàn giáo chúng cũng đến tham gia, đong thuyền tìm cả ở cửa sông và ven biển.
Thánh Nữ LýNhư ợc Hồng đã được đưa ngay về tổng đàn để Độc Y chăm sóc. Mười ngày sau hồi tỉnh thì đoàn người Lýg iáo chủ cũng đã bỏc uộc, chán nản trở về.
Lúc này Thánh Nữ mới biết con mình đã tan thây trên đỉnh núi Vệ Uyên. Bà lăn ra ngất xỉu, hôm sau mới tỉnh lại.
Giáo chủ phu nhân sợ Nhược Hồng quá đau đớn mà nghĩ dại nên hết lời an ủi. Thánh Nữ không khóc nữa, mặt bà lạnh lẽo như băng, nhãn quang phủ mờ sát khí. Bà bảo:

Xin phụ thân nhờ cái bang loan báo cho rộng rãi cho toàn võ lâm biết tin Kỳ Nhi tử nạn. Tang lễ sẽc ử hành tại chân núi Thiếu Thất vào ngày rằm tháng chín này.
Thiên Tân thắc mắc:

Sao chúng ta không chờ thêm một thời gian nữa xem Kỳ Nhi có tin tức gì hay không?
Nhược Hồng lắc đầu:
Kỳ Nhi là trụ cột chống đỡ võ lâm, nay nó không còn nữa thì Ma Đăng Thần Quân và Gia Cát Lâm sẽxu ất hiện khuynh đảo giang hồ.

Lúc đó chỉ sợch ẳng còn ai rảnh rỗi mà đi dự lễc ủa con mình. Thuyên Kỳ đã cống hiến cả cuộc đời cho võ lâm, nay thiếp muốn nhân dịp này khích lệ sĩ khí quần hào, đoàn kết họ lại thành một lực lượng hùng mạnh, chống trả với bọn ác ma và báo thù cho Kỳ Nhi.
Năm nàng dâu nghe nói đến tang lễ, lòng đau đớn bật khóc. Thánh Nữ lạnh lùng bảo: Nước mắt của các ngươi có khiến cho Gia Cát Tâm chết lụt được không? Từ nay ta muốn các ngươi phải gạt lệ, chuyên tâm luyện võ để có ngày trả thù chồng, không được khóc than gì hết.
Các nữ nhân sợh ãi, lau sạch nước mắt đồng quỳ xuống thưa: Chúng tức nữ xin phụng ýnư ơng nương!
* * * *
Chỉ còn đúng một tháng hai ngày nữa là đến ngày rằm. Lý giáo chủ giao tổng đàn lại cho đại hộ pháp Thôi Hạo rồi dẫn mọi người đến phủ Hà Nam lo việc tốc hức tang lễc ho Thuyên Kỳ.
Chim câu của Cái Bang trong vòng tám ngày đã loan báo hung tin trên khắp chốn giang hồ, hào kiệt bốn phương đấm ngực kêu trời, lập tức khăn trắng lên đường

dự lễ. huynh Đệ hội mặc đồ tang kéo hết cả về chân núi Thiếu Thất, vừa đi vừa khóc. Lá đại kỳ bây giờ được viền đen và buông rủ xuống.
Cam Đề Đốc ở Bắc Kinh, nhận được tin dữ thất sắc chạy vào tâu lên Mnh i Đế. Thánh thượng phán rằng : Tuyết Hồ công tử là phò mã Mông Cổ, nay trẫm sắc phong cho Thượng thư bộ lễ chức khâm sứ. Khanh xuống phối hợp với Tuần phủ Hà Nam dự lễ và bảo vệ cho đám tang được mỹm ãn. Khanh hãy thay mặt ta phân ưu và đọc chiếu truy phong tước Thần võ vương cho Thẩm Thuyên Kỳ.
Đến ngày mười hai tháng chín đã có đến gần vạn anh hùng tứ xứ đến Tung Sơn. Chùa Thiếu Lâm không thể nào chứa nổi nên Linh Đường và đàn cầu siêu dựng ngay chân núi Thiếu Thất.
Vớt tài sản của Ma giáo và Tần gia trang thì không có gì là không thể làm được. Bẩy trăm anh em Huynh Đệ Hội và tám trăm giáo đồ Ma giáo đã dựng xong hàng ngàn chiếc lều vải dành cho khách. Trong mỗi lều đều có sập tre cao vì đang là mùa mưa.
Hơn một vạn bộ chiến phục cũng đã được may xong. Toà Linh Đường bằng gỗ rộng hai trượng dài tám trượng, chính là đại sảnh của một trang viện huyện thành Nam Dương Hồ Nam Thần Trượng Giã Đào đã mua lại và giáo chúng Cự Mộc Đường đã tháo rời rồi

đem về ghép lại, dựng dưới chân núi, phía sau sẽlà chỗc ư trú cho tang quyến còn đằng trước là nơi đặt linh vị.
Không Từ Thiền sư, chưởng môn phái Thiếu Lâm và một trăm bậc cao tăng sẽ mở pháp đàn trên mảnh đất trước linh đường để cầu siêu cho Thuyên Kỳ.
Đến trưa ngày mười bốn chưởng môn, long đầu các phái đã có mặt đầy đủ. Quần hào đã được thông báo trước nên đầu giờ mùi tề tựu trên khoảng đất trống rộng rãi trước linh đường sau lưng họ chính là ba ngàn lều vải dù đã có năm ngàn quân triều đình canh giữ vòng ngoài, nhưng vẫn có bốn trăm cao thủ mặt lạnh nhưsương tay tả mang băng đỏt uần tra.
Bang chủ Cái Bang, Quái Cái Bạch Trì ThượngHai mắt sưng húp đứng lên khai mạc: Kính chào chư vị đồng đạo võ lâm, ba năm qua Tuyết Hồ công tử đã dẫn dắt chúng ta chống lại nhưng kẻ có dã tâm thống trị giang hồ. Từ Thông Thiên giáo chủ Tống linh Triệt, Ngân... giáo, Ma Đăng Thần Quân Tống Linh Phong, Bạch Cốt Chân Nhân... Tài trí ấy, công lao ấy đã bảo toàn được chính khí võ lâm. Nay công tử trúng kế độc của tên khốn kiếp Gia Cát Tâm mà tan thân trên đỉnh Vụ Uyên sơn...
Nói đến đây lão sa lệ, nghẹn ngào không nói được nữa. Quần hùng cũng mủi l òng đưa tay lau nước mắt Quái Cái cố bình tâm nói tiếp, Lão phu và các bậc trưởng bối trong võ lâm đã bàn bạc với nhau truy tặng danh vị minh chủ võ lâm cho Thẩm công tử. Chẳng hay ýk iến chư vi thế nào?
Hàng vạn người gào lên:

R ất xứng đáng !
Quái Cái ra hiệu cho họ im 1ặng rồi đứng sang một bên. Không Từ thiền sư và Nhàn Vân đạo trưởng bước ra họ cùng khiêng một tấm băng gỗ sơn son. Thiếp vàng có dòng chữ :
"Cố võ lâm Minh chủ Tuyết Hồ công tử Thẩm Thuyên Kỳ chi linh vị."
Lýg iáo chủ và Côn Luân Thần kiếm nhận lấy đem vào đặt trên hương án. Khâm sứ của triều đình bước ra: Thánh thượng đã có chiếu sắc phong Thẩm công tử làm Thần Võ vương. Xin chư vị quỳ xuống nghe thánh chỉ Tuyên đọc xong, bốn tên thị vệ mang bảng vàng sắc p hong vào. Băng này sẽ nằm ở trên linh bài.
Quái Cái lại tiến ra giới thiệu:
Thánh Nữ Lý Nhược Hồng, thân mẫu của Thẩm công tử có vài lời cùng Quần hào.

Thánh Nư trong bộ tang phục trắng càng lộ vẻ xanh xao, băng giá bà vận công nói: Trước hết tiện phụ xin ngỏ lời cảm tạ chư vị anh hùng đã đã hết lòng yêu t hư ơng khuyển tử, nên lặn lội ngàn dặm đến đây ai điếu. Nay Kỳ nhi chẳng may vắn số chẳng còn có thể góp sức với giang hồ . N Nhưng tiện phụ xin thề rằng sẽ tiếp tục sự nghiệp giáng ma vệ đạo của Kỳ Nhi, dầu chết cũng chẳng sờn lòng. Không phải là giết một tên Gia Cát Tâm để báo thù, mà là tận sát tất cả những tên ác m a tàn độc chỉ muốn thống trị võ lâm, mặc cho sinh linh đồ thán, xương phơi đầy nội máu chảy h t ành sông. Tiện phụ mong được hào kiệt võ lâm tương trợt rong cuộc chiến sát ma.
Quần hùng nghe bà nói, bầu máu nóng sôi sục, đồng thanh dơ nắm tay thề :
Sát ma !
Bà ra dấu rằng mình còn muốn nói thêm. Quần hào vội im lặng lắng nghe :

Tang lễ sẽk éo dài bẩy ngày sau tiện phụ sẽ đứng ra tổ chức một lực lượng có tên là "Vệ Đạo Minh". Cương vị Mnh i chủ sẽd o Nam Hải Lão Tổ tiền bối nắm giữ, còn tiện phụ sẽlà phó Mi nh chủ. Không phân biệt môn phái, tất cả hào kiệt nào tham gia sẽđư ợc hoan nghênh. Sau khi võ lâm thanh bình, sẽ giải tán trả chư vị về lại môn phái của mình.
Mọi người xôn xao bàn tán về kế hoạch này, võ công của lão tổ còn cao cường hơn Tuyết Hồ công tử, khiến họ tin tưởng vào thắng lợi cuối cùng.
***
Sáng, giờ thìn ngày thứ chín, Linh đường mở cửa cho khách vào phúng điếu. Tiếng đàn sáo rên siết nghe não lòng người.

Quỳ hai bên hương án chính là năm vị phu nhân của Thuyên Kỳ và ba đứa trẻ nhỏv ô tội Đám tang này không nhận lễ vật phúng điếu m à còn tài trợnơ i nghỉ ngơi và ăn uống cho người đến chia buồn.
Sang ngày thứ tư số, người đến trước vẫn chưa vào hết thì lại thêm những hào kiệt phương xa đến trễ. Rốt cuộc nhân số cũng còn hơn vạn.
Trong những người đến sau, có một thiếu niên tuổi chừng mười bẩy, mười tám. Gương mặt gã rất anh tuấn nhưng lạnh lẽo như sương, tóc không búi mà buông xoã ngang lưng. Trán cột giải lụa trắng với

bộ bạch y lấm bụi, gã chẳng cần phải mặc tang phục. Người vào khu vực 1nh i đường phải đi qua hai cửa kiểm soát. Cửa thứ nhất chính là Lãnh Binh huyện Nam Dương hắn chỉ có nhiệm vụ duy nhất là bắt người vào phải há miệng ra.
Tên Lãnh binh thấy lưỡi gã bình thường nhưng lại rợn người khi thấy đôi tròng mắt tím.
Đến cửa thứ hai gã lạnh lùng viết vào quyển sổ trước mặt Ma yêu kiếm Khách dòng chữ. Tử Kiếm Tần Hán Biệt, nguyên quán Thiểm Tây !
ĐỗTa ng kính cẩn hỏi: "Chẳng hay thiếu hiệp trước đây có quen biết với cố minh chủ hay không?
Họ Tần sửng sốt :
Tại sao lại cố minh chủ?Tại hạ đến viếng Tuyết Hồ công tử mà.
Đ ỗTa ng giải thích:
Toàn võ lâm đã truy tặng Thẩm công tử danh vị minh chủ.
Tần Hán biệt gật gù, khập khễnh đi về phía linh đường. Thấy người ta phải xếp hàng chờ đến lượt thắp hương cũng đứng vào. Họ Tần dương đôi nhãn quang tím nhạt ngắm nhìn toàn cảnh lết rường.
Một khắc sau đã đến lượt gã thắp hương. Nhưng họ Tần lại như người trong mộng, ngơ ngẩn ngắm nhìn bảng sắc phong và linh bài cố minh chủ.
Khoái Đao Mạnh Du Tử đứng cạnh hương án khẽnh ắc :
Xin thiếu hiệp nhanh cho còn rất nhiều người đang chờ đợi!
Tần Hán Biệt giật mình, nhận lấy nén nhang cắm vào lư hương rối vái ba vái. Đôi mắt hắn nhỏlệ , không phải vì thương tiếc người đã chết mà chính vì những người đang quỳ nức nở bên quan tài.Vái xong, gã lập tức bước trở ra. Thần kiếm Côn luân đứng chờ sẵn ở lối ra dịu dàng bảo gã: xin thiếu hiệp vui lòng ở lại dùng cơm với tang gia.
Họ Tần lạnh lùng gật đầu. Phì la Hán đã đợis ẵn, dẫn khách đến (...) gã gieo mình xuống sạp tre, nhìn lên mái lều suy nghĩ, lát sau mệt mỏi chìm vào giấc ngủ. Chiều đến, nghe tiếng mời dùng bữa Hán Biệt bật dậy, lấy khăn lau mặt mũi rồi khoác

bọc hành lýb ước ra . Gần hai ngàn mâm cơm được bày trên bãi cỏ. Họ Tần ngồi đại xuống mâm đã có sẵn năm người.
Năm người này thấy đủ số cầm đũa ăn chẳng nói một câu nào, vò rượu mười cần đã cạn sạch mà chẳng thấy ai đỏ mặt.Tần Hán Biệt âm thầm quán sát, dường nhưnhận ra điều gì, đôi mắt gã ánh lên vẻ

bí ẩn .
Sáng hôm sau, mọi người ngạc nhiên nhận ra có năm người nằm giữa bãi đất rống t , trên ngực một tên có tấm giấy viết bốn chữ nguệch ngoạc bằng than củi: "Gian tế hoá trang!".
Độc Y Trương Thúc vội dùng rượu pha dấm rửa mặt bọn chúng quả nhiên lộ ra dung mạo khác. Ông cố gắng giải huyệt cho chúng nhưng chỉ hoài công, đành giao cho, Tôn lãnh binh giả về đại lao.
Quần hào xì xào bàn tán, không hiểu cao nhân nào đã phát hiện bọn gian. Một cuộc họp khẩn cấp được triệu tập phía sau linh đường.
Nhàn Vân đạo trưởng băn khoăn : Người bí mật này nhãn quang sắc bén, hành động lại mau lẹ và hiệu quả, bần đạo không nghĩ trên giang hồ lại có cao thủ nào như vậy!
Độc Y vuốt râu bảo:
Lão phu không dám tự hào, nhưng đoán chắc võ công người này phải cao hơn Thẩm công tử mới khiến lão phu phải bó tay.
Côn Luân Thần Kiếm đỡl ời:
Thẩm mỗđ ã cho tra sổs ách thấy năm tên này đến từ ngày đầu. Nhưng tại sao cho đến hôm nay mới bị Phát hiện? Có lẽvị cao nhân ẩn tàng kia cũng mới đến nên không thể ra tay sớm hơn. Ma Yêu Kiếm Khách đã tra trong sổ ghi đanh, chỉ thấy nhân vật Tử Kiếm Tần Hán Biệt là đáng ngờ.
Thánh Nữ ứng tiếng:
Tần nương đã kể lại cho thiếp nghe rằng chàng thiếu hiệp có đôi mắt tím ấy đã nhỏlệ trước linh đường. Quái Cái trợn mắt nói: Số gian tế trà trộn vào đây không phải là ít, chắc chắn người ấy sẽg iao nộp cho chúng ta và tên nữa. Chỉ cần chú tâm theo dõi khoảng đất trước linh đường là sẽrõ sự t hự c...
Phì La Hán bước vào báo:
Cung bẩm chư vị trưởng bối. Tử Kiếm Tần Hán Biệt vẫn lưu lại và lang thang khắp nơi, dường như muốn dò xét điều gì đó.
Thẩm Thiên Tân gật đầu bảo:
Đêm nay ngươi huy động anh em bí mật giám sát khắp nơi. Nếu phát hiện điều gì, báo ngay cho chúng ta được rõ.

Nhưng đêm ấy trôi qua êm ả, không ó động tịnh gì. Sáng ra, quần hào thức dậy rửa mặt kinh hãi nhận thấy có đến mười chiếc lều vải bị viết hai chữ gian tế thật lớn Bon Lý Bách mau chóng đến hiện trường. Tổng cộng gần ba chục tên lâm vào tình trạng của năm gã hôm trước. Khi lục Soát hành lý Thần Kiếm phát hiện một lượng bột

trắng lên đến hơn chục cân. độc y nếm thử thấ s t ắc bảo: Đây chính là loại Tam bộ tiêu hồn phấn mà năm xưa Tống Triệu đã sử dụng dưới chân rặng Thiên Sơn.
Mọi người toát mồ hôi lạnh. Không ngờ Gia Cát Tâm lại định tiêu diệt cả vạn người.
Nam Hải Lão TổQ uảng Lăng Tiêu thở phào:
Cũng may mấy hôm nay chúng ta tuần tra cẩn mật nên chúng chưa dám ra tay, với lại gió tây thổi sau lưng linh đường còn khu lều vải nằm về hướng Bắc. Dù chúng có tung độc phấn cũng chẳng có tác dụng lớn.
Lýg iáo chủ gằn giọng:
Gia Cát Tâm giỏi thiên văn địa lý, biết đâu đã đoán trước rằng trong ngày hôm nay gió sẽ đổi chiều!
Cả bọn bất giác nhìn lên những lá phướn cắm trước linh đường, họ kinh hãi nhận ra quả thực gió đã thổt ừ hướng tây nam lên hướng đông bắc. Nếu không phát hiện kịp h t ì đêm nay cả khu lều vải chẳng còn ai sống sót!
Quái Cái vận công gọi lớn:
Xin mời Tử Kiếm Tần Hán Biệt.
Gã đang đứng phía sau, nghe gọi tên, liền vẹt hàng người bước ra.
Quái Cái vòng tay hỏi: Phải chăng chính túc hạ là người đã hạ thủ bọn gian tế, cứu quần hào? Họ Tần lạnh lùng đáp :
Tại hạ hơi đâu mà ôm rơm cho rặm bụng. Chư vị có chết cả lũ, tại hạ cũng chẳng bận tâm.Câu nói bất cận nhân tình này khiến mọi người phẫn nộ. Quái Cái biến sắc: Vậy túc hạ lưu lại nơi đây làm gì ?
Tử Kiếm cao ngạo đáp:
Tại hạ xuất đạo giang hồ nghe Tuyết Hồ công tử kiếm pháp thông thần, cũng muốn thử vài chiêu. Không ngờ được tin gã chết thảm sanh lòng tiếc nuối nên đến đốt nén nhang. Cũng nhân dịp này tìm xem có cao thủ nào xứng tay nên ở lại!
Quần hào giận dữ gầm lên:
Ngươi là cái quái gì mà khiêu chiến với hào kiệt tam sơn Ngũ nhạc?
Nam Hải Lão Tổng ắm nghía thanh trường kiếm của gã, chậm rãi hỏi:

Phả i chăng thiếu hiệp là truyền nhân của Tử Nhãn Kiếm Vương?
Mọi người giật mình chờ đợ,i Tần Hán Biệt gật đầu: Đúng vậy, nhưng lão là ai mà lại biết gia sư?
Quảng Lăng Tiêu mừng rỡb ảo:

Chẳng lẽng ươi không nghe Tử Nhãn nhắc đến một người họ Quảng ở nam Hải hay sao?
Họ Tần thản nhiên đáp:
Gia sư có nhắc đến và bảo rằng lão là tay kiếm khá nhất giang hồ! Lão tổ thấy gã quá ư cuồng ngạo, muốn dạy cho bài học nên mỉm cười bảo: Kiếm pháp của lão phu cũng thường thôi nhưng hơn ba mươi năm đã thắng Kiếm Vương được một chiêu.
Tần Hán Biệt hờ hững đáp :
Đó là chuyện cũ còn giờ đây chỉ sợ lão không thắng nổi ta chứ đừng nói đến gia sư.
Quảng Lăng Tiêu nghiêm mặt giáo huấn:
Lão phu với lệnh sư có giao tình thâm hậu nên không nỡ thất ngươi sa vào tà đạo. Kẻ mang danh kiếm sĩ phải biết đem sở học phù trợ chính đạo, tế độ sinh linh, yêu thương đồng đạo, để được danh thơm muôn thuở, như Tuyết Hồ công tử chẳng hạn. Còn như ngươi mục hạ vô nhân, khinh thường đồng đạo dù có mang danh cũng chỉ là một tên đồ tể chứ nào phải bậc hiệp khách cho mọi người kính ngưỡng?
Quần hùng nhất tề hoan hô cao luận của lão tổ. Tử kiếm cười lạt:
Họ Thẩm chỉ mới học được vỏ ngoài của kiếm đạo, may gặp thời. Nên được h t ành danh , có đáng gì mà gọi bằng hiệp khách!
Khoái Đao Mạnh Du Tử kính ngưỡng Thuyên Kỳ như thần nhân nên gầm lên, uố t t đao chém vào đầu Tần Hán Biệt. Thanh tử kiếm đã rời khỏ v i ỏ, kiếm quang sáng rực màu trẫm nhạt đỡ lấy đao chiêu. Khoái Đao dội ra lảo đảo, tâm thất bị rạch mấy đường ngang dọc, máu rịn ra ướt đẫm bộ tang phục trắng.
Tần Hát Biệt trầm giọng:
Hôm nay là ngày tang lễc ủa họ Thẩm nên ta không nỡxu ống tay! Kiếm pháp của gã còn nhanh hơn Thẩm Thuyền Kỳ khiến mọi người chấn động: Khoái Đao biết mình không địch nổi họ Tần, đau đớn quỳ xuống bãi cỏ khóc rằng:

Mạnh mỗ bất tài không giết được kẻ mạo phạm đến anh linh Hội chủ, chẳng còn mặt mũi nào sống nữa! Dứt lời gã vung đao tự quyết. Nhưng lão tổ đã lướt đến ướ t c đao và hỏi:

Ngươi chết đi thì ai sẽ phò tá Thánh Nữ báo thù cho Thuyên Kỳ? hãy để tên này cho ta !

Khoái Đao tỉnh ngộ, thất thểu bước vào linh đường, quỳ trước hương án mà khóc.
Nan Hải Lão Tổb ảo Thiên Tân:
Thần kiếm cho lão phu mượn kiếm để giáo huấn tên cuồng đồ này!
Quần hùng đang phẫn nộ chửi mắng Tử Kiếm nghe vậy liền im lặng theo dõi cuộc chiến.
Quảng Lăng Tiêu cười nhạt bảo họ Tần:
Lão phu sẽd ạy cho ngươi biết thế nào là kiếm đạo chân chính! Tử kiếm lạnh lùng đáp:
Tại hạ cũng mong mỏi điều ấy, nhưng đây là dịp hiếm có để dương danh. Vì vậy chúng ta sẽlê n ngọn cây ở giữa sân giao đấu để mọi người được chứng kiến.
Dứt lời, gã tung mình lên ngọn cây, thân pháp cực kỳ tinh diệu. Lão tổ thầm đoán đối, thủ không có dưới năm mươi năm công lực. Ông bật cười ha hả, thân hình bốc thẳng lên, tà đà đáp xuống đứng đối diện với họ Tần.
Công phu Lăng không Độ Hư này khiến mọi người vỗta y hoan hô như sấm dậy. Tần Hán Biệt ôm kiến chào rồi giao thủ. Hai luồng kiếm quang một bạc, một tím xuắn lấy nhau. Tiếng thép va chạm vang rền, hoà với tiếng kiếm khí vun vút xé không gian.
T ừ ngày Thuyên Kỳ mất tích, lão tổcả m thấy cô đơn vì chẳng còn ai xứng danh kiếm sĩ để chiết chiêu cùng lão. Nay gặp họ Tần kiếm thuật tinh kỳ, lão cao hứng giải phá. Lão tổk inh ngạc khi thấy kiếm pháp của Kiếm Vương không còn như ngày xưa nữa. Về kiếm ý thì giống nhưng kiếm chiêu linh hoạt bao la như biển cả, liên miên bất tuyệt như sóng Trường Giang.
Đã hai trăm chiêu trôi qua mà chưa chiếm được thượng phong. Quần hào say mê h t eo dõi và thầm lo ngại trước bản lãnh của Tần Hán Biệt.
Lão tổph ấn khởi đem những chiêu đắc ýr a thi triển, nhưng vẫn đối phương ung dung giải phá. Một cảm giác quen thuộc kỳ lạ xâm chiếm tâm hồn Lão tổ. Nhưng òng l hiếu kiếm đã, cho ông kịp suy nghĩ, tung ra chiêu. Nam Hải Phù Lâu.
Kiếm quang mở rộng che phủ cả khoảng không gian trên ngọn cây! Hào quang màu tím cũng loé lên rồi tắt lịm .
Mọi người thấy Tử Kiếm ôm vai hữu nhẩy xuống tập tễnh bỏ đi. Lão tổ cũng xuống đất, đứng nhìn theo trầm ngâm nghĩ ngợi.
Quần hùng vỗ tay tán dương kiếm thuật Nam Hải, Lão lắc đầu bỏ vào hậu sảnh linh đường.

Cuộc ai điếu lại tiếp tục nhưng trong hậu sảnh, các tay đầu não đang quây quần bên lão tổb àn bạc.
Họ Quảng vẫn nhắm mắt ôn lại từng chiêu trong trận đấu không nói một lời, cuối cùng, lão mỉm cười mở mắt hỏi: Chư vị thử đoán xem tên Tử Kiếm đó là ai?
Có hai người cùng nói một lúc: Thuyên Kỳ !
Đó là Thánh Nữ và Tần Thu Trinh. Hai người ôm nhau khóc vì sung sướng. Lý Bách mừng rỡ vỗb àn:
Có thực thế chăng?N hưng , sao Quảng lão huynh lại đoán chắc như vậy ?
Lão tổca o hứng đáp:
Trong chiêu cuối cùng, đáng lẽ y không thể thọ thương, nhưng không hiểu sao lại đưa vai hứng một nhát kiếm. Lão phu đã nhớ lại cảm giác quen thuộc trong kiếm t hu ật của y. Chỉ có mình Thuyên Kỳ mới có thể ung dung phá giải những chiêu kỳ uy t ệt của lão phu.
Thánh Nữ nghẹn ngào nói:
Tiện nữ đã nuôi nấng Kỳ Nhi trong suốt mười mấy năm đài, dù y có cải trang cách nào đi nữa, tiện nữ cũng có thể nhận ra qua những cử chỉ nhỏnh ặt, vô tình.
Tần Thu Trinh ngượng ngùng thưa:
Hôm qua, lúc Kỳ ca đứng ngẩn ngơ trước linh vị, chàng không giữ ýn ên đã nhịp hai ngón tay vào mu bà n tay tả. Tiện nữ đã hoài nghi từ lúc ấy.
Thẩm Thiên Tân bực bội nói:
Vậy tại sao nó lại không hiện thân cho chúng ta bớt thương tâm mà lại phải dùng khổn hục kế, chịu mang thương tích rồi bỏđ i.
Không Từ thiền sư góp ý:
Theo thiển kiến của lão nạp, có thể khi Thẩm công tử đến Hà Nam thì tang lễ
đã
cử hành. Hai là, Y muốn đóng vai một kẻ háo danh, gây sự chán ghét của võ lâm,

để
Gia Cát Tâm tìm đến lôi kéo vào tổ chức. Chứ nếu y xuất đầu lộ diện thì tên gian

tặc kia sao dám ra mặt tranh bá?
Chưởng môn phái Hoa Sơn là Hận Thiên Kiếm tán thưởng: Thiền sư

luận việc rất phải, lão phu cũng nghĩ như vậy!
Dù bán tín bán nghi nhưng trong lòng họ bừng lên niềm hy vọng.
Hôm sau, tang lễv iêm mãn, Lýg iáo chủ đứng ra cảm tạ đồng đạo võ lâm. Có năm trăm người không vướng bận gia sự đã ở lại tham gia Vệ Đạo Minh, hàng ngàn người khác về thu xếp gia cảnh rồi quay lại. Toàn bộ nhân mã Huynh Đệ Hội đều trở thành hội viên Vệ Đạo,

có tên là Huynh Đệ đường. Ma Yêu Kiếm Khách giữ chức Đường chủ, còn Hà Nam Thần Trượng Giã Đào được cất nhắc làm hộ pháp lo việc hậu cần.
Tổng đàn của Vệ Đạo Minh sẽx ây dựng trên ngọn đồi Thương sơn, thuộc huyện Thương Khâu, chỉ cách rặng Tung Sơn có hơn trăm dặm.
Ngọn đồi và bảy ngàn mẫu đồi chung quanh là tài sản của Tần gia trang.
Chiều hôm đó Kiếm Tuyệt Đế Quân dẫn năm mươi đệ tử đến, tất cả đều mặc đồ tang. Lão nghẹn ngào nói: Cái mạng già này là do Thẩm công tử ban cho. Vì bận toạ quan, được tin trễ nên không đến kịp, thật hổth ẹn vô cùng. Xi n được giạ nhập Vệ Đạo Minh, trả thù cho cô ng tử!
Lý Bách cười khà khà :
Đàm huynh mà đến sớm sẽđư ợc chứng kiến trận so tài có một không hai. Đàm Phi Vũ ngơ ngác :
Sao ?C ó kẻ đến phá tang lễư ?
Đúng vậy ! Gã này có danh hiệu là Tử Kiếm Tần Hán Biệt, hắn đấu với Nam Hải Lão Tổh ai trăm chiêu, thọ thương bỏđ i mất rồi.
***
l

ở
i ai điếu.
Tần Thu Trinh từ việc ấy khẳng định Thuyên Kỳ sau khi thoát chết đã về đất

Nghi vấn về lai lịch Tần Hán Biệt càng đáng ngờ khi Lý giáo chủ nhớ lại rằng, giáo chủ Long Hổ Bang Vi Thừa Khanh và Tần gia trang không hề đến dự mà chỉ gửi
Thiểm Tây liên hệ với Tần gia và Vi lão. Vì vậy nàng xin phép được đến Tây An và Diên An để điều tra hư thực.

Thánh Nữ cũng nóng ruột đồng ý . Bà cho rằng trừ Nam Hải Lão nhân ra, chẳng ai địch nổi Lôi Hoả Đầu Đà và Gia Cát Tâm. Do đó, có cho người theo hộ tống cũng vô ích, chi bằng cải dạng.
Việc xây dựng tổng đàn ở Thương Khâu giao cho Giã Đào và Kiếm Tuyệt lão nhân. Hai trăm giáo chúng Cự Mộc Đường sẽt hi công kiến trúc này.
Đoàn người trở lại Chiết Giang và họ vô cùng mừng rỡ khi nhận ra Hoả Nhãn Lang Hồ đã có mặt trên núi Thiên Thai. Thu Trinh ôm nó vào lòng hỏi: Công tử đang ở đâu, mau dẫn chúng ta tìm chàng!
Tiể u Hồ rít lên, lắc đầu lia lịa, tỏ ý không biết. Mọi người thất vọng thở dài, đại hộ pháp Thôi Hạo kể lại : Nửa tháng trước Tuyết Hồ phóng vào tổng đàn, chạy khắp nơi như muốn tìm t huy ên Kỳ. Không thấy chàng nó rít lên thê thiết, ngày nào vẫn ra cửa đại sảnh đợi chờ.

Lộ Tiểu Lan bật khóc:
Ngày tướng công ngộ nạn cả hai con linh thú đều thất tung, sao chỉ có mình Tiểu Hồ về núi? Chẳng lẽc hàng đã gặp nguy rồi?
Tư Không Bách Lan lẩm bẩm :
Lạ thật Bạch ưng bay tít trên cao sao có thể 1âm nạn được? Hay là tướng công
đã
mang nó theo để chúng ta không thể truy tung được?
Thánh Nữ khen phải :
Bách Lan có lý, nhưng hư thực thế nào phải chờ thời gian trả lời. Các con phải

tin rằng Kỳ nhi một đời hiệp nghĩa sao có thể yểu mệnh được
Bốn ngày sau Thu Trinh cùng Bạch Nhật Thần Thâu âm thầm xuống núi Thiên Diện Nhân Yêu Lục Vô Song đã đoán chắc rằng không ai có thể nhận ra họ mang dung mạo giả trừ Thuyên Kỳ.

Tuyết hồ công tử

Đánh máy: BacQuai và các cao thủ Việt Kiếm
Hồi 17
Giang Biên Tôn Giả phùng Trinh phụ
Sơn hạ Đầu Đà ngộ cứu tinh

Khi Thu Trinh rời thuyền lên bờ ở bên Hàn Dương, nàng dùng trúc phù mà Thuyên Kỳ để lại, hỏi thăm bọn khất cái. Chúng cho biết rằng Tử Kiếm Tần Hán Biệt cũng có mặt nơi đây. Nàng mừng rỡ vào thành
tìm kiếm, trong lốt một nữ nhân tuổi tứ tuần nhan sắc tầm thường, nàng yên
tâm dong ruổi. Thần Thâu không đi cùng mà bám theo sau long cảnh giới.
Thu Trinh biết Thuyên Kỳ thích rượu ngon và cảnh đẹp nên đã chọn những tửu lâu có đủ hai điều kiện đó. Quả nhiên, khi đến Hân Thủy đại tửu
lâu, nàng nhận ra Tần Hán Biệt đang ngồi nhâm nhi bên cửa sổ, dõi mắt ngắm
cảnh hoàng hôn trên sông. Thu Trinh lựa một bàn gần đó, gọi cơm ăn, ngắm
ngầm quan sát họ Tần. Bỗng tiếng tranh luận ồn ào vọng đến. Một tên công tử
mặt đỏ gay đang cao giọng:
- Thiếu gia bảo thật cho chư vị biết, gã họ Thẩm kia chỉ nhờ là cháu ngoại
giáo chủ Ma Giáo nên mới sớm nổi danh như vậy, chứ nếu gã thực sự có tài,
đâu đến nỗi trúng kế Gia Cát Tâm mà bỏ mạng!
Lão gia cùng bàn đứng phắt dậy chỉ mặt gã mắng:
- Ngươi là kẻ bất tài vô tướng mà dám chê bai Tuyết Hồ côngn tử. Lão
phu đã ba lần theo công tử tham dự những trận ác chiến, tận mắt thấy thần
công tuyết thế của chàng. Nếu không nể mặt phụ thân người, ta đã quẳng
ngươi xuống lầu rồi.
Gã công tử chưa kịp biện bạch thì một giọng cười sang sảng từ đầu thang
lầu vọng đến. Đó là một người thâm thấp, tuổi trạc năm mươi, y phục màu
hồng rất sang trọng và diêm dúa. Mặt lão trắng như ngọc, da dẻ mịn màng như
thiếu nữ, nhãn quan lấp lánh vẻ tà mị. Nếu chiêc mũi không cong và đôi môi
mỏng đi một chút thì đúng là một bậc mỹ nam tử.

Sau lưng lão là bốn tỳ nữ hoa nhường nguyệt thẹn, lưng đeo trường kiếm
nhưng phong vân lẳng lơ như kỹ nữ chốn lầu xanh. Thu Trinh không biết lão
là ai. Nhưng từ cuối sảnh, một người đã thãng thốt kêu lên:
- Hồng Phấn Tôn Giả Đồ Quan Thư!
Họ Đồ đắc ý ngửa cổ cười ghê rợn:
- Giỏi lắm! Đã ba mươi năm ta không rời Nam Lĩnh, thế mà vẫn có người
nhận ra. Các hạ xứng đáng uống với lão phu một chung.
Người ấy đứng lên, bước lại cung kính vái Tôn giả rồi ngồi xuống bàn.
Tuổi tác lão độ thất tuần, râu dài, mặt đỏ, chẳng ai xa lạ mà chính là Hồng
Diện Quan Hầu Lư Tuân.
Tiểu nhị đã dọn lên mấy món ăn thượng hạng và một vò rượu quý.
Họ Lư mỉm cười hỏi:
- Chẳng hay Tôn giả vào Trung nguyên vì mục đích gì?
Hồng Phấn lão ma cao ngạo đáp:
- Bổn tòa không có ý tranh hành nhưng nghe nói giang hồ xuất hiện lắm
anh hào, nên cũng muốn thử xem có đúng như lời đồn đãi hay không?
Lư Tuân buồn rầu nói:
- Kẻ đáng gọi là anh hùng chỉ có mình Tuyết Hồ công tử, nhưng y đã mặt. Ma Đăng Thần Quân mấy tháng trước bị công tử đuổi chạy, chẳng biết
ẩn nấp nơi nào? Còn Lôi Hỏa Đầu Đà cũng chưa thấy xuất hiện?
Đồ Quan Thư hỏi lại:
- Ta nghe nói họ Thẩm tuổi mới đôi mươi, chẳng lẽ võ công lại cao cường
đến thế sao?
Lư Tuân gật đầu:
- Tuyết Hồ công tử anh hùng cái thế, nghĩa bạc vân thiên, một tâ chống
đỡ võ lâm. Chỉ nội cuộc so gươm với Nam Hải Lão Tổ cũng đủ chứng minh tài
nghệ phi thường.
Bỗng Phấn Tôn Giả giật mình:
- Kết quả thế nào?

- Lão tổ chém rách da Thuyên Kỳ nhưng cũng chúng một chỉ vào bụng,
cuối cùng lão tổ đã trở thành thân hữu của công tử.
Đổ Quan Thư gật đầu:
- Nếu vậy Tuyết Hồ cũng đáng để tiếp ta vài chiêu, nhưng tiếc rằng gã
không còn.
Tần Thu Trinh tình cờ nhìn thấy những mụn vá nhỏ kín đáo trên xiêm bốn nữ tỳ. Nàng hiểu rằng Hồng Phấn Tôn Giả đang lâm vào cảnh túng thiếu,
liền nảy ra ý định dùng vàng mua chuộc lão.
Nàng quay sang ra hiệu cho Bạch Nhật Thần Thâu đang ngồi cách đó
mấy bàn. Lão bước lại ngồi xuống cạnh nàng. Trong dung mạo lão nhân tóc
bạc, lưng gù. Họ Trịnh trông đạo mạo hẳn lên.
Thu Trinh hỏi lão:
- Trịnh huynh, Hồng Phấn Tôn Giả là người thế nào?Trịnh Cốc hạ giọng đáp:
- Ba mươi năm trước lão vùng vẫy các tỉnh phía Nam Trường Giang, võ
công quán thế, háo sắc, hiếu sát. Lão mê gái đẹp nhưng không cưỡng bách, và
chỉ giết những kẻ động chạm đến mình.
Mọi người nín thở chờ đợi câu trả lời. Thủ Trinh mắt phương long lanh
ngấn lệ đáp:
- Tiện phu chính là Tuyết Hồ công tử!
Hồng Diện Quan Hầu hừ lên một tiếng:
- Phu nhân định boon cợt Tôn Giả đấy ư? Lão phu biết rõ trong năm vị
thiếu phu nhân của Thẩm công tử không có ai xấu xí và lớn tuổi như phu
nhân:
Thu Trinh thẹn thùng đáp:
- Tiểu nữ chính là Tần Thu Trinh, vì muốn tìm người giúp đỡ nên mới cải dạng để lăn loan giang hồ.
Đổ Quan Thư phấn khởi:
- Ta nghe đồn nàng là thiên hạ đệ nhất nữ nhân, có thể cho ta diện kiến

được chăng?
Thu Trinh nghiêm giọng bảo:
- Nếu Tôn Giả đồng ý giết hai tên ác tặc kia thì tiểu nữ sẽ lộ mặt bái kiến.
Đồ Quan Thư suy nghĩ một lúc rồi đáp:
- Bổn tòa đồng ý, nhưng nàng phải giao trước năm ngàn lượng. Trong ba
tháng nếu hai tên kia không dám nhận lời khiêu chiến, bổn tòa sẽ về Nam
Lĩnh.
Thu Trinh đồng ý:
- Tiểu nữ sẽ nhờ Cái Bang loan báo lời thách đấu trên khắp võ lâm, bọn
chúng không thể chối từ được. Nhưng liệu Tôn Giả có chịu nổi sự liên thủ
giáp công của hai tên ấy hay không?
Tôn Giả ngửa cổ cười dài!
- Bổn tòa ẩn cư ba mươi năm để luyện thần công, đến nay đã luyện thành, nào có coi hai tên cỏ rác ấy ra gì?
Thu Trinh mừng rỡ đưa tay lột mặt nạ, để lộ dung nhan tuyệt thế của mình. Đổ Quan Thư sững sờ nhìn không chớp mắt. Nhưng nàng đã quay đi,
mang lại lớp hóa trang. Tôn Giả suýt xoa:
- Bổn tòa dù có hàng trăm mỹ nữ hầu hạ dưới gối, nhưng so với nàng họ
chỉ là bầy gà dưới chân phụng hoàng mà thôi. Nếu nàng muốn, bổn tòa sẽ ra
sức chinh phục võ lâm, dâng tặng cho nàng.Thu Trinh sa lệ đáp:
- Cảm tạ Tôn Giả đã có long lân hương tích ngọc. Nhưng tiểu nữ chỉ chờ
đến lúc trả được thù chồng, sẽ về suối vàng sum họp với phung quân, chẳng
tham sống thêm một phút giây nào nữa.
Tôn Giả cảm động tán dương:
- Hảo liệt phụ! Tuyết Hồ công tử chắc cũng mỉm cười nơi chin suối. Bổn
tòa sẽ giúp nàng toại ý.
Thu Trinh nghiêng mình cảm tạ rồi trao cho lão năm tấm ngân phiếu ngàn lượng hoàng kim. Đồ Quan Thư chỉ nhận một tấm, nghiêm giọng bảo:

- Bổn tòa chỉ xin nhận trước một ngàn lượng để tiêu xài, số còn lại, sau
khi đắc thủ sẽ tính.
Thu Trinh nhận lại bốn tấm ngân phiếu, kính cẩn nói:
- Xin mời Tôn Giả di giá về tổng đàn Vệ Đao Minh ở Thương Khâu - Hà
Nam chờ đợi. Trong vòng một tháng, tiểu nữ sẽ bức bách bọn chúng phải xuất
đầu lộ diện, nhận lời khiêu chiến:
Nàng hướng về các thực khách cao giọng:
-Tiểu nữ xin chư vị hào kiệt đến quan chiến, mọi chi phí ăn ở, Vệ Đạo Minh sẽ đài thọ hết.
Hồng Diện Quan Hầu thắc mắc
- Chẳng lẽ tổng đàn đã doing xong?
- Thưa vâng! Trên đồi Thương Sơn đã có sẵn một tòa sơn trang rất rộng
rãi, chỉ cần sửa sang đôi chút là xong.
Có đến mấy chục người là khách giang hồ, phấn khởi hưởng ứng lời mời.
Trong số ấy có cả Tử Kiếm Tan Hán Biệt. Thu Trinh là người thong tuệ, hiểu
rằng khi nàng đã lộ mặt thì chàng phải đi theo để bảo vệ. Do đó, nàng mở lời
cho chàng có cớ đến Thương Khâu.
ún uống xong, Hồng Phấn Tôn Giả cùng bốn tỳ nữ và hơn năm mươi hào kiệt lên đường. Càng lúc đoàn người càng đông.
Đệ tử Cái Bang thành Hán Dương đã hỏa tốc cho chim câu đưa thư về
tổng đàn, báo cáo kế hoạch dùng Hống Phấn Tôn Giả khiêu chiến với bọn Gia
Cát Tâm của Thu Trinh. Quái Cái lập tức khởi động lực lượng Cái Bang, loan
báo lời phó ước ra khắp thiên hạ. Địa điểm giao đấu chính là bãi trống trước
cửa Mê Am Thần Cung - Chân núi Kinh Môn, thuộc phủ Hà Bắc, thời gian là
sáng ngày rằm tháng mười một. Theo đúng quy củ giang hồ, dù cho Hồng
Phấn Tôn Giả có bại trận, phe bạch đạo cũng không được giáp công đối

phương.Bảy ngày trước kỳ hạn, Cái Bang đã nhận được thư phúc đáp của Lôi Hỏa
Đầu Đà, nhận lời phó ước.
Hào kiệt bốn biển lại khăn gối lên đường đến núi Kinh Môn quan chiến.
Giáo chủ Ma Giáo Lý Bách và phu thê Côn Luân Thần Kiếm cùng thân quyến
Thuyên Kỳ đã có mặt ở Thần Cung ba ngày trước hôm rằm để tụ hội với các
chưởng moan.
Đến tối ngày mười bốn, nhân mã các lộ đã lên đến bốn ngàn người. Để đề
phòng bọn Gia Cát Tâm bầy mưu ma chước quỷ, ám hại quần hùng, việc tra
xét lai loch những người vào sơn cốc được tiến hành rất nghiêm mật. Thiên
Diện Nhân Yêu đã chế ra một loại nước để khám phá các gương mặt giả rất
thần hiệu. Ban tiếp tân gồm mười nhân vật lão luyện, kiến văn uyên bác, biết
rõ lai loch hảo kiệt bốn phương. Sau khi khai tên họ quê quán, họ được mời
rửa mặt bằng một loại nước thơm tho.
Quần hào đã biết chuyện Gia Cát Tâm âm mưu hạ độc định giết hơn vạn
người hôm tang lễ Thuyên Kỳ, nên rất thông cảm với thủ tục gắt gao này.
Hồng Phấnn Tôn Giả lần này tái nhập giang hồ, muốn đem thần công gương danh thiên hạ, lão rất phấn khởi khi thấy đông đảo hào kiệt đến tham
dự. Nhưng sao cuộc đàm đạo với Nam Hải Lão Tổ, Tôn Giả không còn kiêu
ngạo như lúc đầu nữa. Quảng Lăng Tiêu đã cảnh báo rằng Gia Cát Tâm có
trong người đến năm mươi năm công lực, và hắn đã luyện võ công trong Thần
Võ bí kíp. Nếu Gia Cát Tâm liên thủ với Lôi Hỏa Đầu Đà khó có người địch lại.
Đầu giờ tỵ sáng ngày rằm, Lôi Hỏa Đầu Đà và Gia Cát Tâm xuất hiện.

Giang hồ đã đặt cho Gia Cát Tâm biệt danh Xà Thiệt Thư Sinh. Hôm nay gã
mặc võ phục trắng, mặt bịt kín. Còn Lôi Hỏa Đầu Đà tướng mạo vẫn như ngày
nào. Lão cao hơn người thường cả gang tay, đỉnh đầu hói bóng, chỉ còn một
vành tóc bạc lưa thưa chung quanh. Mặt lão đỏ như gấc chin. Song thủ dài quá
gối, mũi lân, mắt lộ, miệng rộng... nói chung trông rất uy mãnh và hung bạo.
Đầu Đà cất giọng roan rảng như chuông đồng:
- Không ngờ Tôn Giả lại vì vạn lượng hoàng kim mà bán thân cho nhà họ
Thẩm. Nếu có chết cũng đừng oán phạt gia độc ác:
Đổ Quan Thư ngạo nghễ đáp:
- Dù không có vạn lượng vàng, bổn Tôn Giả cũng chẳng thể tha cho hai
tên gian ác như bọn ngươi. Nếu đã tự hào về võ công của mình, sao ngày trước
không công khai đối địch với Tuyết Hồ công tử,mà phải dùng quỷ kế ám hại?
Gia Cát Tâm bật cười gian hoạt:
- Vô độc bất trượng phu, bậc anh hùng muốn tựu thành nghiệp lớn phải
dựa vào cơ trí chứ đâu thể ỷ sức sinh cường? Thuyên Kỳ thấp mưu hơn ta nên
bỏ mạng, có gì là lạ.
Quần hào phẫn nộ hết lời chửi mắng gã.Thu Trinh trong bộ tang phục, bước ra chỉ mặt Xà Thiệt Thư Sinh nói:
- Hạng người hèn hạ như ngươi mà cũng mở miệng tự xưng anh hùng
với trượng phu ư? Chẳng qua chỉ là kẻ hạ lưu, gian hoạt còn thua cả loài cẩu
trệ, súc sinh!
Nàng ít khi chửi mắng ai nên nghẹn ngào không nói tiếp được nữa, mặt
đỏ hồng, tay chân run rẩy.
Mấy ngàn hào kiệt đồng thanh phụ họa:
- Đồ súc sinh! Đồ hạ lưu!
Gia Cát Tâm dù mặt dày cách mấy cũng không khỏi hổ thẹn, gầm

lên:
- Im ngay! Bọn ta đến đây để phó ước đấu chứ đâu phải để nghe lời nhục
mạ?
Hồng Phấn Tôn Giả xua tay, ra dấu bảo mọi người im lặng rồi hỏi:
- Bọn ngươi cùng xông vào một lượt hay tuần tự từng người?
Xà Thiệt Thư Sinh ứng tiếng:
- Để ta tiếp lão vài chiêu xem có đáng phải liên thủ hay không?
Dứt lời, gã rút kiếm xông vào. Ngay chiêu đầu, gã đã dùng đến tuyệt học
trong Thần Võ bí kíp. Chiêu Thiên Kiếm Tà Huy tỏa ánh vàng rực rỡ, chụp
xuống đầu đối thủ.
Hồng Phấn Tôn Giả cười nhẹ, đôi ngọc thủ chớp lên, biến thành hàng
ngàn chưởng ảnh, xuyên qua kiếm quang uy hiếp các tử huyệt trước ngực đối
phương. Gia Cát Tâm kinh hãi nhẩy lùi ra ba bước, vung tả thủ võ một đạo Lôi
Hỏa chưởng đỏ rực. Chưởng kình chạm nhau nổ ầm ầm, Đồ Quan Thư rõ ràng
chiếm ưu thế hơn. Pho Tố Thủ Ma Anh của lão thiên biến vạn hóa, uy lực
kinh nhân, đưa địch nhân vào thế hạ phong.
Gia Cát Tâm rống lên, vận toàn lực đánh chiêu Thiên Kiếm băng Hà. Nhưng gã không hề luyện Âm Dương Thần Công nên kiếm khí chẳng chút
hơi lạnh, mất cả hiệu dụng của chiêu thức.
Hồng Phấn Tôn Giả cười ha hả, vỗ tay mười mấy thế chưởng chặn đứng
đường kiếm rồi đẩy đạo chưởng phong vào tâm thất đối phương. Gia Cát Tâm
trúng đơn, hự lên một tiếng, máu rỉ ra khóe miệng, văng ngược về phía sau.
Quần hào hoan hô vang dậy, Đồ Quan Thư mỉa mai:
- Nếu ngươi không mặc Lôi Hỏa Kim Giáp thì đã ra ma rồi.
Lôi Hỏa Đầu Đà thấy đồ đệ thảm bại. Lão vung chưởng nhập cuộc. Những đạo chưởng kình nóng rực, đỏ như lửa bủa vây lấy họ Đồ. Gia Cát Tâm
cũng lau máu miệng, xông vào giáp công.Chỉ sau trăm chiêu, Quan

Thư đã rơi vào thế hạ phong. Xét về bảnh lãnh
thì lão hơn Lôi Hỏa Đầu Đà. Nhưng vì còn có tên Gia Cát Tâm xảo quyệt, luôn
rình rập cơ hội, đánh vào chỗ nhược nên họ Đồ lung túng.
Thêm ba mươi chiêu nữa, Hồng Phấn Tôn Giả biết không thể kéo dài đành đổi mạng với đối thủ. Lão hít một hơi chân khí, vận thần công bảo vệ
hậu tâm rồi tung sát chiêu Tố Thủ Trạch Hoa. Chưởng ảnh trắng muốt giăng
mắc đấu trường, đánh bại Hỏa Chưởng của Đầu Đà rồi vỗ ngực lão. Gia Cát
Tâm không bỏ lỡ cơ hội, như ánh sao băng ập đến giáng mạnh vào lưng Đồ
Quan Thư. Gã là kẻ gian hoạt, đa nghi nên sợ trúng kế, không dám dùng kiếm
đâm, mà chỉ dùng chưởng cách không hạ thủ.
Hai tiếng nổ vang lên cùng một lúc, Lôi Hỏa Đầu Đà hộc máu văng ra gần
trượng. Còn Hồng Phấn Tôn Giả bị chấn động mạnh nhưng vẫn bình thản
quay người lại mỉm cười:
- Thầy trò ngươi trúng kế của ta rồi. Ngươi có Lôi Hỏa Kim Y thì ta cũng
có Nhuyễn Đăng Giáp, mau chuẩn bị đền tội.
Gia Cát Tâm kinh hoàng tung mình rời khỏi đấu trường. Nhưng gã vừa
biến mất thì Đồ Quan Thư phung ra một vòi máu đỏ tươi, khuỵu xuống.
Nam Hải Lão Tổ vội nhẩy đến điểm nhanh mấy huyệt đạo rồi truyền công lực bảo vệ tâm mạch cho họ Đồ.
Độc Y Trương Thúc nhét vào miệng lão ba viên linh đan, name tay xem
mạch. Hai khắc sau, Hồng Phấn Tôn Giả mở mắt going cười:
- Lão phu dù có chết cũng mãn nguyện, ít nhất cũng hoàn thành một nửa
lời hứa với Tần điệt nữ.
Thu Trinh cảm kích sụp xuống lạy tạ:
- Công ơn này tiểu nữ xin ghi long tạc dạ!
Trương Thần Y cười bảo:
- Đồ huynh làm sao mà chết được? Chỉ tĩnh dưỡng ba tháng là bình

phục
thôi.
Mọi người nghe lão khẳng định, mừng ra thở phào nhẹ nhõm. Lý giáo
chủ cười ha hả:
- Nếu không bận đám thê thiếp còn ở lại Hồng Phấ cung, Đồ huynh có
thể về bầu bạn với lão phu và Nam Hải lão huynh.
Đồ Quan Thư going cười đáp:
- Làm gì còn thê thiếp nào nữa, tiểu đệ tọa công ba mươi năm nên đã cho
họ về nhà cả rồi. Bốn tỳ nữ này chỉ mới thu nạp hơn tháng nay. Nếu Lý giáo
chủ có long cưu mang, tiểu đệ xin đến quấy rầy vậy!Trương Thúc
bước đến xem mạch cho Lôi Hỏa Đầu Đà, thấy lão đã chết,
ông thở dài nói:
- Lôi Hỏa Đầu Đà nhất thế hùng, chỉ vì hồ đồ nghe lời tên Gia Cát Tâm
mà chết thảm, Tử Kiếm Tần Hán Biệt bỗng bước ra trầm giọng nói:
- Lão Đầu Đà này có quen biết với gia sư Tử Nhãn Kiếm Vương. Tại hạ
xin nhận xác lão để mai táng.
Dứt lời, gã bước đến vác thi hài Đầu Đà đi khỏi sơn động.
Hồng Phấn Tôn Giả hỏi bằng giọng yếu ớt:
- Tên thiếu niên ấy là truyền nhân của Kiếm Vương sao?
Quái Cái ứng tiếng:
- Đúng vậy! Hắn đã từng đấu với Nam Hải Lão huynh một trận đấy!
Quần hào giải tán trở về cố quận, hào hứng bình luận cuộc tử đấu. Rốt
cuộc chỉ còn lại bọn Lý Bách và các phái bạch đạo. Phu thê cung chủ Thần-
Cung mời họ vào cung dùng trà. Hồng Phấn Tôn Giả cũng được khiêng vào
trong tĩnh dưỡng.
Một khắc sau, Tần Thu Trinh và Bạch Nhật Thần Thâu về đến, trán và
lưng ướt đẫm mồ hôi. Nàng hổn hển nói:
- Thân pháp Tần Hán Biệt thật đáng sợ, hắn vác một người mà tiểu nữ và
Trịnh huynh cũng không theo kịp. Cuối cùng đã mất dấu.

Đinh cung chủ thắc mắc:
- Nhị vị theo dõi họ Tần làm gì?
Lý Bách cười đáp:
- Bọn lão phu hoài nghi Tử Kiếm chính là hóa thân của Thuyên Kỳ!
Đinh Thanh Bình sửng sốt, mừng rỡ nói:
- Nếu đúng vậy thì hoàng thiên hữu nhãn phù trì cho võ lâm.
Thánh Nữ mỉm cười:
- Nếu muốn gã lộ chân tướng cũng chẳng khó gì. Kỳ nhi là người đại hiếu, nếu nghe tin phụ mẫu lâm bệnh tất phải về ngay. Nhưng chỉ sợ làm thế
sẽ khiến y bỏ dở kế hoạch tiếp cận Gia Cát Tâm.
Mọi người bàn bạc đến trưa, dùng cơm xong liền khởi hành. Lý giáo chủ
cùng các cao thủ Ma Giáo trở về lại tổng đàn ở Chiết Giang. Còn Nam Hải Lão
Tổ cùng phu thê Thần Kiếm đưa thê tử của Thuyên Kỳ về tổng đàn Vệ Đạo
Minh ở Thương Khâu. Độc Y và Hồng Phấn Tôn Giả cũng đi theo họ.
Thu Trinh cùng Thần Thâu tiếp tục tìm kiếm Tần Hán Biệt. Hai trăm cao
thủ Thiên Nhãn Đường cũng được huy động lục soát vùng rừng chung quanhnúi Kinh Môn. Nhưng sau nửa tháng uổng công, Thu Trinh quyết định bỏ
cuộc, đi về Tây An xác minh lai loch họ Tần.
*
* *
Giữa tháng chạp, nàng và Trịnh Cốc đến bờ sông Hán Thủy thì nhận được tin. Thiên Diện Bang ra đời, Không rõ chúng đặt cứ địa ở đâu, nhưng đã
cho người cải trang xâm nhập, đốt phá trong địa các phái bạch đạo.
Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm tự cháy mất mấy ngàn quyển kinh. Thanh
Hư Quán trên núi Võ Đang cũng sập một góc. Nặng nề nhất là phái Hoa Sơn,
chưởng môn Hận Thiên Kiếm và ba chục đệ tử bị hạ độc thủ, đang trong cảnh
thập tử nhất sinh.
Bọn chúng còn cả gan giả mạo Quái Cái, thừa lúc họ Bạch đi vắng vào
tổng đàn Lạc Dương định lấy đi Lục Trúc Ngọc Trượng, nhưng cũng

may,
trưởng lão Cái Bang Thần Nhãn Quỷ Bổng là người thông minh, cẩn trọng,
không cho gã lấy đi còn vặn hỏi đủ điều. Cuối cùng, tên gian tặc bị lộ, tung độc
phấn rồi đào tẩu. Các phái võ lâm rúng động vì thủ đoạn của bọn tà ma, bế
môn kiểm tra lại nội tình, đặt ra những mật khẩu để phân biệt thực sự.
Bầu không khí ngờ vực, sợ hãi bao trùm khắp giang hồ. Thiên Diện Nhân
Yêu đã được bí mật đưa đến tổng đàn Vệ Đạo Minh để họp bàn cùng các lãnh
tụ võ lâm, tìm phương chống lại chiến thuật của Thiên Diện Bang.
Lục Vô Song truyền cho họ cách pha chế loại nước Chân Diện Thủy để sử
dụng. Mọi biện pháp đề phòng đã được đưa ra. Độc Y cũng phát cho các phái
loại bột thử độc để kiểm tra nguồn nước uống.
Mọi người có cảm giác như đang phải chống lại với những kẻ thù vô hình, độc ác. Lần này Thu Trinh hóa trang thành một thiếu nữ tuổi đôi mươi,
không xinh đẹp nhưng tươi tắn và duyên dáng. Thần Thâu đóng vai thân phụ
của nàng. Bên kia sông Hán đã là địa phận Cao Lăng của Thiểm Tây. Hai người
vào huyện thành tìm chỗ nghỉ ngơi, ăn uống.
Cao lăng name cạnh bờ sông và trực lộ chính vào đất Thục nên rất sầm
uất phồn vinh. Đường trong thành lót đá sạch sẽ, hiệu buôn và quán xá rất
nhiều. Cao Lăng đại khách điếm gồm một tửu lâu, hai tầng ở giữa và hàng
trăm phòng trọ vây quanh. Ngăn cách giữa hai phần này là một vườn hoa tươi
tốit, râm mát.
Thu Trinh nhận phòng, tắm gọi xong liền rủ Thần Thâu sang tửu lâu ăn
trưa. Nàng vui mừng nhận ra Tần Hán Biệt đang ngồi uống rượu với một

người, Nàng không tin vào mắt mình là người đối ẩm với họ Tần chính là Lôi
Hỏa Đầu Đà. Ngay Trương Thần Y cũng xác nhận lão đã đứt hơi, sao giờ lại
ngồi đây?Thu Trinh cố giữ vẻ thản nhiên, chọn một bàn không xa, lắng nghe câu
chuyện. Thần Thâu ngồi xuống cạnh nàng thì thầm:
- Quái lạ thật! Sau Côn Luân Thần Kiếm, lão Đầu Đà là người thou hai
chết đi sống lại.
Nàng bảo lão gọi mấy món ăn và bình rượu nho. Hai người vừa ăn vừa
quan sát bàn của họ Tần. Họ nghe Đầu Đà cười khà khà bảo:
- Nếu không có Tần đệ thì cái mạng già này đã hưu hỉ rồi. Lão sẽ giúp
ngươi khai tông, lập giáo đương danh với thiên hạ.
Tử Kiếm thản nhiên hỏi lại:
- Thế còn Gia Cát Tâm thì sao?
Đầu Đà thở dài:
- Dù cho hắn là đệ tử của ta thực, nhưng sau những chuyện vừa qua, lão
ca cảm thấy ghê sợ hắn vô cùng. Đầu Đà ta tâm địa thẳng thắn, không chịu nổi
những kẻ mưu sâu kế độc. Ngày ấy, hắn đã lén ta gài hỏa dược trên núi Vỹ
Uyên để ám hại họ Thẩm. Khi được tin Thuyên Kỳ vong mạng bởi quỷ kế, ta
đã chửi mắng hắn thậm tệ, nhưng nghĩa sư đồ đâu có thể bỏ được? Nay ta thọ
ân cứu tử của tần đệ, nguyện đem thân già này kề cận ngươi suốt đời, coi như
chẳng còn quan hệ gì với Gia Cát Tâm nữa.
Tần Hán Biệt hờ hững nói:
- Xét ra Gia Cát Tâm cũng là kẻ tài trí hiếm có. Nếu gã không quá xảo
quyệt, có thể hợp tác mà làm nên nghiệp lớn!
Lôi Hỏa Đầu Đà gật đầu:
- Tùy Tần đệ muốn sao cũng được!
Hai người tiếp tục ăn uông, chuyện trò. Té ra tính tình của Đầu Đà rất cương trực và hào sảng. Uống cạn vò rượu, lão càu nhàu:

- Tần đệ quả là khó hiểu! Hôm qua còn cười tươi như hoa, sao giờ mặt
mũi lạnh lẽo như băng vậy?
Hán Biệt giật mình nhưng chẳng nói gì. Bỗng từ ngoài cửa có bốn nữ lang bước vào, mùi son phấn sực nức cả tửu lâu. Đi đầu là một nàng mặc cung
trang màu tím nhạt, thướt tha như cành liễu trước gió. Nàng bước đến trước
bàn của Đầu Đà, đảo khóe thu ba, tươi cười hỏi:
- Tiện thiếp là Tử Quyên. Dám hỏi nhị vị có phải là Lôi Hỏa Đầu Đà và
Tử Kiếm?
Họ Tần nhíu mày đáp:
- Phải! Cô nương tìm bọn tại hạ vì mục đích gì?
Nữ lang liếc đôi mắt đẹp:- Bang chủ Thiên Diện Bang có lời mời công tử giá lâm tổng đàn.
Tử Kiếm hỏi lại:
- Phải chăng quý bang chủ là Xà Thiệt Thư Sinh Gia Cát Tâm?
Nữ lang khúc khích cười, lắc đầu:
- Không phải! Gia Cát Tâm chỉ là quân sư, còn Thiên Diện phu nhân mới
là bang chủ.
Lôi Hỏa Đầu Đà roan rảng hỏi:
- Vậy tên Gia Cát có mặt ở tổng đàn không?
- Thưa có! Quân sư nghe nói tiền bối còn sống, người rất hoan hỉ.
Đầu Đà giận dữ bảo:
- Hắn vô lương tâm, chẳng thèm nhặt xác Phật gia mà chôn cất, còn tình
nghĩa gì nữa chứ?
Nữ lang cười xòa:
- Chuyện đó xin để quân sư đích thân giải thích, tiểu nữ không dám đa
ngôn. Xin mời nhị vị dời gót.

Tuyết hồ công tử

Đánh máy: BacQuai và các cao thủ Việt Kiếm
Hồi 18
Cao Lăng mỹ nữ tầm phu tướng
Tần Lĩnh anh hùng nhập quỷ bang

Tần Hán Biệt hờ hững hỏi:
Tổng đàn quý bang toạ lạc nơi nào ?

Nữ lang hạ giọng :
Tiện thiếp chỉ có thể dẫn đường cho thiếu hiệp, chứ không có quyền tiết lộ địa
điểm.
Họ Tần lạnh lẽo lắc đầu, bảo :
Tại hạ còn bận giải quyết một vài việc của gia sư giao phó. Xin cô nương cho
biết vị trí tổng đàn, xong việc, tại hạ sẽ tự tìm đến !
Nữ lang bối rối, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng kề tai chàng thì thầm. Thu Trinh
thấy rõ nàng cố tình để nhũ phong bên phải chạm vào vai Tử Kiếm. Lửa ghen bốc
lên nóng mặt, rủa thầm Tiểu duyên không tiếc lời .
Tử Y nữ nhân nói xong, duyên dáng tặng cho Hán Biệt một nụ cười đổ quán xiêu
đình rồi cáo từ. Lôi Hoả Đầu Đà cười hăng hắc bảo : Chỉ cần nhìn con bé áo tím
này đủ biết Thiên Diện Bang là một ổ phong lưu, Tần đệ trẻ tuổi lại anh tuấn hơn
người, chắc bọn ma nữ sẽ xâu xé ngươi tan nát mất.
Tử Kiếm cau mày :
Lão ca ca bớt nói đùa một chút có được chăng ? Đầu Đà cụt hứng gãi tai, uống
cạn chén rượu hỏi Thế Tần đệ định đi đâu ?
Hán Biệt nói gọn lỏn : Cứ đi rồi sẽ biết !
Tử Kiếm gọi tiểu nhị tính tiền, cùng Đầu Đà rời tửu lầu. Trước đó Thu Trinh đã
bảo Thần Thâu về xếp hành lý, trả phòng.
Dường như họ Tần gấp gáp nên đi suốt đêm không ngủ. Tối đến, gã chỉ ghé vào phạn
điếm bên đường, ăn qua quít mấy chén cơm.
Thu Trinh và Thần Thâu rất mệt mỏi nhưng cũng cố bám theo. Chiều hôm sau đã đến
Tây An, Tử Kiếm vào trọ trong một khách điếm gần cửa bắc thành. Thần Thâu chờ
hai người nhận phòng mới bước vào tươi cười bảo chưởng quầy :
Chàng thiếu hiệp

họ Tần kia có một mối duyên tình với ái nữ của lão phu. Để nám rõ gia thế y, lão
phu cùng tiểu nữ âm thầm theo dõi xem sao. Mong chưởng quầy thu xếp cho hai
phòng gần với họ Tần.
Đĩnh bạc năm lượng đã khiến chưởng quầy hết sức thông cảm. Lão giả lả nói :
Thời nay làm cha mẹ thật là khó, lão huynh cẩn trọng như vậy rất phải. Thu Trinh
đứng sau lưng Thần Thâu, e lệ mân mê bím tóc. Lát sau họ đã có mặt trong hai
gian phòng gần gũi mục tiêu. Thu Trinh ở sát vách, còn Trịnh Cốc nằm đối diện.
Đầu canh ba, hai người nghe trong phòng Hán Biệt có tiếng động nhẹ, biết họ sắp
bắt đầu chuyến dạ hành, liền chạy xuống ẩn nấp nơi hoa viên chờ đợi Quả nhiên Tử
Kiếm và Lôi Hoả Đầu Đà ra bằng đường cửa sổ. Họ tung mình xuống đất vượt tường
rào đi về phía bắc.
Tường thành Tây An cao hai trượng chẳng thể làm khó dễ các cao thủ võ lâm. Hai
khắc sau, cả bốn người vượt thêm bức tường vây tổng đàn Long Hổ Bang. Thấy họ
Tần tỏ ra rất thông thạo đường đi nước bước, Thu Trinh càng tin chắc gã là Thẩm
Thuyên Kỳ. Nàng và Thần Thâu bám theo nhưng giữ một khoảng cách khá xa. Tử Kiếm
đi thẳng vào hậu sảnh, gõ cửa ngoạ thất của Vi bang chủ, lão bước ra mừng rỡ hỏi
: Kỳ nhi, kết quả thế nào rồi ?
Thu Trinh nghe cách xưng hô, biết chắc chàng là phu tướng của mình. Dòng lệ sung
sướng tuôn trào, nàng muốn hét lớn lên cho cả thế gian này biết. Trịnh cốc cũng
vậy, lão gạt lệ cố trấn tĩnh, bò đến núp dưới cánh cửa sổ, Thu Trinh cũng bám
theo.
Đúng ra với võ công của Thuyên Kỳ hiện tại, chàng hoàn toàn có thể phát giác sự

có mặt của họ. Nhưng vì nơi đây là trọng địa của Long Hổ Bang, chàng không khỏi
mất cảnh giác. Vi lão khêu sáng đèn, gọi thị tỳ mang rượu lên. Nhìn kỹ tướng mạo
Đầu Đà, lão thảng thốt hỏi Lão huynh là Lôi Hoả Đầu Đà Thạch Hào ?
Họ Thạch cố kiềm giọng nói rốn ràng của mình, thì thầm :
Đúng vậy ! Bổn Phật gia đã được Tử Kiếm cứu mạng nên cùng y kết nghĩa kim lan.
Nhưng ta không gọi Vi lão huynh bằng Cửu Công đâu nhé !
Lão bỗng nhớ ra một việc, ngơ ngác hỏi lại : ủa sao Vi huynh lại gọi Hán Biệt
bằng Kỳ nhi ? Vi Thừa Khanh mỉm cười :
Chẳng lẽ Thạch huynh không biết Hán Biệt chính là Tuyết Hồ công tử Thẩm Thuyên
Kỳ ư ?
Đầu Đà sửng sốt như người từ trên trời rơi xuống :
Té ra ngươi không hề chết vì quỷ kế của Gia Cát Tâm sao ? Thuyên Kỳ nở nụ cười
dễ mến cố hữu gật đầu :

Xin lão ca đừng giận tiểu đệ. Nếu Xà Thiệt Thư Sinh biết tiểu đệ còn sống, gã sẽ
đề phòng cẩn mật. Nay với thân phận Tử Kiếm háo danh, tiểu đệ dễ dàng xâm nhập
vào Thiên Diện Bang để tiêu diệt chúng.
Lôi Hoả Đầu Đà xúc động, vỗ vai chàng nói :

Dù hiền đệ có là ai đi nữa, lão ca cũng quyết hồi đầu hướng thiện, đem thân tàn
này giúp đỡ ngươi .
Thuyên Kỳ cảm kích xiết chặt tay lão, bắt đầu kể cho Cửu Công nghe diễn tiến
tang lễ và trận tử đấu giữa Hồng Phấn Tôn Giả và sư đồ Lôi Hoả Đầu Đà.
Vi lão hiếu kỳ hỏi :

Sao Kỳ nhi có thể cứu được Thạch lão huynh, khi Độc Y đã khẳng định rằng Đầu Đà
đã đứt hơi ?

Thuyên Kỳ kính cẩn đáp :
Tiểu tôn cũng chỉ cầu may thôi, môn nội công Lôi Hoả Chân Khí thuộc loại Chí
Dương, tương đồng với dương công trong âm Dương Thần Công. Vì vậy, tiểu tôn biết
rằng khi nguyên dương vẫn còn nơi tâm mạch, chỉ sau ba canh giờ mới tan hết.
Cũng nhờ viên Linh Chi Bảo Mệnh Đan của gia sư Kiếm Vương, nên mới cứu được Đầu
Đà.
Thạch Hào cảm động bảo :
Linh Chi Bảo Mệnh Đan thế gian chỉ có một viên, mà ngươi dám cho ta uống, lại
mất hai ngày đêm truyền công chữa trị, lão ca dù có phức gan trải mật cũng không
đủ
đền đáp mối ân tình này.
Thuyên Kỳ lắc đầu, nói sang chuyện khác :
Cửu Công, hôm qua Thiên Diện Bang đã cho người mời tiểu tôn đến diện kiến.

Nhờ vậy tiểu tôn mới biết chúng đặt tổng đàn trong Xuân Cung, dưới chân Đại Ba
Sơn. Mong Cửu Công lập tức thông báo với bang chủ Cái Bang, bảo họ Bạch triệu
tập những cao thủ giỏi nhất của các phái, âm thầm cải trang đến Diên An. Việc
này phải tiến hành thật kín đáo và bí mật. Cửu Công đừng tiết lộ thân phận tiểu
tôn, cứ nói thác rằng đệ tử Long Hổ Bang tình cờ điều tra ra. Ngày mai tiểu tôn
sẽ về Tần gia trang thăm nhạc phụ, nhạc mẫu. Nơi đây sẽ là đại bản doanh của
chúng ta để đối phó với Gia Cát Tâm.
Dặn dò xong, chàng cáo từ, trở lại khách điếm nghỉ ngơi. Thu Trinh và Thần Thâu
đã đi trước một bước. Họ vội vã quay lại khách điếm thu xếp hành trang giục ngựa
chạy về Diên An.
Sáng ngày thứ ba, Thu Trinh nóng nẩy thúc ngựa chạy thẳng vào

sân Tần gia trang.
Đám gia nhân kinh hải chận lại. Nàng chợt nhớ mình đang hoá trang liền lột bỏ
mặt nạ. Bọn chúng mừng rỡ reo vang : Tiểu thư ! Tiểu thư đã về !
Tần Công lật đật chống gậy bước ra. Thu Trinh sụp xuống ôm chân ông khóc nức nở
:
Nữ nhi bất hiếu không ở nhà phụng dưỡng song thân được ! Tần Công đỡ nàng dậy
an ủi :
Phận gái xuất giá tòng phu, ai có thể trách được. Nhưng nay phu quân ngươi đã
vãn số, hãy về đây hủ hỉ với bọn ta. Mẫu thân Trinh nhi lâm bệnh đã mấy tháng
nay, gặp mặt ngươi, bà ấy sẽ mừng lắm.
Thu Trinh nghe nói mẫu thân lâm bệnh, lòng nóng như lửa đốt, theo Tần công vào
hậu sảnh.
Tần mẫu thấy mặt ái nữ, mừng rỡn gồi dậy, ôm lấy nàng vuốt ve :
Tội nghiệp cho con gái của ta, lấy chồng chưa được mấy năm đã lâm cảnh goá bụa.
Ta từ lúc nghe Thuyên Kỳ tử nạn, cảm thương cho cảnh ngộ của con và hiền tế mà
sinh bệnh.
Thu Trinh vui vẻ đáp :
Chiều nay sẽ có một vị thần y tuổi trẻ đến thăm Tần gia trang, mẫu thân cứ gả
quách hài nhi cho y thì bệnh gì cũng chẳng lo.
Tần Công biến sắc mắng nàng :
Thuyên Kỳ mồ chưa xanh cỏ mà ngươi đã tính đến chuyện cải giá hay sao ? Tần gia
làm gì có hạng nữ nhân bất nghĩa như vậy ? Dù hắn là thần y ta cũng đuổ cổ không
tiếp : Thu Trinh tủm tỉm nói : Chỉ sợ song thân chẳng dám đuổi đấy thôi !
Tần mẫu nổi giận :
Ngươi có muốn tái giá cũng phải chờ đủ ba năm. Ngay Thái Tử có đến cầu hôn ta
cũng chẳng cho !
Nàng thấy song thân động nộ, không dám đùa bỡn nữa, dịu dàng nói

:
Hài nhi có định cải giá bao giờ đâu ! Chẳng lẽ Thuyên Kỳ đến mà song thân không
tiếp ư ?
Hai vị lão nhân sững sờ, ngơ ngác. Tần công run rẩy hỏi :
Té ra hiền tế của ta còn sống ? Sao nghe nói đám tang của y có đến hơn vạn
người tham dự ?
Thu Trinh ngượng ngùng thưa :
Đã dấn thân vào chốn giang hồ, chuyện tử sinh khó mà lường trước được Kỳ ca là
bậc cát nhân thiên tướng nên mới mấy lần thoát chết. Nhưng hiện nay chàng lại
mang một thân phận khác. Chính nhi nữ cũng còn chưa hề nói với chàng một câu.
Thu Trinh nở nụ cười ranh mãnh, dặn dò thân mẫu rồi vào trong tắm gội hoá trang
cho dung mạo khác đi.
Cuối giờ mùi quả nhiên Thuyên Kỳ và Lôi Hoả Đầu Đà đến nơi, xin vào bái kiến.
Tần công giả đò hỏi Chẳng hay nhị vị tìm lão phu vì việc gì ?
Thấy không có nữ tỳ nào trong khách sảnh, chàng gỡ mặt nạ ra, quỳ xuống lạy :
Tiểu tế Thuyên Kỳ may mắn thoát chết, xin ra mắt nhạc phụ đại nhân. Tần Công tận
mặt thấy con rể còn sống, hoan hỉ ôm chàng vào lòng : Trời cao có mắt nên lão
phu còn được thấy hiền tế !
Lão mời chàng và Đầu Đà an toạ rồi nghiêm nghị hỏi
Sao hiền tế còn sống mà không lộ mặt, để bao người phải thương tâm ?
Chàng áy náy thưa :

Mong nhạc phụ lượng thứ, Gia Cát Tâm cực kỳ gian xảo. Nếu hiền tế xuất hiện sẽ
không cách nào tiếp cận được y để tiêu diệt. Vì vậy, đành cắn răng để người thân
phải đau lòng.
Tần Công gật đầu thông cảm. Nhưng ông lại than thở :
Chỉ tội cho Trinh nhi, vì quá đau đớn tuyệt vọng nên đã xuống tóc

quy y rồi.
Thuyên Kỳ giật mình, chết điếng cả người. Lát sau thẩn thờ, chua xót bảo: Không
ngờ Tần nương lại cương liệt như vậy ! Nhưng xin hỏi nàng tu ở chùa nào ?
Chẳng rõ nữa ! Nó chỉ nhờ đệ tử cái bang chuyển thư về, rằng sẽ bỏ vào rừng
sâu, núi thẳm vui với kệ kinh.
Thuyên Kỳ bi phẫn nói :

Sau khi tiêu diệt bọn ác ma, tiểu tế sẽ lặn lội cố tìm cho được nàng. Nếu không
cũng chẳng sống làm gì nữa !
Tần Công gạt đi :
Ngươi đừng nói bậy, ngoài những người thân của ngươi, lão phu cũng rất cần đến
ngươi để có cháu mà ẵm bồng lúc tuổi già.
Thuyên Kỳ ngơ ngác :
Nhưng Tần nương đã đi mất rồi mà ? Tần Công rầu rĩ giải thích :
Lão phu biết tính Trinh nhi cương liệt nên đành gạt lệ cho gọi biểu muội của nó
là Tần Thu Hương về làm nghĩa nữ. Nay ta muốn hiền tế gá nghĩa với Thu Hương,
sinh cho ta vài đứa ngoại tôn.
Thuyên Kỳ bối rối đáp :
Bẩm nhạc phụ, lòng tiểu tế đang rối như tơ vò, lo lắng cho Tần nương, bụng dạ
nào mà vui duyên mới. Xin nhạc phụ gả cho người khác !
Tần Công trợn mặt quát :
Không được ! Dù sao ngươi cũng là phu tướng của Thu Trinh, sau này chúng ta có
chết đi, cơ nghiệp này không cho ngươi thì còn giao cho ai nữa ?Vì ngươi mà ái
nữ của ta lỡ là ng một đời xuân sắc. Nay chỉ có một yêu cầu nhỏ mọn , mà ngươi
cũng không chịu ý vợ chồng già này được sao ! Hay ngươi chẳng còn coi ta là nhạc
phụ nữa?
Thuyên Kỳ sợ hãi vòng tay thưa :
Tiểu tế nào phải kẻ bất nghĩa như vậy, nếu nhạc phụ đã quyết, tiểu

tế đành phải
thụ ân mệnh.
Tần Công hài lòng cười khà khà :
Tốt lắm ! Ngày trước lão phu gã Thu Trinh cho ngươi chẳng cần đến chén rượu
mừng, thì giờ cũng thế. Đêm nay ngươi lập tức hiệp cẩn, để bọn ta sớm có cháu
bồng. Thuyên Kỳ chết điếng trong lòng, ngồi ngơ ngẩn. Lôi Hoả Đầu Đà bật cười
sang sảng: Tiểu đệ xin mượn chén trà này chúc mừng lão huynh !
Tần Công xua tay :
Không được ! Phải uống rượu mới được chứ !
Lão vỗ tay gọi tỳ nữ, sai chúng sắp tiểu yến. Thuyên Kỳ vội mang lại mặt nạ. Tần
Công bảo chàng : Nhạc mẫu ngươi từ ngày nghe tin dữ, quá thương tâm nên lâm
bệnh. Nghe nói ngươi giỏi y đạo, sao không thử vào xem sao ?
Thuyên Kỳ hổ thẹn nói :
Tiểu tế vì việc của Tần nương mà quên cả chuyện vấn an nhạc mẫu.
Tần Công sai gia nhân đưa Đầu Đà vào sau tắm gội, rồi dẫn Thuyên Kỳ đến khuê
phòng của Tần mẫu. Chàng lột mặt nạ sụp xuống trước giường thưa : Tiểu tế
Thuyên Kỳ khấu kiến nhạc mẫu.
Nữ lang đang ngồi cạnh giường bóp chân cho Tần mẫu đỡ bà dậy. Tần mẫu vui mừng
bảo : Hiền tế đứng lên đi, lão thân đã tốn biết bao nước mắt vì ngươi rồi đấy !

Chàng cảm động nói :
Tiểu tế biết tội mình, xin nhạc mẫu để tiểu tế thăm mạch xem bệnh trạng thế nào
?
Tần mẫu hoan hỉ đưa tay cho chàng, lát sau Thuyền Kỳ mỉm cười :
Nhạc mẫu chỉ vì suy nghĩ nhiều nên ăn ngủ không được khiến cơ thể suy nhược đấy
thôi. Xin nhạc mẫu ngồi xoay lưng lại, tiểu tế sẽ truyền công lực xua đuổi phong
hàn ở các khớp xương.
Một lát sau Tần mẫu nghe cơ thể thư thái, nhẹ nhàng, tay chân

không còn tê nhức
nữa. Bà hết lời khen ngợi chàng rể, bảo chàng : Nhạc phụ ngươi cũng thường bị
chứng phong thấp hành hạ. Chàng hiểu ý, mời Tần Công ngồi xuống ghế rồi truyền
khí nguyên dương cho ông. Chàng lại dùng đôi bàn tay nóng rực xoa bóp khắp thân.
Tần công khoan khoái nói đùa : Lão phu thấy mình khoẻ khoắn đến nỗi muốn nạp
thêm một nàng tiểu thiếp.
Tần mẫu cười bảo :
Lão có gan thì cứ thử xem !
Tần Công cười xoà, chỉ nữ lang đang đứng khép nép bên giường :
Này hiền tế, đây chính là nghĩa nữ Thu Hương, ngươi xem có đẹp không? Chàng
không hề nhìn đến buồn rầu đáp : Tiểu tế dù có đến năm vị phu nhân, nhưng tình
nghĩa với Tần nương là sâu đậm nhất Nay nàng lưu lạc phương nào không rõ, tiểu
tế như kẻ chết chưa chôn. Nếu có kết hợp với cô nương đây cũng chỉ làm hại nàng
mà thôi.
Thu Trinh nghe lời nói chí tình, cảm động đến sa lệ, nhìn song thân với vẻ tự
hào. Tần mẫu dịu dàng an ủi : Hiền tế chung tình với Trinh nhi, như vậy bọn ta
cũng mãn nguyện. Nhưng chuyện gá nghĩa với Thu Hương không thể không tiến hành.
Hiền tế hãy đi tắm gội rồi ra dự yến tẩy trần.
Thuyên Kỳ đứng lên cáo thoái, chờ chàng đi khuất Tần mẫu mắng yêu con gái :
Trinh nhi quả là nhẫn tâm mới bày ra kế này để bỡn cợt một kẻ chí tình nhưThuyên
Kỳ.
Tần Công hài lòng vuốt râu khen :
Họ Tần ta có được chàng rể như vậy thật là đại phúc !
Tiệc tẩy trần cũng là tiệc cưới, nhưng chỉ có phu thê Tần công, Thu Hương,
Thuyên Kỳ va Lôi Hoả Đầu Đà. Chàng cố gượng vui đối đáp với nhạc phụ nhạc mẫu,

Thuyên Kỳ cũng nhận thức được rằng Thu Hương rất xinh đẹp, nhưng chàng cố tránh
không nhìn về phía nàng. Lòng mang nặng nỗi hối tiếc và thương nhớ Thu Trinh nên
chàng uống rất nhiều.
Đầu canh hai, Tần Công ngà say đứng lên bảo :
Lão phu đã say lắm rồi, xin vào trong nghỉ trước. Nhưng lão đã thôi thì còn ai
dám uống nữa.
Tần mẫu hắng giọng :
Hương nhi, mau đưa phu quân của ngươi vào nghỉ. Ta thấy hắn cũng say rồi đấy !
Thu Trinh dạ rất ngoan rồi nắm tay Thuyên Kỳ về phòng. Nàng đóng cửa lại thỏ
thẻ:
Để tiện thiếp cởi áo cho tướng công ! Thuyên Kỳ gượng cười xua tay :
Không, không ! Hương muội cứ để mặc ta, nàng đi nghỉ trước đi.
Nói xong chàng bước lại đứng cạnh cửa sổ nhìn lên bầu trời đen tối, không một vì
sao. Ngọn đèn lồng treo ở hàng hiên soi sáng những bông tuyết đang rơi lất phất.
Từng ngọn gió bấc lạnh lùng thổi vào phòng càng làm trái tim sầu muộn của chàng
thêm tê tái.
Thu Trinh thấy chàng yêu mình tha thiết, chẳng màng gì đến duyên mới, nàng bật
khóc. Thuyên Kỳ quay lại buồn bã nói : Hương muội tha lỗi cho ta, lòng ta đã
gởi hết cho Thu Trinh, chẳng còn lại chút gì nữa, làm sao ta có thể vui vầy ân
ái khi nàng đang lạc lõng nơi thâm sơn cùng cốc, cô đơn trong tuyết lạnh ? Nhưng
xin Hương muội đừng cho nhị vị nhân gia biết nội tình, e rằng họ sẽ rất buồn.
Thuyên Kỳ ta nếu không vì đại cuộc võ lâm đã xông pha ngàn dặm tìm cho được ái
thê !
Thu Trinh sung sướng giả đò ....
(T hiếu các trang 4550/Quyển 7_ai có xin bổk huyết dùm_cám ơn)

...khiêu sức ép của vụ nổ đã đẩy chàng văng lên cao hơn trượng và như chiếc chùy
sặt nện mạnh vào ngực, làm khí huyết nhộn nhạo, máu trào lên miệng, chân khí
ngưng trệ.
Chàng kinh hoàng nhận ra mình đang rơi thẳng xuống đống loạn thạch nơi chân núi
chứ không phải dòng nước Trường Giang.
Nhưng may sao Bạch Ưng đã lao xuống đưa chân quặp lấy áo chàng, ra sức đạp cánh
hãm đà rơi, đưa chàng rời xa chân núi. Cuối cùng Thuyên Kỳ và Thần Ưng rớt xuống
mép nước, chỉ cách bờ chừng một sải tay.
Chàng thoát chết nhưng thọ thương rất nặng. Sợ Gia Cát Tâm bố trí cao thủ dưới
hạ đáy sông, nên chàng bảo Bạch Ưng cố kéo chàng đi ngược lên.
Thuyên Kỳ ngã ngửa trên sóng, nắm chân thần điêu. Bạch Ưng lôi chàng đi ngược
hơn hai dặm, thì kiệt sức. Nhận ra trên bờ nam có một cánh rừng già rậm rạp,
chàng bơi vào tìm chỗ dưỡng thương.
Đi sâu hơn chục trượng, thấy một cây cổt hụ có chạc ba rộng rãi, chàng gom tàn
lực cố trèo lên vận công điều sức. Bạch Ưng đậu gần đấy cảnh giới cho chàng.
Nhưng thương thế quá trầm trọng, đến sáng Thuyên Kỳ thổ huyết liên tục rồi ngất
đi. Bạch Ưng sợ hãi quác lên vang dội. Không thấy chàng cử động nó định bay về
báo tin cho đoàn người Lý Bách. Nhưng Kiếm Vương đã xuất hiện, ông ẩn cư trong
khu rừng này đã hơn hai mươi năm, nghe tiếng chim ưng bi thiết nên ra xem thử.
Kiếm vương thấy con chim ưng lông trắng đang đậu cạnh một thi hài trên chạc ba
cây. Ông tung mình lên, nhận ra chàng thanh niên mặt mũi lem luốc, y phục rách
nát không còn sống.
Kiếm Vương nhớ đến vụ nổ trên đỉnh núi Vỹ Uyên đêm qua, thầm đoán nạn nhân có

liên quan. Kiếm Vương thăm mạch xong, vội vã đem Thuyên Kỳ về căn trúc xá cách
đó hơn dặm. Linh cầm lặng lẽ bay theo.Ông đặt chàng nằm xuống giường, phát giác
thắt lưng chàng có bao bảo kiếm đen xì. Kiếm Vương xem kỹ, nên cười hài lòng ,
bắt tay trị thương cho chàng trai.
Đến chiều, Thuyên Kỳ hồi tỉnh. Chàng biết lão nhân râu bạc năm chòm này là người
ơn của mình, định xuống giường lạy tạ.
Lão nhân khoát tay, hiền hòa bảo :
Bất tất đa lễ, thương thế của thiếu hiệp chưa khỏi hẳn, cứ nằm mà trò chuyện
với lão phu cũng được.
Bạch Ưng từ ngoài bay vào thả xuống một con thỏ béo mập, rồi lại bay đi ra. Lão
nhân cười ha hả nói : Con Bạch Ưng này thật là thông minh, biết bắt thú nuôi
chủ nhân !
Thuyên Kỳ nén đau cung kính nói :
Tiểu bối là Thẩm Thuyên Kỳ, xin đội ơn cứu tử. Mong tiền bối cho biết đại danh
.
Lão nhân áo nâu vuốt râu cười đáp : Lão phu tên gọi Trường Lưu Khanh.
Thuyên Kỳ chăm chú nhìn đôi mắt tím nhạt, nhớ ra một người :
Dám hỏi tiền bối có phải chính là Tử Nhân Kiếm Vương ?
Lão nhân giật mình :
Lão phu ẩn cư đã hơn hai mươi năm, thiếu hiệp tuổi còn trẻ sao lại nhận ra ?
Tiểu bối tháng trước có nghe Nam Hải Lão Tổ nhắc đến. Trong thiên hạ làm gì có
đến hai người mắt tím mà mang họ Lưu ?
Kiếm Vương nghiêm nghị hỏi
Thật ra thiếu hiệp là đệ tử của bậc cao nhân nào, mà trong người lại có đến sáu
mươi năm công lực ?
Cung bẩm tiền bối, Kỳ nhi gặp duyên, theo bí kíp mà tự luyện, chứ chưa hề có sư
phụ.

Kiếm Vương hài lòng, cầm thanh tiểu kiếm hỏi chàng : Thiếu hiệp có được vật này
trong trường hợp nào ? Thuyên Kỳ ngượng ngùng đáp :
Tiểu kiếm này do Xuân Phong Đế xuân phá núi tìm ra. Năm trước lão bắt giam tiện
thê, tiêu bối vào Xuân Cung giải cứu nàng, tiện tay trộm của lão.
Kiếm Vương mỉm cười :
Chẳng có gì áy náy cả, phải có duyên với thần vật thì mới giữ được. Thật ra
thanh kiếm này là của sư phụ lão phu.
Nếu vậy tiểu bối xin hoàn lại.
Kiếm Vương lắc đầu, suy nghĩ một lúc, dịu giọng hỏi chàng :
Thiếu hiệp có bằng lòng nhận lão già sắp chết này làm sư phụ không ?
Thuyên Kỳ thấy lão dung mạo đoan chính, cốt cách thần tiên liền sanh lòng kính
ngưỡng, gượng ngồi im, sụp xuống đất lạy chín lạy : Đồ nhi khấu kiến sư phụ.
Kiếm Vương thấy máu miệng chàng rỉ ra, vội đỡ dậy, đút vào miệng chàng một viên
linh đan màu trăng thơm mùi nấm. Lão từ tốn bảo : Đồ đệ hãy tọa công để sức
thuốc tan nhanh.
Nửa canh giờ sau, Thuyên Kỳ xả công, nghe cơ thể thư thái, sung mãn như chưa hề
thọ thương. Chàng phấn khởi chấp tay hỏi
Sư phụ cho đồ nhi uống loại linh đan gì mà thần hiệu như vậy ?
Lưu lão mỉm cười đáp :
Đó là loại Linh Chi Bảo Mệnh Đơn.
Từ đó chàng lưu lại khu rừng luyện kiếm. Chàng ngạc nhiên không thấy sư phụ kèm
dạy mình kiếm chiêu, mà chỉ bắt mình tìm ra những sơ hở trong kiếm pháp của ông
mà giải phá.
Sau nửa tháng, Thuyên Kỳ đã phá hơn được ngàn chiêu kiếm mà Lưu Thừa Khanh đã
đưa ra. Lão hân hoan nói :
Không ngờ ngươi hoàn thành công phu Tâm Nhãn Kiếm nhanh như vậy, từ nay mặt
ngươi vừa nhìn thấy kiếm chiêu của đối phương là tâm đã máy động

đưa kiếm ra
giải phá. Dù đứng trước ngàn mũi tên cũng không bỏ sót một. Ngay Nam Hải Lão Tổ
cũng không thể đả bại được ngươi.
Thuyên Kỳ thắc mắc, đem chiêu Thiên Kiếm Vô Tâm ra biểu diễn và hỏi họ Lưu:
Sư phụ, như chiêu này thì người giải phá như thế nào ?
Kiếm Vương cười bảo :
Chiêu kiếm này có thể gọi là tuyệt học hãn thế, nhưng vẫn có hai chỗ sơ hở. Lão
bèn chỉ cho chàng. Thuyên Kỳ thức ngộ, rất khâm phục Kiếm Vương. Lão cười hỏi

Môn Tâm Nhãn Kiếm là công phu Thủ mạng cao nhất , không thể dùng tấn công địch
thủ. nếu đối phương không chịu ra chiêu thức thì lấy gì mà giải phá ? Bởi vậy
trong Kiếm Đạo còn có phép Ngự Kiếm để tấn công. Tuyệt học của Nam Hải Lão Tổ và
Võ Đế thuộc trường phái này.
Thuyên Kỳ cười đáp :
Phải nói là Thủ trung hữu sát cơ, nếu luyện Tâm Nhãn Kiếm đến mức đại thành,
chỉ vung tay gươm đã xuyên qua chỗ hở lấy mạng địch nhân.
Kiếm Vương dơ ngón cái khen ngợi :
Kiếm Đạo nhờ có ngươi mà khỏi thất truyền !
Thuyên Kỳ đã kể cho sư phụ nghe về cục diện giang hồ, và kế hoạch hóa thân để
đối phó với Gia Cát Tâm. Chàng ở với Kiếm Vương đúng hai mươi ngày mới từ giã.
Trước lúc lên đường, chàng nhìn đôi mắt tím nhạt của ông, cười bảo :
Giá mà đồ nhi cũng luyện được công phu Tâm nhãn như sư phụ, thì chẳng ai có thể
nhận ra.
Lão cười khà khà, đưa tay lên mắt lấy ra hai mãnh pha lê trong suốt, đôi mắt trở
lại bình thường. Lão gắn vào cho chàng rồi nói : Thế gian làm gì có người mắt
tím ! Ngày còn trẻ, ta ra bờ biển Quảng Châu chơi gặp bọn người

Tây Dương mắt
xanh nên nảy ra ý định tinh nghịch, tìm cho được loại pha lê mỏng màu tím nhạt,
gắn vào mắt để khác người. Lúc đầu rất khó chịu, nhưng sau sẽ quen đi.
Thuyên Kỳ mừng rỡ, để Bạch Ưng và Tiểu Kiếm lại cho Kiếm Vương rồi lấy thanh Tử
Kiếm, hóa trang lên đường đến Tây An gặp Vi lão.
***
Thu Trinh nghe xong cố sự, cắn vào vai chàng một cái đau điếng, trách móc : Chỉ
vì chàng mà bao người thương tâm. Chàng đã chết hai lần rồi còn gì? Thuyên Kỳ
suýt xoa vết cắn, tạ lỗi bằng nụ hôn dài. Biết phu tướng lại muốn phá thành đoạt
lũy, Thu Trinh e thẹn lăn ra xa, than thở : Chàng hãy để dành sức lực mà đối
phó với mỹ nhân áo tím của Thiên Diện Bang, Thiếp buồn ngủ lắm rồi !
Hai người ngủ vùi đến cuối giờ thìn hôm sau mới thức giấc. Tần Công và Tần mẫu
đang ngồi chờ bên bàn điểm tâm, thấy ái nữ đã khôi phục dung mạo thật, họ cười
bảo : Hiền tế quả là lợi hại nên lột được mặt nạ Trinh nhi.
Cả hai ngượng ngùng ngồi xuống. Lát sau Đầu Đà và Thần Thâu cũng được thị tỳ mời
đến. Trịnh Cốc thấy mặt Thuyên Kỳ, sụp xuống nghẹn ngào : Thuộc hạ tưởng không
còn được thấy hội chủ.
Chàng súc động đứng dậy đỡ lão lên xiết chặt vai :
Ân tình của Trịnh huynh và anh em huynh đệ Hội, ta chẳng dám quên !
Bạch Nhật Thần Thâu từ ngày theo phò Thuyên Kỳ lập nhiều chiến công, được các
đại nhân vật trong võ lâm xưng huynh gọi đệ, không còn mang tiếng là tên trộm
già bất hảo nữa. Lòng lão vô cùng tri ân Hội chủ. Lúc nghe tin Thuyên Kỳ thảm
tử, lão đau khổ, chỉ hận không được chết thay cho chàng.
Thạch Đầu Đà nhận ra Thu Trinh, vỗ trán cười bảo : Té ra Tần lão

huynh và đại
tẩu định thử lòng hiền tế.
Cùng điểm tâm xong, Thuyên Kỳ trình rõ kế hoạch của mình cho Tần Công nghe. ông
tư lự một lúc rồi nói : Cách đây ba dặm có một xưởng tinh luyện vàng từ Kim Sa,
thuộc tài sản Tần gia trang. Bốn bề cây cối um tùm, lại có quân triều đình canh
gác cẩn mật. Hiện nay xưởng đóng cửa vì Kim Sa từ Nam Lĩnh hơn tháng sau mới về
đến. Quần hào có thể dùng nơi ấy làm bản doanh rất thuận lợi.
Ngay trưa hôm đó, Trịnh Cốc cầm Trúc phù vào thành Diên An điều động mười tên
khất cái lanh lợi cùng lão đến chân núi Đại Ba Sơn do thám và giữ liên lạc với
Thuyên Kỳ.
Sáng sớm ngày mùng bảy tháng chạp, Thuyên Kỳ trở lại dung mạo Tần Hán Biệt, âm
thầm cùng Lôi Hỏa Đầu Đà rời Tần gia trang đến Xuân Cung.
Dù biết rằng Gia Cát Tâm chỉ giỏi nghề dịch dung, chứ chưa học cách khám phá,
chàng vẫn cẩn thận dùng một loại keo đặc biệt dán chặt mặt nạ da người . Đầu giờ
ty, họ đến nơi, Thuyên Kỳ lạnh lùng bảo bọn võ sĩ gác cửa : Các ngươi vào bẩm
với bang chủ rằng có Lôi Hỏa Đầu Đà và Tử Kiếm Tần Hán Biệt đến bái kiến.
Một tên cung kính vòng tay bẩm :
Tử Duyên cô nương đã có dặn trước, tiểu nhân sẽ dẫn đường cho nhị vị. Chàng
ngạc nhiên nhận ra các cạm bẫy trên đường vào được gỡ bỏ. Khu vực nội cung cũng
được mở thêm nhiều cửa sổ trên trần nên rất sáng sủa, thông thoáng. Rải rác đó
đây còn có những chậu hoa tươi thắm. Không gian thoang thoảng mùi son phấn nồng
nàn.
Họ an tọa, uống chưa cạn chén trà thì Tử duyên đã đến. Nàng duyên dáng nghiêng
mình thi lễ : Bang chủ mong chờ nhị vị như ruộng hạn mong mưa.

Người đang tắm
gội lát nữa sẽ ra ngay.
Đầu Đà nóng nảy hỏi :
Gia Cát Tâm đâu không ra chào Phật gia ?
Tiếc là quân sư vừa mới rời tổng đàn hai hôm trước. Tử Kiếm nhiều mày hỏi nàng
:
Xuân Phong Đế quân giữ chức vụ gì trong Thiên Diện Bang ?
Nàng chưa kịp trả lời thì tiếng châu ngọc khua vang, mùi xạ hương tỏa ra ngào
ngạt, bang chủ xuất hiện.
Đó là một nữ nhân mặc cung trang bằng sa trắng mỏng manh. Trên mái tóc và chân
tay là những chuỗi ngọc quýp hản chiếu ánh dương quang rực rỡ Thân hình tuyệt mỹ
ẩn hiện dưới bộ xiêm y mỏng tựa cánh chuồn.
Nhan sắc nàng kiều diễm phi thường, tuy thiếu nét đoan trang tôn quý, nhưng dư
thừa mỹ lực. Dung mạo kia không xa lạ gì với Tần Hán Biệt, nàng chính là Động
Đình Tiên Tử Khổng Lan, dâm nữ số một võ lâm và từng là Cửu phu nhân của Xuân
Cung.
Khổng Lan cười tươi như hoa nở :
Bổn bang chủ để hai vị phải chờ lâu, thật đắc tội !
Nàng bước đến ngồi xuống bàn, Lôi Hỏa Đầu Đà nhìn rõ đôi ngọc phong to tròn,
khêu gợi sau lớp sa, lão bối rối quay đầu sang phía khác.
Nhưng Hán Biệt chẳng hề động đến, đôi mắt tím nhạt nhìn thẳng vào khuôn mặt
Khổng Lan. Chàng lạnh lùng hỏi : Bang chủ cho mời bọn tại hạ đến đây có điều
chi chỉ giáo ?
Nàng liếc chàng tình tứ :
Tiện thiếp nghe giang hồ truyền tụng thiếu hiệp võ công cái thế, mới xuất đạo
mà đã qua được mấy trăm chiêu với Nam Hải Lão Tổ. Thiếp muốn mời chàng tham gia
Thiên Diện Bang để cùng mưu bá nghiệp .
Tử Kiếm trầm ngâm một lúc, ngạo nghễ trả lời :

Tại hạ đồng ý, với điều kiện chỉ ở dưới quyền bang chủ và trên tất cả những
người còn lại.
Nàng nhăn mặt :
Chuyện này có lẽp hải chờ phó giáo chủ Tống Linh quân và quân sư về đến mới
quyết định được. Nhưng thiếp cho rằng không có gì trở ngại !
Lôi Hỏa Đầu Đà rổn ràng hỏi :
Thế bang chủ sẽ xếp Phật gia vào chức vụ nào ?
Thiếp xin mời lão gia đảm nhiệm vai trò đại hộ pháp.
Thạch Hào hài lòng : Như thế cũng được !
Khổng Lan đứng dậy cáo từ :
Mời nhị vị vào khách xá tắm gội, nghỉ ngơi, thiếp còn bận chút việc !
Trên đường đi Tử Kiếm quan sát thấy trong cung chỉ có khoảng bốn chục tỳ nữ và
hai mươi võ sĩ. Bọn nam nhân mặt mũi xanh sao, mặt lờ đờ. Tự nhủ nhân thủ Thiên
Diện Bang chắc tập trung nơi khác.
Vào phòng chờ Tử quyên đi khỏi, Tần Hán Biệt bảo Đầu Đà :
Thạch lão ca luyện môn công phu Hấp Dương Đạo Âm nên chắc cũng nhận ra bọ võ sĩ
bị hút cạn nguyên dương chứ ?
Lão lắc đầu, cười khổ :
Bao năm nay, thiên hạ vẫn lầm lẫn cho rằng công phu đó của ta. Thật ra tà pháp
ấy là của Hỏa Tinh xuân, một cao thủ vùng núi ly sơn, nằm ngay đường ranh giới
giữa hai tỉnh Hà Bắc Tuy Viễn.
Nhưng sao Gia Cát tâm lại luyện được tà pháp này ? Đầu Đà giật mình :
Ta đâu biết ! Thấy công lực hắn tăng đến vượt bực, ta hỏi thì hắn nói nhờ ăn
Ngũ Sắc Lý Ngư.
Họ tần cười nhạt :
Hắn đã lừa lão ca rồi đó. Công lực hắn có được là do hút của Thiên Diện Nhân
Yêu, người đã dạy hắn võ công và thuật hóa trang.
Lão băn khoăn hỏi chàng :
Nếu Gia Cát Tâm và Ma Đăng Thần Quân liên thủ, ngươi có địch lại chúng không?

Hán Biệt tư lự rất lâu mới đáp :
Tiểu đệ không sợ, nhưng chỉ e nội tình Thiên Diện Bang còn có điều bí ẩn. Vì
Động Đình Tiên Tử không đủ tư cách để cầm đầu hai nhân vật cự phách kia. Có lẽ
sau lưng Khổng Lan còn có người đỡ đầu ? Nhân vật này mới thực sự đáng sợ !
Gần ngọ, tỳ nữ mang đến cho họ một mâm cơm thịnh soạn và vò rượu năm cân. Tân
Hán Biệt nếm thử, thấy không có gì lạ mới cùng Đầu Đà ăn uống. Thạch lão ăn
xong, theo thói quen lên ngủ trưa. Còn Hán Biệt chấp tay sau lưng dạo khắp Xuân
Cung.
Cảnh quan nơi đây đã thay đổi nhiều, lộng lẫy và xin đẹp hơn xưa. Chàng thầm
khen Khổng Lan là người có óc thẩm mỹ tinh tế.
Mối băn khoăn về nhân vật ẩn mặt đè nặng trong lòng. Chàng đoán rằng người ấy
chính là kẻ mà Động Đình Tiên Tử chạy đến nương tựa, sau khi bôn đào khỏi Xuân
Cung hai năm trước.
Lúc đầu, chàng và Thu Trinh cứ ngỡ Khổng Lan đến Thu Cung. Nhưng sau khi thấy
Thu Diệp Đế Quân liên kết với Xuân Phong Đế xuân trong chiến dịch săn bắt Địa
Long, chàng biết mình đã lầm.
Chợt thính giác tinh nhậy của chàng nhận ra sau lưng có bước chân người. Chàng
quay lại, nhìn thấy Tử quyên tỳ nữ thân cận của Khổng Lan. Nàng vẫn mặc bộ cung
trang màu tím nhạt, dung nhan kiều mỹ, nhưng chẳng thể so với chủ nhân.
Tử quyên nghiên mình nói :
Bang chủ cho mời thiếu hiệp đến uống chén trà thơm !
Chàng gật đầu, lẵng lặng bước theo. Nàng dừng bước trước một tòa tiểu xá, có
hàng chậu hoa thước dược, mỉm cười bí ẩn : Thiếu hiệp tùy tiện, nữ tỳ xin lui
gót.

Hán Biệt vén rèm châu bước vào. Nơi đây là khuê phòng của bang chủ. Chàng nhận
ra điều này nhờ chiếc giường nệm bông trải khăn hồng nhạt và bàn trang điểm cạnh
bên.
Khổng Lan đang ngồi bên bàn bát tiên đứng dậy tươi cười :
Tiện thiếp không biết uống rượu nên mượn chén trà tiếp đãi bậc anh hùng ! Họ
Tần thản nhiên ngồi xuống ghế. Bản năng sinh tồn báo cho chàng biết hiểm họa
đang lởn vởn đâu đây. Tiên Tử châm trà, hương thơm bát ngát. Chàng tin vào công
lực bản thân và tác dụng giải độc của nội đan nên nâng chén nh ấp thử một hớp.
Khổng Lan cũng uống, đôi mắt đẹp mê hồn say đăm nhìn gương mặt anh tuấn của
người đối diện.
Hán Biệt mở lời :
Tại hạ vẫn chưa được biết phương danh của bang chủ ? Nàng mỉm cười để lộ hàm
răng trắng đều như ngọc : Tiện thiếp tên gọi Khổng Lan !
Chàng nheo mặt hỏi :
Động Đình Tiên Tử Khổng Lan ? Nàng gật đầu, Hán Biệt hỏi tiếp :
Ngày ấy, Tiên Tử rời Xuân Cung rồi ẩn dật nơi nào ? Tiên Tử giật mình nhưng vẫn
đáp :
Tiện thiếp chán ghét lão họ Tả, nên về nương tựa người thân ở Ly Sơn. Giờ đây
họ Tần đã biết rõ ai là người đỡ đầu cho Thiên Diện Bang.
Khổng Lan trót một chung trà thứ hai, nhãn thần thoáng lóc lên vẻ kỳ lạ. Tần Hán
Biệt không nhận ra, vô tình đưa lên uống một hớp. Lát sau, chàng nghe bồi dục
bừng bừng, vội vận công trấn áp. tự nhiên, Âm Dương Thần Công đã trục được chất
Xuân ra ngoài cơ thể.
Khổng Lan không biết điều này, nàng cũng uống cùng một loại thuốc kích thích như
chàng nên mặt đỏ hồng, mặt toả ngời những tia thèm khát.
Không thấy đối phương vồ vập lấy mình, nàng đứng dậy mỉm cười

tình tứ : Tiện
thiếp vẫn tự hào trời phú cho một thân hình tuyệt mỹ, nay xin nhờ pháp nhãn của
bậc anh hùng thưởng lãm và bình phẩm.
Chiếc áo sa mỏng rơi xuống đất, làn da trắng hồng mịn màng và những đường cong
khêu gợi lô lộ trước mặt họ Tần.
Chàng chàng bình thản ngắm nhìn, thầm so sánh với các vị phu nhân của mình.
Khổng Lan luyện công bằng cách rút rỉa chân nguyên nam nhân chứ không chịu khổ
luyện theo lối thông thường. Vì vậy, thân thể không săn chắc, gọn gàng bằng bọn
Thu Trinh.
Xuân dược đã đẩy dục hỏa bùng lên, Tiên Tử không thể chờ đợi được nữa, bước đến
bên họ Tần run rẩy nói : Chẳng lẽt hiếu hiệp chê thiếp xấu xí nên chẳng hề động
tâm ?
Nàng sa vào lòng Hán Biệt, điên cuồng hôn hít khắp gương mặt anh tuấn, cố kích
động chàng. Hán Biệt cười nhạt : Tiên Tử là mỹ nhân hiếm có và tại hạ cũng
chẳng phải loài gỗ đá vô tri. Nhưng chẳng qua không thích thủ đoạn dùng Xuân
dược của nàng mà thôi !
Khổng Lan giật mình tha thiết van xin :
Tiện thiếp chỉ muốn chàng được thêm hưng phấn, chứ không có ý làm hại. Nhưng
nếu chàng không giúp thiếp, dục hỏa công tâm thiếp sẽ chết mất.
Sao nàng không gọi đám võ sĩ ?
Tiên Tử sợ hãi thú nhận :
Bọn chúng đã bị thiếp hút hết nguyên dương, chẳng còn biết hứng thú với nữ nhân
nữa.
Hán Biệt cười khẩy :
Vậy là nàng cũng định hấp thụ chân nguyên của ta phải không ?
Thiếp xin thề không hề có ý đó. Vì chàng sẽ cùng bọn thiếp trấn áp võ lâm. Tinh
Quân đâu cho phép thiếp hủy hoại công lực của chàng.

Nói xong nàng sụp xuống ôm chân chàng khóc lóc, khẩn cầu.
Hán Biệt dù cực kỳ chán ghét dâm nữ, nhưng cũng chẳng thể để nàng chết vì Xuân
dược, làm thất bại kế hoạch của chàng. Họ Tần thở dài, cúi xuống bồng Khổng Lan
bước về phía giường.
Chàng cố tình tưởng tượng mình đang gần gũi Thu Trinh để có thể động tình. Nhưng
khi vào trận, chàng không cách nào khiêm mãn được. Khổng Lan liên tục rùng mình
chìm trong bể hoan lạc. Nàng đã kinh qua nhiều cuộc ái ân, nhưng chẳng ai có thể
so sánh với họ Tần.
Khổng Lan mãn nguyện, ứa nước mắt thỏt hẻ : Thiếp chỉ hận không được gặp chàng
sớm hơn !
Hán Biệt gỡ vòng tay bạch tuộc, định mặc lại y phục rồi trở về phòng. Nhưng
Khổng Lan đã giữ lại : Khoan đã, chàng không muốn chuyện trò với thiếp một lát
hay sao ?
Họ Tần muốn nhân dịp này dò xét nội tình Thiên Diện Bang nên nằm lại. Khổng Lan
say đăm ôm lấy lồng ngực vâm vỡ, rắn chắc của chàng thủ thỉ : Thiếp sẽ thưa với
Tinh Quân cho chàng được làm đệ nhất phó bang chủ để chúng ta được gần nhau.
Hán Biệt giả vờ hỏi Tinh Quân là ai ?
Hỏa Tinh Quân Khổng Thư là thúc phụ của thiếp. Lão tu luyện ở Ly Sơn đã mấy
chục năm, võ công thần sầu quỷ khốc. Lão lại sở hữu một mỏ vàng lớn trong lòng
núi. Gia Cát Tâm là đệ tử chân truyền của Tinh Quân. Lão nuôi mộng thống trị võ
lâm nên cung cấp tài lực thành lập Thiên Diện Bang. Thiếp dù là Bang chủ, nhưng
mọi việc phải thông qua thúc phụ.
Hán Biệt dò hỏi
Ma Đăng Thần xuân và Gia Cát Tâm đi đâu mà không có mặt ở tổng đàn ?

Họ đang cùng U Linh Đế xuân huấn luyện đội U Linh Quỷ Sứ nơi sơn cốc trong rặng
Thái Hoàng Sơn. Có lẽ nữa tháng nữa mới thành công.
U Linh Quỷ Sứ lợi hại ra sao ?
Khổng Lan đắc ý nó i :
Bọn U Linh này toàn thân đầy chất độc, không sợ đao kiếm thông thường. Thân
pháp nhanh như điện, thanh đao trong tay bọn chúng cũng tẩm loại độc kiến Huyết
Phong Hầu.
Hán Biệt không cần hỏi rõ vị trí sơn cốc vì sợ Tiên Tử nghi ngờ. Nhưng chàng
cũng đoán rằng đó chính là nơi ngày xưa Độc Thánh giam giữ Tống Linh xuân. Chàng
bảo Khổng Lan : Nếu vậy ngày mai tại hạ sẽ rời Xuân Cung đến Lạc Dương thăm một
cố hữu của gia sư. Nữa tháng sau tại hạ sẽ có mặt.
Khổng Lan buồn rầu hỏi
Sao chàng không ở lại vui vầy với thiếp rồi chờ Gia Cát Tâm về ? Thiếp chẳng
muốn xa chàng một chút nào cả.
Hán Biệt lạnh lùng bảo :
Đệ tử của Kiếm Vương sao có thể vì sắc dục mà quên việc ân sư giao phó. Sự đời
vẫn éo le, cái gì càng khó nắm giữ khiến người ta ham muốn. Khổng Lan cả đời
chưa bị một nam nhân nào hờ hững, ngay Gia Cát Tâm cũng quỳ dưới chân nàng van
xin chút ái ân. Thế mà họ Tần chẳng chút động tâm, khiến Khổng Lan càng say đăm.

Nàng thẹn thùng nói :
Chiều nay, thiếp sẽ bày tiệc tẩy trần, chàng vui với thiếp một đêm rồi hãy lên
đường.
Hán Biệt gật đầu, gỡ vòng tay Tiên Tử rồi xuống giường, Khổng Lan nằm sấp, say
mê ngắm thân hình cường tráng, cuồn cuộn những bắp thịt của chàng. Nàng bật nói
: Nếu chàng không chê thiếp có quá khứ xấu sa, Khổng Lan này

nguyện suốt đời
hầu hạ, không nhìn nữa mặt đến bất cứ nam nhân nào trên thế gian nữa.
Hán Biệt chẳng đáp lời, quay mình đi thẳng ra ngoài. Động Đình Tiên tử úp mặt
khóc vùi, nàng chưa bao giờ cảm thấy mình yêu thương một người đàn ông nào đến
thế.
Họ Tần về đến phòng thì Đầu Đà đã thức giấc từ lâu. Ông nóng ruột hỏi : Hiền đệ
đi đâu mà lâu quá vậy ?
Chàng mỉm cười kể lại mọi chuyện. Đầu Đà giơ ngón cái lắc đầu khen : Đáng phục
thật ! Nếu gặp ta thì đã thua con hồ ly ấy rồi.
Hán Biệt hỏi lão :
Bản lãnh của Hỏa Tinh quân thế nào, sao lão lại cho Gia Cát Tâm đến bái lão ca
làm sư phụ ?
Đầu Đà đấm ngực kêu trời :
Chết ta rồi ! Nếu lão lấy được Lôi Hỏa Kim Y để phối hợp với pho Lôi Hỏa Kiếm
Pháp thì chẳng ai địch nổi. Kim Y ngoài công dụng bảo vệ cơ thể còn phản chiếu
ánh sáng của Lôi Hỏa Kiếm làm chói mắt địch thủ.
Hán Biệt thắc mắc :
Giữa lão ca và Linh quân có quan hệ thế nào ? Đầu Đà cười buồn đáp :
Ta là sư huynh của lão, ta học chưởng pháp còn lão học kiếm. Tiên sư ban tặng
Kim Y cho ta và Lôi Hỏa Kiếm cho lão. Sau ngày tiên sư tạ thế, lão đã mấy lần
tìm cách đoạt Kim Y nhưng đều thất bại, cuối cùng lão lại cho Gia Cát Tâm đến
thụ giáo để
đoạt bảo y.
Trời vừa sụp tối, Tử quyên đến mời hai người ra dự yến. Chỉ có mình Khổng Lan
tiếp đãi họ. Nàng đã bỏbộ áo mỏng manh khêu gợi mặc cung trang khuê nữ bằng lụa
hồng kín đáo.

Tan tiệc, Đầu Đà biết ý giả say về phòng trước. Động Đình Tiên Tử đứng lên nhỏ
nhẹ :
Mời thiếu hiệp vào dùng trà với bổn bang chủ !
Tần Hán Biệt vẫn mang bộ mặt lạnh lẽo như sương, đi theo nàng.
***

Tuyết hồ công tử

Đánh máy: BacQuai và các cao thủ Việt Kiếm
Hồi 19
Thái Hoàng bán dạ mai Gia Cát
Thiên Kiếm vô tâm táng Khổng thư

Sáng hôm sau, Khổng Lan đích thân tiễn hai ngươi lên đường, nàng trao cho chàng
lệnh bài tối cao của Thiên Diện Bang. Đó là một thẻ bằng vàng to bằng bàn tay,
trên có khắc một chiếc mặt người rất tinh xảo và ba chữ: Thiên Diện Bang. Đêm
qua nàng đã chỉ ám hiệu liên lạc với các bang chúng và dấu vết đặc dị để nhận
ra. Đó là một nốt ruồi nhỏ nạm chính giữa thùy châu bên trái. Dù cải trang cách
nào dấu vết ấy cũng phải lộ ra để người trong bang nhận biết nhau.
Bạch Nhật Thần Thâu đã chờ sẵn nơi khách điếm cạnh đường quan đạo. Lão mừng rỡ
hỏi :
Sao hội chủ rời Xuân Cung sớm như vậy ?
Hán Biệt cười bảo:
Chuyện này dài lắm, về đến tần gia trang ta sẽ kể sau!
Ba con ngựa phóng nước đại đưa họ về Diên An lúc chiều tà. Thu Trinh hân hoan
chạy ra đón phu quân, báo rằng : Cửu Công đã dẫn hai trăm cao thủ đến. Toán võ
sĩ đã bí mật vào xưởng luyện vàng, còn Cửu Công thì đang đàm đạo với lão gia
trong thư phòng.
Tắm gội xong, chàng cùng Thu Trinh bước vào phòng ăn nơi hậu sảnh. Chàng cúi đầu

thi lễ với Vi lão và phu thê họ Tần rồi an toạ.
Tần mẫu lên tiếng:
Hiền tế và mọi người cứ ăn cho no rồi hẵng nói chuyện. Tần công nói đùa:
Bà sợ rể quýđói bụng hay muốn khoe tài nấu nướng của Trinh nhi ?
Thuyên Kỳ đã cởi bỏ dung mạo Tần Hán Biệt, khôi phục chân diện mục. Chàng ăn hai
chén cơm rồi kể lại những tin tức đã nghe được từ Khổng Lan.
Vi Thừa Khanh băn khoăn:
Không hiểu quần hào có đến kịp hay không? Chứ nếu để chúng luyện xong bọn quỷ
sứ thì bọn ta phải tốn nhiều xương máu đấy.
Thu Trinh góp ý:
Theo thiển ý của tiểu nữ chúng ta không thể chờ đợi được đâu. Đường xa ngàn dăm,
khó mà tụ quân cho kịp. Chi bằng, cứ dùng hoả dược đánh sập mỏm núi cạnh sơn
cốc, tiêu diệt chúng là xong.
Đầu Đà tán thành:
Lúc trước Gia Cát tâm dùng hoả dược hại người, nay chúng ta có làm thế cũng
chẳng sợt hiên hạ chê cười.
Vi lão đỡ lời :
Bọn U Linh Quỷ Sứ đã mấ hết nhân tính chẳng còn là người nữa, không giết ngay
sẽ hại đến võ lâm
Thuyên Kỳ hỏi về nguồn hoả dược, Thần Thâu nói: Thuộc hạ có quen với một chủ
xưởng pháo ở Diên An, muốn bao nhiêu cũng có.
Vi lão ăn xong trở lại xưởng luyện vàng, sáng mai sẽ điều quân vượt Hoàng Hà và
bố trí ngoài cửa sơn cốc.
Tối đến Thu Trinh nằm cạnh Thuyên Kỳ khúc khích cười bảo:
Phải chăng tướng công đã dùng mỹ nam kế để khai thác tin tức của Khổng Lan?
Thiếp cho rằng chỉ có trên giường Khổng Lan mới chịu tiết lộ nhiều đến thế.
Tướng công phải thú thực đi, thiếp không ghen đâu !
Thuyên Kỳ đành phải kể chuyện Động Đình Tiên Tử dùng xuân dược và bị phản tác

dụng. Thu Trinh hỏi chàng : Tướng công thấy nàng thế nào?
Chàng hiểu ý, tủm tỉm cười đáp:
Khổng Lan sao có thể so vớt các nương tử của ta được. Thu Trinh sung sướng véo
chàng thật đau, Thuyên Kỳ trả đũa bằng cách hôn nàng nồng thắm.
*
* *
Sáng ra, cả bọn cải dạng, chia nhau gánh vác hỏa dược qua sông Hán Thủy rồi vượt
Hoàng Hà.
Lục soát suốt bốn ngày ròng rã, Bạch Nhật Thần Thâu mới tìm thấy nơi bọn Gia Cát
Tâm đào luyện đội U Linh Quỷ Sứ. Quần hào được chim câu báo tin đã lần , lượt
kéo đến phối hợp cùng các cao thủ Long Hổ Bang vây chặt vùng sơn cốc.
Thuyên Kỳ vì đại kế lâu dài nên không lộ mặt, giao việc bàn bạc, tổ chức cho .
Vi Thừa Khanh. Lực lượng đến sớm nhất là ba phái Cái Bang, Thiếu Lâm và Võ Đang.
Quần hùng tụ hộ trong Linh Chiếu thiền tự, cách chân núi Thái Hùng tám dặm.

Rừng um tùm chung quanh chùa đá biến nơi này thành một bản doanh kín đáo.
Đêm mười bốn tháng chạp, bọn Thuyên Kỳ vung hoả dược lên xườn núi cạnh sơn cốc,
Thu Trinh, Thần Thâu và Đầu Đà phụ ttách việc gài hoả dược, còn Thuyên Kỳ xuống
sơn cốc do thám.
Gia Cát Tâm dù cơ trí hơn người, cũng không thẻ ngờ rằng địa điểm tuyệt đối bí
mật này lại bị phát hiện. Do đó việc canh phòng có phần lơi lỏng. Chỉ có một
toán bang chúng phục trong khu rừng sau cửa cố và vài tên tuần tra quanh khu nhà
gỗ. Thân ảnh Thuyên Kỳ như bóng ma phiêu phưởng, lướt vào trung tâm sơn cốc.
Trong dãy nhà dài chàng phát hiện hơn hai trăm người nằm cứng đơ trên sạp tre,

cơ thể chúng toả ra mùi tanh hôi khó ngửi. ánh trăng vàng chiếu qua song cửa soi
rọi gương mặt sần sùi xám đen của một tên U Linh Quỷ Sứ..
Thuyên Kỳ rời khỏi nơi này, tiến về phía căn nhà gỗ xinh xắn cách đó vài trượng,
còn sáng đèn. Qua khe bửa sổ chàng nhìn thấy Ma Đăng Thần Quân, Gia Cát Tâm và
ba vị Đế Quân đang quây quần uống rượu, bàn bạc.
Chàng nhẹ nhàng trở ra trèo lên sườn núi bảo mọi người:
Đúng là bọn chúng, ta có thể yên tâm cho nổ hỏa dược được rồi.
Thần Thâu châm ngòi nổ, rồi cùng bọn Thuyên Kỳ phi nhanh xuống với lực lượng
quần hào đang phục ngoài cửa sơn cốc.
Một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra, tảng đá khổng lồ rời khỏi vách núi lăn
xuống, kéo theo hàng chục vạn cân đất đá, đổ vào ngay khu nhà gỗ.
Quần hào ùa lại chặn đường những tên sống sót. Nhưng chỉ có toán võ sĩ canh gác
vòng ngoài là toàn mạng, chúng mau chóng buông vũ khí quy hàng.
Hai khắc sau cát bụi mới lắng xuống , hàng trăm ngọn đuốc được đốt lên. Quái Cái
dẫn đầu đoàn người xông vào. Họ ra sức dọn dẹp đào bới, cốt tìm cho được xác Ma
Đăng Thần Quân và Gia Cát Tâm.
Mãi đến bình minh họ mới dọn xong những tảng đá vùi lấp căn nhà gỗ chính, tìm
thấy đủ năm tử thi, mọi người thở phào nhẹnh õm.
Họ khiêng năm xác chết đầy máu và cát bụi ra bãi cỏt rống để kiểm tra.
Vi Thừa Khanh, bang chủ Long HổB ang lấy túi nước rửa sách mặt chúng xác định
được ba vị Đế Quân. Nốt ruồi son trên gò má trái tử thi thứ tư chứng minh đây là
Ma Đăng Thần Quân.
Đầu của xác thứ năm dập nát không thể nhận diện. Vi lão vạch miệng nhìn thấy
chiếc lưỡi chẻ làm hai. Lão khoan khoái đứng lên cười rộ : Cả Ma Đăng Thần Quân
lẫn Xà Thiệt Thiệt Thư Sinh đều đã đền tội. Chúng ta có, thể gối cao đầu ngủ yên

được rồi.
Quần hùng vui mừng reo hò nhảy múa. Không Văn đại sư bùi ngùi nói:

Sự nghiệp giáng ma vệ đạo mấy năm qua đi đến thành quả như ngày hôm nay, cũng
nhờ công lao to lớn của cố minh chủ Thẩm Thuyên Kỳ. Tiếc rằng Thẩm Minh Chủ
không còn sống để chứng kiến.
Mọi người cúi đầu tưởng niệm bậc anh hùng đoản mệnh. Quái Cái gạt nước mắt cao
giọng:
Trong vòng trăm năm trở lại đây caothủ kiệt xuất giang hồ chẳng hề thiếu. Nhưng
chỉ có mình Thái ất Chân Nhân và Tuyết Hồ công tử là xả thân vì chính nghĩa võ
lâm, vì đồng đạo giang hồ. So ra công nghiệp của họ Thẩm rỡ ràng, chói lọi hơn.
Thái ất Chân Nhân chỉ phá huỷ được Mê Âm Thần Cung, còn Thuyên Kỳ suốt ba năm
đánh đông dẹp bắc, đối phó với đủ hạng tà ma. Mấy lần giải cứu quần hào thoát
cơn hung hiểm.
Mọi người đồng thanh khen phải.
Vi Thừa Khanh định nỏia sự thật nhưng bị Thuyên Kỳ ngăn lại. Chàng thì thầm nói
với họ Vi, ông gật đầu vận công nói lớn:
Thực ra thì chúng ta vui mừng quá sớm, vì còn tên ác ma Hoả Tinh Quân, Thái
thượng bang chủ Thiên diện Bang. Nghe nói lão lấy được Lôi Hoả Kim Y của Thạch
Đầu Đà, võ công cực kỳ lợi hại và dã tâm cũng chẳng nhỏ. Nhân thủ của Thiên Diện
Bang cũng rất nhiều, nếu Hoả Tinh Quân quyết tâm xưng bá thì chúng ta còn khổ
cực nhiều.
Bỗng từ ngoài cửa sơn cốc có tiếng cười ma quái:
Lão già kia nói chẳng sai, bổn Tinh Quân hôm nay quyết chẳng để các ngươi toàn
mạng.

Quần hùng biến sắc, nhìn lại thấycửa cốc đã bị mấy trăm. cung thủ áo lam chặn
kín.
Đầu mũi tên bọc thép tẩm độc xanh lè. Đứng trước chúng là một lão nhân cao lớn,
mình khoác Hỏa Kim Y Lấp lánh.
Thuyên Kỳ kinh hãi lùi lại ẩn sau tảng đá lớn, đổi lại dung mạo Tử Kiếm Tần Hán
Biệt.
Hào kiệt võ lâm biết mình sa vào hiểm cảnh, đang định liều chết xông ra. Nhưng
Vi Thừa Khanh không cho, bảo họ nhường đường để Hán Biệt bước ra. Ai cũng ngạc
nhiên khi thấy Tử Kiếm xuất hiện, từ đêm qua đến giờ chàng này đâu có mặt?
Tần Hán Biệt tập tễnh bước đến đối mặt hàng ngũ đối phương. Chàng không nói
chuyện với Tinh Quân mà dơ cao Kim bài hỏi bọn cung thủ : các ngươi nhận ra vật
nay chứ !
Bọn chúng đồng thanh hô : Giáo chủ anh minh thần vũ ! Chàng hài lòng gật đầu
bảo:
Khổng giáo chủ đã giác ngộ chính nghĩa, không muốn gây thêm cảnh phong ba trong
võ lâm, hy sinh xương máu anh em vì vậy, người đã quyết định giải tán bổn bang,
tặng các ngươi mỗi người một trăm lượng bạc làm lộ phí về quê hương với vợ con.
Ma Đăng Thần Quân, Gia Cát Tâm đều đã bỏ mạng, đội U Linh Qủy Sứ cũng tan thây,
chúng ta không thể nào chống lại võ lâm được!
Tinh Quân nghc xong, hét vang như sấm:
Nói láo! Khổng Lan không bao giờ làm vậy. Kim bài này là do ngươi lấy trộm. Họ
Tần cười nhạt đọc luôn hai câu thơ: Kim bài nhất xuất an thiên hạ, Hoả kiếm
trùng huy đắc võ lâm.
Chàng gằn giọng bảo:
Nếu giáo chủ không dạy làm sao ta biết được hai câu thơ mật khẩu

của lão? Bọn
bang chúng nhất tề buông cung tên, đứng sang một bên.
Thu trinh trong dung mạo giả bướcđến trao cho tên đầu lĩnh hai mươi tờ ngân
phiếu một ngàn lượng để chúng chia nhau. Cả bọn vui mừng rời sơn cốc vào huyện
thành đổi bạc nhỏ.
Quần hào ùa đến vây chặt Hoả Tinh Quân, Hán Biệt rút kiếm chỉ vào mặt lão bảo:
Nể lão là thúc phụ của Khổng Lan nên chúng ta không giết. Nhưng lão phải lập
trọng thệ, suốt đời ẩn cư nơi ly sơn, không được xuất đầu lộ diện.
Tinh Quân thấy mình thất thế, ỷ bản lãnh cao cường, nghĩ kế thoát thân :

Nghe nói ngươi là đệ tử của Kiếm Vương, vậy có dám đánh cược với lão phu một
phen không?
Hán Biệt ngạo nghễ đáp : Lão cứ nói !
Chúng ta so tài, nếu ngươi thắng lão phu sẽ thề độc, và ngược lại lão phu được
an toàn rời cốc mà không thề thốt gì cả.
Họ Tần quắc mắt bảo:
Lão còn chưa chịu từ bỏ dã tâm tranh bá hay sao ? Nếu có chết cũng đừng trách
ta tàn nhẫn .
Tinh Quân rút Lôi Hỏa kiếm, dồn công lực khiến lưỡi kiếm tỏa hồng quang sáng rực
ánh sáng này được hàng ngàn mảnh vàng trên Kim Y phản chiếu,khiến mọi người lóa
cả mắt.
Nhưng ngay đến Ma quang của Huyết Đăng còn chẳng làm gì được đối ma nhãn của
chàng huống hồ ánh kim quang. Chàng giả đò giơ tay tả che mắt. Tinh Quân đắc ý ,
chẳng nghĩ gì đến thân phận tiền bối của mình, vung Lôi Hoả kiếm tấn công.
Thanh Tử Kiếm của họ Tần như có mắt, điểm nhanh mười mấy lượt vào những chỗ
nhược của màn kiếm quang đối phương. Mũi kiếm xuyên qua kiếm

ảnh đâm vào tâm
thất Tinh Quân. Lão cả kinh đảo bộ lùi nhanh, vận toàn lực dùng phép Ngự kiếm
đánh chiêu lôi Hỏa Mãn Thiên. Kiếm khí nổ vang như sấm dậy, kiềm quang chót lọi
như ánh thái dương.
Hán Biệt cười nhạt thân hình chàng bốc lên cao hơn trượng, biến mất trong màn
hào quang màu tím rực rỡ.
Hai trái cầu đỏ và tím chạm nhau nổ vang rền. Song phương văng ra, rơi xuống
đất. Tần Hán Biệt ôm kiếm đứng nhìn địch thủ đang quỵ ngã.
Lôi Hỏa Đầu Đà bước ra vòng tay nói:
Dẫu sao hắn vẫn là sư đệ của ta, xin phép được đem thi hài đi mai táng.
Quái Cải phản đối :
Không được ! Lần trước Tử Kiếm hồi sinh cho lão. Nay trên người Tinh Quân không
vết thương sao có thể đoán chắc là đã chết ?
Tử Kiếm bảo Đầu Đà :
Đằng nào lão ca cũng phải thu hồi Kim Y, sao không cởi tại đây để mọi
ngườingười biết rằng Tinh Quân đã chết?
Thạch lão gật đầu lột bảo y ra khỏi thân hình Tinh Quân. Lúc này mọi người mới
thấy y phục bên trong đẫm ướt máu đào. Trên ngực trái lão là một lỗ hổng to bằng
trôn chén. Quái cái ngồi xuống thọc tay vào xem sao .Nhưng trái tim không còn
nữa, nó đã tan nát thành ngàn mảnh vụn.
Ông giật mình đứng lên hỏi Tử Kiếm :
Xin hỏi chiêu kiếm lúc nãy có tên là gì?
Họ Tần mỉm cười hòa ái:
Là chiêu Thứ ba trong Thần Võ bí kíp tên gọi Thiên Kiếm Vô Tâm ?
Nụ cười và tên kiếm chiêu rất quen thuộc với Bạch Bang Chủ. Ông sững nhìn chiếc
răng khểnh và ánh mắt thân thiết, nghẹn ngào hỏ : i Có phải Thuyên Kỳ đấy
không?
Chàng xúc động, đưa tay lột mặ nạ. Quần hùng vui mừng đến phát

cuồng, gào lên :
Tuyết Hồ công tử!
Họ nhào đến ôm lấy chàng tung lên trời, chuyền tay nhau như quả cầu mây. Cuối
cùng, chàng rơi vào tay Nhàn Vân đạo tưởng, ông đặt chàng xuống hiền hòa nói:
Bần đạo tưởng khoa tướng pháp của mình kém cỏi nên khi nghe tin dữ bán tín bán
nghi.
Quái Cái cười khà khà bảo:
Chúng ta phải mau mau dẹp linh vi ở núi Thiên Thai và tổ chức hôn lễ cho minh
chủ mới được!
***

Tuyết hồ công tử

Đánh máy: BacQuai và các cao thủ Việt Kiếm

Hồi 20
Long Nhan bán dạ sát Thiếu Lâm
Mãn địa Triệu Minh trừ bách độc

Mùa xuân năm ấy, tổng đàn võ lâm mở đại yến mừng lục phu nhân Khổng Lan.
Hơn trăm hào kiệt sáng lập Huynh Đệ Hội, giờ đây trở thành đội cận vệ của Minh
Chủ võ lâm. Thẩm Thuyên Kỳ không còn giữ chức hội chủ nữa mà giao lại cho Hồ Nam
Thần Trượng Giã Đào, Bạch Nhật Thần Thâu Trịnh Cốc và Khoái đao Mạnh Du Tử. Mạnh
Du Tử chính là người lãnh đạo đội cận vệ ấy.
Công việc ở tổng đàn rất bận rộn, hầu như tháng nào cũng có việc phải giải
quyết. Trừ những vụ quan trọng còn thì do Trịnh Cốc và Mạnh Du Tử đứng ra đảm
nhận. Với minh chủ lệnh kỳ trong tay họ được hào kiệt thiên hạ tôn trong không
kém bản thân Thẩm Thuyên Kỳ Một gã sơn tặc, một tay trộm già bây giờ đã trở
thành công bộc của võ lâm .

Lôi Hoả Đầu Đà suốt ngày ẫm, bồng đùa giỡn với bọn tiểu hài nhi con của Thuyên
Kỳ khi nào gặp đại cao thủ lão mới theo hỗ trợ bọn Trịnh Cốc.
Sau cái chết của Hoả Tinh Quân Khổng Thư, võ lâm được an hưởng ba năm thanh
bình. Nhưng hương xuân năm nay chưa kịp nhạt phai thì chim câu của (....Thiếu 2
trang....) .... Đường Chủ Vào mời lục phu nhân ra đây Lát sau, Động Đình Tiên Tử
Khổng Lan thướt tha ra đến. Nàng thẹn.. thùng cúi đầu ra mắt. ba vị chưởng môn.
Từ ngày về làm vợ Thuyên Kỳ Khổng Lan hết lông hoà thuận với các chị em. Nàng
lại chuyên tâm luyện võ nên thân hình săn chắc,...khoẻ mạnh. Xem ra còn đẹp hơn
xưa. Trong bộ xiêm y kín đáo ai có thể ngờ rằng , đây chính là đệ nhất dâm nữ
của võ lâm..
Hận Thiên Kiếm cười ha hả :

Mời phu nhân an toạ, bọn lão phu nghe tin Động Đình Tiên Tử về sum họp với Thẩm
minh chủ mà chưa có dịp chúc mừng.
Khổng lan bẽn lẽn vén áo, ngồi xuống ghế thỏt hẻ:
Chẳng hay tướng công gọi thiếp lên đây để dạy bảo việc gì? Thuyên Kỳ nghiêm
giọng:
Chắc nàng đã biết vụ thảm sát ở ba tỉnh duyên hải? Ta muốn hỏi Hoả Tinh Quân có
con cái gì không?
Thưa không, thiếp là hậu nhân duy nhất Nhưng nếu tướng công nghi ngờ hậu nhân
của đám đại ma đầu thì xin lưu ý đến Tả Thiên Lâm Nam tử của Xuân Phong Đế Quân.
Thuyên Kỳ sững sờ:
Đúng vậy! Sao ta lại có thể quên gã được nhỉ? Nhưng nàng có biết nơi hạ lạc của
gã không?
Bẩm tướng công, ngày thiếp còn là Bang chủ Thiên Diện Bang, có hỏi thăm Đế Quân

thì lão nói rằng đã gửi Thiên Lâm sang bờ biển Sơn Đông học nghệ: Lão còn khoe
rằng, chỉ trong vài năm Thiên Lâm sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất Thần Đao ,
Không Từ thiền sư biến sắc lẩm bẩm : Chẳng lẽ Huyết Đao Đà Tử vẫn còn tại thế
ư?
Nhàn Vân đạo trưởng giật mình:
Tuổi của Tư Không Thù đã bách tuế mấy chục năm không xuất hiện, lẽ nào lại còn
sống ?
Thuyên Kỳ vội hỏi: Lai lịch người ấy thế nào? Không Từ thiền sư nghiêm giọng:
Huyết Đao Đà Tử Tư Không Thù là cao thủ số một võ lâm mấy mươi năm trước. Đao
pháp vô địch thiên hạ bản lĩnh còn cao cường hơn cả Nam Hải lão tổ Sau khi Võ Đế
Lục Khúc Ngôn toạ hoá, lão xuất đạo tung hoành võ lâm mấy chục năm. Đột nhiên ba
mươi năm trước đây, lão tuyệt tích giang hồ, nghe đồn Tư Không Thù ẩn cư trên
rặng Thái Sơn để luyện thuật trường sinh bất tử!
Hận Thiên Kiếm lộ vẻ ưu tư:
Nếu qua đúng là Tả Thiên Lâm theo Huyết Đao học nghệ thì thật đáng ngại. Chúng
ta giết Tả Thiên Lâm thì lão ma đầu kia sẽtái xuất . Tiếc rằng Nam Hải Lão Tổ và
Hồng Phấn Tôn Giả đã đi Đông Hải. Biết lấy ai liên thủ với Thẩm Minh Chủ?
Thuyên Kỳ cười mát:
Khoan hãy tính đến Huyết Đao Đà Tử . Trước mắt, chúng ta cứ giả dụ rằng hung
thủ là Tả Thiên Lâm, vậy thì thủ đoạn dùng độc kia gã học ở đâu? Tư Không Thù
một đời chuyên về đao pháp tất không thèm dùng độc
Nhàn Vân gật gù:

Minh chủ thật cao kiến, huyết đao hoàn toàn không biết gì về độc dược Khổng Lan
rụt rè lên tiếng tiếp: Tướng công ! Tả Thiên Lâm là ái tử của nhị phu

nhân Bạch
Thu Huệ. Nghe nói bà có một bào đệ tên gọi Bạch Vô Mao Là người của Bách Độc
Giáo ở Phúc Châu.
Hận thiên kiếm tò mò hỏi :
Lục phu Nhân! Vì sao hắn lại có cái tên kỳ lạ như vậy? Khổng Lan ấp úng đáp:
Nhị phu nhân kể rằng em của bà từ lúc sinh ra cho đến lúc trưởng thành toàn
thân không hề có lông tóc . Cả lông mày và lông mi cũng không chính vì vậy mà
Bạch lão gia mới đặt tên con là Vô Mao. Năm nay tuổi lão chạc độ ngũ tuần.
Thuyên Kỳ phấn khởi nói:
Qua những dữ kiện mà Lan muội cung cấp, tại hạ tin rằng chúng ta đã suy luận
đúng hướng. Tại hạ sẽ đi ngay Quảng Tây để do thám tổng đàn Bách Độc Giáo. Nhân
số tổng đàn võ lâm quá ít ỏi, mong hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang cho cao thủ hỗ
trợ để phòng kế điệu hổl y sơn.
Không Từ và Nhàn Vân vội hứa sẽ bảo vệ an toàn gia quyến của Thuyên Kỳ. Khách đi
rồi Thuyên Kỳ âu yếm nhìn Khổng Lan: Nếu không có nàng nhắc, bọn ta như người
mù đi đêm, chẳng biết manh mối đâu mà điều tra.
Động Đình Tiên Tử sung sướng đáp: Thiếp rất vui vì đã giúp được tướng công.
Sau một năm chung sống Thuyên Kỳ biết nàng đã thực tâm hồi đầu, hướng thiện, trở
thành một người vợ đoan trang hiền thục, Chàng là người khoáng đạt đại lượng nện
chẳng bao giờ nhớ đến quá khứ xấu xa nhơ nhớp của Khổng Lan. Nhưng nếu không có
Tần Thu Trinh hết lòng yêu thương bảo bọc thì chắc Động Đình Tiên Tử không thể
nào sống hạnh phúc bên Thuyên Kỳ.
Thu Trinh được gọi là đại phu nhân Nàng rất có uy tín với các chị em chung
thuyền và được cha mẹ chồng hết dạ tin tưởng.

Ngược lại Khổng Lan biết phận mình nên cũng được mọi người yêu mến. Trong bữa
cơm. chiều, Thuyên Kỳ bảo rằng mình sẽ đi Phúc Châu.Chẳng vị phu nhân nào được
đi theo vì các con đều còn nhỏ.....(t hiếu 12 / trang)
Quả thực là Thiên Phượng mắn đẻ hơn năm nàng kia. Nàng đang mang thai lần thứ
ba.
Tư Không Bách Lan khúc khích cười:
Đó là do Phượng muội được tướng công sủng ái nên mới bận bịu con cái. Sao bây
giờ còn oán trách?
Thiên Phượng đỏm mặt, trong khi năm nữ nhân kia bật cười. Vi Vân Phụng bỗng nói:
.....(Lại thiếu1/3t rang)....
...Thuyên Kỳ cười khẩy:
Lan muội khéo lo xa, chỉ với sáu nàng ta cũng đủ rã rời gân cốt rồi!...
Tần Thu Trinh điềm đạm nói:
Nếu Nguyệt lão lại xe duyên thì chị em ta dẫu có không muốn cũng chẳng được.
Thẩm gia đã có đến ba đoá hoa lan, không chừng lần này là Mai, Cúc, Mẫu đơn gì
đấy!...
Cả bọn cười nắc nẻ quên cả ghen hờn. Đúng là trong lục vị phu nhân có ba người
có tên chung một loài hoa!
*
* *
Chiều ngày mùng sáu tháng hai, hơn năm chục cao thủ hai phái Thiếu Lâm và Võ
Đang đến tổng đàn võ lâm, nơi đây chính là tổng đàn Vệ Đạo Minh lúc trước. với
địa thế của đồi Thương Khâu, địch nhân sẽ khó mà tập kích. .
Trịnh Cốc đã đưa năm mươi cao thủ xuống Phúc Châu cách đây hai ngày. Mờ sáng
ngày mùng bẩy, Thuyên Kỳ cải trang, âm thầm rời tổng đàn.
Chàng tận dụng khinh công lao đi dưới làn mưa tuyết. Vầng dương ló dạng thì
chàng đã có mặt ở huyện thành Hoài Hoá, ung dung vào quán dùng điểm tâm, Ăn

xong, chàng lững thững đến cánh rừng phía nam thành. Một thuộc hạ đã chờ sẵn với
con tuấn mã đem từ Tây Vực về. Gã này giao ngựa xong, cúi chào rồi đi ngay.
Trong dung mạo một chàng thư sinh hiền lành, nho nhã, chẳng ai có thể nhận ra
Tuyết Hồ công tử Minh chủ võ lâm.
Giờ đây, võ công chàng đã đạt mức siêu phàm nên chỉ đem theo tiểu kiếm trong
người.
Ba ngày sau. Thuyên Kỳ vượt sông Hoài, trưa ngày rằm , chàng có mặt ở Vũ Xương.
Trời đã về chiều. Thuyên Kỳ vào Hán Thuỷ đại tửu lâu dùng bữa trưa. Xa xa, Hoàng
Hạc Lâu sừng sững như khiêu khích với tháng năm. Trong ba năm qua , giang hồ
lặng sóng nên Thuyên Kỳ có thời gian để nghỉ ngơi. Ngoài những lúc luyện võ hoặc
vui cùng thê tử, chàng say mê với thi thư. Không phải như một gã sĩ tử dùi mài
kinh sử, mong đoạt bảng vàng. Mà là một lữ khách lang thang trong cánh đồng văn
chương, thưởng thức sắc hương của những áng thi văn bất hủ. Thơ ca, tự ngàn xưa
đã là nền tảng của văn hoá nhân loại. Chân lý ẩ n hiện đó đây trong từng câu,
từng chữ.
Đang khẽ ngâm nga bài Hoàng Hạc Lâu của Thôi Hiệu, Thuyên Kỳ bỗng để ý đến một
hán tử áo xanh tuổi độ hơn ba mươi. Gã không cao hơn chàng nhưng vai rộng lưng
dầy, trông rất uy mãnh, gương mặt râu ria lởm chởm, ánh mắt sầu thảm thỉnh
thoảng loé lên những tia căm hờn.
Hán tử ngồi xuống bàn gần đấy.Tiểu nhị mau mắn lại hỏi:
Chẳng hay đại gia dùng gì? Bổn điếm có đủ các món ngon, vật lạ.
Hán tử rụt
rè,hỏi lại:
Một vò rượu ngon năm cân giá bao nhiêu? Tiểu nhị biết gã này rỗng túi nên cười

đáp:

Rượu ngon năm lượng, rượu thường ba lượng Hán tử lục túi lấy ra nắm bạc vụn đặt
lên bàn hỏi:
Số bạc này độ chừng năm lượng, ngươi cho ta vò rượu thường và mâm cơm.
Tiểu nhị buột miệng:
Tiền ít, sao các hạ không tìm đến những phạn điếm nhỏ! Hán Thuỷ đại tửu lâu nổi
tiếng đắt đỏ nhất vùng này.
Hán tử thở dài :
Ta cũng biết điều ấy. Nhưng tửu lầu này cao nhất Vu Xương.
Tiểu nhị không hiểu ý bỏ đi. Hán tử quay mặt về hướng tây bắc, như cố tìm lấy
bóng dáng quê nhà.
Dưới kia, sương khói phủ mờ mặt sông Hán Dương, mặc dù tia nắng nhợt nhạt của
hoàng hôn vẫn còn le lói. Hán tử buồn bã ngâm khẽ:
nhất Mộ Hương Quan Hà Xứ Thị.
Yên Ba Giang Thượng sử nhân sầu.
Tử đôi mắt hốt ròn xoe hai hàng lệ len lỏn trào ra.
Thuyên Kỳ bất giác sinh lòng thương cảm với con người này. Chắc hẳn nơi cố quận
có những kỷ niệm rất thương tâm nên một hảo hán ngang tàng mới rơi lệ. Chàng vẫy
gã tiểu nhị dặn dò. Lát sau, mâm cơm thịnh soạn và vò rượu Thiệu Hương lâu năm
được đặt trước mặt hán tử, Mùi rượu quý toả ra bát ngát. Hán tử sửng sốt hỏi:
Các người có dọn nhầm bàn không?Ta chỉ đưa năm lượng bạc thôi mà.
Gã tiểu nhị cười hì hì:
Đại gia yên tâm, bổn điếm nổi tiếng là nhờ bản rẻ,
Lúc nãy chính gã đã nói ngược lại. Hán tử áo xanh dường như đã quá đói, chẳng
hỏi thêm, cắm cúi ăn.
Nhưng chỉ được hai chén, gã như người mắc nghẹn, buông đũa thẫn thờ rót rượu.
Lát sau, gã mới nhận ra cách đấy một bàn có chàng thư sinh cũng

đang ngồi độc
ẩm. Trước mặt chàng ta chỉ có đĩa cá chép chưng. Hán tử nhủ thầm rằng gã học trò
này còn kiết xác hơn cả mình. Thấy trên bàn còn đến ba, bốn món chưa đụng đến,
gã nẩy ý định mời kẻ nghèo khó kia đối ẩm. Hán tử gọi tiểu nhị lại thì thầm :
Ngươi sang bảo gã thư sinh nghèo kia rằng ta muốn cùng gã đối ẩm. Tiểu nhị vội
quay đi vì sợ không nén được cười. Gã đến bàn Thuyên Kỳ nói lại ý của hán tử.
Dứt lời gã chạy vụt vào bếp như bị ma đuổi lăn ra ôm bụng cười xằng sặc.
Thuyên Kỳ ung dung bước sang bàn của hán tử. Chàng vòng tay nói: Túc hạ có lòng
thương đến kẻ hàn sĩ, tiểu sinh không dám chối từ.
Hán tử cười bảo :
Uống rượu một mình mất vui, hai ta đối ẩm mới là phải đạo. Xin mời túc hạ an
toạ.
Thuyên Kỳ ngồi xuống hỏi:
Tiểu sinh là Lý Kỳ ở Thiểm Tây. Dám hỏi đại danh túc hạ.
Hán tử dịu giọng: Tại hạ là Giang Hào, quê ở Cam Túc.
Tiểu nhị đã dọn chén đũa và món cá từ bàn Thuyên Kỳ sang. Giang Hào hỏi lấy hai
bát lớn rót đầy mời khách.
Thuyên Kỳ không từ chối, uống liền năm, sáu bát. Giang Hào thấy vò rượu đã cạn
mà mặt chàng thư sinh vẫn chưa hồng, gã suy nghĩ một lúc gọi tiểu nhị lấy thêm.
Thấy vai Thuyên Kỳ có bọc hành trang. Giang Hào liền hỏi : Túc hạ định đi về
đâu?
Thuyên Kỳ cười đáp :
Tiểu sinh có người thúc phụ ở tỉnh Phúc Châu. Hoạn lộ không thành kẻ bất tài này
định đến đấy lo việc phụ trách cho thúc phụ.Còn túc hạ vì sao dời đất Cam ?
Giang Hào buồn bã kể :
Gia phụ là một thổ hào đất Lũng. Năm tháng trước, vì tranh chấp một

con Bạch Hổ
vớ i Kỳ Liên bang nên chúng tru lục toàn gia. Kể cả gia nhân mười hai người, đều
chết thảm. Tại hạ may mắn thoát nạn, tự biết bản thân còn kém nên đến cửu phụ là
Độc Giáo chủ Dương Kỳ Luyện để nương náu. Tài sản bị cướp sạch, đi đến đây cạn
kiệt. Tại hạ dẫu quê mùa cũng chẳng thể ngửa cổ tay xin tiền thuộc hạ. Cố đi
được đến đầu hay đến đấy. Trong túi chì còn đúng ba chục lượng nên không thể
chiêu đãi túc hạ thêm được. Mong lượng thứ cho ta.
Thuyên Kỳ tủm tỉm cười:
Tiểu sinh bán ruộng đất ở Thiểm Tây cũng được vài vạn lượng bạc, xin tặng túc
hạ ngàn lượng để làm lộ phí.
Cháng lấy ra tấm ngân phiếu, đặt trước mặt Giang Hào. Gã vừa sửng sốt, vừa hổ
thẹn, tự biết mình đã nhìn lầm người. Chàng thư sinh này là tay đại phú chứ
chẳng phải kẻ nghèo đói gì.
Giang Hào suy nghĩ một lúc, đắn đo nói rằng:
Công tử mang trong mình số bạc lớn, nếu gặp cường đạo tất sẽ lâm nguy. Tại hạ
biết chút võ nghệ, xin được làm hộ vệ để đổi lấy chén rượu dọc đường. Nếu được
vậy thì lòng này đỡ áy náy hơn.
Thuyên Kỳ cười xoà tán thành :
Túc hạ quả là ngươi có khí tiết. Tiểu sinh rất mừng được làm bạn đồng hành.
Chàng gọi tiểu nhị tính tiền. Lúc này họ Giang mới biết mâm cơm rượu của mình
trị giá đến hơn ba chục lượng.
Thuyên Kỳ đưa gã vào khách điếm sang trọng nhất thành để qua đêm. Tối hôm ấy
chàng tìm đến phân đà Cái Bang, nhờ gửi thư cho Bạch Nhật Thần Thâu Trịnh Cốc
ở phúc Châu. Lão sẽ chuẩn bị theo đúng kế hoạch của chàng...
Hôm sau, Thuyên Kỳ mua ngựa cho Giang Hào, Cả hai vui vẻ lên đường. Càng sau,

Giang Hào càng yêu mến chàng thư sinh trẻ tuổi và hào phóng này. Gã tuy ở tận
vùng biên ải nhưng cũng được học hành tử tế nên rất sính văn chương, thi phú.
Hai người cùng nhau ngâm vịnh quên cả đường thiên lý.
Nửa tháng sau họ đến Phúc Châu. Thuộc hạ Thuyên Kỳ đã chờ sẵn ở cửa Tây thành.
Gã lén lút ra dấu rồi rảo bước. Thuyên Kỳ chỉ việc đi theo là đến chỗ. Độc Y
Trương Thúc và Côn Luân thần Kiếm đã kịp có mặt từ sáu ngày trước. Toà tửu lâu
này vốn là tài sản của Ma Giáo nhưng người ngoài không hề biết Thẩm Thiên Tân đã
hoá trang thành Lý HuyềnChủ nhân tửu lâu, Trương Thúc Làm chưởng quầy còn bọn
Trịnh Cốc vào vai giai nhân tiểu nhị Thuyên Kỳ bảo Giang Hào: Đây là Mân Giang
đại tửu lâu, cơ nghiệp của gia thúc. Khi nào rảnh rỗi Giang huynh nhớ ghé vào
chơi.
Giang Hào hoan hỉ hứa ngay:
Tại hạ bái kiến Cửu phụ xong vài ngày nữa sẽ đến tạ ơn công tử.
Tổng đàn Bách Độc Giáo nằm ở bên kia sông Mân Giang, cách thành chỉ mười dặm. Từ
trong thành có thể nhìn thấy ngọn núi Mân Giang sừng sững.
Giang Hào đi rồi, Thuyên Kỳ trao ngựa cho Trịnh Cốc rồi vào thẳng lầu trên. Thần
Y và Thiên Tân đang chờ sẵn. chàng định quỳ xuống ra mắt thì Thần Kiếm xua tay:
Kỳ Nhi đừng đa lễ mau ra sau cùng bọn ta uống chén tẩy trần. Mẫu thân ngươi nằng
nặc đòi theo, nhưng ta bảo nên về Tung Dương với lũ cháu thì hay hơn.
Thuyên Kỳ biết phụ thân là người đầy nhiệt huyết. Ba năm nay sống êm đềm, ông
như chim hót trong lồng, chỉ muốn thoát ra. Chính vì vậy chàng đã nhờ Cái Bang
chuyển thư đến Chiết Giang, mời Thiên Tân tham gia vào chiến dịch này.
Trịnh Cốc đã lên đến ngồi vào bàn. Trương Thúc hồ hởi rót đầy các

chén: Đã nửa
năm không gặp, xin cạn để mừng hội ngộ.
Thần Kiếm chờ Thuyên Kỳ ăn xong chén cơm, khề khà hỏi: Kỳ Nhi! Gã lúc nãy là ai
vậy?
Chàng cười đáp :
Bẩm phụ thân ! Gã là là Giang Hào, cháu gọi Bách Độc Giáo chủ bằng cậu ruột.
Thiên Tân giật mình hoan hỉ:
Làm thế nào mà Kỳ Nhi lại quen được gã?
Thuyên Kỳ chậm rãi kể lại mọi chuyện và đưa ra kế hoạch thâm nhập vào Bách Độc
Giáo.
Trương Thần Y khoan khoái nói:
Hay lắm! Có gã Giang Hào kia làm bình phong, lo gì không vào được hổ huyệt.
*
* *
Hai ngày sau, Giang Hào xuất hiện, mày râu nhẵn nhụi, áo quần bảnh bao. Trông gã
rất sang trọng và tươi tỉnh. Trịnh Cốc vội cho người lên gọi Thuyên Kỳ xuống.
Giang Hào phấn khởi nắm tay chàng nói:
Lý công tử! Hôm nay tại hạ đến đây để mời công tử di giá đến núi Mân Sơn Gia
cửu muốn gặp công tử để tạ ơn đã cưu mang Giang mỗ suốt hai ngàn dặm đường.
Thuyên Kỳ mời gã ngồi rồi lựa lời thoái thác:
Giang huynh văn võ toàn tài lẽ nào lại không nhớ câu : tiền tài như phấn thổi?
Đường thiên lý mà có bậc anh hùng bầu bạn thì Kỳ này càng yên tâm chứ sao? Hai
bên cùng có lợi sao gọi là ơn nghĩa? Tiểu đệ chẳng mặt mũi nào mà đến quý trang
nhận lời cảm tạ. Nếu có lòng quyến luyến thì mời Giang huynh ở lại đây, cùng
nhau say một bữa.
Giang Hào nói hết lời chàng mới hứa để dịp khác! Gã đành ở lại cùng chàng đối
ẩm.

Trong tâm trạng hân hoan, Giang Hào say khướt vỗngực kể rằng:
Gia cửu phụ chẳng có con trai nên rất yêu thương tại hạ. Người còn hứa rằng vài
tháng nữa sẽ đem quân chinh phạt Kỳ Liên Bang, báo thù cho gia phụ, mẫu. Hiện
nay người còn đang bận nên chưa thể đi được.
Gã hạ giọng thì thầm:
Tại hạ hỏi thăm tiểu muội Dương Thanh Cúc, được biết Bách Độc Giáo được kỳ nhân
đỡ đầu, vây cánh bành trướng khắp Trung Nguyên, trở thành Bang hội mạnh nhất
thiên hạ. Được biết cửu phụ có ý định nhận tại hạ làm nghĩa tử . Lúc ấy Hào này
nhất định không quên Lý hiền đệ.
Thuyên Kỳ tủm tỉm đáp:
Tiểu đệ chẳng phải khách võ lâm nên không quan tâm đến việc ấy. Chỉ mong Giang
huynh của gia thúc là tốt lắm rồi...
Giang Hào cười lớn:
Hiền đệ yên tâm! Giang mỗ mà trở thành thiếu giáo chủ Bách Độc Giáo thì chẳng
ai dám đụng đến cơ ngơi này.
Gã về rồi cả nhà họp lại bàn bạc. Trương Thần y khen ngợi:
Kỳ Nhi không nhận lời ngay là rất phải! Bách Độc Giáo chủ Dương Kỳ Luyện là
người tâm cơ sắc xảo thâm trầm, không thể vội vã được.
Thiên Tân gật đầu:
Đúng vậy! Giang Hào sẽ còn trở lại. Trịnh Cốc báo cáo:
Bẩm môn chủ, hai trăm cao thủ Liệt Hoả Đường, do nhị hộ pháp Ma Giáo thống lĩnh
đã đến Phúc Châu.
Thuyên Kỳ hài lòng bảo:
Đường chủ liên lạc với Đào Cửu Công, bảo ông ấy án binh bất động ở lối vào tổng
đàn Bách Độc Giáo, thám thính tình hình rồi sẽ tính sau.
Tổng đàn võ lâm chỉ có hai bộ phận là nội đường và ngoại đường. Bạch Nhật Thần Thâu và Khoái Đao Đào Mạnh Du Tử chia nhau thống lãnh hai đường
ấy.
Sáng ngày hôm sau Giang Hào lại xuất hiện. Gã van nài Thuyên Kỳ

rất nhiều ...
Thuyên Kỳ nhận lời đến dùng bữa với Bách độc giáo chủ.
Thuyên Kỳ vào thay y phục. Chàng chọn bộ trường bào màu xám nhạt bằng gấm Hồ
Châu Dung mạo giả hiện nay còn đẹp hơn mặt thật của chàng, mũ học trò cùng màu
áo gắn nhiều viên ngọc nhỏ.
Hai người lên ngựa...đến Phúc Châu,vượt sông Mân Giang là đến núi Mân Sơn. Tổng
đàn Bách Độc Giáo nằm trong một sơn cốc rộng rãi cạnh châu núi.
Bốn mươi năm nay giáo phái này im hơi lặng tiếng vì Ma Giáo ở tỉnh kế bên quá
hùng mạnh. Có thể nói khắp các tỉnh duyên hải đều chiu ảnh hưởng của Ma Giáo Đền
thờ thánh hoả mọc lên như nấm, sánh vai cùng các chùa chiền của phật giáo và
các đạo quan của lão giáo.
Cổng vào sơn cốc là một đại môn đồ sộ gồm ba cửa : một lớn hai nhỏ. Nóc tam quan
lợp ngói, có bảng gỗ sơn son thiếp vàng năm chữ đại tự: Bách Độc Giáo tổng đàn.
Bọn võ sinh gác cổng mở cửa chính đồng thanh hố lớn : Kính thỉnh thiếu giáo chủ
và Lý công tử nhập cốc!
Nhìn nét mặt đắc ýc ủa Giang Hào, Thuyên Kỳ đoán ngay gã đã cố công sắp đặt nghi
lễ này!
Giang Hào nói như tâm sự:
Hôm qua tại hạ đã chính thức gọi Dương cửu phụ bằng gia gia. Nhưng việc đổi họ
còn phải chờ báo thù xong mới đại thụ.
Nhắc đến mối hận cũ, Giang Hào mất cả vẻ đắc ý. Gã gượng cười đưa Thuyên Kỳ vào
đại sảnh.
Bàn tiệc đã được bày sẵn đầy đủ sơn hào hải vị. giang Hào ra hiệu với Thuyên Kỳ
rồi hắn đi vào trong mời Giáo Chủ Dương Kỳ Luyện và ái nữ ra đến.
Họ Dương tuổi đã ngoại ngũ tuần, tóc hoa râm, mặt dài, mũi gồ miệng rộng. Cộng
với đôi mắt sắc xảo và vầng trán thấp, lão có vẻ là người đa mưu và

nhiều tham
vọng.
T rái lại, Dương tiểu thư tuổi chừng đôi chín, xinh đẹp và ranh mãnh. Đôi mắt to
tròn chăm chú nhìn Thuyên Kỳ không chút ngượng ngùng.
Dương giáo chủ cười ha hả bước đến:
Lão phu nghe Hào nhi hết lời tán dương nhân phẩm và tài trí của công tử, lòng
rất ngưỡng mộ nên bảo hắn cố mời cho được ngọc giá đến đây. May mà công tử không
chê Mân Sơn là chốn quê mùa hủ lậu.
Thuyên Kỳ không nói gì, lặng lẽ vòng tay chào, miệng nở một nụ cười. Chàng đã
phong bế kinh mạch, không cho chân khí vận chuyển nên mới dấu được mị lực của Ma
Nhãn Di Hồn Đại Pháp. Tuy nhiên, nụ cười của chàng vẫn khiến Dương tiểu thư xao
xuyến.
Dương Kỳ Luyện bảo ả thị tỳ:
Ngươi vào trong mời phó giáo chủ và đại hộ pháp ra cùng dự yến cho vui. Hơn nửa
khắc sau hai người mới ra đến, Thuyên Kỳ nhận ra cả hai,chàng mừng thầm vì mình
đã đoán đúng.
Dương giáo chủ cao giọng:
Đây là công tử Lý Kỳ, bằng hữu của Hào nhi. Còn đây là Bạch phó giáo chủ và Tả
đại hộ pháp.
Dương tiểu thư thấy lão quên không nhắc tới mình, nàng liền hắng giọng. Dương
giáo chủ nhớ ra cười bảo: Lão phu quên mất, đây là khuyển nữ Dương Thanh Cúc.
Bạch Vô Mao quả có dung mạo đúng như tên gọi. đầu gã hoàn toàn không một cọng
lông, trông rất quái dị. Tả Thiên Lâm thì có vẻ già dặn hơn xưa. Đôi mắt dâm
đãng giờ đây sáng rực và lạnh lẽo có lẽ công lực gã đã tăng tiến vượt bậc.
Mọi người vừa an toạ xong thì Thiên Lâm hỏi khách:
Công tử ở họ Lý vậy có quan hệ gì với giáo chủ Ma giáo Lý Bách hay

không?
Thuyên Kỳ thản nhiên lắc đầu: Tuy cùng là họ Lý nhưng chi phái khác nhau. Nhà
tiểu đệ phát tích ở Hàm Đương đã bẫy đời, chắc không có liên quan. Nhưng gia
thúc cũng dựa vào việc ấy mà đến Phúc Châu sinh cơ lập nghiệp. Bọn vô lại trong
thành sợ oai giáo chủ Ma Giáo nên không dám đến quấy nhiễu.
Tả Thiên Lâm thầm nghĩ:
"Nếu hắn ta là Thẩm Thuyên Kỳ thì không dại gì lấy tên giả là Lý Kỳ để gây nghi
ngờ" Gã bình tâm lại đôi chút, bắt đầu ăn uống.
Dương giáo chủ vừa ăn vừa khảo sát tài thao lược của Thuyền Kỳ. May thay sau lần
chạm trán Gia Cát Tâm chàng biết sở đoản của mình liền chuyên tâm học binh thư
và thuật quyền mưu. Côn Luân Thần Kiếm là người thầy rất tốt.
Nhân dịp này chàng thao thao bất tuyệt nói về thuật cầm quân trong binh Phát Tôn
Tử, Vũ Hầu, Vũ Mục. Dương Kỳ Luyện hết lòng khâm phục còn Tả Thiên Lâm thì bớt
hoài nghi. Theo gã biết thì Thuyên Kỳ chẳng biết gì về việc binh bị.
Dương tiểu thư tinh nghịch hỏi:
Lý công tử tài cao học rộng thật đáng khâm phục. Nhưng sức trói gà không chặt
thì làm sao có thể trở thành võ tướng?
Thuyên Kỳ ra vẻ ngậm ngùi:
Đất nước thanh bình, xem ra tiểu sinh không có đất để trổ chút tài hèn. Hai lần
lai kinh ứng thí đều không thành. Mộng công danh hầu như đã tiêu tan. văn dốt,
võ dát, thật đáng hổ thẹn!
Cuối tiệc Bạch Vô Mao bỗng nói:

Mai nhi đang cần một vị sư phó dạy dỗ. Sao giáo chủ không nhờ Lý công tử giúp
dùm?
Dương Kỳ Luyện khen phải:
Đúng vậy! Nếu có được một người thầy lỗi lạc như công tử đây thì Mao nhi sẽ mau

tiến bộ.
Thuyên Kỳ vội nói:
tiểu sinh chuyên về binh pháp, văn tài cũng chẳng có là bao, đâu dám làm thầy
của ai? Xin giáo chủ chọn người khác vậy.
Giang Hào nắm tay Thuyên Kỳ lôi đi giới thiệu cơ ngơi trong tổng đàn. Một vòng
gã mới chịu để chàng cáo biệt.
Chờ Giang Hào và Thanh Cúc rời bàn, lão cười bảo : Có lẽ gã đồ gàn này chẳng
phải là Thuyên Kỳ cải trang đâu. Bạch Vô Mao cười gật đầu:
Trinh sát của chúng ta ở núi Thiên Thai báo về rằng Thuyên Kỳ đã đến nơi. Nhưng
vì Lý phu nhân lâm bệnh nên gã chưa thể khởi hành xuống Phúc Châu hay Lưỡng
Quảng. Xem ra tin này là chính xác.
Tả Thiên lâm cười âm hiểm:
Nếu gã bận rộn thì chúng ta làm thêm vài vụ huyết án nữa ở Trường Sa và Nam
Xương Vừa thu được vàng bạc vừa khiến gã chẳng đoán bản doanh của chúng ta ở
đâu.
Khi nào gã rời Chiết Giang thì gài bẫy cũng chẳng muộn. Dương Kỳ Luyện thở
dài :
Cũng may mà lực lượng đao thủ của bọn ta ẩn thân ngoài địa phận thành Phúc
Châu. nếu không, lúc xuất phát sẽ bị bọn Cái Bang phát hiện. Họ có mặt khắp nơi.

Bạch Vô Mao trấn an:
Giáo chủ chớ lo. Trong võ lâm có đến mười mấy cao thủ Độc môn. Không có bằng cớ
Thuyên Kỳ không dám làm gì chúng ta đâu. Khi đã giết được gã và tiêu diệt xong
Ma Giáo chúng ta sẽ công khai xuất hiện làm bá chủ võ lâm. Hơn nữa bổn giáo chủ
đã đánh lạc hướng thiên hạ bằng cách giết sạch Kiếm Cung, ngay sát nách. Về lý
thì chẳng ai dại gì mà làm như thế. Lần này có Huyết Đao Đà Tử hậu

thuẫn, Bách
Độc Giáo không phất cờ thì còn chở đến bao giờ nữa?
Tả Thiên Lâm lạnh lùng bảo :
Nếu giáo chủ đã yên tâm thì xin trao hai mươi trái Độc Yên Cầu để tạt hạ xuất
quân.
Bẩy ngày sau, tin năm nhà đại phú ở Nam Xương bị thảm sát và mất sạch của cải đã
làm rúng động phủ Giang Tây.
Trịnh Cốc và phân đà chủ Cái Bang Phúc Châu cam đoan rằng Bách Độc Giáo không hề
có động tĩnh gì.
Côn Luân Thần Kiếm giận dữ nói :
Như vậy là chúng trú quân ở ngoài nên trinh sát của chúng ta không phát hiện
được. Nếu Kỳ Nhi không tận mắt thấy Tả Thiên Lâm thì ai mà dám nghi ngờ Bách Độc
Giáo ?
Thuyên Kỳ nghiêm giọng:
Trịnh đường chủ tăng cường giám sát tổng đàn Bách Độc Giáo. Cần chú ý đế sự đi
lại của một người có dáng vóc giống ta. Hắn chính là gã Tả Thiên Lâm, kẻ cầm đầu
những vụ thảm sát. Nếu phát hiện gã xuất cốc, lập tức bám theo và cho người về
báo.
Trịnh Cốc lãnh lệnh đi ngay. Trương thần y cất tiếng:
Chất độc trong các tử thi đều giống nhau! Lão phu đã bào chế xong thuốc giải và
phân phát cho mọi người rồi.
Thẩm Thiên Tân nóng nảy nói:
Nếu không vì thanh đanh của Kỳ Nhi, chúng ta kéo rốc Liệt Hoả Đường đến Mâ n
Sơn tiêu diệt Bách Độc Giáo cho xong. Phải chở đợi mãi thế này thật khó chịu.
Trương Thúc cười ha hả:
Thẩm lão đệ sắp lục tuần mà tính tình nóng nẩy còn hơn cả Kỳ nhi nữa.
Thuyên Kỳ chợt nói: Giang Hào đã dắt Kỳ nhi đi thăm một vòng tổng đàn. Việc canh

phòng chủ yếu dựa vào chất độc rải trong khu vườn quanh vách. Hay là hài nhi đưa
phụ thân vào đấy do thám xem sao ?
Thiên Tân phấn khởi đáp :
Hay lắm! Nếu gặp Tả Thiên Lâm thì mình giết quách gã đi. Bách Độc Giáo đâu dám
nhận mình là cha ăn cướp mà tố cáo?
Thần Kiếm đã uống đến bảy viên Cửu Chuyển Phản hồn Đan nên không sợ độc. Thuyên
Kỳ thì ỷ vào viên nội đan của Địa Long.
Đầu canh ba, hai người thay áo dạ hành, đầu bịt kín khăn đen, có mặt trên sườn
núi Mân Sơn.
Vùng duyên hải tuyết thôi rơi từ cuối tháng hai. Trăng mười bốn rạng rỡ trên
đỉnh núi.
Hôm trước, Thuyên Kỳ đã để tâm quan sát tìm chỗ xâm nhập. Giờ đây chàng thả dây
đưa phụ thân xuống đất dễ dàng.
Hàng cây trước chân vách dầy độ năm trượng, toả mùi hăng hắc của chất độc phấn.
Nơi đây tĩnh lặng, không một tiếng côn trùng rỉ rả. chúng đã chết sạch vì chất
độc.
Bọn giáo đồ ỷ lại vào vòng cây độc hại nên tuần tra lơi lỏng, không thể ngờ rằng
giữa đêm trăng sáng lại có kẻ dám xâm nhập vào trọng địa. Gia dĩ, khinh công cha
con Thuyên Kỳ rất cao siêu, nhẹ nhàng như hai bóng u linh, từng bước áp sát vào
đại sảnh, họ tung mình lên nóc dỡ ngói quan sát.
Giữa sảnh là một bàn tiệc đã tàn. Cuộc tranh luận của ba người ở dưới đã đến hồi
gay gắt.
Bách Độc Giáo Chủ Dương Kỳ Luyện gằn giọng:
Vì cớ gì Tả đại hộ pháp lại lần lửa không vận chuyển số vàng cướp được về sơn
cốc?
Tả Thiên lâm biện bạch:
Trinh sát Cái Bang đầy dẫy khắp nơi, số tài sản lại quá lớn, tại hạ

đâu có thể
khinh suất được? Chúng ta đã lập trọng thệ cùng nhau hợp tác, lẽ nào giáo chủ
lại không tin tại hạ?
Dương Kỳ Luyện cười nhạt:
Lão phu đã liều mạng đem cả sự nghiệp Bách Độc Giáo đặt vào canh bạc này, chẳng
thể không đề phòng được. Nếu không có Độc Yên Cầu và bốn trăm cao thủ hạng nhất
của Bách Độc môn họ Tả ngươi liệu có làm nên trò trống gì không?
Bạch Vô Mao vội nói:
Giáo chủ sư huynh bớt giận, tiểu đệ cam đoan trong số vàng ấy còn nằm nguyên ở
Long Nham với thuộc hạ của bổn giáo, chẳng chạy đi đâu cả.
Kỳ Luyện ánh lên tia mắt nham hiểm :
Hai người là cậu cháu ruột thịt, lão phu đành phải nắm đằng cán vậy. Trong ba
ngày phải chuyển hết tài sản về sơn cốc.
Tả Thiên Lâm vốn là người cao ngạo, đâu chịu được giọng điệu o ép của họ Dương.
Gã giận dữ hỏi: Nếu không thì sao?
Bách Độc Giáo chủ tủm tỉm cười:
Chẳng sao cả, hai người thử ấn vào huyệt Ngoại Lang, Trung chú, Thạch môn quanh
Khí hải xem cảm giác thế nào?
Hai người kia liền biến sắc kiểm tra thử. Bạch Vô Mao toát mồ hôi: Không ngờ
giáo chủ lại âm thầm hạ độc.
Dương Kỳ Luyện thản nhiên:
Chất độc này lão phu mới tìm ra. Trong thiên hạ không có người thứ hai giải
nổi. Đúng kỳ hạn trăm ngày, toàn thân sẽ nát thành máu mà chết!
Cha con Thuyên Kỳ nhìn nhau, kinh sợ cho thói gian xảo của lão ma. Tả Thiên Lâm
hoà hoãn nói:
Thôi được, coi như giáo chủ chiếm thượng phong. Tại hạ sẽ di chuyển số tài sản
tang vật về đây.Gã quay sang bảo Bạch Vô Mao : Cửu phụ! Chúng ta đi ngay đêm
nay để giáo chủ sớm yên lòng.

Thiên Lâm đứng lên, thò tay cầm lấy bảo đao trên bàn. Dương Kỳ Luyện sợ gã bất
ngờ trở mặt, chăm chú nhìn xem. Chính vì vậy lão không tránh khỏi độc thủ của
Bạch Vô Mao. Họ Bạch đột nhiên tung một nắm độc phấn vào mặt Dương giáo chủ.
Kỳ Luyện kinh hãi, tung mình về phía sau, lấy giải độc đan uống vào. Bạch Vô Mao
cười mát :
chất kỳ độc Văn Hưng Bất Toại này tiểu đệ cũng mới điều chế xong. Giáo chủ thấy
mùi vị thế nào?
Dương Kỳ Luyện thấy thuốc giải không có hiệu nghiệm, toàn thân cứng đơ, không
còn chút khí lực. Lão thều thào nói: lão Phu mà chết thì hai người cũng khó
toàn mạng với chất bách nhật hoá huyết trong người.
Bạch Vô Mao cười ngất:
Giáo chủ ngây thơ quá, nếu không nắm chắc được giải dược trong tay, tiểu đệ dại
gì mà hạ thủ?
Lão bỗng đổi giọng:
Kỳ Luyện! Bao nhiêu năm nay ngươi tự hào mình là cao thủ số một trong độc môn.
Thực ra Bạch mỗ mới là xứng đáng với danh hiệu đó. Chất độc hoá huyết kia ta đã
tìm ra trước cả ngươi. Chỉ nửa khắc nữa ngươi sẽ vĩnh viễn câm lặng như pho
tượng gỗ. Ta chỉ cần đem ngươi vào phòng luyện độc, sáng mai tuyên cáo rằng
ngươi vì bất cẩn trong khi điều chế nên ngộ hại. Vô Mao ta nghiễm nhiên là người
thay thế, lên ngôi giáo chủ!
Kỳ Luyện tuyệt vọng than:
Trước lúc lìa đời sư phụ có dạy ta phải đề phòng ngươi. Nhưng vì quá tự phụ nên
giờ đầy mới thất cơ.
Vừa dứt lời, xương quai hàm cứng lại không còn nói được nữa. Mắt mở trừng t rừng
bất động, đầy những tia uất hận.

Tả Thiên Lâm vội nói :
Cửu phụ hãy đưa ngay lão vào phòng luyện độc. Tiểu điệt phải đi ngay Long Nham
để làm hậu thuẫn, đề phòng bọn giáo chúng phản ứng trước sự ngộ hại bất ngờ của
Dương giáo chủ .
Vô Mao tán thành:
Tả hiền điệt có lý, đi mau đi. Bọn đao thủ ở Long Nham đã bị ta hạ độc, tất sẽ
phải ủng hộ ta làm giáo chủ.
Lão kê vai vác thân hình cứng đơ của Dương Kỳ Luyện đi vào trong. Thiên Lâm cũng
thoát ra phía sau.
Thuyên Kỳ nói với Thần Kiếm:
Phụ thân về trước điều ngay liệt hoả đường đến Long Nham. Hài nhi phải bám theo
gã họ Tả.
Thiên Tân gật đầu: Kỳ Nhi hãy bảo trọng.
Hai người tung mình xuống đất chia hướng chạy đi. Thuyên Kỳ theo Thiên Lâm vượt
qua vườn cây, đến cuối sơn cốc. Nơi đây có một động khẩu ẩn sau một bụi rậm. Họ
Tả bật hoả tập chui vào. Thuyên Kỳ như bóng u linh sau lưng, cách gã chừng hai
trượng.
Đường hầm này dài ước năm mươi trượng, trở ra phía sau núi Mân Sơn. Trên nền rải
rác những bộ xương chồn cáo, độc xà, chứng tỏnơ i đây rải đầy chất độc.
Tả Thiên Lâm chạy một mạch hơn chục dặm đến đồi Long Nham , tốc độ không hề giảm
sút.
T huyên Kỳ tự nhủ rằng đối phương đã gặp kỳ tích nên công lực hơn xưa gấp bội.
Thỉnh thoảng Thiên Lâm ngoái lại xem có ai theo dõi hay không? Nhưng pho khinh
cang Thiên Ma ảo ảnh của Thuyên Kỳ độc bộ võ lâm , giúp chàng kịp thời ẩn thân.
Đồi Long Nham chỉ cao độ ba mươi trượng, chân và sườn đôi ngổn ngang loạn thạch,

còn trên đỉnh mới có rừng cây rậm rạp.
Bọn đao thủ canh gác cẩn mật từ ngay chân đồi. Chúng quát hỏi
Ai đó !
Thiên Tâm vội vã đọc mật khẩu:
Duy ngã độc tôn!
Gã tiếp tục lao nhanh lên đồi. Thuyên Kỳ không dám theo, núp sau một tảng đá,
căng hết thính lực nghe ngóng.
Câu mật khẩu của cửa ải thứ hai là: "Xuân phong lạc diệp". đến vòng thứ ba thì
không còn nghe rõ nữa.
Chàng len lén rút ra ngoài, chờ lực lượng ma Giáo đến.
Gần khắc sau, Côn Luân Thần Kiếm, Ma Chưởng Đào Bàn Thạch, Trịnh Cốc cùng hai
trăm năm mươi cao thủ đến nơi.
Thần kiếm vui vẻ nói:
Ta đã điều cả đám thuộc hạ của Trịnh Cốc đến đây. bọn chúng có bốn trăm đao phủ
, xem ra đông hơn phe ta rất nhiều.
Thuyên Kỳ kính cẩn nói:
Bẩm phụ thân, hài nhi có mang theo hai trái Thần Oanh. Cộng với hai trăm cây
Hoả Đồng, chắc không đến nỗi thua thiệt.
Chàng bèn trình bày kế hoạch tấn công của mình. Thần Kiếm và Đao nhị hộ pháp bổ
sung thêm vài điểm rồi tán thành.
Thuyền Kỳ đi về phía chân đồi, theo đúng đường mà Tả Thiên Lâm đi đến lúc nãy,
bọn môn đồ Bách Độc Giáo vẫn núp kín sau tảng đá, cất tiếng hỏi:
Ai đó ?
Chàng đọc mật khẩu rồi đi tiếp. Đến phía sau tảng đá lớn, thấy ba tên hắc y đang
ngồi, chàng bất ngờ xạ liền ba đạo Quy Nguyên Chỉ Lực . ánh trăng mười bốn giúp
chàng nhìn rõ phương vị nên chỉ kình đi rất chính xác, xuyên thủng ngực trái của
cả ba. Chúng chỉ rên khẽr ồi gục chết.
đến phòng tuyến thứ hai cũng vậy,Thuyên Kỳ giết thêm ba tên nữa. Đến chốt canh
thứ ba, nghe hỏi chàng chỉ ư a một câu vô nghĩa rồi giả giọng Bạch

Vô Mao: Ta
là Phó Giáo chủ đây. Tả Đại hộ pháp đã đến chưa?
Miệng nói, chân lướt nhanh đến cạnh bọn đao thủ, tiểu kiếm loá lên cắt đứt liền
hai thủ cấp .
Thuyên Kỳ nằm lại bìa rừng chờ lực lượng phía sau lên. Trước mặt chàng là một
khu nhà gỗ, leo lét ánh đèn.
Trời đã cuối canh ba, đám võ sinh tuần tra thất thểu qua lại, ngáp ngắn, ngáp
dài.
Bọn Thần Kiếm lên đến. Trịnh Cốc chạy một vòng xem điểm nào phòng thủ lơi lỏng
nhất . Lát sau, lão trở về chỗ cũ,thì thầm : Hướng đông có một chốt gác nhưng
cả bọn đều ngủ say!
Thần Kiếm hài lòng đưa nhân thủ theo họ Trịnh. Thuyên Kỳ ở lại tiến dần vào.
Chàng ẩn sau một bụi cây, ước lượng khoảng cách vừa với tầm ném hoả đạn . nửa
khắc sau, hướng đông vọng lên tiếng cú rúc ghê rợn.Thuyên Kỳ thở dài tung hoả
đạn vào hai căn nhà gỗ lớn nhất.
ánh chớp loé lên và hai tiếng nổ nối nhau, rung chuyển cả vùng đồi Long Nham.
Hai mục tiêu bốc cháy ngùn ngụt.
Cùng lúc ấy, lực lượng Liệt Hoả đường ùa vào phun lửa thiêu huỷ những kiến trúc
còn lại.
Tả Thiên Lâm và đám môn đồ sống sót bỏ chạy tán loạn. Thuyên Kỳ đã chờ sẵn, nhẩy
đến trước mặt họ Tả. Chàng lột khăn che mặt, trầm giọng.
Thiên lâm! Ngươi muốn báo phụ thù sao không tìm đến ta khiêu chiến! Tội tàn sát
ba phái: Điểm Thương, Không Đông, Kiếm Cung ngươi sẽ phải trả lời trước võ lâm.
Họ Tả nhận ra Thuyên Kỳ, kẻ đã giết cha mình, bật cười ghê rợn:
Khá khen cho ngươi thính mũi đã tìm ra chốn này. nhưng đây cũng là dịp để ta
phục hận.

Nói xong, gã hoá thành bóng đao quang đỏ rực bay đến. Thấy đối phương đã dùng
đến phép ngự đao, Thuyên Kỳ không dám coi thường,vận toàn lực đánh chiêu Thiên
Kiếm Tà Huy.
Đao Kiếm chạm nhau trên không trung ngân dài. Luồng huyết quang tắt lịm, Thiên
Lâm rơi xuống nặng nề như tảng đá.
Gã ôm ngực lắp bắp :
Thuyên Kỳ!...Ngươi không thoát chết dưới tay sư phụ của ta đâu!
Gã gục xuống đền tội, toàn môn đồ Bách Độc Giáo cũng chỉ còn hơn trăm tên, buông
đao quy hàng.
Côn Luân Thần Kiếm cho phế võ công rồi giải tất về tổng đàn Bách Độc Giáo. Số
vàng tang vật cũng được mang theo Đào nhị hộ pháp vào thành Phúc Châu lôi đầu
tổng trấn quân vụ dậy. Lão này cũng là tín đồ Thánh Hoả Giáo nên mau mắn kéo
quân đến Mân Sơn. Nghe nói đã bắt được hung thủ các vụ thảm sát và cướp bóc, lão
mừng khôn xiết.
Mới đầu giờ thìn, quân triều đình đã vây chặt tổng đàn Bách Độc Giáo. Bạch Vô
Mao, Dương Thanh Cúc và Giang Hào vội chạy ra.
Thấy trước đoàn quân là một đám hào khách. Bạch Vô Mao kinh hãi, gượng hỏi
Dám hỏi tổng trấn vì sao sáng sớm lại giá lâm tệ cốc?
Tổng trấn nghiêm giọng:
Bách Độc Giáo liên kết với gã Tả Thiên Lâm giết người cướp của. Nay tang chứng
vật chứng đã rành rành, còn muốn chối nữa chăng ?
Lão ra lệnh đưa đám tù binh và xác Tả Thiên Lâm ra. Thuyên Kỳ dịu giọng bảo:
Giang huynh! Bạch Vô Mao và Tả Thiên Lâm đã ám hại quí giáo chủ. Hiện giờ ông ta
đang chờ chết trong phòng luyện độc.
Dương tiểu thư rú lên, cùng Giang Hào chạy vào xem. Lát sau, họ khiêng Dương Kỳ
Luyện ra. Thanh Cúc chỉ mặt họ Bạch, khóc và mắng:

Vô Mao! Nếu ngươi không giải độc cho gia phụ thì ta sẽ liều mạng với ngươi. Họ
Bạch vội chống chế: Tiểu tử Thuyên Kỳ vu oan giá hoạ chớ đâu có bằng chứng gì
là do ta ra tay? Côn Luân Thần Kiếm cười khẩy: Đêm qua, ta và Kỳ Nhi phục trên
mái ngói nóc sảnh, đã thấy hết sự việc. Nếu không tin ta có thể ra phía sau cốc
xem trên vách còn sợi dây thừng nào không ? .
Bạch Vô Mao tự hiểu không còn cách nào chạy tội, lão bất ngờ tung mình chộp lấy
Thanh Cúc.
Nhưng Thuyên Kỳ đã đề phòng, mười đạo Quy Nguyên Chỉ Lực đã đan lưới đón đường
họ Bạch. Lão gào lên thảm thiết, rơi xuống bãi cỏx anh mềm, hồn du địa phủ.
Thanh Cúc biết chuyện Thuyên K ỳ đã cứu mình nhưng nhớ đến thảm trạng của phụ
thân, gào lên oán trách : Công tử giết lão rồi ai sẽ cứu cha ta?
Thuyên Kỳ thở dài:

Dương giáo chủ cung cấp Độc Yên Cầu và thủ hạ cho Tả Thiên Tân. Dầu không bị hại
thì cũng đền tội trước nha môn. Gần năm trăm người đã bị bỏ mạng vì liên kết ma
quỷ này.
Chàng quay sang bảo lão tổng trấn:
Hung thủ đều đã giết hoặc bị bắt không sót một tên. Mong đại nhân bỏ quá cho
Bách Độc giáo. Số tang vật và tội nhân này, giao cho quan tuần phủ luận tội và
xử lý.
Thuyên Kỳ là thiếu giáo chủ Thánh Hoả Giáo nên quan tổng trấn kính sợ như thần
thánh, phụng ý thi hành.
Chàng lại bảo Giang Hào:

Mối thù diệt gia của Giang huynh tổng đàn võ lâm sẽ lo liệu, tại hạ sẽ phát minh
chủ lệnh kỳ đòi Kỳ Liên bang chủ về Thương Khâu đối chất Lúc ấy sẽ

mời Giang
huynh đến. Giờ đây Giang huynh hãy giúp Dương tiểu thư chấn chỉnh lại Bách Độc
Giáo, đừng để họ đi vào đường tăm tối nữa.
Giang Hào ngạc nhiên:
Sao Thẩm minh chủ lại biết rõ mối thâm thù của tại hạ như vậy?
Thuyên Kỳ mỉm cười khẽ ngâm hai câu cuối trong bài Hoàng Hạc Lâu. Giang Hào tỉnh
ngộ, lẩm bẩm : Té ra Thẩm minh chủ chính là Lý Kỳ

Tuyết hồ công tử

Đánh máy: BacQuai và các cao thủ Việt Kiếm

Hồi 21
Thanh Hải, Côn Luân ly cố địa
Thương Sơn Đà Tử ngộ kỳ chiêu.

Đoàn nhân mã của Thuyên Kỳ về đến tổng đàn võ lâm thì tin tức về cuộc viễn chinh
đã loan khắp thiên hạ. Ai cũng ngợi khen tài trí vô song của minh chủ. Nhưng họ
cũng thầm lo lắng rằng Huyết Đao Đà Tử sẽ không bỏ qua chuyện này.
Rằm tháng tư, long đầu chưởng môn các phái lớn trong thiên hạ kéo đến Thương
Sơn. Trước là chúc thọ bát tuần của Độc Y Trương Thúc, sau là bàn bạc kế sách
đối phó với Huyết Đao Đà Tử Tư Không Thù.
Hai gã điếc Lăng Hổ và Lăng Báo đặc trách hộ vệ Thánh nữ Lý nhược Hồng nên không
có mặt trong chiến dịch Phúc Châu. Nhưng họ đều theo thánh nữ đến cùng đến tổng
đàn võ lâm từ gần tháng trước.
Cả giáo chủ Ma Giáo Lý Bách và phu thê Cung chủ Mê Âm Thần Cung cũng có mặt.
Bang chủ Long Hổ Bang Vi Thừa Khanh đến vào chiều ngày mười ba. Độc Y Trương
Thúc không ngờ rằng ngày đại thọ của mình lại được đông đảo các đại nhân vật
trong võ lâm đến dự. Lào rất vui mừng và hết lòng cảm kích Thuyên

Kỳ. Chàng đã
tha chết cho lão và đưa lão về với chính đạo, được cả võ lâm tôn kính.
Hỗ Nam Thần Trượng Giã Đào giờ đã là hội chủ của Huynh Đệ Hội, ngồi ngang hàng
với các chưởng môn phái khác. Lão khoan khoái tự nhủ dầu có chết ngay lúc này
cũng hài lòng.
Đầu giờ tỵ ngày rằm , pháo nổ vang rền, lễ chúc thọ bắt đầu. Thần Y đạo mạo
trong áo thọ ông, hoan hỉ nhận những lời chúc tụng.
Bẩy đứa con của Thuyên Kỳ vây quanh lão luôn miệng gọi Bá công khiến khung cảnh
càng thêm phần hạnh phúc.
Lý Bách cười ha hả:
Năm ta tám mươi mốt thì Kỳ Nhi chưa vào Trung Nguyên nên lễ thọ không vui bằng
lễ thọ của Trương lão đệ.
Thần Y nói vài lời cảm tạ rồi mời mọi người dự yến.
Thuyên Kỳ ngồi chung bàn với các trưởng bối. Sáu vị phu nhân thì lăng xăng đốc
thúc thị tỳ phục vụ.
Nhàn Vân đạo trưởng bỗng nói :
Tiếc là Nam Hải lão huynh và Hồng phấn Tôn Giả không có mặt. Côn Luân Thần Kiếm
cau mày tiếp lời:
Cả Vương đại sư huynh cũng không đến dự mặc dù thiệp mời đã gởi đi trước bốn
tháng.
Không Từ thiền sư ngồi riêng một bàn cùng với sư đệ là Không Văn cũng ngồi gần
với bàn dài của Thuyên Kỳ. Ông niệm phật rồi hỏi: Nay Tả Thiên Lâm đúng là ái
đồ của Huyết Đao Đà Tử. Lão nạp hơi lo khi nghĩ đến lúc lão xuất hiện. Thẩm minh
chủ có cao kiến gì không?
Quái Cái Bạch trì Thượng đỡ lời:
Lão trọc khéo lo xa. Lợi hại như Huyết Đăng Thần Quân còn chết dưới tay Thẩm
minh chủ lẽ nào lão gù kia lại đáng sợ hơn ?

Lý Bách thở dài:
Bạch lão đệ nói sai rồi, Nam Hải lão huynh còn phải tự nhận rằng không địch lại
Tư Không Thù. Cách nay bốn mươi năm, lão tổ đã âm thầm vào Trung Nguyên. tìm đến
Thái Sơn so tài với Đà Tử Hai người đấu với nhau ba ngàn chiêu, Quảng lão huynh
rơi kiếm nhận thua. Dường như Đà Tử gặp kỳ duyên nên công Lực cao hơn tuổi tác,
chân khí liên miên bất tuyệt, và vô cùng hùng hậu. Đao pháp của lão đến mức tột
cùng của võ đạo. Đó là chuyện bốn mươi năm trước, giờ đây khó mà biết lão ta đã
tiến đến cảnh giới nào ?
Thuyên Kỳ thấy cử toạ lo lắng, chẳng muốn ăn uống gì nữa, chàng cười khanh khách
nói: Ngoại công đừng làm mọi người ăn mất ngon. Tiểu tôn tin rằng chiêu Thiên
Kiếm Vô Tâm chẳng ai địch lại.
Hào khí của chàng đã trấn an được lòng người. Họ nâng chén chúc mừng thắng lợi.
Giữa giờ mùi, khách khứa từ từ ra về, chỉ còn lại thân quyến của Thuyên Kỳ.
Chiều xuống, Quái cái lại mang tin dữ: Chưởng môn phái Côn LuânTiếu Kiếm Vương
Thục lâm trọng bệnh gửi thư mời Côn Luân Thần Kiếm về gấp.
Thẩm Thiên Tân sa lệ:
Vương đại sư huynh tuổi đã cao, chắc có qua được không? Ta phải lên đường ngay
mới được!
Thần Y Trương Thúc vội nói:
Lão phu xin tháp tùng. May ra có giúp được gì không. thuyên Kỳ biết Trương lão
không chịu nổi cuộc hành trình gian khổ liề n bảo:

Dẫu sao tiểu điệt cũng phải có mặt trong những phút cuối đời của Vương sư bá.
Chuyến này để tiểu điệt đi cho.
Thần Y gật đầu:
Trình độ y thuật của kỳ nhi chẳng kém gì ta. Nếu đi được thì tốt. Đây

là mấy
viên Bảo Mệnh Linh Chi Hoàn, dù không bằng Cửu Chuyển Phản Hồn Đan nhưng cũng
dùng tạm được.
L ão lấy ra một lọ ngọc trao cho Thuyên Kỳ. Thánh Nữ Lý Nhược Hồng buồn bã bảo
chồng: Đúng ra thiếp cũng nên đi, tướng công thấy thế nào ?
Thiên Tân lắc đầu:
Không được! Ta và Kỳ Nhi sẽ kiêm trình ngày đêm mới kịp. Bà không chịu nổi đâu.
có gì ta sẽ nhờ Cái Bang dùng chim câu báo về, khi đó bà tổ chức ngay linh đường
để con cháu chịu tang và nhận lời ai điếu của đồng đạo võ lâm. Đường sang Thanh
Hải xa hàng vạn dặm, chắc chẳng ai đi được đâu.
Nhược Hồng lau nước mắt vào bảo các nàng dâu chuẩn bị hành lý. Vi Thừa Khanh rầu
rĩ nói:

Sau này Thẩm điệt tế lên làm chưởng môn phái Côn Luân hãy dời quách môn phái về
Trung Nguyên cho xong. Ngươi và Nhược Hồng đã xa nhà mười tám năm, nay lại phải
trấn giữ núi Côn Luân giá lạnh, cách xa phụ mẫu tử tôn. Lỡ trưởng bối có mệnh hệ
gì thì về sao kịp!
Lý Bách cũng nói vào:
Đạo Tam Thanh tu ở núi nào chẳng được ? Người võ sĩ phải hoà mình với võ lâm
diệt ma, trừ bạo mới là đúng đạo!
Thần Kiếm cút đầu xin hứa:
Tiểu tế sẽ hội ý toàn môn. Nếu không ai phản đối sẽ đưa phái Côn Luân vào Trung
Thổ.
Tối đến, sáu nữ nhân và bẩy tiểu hài tử vây quanh Thuyên Kỳ. Chàng kể lại ý định
dẫn phái Côn Luân vào Trung Nguyên cho thê thiếp nghe. Họ nhất loạt tán thành vì
sợ đến ngày nào đó, Thuyền Kỳ phải về kế nghiệp Thần Kiếm.
Thu Trinh vui vẻ nói :

Năm ngoái thiếp đã mua ba ngàn mẫu ruộng chung quanh chân núi Bình Đỉnh Sơn,
cách đây chừng hơn trăm dặm về phía đông. Tuần phủ Hà Nam lại là người trong gia
tộc. Như vậy việc di chuyển bản doanh của phái Côn Luân chẳng khó khăn gì.
Thuyên Kỳ hài lòng:
Tốt lắm! ái thê mau cho khởi công công xây dựng tổng đàn mới giúp ta. Đám đệ tử
côn Luân chắc cũng chán ngán cảnh quanh năm tuyết phủ, vượn hú, chim kêu. Họ sẽ
tán thành ngay thôi.
Thu Trinh chỉ tủm tỉm cười, còn Oa Thiên Phượng thì đắc ý khoe:
Tướng công yên tâm, bọn thiếp đã góp sức âm thầm xây dựng sẵn một sơn trang đồ
sộ và xinh đẹp ở trên ấy rồi. Đó là món quà bất ngờ.
Thuyên Kỳ cười xoà:
Thế thì không được. Đạo sĩ thì phải ở Đạo Quán chứ đâu thể ở sơn trang được.
Phải chọn nơi khác thôi.
Tư Không Bách Lan đỡl ời :
Đỉnh núi bằng phẳng và rất rộng Thẩm sơn trang chỉ xây dựng có một nửa. Nếu
thêm vào vài đạo quán cũng chẳng sao.
Chàng nói đùa:
ở gần sáu nữ nhân xinh đẹp như tiên thế này chắc họ khó mà tu hành được! Vân
Phụng đỏ mặt: Tướng công chỉ khéo nịnh. Phái Côn Luân đâu cấm kết hôn? Hơn nữa,
hai khu vực cách nhau bằng cả một rừng tùng dầy, chẳng sao đâu.
Cuối cùng thuyên Kỳ cũng đồng ý cho xây đạo quán trên Bình Đỉnh Sơn. Hiện nay,
nhân số của Côn Luân độ khoảng hai trăm, Nhưng khi vào đến Hà Nam chắc chắn tăng
lên gấp bội. Vì vậy, cơ ngơi phải lớn hơn nhiều.
Đầu canh năm, phụ tử Thuyên Kỳ khởi hành. Lăng Hổ, Lăng Báo xin theo nhưng bị từ
chối. Ngược lại Thần Thâu Trịnh Cốc lẳng lặng chuẩn bị hành lý, điềm nhiên tháp
tùng thì được chấp thuận.

Trong mấy năm nay, Trinh Cốc đã trở thành cái bóng của Thuyên Kỳ đã quen đến nỗi
không thể thiếu được. Họ Trịnh không giỏi võ công nhưng tháo vát tinh minh thì
chẳng ai bằng.
Thần Kiếm cũng hài lòng vì có Trịnh Cốc bầu bạn. Tuổi tác hai người ngang nhau
nên rất tương đắc.
Ba người rạp mình trên ba con tuấn mã tốt nhất, phi nước đại. Đường đi Thanh Hải
phải qua đất Thục gian nan, hiểm trở. Họ nghỉ ngơi rất ít thay tám lần ngựa và
mất tròn một tháng mới đến được chân rặng Côn Luân.
Ba con ngựa cuối cùng sùi bọt mép ngã lăn ra. Trinh cốc cũng ngã theo. Thuyên Kỳ
cùng lão trên lưng, cùng phụ thân thượng sơn.
Hết hai trăm trượng đường sơn đạo mới đến cổng tam quan. Tuyết trên đỉnh ngàn
trượng đang tan, chảy xuống thành những dòng suối nhỏ.
Hai đạo sĩ gác cửa nhận ra Thần Kiếm, phục xuống khóc ròng:

Sư thúc mau chân lên, chưởng môn như ngọn đèn sắp tắt Thiên Tân cả kinh phóng
như bay vào đạo xá, mé hữu Thuần Dương đạo quán. Thuyên Kỳ cũng giao Trịnh Cốc
cho bọn đệ tử chắm sóc rồi lướt theo.
Đám môn nhân đang vây kín căn phòng chưởng môn, mau mắn nhường lối cho hai
người.
Thiên Tân bước vào thấy đại sư huynh gầy gò, vàng võ, mắt nhắm nghiền, ông quỳ
xuống bên giường gọi : Đại sư huynh ! Tiểu tiểu đệ Thiên Tân đây.
Vương Thục suốt đời không vợ con yêu thương tiểu sư đệ như ruột thịt của mình.
Giọng nói thân quen đã giúp ông hồi tỉnh mở mắt nhìn và thều thào nói:

May quá, ta tưởng không còn kịp gặp sư đệ. Hãy thay ta chấp chưởng bổn phái
dương danh Côn Luân trên chốn võ lâm.

Thuyên Kỳ lẳng lặng nắm tay xem mạch. Chàng nhét vào miệng ông ba viên linh đan
rồi trấn an:
Sư bá yên tâm, tiểu điệt có thể trị được căn bệnh này!
Chàng đổn ước vào miệng lão, thuốc tự tan ra, chảy xuống bụng. Vương Thục hân
hoan nói : Cả Kỳ nhi cũng đến đấy ư ?
Chàng mỉm cười gật đầu rồi dở áo xem vùng bụng căng phồng. Sau khi sờ nắn, gõ
thử, chàng thấy Tiếu Kiếm đã ngủ say liền rủ phụ thân ra ngoài. Đám đệ tử xúm lại chào và hỏi thăm bệnh tình chưởng môn. Thiên Tân cười : Các
ngươi yên tâm, đã có Kỳ nhi ở đây chưởng môn không thể chết được. Mọi người nhìn
Thuyên Kỳ dò hỏi.
Chàng thở dài bảo :
Nếu tại hạ không lầm thì bổn phái trước giờ đã có nhiều người chết vì bệnh này?

Đại đệ tử của Tiếu Kiến là Trần Lăng vội đáp :
Kỳ đệ đoán không sai, trong vòng hai chục năm nay đã có mười một người qua đời
vì cùng một triệu chứng.
Thuyên Kỳ gật đầu, nói nhỏ với Thần Kiếm:
Phụ thân cho họp ngay toàn phái. Hài nhi sẽ phân tích bệnh trạng rồi phụ thân
đưa ra kế hoạch dời trọng địa về Trung Nguyên. Chính khí hậu giá lạnh quanh năm
núi Côn Luân đã gây ra chứng bệnh này.
Thần Kiếm hiểu ý, cao giọng :
Đệ tử Côn Luân vào hết sân Tổ đường, ta có chuyện muốn bàn. việc chăm sóc chưởng
môn giao cho hai đệ tử, có gì phải báo ngay.
Hai trăm môn đệ lặng lẽ tập trung trước sân Thuần Dương đạo quán. Một đệ tử đã
lấy ghế để Thiên Tân và Thuyên Kỳ ngồi. Chàng chỉ là đệ tử đời thứ hai nhưng lại
là minh chủ võ lâm.
Thuyên kỳ kéo ghế mời phụ thân an tọa rồi đứng nói :
Kính cáo chư vi đồng môn. Chứng bệnh mà Vương sư bá, và mười

một người đã chết,
mắc phải gọi là chứng sưng gan. Núi Côn Luân quanh năm lạnh giá, ai cũng phải
dùng rượu để chống rét. Mồ hôi không toát ra được nền độc tố tích tụ trong gan
và huỷ hoại nó. ở Trung Nguyên, mùa đông chỉ kéo dài ba bốn tháng. Thời gian còn
lại nóng nực, mồ hôi ra nhiều nên độc tố trong rượu thoát ra được. Nhờ vậy, số
người mắc bệnh này ít hơn. Nói đến đây chàng ngồi xuống.
Trần Lăng hỏi lại :
Nói như Kỳ đệ thì chúng ta phải bỏ nơi này đi hay sao? Thiên Tân ứng tiếng :
Đúng vậy ! Bao năm nay bổn phái vì ở quá xa nên không thể góp sức cùng võ lâm.
Nếu muốn sống cho xứng đáng với danh phận hiệp khách, dương danh phái Côn Luân
thì chẳng thể ở lại đây nữa. Thủa khai giáo, Hà tổ sư chỉ có sáu bảy đệ tử dốc
lòng tu tiên nên mới chọn địa điểm này. Nhưng nay cảnh ngộ đã khác. Phần đông
đều có gia đình, thê tử. Tụng kinh Huỳnh Đình cũng chỉ để tu tâm dưỡng tánh chứ
đâu phải vì mong đắc đạo thành tiên! Ta đề nghị đưa bổn phái vào Trung Nguyên
sánh vai cùng Thiếu Lâm, Võ Đang.
Đa số đệ tử phấn khởi tán thành. Riêng Trần Lăng băn khoăn:

Sư thúc nói rất phải! Tiểu điệt chỉ e trưởng môn không chịu và không đủ kinh phí
để định cư nơi đất mới.
Thần kiếm mỉm cười:
Các ngươi cũng biết trưởng môn yêu thương ta đến mực nào! Người sẽ không bác ý
kiến này đâu. Còn cơ ngơi thì đã có sẵn. Núi Bình Đỉnh Sơn ở Hà Nam và ba ngàn
mẫu ruộng quanh chân núi đã thuộc về phái Côn Luân. Bốn trăm toà đạo xá, dành
cho gia đình các đệ tử đang được xây dựng. Chỉ cần dỡ tổ đương, xuôi dòng Hoàng

Hà, dựng lại trên nền mới là xong.
Các đệ tử nghe nói cho cả thê tử, phụ mẫu đi theo họ đồng thanh nhất trí. Thuyên
Kỳ hắng giọng: Trần sư huynh đi liên hệ mướn ngay đoàn thuyền. Số lượng phải đủ
để chở đạo quán và toàn phái. Giá cả có cao cũng chẳng sao. Chúng ta phải đưa
chưởng môn đi ngay, khí hậu này không có lợi cho bệnh của người.
Hai ngày sau bệnh tình của Vương Thục đã khá hơn. Thiên Tân liền trình bày cho
ông nghe kế hoạch của mình. Lúc đầu, Tiếu Kiếm bàng hoàng và phản đối.
Thiên Tân nghiêm giọng:
Chẳng lẽ huynh muốn bổn phái mai một mãi mãi hay sao ? Mấy năm qua nếu không có
Kỳ Nhi thì võ lâm đã quên mất phái Côn Luân rồi. Nay chúng ta đến Hà Nam dương
danh, sánh vai cùng hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang. Sư phụ ở chốn chín suối chắc
cũng vui lòng.
Vương Thục dịu lại nhưng còn lo lắng:
Còn Tổ đường và di cốt bảy đời chưởng môn thì sao? Thiên Tân cười bảo :
Tiểu đệ quên không nói cho sư huynh biết là sẽ dời cả toà Thuần Dương đạo quán
vào Trung Thổ. Đương nhiên chư vị tổ sư vẫn có chỗp hụng thờ.
Vương Thục hài lòng:
Thế thì được! Ta chấp thuận ý kiến của sư đệ.
*
* *
Ba tháng sau, núi Bình Đỉnh Sơn rộn ràng cờ xí, pháo hoa đón mừng quan khách đến
dự lễ khánh hạ tổng đàn mới của phái Côn Luân.
Vương Thục đã thoát chết nhưng võ công mất hết, ông bắt Thẩm Thiên Tân phải kế
vị ngay.
Thần Kiếm bèn đưa Thánh Nữ về trong toà sơn trang sau đạo quán. Họ hết lòng
phụng dưỡng đại sư huynh.
Được vài ngày Tiếu Kiếm buồn chán bảo sư đệ đưa mình đến

Thương Sơn ở với thuyên
Kỳ, ông nói:

ở đây có lũ tiểu đồng nô đùa khiến ta được khuây khỏa. Đồng đạo võ lâm thường ra
vào, nghe kể tình hình võ lâm cũng sướng tai.
Cuối tháng chín, Huyết Đao Đà Tử Tư Không Thù gửi thư khiêu chiến với Thuyên Kỳ.
Lão bảo rằng ngày rằm tháng mười sẽ đến tổng đàn võ lâm đòi nợ.
Tin này, lan nhanh như cơn gió lốc, thời hạn quá ngắn nên hào kiệt các nơi cấp
tốc lên đường.
Hàng trăm xác ngựa bị bỏ lại dọc đường, không ai muốn bỏ lỡ trận đấu trăm năm có
một này.
Nhưng sáng ngày rằm chỉ có hơn ngàn hào khách đến kịp. Các phái bạch đạo gồm
Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân và Cái Bang , Mê âm Thần Cung cũng có mặt.
Cuối giờ thìn Huyết Đao Đà Tử Tư Không Thù ngật ngưỡng trên lưng Bạch ngưu, lững
thững đi đến.
Quần hào nín thở quan sát người được mệnh là thiên hạ đệ nhất cao thủ. Tuổi lão
đã trăm lẻ mà râu tóc vẫn đen nhánh, da mặt mịn màng, hồng hào. Nếu không có cái
bướu trên lưng thì chẳng ai dám nghĩ lão là Huyết Đao Đà Tử, tấm trường bào đạo
sĩ vá víu không làm mất đi vẻ oai phong. Lão tuy gù mà cao hơn người thường cả
cái đầu.
Bạch Ngưu dừng lại cách Thuyên Kỳ và thê thiếp ba trượng. Đà tử nheo mắt hỏi:
Vị nào là Thẩm Thuyên Kỳ?Chàng bước lên, vòng tay nói: Chính thị là vãn bối.
Tư Không Thù ngắm nghía chàng, gật gù: Căn cơ hiếm có, bảo sao không sớm nổi
danh.
Lão rời lưng trâu, rút ra một thanh đao gỗ đào, cười bảo :
Nếu ngươi qua được hai trăm chiêu, lão phu sẽ bỏ qua chuyện cũ.

Nghe nói ngươi
được Kiếm Vương và Nam Hải lão Tổ dạy dỗ phải không?
Thuyên Kỳ gật đầu, quay lại bảo Thu Trinh : Nương tử cho ta mượn trường kiếm.
Oa Thiên Phượng bỗng bật khóc, vác chiếc bụng to tướng ra chỉ mặt Đà Tử mắng mỏ:
Lão mà đụng đến tướng công của ta, thì dù có chết, sáu chị em chúng ta cũng sẽ
ngày đêm nguyền rủa cho lão chẳng chẳng được đầu thai chứ đừng nói thành tiên.
Thuyền Kỳ nghiêm giọng:
Thiên Phượng! Nếu nàng còn nói nữa thì đừng gọi ta là trượng phu!
Thiên Phượng
sợ xanh mắt, lui lại gục vào vai Khổng Lan. nức nở.
Thuyên Kỳ ôm kiếm vái chào rồi xuống chiêu. Chàng chỉ hờ hững đâm thẳng vào mặt
đối phương. Nhưng nếu để ý sẽ thấy thân kiếm manh động mũi kiếm chập chờn, nhắm
vào bảy huyệt đao trên thân trước Đà Tử.
Tư Không Thù gật gù tán thưởng, đao gỗ hóa thành hồng huyết quang, chặn đứng
chiêu kiếm và ập đến. Chiêu thức của lão liên miên bất tuyệt, nối nhau không dứt
và nhanh như chớp giật.
Thuyên Kỳ như chiếc lá bay lượn trong lướt đao, trường kiếm điểm nhanh vào những
chỗ sơ hở. Chàng đã vận dụng công phu Tâm Nhãn kiếm đến độ chót đem tuyệt học
của Kiếm Vương đối phó với đao pháp thượng thừa của Đà Tử.
Quái Cái cao giọng đếm đến một trăm. Quần hào phấn khởi khi thấy Thuyên Kỳ đã
qua được nửa đường. Chỉ có mình chàng biết rằng áp lực càng tăng, màn đao quang
ngày càng nhạt đi, đường đao nhanh hơn, che lấp những sơ hở.
Công lực của lão gần hai hoa giáp, chàng khó mà chịu đựng đến hết chiêu thứ hai
trăm.
Nhưng dường như Đà Tử muốn kéo dài trận chiến, để tìm hiểu kiếm pháp của đối
phương nên chưa dùng đến phép Ngự đao.

Mãi đến chiêu thứ một trăm chín mươi chín lão mới ra tay. Thân hình cao lớn bốc
thẳng lên không, hóa thành luồng Huyết quang đỏ rực. Thuyền Kỳ cũng lên theo,
chàng vận toàn lực xuất chiêu Thiên Kiếm Vô Tâm.
Hai trái cầu vàng rực chạm nhau rồi rơi xuống. Song phương đứng cách nhau hai
trượng.
Quần hào "ồ" lên kinh hãi khi thấy kiếm của Thuyên Kỳ đã gãy lìa, ngực và vai
ngang dọc bẩy tám. vết thương dài.
Thánh Nữ đau đớn, nghiến răng nắm chặt tay chồng. Mắt bà như đổ lửa dù lệ tuôn
lã chã.
Đà Tử cười nhạt:
Còn một chiêu nữa, ngươi có thể tìm thanh kiếm khác! Thuyên Kỳ hỏi lại: Tiền
bối đã quyết tâm giết chết tại hạ rồi sao?
Đà Tử bật cười ghê rợn:
Chẳng lẽ lại tha cho ngươi toàn mạng? Lão phu giết ngươi rồi sẽ giết luôn cả
Kiếm Vương và Nam Hải Lão Tổ. Có vậy thiên hạ mới biết ai là vô địch.
Quần hào nghe ớn lạnh cả người, than thầm cho số phận Minh Chủ. Nhưng Thuyên Kỳ
vẫn thản nhiên, quay bước đến bên Thu Trinh.
Nàng lấy trong túi vải ra một cặp chung cổ, trao cho phu tướng. Thuyên Kỳ nhận
lấy cao giọng bảo:
Mời chư vị đồng đạo tránh xa mười trượng.
Mọi người dòn cả về phía sau lưng. Đà Tử cười khinh bỉ:
Hai món đồ chơi đó mà đem doạ lão phu thì thật nực cười. Thuyên Kỳ lạnh lùng
đáp:
Chiêu Âm Dương giao Thái này không phát ra Mê Âm mà là hai luồng ánh sáng có
sức mạnh bạt sơn.Tại hạ không nỡ thấy tiền bối chết thảm, tổn phí trăm năm đạo
hạnh nên cảnh báo lần cuối cùng.
Tư Không Thù nhếch mép:

Nếu sợ chết thì quỳ xuống van xin may ra lão phu nhỏl òng. Đừng bày kế nghi
binh vô ích.
Thuyên Kỳ không còn cách nào cứu vãn được lão già hiếu sát này. Chàng lẩm nhẩm
khẩu quyết, dồn đủ mười hai thành âm dương thần công vào cặp Chung cổ rồi đập
mạnh vào nhau.
Hai luồng hào quang một xanh, một đỏ song song vượt khoảng cách bốn trượng, nở
lớn ra, chụp lấy thân hình Đà Tử cuốn đi trên mười trượng mới tan. Đất đá cuốn h
t eo mịt mù như cơn bão. Tiếng nổ kinh hỗn phát ra sau ánh sáng khiến mọi người
kinh tâm lạc phách.
Họ ùa lại xem xét thi thể Huyết Đao Đà Tử. Thân hình lão cháy đen như bị sét
đánh.
Cơn khiếp sợ đã qua, họ reo hò vang dội, tôn xưng Thẩm minh chủ như thần thánh.
Thuyên Kỳ mệt mỏi vất cặp chuông cổ đã bể nát, quay lại cho các mỹ nhân băng bó
vết thương. Chàng đã mất đi mười năm công lực nên rất mệt mỏi.
Thánh Nữ chạy đến ôm ái tử trách móc:
Kỳ Nhi không nói trước khiến mẫu thân lo đến đứt ruột. Thuyên Kỳ mỉm cười hối
lỗi, Thần Kiếm hồ hởi hỏi: Kỳ Nhi luyện chiêu này từ hồi nào?
Thu Trinh đỡ lời chồng:
Bẩm lão gia! Đinh Cung Chủ đã trao khẩu quyết cho Kỳ ca từ lâu rồi. Thiên Tân
quay lại tìm thì phu thê Cung Chủ Mê Âm Thần Cung đã đi mất. Quái Cái cười khà
khà: Gieo nhân nào, gặt quả ấy.
Năm xưa, nếu Thẩm Minh Chủ không hết lòng giúp đỡ hai người ấy, thì hôm nay lão
ăn mày ta lại phải tốn tiền đi điếu rồi.
Quần hùng bật cười vang.

Hết

Nguồn: Vietkiem.com
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA